

အမှတ် ၃၁၉ ဌာန ၂၀၁၆

ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC
magazine

သရုပ်ဆောင် စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်
ဆာဗီဇ် - ပီတာမင်းဆက်

သုတေသန၊ နေ့စဉ်၊ ဂန္ထဝင်၊ ၁၅ ရက်နေ့တွင် စတင်ထုတ်ဝေသည်

ဝင်းငြိမ်း စိစစ်တည်းဖြတ်သည်

ရုပ်ရှင်မူပိုင်ခွင့်

အမှတ် ၃၁၇ ဇွန် ၂၀၁၆

ကလေးစာတည်း

ပျိုးမြင့်ညိုမိုး

စာတည်း

လင်းနိုင်ဦး

အမှုဆောင် စာတည်း

မိသိတာ၊ ဝမ်းချောင်း

အမှုဆောင်

အောင်ဝင်း (ငှက်ပျောသီး)

ဆန်နီညိုမိုး

အမှုဆောင်

အောင်ကျော်

အောင်မြင့်

အောင်မြင့်

အောင်မြင့်

အောင်မြင့်

အောင်မြင့်

အောင်မြင့်

အောင်မြင့်

အောင်မြင့်

အောင်မြင့်

အောင်မြင့်

အောင်မြင့်

အောင်မြင့်

အောင်မြင့်

အောင်မြင့်

အောင်မြင့်

အောင်မြင့်

BURMESE CLASSIC

တေးသံရှု၊ သရုပ်ဆောင် - အမှတ်ပုံ-လင်းနိုင်ဦး

ဂျပန်ပုဂ္ဂိုလ်

အမှတ် ၃၁၉၊ ဇွန်၊ ၂၀၁၆

ဝင်းငြိမ်း ဝိဝဇ္ဇာတည်းဖြတ်သည်

ရွှေမင်းသား၊ ရွှေမင်းသမီး

၄။ ငါးနှစ်လေး

ကိုယ် ရပ်လိုက်တဲ့နေ့ဟာ

ကိုယ် ကျန်ခဲ့တဲ့နေ့ပါပဲ

One Minute Interview

၁၆။ မနိုးသူ၊ ခင်လေးမြင့်

ချမ်းချမ်း

ဝိုင်းစုနိုင်သိန်း

ရဲလေး

ကြည်ဖြူသူငယ်

အလင်းရောင်

နန်းဆုဦး

အမွန်း

နိုင်ငံတကာစာမျက်နှာ

၃၀။ ဂျာဗြေ

ဘဝရည်မှန်းချက်ကို

ရှာဖွေခဲ့သူ

ဗြိတိသျှတော်ဝင်မင်းသား

ဟယ်ရီ

၄၆။ ဒေါ်

ငွေကြယ်တစ်ပွင့်

ကြွေလွင့်ပြန်ပြီ

၆၂။ ဇနီးချစ်

ကမ္ဘာ့အချောဆုံးမိန်းမသား

ဂျန်ဟာအနုစွတန်

ရွှေရုပ်ရှင်

၄၀။ မိုးကျော်စန်း

တစ်ကျော့ပြန်မယ့်

မုန်တိုင်းများ

၅၆။ ငါးနှစ်လေး

သုံးယောက်ကျော်တဲ့

ရပ်ကွက်ဂေါ်(ဇာတ်သိမ်း)

အင်တာဗျူး

၁၂၀။ ဂင်းဇီး

ထိပ်စုဖုရားကြီးနှင့်

တွေ့ဆုံခြင်း

လူမှုဝန်းကျင်

၆၀။ ငါးနှစ်လေး

မွေးနေ့မှာ စတုဒိသာအလှူ

ဧည့်ခံကျွေးမွေးခဲ့တဲ့

လူမင်း

၁၄။ ငါးနှစ်လေး

အိန္ဒြာကျော်စင်အတွက်

မွေးနေ့အလှူလုပ်ပေးတဲ့

Fanအဖွဲ့သားများ

ရွှေဝတ္ထု

၁၀၆။ လှမိုးသစ်

ကျောက်ဆည်

မီးစာ

၁၁၂။ မောင်သစ်ဂျိုင်း

လရောင်ကျိုးတဲ့

မိုးကောင်းကင်

၁၂၂။ ခန့်ကျော်ထင်ဂျိုင်း

ကျွန်းကော်

အနွမ်းပန်း၏

အလွမ်းရင့်ရင့်ရွက်သံ

၁၃၄။ ခန့်ညီမေ

သူခိုးသူငှက်

၁၄၀။ ပင်မြင့်စံ၊ ရွှေဘို

မိုးစက်ပွင့်တို့၏

တိမ်တိုက်ပုံပြင်

၁၅၂။ မော်မော်မောင်

အချိုးအကွေ့မှတ်တမ်း

၁၅၈။ လှိုင်စိုက်၊ မိုးရွာ၊ ရေတက်၊ သို့မဟုတ်

မဟောက်ထုံး၏ အလှည့်အသိမ်း

၁၇၂။ ဆေးဆေး

ခြံအမှတ် ၂၀

၁၇၈။ ရွှေညိုလေး

စိုရုံလေးပဲ

၁၈၄။ မေတ္တာနှစ်သား

အကြွင်းသံည အပိုင်းအစများ

၁၉၂။ ချောင်း၊ မာတုမေး

လူနှင့်လူ

ရွှေဝတ္ထုများကို
ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

၂၂။ ကြည်အေး
ကိုယ့်ချစ်ဦး

ရွှေဝတ္ထုရည်စ/ဆုံး

၂၂။ ပူးသစ်မော်
မိန်းမစောင့်သော
ယောက်ျားများ

ရသစာတမ်း

၁၀၂။ P-အာမီ
ပင်နီ၊ လင်ခရစ္စာ
အိုးခြမ်းကွဲများ

ရွှေသုတ

၈၆။ ထန်
မွေးနေ့ပွဲ
၉၈။ မောင်သန်းဆွေ၊ ထားစစ်၊
ကျန်စစ်သားမယ်တော်
ရှင်းတမ်း
၁၆၄။ ကေတုမာလာ
အမုန်းကပေးသော
သင်ခန်းစာများ

အက်ဆေးအကြောင်း

အက်ဆေး

မောင်ရုန့်မာ ၁၄၆။
၊ ကျောင်းကျန်း၊

ဒဿနဆရာ၏ ခြေလှမ်းများ

အမှတ်တရစာစု
ကောလင်းကိုကိုလယ် ၁၁၈။
ဆရာ မောင်သာရ ဂါရဝ
ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ

ရွှေအတွေ့၊ ရွှေအတွေ့
မင်္ဂလာ၊ ခမ်းချောင်း၊ ၁၉၆။
ပန်းပုခုတ်ခြင်း အနုပညာ

ရွှေနှလုံးသား

ဆာဂျင်းထန်ကောကော ၈၀။
ဒီဇိုင်း၊ ဒီသမီးတွေနှင့်
ဒီကမ္ဘာခြေ

ရွှေအသစ်

_____ ၂၀၂။
_____ ၂၀၆။
_____ ၂၁၂။
_____ ၂၁၈။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

တိုက် (၁၇)၊ အသန်း (၄-၁၁)
၅၂ လမ်း (အောက်ဘလောက်)
ဝိုင်တထောင်မြို့နယ် ရန်ကုန်၊
ရမ်း-ဝ-၉၀၁၅၁၀

Email :

nyeinfamily@gmail.com

မျက်နှာလုံး၊ မေတ္တာလက်ဆောင်နှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးဉာဏ်လှိုင်(၀၀၉၇၀)
ဗျူဟာလုပ်ငန်းတိုက် - အမှတ် ၁၁၁၀
ရွှေတောင်ကြား ၅ လမ်း၊ ၆၃ ရပ်ကွက်၊
ဇော်ပုရန် တောင်အုံ ရန်ကုန်မြို့၊

ရွှေထုတ်ထောင့်
ဦးဉာဏ်လှိုင်(၀၁၀၉၁)
အမှတ် ၁၃၃ လမ်း ၄၀ ကန်သည်လမ်းနှင့်
ယဟာဝဇ္ဇလမ်းကြား ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့၊

ရွှေခြင်ချိရေး - ဗျူဟာလှစာပေ
အမှတ် ၁၃၃ လမ်း ၄၀ ကန်သည်လမ်းနှင့်
ယဟာဝဇ္ဇလမ်းကြား ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့၊ ရမ်း-ဝ-၃၈၂၂၀
စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၁၂၇

E-mail :

zabutalu@gmail.com

Available at : iTunes
Store

BURMESE
CLASSIC

ကိုယ်ရပ်လိုက်တဲ့နေ့ဟာ ကိုယ်ကျန်ခဲ့တဲ့နေ့ပါပဲ

လင်းနိုင်ဦး

ဓာတ်ပုံ - ပီတာမင်းဆက်

သရုပ်ဆောင်၊ အဆိုတော်
 စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်က ဧပြီလ
 ၁၀ ရက်မှာ မွေးနေ့ကျ
 ရောက်တဲ့သူဖြစ်လို့
 ရွှေအမြဲတေကလည်း
 ဧပြီလထုတ်မဂ္ဂဇင်းအတွက်
 ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်များက
 ပုံနှိပ်ဖော်ပြပေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
 ဒီနှစ်မှာတော့ စိုင်းစိုင်းကလည်း
 အလုပ်တွေ များသလို
 ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း
 ချိတ်ဆက်တာ နောက်ကျ
 သွားတဲ့အတွက်
 ဇွန်လထုတ် ရွှေအမြဲတေ
 ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းအတွက်
 ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းက
 စီစဉ်ပေးလိုက်တာပဲ
 ဖြစ်ပါတယ်။
 စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်က
 သရုပ်ဆောင်ဘက်ကမှာရော၊
 အဆိုဘက်မှာပါ အောင်မြင်တဲ့
 သူဖြစ်တဲ့အလျောက် စိုင်းစိုင်းရဲ့
 ရုပ်ရှင်နဲ့ပတ်သက်တာရော၊
 ဂီတနဲ့ပတ်သက်တာတွေကိုပါ
 စိုင်းစိုင်းရဲ့ နေအိမ်ကို
 သွားရောက်ပြီး
 မေးကြည့် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
 စိုင်းစိုင်း လုပ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့
 မွေးနေ့ရိုးတွေထဲမှာ
 ဒီနှစ်က လူအများဆုံး၊
 အစည်ကားဆုံး ဖြစ်ခဲ့တာလား။

မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ရဲ့ ပွဲ အတွက် အကြံပြုမှာတော့ စိုင်းစိုင်း Birthday Show ဆိုပြီး လုပ်ခဲ့တဲ့အထဲမှာ ဒီနှစ် ကတော့ ပရိသတ်အင်အား အများဆုံးနဲ့ အသပ်ရပ်ဆုံး ဖျော်ဖြေနိုင်ခဲ့တဲ့ အအောင်မြင် ဆုံး ပွဲတစ်ပွဲလို့ ပြောလို့ရပါတယ်။

စိုင်းစိုင်းက ဘာဖြစ်လို့ အသပ်ရပ်ဆုံးလို့ ထည့်ပြော တာလဲ။

ကျွန်တော့် အတွက် အကြံပြုမှာ ဖျော်ဖြေတဲ့အချိန်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ ပရိသတ်တွေ သတိထားမိချင်မှထားမိမယ်။ ကျွန်တော်တို့လောကစကားနဲ့ ပြောရရင် လခိုင်းမကပ်တာရှိ မယ်။ တစ်ခါတလေ အပေး အယူ အချိတ်အဆက်မမီတာ တွေ ရှိမယ်။ စိတ်အခန့်မသင့် ဖြစ်တာတွေ ရှိမယ်။ အဲဒါမျိုး ဘာမှမရှိဘဲနဲ့ ဒီနှစ်ပွဲမှာတော့ အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ အပေး အယူ အချိတ်အဆက်မိမိနဲ့ အောင်အောင်မြင်မြင် ဖျော်ဖြေ နိုင်ခဲ့တဲ့ပွဲ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ရှိုးပွဲတွေမှာ အနည်းနဲ့ အများတော့ ကျွန်တော်တွေ သလောက် ပြဿနာ၊ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားတာတွေ ရှိကြပါ တယ်။ ဒီပွဲမှာတော့ လူနှစ် သောင်းခွဲကျော် သုံးသောင်း နီးပါးရှိပေမဲ့ ဘာမှမဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လို့ ပြောမလဲ။

အခု နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော်မြင်ရသလောက် ပွဲ တွေမှာ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားတာ တွေ သိပ်မရှိတော့တာများပါ တယ်။ ဒီနှစ်ရှိုးပွဲနေ့ကတော့ အားလုံး ကျွန်တော်ပြောခဲ့ သလိုပဲ ပရိသတ်တွေကိုယ်

ပွဲကိုယ်က ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ တစ်စုတစ် စည်းတည်း၊ တညီတညွတ် တည်းဖြစ်နေတာ။ ကျွန်တော် အတွက် တစ်သက်လုံး အမှတ်ရစရာပါပဲ။

ရှိုးပွဲမှာ ကြေညာခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်ပြီးရင် သန့်လျင် သဘာဝတရားရိပ်သာကို သိန်းတစ်ရာ လှူဖို့ အစီအစဉ် က နဂိုကတည်းက လှူဖို့ စဉ်းစားထားတာလား၊ ပွဲကျ မှ ဖြစ်သွားတာလား။

မြန်မာနှစ် ကူးဆိုရင် ကျွန်တော်က အလှူတစ်ခုခု လုပ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါတိုင်း ကတော့ သွားလှူမယ်ဆို တော့မှ လှူပြီးဆိုပြီး ဖြစ်သွား တာ။ မွေးနေ့ရှိုးညကတော့ ပရိသတ်တွေလည်း အများ ကြီးလာအားပေးတော့ သွား လှူရင်လည်း ငါတစ် ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါက ပရိသတ်တွေ လာအား ပေးကြတဲ့အပေါ်မှာ အားလုံး ပေါင်းပြီး အလှူတစ်ခုလှူ လိုက်ရင်တော့ ကောင်းမှာပဲ လို့ စိတ်ထဲ ဖြစ်တယ်။ ပွဲက လည်း မွေးနေ့ကိတ်လိုပဲတဲ့ အချိန်မှာ ပွဲကပြီးတော့မယ်။ နောက်ဆုံး အပိတ်သီချင်းပဲ ဆိုဖို့ကျန်တော့တာကိုး။ ပွဲက လည်း အောင်မြင်တယ်။ ပရိသတ်တွေကလည်း အများကြီး လာအားပေးကြ တယ်ဆိုတော့ တော်တော် လည်း ပျော်နေတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒါကြောင့် အားလုံးကိုယ် စားလှူမယ်ဆိုရင် ကောင်းမှာ ပဲလို့ တွေးမိလို့ စင်ပေါ်မှာ ပြောဖြစ်ခဲ့တာပါ။ တကယ် လည်း ပရိသတ်တွေကိုယ် စား သိန်း ၁၀၀ သွားလှူဖြစ်

ခဲ့ပါတယ်။ စိုင်းစိုင်းက
ပြောဖူးတာ ရှိတယ်။
အေဒင်ရဲ့နတ်သမီး
ကားရုံတင်ပြီးမှ
ကားဆက် ရိုက်၊ မရိုက်ဖို့
စဉ်းစားမယ်လို့ ပြောခဲ့တာ
အခု ဘယ်လို
ဆုံးဖြတ်လိုက်လဲ။
အေဒင်ရဲ့
နတ်သမီး အပေါ်မှာ
ကျွန်တော့်ပရိသတ်တွေက
တုံ့ပြန်မှုကိုမူတည်ပြီးတော့
သူတို့ရဲ့ အကြံပြုမှုတွေ၊
သူတို့ရဲ့ဝေဖန်မှုတွေကို
ကျွန်တော်
နားထောင်ပြီးတော့မှ
ဆက်ရိုက်မယ်၊
ဒါမှမဟုတ် နောက်ဆုံး
မရိုက်တော့ဘူးလည်း
ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမယ်၊
ဒါမှ မဟုတ်လည်း
ဘယ်လိုပြင်ဆင်ပြီး
ရိုက်မယ်
ဆိုတာမျိုးတွေ
ကျွန်တော်
နားထောင်
ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
အေဒင်ရဲ့နတ်သမီး
ရော၊
သင်္ကြန်ပြတိုက် ရော
နှစ်ကား
ရုံတင်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ
ကျွန်တော့်
ပရိသတ်တွေက
ဆက်ပြီး
ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်ဖို့
အကုန်လုံးက
အားပေးကြ
ပါတယ်။
အဲဒါကြောင့်
ပြင်ပထုတ်လုပ်ရေးက
ကမ်းလှမ်းထားတဲ့
ကားကြီး နှစ်ကား

ဆက်ရိုက်ပါမယ်။ ဇူလိုင်မှာ
တစ်ကား၊ ဩဂုတ်မှာတစ်
ကားရိုက်ဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ထုတ်လုပ်ရေး
ကနေလည်း ထပ်ရိုက်ဖို့
ကျွန်တော်ဇာတ်လမ်း ရှာနေ
ပါတယ်။
စိုင်းစိုင်းက အဆိုတော်
ရော၊ သရုပ်ဆောင်ရောလုပ်
ရတာဆိုတော့ ကားတစ်ကား
ရိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုမျိုး
ဆိုရင် လက်ခံဖြစ်တာလဲ။
ကိုယ့်ပရိသတ်အတွက်လား၊
ကိုယ့်လုပ်ကွက်ပေါ်ကြည့်ပြီး
လက်ခံတာလား။
အဘက်ဘက်ကတော့
ကြည့်ပြီး စဉ်းစားရတာပေါ့
ဗျာ။ နံပါတ်တစ်ကတော့
ဇာတ်လမ်းပေါ့။ ကိုယ်ကြိုက်
တဲ့ ဇာတ်လမ်းတော့ ကိုယ်
ရိုက်ချင်တယ်။ ဇာတ်လမ်းပြီး
သွားရင် ကိုယ်ရိုက်ရမယ့်
နေရာ၊ ကိုယ့်ကာရိုက်တာမှာ
ကိုယ် လုပ်နိုင်၊ မလုပ်နိုင်၊
တော်၏၊ မတော်၏။ ပြီး
တော့ ဘယ်လောက်ကြိုးစား
ခွင့်ရမလဲ။ နေရာအများကြီး
မဟုတ်ရင်တောင် နေရာပိုရ
တာလေးတော့လုပ်ချင်တယ်။
ပြီးတော့ ဒီကား ရုံတင်ရင်
ကျွန်တော့်ပရိသတ် ကြိုက်နိုင်
တဲ့ကားမျိုး ဖြစ်ပါ့မလား။
ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီး
ပရိသတ်ကတော့ စိုင်းစိုင်း
ကားဆိုပြီး လာကြည့်မယ်။
ပြီးတော့မှ ကားကြီးက
မကောင်းပါဘူးကွာ။ ကြည့်ရ
တာ ပိုက်ဆံကုန်တာပဲဆိုတာ
မျိုးတော့ ကျွန်တော် မဖြစ်ချင်
ဘူး။ ဒီကားရုံတင်တဲ့အခါမှာ
ပရိသတ်နဲ့ သဟဇာတဖြစ်ပါ
မလား။ လာကြည့်ရတာ တန်
ပါတယ်ကွာ။ သူ ကြိုးစား

ထားတာပဲ။ အဲဒီလို အခြေ
အနေမျိုးဆိုရင်တော့ ကျွန်
တော် ရွေးချယ်ပါတယ်။

စိုင်းစိုင်းက ကိုယ်ဆိုဖို့
သီချင်း ကိုယ်တိုင်ရေးတဲ့
အခါမှာ အကြောင်းအရာက
အဓိကလား၊ စကားလုံးက
အဓိကလား၊ ခေတ်နဲ့ လိုက်
ဖက်ဖို့ အဓိကလား ဘယ်လို
စဉ်းစားထားလဲ။

အဲဒါကတော့ အမျိုးမျိုး
ပါပဲ။ ကျွန်တော်က သီချင်း
ရေးတာကို ဝါသနာပါလို့၊
ကြိုက်လို့ ရေးတာပါ။ ကျွန်
တော်ရေးတဲ့သီချင်းတွေမှာ
ခေတ်နဲ့ လျော်ညီတယ်။
ပရိသတ်တွေနဲ့ ရင်ဘတ်ချင်း
ထပ်တူကျမယ်။ ဒါမျိုးတွေ
လည်းဖြစ်နိုင်သလို၊ ကျွန်
တော်တွေ့တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်
တော်တွေ့တဲ့ခံစားချက်က
သူများတွေနဲ့ လွဲနေတာ ရှိနိုင်
တာပဲ။ ရေးရင်တော့ ဘာဖြစ်
ပါစေ၊ ဒီသီချင်းပေါက်ပါစေ
တော့၊ ဒါမှမဟုတ် ရည်ရွယ်
ချက်အောင်မြင်ပါစေဆိုတာ
ထက် ကျွန်တော်ရေးချင်တဲ့
အကြောင်းအရာ၊ ကျွန်တော်
ပြောချင်တဲ့စကားလုံး စတာ
တွေကို ရေးလိုက်တာပါပဲ။
ရေးပြီးတဲ့သီချင်းတွေပေါ်
မှာမှ တကယ်အခွေထုတ်
တော့ မယ်ဆိုရင် ခုနက
အစ် ကို ပြောသလို တော့
စဉ်းစားပါတယ်။ ဒီသီချင်း
တော့ မလိုက်ဖက်လောက်
ဘူး၊ ဒီစီးရီးနဲ့ပေါ့။ ဒီသီချင်း
ကို ငါ ကြိုက်တော့ ကြိုက်
တယ်၊ ငါ ဒီအခွေမှာတော့
မထည့်သင့်သေးဘူး။ ဒီ
သီချင်းကတော့ သင့်တော်
တယ် စသဖြင့် ရွေးပါတယ်။
ရေးတဲ့အချိန်မှာတော့ ဘာဖြစ်

ဒီနှစ်ရိုးပွဲနေ့ကတော့ အားလုံး
ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလိုပဲ
ပရိသတ်တွေ ကိုယ်ပိုင်ကိုယ်က
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့
တစ်စုတစ်စည်းတည်း
တညီတညွတ်တည်း
ဖြစ်နေတာ
ကျွန်တော့်အတွက်
တစ်သက်လုံး
အမှတ်ရစရာပါပဲ

ပါစေ၊ ဘာဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး
မစဉ်းစားဘူး။ ရေးချင်တာ
တွေ ရေးလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ တော်တော်များ
များက ခေတ်ကို ထင်ဟပ်နေ
တာကို၊ ခေတ်လမ်းကြောင်း
ပေါ်က အကြောင်းအရာတွေ
ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
က ခေတ်ရေစီးကြောင်းထဲမှာ
ပဲ နေတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်

ပါတယ်။ အရမ်းခေတ်ဆန်
တယ်၊ ခေတ်ရှေ့ပြေးတယ်
လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မပြောပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခေတ်မီအောင်
နေထိုင်ရတာကိုလည်း ကျွန်
တော်က ကြိုက်ပါတယ်။
အဝတ်အစားဖက်ရှင်၊ ဆံပင်
ပုံစံကအစ စကားလုံးတွေ၊
ဗန်းစကားတွေနဲ့ ခေတ်မီ
အောင်နေရတာကို ကျွန်တော်
က ကြိုက်တယ်။ ဒီနေ့ခေတ်

လူငယ်တွေနဲ့လည်း ကျွန်
တော် ပေါင်းတယ်။ ကျွန်
တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း
အသက် အရွယ်ကိုမေ့ထား
ပြီးတော့ လူငယ်လိုပဲ ပေါ့ပေါ့
ပါးပါးနေရတာကို ကျွန်တော်
က ကြိုက်ပါတယ်။ ဆိုတော့
ကျွန်တော်ရေးတဲ့သီချင်းတွေ
ကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ နေ
ထိုင်မှုပုံစံ၊ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်း
ကျင်က ပုံစံအတိုင်းတော့ ဖြစ်

နေမှာပဲ။
စိုင်းစိုင်းကို သီချင်းဆို
တာရော၊ သရုပ်ဆောင်တာ
ရော ကြိုက်ကြတဲ့အပြင် လူ
ငယ်တွေက သူတို့ချစ်တဲ့
စိုင်းစိုင်းကို ဘဲကြီးမထိနဲ့ ဆို
တာမျိုးထိ ဖြစ်နေကြတာ ဘာ
ကြောင့်လို့ ပြောမလဲ။
တချို့ ကျွန်တော့်ရဲ့
အမာခံပရိသတ်တွေက တစ်ခု
ခုဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘက်က

ရပ်တည်ပေးကြတာ ကျွန်တော် တွေ့ရပါတယ်။ ဒီအတွက်လည်း အမာခံပရိသတ်တွေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ပရိသတ်တွေ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလာတဲ့အခါမှာ အပြန်အလှန် သံယောဇဉ်တွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်ကနေ ကာကွယ်ပြီးတော့ ပြောဆိုကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးတယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်က ရပ်တည်ပေးတာ ဥပမာပေးရမယ်ဆိုရင် အိမ်က မောင်နှမတွေလိုပေါ့။ အပြန်အလှန် သံယောဇဉ်တွေ ရှိကြတယ်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေဖြစ်တော့ ချစ်ကြတာကိုး။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကာကွယ်ပေးတယ်။ ဂရုစိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ပရိသတ်ကြားမှာ မမြင်ရတဲ့ သံယောဇဉ်တွေ ရှိတယ်လို့ ခံစားရပါတယ်။

စိုင်းစိုင်းက ဘယ်စီစဉ်သူနဲ့ ရှိုး ဆိုဆို၊ ဘယ်ထုတ်လုပ်ရေးနဲ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရိုက်ရရဲ့သာနဲ့ ဘာကြောင့် ကိုယ်ပိုင် Frenzo Production နဲ့ Heart & Soul ထုတ်လုပ်ရေးတွေ တည်ထောင်ဖြစ်တာလဲ။

Frenzo ဂီတထုတ်လုပ်ရေးကို ဟိုးအရင် ကျွန်တော် စိုင်းစိုင်းဟုခေါ်သည့် အခွေကတည်းက စပြီးတော့ လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ၂၀၀၅ ခုနှစ်မှာပါ။ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်က ကျွန်တော့်သီချင်းတွေ ကျွန်တော်ထုတ်မယ်။ စီးပွားရေးတစ်ရပ်အနေနဲ့လည်း ဖြစ်

ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီကပဲ တခြား လူငယ် ဂီတသမားတွေကို လက်တွဲပြီး ထုတ်လုပ်မယ်ဆိုပြီးတော့ပါ။ တကယ့် တကယ်တမ်း ကျတော့ ဂီတထုတ်လုပ်ရေး

က အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ လုံးဝကို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်လို့ရတဲ့ လုပ်ငန်းမဟုတ်ဘူး။ အရင်းရအောင် ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်နဲ့ လုပ်နေရတာပါ။ Heart & Soul

ကျတော့ ကျွန်တော် ရိုက်ချင်တာ ရိုက်ခွင့်ရအောင်ပါ။ ဂီတဘက်မှာ နေရာတစ်နေရာရနေပေမဲ့ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုလမ်းကြောင်းမှာတော့ ကျွန်တော့်ကို ငှားရိုက်မယ့်သူ မရှိဘူး

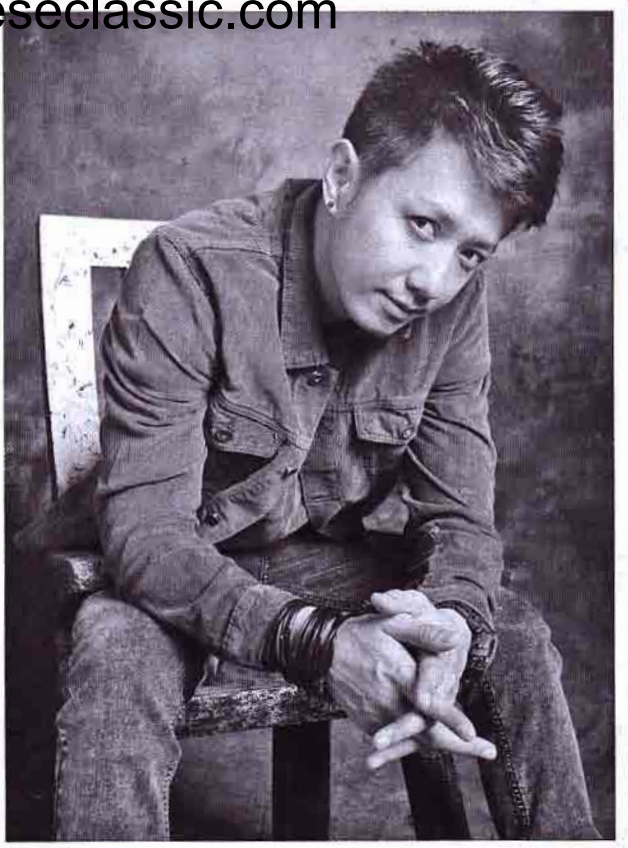

ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့
ကျွန်တော်နဲ့
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
ခင်စန္ဒာမြင့်တို့
တိုင်ပင်ပြီးတော့
ငါလည်း
တစ်ခုလုပ်မယ်၊
နင်လည်း တစ်ခုလုပ်၊
နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး
ရိုက်ကြမယ်ဆိုပြီး
လုပ်ခဲ့ကြတာပါ။
အခုနောက်ပိုင်းမှာမှ
ကျွန်တော့်ကို
ထုတ်လုပ်သူတွေ
ကရော၊
ပရိသတ်ကရော
နေရာတစ်နေရာ
အနေနဲ့
လက်ခံပေးပြီးတော့
ကျွန်တော့်ကို
ငှားရမ်း ရိုက်ကူး
ဖြစ်လာတာပါ။
စိုင်းစိုင်းက
ဆယ်ကျော်သက်
တွေရဲ့
Hero လို့
ပြောလို့ရအောင်
အားပေးကြတော့
တစ်ခုခု
လုပ်တော့မယ်
ဆိုရင်
လူငယ်တွေအတွက်
ဦးစားပြီးပေးပြီး
လုပ်ဖြစ်တာလား။
ဆယ်ကျော်သက်
ချည်းပဲတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ဆယ်ကျော်သက်
ပရိသတ်တွေနဲ့
လူငယ်တွေကတော့
များပါတယ်။
နောက်တစ်ခုက
ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ
လိုက်ပြီးတော့ အသက်တွေ

ကြီးလာကြတဲ့ တခြားအရွယ်
ပရိသတ်တွေလည်းရှိပါတယ်။
ကျွန်တော့် ကို အားပေးတဲ့
ပရိသတ်တွေရှိသလို ကျွန်တော်
ကို စောင့်ကြည့်ဝေဖန် အကဲ
ဖြတ်နေတဲ့ ပရိသတ်တွေ
လည်း ရှိမှာပဲ။ ကျွန်တော်
ကားရိုက်တော့မယ်၊ အခွေ
ထုတ်တော့မယ်ဆိုရင် အရင်
ဆုံးတော့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ
ကို အရင်စဉ်းစားပါတယ်။
ဘာရှိက်ချင်သလဲ၊ ဘာဆိုချင်
သလဲ၊ ဘယ်လိုတင်ဆက်ချင်
သလဲ ပေါ့။ ပြီးရင်တော့
အားလုံးနဲ့ သင့်တော်၏၊
မတော်၏၊ ကျွန်တော့် ပရိ
သတ်တွေနဲ့ ကိုက်၊ မကိုက်၊
သူများမျက်စိပေါ်ပေးမွေးစုး
စရာလည်း မဖြစ်အောင်၊
ဆိုလိုတာက အားပေးတဲ့သူရှိ
သလို၊ မကြိုက်တဲ့သူလည်း
ရှိနိုင်တာပဲ။ အဲဒါမျိုးတွေ
အတွက် နောက်ပိုင်းမှာတော့
စဉ်းစားဖြစ်ပါတယ်။
စိုင်းစိုင်းက တစ်လ
တစ်ပုဒ် အွန်လိုင်းတင်မယ်
လို့ပြောပြီးတော့ မတင်ဖြစ်
တာလား၊ ဂေါ်တယ် မိုက်
တယ် ပဲတင်ဖြစ်တာလား။
ကျွန်တော် အွန်လိုင်း
တင်မယ်လို့ပြောပြီး မထွက်
ဖြစ်တာပါ။ မူလတုန်းက
တော့ တစ်လတစ်ပုဒ် ထွက်
မယ်လို့ စဉ်းစားထားပေမဲ့
ဂေါ်တယ် မိုက်တယ် ဆိုရင်
လည်း ရှိုးမှာပဲဆိုဖြစ်ပြီးတော့
တကယ်တမ်း မဖြန့်ချိရသေး
ပါဘူး။ သင်္ကြန်မတိုင်ခင်
အောင်ရဲနှုတ်သမီး ရုံတင်တာ
ရယ်၊ သင်္ကြန်ပြတိုက် ရုံတင်
တာရယ်၊ Birthday Show
ရယ်ဆက်တိုက်ဖြစ်သွားတာ
ကြောင့် ရုပ်ရှင်လည်း မရိုက်လို့

ဖြစ်ဘူး။ သီချင်းအသစ်လည်း
မထွက်ဖြစ်ပါဘူး။ အခုမှ အေးအေး
ဆေးဆေး သီချင်းတွေကို ဖြန့်ပေးဖို့
စတင် အကောင်အထည် ဖော်နေပါပြီ။
ဒီလောက်အောင်မြင်တဲ့ Birthday Show
ကို အခွေ ဖြန့်ထွက်ဖို့ မစဉ်းစားဘူးလား။
ကျွန်တော့် Birthday Show ကို
အရင်တုန်းက တောဂေါ်လီ တွေ
ဘာတွေပါတဲ့ နှစ်တုန်းကပဲ
သုံးနှစ်ဆက်တိုက်ပေါင်းပြီး
တစ်ခွေထွက်တယ်။ နောက်ပိုင်းကတော့
MRTV-4 မှာ ပြဖြစ်တဲ့နှစ်လည်း ရှိတယ်။
SKY Net မှာ ပြဖြစ်တဲ့နှစ်လည်းရှိပါတယ်။
ဒီနှစ် Birthday Show ကြီးကိုတော့
ပြန်ထုတ်ဖို့ အစီအစဉ် မရှိပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ
ပွဲကို လုပ်လာတာဆိုတော့
အမှတ်တရအနေနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုခု
စီစဉ်ဖို့ အခုစိတ်ကူး နေပါပြီ။
ဂေါ်တယ်မှိုက်တယ် သီချင်းဆိုရင်
ထုတ်လည်း မထုတ်ရသေးဘူး။
ရှိုးမှာဆိုပြရုံနဲ့ အောင်မြင်နေတော့

ဘယ်လို ခံစားရလဲ။ ဒီသီချင်းကို
 ပရိသတ်တွေက ရှိုးပွဲမှာ နားထောင်တယ်။
 ပြီးတော့ ဖုန်းနဲ့ ဗီဒီယိုရိုက်ထားတာ
 ရှိတယ်ဆိုတော့ တချို့နားထောင်ဖူးတဲ့
 ပရိသတ်တွေ ရှိသွားတာပေါ့။
 မထွက်သေးခင် ပရိသတ်ကြိုက်နေတော့
 ပိုပျော်ရတာပေါ့။ အမြန်ဆုံး
 ထွက်နိုင်ဖို့လည်း ကျွန်တော်ကြိုးစား
 နေပါတယ်။ တစ်ကိုယ်တော်လည်း
 ဒီနှစ်ထဲမှာ ထွက်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။
 သီချင်းတွေ စုထားတာလည်း တော်တော်
 များနေပါပြီ။ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ဒါကိုပဲ
 အဓိကထားပြီး ကြိုးစားနေပါတယ်။
 ရွေးနေတုန်းလည်း ရှိတယ်၊ မကြိုက်လို့
 ပြန်တီးနေတာလည်း ရှိတယ်၊
 အသစ်ထပ်ရွေးနေတာလည်း ရှိတယ်။
 သီချင်းတော်တော်များများ
 စုမိဆောင်းမိဖြစ်နေပါပြီ။ တစ်ပုဒ်စ၊
 နှစ်ပုဒ်စတော့ ကြားထဲမှာ
 ဖြန့်ချိသွားဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။
 ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် စိုင်းစိုင်း
 ရိုက်ထားတာ လေးကားလောက်

ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်နှ
 ကားရှိတာလဲ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဓာတ်
 ရှင်ရိုက်သူများ၊ ကာလာရုံ
 လက်ဆင်၊ တိမ်ပေါ်ကတဲ့ပွဲ
 သုံးကားက Heart & Soul နဲ့
 Frenzo ပေါင်းပြီးရိုက်ထားတဲ့
 ကားတွေပါ။ အဲဒါအပြင်
 ဆောင်းညပြာသို့နဲ့ ရိုက်ထား
 တာက ညီမလေး ဝတ်မှု
 ရွှေရည်၊ မစိုးမြတ်သူဇာနဲ့
ဂျန်းဂျန်းဂျက်ဂျက် ရှိသေး
 တယ်။ အဲဒါ ကိုဇော် (အရုဏ်
 ဦး) ရိုက်ပေးထားတာပါ။
 ထိုင်းနိုင်ငံက ထုတ်လုပ်ရေး
 နဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ Bangkok
 to Mandalay ကားက ဆင်
 ဆာတောင်ကျပြီလို့ သိရ
 တယ်။ သစ္စာနှင်းဆီက ရိုက်
 တဲ့ မင်းသမီး ရွှေမှုှရတီ၊
 ခင်ဝင့်ဝါတို့နဲ့ သရုပ်ဆောင်
 ထားတဲ့ ဒါရိုက်တာ ဦးမီးပွား
 ရိုက်တဲ့ ချိုမြိန်သောလက်စား

ချေခြင်း ကားလည်း ရှိပါ
 တယ်။ ပေါင်းလိုက်ရင် ရိုက်
 ပြီးသား ၆ ကားက ဘယ်ကား
 အရင်ပြမလဲတော့မသိဘူး။

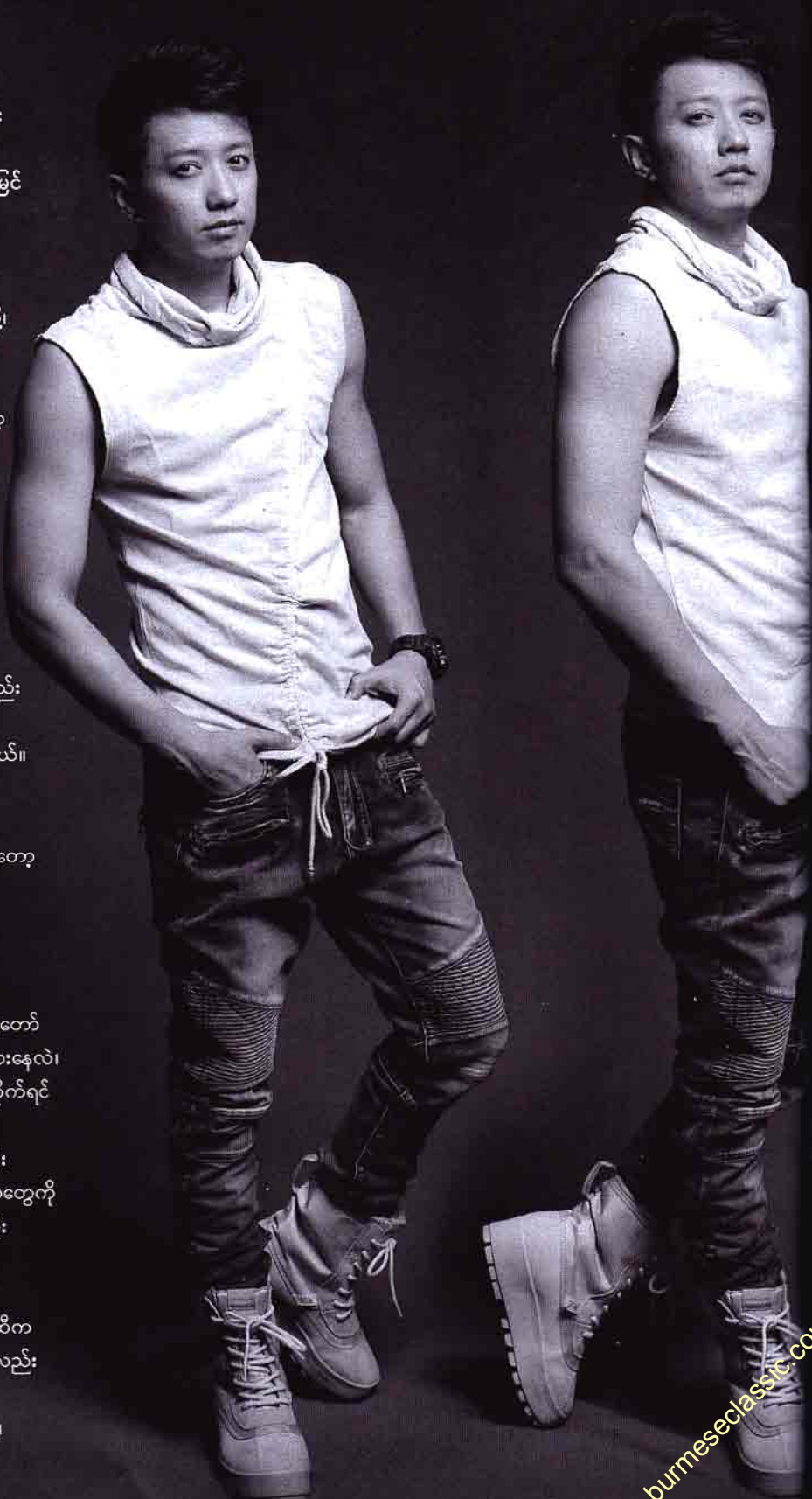
ဝတ်မှုရွှေရည်နဲ့ အတူတွဲ
 ပြီး ရိုက်မယ့်ကားအတွက်
 လက်ခံလိုက်ပြီလား။

ဟုတ်ကဲ့ ပါ။ အခု
 ကျွန်တော်တို့ထုတ်လုပ်ရေး
 တစ်ခုနဲ့ ဇူလိုင်လမှာ ရိုက်ဖို့
 ပြင်ဆင်ထားတဲ့ကားက ဝတ်မှု
 ရွှေရည်နဲ့ ရိုက်မှာပါ။ ဒါရိုက်
 တာက ကိုကောင်းနဲပါ။

စိုင်းစိုင်းပရိသတ်က
 မေးကြပါလိမ့်မယ်။ ဂီတနဲ့
 ခပ်ရှင် ဘယ်လိုဆက်လုပ်
 သွားမလဲဆိုရင် ဘာပြောမလဲ။

ကျွန်တော် နှစ်ခုလုံး
 လုပ်သွားမှာပါပဲ။ ကျွန်တော်
 လုပ်တတ်တာလည်း ဒီနှစ်ခုပဲ
 ရှိတယ်။ ဂီတလည်းလုပ်
 မယ်။ မရပ်ဘူး။ ရုပ်ရှင်
 လည်း ဆက်ရိုက်မယ်။

ဒီနှစ်ခုကို
မျှမျှတတလေးနဲ့
အချိန်ခွဲဝေပြီး
လုပ်သွားဖို့ ကြိုးစား
နေပါတယ်။
ဂီတမှာ သိပ်အောင်မြင်
နေပြီပဲ။ ရုပ်ရှင်မှာ
ကျတော့ အများနဲ့
ပိုပြီးလုပ်ရတဲ့အခါ
စိတ်ဓာတ်ကျစရာတွေ၊
မရိုက်တော့ဘူးတဲ့
မဖြစ်မိဘူးလား။
အမြဲတမ်းချည်းတော့
ဂီတမှာလည်း
အဆင်ပြေတယ်
မဟုတ်ပါဘူး။
သဘာဝတရား
အရကို
တချို့အောင်မြင်တဲ့
ပွဲလည်းရှိမယ်။
မအောင်မြင်တဲ့ပွဲလည်း
ရှိမယ်။ စိတ်ညစ်
ရတာတွေလည်းရှိမယ်။
ရုပ်ရှင်လည်း
ဒီအတိုင်းပါပဲ။
ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့
အဆင်မပြေတဲ့ဟာ
ကြုံတဲ့အချိန်မှာ၊
မအောင်မြင်တာ
ကြုံတဲ့အချိန်မှာ
ရပ်ပ်လိုက်ဖို့ ကျွန်တော်
မစဉ်းစားဘဲ ဘာမှားနေလဲ၊
ဘယ်လို ပြင်ဆင်လိုက်ရင်
သင့်တော်မလဲ။
ငါ ဘယ်လိုဆက်ပြီး
သွားလို့ရမလဲဆိုတာတွေကို
ကျွန်တော်စဉ်းလည်း
စဉ်းစားတယ်။
လူကြီးသူမတွေ၊
ဆရာ၊ ဆရာမတွေဆီက
အကြံဉာဏ်ယူတာလည်း
ရှိတယ်။
ကျွန်တော်ပေါင်းတဲ့၊

ကျွန်တော်တိုင်ပင်တဲ့
အစ်ကိုကြီးတွေ ရှိတယ်။
ဥပမာ ဆရာ ရွှေရောင်ကျော်
ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို
အကြံဉာဏ်
ကောင်းကောင်းတွေ
အမြဲတမ်းပေးတယ်။
ဆုံးမစကား အမြဲတမ်း
ပြောတယ်။ လူကြီးတွေနဲ့
တိုင်ပင်တာ၊ ဆရာ
ဦးမီးပွားတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး
ဘယ်လိုပြန်ပြင်ဆင်မလဲ
ဆိုတာနဲ့ ဆက်သွားမလဲ
ဆိုတာပဲ ကျွန်တော်
အမြဲ ကြိုးစားပါတယ်။
စိုင်းစိုင်းက ရုပ်ရှင်၊
ဂီတနှစ်ဖက်စလုံးမှာ
တော်တော်လေး
အောင်မြင်နေပြီဆိုတော့
ငါ နည်းနည်းလျှော့လို့
ရပြီ။ ဒါမှမဟုတ်
ဒီလောက်ရောက်ပြီးမှ
ဆက်သွားမှဖြစ်တော့မယ်လို့
စဉ်းစားတာလား။
လျှော့လို့ လုံးဝမရပါဘူး။
သူများ တခြားနိုင်ငံတွေနဲ့
ယှဉ်ရင် ကျွန်တော်တို့၊
ကျွန်တော်ပေါ့လေ၊
လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ
သေးသေးလေးပဲရှိတယ်။
နောက်တစ်ခုကလည်း
နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်းမှာ
လူငယ် အနုပညာရှင်
အမြဲတမ်း ထွက်နေတယ်။
ကြိုးလည်းကြိုးစား
နေကြတယ်။ အားလုံးက
ကြိုးစားနေကြတာဆိုတော့
ကျွန်တော် နားလည်တာက
ကျွန်တော်လျှော့လိုက်ရင်
ကျန်ခဲ့မှာပါ။ ကျွန်တော်က
ထပ်ကြိုးစားချင်တဲ့သူ၊
ဆက်သွားချင်တဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။
ကျွန်တော် နားလည်တာက

ကိုယ်ရပ်လိုက်တဲ့နေ့ဟာ
ကိုယ်ကျန်ခဲ့တဲ့နေ့ပါပဲ။
ပြီးခဲ့တဲ့ရက်ပိုင်းက
ပြည်ပခရီးသွားတာ ရိုက်ကူး
ရေးလား၊ အလည်သက်သက်
လား။
ဘရင်းကြက်ပေါင်း
ရည်ရဲ့ ကြော်ငြာသွားရိုက်
တာပါ။ ရိုက်ရက်က စုစု
ပေါင်း နှစ်ရက်ပါပဲ။ ကျွန်
တော် သုံးရက် ကြာပါတယ်။
ပထမရက်က ဒါရိုက်တာ
တွေ၊ ပရိုဂျက်ဆာတွေနဲ့ တိုင်
ပင်ဆွေးနွေးပါတယ်။ အင်္ကျီ
ဖစ်တင်လုပ်ပါတယ်။ ဆံပင်
ကို ဆံပင်ဒီဇိုင်းနာနဲ့ လုပ်ကြည့်
တယ်။ ပြီးတော့ ပထမတစ်
ရက်မှာ မနက် ၆ နာရီကနေ
ညနေ ၆ နာရီအထိ တီဗွီ
ကြော်ငြာအတွက် စတုရန်းဘုတ်
တစ်ခု ရိုက်ပါတယ်။ နောက်
တစ်ရက်ကျတော့ တီဗွီမှာ
လွှင့်ဖို့မဟုတ်ဘဲနဲ့ အွန်လိုင်း
မှာ လွှင့်ဖို့၊ အခုနောက်ပိုင်း
အွန်လိုင်းမှာ ခေတ်စားလာ
တော့ အဲဒီအတွက် သီးခြား
အစီအစဉ်တစ်ခုနဲ့ ထပ်ပြီး
ရိုက်ရပါတယ်။ မနက် ၆
နာရီကနေ ည ၆ နာရီအထိပါ
ပဲ။ နောက်နေ့ကျတော့
ကျွန်တော် ပြန်လာပါတယ်-
လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။
ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း
မျက်နှာဖုံးအတွက် အချိန်ပေး
ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးခဲ့သလို
စိတ်ရှည်လက်ရှည် အင်တာ
ဗျူးဖြေကြားပေးခဲ့တဲ့ စိုင်း
စိုင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
မျက်နှာဖုံးဓာတ်ပုံကိုတော့
ဓာတ်ပုံပီတာရဲ့သား ပီတာ
မင်းဆက်က ရိုက်ကူးပေးခဲ့
တာဖြစ်ပါတယ်။ ■

လင်းနိုင်နီ

ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ပရော်ဖက်ရှင်နယ် သွားတဲ့ ချမ်းချမ်း

မနန်းသူ

မကြာမီက ကျင်းပပြီး
စီးခဲ့သည့်
Myanmar Idol တွင်
ချမ်းချမ်းက ဒိုင်လူကြီး
အဖြစ်
ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရ
သည့်အတွက်
ကိုယ်ပိုင်
အနုပညာ
လှုပ်ရှားမှုများကို
ခဏ
ရပ်နားခဲ့ရသည်။
ယခု
ပြိုင်ပွဲပြီးချိန်တွင်
ကိုယ်ပိုင်
အနုပညာလှုပ်ရှားမှုများကို
ပြန်လည်
လှုပ်ရှားနေပြီဖြစ်ပြီး
ပြည်တွင်းပြည်ပ
ခရီးစဉ်များလည်း
ပါဝင်သည်။ မြန်မာ
နိုင်ငံတွင်
ပထမဆုံးကျင်းပသည့်
ပြိုင်ပွဲပုံစံဖြစ်သည့်အတွက်
ဒိုင်လူကြီးအဖြစ်
ပါဝင်ခဲ့ရသည့် ချမ်းချမ်း၏
ရပ်တည်မှုများကို မေးမြန်း
ကြည့်မိရာတွင်...

Myanmar Idol က
ပရိသတ်ရဲ့ Voting နဲ့
အဓိကသွားတဲ့ ပွဲဆိုတော့
ဒိုင်လူကြီးအနေနဲ့

ရပ်တည်ခဲ့ရတဲ့ အနေအထား
က ဘယ်လိုရှိလဲ၊ ပိုခက်ခဲ
ခဲ့တာလား။

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်
ဒီပွဲက အစ်မတို့ မြန်မာနိုင်ငံ
မှာ ပထမဦးဆုံးလုပ်တဲ့ ပွဲဆို
တဲ့အခါကျတော့ Voting
စနစ်နဲ့ ပရိသတ်က အရမ်းကြီး
ရင်းနှီးမှု မရှိတာပေါ့။ တချို့
ကကျတော့လည်း ပွဲစဉ်တွေ
ကို စကတည်းက တောက်
လျှောက် မကြည့်ခဲ့ဘဲ ဖြတ်
ကြည့်ခဲ့တဲ့အတွက် ဒီမဲစနစ်
ကို သိပ်နားမလည်ဘူး။
သဘောကတော့ ဒီတစ်ပတ်
မှာ သူတို့ရစေချင်တဲ့သူ ပြတ်
သွားတယ်ဆိုရင် သူတို့က
ဒိုင်တွေကို အပြစ်တင်တယ်။
အမှန်တကယ်ကတော့ အစ်မ
တို့ဒိုင်တွေက ဒီပွဲမှာ သူတို့
ကောင်းသည်ဆိုးသည်ကို
ဝေဖန်ပေးရတာပဲရှိတယ်။
ကျွန်တို့အပိုင်းကတော့ ပရိ
သတ်ရွေးချယ်ရတာ။ သူတို့
ကြိုက်တဲ့သူကို သူတို့ မဲပေး
ကြတယ်။ တချို့က သူတို့
ရစေချင်တဲ့သူ ပြတ်သွား
တော့ မဲလည်း ဆက်မပေး
တော့ဘူး။ အစ်မတို့ ဒိုင်တွေ
ကိုလည်း အပြစ်တင်တယ်။
ဒါတွေကို အစ်မတို့ ဗွေလည်း
မယူပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆို
တော့ ဒါဟာ ပထမဆုံးစတဲ့
ပွဲလည်းဖြစ်တဲ့အတွက် အစ်မ
စိတ်ထဲမှာ Attention ရော၊
စိုးရိမ်စိတ်ရော သိပ်မထည့်
ထားဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်မတို့
ပရိသတ်တွေ နားလည်အောင်
လုပ်ရမယ့် တာဝန်ကတော့
ရှိတာပေါ့။ ဒါကြောင့် အစ်မ
တို့ အမှန်းလည်းခံတယ်။ ပရိ
သတ်ကိုလည်း ရှင်းပြပေး
တယ်။ သူတို့ နားလည်သွား

ကြတဲ့ အခါကျတော့လည်း တကယ်တော်တဲ့၊ မြေတောင် မြှောက်ပေးလိုရတဲ့ ကလေးတွေ ထွက်လာတာပေါ့။

အနုပညာရှင်၊ ပညာရှင်တွေ ဆုံးဖြတ်ရတဲ့ပွဲနဲ့ အခုလို ပရိသတ် Voting နဲ့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ ပွဲရလဒ်အကြား အခြေက ကွာဟမှုရှိနိုင်လား။

အဲလိုတော့ မကွာဟပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့၊ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့က ပရိသတ်အကြိုက်ဖြစ်ဖို့က အရမ်း အရေးကြီးပါတယ်။ ဆိုတဲ့အခါကျတော့ ဒီသံယောင်လုံးကိုတော့ ပရိသတ်က ကြိုက်ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူကြိုက် အများဆုံးသူကတော့ Winner ရမှာပဲ။ နိုင်ကပေးတယ်ဆိုရင် ခိုင်ခံ့ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ဒီပွဲက Myanmar Idol ဖြစ်တဲ့အတွက် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးက ရွေးချယ်ရတဲ့ Idol၊ ဒါကြောင့် အစီအစဉ်ခိုင်တွေက လုံးဝ အာဝဏ်ယူလို့ မရဘူး။ အစီအစဉ်က အရှေ့ပိုင်းမှာ ပြိုင်ပွဲဝင် အသောက် ၈၀၀၀၊ ၁၀၀၀၀ သောက်ထဲကနေ ဒီ ၁၁ သောက်ကို ရွေးချယ်ပေးပြီး သူ့ပြိုင်ပွဲဖြစ်တဲ့အတွက် ကျန်တဲ့အပိုင်းကို ပရိသတ်တွေက ဆက်ရွေးပေါ့။ ပရိသတ်ကို အာဝဏ်ပေးတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ တကယ်ကြိုက်တဲ့သူကို သူတို့ ရွေးချယ်မှ ထွက်လာမယ့် မျိုးဆက်တစ်ခု ပရိသတ် တကယ် နှစ်သက်တဲ့ အဆိုတော်တွေ ဖြစ်

လာမှာပါ။ အစီအစဉ်နဲ့ ကတော့ တကယ် အရည်အချင်း ပြည့်ဝတယ်။ မပြည့်ဝဘူးဆိုတာကိုပွဲမှာ Comment လေးတွေပေးခြင်းအားဖြင့် သုံးသပ်ပေးတယ်။ ပြောပြပေးတယ်။ အဲလိုစနစ်နဲ့ သွားတာဆိုတော့ ကွာဟမှုသိပ်မရှိဘူး။ တကယ်တမ်း ဒီကလေး ၁၁ ယောက်လုံးက တော်ပြီးသားတွေ။ လားလားတို့ နောက်ဆုံး ၃ ယောက်ကလည်း Voting အနည်းအများပဲ ကွာသွားတာပါ။

ဒါဆိုရင် ဒီပွဲက အနုပညာ အရည်အသွေးသာမက စမ်းကိုပါ ပြိုင်ရတဲ့ပွဲလို့ ပြောလို့ရတာပေါ့။

ဟုတ်ပါတယ်။ သူက အနုပညာစွမ်းရည်တင်မကဘူး ချစ်မွေးလည်းပါတယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ပရိသတ်ကလည်း ချစ်တယ်။ အရည်အသွေးလည်း ပြည့်ဝတယ်။ ဘက်စုံတော်တဲ့သူကို ဒီပွဲက ရွေးချယ်ပေးလိုက်တာပါ။ ပြောရရင် ဒီပွဲမှာ ဝင်ပြိုင်တဲ့ ၁၁ ယောက်ထဲက ၇ ယောက်နဲ့ ပြုတ်တဲ့သူ၊ ၆ ယောက်နဲ့ ပြုတ်တဲ့သူထဲမှာလည်း ပရိသတ်ကြိုက်တဲ့သူလည်း နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ခဲ့ဘူး။

အခုလို မျိုးဆက်သစ်တွေ မွေးထုတ်သလို ကိုယ်ပိုင် အနုပညာ လှုပ်ရှားမှုအနေနဲ့ ရော ဘာတွေလုပ်ဖြစ်လဲ။

အမှန်တိုင်းပြောရရင် ဒီ Myanmar Idol အလုပ်က နေ

ရာ၊ ညရာ မအားရဘူး။ အပတ်တိုင်း ရိုက်ရတဲ့အတွက် အစီအစဉ်အလုပ်တွေကို ထိခိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အစီအစဉ်ကို ယုံ ဖိုင် အလုပ်ပေါ်မှာ အရမ်း လောဘမကြီးဘူး။ အစီအစဉ်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုထားပြီးသွားရင် အဲဒီတစ်ခုကိုပဲ မရောက် ရောက်အောင်သွားတယ်။ ဘယ်သူမဆို အနုပညာအလုပ် လုပ်နေတာ အလုပ်တွေကို ပိုလုပ်ချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီပရိုဂရမ်ထဲမှာပဲ စိတ်တွေကို နှစ်ထားတယ်။ အနုပညာမျိုးဆက်သစ်တွေ ထွက်လာဖို့ကိုပဲ အာရုံစိုက်ထားခဲ့တယ်။ အခု ဒီပြိုင်ပွဲလည်း ပြီးသွားပြီဆိုတော့ မနက်ဖြန် ဘန်ကောက်သွားမယ်။ ပြန်လာရင် နေပြည်တော်၊ တောင်ကြီး၊ ရန်ကုန် နေရာအနှံ့ကို ဒီလ ၂၇ အထိ ဆက်တိုက် သွားဖို့ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ စုံတွဲအခွေတွေလည်း ထွက်ဖို့ရှိပါတယ်။

ဒါဆိုရင် ချမ်းချမ်း ပရိသတ်အတွက် ချမ်းချမ်းတစ်ကိုယ်တော် နီးလာပြီဆိုတဲ့ သဘောလား။

အခု လောလောဆယ်တော့ တစ်ကိုယ်တော်အတွက် သီချင်းတွေ စုနေတုန်းပါ။ တချို့ သီချင်းကောင်းလေးတွေဆိုရင် တေးရေးတွေကို အပ်တယ်။ အခုတော့ သီချင်းစ၊ အပ်တဲ့ အနေအထားပဲ ရှိပါသေးတယ်။ တချို့ သီချင်းလေးတွေဆိုရင် အစီမက Online, Youtube ပေါ်မှာ

တင်ပေးတယ်။ အလွမ်းတော့ နည်းနည်းဝေးပါသေးတယ်။ သမီးလေးကလည်း တစ်ဖက် ဆိုတော့ သမီးက ကျောင်းတက်ရတော့မှာလေ။ သီချင်းတွေ စုနေပါတယ်။ **အခုနောက်ပိုင်းက ပရိသတ်လက်ထဲကို Mini Album လေးတွေ ပေးလာတယ်။ ချမ်းချမ်းလည်းတစ်ခွေ ထွက်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲလိုမျိုးရော အစီအစဉ်ရှိလား။** အစီမက အခုလော လောဆယ်တော့ သီချင်းလေးတွေကောင်းရင် မစောင့်တော့ဘဲနဲ့ Youtube ကနေ တင်ပေးတယ်။ ဟိုတစ်လောကဆိုရင် အန်တီ မေသော်ရဲ့ အချစ်...ရပ်တန့်၍မရ ကို Youtube ကနေ တင်ပေးလိုက်တာ။ အဲလိုကောင်းတဲ့ သီချင်းမျိုးဆိုရင် အခွေထွက်တဲ့ထိ မစောင့်တော့ဘူး။ အဲလိုသီချင်းလေးတွေလေး၊ ငါးပုဒ် စမီရင်တော့ Online ကနေ Mini Album အနေနဲ့ ဖြန့်ဖို့ရှိပါတယ်။
■ **မန်းသူ**

သီချင်းအခွေအတွက် ခေါင်းစဉ်အလိုလိုပေါ်လာတတ်တဲ့ ဝိုင်းစုခိုင်သိန်း

မန်းသူ

*အခု ၈/က ၆၀
ရာခိုင်နှုန်းလောက်
တီးပြီးသွားပြီ။
ဆိုတော့ မဆိုရသေးဘူး။
နောက်ထပ်
သီချင်းတွေ
ထပ်စောင့်နေတယ်။
ဝိုင်းစုရေးခိုင်း
ထားတာတွေလည်း
ရှိသေးတယ်။
အဲဒီထဲကမှ အားလုံးကို
ပြန်ပြီးရွေးမှာပါ။
အခု ဝိုင်းစုလက်ထဲမှာ
နှစ်ခွေစာလောက်
ရှိနေတယ်။
အကုန်လုံးကို
တီးထားမယ်။ ပြီးတော့မှ
ဝိုင်းစု ပရိသတ်တွေကို
မေးမယ်။ သူတို့ကြိုက်တဲ့
သီချင်းတွေကို
ထည့်မယ်'ဟု
ပြောကြားလိုက်သူက
ဝိုင်းစုခိုင်သိန်း
ဖြစ်သည်။ ဝိုင်းစုက
တစ်ကိုယ်တော်
တေးစီးရီးအသစ်
၈/ အတွက်
ပြင်ဆင်နေသည့်အတွက်
ဝိုင်းစု၏ ၈/ နှင့်
တွေ့ဆုံခဲ့သည်။
ဝိုင်းစုက ပရိသတ်
အကြိုက်တွေ
မေးမယ်ဆိုတော့
သူတို့နဲ့က တွေ့တဲ့ကဏ္ဍ

ရှိနေတာပေါ့။

ဝိုင်းစု ပရိသတ်နဲ့က
အမြဲတမ်းတွေ့ဖြစ်တာပါ။
တွေ့ပြီးဆိုရင် သူတို့ကိုသီချင်း
လေးတွေ ဖွင့်ပြတယ်။ ဘယ်
သီချင်းကို ပိုကြိုက်တယ်၊
ဘယ်သီချင်းက ဘယ်လို
ဆိုတဲ့ အကြံအဉာဏ်တွေ ယူ
တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီထဲက
မှ ဝိုင်းစု ထည့်ကိုထည့်မယ်
ဆိုတဲ့ သီချင်းမျိုးလည်း ရှိ
တယ်။ အဲဒီသီချင်းကျရင်
လည်း သူတို့နဲ့ ထပ်တူကျပါ
တယ်။ ဝိုင်းစုကတော့ ပရိ
သတ်ကိုပရိသတ်လို့ သတ်
သတ်တွေတာမျိုး မဟုတ်
ဘူး။ ဝိုင်းစုနဲ့ပရိသတ်တွေက
ညီအစ်မမောင်နှမတွေလိုဖြစ်
နေပြီ။ သူတို့ အိမ်လာလည်
တယ်။ မုန့်သွားစားကြ
တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တာ များ
တယ်။ ဝိုင်းစုကတော့ မိသား
စုလိုလည်း ဖြစ်နေပြီဆိုတော့
သူတို့ရုံးပိတ်ရက်ဆိုရင် တချို့
တွေက ဖုန်းကြိုဆက်တယ်။
အစ်မ ဘယ်မှာရှိနေလဲ၊ အား
လား။ ရန်ကုန်မှာ ဆိုရင် သူတို့
လာကြတယ်။ တစ်ခါတလေ
ကျတော့လည်း ဘုရားသွား
ဖြစ်ကြတယ်။ အမြဲတမ်း
ကို ယ့် ရဲ့ Fan တွေ ကနေ
မိသားစုတွေလို ဖြစ်သွားကြ
တာပါ။
ဝိုင်းစုက ဒီ ၈/ သီချင်း
ကို ခေါင်းစဉ် အရင်စဉ်းစား
တယ်။ အများအားဖြင့်က
သီချင်းတစ်ခွေလုံးတည့်
ဆောက်ပြီးစီးမှ Title ကို
စဉ်းစားကြတာ။ ဒါက ပိုခက်
တယ်လို့ မလုပ်ဘူးလား။

ပိုခက်ခဲတယ်ဆိုပေမဲ့
 ဝိုင်းစုအနေနဲ့ကျတော့ ဒီစိတ်
 ကို ပိုကြိုက်တယ်။ မက်
 လောက်စရာ ထဲက ဒီနာမည်
 ကို ပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးပြီးမှ
 အခွေလုပ်ခဲ့တာ။ မျက်လှည့်
 ကတော့ ဝိုင်းစု မဟုတ်ဘူး။
 ကိုရွှေ(ရွှေကျော်ကျော်)ပေးခဲ့
 တာ။ အာဘူး ရော၊ ခါချနေ
 ရတယ် ရောက ဝိုင်းစုကိုယ်
 တိုင် Title အရင်ပေးပြီးမှ
 လုပ်ခဲ့တဲ့အခွေတွေ။ အဲလိုကျ
 တော့ ကိုယ့်မှက Title Song
 ရှိသွားပြီ။ ဒီတော့တစ်ခွေလုံး
 အတွက် စိတ်ကူးလို့ရသွား
 ပြီ။ မျက်လှည့် တုန်းက ဘာ
 ဖြစ်လဲဆိုရင် ဘယ်သီချင်း
 ကို Title ပေးရမှန်းမသိဘူး။
 အဲလိုဖြစ်သွားတာ။ အဲဒါကျ
 တော့ အဆင်မပြေဘူး။ ထူး
 ဆန်းတာက ဝိုင်းစု အခွေ
 တစ်ခွေ လုပ်ခါနီးဆိုရင် ဝိုင်းစု
 ခေါင်းထဲမှာ တစ်ခုခုထွက်
 လာတယ်။ နာမည်ပေးရတာ
 အဆင်ပြေတာပေါ့။

ဗန်းစကားဆို တာ
 အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်
 သက်တမ်းရှိတယ်။ ဝိုင်းစု
 သီချင်းအနေနဲ့က တစ်သက်
 လုံး သက်တမ်း ရှိတဲ့အတွက်
 ဗန်းစကားပါတဲ့ သီချင်းတွေ
 အချိန်ကြာတာနဲ့အမျှ
 ပျောက်သွားမှာ မစိုးရိမ်ဘူး
 လား။

ဟိုတစ်နေ့က ရွှေထူးတို့
 နဲ့တွေ့တော့ ပြောဖြစ်ပါသေး
 တယ်။ ဥပမာ-ချာတိတ် ဆို
 တဲ့ သီချင်းဆိုရင် အရင်တုန်း
 က ကောင်မလေး သူထက်
 ငယ်တဲ့ ချစ်သူကိုခေါ်တာ။

အဲဒီသီချင်းဆိုရင် ဒီနေ့ထိ ရပ်
 တည်နေသေးတယ်ဆိုတော့
 ဒီ ဂါ ဆိုတဲ့သီချင်းကလည်း
 နောင်တစ်ချိန်မှာ ကလေးတွေ
 မသိတော့ဘူး ဆိုရင်တောင်မှ
 ဂါ ဆိုတာက 'ဘာ' ဆိုပြီးတော့
 လူကြီးဖြစ်သွားတဲ့ လူတွေက
 ပြောပြမယ်ပေါ့နော်။ ဗန်း
 စကားဆိုတာကတော့ ဒီလို
 မျိုးပဲ ရပ်တည်သွားမှာပေါ့
 နော်။

ဒီစကားလုံးကိုရော
 ဘာကြောင့် စဉ်းစားမိသွား
 တာလဲ။

ပရိသတ်ရဲ့ စိတ်ဝင်စား
 မှု ရပြီးတော့ တန်းပြီး စွဲသွား

တာမျိုး။ ဘယ်သူ့ သီချင်းခွေ
 က ဘာဆိုပြီး ပြန်ပြီး
 စဉ်းစားစရာ မလိုဘူး။ အဲလို
 ဟာမျိုးဆို ကြိုက်တယ်။
 အချစ်အကြောင်း၊ အချစ်နဲ့
 ပတ်သက်တဲ့အရာကို Title
 တင်လိုက်တယ်ဆိုရင် Title
 ကို တချို့ ပရိသတ်တွေက
 မေ့တတ်တယ်။ ဝိုင်းစု ကိုယ်
 တိုင်လည်း မေ့တတ်တယ်။
 ဝိုင်းစု ပရိသတ်တွေဆိုရင်
 ဝိုင်းစု ဘယ်အခွေဆိုတာကို
 တစ်ယောက်မှ မမေ့ဘူး။ ဘာ
 လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ မှတ်လို့
 လည်း လွယ်တယ်၊ ခေါ်လို့
 လည်း လွယ်တယ်။ အဲဒီ

စိတ်ကူးလေးနဲ့
 ပေးဖြစ်တာပါ။
 ဝိုင်းစုခိုင်သိန်းက
 စီးရီး Title ဂါ ကို
 နေဝင်း(Snare)အား
 ရေးခိုင်းထားသည်ဟု
 သိရသည်။ လက်ရှိတွင်
 ရိုက်ကူးရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
 အနားယူထားသည်မှာ
 နှစ်နှစ်ခန့် ရှိနေပြီး
 သီချင်းအခွေအတွက်သာ
 အာရုံစိုက်နေသည်ဟု
 ဝိုင်းစုခိုင်သိန်းက
 ဆိုသည်။
 ■
 မန်းသူ

One Minute Interview ကြိုရာဆုံရာတစ်မိနစ်တာ

ပရိသတ်ကို ပြန်ပြီး ပေးဆပ်နေတဲ့

ရဲလေး

မန်းသူ

ရဲလေးက

mmtv မှာ

ထုတ်လွှင့်ပြသရန်

အတွက်

ရိုက်ကူးသည့်

ရွှေမိုးငွေမိုး သွန်းဖြိုးလိုရွာ

ဇာတ်လမ်းတွဲတွင်

ပါဝင်သရုပ်ဆောင်နေပြီး

မေလပထမပတ်က

ပြင်ဦးလွင်မှာ

ရိုက်ကူးခဲ့သည်ဟု

သိရသည်။

ထိုဇာတ်ကားတွင်

ရဲလေးနှင့်အတူ ထွန်းထွန်း၊

ညီထွဋ်ခေါင်၊ ဂျိုကာ၊

နန်းမြတ်ဖြိုးသင်းတို့

ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ကြသည်။

ရဲလေး

အတွက်

ဘယ်လို

ဆင်းနံ

တွေ

ရိုက်ကူး

ခဲ့တာလဲ။

ကျွန်တော်က ရန်ကုန်

ဆင်းနံတွေ ဝိုများတယ်ဗျ။

ရန်ကုန်မှာ လောလောဆယ်

ပူနေတော့ မေမြို့ကတဲတွေ

ဖြတ်နေတာပေါ့။

ဂျိုကာတို့၊ ထွန်းထွန်းတို့

ကတဲက ဒီမှာဝိုများတယ်။

သူတို့အတွက်ဖြတ်နေတာပေါ့။

ပြီးရင်တော့ ရန်ကုန်

ပြန်လာပြီး လက်စသတ်

စရာလေးတွေ သတ်ရမယ်။

အဲဒါပြီးရင်တော့

ဒီဇာတ်လမ်းတွဲက

ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ကာ

ရိုက်တာတစ်ခု ပေးထားပြီး

တော့ သူတို့သုံးယောက်နဲ့ချိတ်

ထားတဲ့ ပုံစံလေးပါပဲ။ အဓိ

က၊ကတော့ လူငယ်ဇာတ်

လမ်း၊ ဟာသလေးပါပဲ။

ရဲလေးရဲ့ ပင်ကိုပုံစံနဲ့

တူလား။ မွေးဖွားယူထား

ရတဲ့ ကာရိုက်တာလား။

ပင်ကိုတော့ မဟုတ်ဘူး

ခင်ဗျ။ ကာရိုက်တာတစ်ခု

တော့ ဆန်းတာပေါ့။ လူငယ်

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပေါ့။ ဘယ်လို

ပြောရမလဲ၊ လူလတ်ပိုင်းတစ်

ယောက်ရဲ့ ကာရိုက်တာပေး

ထားတာပေါ့။ ဇာတ်လမ်း

လေးက ရယ်ရပါတယ်။

ဇာတ်လမ်းတွဲအားလုံးပြီးမှပဲ

လွှင့်မယ့်ရက်ကို ကြိုပြီးတော့

ကြေညာလိုက်ပါမယ်။

ပရိသတ်နဲ့ အချိန်

အတော်ကြာဝေးကွာပြီးမှ

ပြန်ဝင်လာတဲ့အချိန်မှာ ပြန်

လုပ်ရတဲ့အလုပ်တွေက အသစ်

လို့ဖြစ်နေလား။

ပုံမှန်အတိုင်းပါပဲ။ အရင်

တုန်းကလိုပါပဲ။ ဘာမှ ထွေ

ထွေထူးထူးတော့ မရှိပါဘူး။

ပရိသတ်အတွက် နည်းနည်း

ကြာချင်တော့ ကြာပေမဲ့ ကျွန်

တော့်အတွက်ကတော့ ခဏ

လေးလိုပဲ သဘောထားပြီး

ဖြစ်သွားတော့လေ။ အဲဒီ

အတွက်တော့ ကျွန်တော် ပြန်

ပြီး ပေးဆပ်နေပါတယ်။

အကောင်းဆုံး အရင်ကထက်

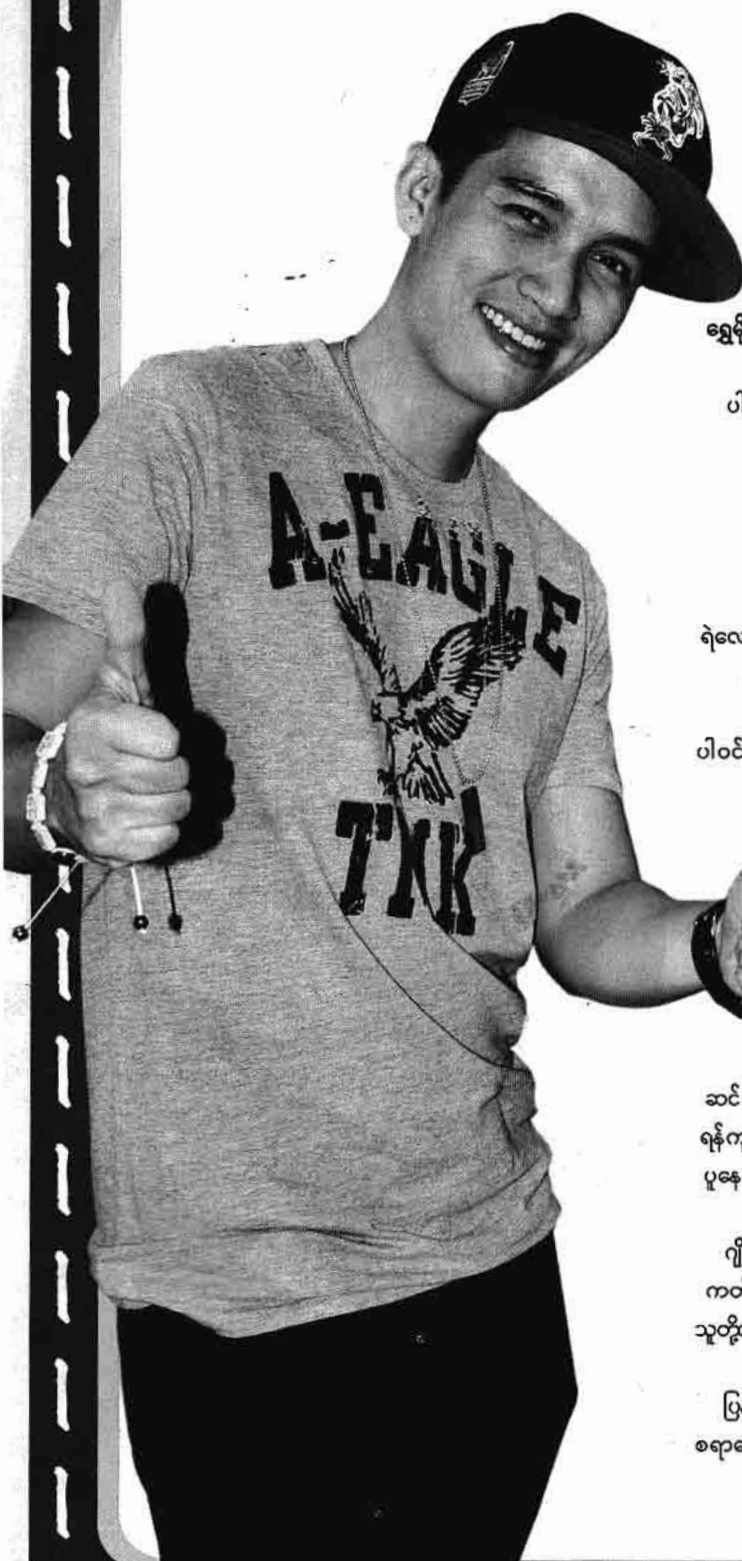
ပိုပြီးတော့ကြိုးစားနေပါတယ်။

ပိုပြီးတော့လည်း အပင်ပန်းခံ

နေပါတယ်။ သိချင်းပိုင်းတွေ၊

သရုပ်ဆောင်တွေ၊မကုန်လုံး

ပြန်ပြီးတွေ့မြင်ရတော့မှာပါ။

ပရိသတ်ရှေ့ ပြန်ရောက်
လာမယ့် ရဲလေးက အဆိုနဲ့
သရုပ်ဆောင် ဘာကို ဦးစား
ပေးသွားမလဲ။

ကျွန်တော်က မျှပါတယ်
ခင်ဗျ။ နောက်ပိုင်းတော့ သီ
ချင်းခွေကလည်းတစ်နှစ်ကို
ပုံမှန်ထွက်မယ်။ ရှိုးတွေလည်း
ပုံမှန်လုပ်သွားမယ်။ အချိန်
တော့ခွဲထားတယ် ခင်ဗျ။
သရုပ်ဆောင်ကိုလည်းအကောင်း
ဆုံးလုပ်ဆောင်သွားမယ်။
ဇာတ်လမ်းတွေတွေရော၊ ဗီဒီယို
တွေရော၊ ကားကြီးတွေရော
အများကြီး ကျွန်တော်ရှိက်ထား
ပါတယ်။ ဒီနှစ်ထဲမှာစ၊ ထွက်
ဖို့ရှိပါတယ်။ အခုပညာ
အလုပ်ကို အရင်ကထက်ပိုပြီး
အချိန်ပေးပြီးလုပ်ဖြစ်ပါတယ်
လို့။ သီချင်းကတော့ ကျွန်
တော့်အတွက်အဓိကပေါ့နော်။

Main System ပေါ့။ ပြီးတော့
ဗုဒ္ဓအချိန်ပိုလျှံတဲ့အချိန်လေးကို
သရုပ်ဆောင်လုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

ရဲလေးက မကြာသေး
ခင် အနုပညာအလုပ်တွေ ပြန်
လုပ်ချိန်မှာပဲ Myanmar
Idol မှာ ဒိုင်အဖြစ် ဝင်လုပ်ခဲ့
တယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပထမ
ဆုံးအနေနဲ့ ပုံစံသစ် အဆိုပြိုင်
ပွဲနိုင်တယ်လောက်အနေနဲ့ ဘယ်
လိုစိန်ခေါ်မှုတွေ တွေ့ခဲ့ရလဲ။

ကျွန်တော့်ကတော့ စိန်
ခေါ်မှုဆိုတာတော့ မရှိခဲ့ပါဘူး။
အဓိကကတော့ ပရိသတ်တွေ
Voting နဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်သွားတာ
လေ။ သူတို့ဖြစ်စေချင်တဲ့
Voting အများဆုံး ရတဲ့သူက
Idol ဖြစ်တာပေါ့။ ကျွန်တော်
တို့ကတော့ ဒီ သ ယောက်
ချွေးပြီးကတည်းက ဒီထဲက
ဘယ်သူပဲရရပါ။ အားလုံးက
ညည်း တော်ပြီးသားတွေပဲလေ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့အနေ
နဲ့ တွေ့တွေ့ထူးထူး စိန်ခေါ်မှု
ဆိုတာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်
တော်တို့ ရ၊ထားတဲ့ တာဝန်
တစ်ခုကို အကောင်းဆုံး လုပ်
ဆောင်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ပဲ ရှိ
ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကို
Attention ဖြစ်စေတဲ့၊
Depression ဝင်စေမယ့်၊
Stress တွေ ဖြစ်စေမယ့်အရာ
မျိုးတွေတော့ မရှိခဲ့ပါဘူး။
ကျွန်တော်က စိတ်ကို တည်
တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးထားပြီး
တော့ပဲ အကောင်းဆုံး လုပ်ခဲ့
ပါတယ်။ ဒီပွဲက ပရိသတ်
တွေ သဘောကျတဲ့၊ နှစ်
သက်တဲ့၊ အကြိုက်အနှစ်
သက်ဆုံး၊ အချစ်ဆုံး Idol

တစ်ယောက်ကို သူတို့ကိုယ်
တိုင်ပဲ ဆုံးဖြတ်သွားတာပါ။
ဒီလိုပွဲမျိုးမှာ ထပ်မံ
ကမ်းလှမ်းလာရင် ဒိုင်ထပ်
လုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိလား။
အဲဒါတော့ မပြောတတ်
သေးပါဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်
က ဒီနှစ်ထဲမှာ အလုပ်က
လည်း များလာပြီ။ အရင်လို
မဟုတ်တော့ဘဲ အလုပ်က
ပြန်ပြီး ကြိုးစားရတဲ့အပိုင်း
တွေ များလာပြီ။ ဒီနှစ်ထဲမှာ
သီချင်းခွေရော၊ ကားရိုက်
ရော၊ ရှိုးပွဲတွေရော ရှိတော့
Mynamar Idol နဲ့ တော်တော်
လေး ညှိယူရမယ်ခင်ဗျ။
အရင်က ကျွန်တော့် အလုပ်
နည်းတဲ့အချိန်က လုပ်ထား

တာဆိုတော့လေ။ အဲဒါတော့
မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူးခင်ဗျ။
သူတို့ဘက်ကလည်း ကမ်းလှမ်း
မှုတွေ ထပ်မလုပ်သေးဘူး။
Season-2 အတွက် အစည်း
အဝေးတွေ ထပ်ထိုင်တဲ့အချိန်
ကျမှပဲ တိုင်ပင်ကြမှာပေါ့။
လောလောဆယ်တော့ ပြော
လို့မရသေးပါဘူး ခင်ဗျ။
ရဲလေးက မိမိအနေနှင့်
အလုပ်များကို အကောင်းဆုံး
ကြိုးစားပြီး လုပ်သွားမည်ဖြစ်
ကြောင်း၊ ပရိသတ်ကလည်း
အားပေးကြပါဟု ပြောလို
ကြောင်း ပရိသတ်ကြီးအတွက်
စကားလက်ဆောင်ပါးခဲ့ပါ
သည်။

မန်းသူ

One Minute Interview ကြံရာဆုံရာတစ်မိနစ်တာ

နိုင်ငံတကာအဆင့်ရုပ်ရှည်ကို အရင်ဆုံးကြည့်တယ် ကြည်ဖြူချင်

မနိုးသူ

မဟာထွန်းရုပ်ရှင်ဗီဒီယို
ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေးမှ
ဒါရိုက်တာ ကြည်ဖြူချင်က
လူငယ်မင်းသားများနှင့်
လက်တွဲ၍ လူငယ်ကြိုက်
Fancy ဇာတ်လမ်းများကို
ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်လျက်
ရှိသည်။ အောင်ရဲလင်း၊
ကောင်းပြည့်တို့အပြီးတွင်
ယခု အလင်းရောင်နှင့်
စာချုပ်ချုပ်ပြီဟုသိရ၍
လူငယ်ဒါရိုက်တာ
ကြည်ဖြူချင်နှင့်
လူငယ်သရုပ်ဆောင်
လက်တွဲမှုများအကြောင်း
One Minute စကားပြော
ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ယခုလက်ရှိ
မဟာထွန်းရုပ်ရှင်လက်တွဲမယ့်
လူငယ်မင်းသား
ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။

အလင်းရောင်ကို အခု
ကုမ္ပဏီအနေနဲ့ ကား ၂၀
စာချုပ် လိုက်တယ်ပေါ့။
ပြောရမယ်ဆိုရင် အစ်မက
ဟိုးကတည်းက
သရုပ်ဆောင်အသစ်ကို
မွေးထုတ်ပေးရတာ
ဝါသနာပါတယ်။ အရှေ့မှာ
ဆိုရင် အောင်ရဲလင်းကို
ပထမဆုံးတင်ဖြစ်တယ်။
ပြီးတော့ ဒုတိယ
ကောင်းပြည့်ပေါ့။ အခု
ကတော့ အလင်းရောင်

ပေါ့။ အလင်းရောင်ကို
ကိုဂျမန်းတို့ မဟော်ဂနီနဲ့ စာ
ချုပ်လိုက်ကတည်းက သဘော
ကျတယ်။ အလင်းရောင်က
မင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်
ရည်၊ အရုပ်အမောင်း၊ Body
Structure အပြည့်ရှိတယ်။
ဒါဟာ အစ်မတို့တင်နေကျ
မင်းသားစတိုင်မျိုးပေါ့။ မြင်
လိုက်ကတည်းကိုက ဒါ ငါ
တင်နေကျ မင်းသားစတိုင်မျိုး
ပဲဆိုပြီး သဘောကျတယ်။
နောက် ကိုဂျမန်းတို့ဆီက တင်
တဲ့ First Love ဇာတ်ကား
သွားကြည့်တဲ့အခါမှာ အလင်း
ရောင်ရဲ့အိုက်တင်ကို သေချာ
မြင်ရတယ်။ ရုပ်ရည်ရော၊
အိုက်တင်ရော သဘောကျ
တယ်။ ပြီးတော့တစ်ခုက
NLD အောင်နိုင်ရေးပေါ့။
အဲဒီမှာ မနိုင်ကြီးကပြောတယ်။
အလင်းရောင်ကလည်း အောင်
နိုင်ရေးလိုက်ချင်တယ် ပြော
တယ်။ ဆက်သွယ်လိုက်ပါဦး
ဆိုပြီးပြောတော့ ဆက်သွယ်
ဖြစ်တယ်။

အဲဒီမှာ အောင်နိုင်ရေး
ဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် မင်းသားဆိုတော့
ချိန်းတော့သေချာချိန်းရတာ
ပေါ့။ အားလုံးဆုံမယ့် စုရုပ်
ချိန်းတယ်။ ဘယ်နှနာရီ
လောက် လာပေါ့နော်။ အဲဒီမှာ
အလင်းရောင်က Right Time
ရောက်တယ်။ ခရီးမှာလည်း
ကူကူကော့ကော့မရှိဘူး။ ကိုယ်
ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ။ အများနဲ့
လုပ်ရတဲ့အလုပ်ကို ကောင်း
ကောင်းလုပ်နိုင်တယ်။ သူ့ကို

မင်းသားဆိုတာတောင် မေ့
သွားတယ်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့
တကယ့်ကလေးတစ်ယောက်
လိုပါပဲ။ ကုမ္ပဏီအနေနဲ့က
ဆရာ အောင်ရဲလင်းလည်း ရိုက်
မယ်။ ကောင်းပြည့်လည်း
နိုက်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ နောက်
ဆပ်မင်းသားတစ်ယောက်
ကို စာချုပ် ချုပ်သင့်တယ်
ဆိုပြီး အလင်းရောင်ကို ရွေး
လိုက်တာပါ။

ဒါရိုက်တာ ကြည်ဖြူ
သွင်က လူငယ်သရုပ်ဆောင်
မင်းသားကို ဘယ်လိုစံနှုန်း
တွေနဲ့ ရွေးချယ်တာလဲ။

ပထမတော့ ရုပ်ရည်၊
အရပ်အမောင်း၊ Body
Structure အဲဒါကိုကြည့်တယ်။
ဘာလို့ဆိုတော့ ခုခေတ်က
ဆိုရိုးယားခေတ်ကိုး။ နောက်
တစ်ခု အစ်မအနေနဲ့က ကိုယ်
တင်တဲ့ မင်းသားကို အမြဲ
မင်းသားတော့ ရှိတယ်။ ငါတင်
တဲ့မင်းသားသည် International
ဆောင်အထိကို ထိုးဖောက်နိုင်
တဲ့ပုံ ဖြစ်ရမယ်။ အခုဆိုရင်
မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ အာဆီယံနိုင်ငံ
တွေ ဆက်စပ်မှုတွေ ရှိလာ
တော့မယ်။ ဒီအချိန်မှာ မြန်မာ
မင်းသားတစ်လက်အနေနဲ့
International အဆင့်ကိုသွား
နိုင်တဲ့ပုံစံရှိရင် ကိုယ်မွေးထုတ်
ရတာပေါ့။ ပြည်တွင်း
အဆင့်ကတစ်ခုတည်းမဟုတ်
ဘူးလေ။ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံ၊
ဘယ်နိုင်ငံပဲသွားသွား တင့်
တယ်တဲ့ ရုပ်မျိုးဖြစ်ရမယ်ဆို
တော့ ရုပ်ရည်၊ အရပ်ကို
အရင်ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ
အိတ်တင်ပေါ့။ ရုပ်ရှိပြီး
အိတ်တင်မရှိရင်လည်း ဘာမှ
ထုပ်လို့ မရဘူးလေ။ တချို့
က ပြောတယ်။ ရွှံ့ကိုင်ရင်

ရွှေဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ရွှေဖြစ်
မယ့် ရွှံ့ကိုင်မိမှလည်း ရွှေဖြစ်
တာပါ။ နောက်တစ်ခုက
ကြည်ဖြူက Fancy, အချစ်၊
အလှကားရိုက်တာဆိုတော့
ကိုယ် ရိုက်တဲ့ဇာတ်မျိုးနဲ့က
လည်း ဒီလိုစတိုင်မျိုးနဲ့မှ
လိုက်ဖက်တယ်။ အဲဒါက
နှစ်ချက်ပေါ့။ နိုင်ငံတကာ
သွားနိုင်တဲ့ရုပ်မျိုး၊ ကိုယ်ရိုက်
နေတဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးနဲ့ ကိုယ့်
လက်နဲ့တွေ့မယ့်ဇာတ်မျိုးနဲ့
လိုက်တဲ့ မင်းသားမျိုးဆို
တိုက်ပိုင်မင်းသား အဖြစ်
တင်ဖြစ်တာပေါ့။

အခုကလည်း ပြောင်း
လဲတဲ့နေရာတွေ ပြောင်းလဲ
လာကြပြီ။ မကြည်ဖြူကရာ

ရိုက်နေကျ Fancyလိုင်းမျိုးပဲ
သွားဦးမှာလား၊ ပြောင်းလဲဖို့
စိတ်ကူးပြီလား။

ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီ
နှစ်ထဲ ၂၀၁၆ ခုနှစ်မှာပေါ့
ဒီကားတွေပဲ ဆက်တိုက်ရိုက်
ဖြစ်မယ်။ ဈေးကွက်အရပေါ့။
အခုဒီဒီလိုဈေးကွက်က တော်
တော်လေးယိုင်နေတယ်။ ပြီး
တော့ကုမ္ပဏီကို လှည့်မကြည့်
နိုင်ဖြစ်နေတာ ခုနှစ်လောက်
ရှိသွားပြီ။ ကုမ္ပဏီက ဇာတ်
ကားတွေ ထွက်တယ်ဆိုရုံ
လောက်ပဲ ထွက်နိုင်ပြီးတော့
ကားအထွက်ကဲ့တဲ့ ပုံစံဖြစ်
သွားတယ်။ ကုမ္ပဏီ စီးပွား
ရေးအခြေအနေအရ ဒီနှစ်
ကတော့ ဈေးကွက်ဝင် ကား

လေးတွေပဲ ရိုက်ဖြစ်လိမ့်
မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်နှစ်ပြီး
လို့ နောက်နှစ်ဆိုရင်တော့
တကယ်ရိုက်သင့်တဲ့ နိုင်ငံရေး
နောက်ခံကားတွေ ရိုက်ဖြစ်
လိမ့်မယ်။ အဲဒီအတွက်
ဇာတ်လမ်းတွေ စဉ်းစားထား
တာ ရှိတယ်။ ဝယ်ထားတာ
တွေလည်း ရှိတယ်။ နောက်
နှစ်လောက်မှ ပဲ ရိုက်ဖြစ်လိမ့်
မယ်ထင် တယ်။

ဒါရိုက်တာ ကြည်ဖြူ
သွင်က တိုက်ပိုင်မင်းသား
အသစ် အလင်းရောင်နှင့်
ဇူလိုင်တွင် စ၍ ရိုက်ကူးမည်
ဟု သိရသည်။

■
မနီးသူ

One Minute Interview ကြိုရာခုံရာတစ်မိနစ်တာ

ပထမဆုံးဆုံပွဲ အလင်းရောင်

မန်းသူ

အလင်းရောင်
လတ်တလောတွင်
မဟာထွန်း
ရုပ်ရှင်မိနီယို ဖြန့်ချိရေးနှင့်
လက်တွဲရန်အတွက်
စာချုပ်ချုပ်ထားပြီး
ဒါရိုက်တာ
ဝိုင်းနှင့်လည်း
ရုပ်ရှင်ကားကြီး
တစ်ကား
ရိုက်ကူး
တော့မည်
ဖြစ်သည်။
ဒါရိုက်တာ
ဝိုင်း
ရိုက်ကူးမည့်
3 Girls ဇာတ်
ကားတွင်
ကွန်ယူတာ
ဆော့မိဝဲလ်
ပရိုဂရမ်မာ
တစ်ဦးအဖြစ်
ပါဝင်
သရုပ်ဆောင်မည့်
အလင်းရောင်နှင့်
တွေ့ဆုံဖြစ်သည့်
ခဏတွင်...
ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းနှင့်
ပထမဆုံး
တွေ့ဆုံမှုလား၊
လက်ခံဖြစ်ပုံက...
ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါရိုက်တာ
ကိုဝိုင်းနှင့်က ဒါ ပထမဆုံး
ကားပါ။ လက်ခံဖြစ်တာက

တော့ ပထမ ကမ်းလှမ်းလာ
တာက ထားဝယ် ရုပ်ရှင်
ထုတ်လုပ်ရေးက ဦးစီးသန်း
ကနေပြီးတော့ ကမ်းလှမ်း
လာတယ်။ ဒါရိုက်တာ ဘယ်
သူနဲ့ ရိုက်မလဲလို့ မေးကြည့်
လိုက်တော့ ကိုဝိုင်းနဲ့ဆိုတော့
အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အရမ်း
ပျော်သွားတယ်။ မင်းသမီးက
လည်း ပွေးပွေးရယ်၊ အိချော
ပိုရယ်၊ ပိုင်ဖြိုးသူရယ်ဆိုတော့
ကျွန်တော့် အတွက်လည်း
အခွင့်အရေးလည်းရမယ်။
အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီး။
ပညာတွေအများကြီးရမယ့်
ဇာတ်ကားလည်းဖြစ်တယ်
ဆိုပြီး လက်ခံလိုက်တာပါ။
ဇာတ်လမ်းသိရပြီလား။
ကိုယ်က ဘယ်လိုဇာတ်
ကောင်ဆိုတာ သိထားလား။
ကျွန်တော်က အဲဒီထဲ
မှာ ကွန်ယူတာဆော့မိဝဲလ်
ပရိုဂရမ်မာတစ်ယောက်အနေ
နဲ့ သရုပ်ဆောင်မယ်။ ပြီး
တော့ အဲဒီကားလေးက
ဒရာမာကားပဲ။ ဒါပေမဲ့ သရုပ်
ဝိညာဉ် နည်းနည်းပါမယ်။
အဲဒီပုံစံနဲ့ကားမျိုး အရင်
က ရိုက်ဖူးလား။
မရိုက်ဖူးဘူးဗျ။
ဝိညာဉ်တို့၊ သရုပ်တို့ ဆို
တာကို အယုံအကြည်ရှိလား။
အယုံအကြည်ရှိလား
ဆိုတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့
အရမ်း Seriousတော့ မဟုတ်
ဘူး။ တိုက်ဆိုင်တာမျိုးတွေ
ဆိုရင်တော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒီကားက အဲလိုကြီးတော့
မဟုတ်ဘူး။ ဆရာမ လွန်း
ထားထား ရေးတာ။ အဲဒီထဲ
မှာ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း
ပြန်သတ်ပြီးတော့ ဝိညာဉ်
ဆန်တဲ့ ကားလေးပေါ့။

ကိုဝိုင်းကလည်း ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီ၊ ဖွေးဖွေးကလည်း ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီ၊ တခြားသရုပ်ဆောင်တွေကလည်း ဝါရင့်တွေဆိုတော့ အဲဒီအပေါ်မှာ အရှိန်လေးများ နှိမ့်လား။

ရှိတယ်ဗျ။ နည်းနည်းတော့ ကြောက်တယ်။ ကြောက်တယ်ဆိုတာက ထိုယုံထက် အတွေ့အကြုံတွေရှိထားတဲ့သူတွေ။ ပိုင်ဖြိုးသူတောင်မှ ဇာတ်ကားတွေအများကြီး ရိုက်ထားဖူးတယ်။ ကျွန်တော်က အရှေ့မှာ ၅ ဘားလောက်ပဲ အတွေ့အကြုံရှိတယ်။ လုပ်နိုင်ပါ့မလား ဆိုရင်။ ဒါပေမဲ့ ကိုဝိုင်းကတော့ ဒီရက်ထဲမှာ ကျွန်တော်ကို လေ့ကျင့်ပေးနေတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဒီလိုလုပ်ပေါ့။ အသေးစိတ် သင်ပေးနေတာမျိုးတွေရှိတယ်။

သူရိုက်တဲ့ ကားတွေဆို သရုပ်ဆောင်တွေ အကယ်ဒမီရတာတို့ ကိုဝိုင်းဆီက တစ်စုံတစ်ခု ရအောင်ယူမယ် ဆို စိတ်ကူးထားတဲ့ သဘောပါ။

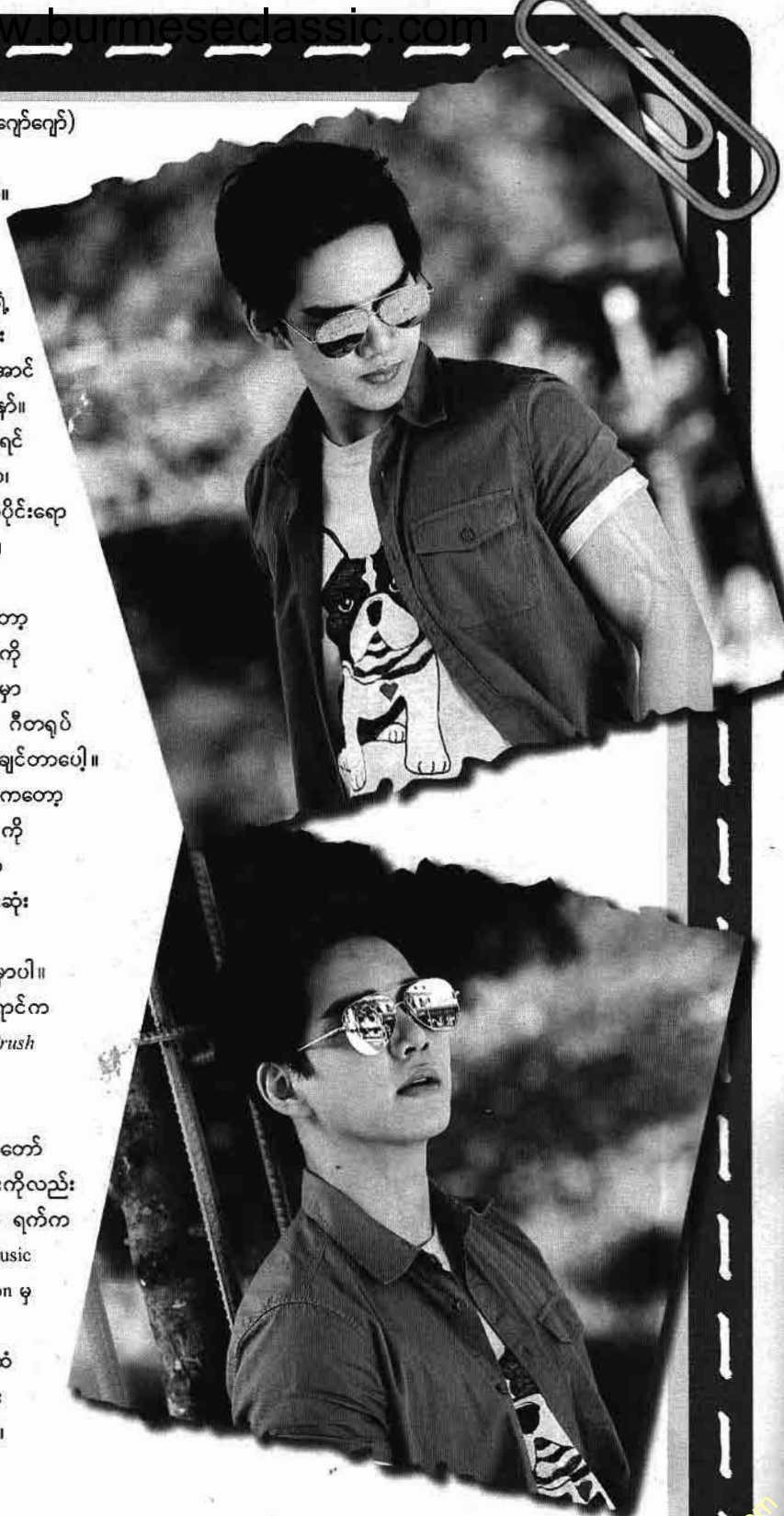
ကိုဝိုင်းဆီက သူ လုပ်နိုင်တာတွေကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်မယ်။ ကိုယ့်ဘက်က စိတ်အားရှိသရွေ့ ဉာဏ်အားရှိသရွေ့ လုပ်ပါ့မယ်။

အခု တစ်ကိုယ်တော်ဆေးစီးရီးလည်း ထွက်တော့မယ်ဆိုတော့ သရုပ်ဆောင်နဲ့အဆိုတော် ဘယ်ပရိသတ်ကို ဦးစားပေးဖို့ စဉ်းစားထားလဲ။

ဦးရွှေ(ရွှေချော်ချော်)ကတော့ ပြောတယ်။ မဝိုင်းစု (ဝိုင်းစု ခိုင်သိန်း)ရဲ့ ရုပ်အတိုင်း ပေါ်လာအောင် လုပ်ပေါ့နော်။ မဝိုင်းစုဆိုရင် ရုပ်ရှင်ရော၊ အဆိုတော်ပိုင်းရော ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးရွှေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဂီတဘက်မှာ ပိုပြီးတော့ ဂီတရုပ်ပေါက်စေချင်တာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ နှစ်ခုစလုံးကို မျှပြီးတော့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်သွားမှာပါ။ အလင်းရောင်က

Oh My Crush ဆိုသည့် ပထမဆုံး တစ်ကိုယ်တော် တေးစီးရီးကိုလည်း မေလ ၂၁ ရက်က Bo Bo Music Production မှ တစ်ဆင့် ပရိသတ်ထံ ဖြန့်ချိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

■
မန်းသူ

One Minute Interview
ကြိုရာခိုရာတစ်မိနစ်တာ

ANANDA: Rise of Notra

ရိုက်တာကလေးနေရသလိုပဲ

ခင်လေးမြင့်

နန်းဆူဦးက လောလောဆယ်မှာ
 နေတုံးနဲ့ ဗီဒီယိုဇာတ်ကားတစ်ကား
 ရိုက်ကူးနေသလို လက်စားချေ နတ်သမီး
 ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ဖို့
 လည်း ရှိပါတယ်။ ဒါရိုက်တာ ညိုမင်းလွင်
 ရိုက်ကူးတဲ့ ANANDA: Rise of Notra
 ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာလည်း ပါဝင်
 သရုပ်ဆောင်ထားတဲ့ နန်းဆူဦးကို
 ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားတဲ့ ဇာတ်ကောင်
 အခြေအနေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
 မေးမြန်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ANANDA: Rise of Notra
 ဇာတ်ကားက သိပ္ပံရုပ်ရှင်
 ဇာတ်ကားတစ်ကားဖြစ်တော့
 ရိုက်ကူးရေး၊ သရုပ်ဆောင်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး
 အားရကျေနပ်မှု ဘယ်လောက်ရှိလဲ။
 တစ်ခါမှ မရိုက်ဖူးတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း
 ပုံစံတွေ ရိုက်ရတယ်။ Concept
 တွေကလည်း Sci-Fi ဆိုတော့
 အဆန်းကြီးတွေ။ ကြိုတော့ မပြောတော့ဘူး။
 ကြိုပြောရင် သိသွားလို့ မကောင်းဘူး။
 ရိုက်ရတာလည်း ပျော်စရာကြီး၊
 အသစ်အဆန်းလည်းဖြစ်တယ်။

ရိုက်ကူးရေးရက်အတွက် ဆက်တိုက်
 ဆိုသလို ပေးရတာမျိုး မရှိပေမဲ့ အချိန်
 အများကြီး ပေးထားရတဲ့ ဇာတ်ကား
 တစ်ကား။ အဲဒီအတွက်ရလာမယ့် Result
 အတွက်ကိုရော ကျေနပ်မှုရှိ နိုင်မလား။
 ပရိသတ်တွေအတွက် ခံစားမှုတစ်မျိုး
 ရသွားလိမ့်မယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာဆိုရင်
 ပထမဆုံး Sci-Fi ဇာတ်ကားဖြစ်တဲ့အတွက်
 ရသတစ်မျိုး၊ ပရိသတ်တွေ တစ်ခါမှ
 မကြည့်ဖူးတဲ့ဟာမျိုး၊ အကုန်လုံးကလည်း
 အချိန်လည်း ပေးထားတယ်။ ကြိုးလည်း
 ကြိုးစားထားတယ်။ အဲဒီလိုဆိုလေ့
 ထွက်လာရင် နန်းဆူဦးဘက်က
 အားစိုက်ထားတာဆိုတော့ ပရိသတ်တွေ

ကျေနပ်အားရလိမ့် မယ်လို့
မျှော်လင့်တယ်။

ANANDA ရိုက်တော့
အခက်အခဲ ဘာရှိသေးလဲ။

အခက်အခဲက ရာသီ
ဥတုအပူမှာ ဝတ်ရတဲ့ အဝတ်
အစားတွေကြောင့် အခက်အခဲ
ဖြစ်တယ်။ ဒီဇာတ်ကား
Base လုပ်ထားတာက အေး
တဲ့ရာသီဥတုဖြစ်တဲ့အတွက်
ဝတ်စုံက Leather တွေလည်း
ပါတယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့
ဒီရာသီဥတုနဲ့က အဆင်မပြေ
ဘူး။ ရိုက်နေရင်းနဲ့ မူးလဲတဲ့
သူတွေလည်းရှိတယ်။ နန်းဆု
လည်းတစ်ရက်မှာ Dialogue
ချနေရင်း အရမ်းပူတော့ နည်း
နည်းလေး အေးတဲ့ အအေး
ဆောက်လိုက်တာ ရေအောက်
ထဲကို ငုံ့ဝင်လိုက်သလို နား
က အူသွားတာ။ အဓိက
အခက်အခဲက ရာသီဥတုနဲ့
ကိုယ်ဝတ်ရတဲ့ အဝတ်အစား
တွေကြောင့် ပါပဲ။ Leather
ဆိုတော့ ပိတ်လောင်ပြီး နေပူ
နေတော့ သရုပ်ဆောင်တဲ့အခါ
နည်းနည်းလေး အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်တာပေါ့။

တခြားဇာတ်ကားတွေ
ရိုက်ရတာနဲ့ ခံစားမှု ဘယ်လို
ကွာခြားတာမျိုး ရှိဦးမလဲ။

ANANDA ဇာတ်ကား
မှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ရတဲ့
ပုံစံက Supernatural မဟုတ်
ဘူး။ အသစ်အဆန်း လုပ်ရ
တာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။
ဒီအတိုင်းပဲ သာမန်ကောင်
မလေးတစ်ယောက်၊ နောက်
ကမ္ဘာတစ်ခုကို သွားဖို့ ရွေး
ချယ်ရတဲ့ ကောင်မလေး

တစ်ယောက်၊ အဲဒီလို
Character မျိုး။ အထူး
အဆန်းက

ဘာတွေ
ဖြစ်လဲ
ဆိုတော့
ဆက်တင်တွေ၊
Concept တွေ၊
ကားထဲမှာပါတဲ့
Concept တွေ။
တစ်ခါတလေကျရင်
ရယ်တောင်
ရယ်ချင်တယ်။
လုပ်နေရင်းနဲ့ ဒါက
ဒီလိုကြီးလား၊ ရယ်ချင်
တယ်ဆိုတာက ခါတိုင်း
ကိုယ်လုပ်နေကျ မဟုတ်
လို့ သဘောကျတာ။ အဲဒါ
ကိုပြောတာ။ ပျော်လည်း
ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်။
တစ်ခါတလေကျရင်
ကစားနေရသလိုပါပဲ။

နန်းဆုဦးနဲ့ ANANDA:
Rise of Notra ဇာတ်ကား
မှာ ပါဝင်သူများ
ဝတ်ဆင်ရမယ့်
ဝတ်စုံများကို ဒီဇိုင်းနာ
မေသက်လွင်
(Crown Fashion)က
ဖန်တီးပေးထားတာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဇာတ်
ကားရဲ့ နမူနာကို
၂၀၁၆ ခုနှစ်
မေလ ၃၁ ရက်မှာ
ပရိသတ်ကို
မိတ်ဆက်ပြသ
ပေးဖို့ရှိတယ်
လို့လည်း
သိရပါတယ်။

■ ခင်လေးမြင့်

One Minute Interview
ကြံရာခုံရာတစ်မိနစ်တာ

အမွန်းရဲ့ရုပ်ရှင်

ခင်လေးမြင့်

ဒါရိုက်တာ
အာကာ ရိုက်ကူးတဲ့
The Mystery of Burma
(The Lost Temple)

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ
အမွန်းက
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်
ထားပါတယ်။

အဆို၊ အကများနဲ့
ပရိသတ်အားပေးမှု
ရရှိထားတဲ့

အမွန်းရဲ့
ပထမဆုံး
ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကား
တစ်ကား
လည်း
ဖြစ်ပါ
တယ်။

The
Mystery
of Burma
(The
Lost
Temple)

ဇာတ်ကားမှာ
အမွန်း

သရုပ်ဆောင်ရတဲ့
ပုံစံက အပြင်က
အမွန်းပုံစံနဲ့ ဘယ်လို
ကွာခြားမှုရှိမလဲ။

အရမ်းကြီး
မဟုတ်သလို၊

အရမ်းကြီးလည်း
မကွဲဘူး။

ဆောင်း
ဆိုတဲ့

ကောင်မလေး၊ သူက အပြင်
က အမွန်းလောက်တော့
မသွက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရမ်း
ကြီးလည်း မအေးပြန်ဘူး။
သမိုင်းကြောင်းကို ဂဃနဏ
သိထားတဲ့သူ နေရာကနေ
သရုပ်ဆောင်ရမှာပါ။ အဲဒီလို
မျိုးဆိုတော့ အမွန်းအနေနဲ့
လုံးလုံးလျားလျားကြီး ကွဲ
တယ်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး။
သူ့ရဲ့ဇာတ်လမ်းပုံစံနဲ့ဆိုရင်
နည်းနည်းတော့ လျှို့ဝှက်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကပဲ
အချက်အလက်တွေကို
ထောက်ပြတဲ့ ကောင်မလေး
နေရာကပဲ သရုပ်ဆောင်ရမှာ
ပါ။

အမွန်းက စကားပြော
မြန်တဲ့သူဆိုတော့ ဇာတ်ဝင်
ခန်း စကားလုံးတွေကို ပြော
တဲ့အခါ ထိန်းရသေးလား။

ဟုတ်တယ်။ ပြန်ပြန်
ထိန်းရတယ်။ တစ်ခါတလေ
ဘာတွေပြောမှန်းတောင် မသိ
လို့ ပြန်ပြန်ထိန်းရတယ်။
အမွန်း သရုပ်ဆောင်ရင်တော့
သတိထားမိလို့လား မသိဘူး
စကားပြောတာ နှေးသွားပါ
တယ်။

ကန်တော့ပွဲမပေးခင်
ရှေ့မှာ ရိုက်ထားတယ်ဆို
တော့ အဲဒီဇာတ်ကားထဲက
'ဆောင်း'ဖြစ်ပြီလား။

'ဆောင်း'နည်းနည်း
ဖြစ်လာပါပြီ။ သုံးရက်စာ
ဆောင်းဖြစ်လာပါပြီ။ ရှေ့
ဆက်ပြီး ရိုက်မယ့် ဇာတ်ဝင်
ခန်းတွေက ဒီထက်ပိုပြီး
ထဲထဲဝင်ဝင် ဖြစ်လာတော့မှာ
ဆိုတော့ ဆောင်းဖြစ်နေပြီလို့
ပြောလို့ရပါပြီ။

ဒီဇာတ်ကားက
Episode 1,2,3 အတိ သွား

မှာဆိုတော့ ဒီဇာတ်ကား
အတွက် အချိန် ဘယ်လောက်
ပေးထားလဲ။ သီချင်းတွေကို
ရော ဘယ်လိုလုပ်သေးလဲ။

အခု စရိုက်တဲ့ ကား
အတွက် မေလနဲ့ ဇွန်လ နှစ်လ
အချိန် ပေးထားပါတယ်။
ကြားမှာ အမွန်း နားရက်လေး
တွေ ရှိတယ်။ အဲဒီနားရက်
လေးတွေမှာ Recording လုပ်
တာ အရေးကြီးတဲ့ပွဲလေးတွေ
ဆိုတာ နည်းနည်းတော့ လုပ်
သွားမယ်။ ဒါပေမဲ့ အရင်က
ထက် ဒီနှစ်လထဲမှာပဲ လက်ခံ
တာတွေ နည်းနည်းလျော့
ထားပါတယ်။ အမွန်း သီချင်း
သစ်တွေကတော့ ရေးမှာပါ။
သီချင်းအသစ်တွေကတော့
ရေးသွားမှာပါ။

ဒါရိုက်တာ အာကာရဲ့
လုပ်ဆောင်မှု၊ ဖန်တီးမှုတွေကို
ဘယ်လောက်ထိ ယုံကြည်မှု
ရှိလို့ လက်ခံခဲ့တာလဲ။

ကိုအာကာကို Music
Video မှာကတည်းက သေချာ
သိထားတယ်။ လက်ရာတွေ
လည်း ကောင်းတယ်။ ဇာတ်
လမ်း ဖတ်ကြည့် တယ်။
ဇာတ်ညွှန်း ဖတ်ကြည့်တော့
လည်း အက်ရှင်ကားကောင်း
တစ်ကား ဖြစ်တယ်လို့ မြင်
တယ်။ ရိုက်မယ့် Crew က
လည်း ကိုရဲနောင်၊ ကိုအာကာ
အပါအဝင် အားလုံးက လူ
ငယ်တွေချည်းပဲ ဖြစ်တယ်။
အဲဒီအတွက် Worry မရှိဘဲ
ချေပေါ့ပါးပါးနဲ့ တစ်ယောက်
ဆို တစ်ယောက် ရှိန်တာမျိုး
မရှိဘူး။ ပြောလိုက်ရင်
လည်း ဘာဆိုတာ သိတယ်။

ရိုက်လို့
ကောင်းတဲ့
Crew ပါ။
Action
ပိုင်းနဲ့
ပတ်သက်ပြီး
အမွန်းဘက်
က ဘာတွေ
လုပ်ထား
သေးလဲ။
ရိုဟာဇယ်
မှာတော့
အမွန်းဘက်
က လိုအပ်
တာလေးတွေ
လုပ်ထားတာ
ရှိတယ်။
ဒါပေမဲ့
အမွန်းက
အဲဒီလောက်
ကြီးကြီး
ကျယ်ကျယ်
ချစရာမလိုဘူး။
ဒါပေမဲ့
နည်းနည်းပါးပါး
လေးပါတယ်။
ပါတာကိုတော့
ပြင်ဆင်ထားတယ်။
The Mystery
of Burma
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားက
အမွန်းအတွက်
ပထမဆုံး ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားဖြစ်ပြီး
အက်ရှင်
ဇာတ်ကား
တစ်ကား
ဖြစ်ပါတယ်။
■
ခင်လေးမြင့်

One Minute Interview
ကြံရာခုံရာတစ်မိနစ်တာ

ကောင်လေးရဲ့မေးခွန်းဟာ
မွေးကတည်းက ဗြိတိသျှထီးနန်းရဲ့
ပဉ္စမမြောက် နန်းညွန့်နန်းလျာအဖြစ်
မွေးလာခဲ့တဲ့ မင်းသား ဟယ်ရီကို
အကျပ်ရိုက်သွားစေခဲ့ပါတယ်
'မင်းသားက ဘုရင်ရော ဖြစ်ဦးမှာလား'လို့
ကောင်လေးက ဘွင်းဘွင်းကြီး မေးချလိုက်တာပါ
'ဒီမေးခွန်းက လူတိုင်း မေးချင်ကြတဲ့မေးခွန်းပဲ၊ ရိုးရိုးသားသားပဲ
ပြောကြပါစို့'လို့ ဟယ်ရီက ပြန်ဖြေလာတယ်
'မင်းကြားရင် ဝမ်းသာပါလိမ့်မယ်
ဘုရင် မဖြစ်မှာ သေချာသလောက်ပါပဲ'လို့လည်း
ဟယ်ရီက တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်ပါတယ်

ထီးညွန့်နန်းလျာ
တော်ဝင်မင်းသားစစ်စစ်တွေဟာ
လည်စည်းနက်ခံတိုင်
စည်းလှေမရှိကြဘူးလို့
ဆိုကြပါတယ်။
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။
ရုံးပြင်ကများမှာ
မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့
ဒီအဆိုက
ဟုတ်လောက်ပါတယ်။
အပြာရောင်ရှပ်အင်္ကျီရဲ့
အပေါ်ဆုံး ကြယ်သီးနှစ်လုံးကို
မတပ်ဘဲ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့
မြတ်ဿူတော်ဝင်မင်းသား
ဟယ်ရီဟာ
Kensington Palace
နန်းတော်ဝင်းထဲက

Apartment 8 အဆောက်အအုံမြေညီထပ်မှာရှိတဲ့ စည်ခန်းမထဲကို
ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနဲ့ လမ်းလျှောက်ဝင်လာပြီး အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေတဲ့
သူရဲစဉ်းသည်ကို လက်ဆွဲနှုတ်လက်လိုက်ပါတယ်။
မီးလင်းဖိုကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထင်းချောင်းတွေ အဆင်သင့်
ထားရှိပေးထားပေမဲ့ လန်ဒန်မြို့ရဲ့နေသာတဲ့ နွေဦးရာသီနေ့တစ်နေ့ဖြစ်လို့
မီးလင်းဖိုအတွက် မီးထည့်ဖို့တော့ မလိုပါဘူး။
အကောင်းစားပရိဘောဂထည်တွေရဲ့ ခမ်းခမ်းနားနားပြင်ဆင်ထားတဲ့
စည်ခန်းမဟာ မင်းသား ဟယ်ရီ နေထိုင်ရာ နန်းတော်ဝင်းထဲက
Nottingham Cottage နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိပြီး ခဏလောက် လမ်းလျှောက်ရုံနဲ့
ရောက်နိုင်တဲ့နေရာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဟယ်ရီ နေနေတဲ့ နော်တင်ဟမ်
တိုက်အိမ်လေးဟာ တစ်ချိန်က မိခင်ဖြစ်သူ မင်းသမီး ဒိုင်ယာနာ နေခဲ့တဲ့
နေရာဖြစ်ပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူ မင်းသား ဝီလျံနဲ့ ကြင်ရာတော် ကိတ်တို နေထိုင်ရာ
Apartment 1a နဲ့လည်း ကိုက်အနည်းငယ်ပဲ ကွာလှမ်းပါတယ်။
လက်ရန်းတပ် မီးခိုးရောင်ထိုင်ခုံနှစ်လုံးထဲက တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့
မင်းသား ဟယ်ရီက နူးညံ့လှတဲ့ ဆိုဖာပေါ်မှာ မြှုပ်ဝင်သွားမလောက်
ဖြစ်ရပ်ကို ပြက်လုံးထုတ်ရင်း နှုတ်ကနေ ခပ်ရွှင်ရွှင် အာလုပ်သံတစ်ချက်ပြုကာ
အသံဖမ်းစက်လေးရဲ့ဓာတ်ခံအားပြတဲ့ အမှတ်အသားကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါတယ်။
အာဖဂန်စစ်မြေပြင်မှာ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး

ဘဝရည်မှန်းချက်ကို
ရှာဖွေခဲ့သူ
မြတ်ဿူတော်ဝင်မင်းသား
ဟယ်ရီ
ရာဇဉ်

ဆုတံဆိပ်တစ်ခု ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရတဲ့ ဗြိတိသျှစစ်တပ်က ဗိုလ်ကြီးဟောင်းတစ်ယောက်လည်းဖြစ်တဲ့ မင်းသားဟယ်ရီရဲ့ဝတ်စုံထက်မှာ 'I Am' လို့ စာတန်းရေးထိုးထားတဲ့ ရွှေရောင်တံဆိပ်ပြားလေးတစ်ခုက တခြားဆုတံဆိပ်တွေနဲ့ မတူဘဲ ထူးခြားခဲ့သည်တဲ့ အသွင်နဲ့ နေရာယူထားပါတယ်။ 'I Am' ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်၊ အော်လန်ဒိုမြို့မှာ မေလ ၈ ရက်ကနေ စတင်ကျင်းပမယ့် Invictus Games အမည်ရ မသန်စွမ်းသူများ အားကစားပြိုင်ပွဲကို အထိမ်းအမှတ်ပြု ဖော်ပြထားတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ငါးရက်ကြာကျင်းပမယ့် မသန်စွမ်းသူတို့ရဲ့ အနိုင်မခံအရှုံးမပေး အားကစားပြိုင်ပွဲမှာ နိုင်ငံပေါင်း ၁၅ နိုင်ငံက မသန်စွမ်း အားကစားသမား ငါးရာတို့က ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ESPN Wide World of Sports Complex အမည်ရ အားကစား အဆောက်အအုံမှာ ဒီလိုပြိုင်ပွဲ ကျင်းပတာဟာ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မသန်စွမ်းဘဝ ရောက်ခဲ့ရတဲ့ စစ်မှုထမ်းဟောင်းတွေအတွက် သူတို့ရဲ့ အရည်အချင်းကို ထုတ်ဖော်ပြသဖို့အပြင် စိတ်ဒဏ်ရာတွေကို ကုစားနိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျင်းပပေးတာ ဖြစ်ပါတယ်။ *သူတို့တွေက လူတွေရဲ့ ကရုဏာ သက်တာကို ခံယူလိုကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုကို ပရိသတ်တွေ ကြည့်ရှုခံစားစေချင်တာပဲ ဖြစ်တယ်' လို့ မင်းသား ဟယ်ရီက ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ဒီပြိုင်ပွဲတွေကို ကြည့်ရှုခံစားပြီး ပျော်ရွှင်ကြသူတွေထဲမှာ မင်းသားဟယ်ရီကိုတော့ ဘယ်သူမှ မိမယ်မထင်ပါဘူး။ မင်းသား ဟယ်ရီဟာ စစ်ရဲ့ ဆိုးကျိုးတွေကို ခံစားခဲ့ရရှာတဲ့ သူရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရဲဘော်ဟောင်းတွေကို အထောက်အကူပြုနိုင်ဖို့အတွက် ဒီပြိုင်ပွဲကို စတင် ထူထောင်ခဲ့သူ ဖြစ်လို့ပါပဲ။ အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ်မှာ မိခင်ဖြစ်သူ

၁၉၈၆ ခုနှစ်က မမညီတော် မယ်တော် အောင်တော် ဝိလျံ၊ မင်းသားဟယ်ရီ၊ ဘွဲ့ရတဲ့ ဟယ်ရီ

မယ်တော်မခံ့ထက်မှာ တွေ့ရတဲ့ ဟယ်ရီ

၁၉၈၉ ခုနှစ်က မူကြိုတက်ဖို့ ယူနီဖောင်းကိုယ်စီနဲ့ မင်းသားညီနောင်

၂၀၁၄ ခုနှစ်က ဟယ်ရီက ကျွန်တော်မယ်တော် မပြီးပြတ်ခဲ့တဲ့လုပ်ငန်းတွေကို ဆက်လုပ်ချင်တယ်လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်

၁၉၉၇ ခုနှစ်က မယ်တော် ကွယ်လွန်သွားရာ ခမည်းတော်ကို လက်ဆွဲပြီး ပြည်သူများရဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုမှတစ်ဆင့်များကို ကြည့်ရှုနေတဲ့ ဟယ်ရီ

၂၀၀၃ ခုနှစ်က ပိုလိုကစားကွင်းမှာ တွေ့ရတဲ့ ဟယ်ရီ

ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီး၊ နောက်ထပ် ဆယ်စု နှစ် နှစ်လောက် ဘဝရည်မှန်းချက် လမ်းစဉ်ရင်း ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ မင်းသား ဟယ်ရီလို ကမ္ဘာ့အကျော်ကြားဆုံးတွေ ထဲက လူတစ်ယောက်ရဲ့ စွမ်းဆောင်မှု ဟာ ထိရောက်မှု အရှိဆုံး စွမ်းဆောင်မှု တစ်ခုလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီကနေ့မှာ တော့ မင်းသားကြီး ချားလ်စ်နဲ့ ကြင်ရာ တော် ဒိုင်ယာနာ မင်းသမီးတို့ရဲ့ သား ငယ် မင်းသား ဟယ်ရီဟာ သူကျွမ်း ကျင့်တဲ့ အရာကို ပြင်းပြတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဆောင်ကြဉ်းပေးမယ့် သံတမန်တစ် ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။

*မင်းသား ဟယ်ရီဟာ ထိုးထွင်းအမြင်ရှိသူ ဖြစ် တယ်လို့ အသက် ၂၆ နှစ်အရွယ်ရှိ ဗြိတိသျှ လေထီးတပ်သားဟောင်း Scott Meenagh က ဆိုပါတယ်။ သူ ဟာ ၂၀၁၁ ခုနှစ်တုန်းက IED(Improvised Explosive Device)လို့ ခေါ်တဲ့ လက် ထုပ် လမ်းဘေး ဗုံးထောင်ချောက်တစ်ခု တို့ တက်နှင်းမိရာက ခြေထောက်နှစ် ဇက်လုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါတယ်။

*မင်းသား ဟယ်ရီဟာ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ဒုတိယဘဝကို ဂရုတစိုက် မြှင့် တင်ပေးသူပါလို့လည်း Scott က ဆိုပါ တယ်။

မင်းသား ဟယ်ရီဟာ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်မှာလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ဒုတိယဘဝကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တာ ဖြစ် ပါတယ်။ မကြာသေးခင်ကလည်း လန် ဒန်မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ Invictusအားကစား ပွဲမှာ ကလေးတစ်သိုက်ကြားထဲ ရောက် နေတဲ့ မင်းသား ဟယ်ရီကို အသက် ၉ နှစ်အရွယ်ရှိ ကောင်လေးတစ်ယောက်က မေးခွန်းတစ်ခု ကောက်ကာငင်ကာ မေးခဲ့ပါတယ်။ ကောင်လေးရဲ့ မေးခွန်း ဟာ မွေးကတည်းက ဗြိတိသျှထီးနန်းရဲ့ လူ့မမြောက် နန်းညွန့်နန်းလျာအဖြစ် ခွေးလာခဲ့တဲ့ မင်းသား ဟယ်ရီကို အကျပ်ရိုက်သွားစေခဲ့ပါတယ်။

*မင်း သားက ဘုရင်ရော ဖြစ်ဦးမှာလားလို့ ဆောင်လေးက ဘွင်းဘွင်းကြီး မေးချ ချက်တာပါ။

*ဒီမေးခွန်းက လူတိုင်း

မေးချင်ကြတဲ့ မေးခွန်းပဲ။ ရိုးရိုးသား သားပဲ ပြောကြပါစို့လို့ ဟယ်ရီက ပြန် ဖြေလာတယ်။

*မင်းကြားရင် ဝမ်းသာ ပါလိမ့်မယ်။ ဘုရင် မဖြစ်မှာ သေချာ သလောက်ပါပဲလို့လည်း ဟယ်ရီက တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဘုရင် မဖြစ်မှာ သေချာသလောက် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်မှာပေမဲ့ တစ်ချိန် တုန်းက *စပယ်ယာ*လို့ နာမည် ပြောင် တွင်ခဲ့တဲ့ မင်းသားလေး ဟယ်ရီဟာ သူ့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကိုတော့ ရှာဖွေတွေ့ရှိ သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

ဖလော်ရီဒါမှာ ကျင်းပမယ့် Invictus အားကစားပွဲကို မသွားခင် ကမ္ဘာကျော် Peopleမဂ္ဂဇင်း

ရဲ့ ပင်တိုင် ဆောင်းပါးရှင် Simon Perry နဲ့ တွေ့ဆုံခန်းတစ်ရပ် ပြုလုပ်ခဲ့ရာမှာ သူ့ရဲ့ စစ်မှုထမ်းဟောင်းတွေကို အကူ အညီပေးဖို့ တာဝန်ယူထားပုံ၊ ဖခင်တစ် ယောက်ဘဝ ခံယူချင်တဲ့ သူ့ရဲ့ အိပ်မက် နဲ့ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ အရိပ်ဩဇာက သူ့ အပေါ် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ဆက်လက် စိုးမိုးထားဆဲ ရှိပုံတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း၊ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြေကြားပေးထား တာတွေ ရွှေ့အမြဲတော့ ပရိသတ်အတွက် မျှဝေ ဖော်ပြပေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

□ ဆိုင်မွန်ပယ်ရီ- နောက်ဆုံးတော့ Invictus အားကစားပွဲက ဒီကိုလာ

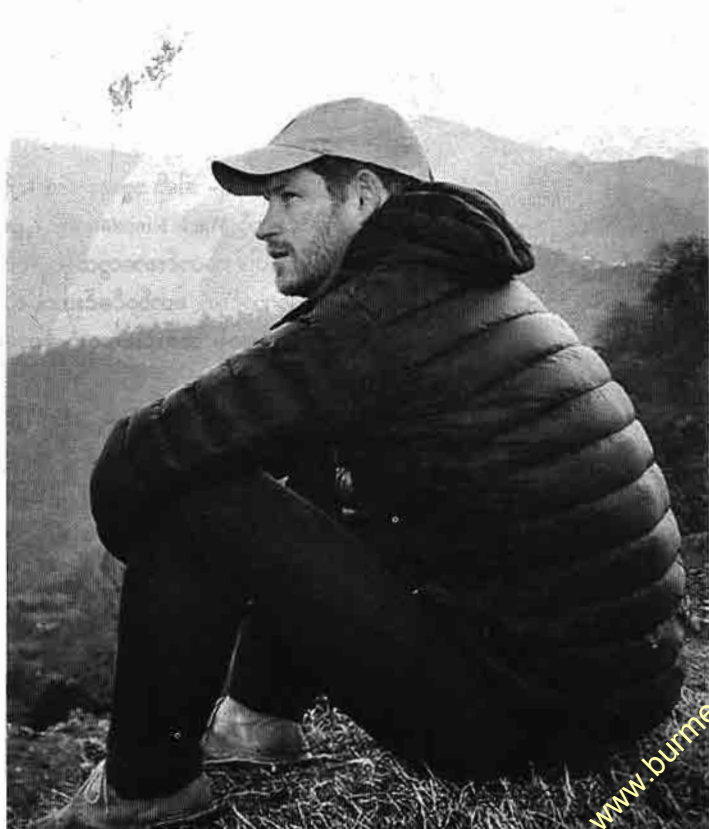

၂၀၀၃ ခုနှစ်က အိတန်တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရခဲ့ပါတယ်

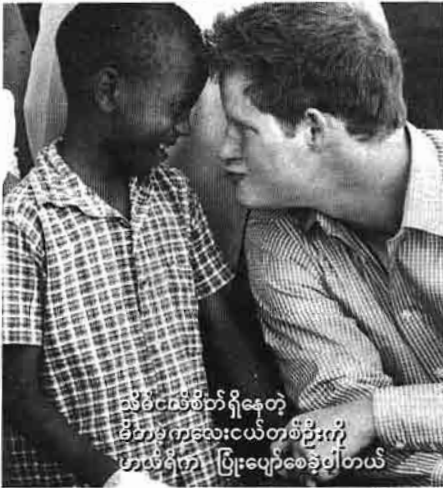
၁၉၉၄ ခုနှစ်က ဒုတိယကမ္ဘာသို့ အလည်ရောက်ရှိစဉ် နောက်တော် ဝီလျံမင်းသား၊ မိတ်ဆွေတစ်ဦးတို့နှင့်အတူ တွေ့ရတဲ့ ဟယ်ရီ

သာမန်အရပ်သားတစ်ဦးအသွင် တွေ့မြင်ရတဲ့ ဟယ်ရီမင်းသား

၂၀၀၆ ခုနှစ်က ဟယ်ရီကို
မိဘရဲ့ကလေးတစ်ဦးနဲ့အတူ
တွေ့မြင်ရုံပဲ

သံမဏိစိတ်ရှိနေတဲ့
မိဘမှကလေးငယ်တစ်ဦးကို
ဟယ်ရီက ပြုံးပျော်စေခဲ့ပါတယ်

နီပေါနိုင်ငံသို့
သွားရောက်လည်ပတ်ပြီးနောက်
ကလေးငယ်တစ်ဦးကို
ချောမြို့နေတဲ့ ဟယ်ရီ

ရောက်လာခဲ့ပြီပေါ့။ အဲဒီပွဲကနေ
ဘာတွေကို အမြင်ဆုံး မျှော်မှန်းထား
ပါသလဲ။

ဟယ်ရီ- ရွတ်ဆိပ်တွေ အများကြီးရဖို့
ပေါ့။ ပြီးတော့ အော်လန်ဒိုကို ပြန်သွား
ရဖို့ကိုလည်း မျှော်လင့်ပါတယ်။ အော်
လန်ဒိုကို ငယ်ငယ်တုန်းက ရောက်ဖူး

၂၀၁၇ ခုနှစ်က မသန်သွမ်းကလေးငယ်များရှိရာသို့
သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့တဲ့ ဟယ်ရီကို ကလေးငယ်တစ်ဦးနဲ့ အတူရုံပဲ

တယ်လေ။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုနဲ့ အမေပါ
ပါတယ်။ ဘယ်လောက် ကြာခဲ့ပြီလဲဆို
တာတော့ ဘုရားသခင်မှ သိတော့မှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက Space Mountain
လို့ခေါ်တဲ့ စတီးလ်ရီလာကိုစတာ မိုးပျံ
ရထားကို စီးရတာ မှတ်မိနေသေး
တယ်။ စီးတာမှ ၁၂ ခါ၊ ၁၄ ခါလောက်
ရှိမယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်စောင့်
ရှောက်ပေးရတဲ့ ရဲအဖွဲ့ဝင်တောင်မှ
ထိုင်ခုံပေါ်မှာ အန်ချာရတဲ့အထိပဲလေ။
အဲဒီလို အသက်အရွယ်ဆိုတာက ပြောရ
ဆိုရခက်တဲ့ အရွယ်ကို။ နောက်တော့
လည်း အရွယ်ရလာတာနဲ့အမျှ ဖြည်း
ဖြည်းချင်းတော့ ပြောင်းလဲသွားတာ
ပေါ့။

ဆိုင်မွန်ယယ်ရီ- ဒါဆို ဒစ္စနေမြေက မော်
နီင်တော်(Magic Kingdom)ကို သွား
ဦးမှာပေါ့။ သတင်းစာတွေထဲမှာ 'ခင်
စရာကောင်းတဲ့ တော်ဝင်မင်းသား'လို့
ခေါင်းစီးတပ် သတင်းရေးတာ ခံယူဖို့
အသင့်ပဲလား။

ဟယ်ရီ- အော်လန်ဒို ခရီးစဉ်မှာ အဲဒီလို
ခေါင်းစီးတပ် သတင်းရေးမယ်ဆိုရင်
Invictus ပွဲအတွက် ကျွန်တော် စိတ်ပူမိ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒစ္စနေကမ္ဘာကို
အရောက်သွားဖို့နဲ့ သိပ်ပြီး အုတ်အုတ်
ကျက်ကျက် မဖြစ်ဘဲ အဲဒီမှာ ပျော်စရာ
တွေ ခံစားနိုင်ဖို့လည်း မျှော်လင့်မိပါ
တယ်။ ဒစ္စနေဝတ်စုံ ဝတ်ပြီး သွား

ကောင်း သွားရမှာပေါ့။ မစ်ကီမောက်စ်
ဝတ်စုံနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ရကောင်း ရိုက်နိုင်ပါ
လိမ့်မယ်။

ဆိုင်မွန်ယယ်ရီ- ဟယ်ရီက ကလေးတွေ
နဲ့ဆိုရင် အမြဲပဲ စိတ်ချမ်းသာပုံရတယ်
နော်။

ဟယ်ရီ- ကလေးတွေနဲ့ အတူနေခွင့်ရတဲ့
အချိန်တိုင်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ခွန်
အား ဖြစ်စေပါတယ်။ တချို့နေရာတွေ
မှာကျတော့ လူတွေက ကိုယ့်ကို ခွန်အား
တိုးပွားစေတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ ဒါပေ
မဲ့ တစ်နာရီ၊ တစ်နာရီခွဲလောက် ကြာ
သွားရင်တော့ ပေးဆပ်ရတာ များသွား
ပြီး အိပ်ငိုက်ချင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်လာ
တတ်တယ်။ ဒါက အဲဒီမပြောင်းလဲတဲ့
မျှော်လင့်ချက်၊ ဖိအားတွေ အများကြီးနဲ့
အများ အထင်ကြီးမှု ခံယူလိုစိတ်၊
တာဝန်ကို ပြီးမြောက်စေချင်တဲ့စိတ်တွေ
ကြောင့်ပဲ။

ကလေးတွေနဲ့ ပေါင်းရတာကျ
တော့ အဲဒါနဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲ။ သူတို့တွေက
ကိုယ့်ကို အင်အားတွေ ဖြစ်စေတယ်။
ကလေးတွေ အနားမှာ နေရရင်
ကျွန်တော် ပျော်ပါတယ်။ သူတို့ ဘာ
ပြောမယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ ကြိုသိနိုင်
တာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဆိုင်မွန်ယယ်ရီ- ဟယ်ရီရဲ့ ကိုယ်ပိုင်သဘာ
ထဲက ကလေးတွေနဲ့ဆိုရင်ပေါ့။ တူ
တူမတွေဖြစ်တဲ့ မင်းသားလေး

Georgeနဲ့ မင်းသမီးလေး Charlotte တို့ အပါအဝင်ပေါ့။

ဟယ်ရီ- ကျွန်တော်က ကံကောင်းပါ တယ်။ ခေါင်းကိုင် ဖခင်အဖြစ်နဲ့ တာဝန် ယူခဲ့ရပြီး တကယ်လည်း ချစ်ရတဲ့ ကလေးတချို့ ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါတယ်။ George နဲ့ Charlotte တို့လည်း ကြီး ပြင်းလာကြဦးမှာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ ဦးလေးတစ် ယောက်အဖြစ် သူတို့ မြင်စေဖို့ မျှော်လင့် ပါတယ်။ ဒါက ကျွန်တော် အမြဲ ဖြစ်ချင် တဲ့ ပုံစံပါ။ ဘယ်သူကမှ ပျင်းစရာ ကောင်းတာကို မလိုချင်ကြဘူးလေ။ ဆိုင်မွန်- 'ငါတော့ အသက်ကြီးပြီ'လို့ ချား ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခံစားရဖူးပါ သလား။

ဟယ်ရီ- လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်တုန်း က အဲဒီလို အတွေးမျိုးဝင်ပြီး တုန်လှုပ် ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ Xbox တို့၊ PlayStation တို့ စတဲ့ ဗီဒီယိုဂိမ်းတွေလည်း ကျွန်တော် ခဏစားတော့ဘူးလေ။ အဲဒါတွေအပေါ် ခံစားတတ်တော့တာကို သတိပြုမိ လိုက်တယ် ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော်က ငါးစားရင် သူများကလေးတွေနဲ့ ကစား တတ်တာ။ ကစားတဲ့အခါ ကလေးတွေ ဘဲပဲ ကျွန်တော့်ကို နိုင်ကြတာလေ။ တကယ် ပျော်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမဟုတ်တာလေးတွေနဲ့ ကစားရတာ စိတ်မပါဘူး ဖြစ်လာ တယ်။ ကျောင်းက ပြန်လာလို့ ကလေး တွေနဲ့အတူ အချိန်မဖြုန်းရဘူးဆိုရင် မျိုး ဆက် ကွာဟမှုအကြောင်း ချက်ချင်း သိလာမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ် တုန်းကဆိုရင် ဘာအင်တာနက်၊ ဘာ ဇာတ်ကိုင်ဖုန်းမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ နွေးဆက် ကွာဟမှုက တော်တော်လေး တဲ့ ကြီးမားပါပေတယ်။

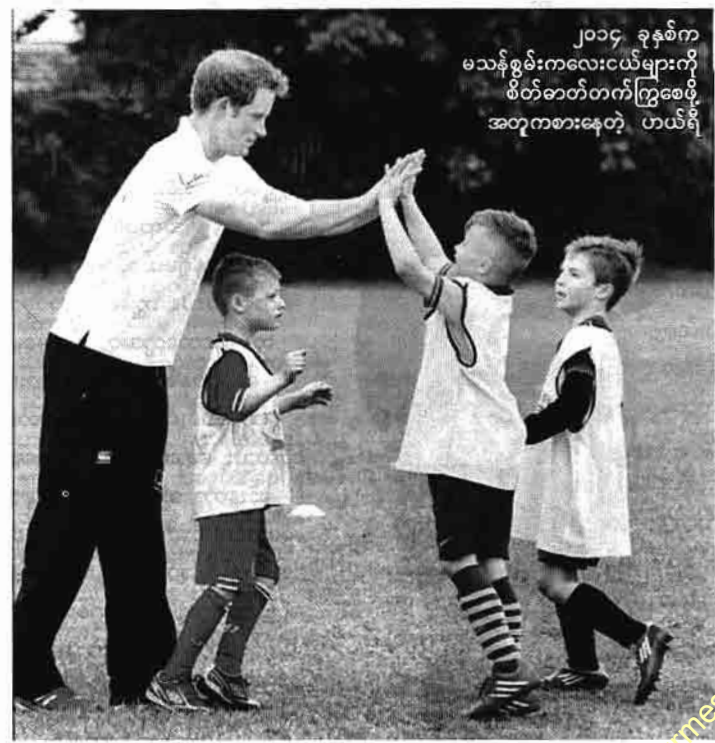
ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့ အလုပ်တွေကို ဆက်လုပ်ပြီး တစ်မူထူးခြားတာမျိုးဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ဆက်ဆံနေရဦး မှာပါပဲ။ သူတို့က တွေးကြလိမ့်မယ်။ 'သူက တကယ့်လူပဲဟေ့။ တို့တွေ သူနဲ့

အတူ သွားရအောင်' လို့ပေါ့။ ကျွန်တော် မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုက တစ်ခါ တလေ မမျှော်လင့်ဘဲ ကလေးတွေရဲ့ စာသင်ကျောင်းကို ရောက်သွားတာမျိုး ပါ။ သူတို့က မေးကြမယ်။ 'ဒီလူ့ရွာ နော်က ဘယ်သူလဲဟေ့။ အသက်က လည်း ၃၁ နှစ်၊ ပျင်းစရာလည်းကောင်း သေး၊ ဘာမှ အစွမ်းအစရှိမယ့်ပုံ မရ ဘူး'လို့ ပြောလာကြမှာကို ကျွန်တော် ကြောက်တာပါ။ ကလေးတွေကို ကျန်းမာပျော်ရွှင်ပြီး ခွန်အားတွေ တိုးပွားစေချင်တယ်ဆိုရင် သူတို့နဲ့အတူ ထိတွေ့နေဖို့ လိုပါတယ်။

ဆိုင်မွန်ပယ်ရီ- ကိုယ်တိုင်ရော သား သမီးလိုချင်စိတ် မရှိဘူးလား။ ဟယ်ရီ- သားသမီးလား လိုချင်တာ ပေါ့။ ဘဝမှာ အဲဒီလို တောင့်တမိခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံခြားခရီး သွားရတဲ့အခါမျိုးမှာပေါ့။ 'ငါ့မှာ ကလေးရှိရင် ကောင်းမှာ'လို့ စဉ်းစားလိုက်မိတဲ့ အခါမျိုးဆိုပါတော့။ တချို့ကလေးတွေက ပြောရင်တောင် ယုံနိုင်စရာ မရှိဘူး။ သူတို့ နှုတ်က ထွက်လာတဲ့ မှတ်ချက်စကားတွေ၊

ဟာသပြက်လုံးတွေက ဘယ်လိုမှ ကြို တင် တွေးထားလို့ မရတာမျိုးတွေလေ။ တစ်ခါတလေကျတော့ ကိုယ့်ခေါင်းကို သံဝံ့ထဲ ထိုးထည့်ပြီး 'ကောင်းပြီ၊ ဘာ ကလေးမှ မလိုချင်တော့ဘူး'လို့ တွေးမိ တတ်တဲ့ အခါတွေလည်း ရှိတတ်ပါ တယ်။ ကလေးယူတာက အလောသုံး ဆယ်လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြောတာက ကလေးယူဖို့ကိစ္စ။ အချိန် ဆွဲထားခဲ့တာမျိုး ရှိတယ်ဆိုတာပါ။ ဆိုင်မွန်ပယ်ရီ- တူတွေ၊ တူမတွေကို မြင်တွေ့နေရတဲ့ အခါကျတော့ရော သားသမီး မလိုချင်သေးတာ သေချာပါ မလား။

ဟယ်ရီ- မဖြစ်ပါဘူး။ အမှန်တော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်လောက် က သူတို့လာတဲ့အခါတိုင်း ကလေးတွေ ပါခေါ်လာတတ်ကြတာလေ။ သူတို့ လေးတွေ အနားမှာ နေရတာက ကျွန်တော့်စိတ်ကို ယိမ်းယိုင်စေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက အလောသုံးဆယ် လုပ် စရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ဆိုင်မွန်ပယ်ရီ- ဟယ်ရီ အသက် ၁၂

၂၀၁၄ ခုနှစ်က မသန်စွမ်းကလေးငယ်များကို စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစေဖို့ အတူကစားနေတဲ့ ဟယ်ရီ

နှစ်အရွယ်မှာ မိခင်ဖြစ်သူ
ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်နော်။ ဟယ်ရီရဲ့
အလုပ်အပေါ်မှာ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့
လွှမ်းမိုးမှုရှိတယ်လို့ရော
ခံစားရပါသလား။
ဟယ်ရီ- အသေအချာကို
လွှမ်းမိုးတာပါ။
ကိုယ်တိုင် သိလျက်နဲ့ဖြစ်စေ၊
မသိဘဲနဲ့ဖြစ်စေ
ကိုယ်လုပ်သမျှတွေ
ပြီးဆုံးသွားတဲ့အခါမျိုး
ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ပြန်ရှာတွေ့မိလိုက်တဲ့
နေရာမျိုးတွေ
ကြုံတိုင်းမှာ
ကျွန်တော်
စဉ်းစားမိတာ
ရှိတယ်။
*ဝိုး...
ဒီလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ
အခုလို အဆုံးသတ်
ရောက်ရှိနေတာဟာ
ထူးတော့
ထူးဆန်းသား လို့ပေါ့။
တစ်ခါတလေ
ကျတော့လည်း
*ကိုယ်အဖြစ်ချင်ဆုံးက
ကိုယ့်အမေ ဂုဏ်တက်စေဖို့ပဲ* လို့
တွေးမိတတ်ပါတယ်။ ဒါဟာ
ကျွန်တော် အမြဲပဲ ဖြစ်စေချင်ခဲ့တဲ့
အရာပါ။ မေမေသာ
အခုနေ့ရှိမယ်ဆိုရင် ဘာများ
ပြောလေမလဲ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ
လုပ်နေတာတွေအတွက် မေမေ
ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နိုင်ပါ့မလား။
ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်နိုင်ပါ့မလား
လို့လည်း တွေးမိတာပေါ့။ မေမေ
ဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာ
ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီးတစ်ခု
ဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့မှ
မဟုတ်ပါဘူး။ ကမ္ဘာတစ်လွှားက
မေမေကိုချစ်တဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့
ရင်ထဲမှာလည်း ကျွန်တော်တို့လိုပဲ

ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီးတစ်ခု
ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီ အပေါက်
ကြီးကို နည်းနည်းလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ကျွန်တော် ပြန်ဖွဲ့ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်တောင်
ကျွန်တော် လုပ်ရကျိုးနပ်ပါပြီ။ အဲဒီလို
ကောင်းတဲ့အတွေးနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့
ကျန်တဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး၊ ဒီ
အပျက်အစီး၊ ဟောင်းလောင်းပေါက်
ကြီးကို တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားဖြည့်
ဆည်းပေးသွားပါ့မယ်။ ကျွန်တော်နဲ့
အတူ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ဝီလျံလည်းပဲ ပိုင်း
ဝန်းဖြည့်ဆည်းပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။
ဒီလိုအလုပ်ကို ကျွန်တော် နှစ်နှစ်
ကာကာ မြတ်နိုးနေမိတာလည်း
ကောင်းကွက်တစ်ခုပါပဲ။ ဒီလိုလူမှုရေး
အလုပ်တွေကို မေမေလိုပဲ ပျော်ရွှင်ကျေ
နပ်မိတဲ့အတွက်လည်း ကျွန်တော် ကျေ
နပ်နေမိပါတယ်။
လူတွေ ကျွန်တော့်ကို အသိအမှတ်
ပြုလာကြတာလည်း အဲဒီလို ပျော်ပျော်
နေတတ်တာကြောင့် ဖြစ်မှာပါပဲ။ ပျော်
ရွှင်ရယ်မောစရာတွေကို လုပ်ပြတတ်တဲ့
လူဟာ လူအများကြားမှာ ပိုပြီး ပေါ်လွင်
လာတတ်တာပါ။ လူတွေရဲ့ အံ့သြစရာ
တုံ့ပြန်မှုကောင်းတွေကြောင့်ပဲ။ လူအား
လုံးကို သိမ်းသွင်းစုရုံးနိုင်တဲ့ အံ့သြစရာ
အစွမ်းအစတစ်ခုကို ရနိုင်မှာ ဖြစ်ပါ
တယ်။
ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတာ
ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားကို
ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ ဘဝမှာ
ကောင်းတာတွေပဲ လုပ်တဲ့လူတွေ
အတွက် ဘာဆုလာဘ်မှ ပြန်မရဘူးဆို
ရင် တခြား ဘာတွေ ပြန်ရနိုင်မလဲဆိုတာ
ကျွန်တော် မသိတော့ပါဘူး။
ဆိုင်မွန်ပယ်ရီ- Invictusအားကစားပွဲ
တွေက ဟယ်ရီကို ဘာတွေများ သင်
ကြားပေးနိုင်ခဲ့ပါသလဲ။
ဟယ်ရီ- ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့
အကူအညီမဲ့ခြင်းနဲ့ ကူညီနိုင်စွမ်းရှိခြင်း
ဆိုတဲ့ အရာနှစ်ခုအကြားက ကွာဟချက်
ကို လေ့လာသင်ယူခွင့် ရခဲ့တာပဲလို့ ဆို
ချင်ပါတယ်။ ၂၀၁၂- ၂၀၁၃ အကူး

၂၀၀၈ ခုနှစ်မှာ
အသက် ၂၃ နှစ်အရွယ်ရှိ ဟယ်ရီက
အာဖဂန်နစ္စတန်မှာ သွားရောက်
စစ်ပွဲတစ်ခုပါတယ်

ခရစ္စမတ်ပွဲတော် ကာလအတွင်း အာဖရိကန်တန်ခိုးနှင့်မှာ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် စစ်ဆေးရေးတာဝန် သွားရောက် ထမ်းဆောင်ချိန်က အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၅၇ သန်းတန်တဲ့ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်း အကူအညီကင်းမဲ့မှု ခံစားခဲ့ရတဲ့ အကြိမ်တွေ အမြောက်အမြား ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကြုံတွေ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရတာတွေက တာလီဘန်တွေ လက်ချက်နဲ့ ရုတ်တရက်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခုံးထိသွားတာမျိုး၊ သေနတ်မှန်သွားတာမျိုး၊ ပြီးတော့ လက်လုပ်မိုး ထောင်

ဘာအခွင့်အရေးမှ မရနိုင်ဘူး ဆိုတာပါပဲ။ ဒါဆို အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၅၇ သန်းတန်တဲ့ လေယာဉ်အကောင်းစားကြီးပေါ်မှာ ကူရာကယ်ရာမဲ့နေတဲ့ မင်းသားဟယ်ရီရဲ့ အဖြစ်ကို မြင်တတ်လာပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒီကနေ ပြန်လာပြီး နောက် ကျွန်တော် တွေးမိလာတယ်။ 'ကိုယ့်ရဲ့ နာမည်နဲ့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဘယ်လို အသုံးချမလဲ' ဆိုတာပဲပေါ့။

ကော်လိုရာဒိုပြည်နယ်ကို အလည်ရောက်တော့ Warrior Games ဆိုတဲ့ အားကစားပွဲကို ကြည့်ဖြစ်ရာကနေ

သေးတယ်။ ပြီးတော့ ဒါက စစ်မှုထမ်းအမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတွေအပေါ် သက်သက်ပဲ သက်ရောက်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ခြေချင်းဝတ် လည်သွားတယ်ဆိုရင် အရေးပေါ် ဆေးခန်းပြေးပြီး ကုသမှုခံယူလိုက်ရသလိုမျိုး စိတ်ဒဏ်ရာရလာတဲ့ သူတွေအတွက် စိတ်ကျန်းမာရေး ကုစားမှုတစ်ခုခုတော့ ရှိဖို့ လိုလုပ်တာပေါ့။

လူတွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အနေအထားချင်း တူကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကုသုံးတစ်မျိုးတည်းနဲ့ လူတိုင်းကို ကုသလို့ ရနိုင်မယ် မဟုတ်

ဘာတန်စစ်မြေစခန်းကို 'ဟယ်ရီ' ရောက်ရှိနေကြောင်း သတင်းပေါက်ကြားသွားတဲ့အတွက် ဒုက္ခသတ္တပတ် ၁၀ ပတ်သား တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါတယ်

နောက် ၅ နှစ်အကြာမှာ ဟယ်ရီက ဟယ်လီကော်ပတာ လေယာဉ်မှူးအဖြစ် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါတယ်

ဆောက်နင်းမိလို့ ကိုယ့်လူတစ်ယောက် ခြေထောက်ဖြတ်လိုက်ရတာမျိုး ဆိုတာတွေပါ။ ကိုယ်ကတော့ အကောင်းစား လေယာဉ်မှူးကြီးပေါ်မှာ ရန်သူတွေ အနိုင်ယူလို့ မရတဲ့သူအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ရောက်နေနိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တော့ ကယ်သူမဲ့နေတဲ့ အဖြစ်ကို ခံစားနေရတာပါ။

ဒီလိုအခါမျိုးမှာ ဒီထက် မြန်မြန် ရောက်အောင် မသွားနိုင်ဘူးလား။ တခြား အပြောင်းအလဲ ဘာများ လုပ်နိုင်လဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကောင်း မေးမိမှာပါ။ ၉၉ ရာခိုင်နှုန်း လောက် သေချာတာကတော့ အဲဒီလို

Invictus Games ကို ဖန်တီးဖို့ စိတ်ကူးရလာခဲ့တယ်။ Invictus Games ဟာ ကျွန်တော် ခံစားခဲ့ရတဲ့ နာကျင်မှုတွေကို ကုစားပေးတဲ့ ကုသုံးတစ်ခုလို့ပဲ ဆိုပါတော့။

ဆိုင်မွန်ပယ်ရီ- စစ်ပွဲတွေကပေးတဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေအကြောင်း၊ အခုနက ဟယ်ရီ ပြောခဲ့တယ်နော်။ အဲဒီ ဒဏ်ရာတွေက ဟယ်ရီရဲ့ အလုပ်အပေါ် ဘယ်လို သက်ရောက်မှု ရှိခဲ့ပါသလဲ။

ဟယ်ရီ- ဒီအကြောင်းက လူတွေ အနည်းအကျဉ်း ပြောတတ်ကြတဲ့ အကြောင်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ထဲထဲဝင်ဝင် နားလည်ဖို့ကတော့ အများကြီး လိုပါ

ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းလူတိုင်းရဲ့ ဝေဒနာကိုတော့ ပျောက်ကင်းအောင် ကုသလို့ ရပါတယ်။ တစ်ကိုယ်ရေ ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့အထိ စိတ် ကြိုးပမ်းမှု ပါဝင်တဲ့ စိတ်ပွဲစည်းပုံ ရှိတဲ့ သူတွေဟာ ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ လန်ဒန်ရဲ့ မြေအောက် ရထားဘူတာရုံတွေကနေ အပြင်ကို ရောက်အောင် ထွက်တတ်သလို၊ လူစည်ကားလှတဲ့ ဈေးဝယ်စင်တာတွေကနေ အပြင်ကို ဘယ်လို ထွက်ရမယ်ဆိုတာလည်း သိထားကြသူတွေပါ။ အဲဒီလို ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှား အပိုင်းအစလေးတွေကို လူတွေက တန်ဖိုးထားစို့ရာ မေ့လျော့နေတတ်

ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိတဲ့ ဧရိယာတော့ စစ်မှုထမ်းဟောင်းတွေပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူများတွေ မခံစားတတ်တဲ့ ပြက်လုံးမျိုးကို ကိုယ်က ရယ်မောခံစားတတ်တာကြောင့်ပါ။ အဲဒီအပေါ်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ထားက နူးညံ့ရင်လည်း နူးညံ့နိုင်သလို တင်းမာတဲ့ အခါလည်း တင်းမာနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တချို့ လူတွေကကျတော့ ဒီနေရာမှာ 'စမ်းကြည့်၊ မှားရင်ပြန်လုပ်' ဆိုတဲ့ မူမျိုးကို ဟာသစိတ် အရင်းခံပြုပြီး အခြေအနေ တစ်ရပ်ကို ကိုင်တွယ်တတ်ကြတယ်။ တချို့တွေကကျတော့ ကူညီပေးမယ့်လူ ရှိမှကို ဖြစ်တာ။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ သူနည်းသူဟန်နဲ့ ထူးခြားကွဲပြားနေကြတာပါပဲ။

ဆိုင်မွန်ပယ်ရီ - ကျွန်တော်တို့တွေ အတော်များများ တွေးတောင်မကြည့်ဘူးတာတွေကို ဟယ်ရီက ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရတယ်နော်။ အတိတ်က အဖြစ်တွေ တစ်ရပ်ရပ် ပြန်ပေါ်လာတာမျိုးရော ရှိသလား။

ဟယ်ရီ - ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ပြန်ပေါ်လာတတ်တဲ့ အတိတ်က အရိပ်အများစုဟာ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားသူတွေကတော့ ဘယ်လို အဖြစ်အပျက်တွေ ပြန်မြင်ယောင်မိကြမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ဘဝမှာက ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။ ဖြစ်လာတာကို ရင်မဆိုင်ဘူးဆိုရင် အဲဒီအကြောင်း ပြောမနေနဲ့ပေါ့။ ပြီးရင်တော့ အဲဒီအဖြစ်အပျက်အား ကိုယ့်ဘဝရဲ့ နောက်ပိုင်း တစ်ချိန်ချိန်မှာ သက်ရောက်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာစေလိမ့်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ အာဖဂန်နစ္စတန်နိုင်ငံမှာ ကျွန်တော်မြင်ခဲ့၊ တွေ့ခဲ့ရတာတွေ ရှိပါတယ်။ ရုပ်/သံ ကင်မရာမြင်ကွင်းပေါက်ကနေ၊ ဒါမှမဟုတ် အမြင့်မှာရှိတဲ့ ပြတင်းပေါက်မြင်ကွင်းတစ်ခုကနေ မြင်ခဲ့ရတာမျိုးပါ။ ကျွန်တော်က ဆေးတပ်သား မဟုတ်ဘူး။ ခြေလျင်တပ်သားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို

ကျွန်တော်က
တော်ဝင်မိသားစု
တစ်ယောက်လေ
ကျွန်တော်ဟာ
တစ်ဖက်မှာ ဗြိတိသျှ
ပြည်သူလူထုရဲ့
လေးစားမှုခံယူနိုင်ဖို့
ကြိုးစားနေသလို
တခြားတစ်ဖက်မှာလည်း
ဘယ်လို
ကွဲပြားခြားနားတဲ့
အခြေအနေတွေမှာပဲ
ဖြစ်စေ
ပျော်ရွှင်မှုတွေ
မေတ္တာတရားတွေနဲ့
ဘဝအမောပြေစေမယ့်
ဟာသ
သဘောတရားလေးတွေ
ကိုပါ
ဆောင်ကြဉ်းလာနိုင်ဖို့
ကြိုးစားနေသူ
ဖြစ်ပါတယ်

ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေမျိုးမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ရာလည်း မလိုအပ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပေ့ဆိုတဲ့ မြင်ကွင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မြင်တွေ့ခဲ့ကြရပါတယ်။

ဒီလို ပြန်မြင်ယောင်မိတာတွေက အာဖဂန်နစ္စတန် နိုင်ငံတစ်ခုတည်းက အဖြစ်အပျက်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအရင်ကတည်းက အဖြစ်အပျက်တွေလည်း ပါ၊ ပါတယ်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးမှိတ်ထားတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖွင့်ထားတာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မတူညီ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ အတိတ်က အကောင်းအဆိုး

တွေ အားလုံးကို ပြန်မြင်ယောင်တတ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ဘေးက အဖော်တစ်ယောက် မိုင်းထိပြီး လွှင့်စဉ်သွားတာမျိုး၊ အထူးသဖြင့် သူက ကိုယ့်နောက်မှာ ကပ်ပါလာတဲ့ သူမျိုး ဖြစ်မယ်ဆိုရင် သူ့အစား ကိုယ်ပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ဆိုတဲ့ အဖြစ် ရှိသလို ခံစားချက်မျိုး ဝင်လာတတ်ပါတယ်။ အဲဒီပုံရိပ်မျိုးက ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ စွဲနေတာ စိတ်ထဲမှာ ထင်ကျန်နေတာမျိုးပါ။ အလုပ်မရုပ်တဲ့ အခါမျိုးမှာ ဒါတွေကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်မိရင် အင်မတန် နက်ရှိုင်းတဲ့ တွင်းနက်ကြီးတစ်ခုထဲကို ကျသွားမှာပါ။ အဲဒီတွင်းနက်ကြီးထဲ ကျသွားပြီဆိုရင် ပုံရိပ်တွေက ဆလိုက်ရှိုး တစ်ခုပြသလို တစ်ချပ်ပြီး တစ်ချပ် ပေါ်လာတော့တာပါပဲ။ အဲဒီလို အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေအပေါ်မှာ ဝေဒနာ ခံစားနေရသူတွေကို ကျွန်တော်တို့ ကူညီပေးနိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီအဖြစ်တွေက လွတ်ရက်မရှိ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ထောင်ဒဏ်ကျခံထားရတာမျိုးနဲ့ အဝေးကြီး ကွာပါတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့က ထုတ်ပြောနိုင်စွမ်း ရှိကြပြီး သူတို့အတွက် စင်မြင့်တစ်ခု ဖန်တီးပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်လေမလဲ။ တစ်ခါတလေမှာတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို လူတွေ အားလုံးက ပြောပေးနိုင်ကြဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဆိုင်မွန်ပယ်ရီ - လူတွေရဲ့ အာရုံစူးစိုက်မှုအောက်မှာ အကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေ အတော်များများ ဟယ်ရီလုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်နော်။ အဲဒီလို လုပ်နိုင်ဖို့ရာ ဟယ်ရီ မေမေဆီက တစ်စုံတစ်ခု လေ့လာသင်ယူခဲ့ရတာများ ရှိပါသလား။

ဟယ်ရီ - ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို အလုပ်မရွေးတမ်း လုပ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးတောင် မကြည့်ခဲ့မိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ကျွန်တော် မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တာထက် ကျွန်တော်မိတ်နဲ့တွေ့တဲ့ အလုပ်မျိုးတွေကို လုပ်တာကိုပဲ အမြဲတမ်း ပိုပြီး သဘောကျကြတယ်။

ဗြိတိသျှထီးနန်းရဲ့ သရဖူနဲ့ ကျွန်တော် အတွား အလစ်ဘက် ဘုရင်မကြီး အိုက်အရာ ဆက်ခံရတဲ့ တာဝန်တွေဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော် ထုပ်သမျှ အလုပ်တိုင်းအပေါ်မှာ လူတွေ အဲဒီအကြောင်းအရာဘက်ကိုပဲ အမြဲ ဖြန့်ခွဲတွေးနေကြမယ်လို့ မျှော်လင့်မိတယ်။ ကျွန်တော်က တော်ဝင်မိသားစု တစ်ယောက်လေ။ ကျွန်တော်ဟာ တစ် ဇာတ်မှာ ဗြိတိသျှ ပြည်သူလူထုရဲ့ လေး စားမှုခံယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေသလို တခြား တစ်ဖက်မှာလည်း ဘယ်လို ကွဲပြားခြား နားတဲ့ အခြေအနေတွေမှာပဲဖြစ်စေ နှောင့်နှေးမှုတွေ၊ မေတ္တာတရားတွေနဲ့ ဘဝ အစောပြေစေမယ့် ဟာသသဘောတရား လေးတွေကိုပါ ဆောင်ကြဉ်းလာနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေသူ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို နှစ်သက်သဘောကျပါတယ်။ ကျွန်တော် မေမေက ကျွန်တော် ဘီလပ်စေ့ချင်တဲ့ အလုပ်တွေမို့လို့ လုပ် ချတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မေမေ ဖြစ်စေ ချင်တာတွေနဲ့ ကျွန်တော် လုပ်နေတာ တွေ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်သွားတယ်ဆို နင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့။ အများစုကလည်း တစ်ထပ်တည်း ဖြစ် ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ မေမေ စိတ်ဓာတ်တွေ အများကြီး ကိန်းအောင်း နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ မေသောရှိရင် သေချာပေါက် လုပ်ဖြစ် မယ့် အလုပ်တွေကို ကျွန်တော် အများ ငြီး လုပ်ပေးနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆိုင်မွန်ပယ်ရီ- ဟယ်ရီမေမေကရော အ ဟယ်ရီလုပ်တာမျိုးတွေ လုပ်ခဲ့တာ သိပါသလား။

ဟယ်ရီ- မေမေဆုံးတော့ ကျွန်တော် အသက်က ၁၂ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က မေမေနဲ့ ပတ် သက်တာတွေကို ကောင်းကောင်းတော့ နောက်မိပါဘူး။ 'ဒီအလုပ်တွေက မေမေ လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေမို့လို့ ကျွန်တော် အင်တိုင်းတာပါ'လို့ ကျွန်တော်ပြောမှာ နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ကြိမ်မှာ

တော့ မေမေ ဖြစ်စေချင်တာတစ်ခုကို မလွဲသာ မရှောင်သာ ကျွန်တော် လုပ် ပေးနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဘယ်လို အလုပ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ မေမေ သဘောကျမှာ အသေအချာပါ။ ဆိုင်မွန်ပယ်ရီ- Invictus အားကစားပွဲ အတွက် ဖလော်ရီဒါမှာ သီတင်းပတ် လောက် သွားနေဖို့ ရှိတယ်နော်။ အမေရိ ကန် ပြည်ထောင်စုမှာ အပြင်ထွက်လည် ရတာနဲ့ ဇာတ် ဗြိတိန်နိုင်ငံမှာ အပြင် ထွက်လည်ရတာ ဘယ်လိုများ ကွာခြား ပါသလဲ။

ဟယ်ရီ- အမေရိကမှာက နာမည်ကျော် တွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုလို့ ဆိုရမယ့် အလေ့ အထတွေ ရှိတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော် ကို အဲဒီအလေ့အထတွေထဲက ကွင်းခတ် ထည့်ထားဖို့ ကြိုးစားကြတာ။ ဒါကို လူအတော်များများက 'အရေးကြီးကိစ္စ' အဖြစ် ပြောချင်ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ တချို့ ကတော့ လုံးဝကို ရူးသွပ်တဲ့အဆင့်ထိပဲ။

ဟိုမှာ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဘယ် သူက ကြိုသိနိုင်မှာလဲ။ ကျွန်တော်စိတ် ကူးကတော့ လန်ဒန်ပွဲမှာလိုပဲ အား ကစားပွဲခင်းထဲ လျှောက်သွားနေချင် တာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက ဒုတိယအယ်လ် ဘမ်တစ်ချပ် ထုတ်ဝေဖို့ ကြိုးစားရသလို ပဲ။ ဒုတိယမြောက် သီချင်းအယ်လ်ဘမ် ဆိုတာက အမြဲပဲ ပိုပြီး ခက်ခဲတတ်တာ လေ။ အမေရိကမှာက အဲဒီလိုပဲ ခံစား ကြတာ။ ကျွန်တော်က ကိုယ်လုပ်ချင် တာတွေကို လုပ်ရာမှာ အမေရိကန်တွေ ရဲ့ ဟန်အတိုင်းလုပ်ဖို့ မျှော်လင့်ထား တယ်။ စိတ်ခံစားမှု အသားပေးတာတို့၊ ပျော်ရွှင်ရယ်မောစရာ ဖန်တီးတာတို့မှာ ပေါ့။ ပြီးတော့ Invictus Games အား ကစားပွဲမှာ လူတွေအများကြီး ပါဝင်လာ စေဖို့နဲ့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေ အများကြီး ဖြစ်လာအောင် လူတွေကို အားပေးသွား ဖို့ရာမှာရော ဆိုပါတော့။

ကျွန်တော်က ဒီအားကစားပွဲကို မသန်စွမ်း စစ်မှုထမ်းဟောင်းတွေ အတွက် စိတ်ဓာတ်ပြန်လည် ပျိုးထောင် ရာနေရာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအဖြစ် အမြဲ

ရွှင်မြင်ပါတယ်။ သူတို့ကလည်း ဒီအား ကစားပွဲဟာ သူတို့အပေါ် ထောက်ခံ အားပေးတဲ့ သူတွေကို တင်ဆက်ပြသ နိုင်မယ့် အခွင့်အလမ်းတစ်ရပ်အဖြစ် ရွှင်မြင်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆိုင်မွန်ပယ်ရီ- ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖက် ကြလေသတည်း' ဆိုတဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်း မျိုးကို ဟယ်ရီ ယုံကြည်ပါလား။ ဟယ်ရီအတွက် အဆုံးသတ်လိုက်ရတဲ့ အိပ်ရာဝင် နတ်သမီးပုံပြင် တစ်ပုဒ် လောက်များ ရှိပါသလား။

ဟယ်ရီ- ကလေးတွေနဲ့ တွေ့ရတဲ့ အချိန် တိုင်းမှာ တကယ့် တော်ဝင်မင်းသား အစစ်တစ်ပါး လာလိမ့်မယ်လို့ သူတို့တွေ ကို ကြံပြီး ပြောထားတတ်ကြတယ်။ သရဖူလည်း မဆောင်၊ ဝတ်ရုံလည်း ခြုံမထားတဲ့ ကျွန်တော်ကို မြင်တဲ့အခါ မှာ သူတို့ မျက်နှာပေါ်မှာ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဖြစ်သွားပုံ မြင်ရတယ်။ ဒါ ဟာ ယူကေမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တခြား နိုင်ငံ မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးတိုင်း အဲဒီလို စိတ် ပျက်သွားတတ်ကြတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါ တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့က နတ်သမီးပုံပြင်တွေထဲမှာ ရှင်သန်နေထိုင် ကြတာမို့လို့လေ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီတစ် ခါတော့ သရဖူနဲ့ ဝတ်ရုံကိုပါ ထည့်ယူ သွားပြီး ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ထိပ်ချွန် ရှူးဖိနပ်ပါ စီးပြမှ ဖြစ်တော့မယ်။ 'ခင်ဗျားက မင်းသားလည်း မဟုတ် ဘူး။ မင်းသားလိုလည်း ဝတ်မထား ဘူး။ ခင်ဗျားကတော့ ဟာသပါပဲ'လို့ အမေရိကန်ကလေးငယ်တွေ ထင်ကြမှာ ကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်မိပါတယ်။ အထူး သဖြင့် ဒစ္စနေကမ္ဘာ့နားက အမေရိကန် လူငယ်လေးတွေ အဲဒီလို တွေးမှာကို စိုးရိမ်မိပါတယ်။ ဖိအားကတော့ ရှိနေပြီ။ ကျွန်တော် သရဖူကနေ အထွက်ပြလိုက် တော့မှာပါ။

ရာပြည့်

Reference: Prince Harry: Finding My Purpose by Simon Perry, Exclusive Interview from People Magazine May 2016.

တစ်ကျော့ပြန်မယ့်

မုန့်တိုင်းများ

မိုးကျော်ထွန်း

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၀ နီးပါးက
ရွှေအမြဲတေရုံးခန်းကို ရန်ကုန်မြို့
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ကန်တော်လေးရပ်ကွက်၊
မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်းနဲ့
၉၂ လမ်းထောင့်က အဆောက်အဦမှာ
ဒါရိုက်တာ ချိုင်းရှိန်ရုံးခန်းနဲ့ပေါင်းပြီး
ဖွင့်လှစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါရိုက်တာ
ချိုင်းရှိန်က အဲဒီကာလမှာ ဝါသနာရှင်
လူငယ်နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့
စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်နဲ့ နိုင်းနိုင်းတို့ကို
သရုပ်ဆောင်သင်တန်း ပို့ချပေးခဲ့ပါတယ်။
မြဝတီရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်မှာ
နိုင်ငံကျော်ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်များ

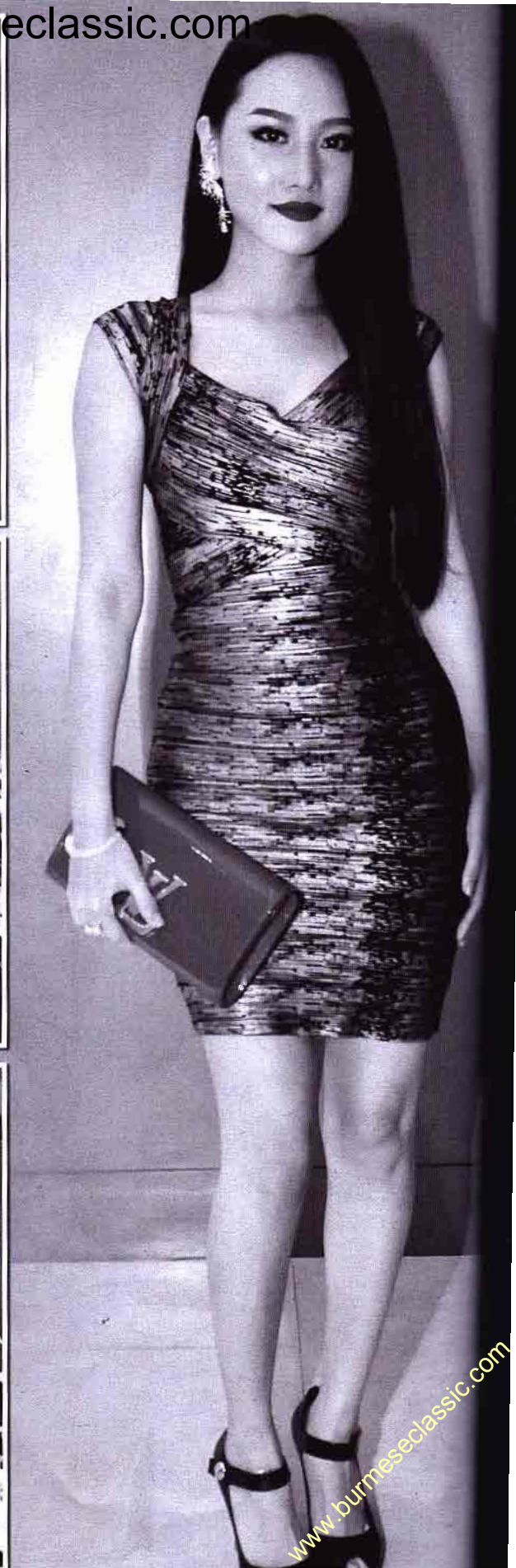
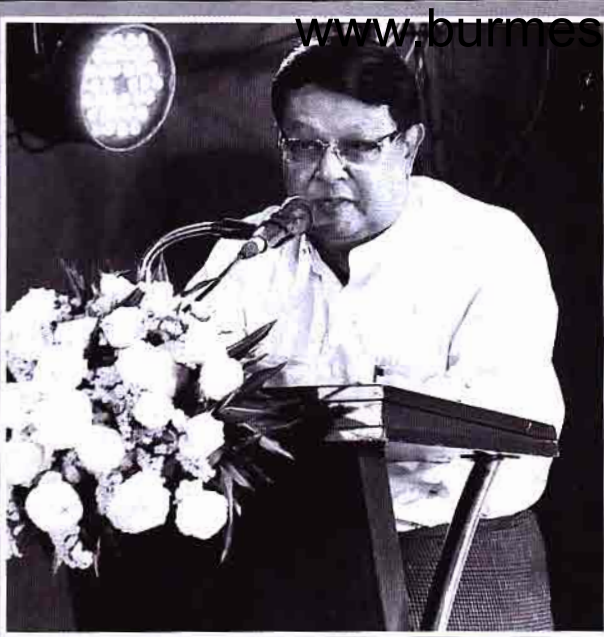

118

သုတေသနနှင့်
ပညာရေး
ဆောင်ရွက်သူများအတွက်

114

သုတေသနနှင့်
ပညာရေး
ဆောင်ရွက်သူများအတွက်

တင်ဆက်တဲ့ မေးကြည့်ဖြေ
ကြည့် ပဟေဠိ အစီအစဉ်၊
အနီးသားကဇာတ်ရုံမှာ တင်
ဆက်ခဲ့တဲ့ ရုပ်၊ ကြည့်၊ သွား
ပြဇာတ်၊ မီးမုန့်တိုင်း ဇာတ်
သမီးတွေကို ရိုက်ကူးတင်
ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ မီးမုန့်တိုင်း
ဇာတ်ကားမှာ ရာဇာနေဝင်း၊
ဇွန်အိန္ဒြာဝိုတို သရုပ်ဆောင်
ခဲ့ပြီး ရာဇာနေဝင်းအနေနဲ့
ဒီကားက ရွေးကွက်ကို ထိုး
ဆောက်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကားလည်း
ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဇာတ်ဝင်တေး
မှာဟာလည်း အောင်မြင်တဲ့
သားသီချင်းများဖြစ်ခဲ့ပြီး
ဇာတ်ပရိသတ်များ နှစ်ခြိုက်
အားပေးခဲ့ကြတဲ့ ဇာတ်လမ်း
ဆွဲတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ
ဆရာ ရွှေအမြုတေက သီး
ခြားဆန်းဖွင့်ပြီး ဒါရိုက်တာ
ချိုင်းရှိန်ကလည်း စီးပွားရေး
ဆောက်ထဲ ရောက်သွားတဲ့
အတွက် အဆက်အသွယ်ပြတ်
သွားကြပါတယ်။

မကြာသေးမီကတော့
ချိုင်းရှိန် အနုပညာ
နည်းပညာ ပြန်လည်ရှင်သန်လာ
ပြီး အချစ်သားကုမ္ပဏီအတွက်

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားသစ်များ
ရိုက်ကူးဖို့ သရုပ်ဆောင်သစ်
ရွေးချယ်ပွဲ ကျင်းပပါတယ်။
လက်ရှိ သရုပ်ဆောင်
များနဲ့ မရိုက်ကူးဘဲ သရုပ်
ဆောင်သစ် ရွေးချယ်ခြင်းနဲ့
ပတ်သက်ပြီး သူက လက်ရှိ
သရုပ်ဆောင်တွေမှာ နာမည်ရ
တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကုမ္ပဏီ
များက စာချုပ်ချုပ်ကြပြီး
အပြင်ကားများ ရိုက်ကူးခွင့်
မပေးတတ်ကြောင်း၊ ရိုက်ကူး
ခွင့်ရတဲ့သရုပ်ဆောင်များမှာ
လည်း ရိုက်ရက်အပြေးအလွှား
ပေးရတာကြောင့် ပီပြင်မှုမရှိ
ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ သူ ရိုက်
မယ့် ရသမုန့်တိုင်း ဆိုတဲ့ကား
က ဂီတသမားတစ်ယောက်
အကြောင်း ဖြစ်တဲ့အတွက်
စန့်ရား၊ ဂစ်တာ အစရှိတဲ့
တူရိယာပစ္စည်းများကို အမှန်
တကယ်တီးခတ်နိုင်တဲ့သရုပ်
ဆောင်မျိုးကိုသာ လိုချင်
ကြောင်း၊ လက်ရှိ သရုပ်
ဆောင်များမှာ အချိန်ပေးပြီး
သင်ကြားနိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့
အတွက် သရုပ်ဆောင်ရွေး
ချယ်ပွဲကို ကျင်းပတာဖြစ်
တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

သရုပ်ဆောင်ရွေးချယ်
ပွဲ ကျင်းပမယ်ဆိုတော့လည်း
သူက အရွေးခံရတဲ့အမျိုးသား
သရုပ်ဆောင်အတွက် ကျပ်
သိန်း ၂၀၊ အမျိုးသမီးသရုပ်
ဆောင်အတွက် ကျပ် ၁၅
သိန်း ချီးမြှင့်မယ်လို့ ကြေညာ
ခဲ့ပါတယ်။ ဒီရွေးချယ်ပွဲကို
Laura Art အကယ်ဒမီ၊
စံကားဝါသရုပ်ဆောင်သင်တန်း၊
Talents & Models သင်တန်း
မှ သင်တန်းသားများ ဝင်
ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။
ပထမအဆင့် ၂ ဆင့် ရွေး
ချယ်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးအဆင့်
ရွေးချယ်ပွဲကို ရုပ်ရှင်ကားများ
ကန်တော့ပွဲနဲ့အတူ ဧပြီလ ၂၈
ရက်နေ့ နေ့လယ်က ရန်ကုန်
မြို့၊ ပြည်လမ်းပေါ်ရှိ နီမို
တယ်ဟိုတယ် ပြည်ခန်းမမှာ
ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။

အခမ်းအနား မစတင်မီ
မှာ အဖွင့်အမှာစကားကို ဦး
ဝင်းငြိမ်းက ပြောကြားပေးပြီး
ဒါရိုက်တာ ချိုင်းရှိန်က ကန်
တော့ပွဲပေးရာမှာ မပါဝင်သေး
တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားနဲ့
ပတ်သက်လို့ရှင်းလင်းပြော
ကြားပါတယ်။ မိုးကြိုးမုန့်

တိုင်း လို့ အမည်ပေးထားတဲ့
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို စတင်
ခဲ့ပြီး ဒီကားမှာ အဓိကသရုပ်
ဆောင်တစ်ဦးအနေနဲ့ တွေ့မြင်
ရမယ့် ရှု၊ ပျံကြီးကို ကွန်ပျူ
တာနဲ့ဖန်တီးဖို့စီစဉ်ခဲ့ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ကွန်ပျူတာပညာရှင်
များက နှစ်လလောက်နဲ့ မပြီး
နိုင်ဘဲ ခြောက်လလောက်
အချိန်ပေးရမယ်ဆိုတာကြောင့်
ဒီကားကို နောက်ဆုတ်လိုက်
ရကြောင်း၊ အဲဒီကားအတွက်
ရိုက်ရက်ပေးထားတဲ့ အနု
ပညာရှင်များနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး
တခြားရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား
ဖြစ်တဲ့ လူမိုက်ကျွန်း ကို
စတင်ရိုက်ကူးဖို့ စီစဉ်ခဲ့ကြောင်း
ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

ရသမုန့်တိုင်း မှာ ပါဝင်
သရုပ်ဆောင်ရမယ့် သရုပ်
ဆောင်သစ်ရွေးချယ်ပွဲကို
စတင်ရာမှာတော့ အကဲဖြတ်
ဒိုင်များအဖြစ် ဦးဝင်းငြိမ်း၊
အကယ်ဒမီ ဇင်ဝိုင်း၊ အကယ်
ဒမီ ရန်အောင်၊ တင်အောင်
စိုး(ပန်းမြို့တော်)နဲ့ ဒါရိုက်တာ
ချိုင်းရှိန်တို့က ဆောင်ရွက်ကြ
ပါတယ်။

ပြိုင်ပွဲဝင်များအနေနဲ့

အောက်ဆုံးဆန်ခါတင်ကျန်ရစ်
ခဲ့တဲ့ အမျိုးသား ၅ ဦး၊ အမျိုး
သမီး ၅ ဦးတို့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့
ဇာတ်ညွှန်းကြိုတင်ပေးထား
ပါတယ်။ သူ ပေးထားတဲ့
ဇာတ်ညွှန်းက နှစ်ဦးရှိပါ
တယ်။ ပထမဦးစွာ ချစ်သူ
နှစ်ဦး ကြည်ကြည်နူးနူး ရှိ
နေတဲ့အချိန် ချစ်သူ ပြောသမျှ
အလုံးအကောင်းချည်း ထင်
ခဲ့ပုံ၊ နောက် ၁၀ နှစ်အကြာ
အကြင်လင်မယားဘဝရောက်
သွားချိန်မှာတော့ တစ်ဦးပေါ်
တစ်ဦးပြိုင်လာကြပုံ၊ သရုပ်
ဆောင်မှု အလှည့်အပြောင်းနဲ့
ယှဉ်ပြိုင်စေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

နှစ်ဦးစီ တွဲလိုက်တာ
ကြောင့် စုစုပေါင်း ၅ တွဲယှဉ်
ပြိုင်ကြပါတယ်။ အမှတ်များ
ပေါင်းနေစဉ်အတွင်းမှာ ဂီတ
မိတ်တေးဂီတအဖွဲ့က ရိုက်
ကူးမယ့်ကားသစ်များမှာ ပါဝင်
မယ့်ဇာတ်ဝင်တေးသစ်များ
ကို သီဆိုဖျော်ဖြေကြပါတယ်။
အကဲဖြတ်ခိုင်းများရဲ့
အမှတ်များကို အခမ်းအနား
မှူးဖြစ်တဲ့ တင်မိုးလွင်က
သရုပ်ဆောင် ရန်အောင်အား
ဖိတ်ခေါ်ပြီး ကြေညာစေပါ
တယ်။ အမျိုးသားသရုပ်
ဆောင်များထဲက ရန်အောင်
ဖြိုး၊ အမျိုးသမီးသရုပ်ဆောင်

များထဲက ဆုလင်းရှိန်တို့ ရွေး
ချယ်ခံရပါတယ်။ သူတို့နှစ်
ဦးစလုံးက ရသမုန်တိုင်း မှာ
ဝါရင့်သရုပ်ဆောင်ကြီးများနဲ့
တွဲဖက်ပြီး သရုပ်ဆောင်ခွင့်
ရသွားပါတယ်။ ကြေညာ
ထားတဲ့အတိုင်း ဆုငွေများကို
ချီးမြှင့်ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်။
၁၉၈၀ ခုနှစ်တစ်ဝိုက်
က မြဝတီမှာ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့
မီးမုန်တိုင်း ဇာတ်ကားကို
တေးသံရှင် သရုပ်ဆောင် စိုင်း
စိုင်းခမ်းလှိုင်နဲ့ ရိုက်ကူးမှာဖြစ်
လို့ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ကိုလည်း
အဲဒီနေ့က အခမ်းအနား
မှာ လက်မှတ်ရေးထိုး

စာချုပ်ချုပ် ဆိုခဲ့ပါတယ်။
ရန်အောင်၊ ရဲအောင်၊
မင်းရာဇာ၊ ဟိန်းဝေယံ၊ ဖူးဖူး၊
သဉ္ဇာန္တဝင်း အစရှိတဲ့သရုပ်
ဆောင်များနဲ့ မကြာခင်မှာ
စတင်ရိုက်ကူးတော့မှာ ဖြစ်ပါ
တယ်။ နေချမ်းသာ ကုမ္ပဏီ
မှ တင်ဆက်မယ့် ဒါရိုက်တာ
ချိုင်းရှိန်ရဲ့လက်ရာများဟာ
လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်
ကလိုပဲ ဆန်းသစ်တဲ့အမြင်
တွေ ပါဝင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်
လင့်ရကြောင်းပါ။

မိုးကျော်ထွန်း

PRINCE

ဌေးကြယ်တစ်ပွင့် 1958 - 2016
ကြွေလွင့်ပြန်ပြီ

အိ

၂၀၁၆ ခုနှစ်
ဧပြီလ ၂၁ ရက်က
အသက် ၅၇ နှစ်အရွယ်ရှိ
အဆိုတော် ပရင့်စ်
ကွယ်လွန်သွားတဲ့အတွက်
တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့
သူပရိသတ်များ
ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြရပြန်ပါတယ်။
အထူးသဖြင့် ဂီတလောကမှာ
တော်လှန်တဲ့
အနုပညာရှင်ဖြစ်တာကြောင့်
ပိုပြီး နှမြောတသကြပါတယ်။
ပရင့်စ်ရဲ့သတင်းကိုကြားလိုက်တဲ့
ပရိသတ်များက
နယူးယောက်မြို့တော်မှာ
ပရင့်စ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့နေရာများ
သွားရောက်ကာ
ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြောင်း
ပြသကြသလို
လော့စ်အိန်ဂျလစ်မြို့မှာ ရှိတဲ့
သူရဲ့ အသံသွင်းစတူဒီယို၊
နေထိုင်တည်ရှိရာဖြစ်တဲ့
မင်နီဆိုးတေးပြည်နယ်မှ
ချန်တက်ဆန်မြို့
ဝေစလီဝတ်ခ်နေထိုင်တို့မှာ
သွားရောက်ကြပြီး
ဝန်းချောင်း၊ ပန်းခြံခြင်းများ
ချထားခဲ့ကြပါတယ်။
သမ္မတ ဒိုဘားမား၊

အဆိုတော်၊ သရုပ်ဆောင် မဒေါ နား၊
စတီဗီဝမ်းဒါး၊ အော်ပရာဝင်း ဖရေး
အစရှိတဲ့ ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်များ
ကလည်း ပရင့်စ်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်း
ကြောင့် ဝမ်းနည်းကြောင်း သဝဏ်လွှာ
များ ထုတ်ပြန်ကြေညာခဲ့ကြပါတယ်။

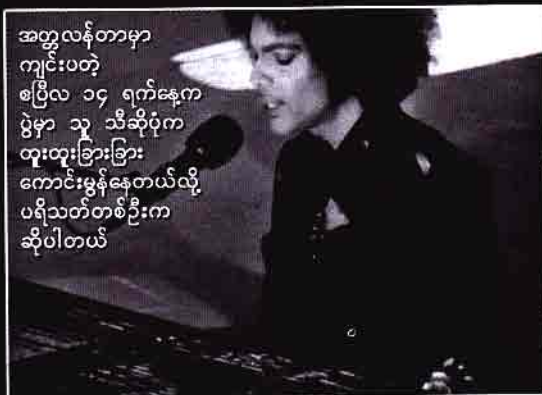
ပရင့်စ်က မကြာသေးခင်ကမှ
အတ္တလန္တာပြည်နယ်မှာ Purple Rain
ဖျော်ဖြေမှုအစီအစဉ်ကို ကျင်းပခဲ့ပြီး
စန္ဒရာတစ်ခုတည်းနဲ့သာ ဖျော်ဖြေခဲ့တဲ့
အတွက် ဒီပွဲဟာ ပရင့်စ်ရဲ့ နောက်ဆုံး
ဖျော်ဖြေပွဲအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ကြရမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပွဲကို သူ တုပ်ကွေးဖြစ်
နေတာကြောင့် တစ်ပတ်ရွှေ့ဆိုင်းခဲ့ရပြီး
မှ ကျင်းပနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သီဆို
ဖျော်ဖြေစဉ်မှာ ပရင့်စ်က 'ကျွန်တော်ပွဲ
စဉ်ကို တစ်ပတ်ရွှေ့ဆိုင်းခဲ့ရတဲ့အတွက်
ဒီနေရာကနေ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါ
တယ်။ ရာသီဥတုအခြေအနေကြောင့်
ကျွန်တော် တုပ်ကွေးဖြစ်သွားလို့ပါ'လို့
စင်ပေါ်ကနေ တောင်းပန်ခဲ့ပါသေး
တယ်။

အဲဒီဖျော်ဖြေပွဲ သီဆိုနေစဉ်က
လည်း ပရင့်စ်ဟာ ကောင်းကောင်း နေ
ကောင်းတဲ့ပုံမပေါ်သေးဘူးလို့ ဆိုပါ
တယ်။ နီးစပ်တဲ့ သတင်းရင်းမြစ်များ
က ပြောရာမှာ ဖျော်ဖြေပွဲကို နောက်ထပ်
ရက်မရွေ့ချင်တာကြောင့် ဖျော်ဖြေခဲ့ရပေ
မဲ့ တကယ်တော့ ပရင့်စ်ဟာ ကောင်း
ကောင်းမကျန်းမာသေးဘူး။ ဒါကြောင့်
လည်း ရုတ်တရက် သေသွားတာဖြစ်
နိုင်တယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ ရင်းနှီးတဲ့
မိတ်ဆွေများက ပရင့်စ်ဟာ ကိုယ်ခံအား
ကျဆင်းနေတဲ့အချိန် ပင်ပင်ပန်းပန်း
ဖျော်ဖြေခဲ့တာကြောင့် ရုတ်တရက်
ကွယ်လွန်သွားရခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ယုံ
ကြည်နေကြပါတယ်။

ပရိုသတ်များကိုယ်တိုင်ကလည်း
ပရင့်စ်ကိုကြည့်ရတာ ကောင်းကောင်း
မကျန်းမာတဲ့ပုံပေါ်နေတယ်လို့ ဆိုကြပါ
တယ်။ အတ္တလန္တာကနေ အပြန် သူ
ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်နဲ့ ပြန်လာရင်း အီလီ
နိုက်ပြည်နယ် မိုလိုင်းမြို့အရောက်မှာ

မတ်လ ၃ ရက်နေ့က ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်
Oakland မှာ ကျင်းပတဲ့
Golden State Warriors Game ဘက်စရာကံခဲ့ပါတယ်

အတ္တလန္တာမှာ
ကျင်းပတဲ့
ဧပြီလ ၁၄ ရက်နေ့က
ပွဲမှာ သူ သီဆိုပုံက
ထူးထူးခြားခြား
ကောင်းမွန်နေတယ်လို့
ပရိုသတ်တစ်ဦးက
ဆိုပါတယ်

ရည်းစားဟောင်းလည်း ဖြစ်၊ သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်တဲ့ ရှိလာအိက
'သူဟာ အကန့်အသတ်မရှိကို တိုးတက်နေတာပါ'လို့
သုံးသပ်ပါတယ်။ 'သူ့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ သိကျွမ်းတဲ့သူ နည်းပေမဲ့
သူ့ဂီတကိုတော့ လူတိုင်းက သိကြပါတယ်'လို့လည်း ဆိုပါတယ်

လေယာဉ်ကို အရေးပေါ်ဆင်းသက်ခဲ့ရပါတယ်။ တကယ်တော့ သူက နောက်ထပ်တစ်နာရီလောက် ပျံသန်းရဦးမယ့် မင်နီယာပိုလစ်ရောက်မှ ဆေးရုံကိုသွားချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေမကောင်းတော့တာကြောင့် အီလီဇွဲက်မှာပဲ အရေးပေါ်ဆင်းသက်ခဲ့ရခြင်းပါ။

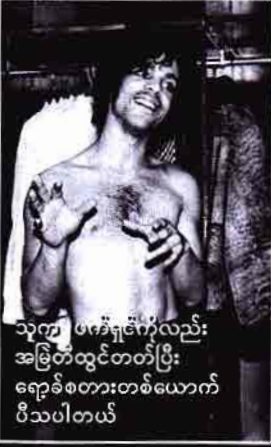
ပရင့်စ်ရဲ့ ဥပဒေအကျိုးဆောင်အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တဲ့ အယ်လ်လွန်ဒဲလ် မက္ကမီလန်ကတစ်ဆင့် AP သတင်းဌာနကိုပြောကြားရာမှာ ပရင့်စ်ဟာ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲထားခြင်းမရှိကြောင်း ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ People မဂ္ဂဇင်းက စုံစမ်းထောက်လှမ်းအတည်ပြုရာမှာလည်း ပရင့်စ်ဟာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနေထိုင်တဲ့ အဆိုကျော်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး မူးယစ်ဆေးဝါးဆန်ကျင်သူဖြစ်ကြောင်း တစ်ချိန်တုန်းကတော့ အူကိုက်အခဲပျောက်ဆေးတစ်မျိုးဖြစ်တဲ့ Percocet ကို ဆရာဝန်ညွှန်ကြားချက်အရ သုံးစွဲခဲ့ဖူးတဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်သာ ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဧပြီလ ၁၆ ရက်က သီသယရှိသူများကို ပရင့်စ်က သူဟာ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲသူမဟုတ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့ပေမဲ့ ဧပြီလ ၂၁ ရက်မှာတော့ သူ့ရဲ့ ၅၅၀၀၀ စတုရန်းပေ ကျယ်ဝန်းတဲ့ အိမ်ထဲမှာ ဓာတ်လှေကားအနီး လဲကျသေဆုံးနေတာကို တွေ့ကြရပါတယ်။ ပရင့်စ်ဟာ အော်စကားဆုတစ်ဆု၊ ဂရမ်မီ ခုနစ်ဆု၊ ရွှေကမ္ဘာလုံးဆုတစ်ဆု ဆွတ်ခူးခဲ့သူဖြစ်ပြီး ဓာတ်ပြားပေါင်း သန်းပေါင်းများစွာ ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဖျော်ဖြေရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ပရင့်စ်ကို ဘာဂီတသမားရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ပြောဖို့ရာ အတော်ခဲယဉ်းပါတယ်။ သူဟာ ဂီတအမျိုးအစားပေါင်းစုံကို လေ့လာလိုက်စားခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုရင် ဂျင်မီဟန်းဒရစ်၊ မာဗင်ဂေး၊ ဂျိမ်းစ်ဘာရောင်းနဲ့ ချာလီချက်ပလင်တို့ရဲ့

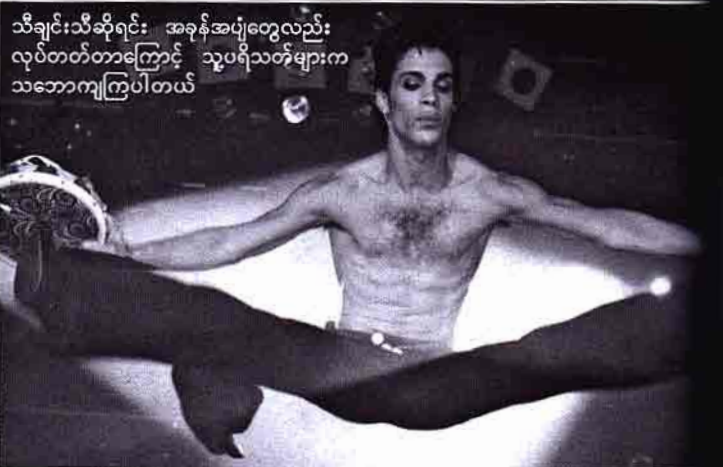
ကီးဘုတ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ပရင့်စ်ကို ဗဟိုသူမှမယှဉ်နိုင်ဘူးလို့ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ဂျွန်မီဂျပ်က ဟိုပါတယ်

သူက ပရင့်စ်ကိုလည်း အမြဲတထွင်တတ်ပြီး ရောဂါစတားတစ်ယောက်ပီသပါတယ်

ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ဓမ္မာရစ္ဆာဒေးကိုလည်း ပရင့်စ်က ဂီတသောကထဲ ရောက်လာအောင် ကူညီခဲ့ပါတယ်

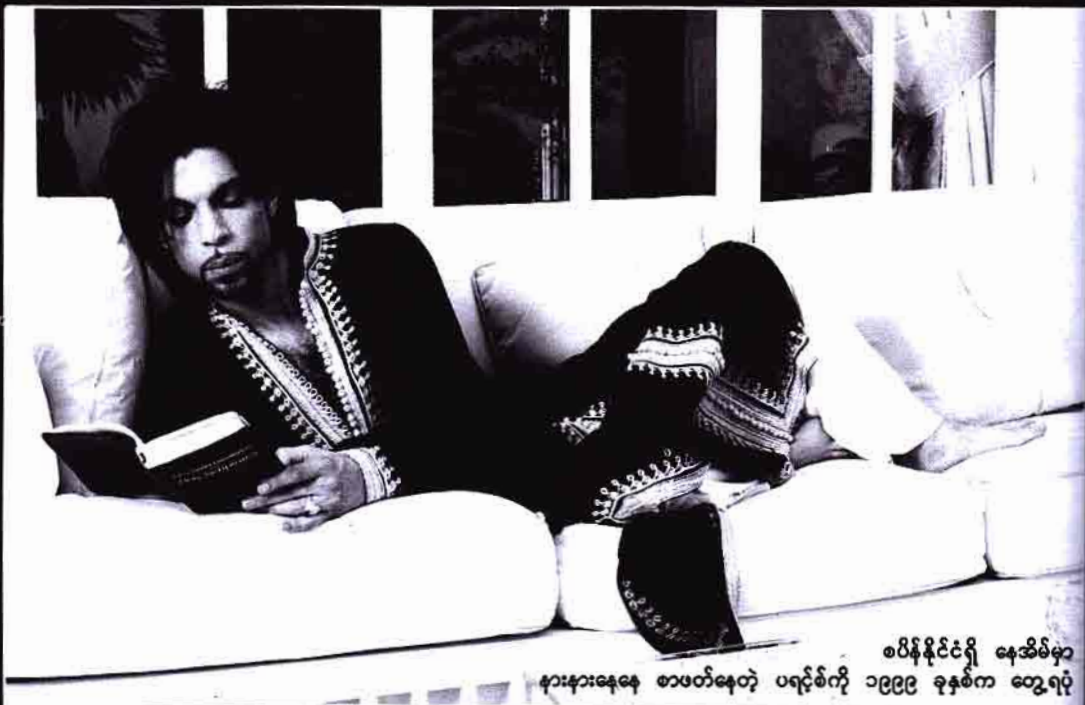
သီချင်းသီဆိုရင်း အခုန်အပျံတွေလည်း လုပ်တတ်တာကြောင့် သူပရိသတ်များက သဘောကျကြပါတယ်

သူ နေထိုင်ရာ အိမ်ရဲ့ဓာတ်လှေကားအနီးမှာ လဲကျသေဆုံးနေတာကို တွေ့ကြရပါတယ်

မန်နေဂျာဟောင်းဖြစ်သူ ဘော့ကာဗယ်လိုက
‘သူဟာ ဂစ်တာတီးရာမှာ ပါရမီထူးချွန်သူ ဖြစ်ပါတယ်။
သူ့ကို မိတဲ့သူ မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်’ လို့ ဆိုပါတယ်။

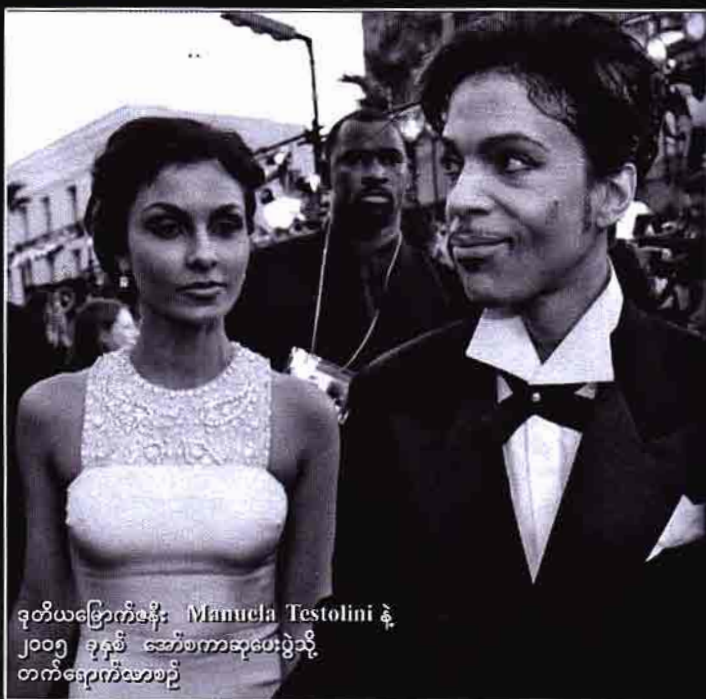

စပိန်နိုင်ငံရှိ နေအိမ်မှာ နားနားနေနေ စာဖတ်နေတဲ့ ပရင်စိကို ၁၉၉၉ ခုနှစ်က တွေ့ရပုံ

ဂီတအရည်အသွေးများလည်း ပျော်ဝင်နေသူလို ဆိုရပါမယ်။ အဲဒီလို ဂီတအမျိုးအစားပေါင်းများစွာကို သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက်လို ရောမွှေဖန်တီးတတ်သူဖြစ်တဲ့အပြင် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာလည်း နားလည်ရခက်ခဲခဲ့ပါတယ်။

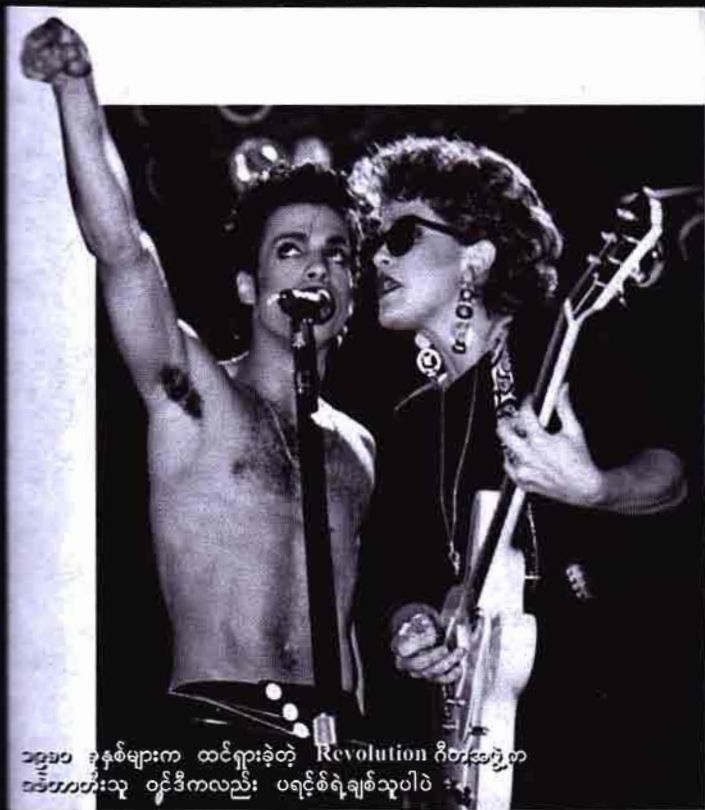
သူဟာ တူရိယာပစ္စည်း နှစ်ဒါဇင်လောက်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကိုင်တွယ်တီးခတ်နိုင်သူလည်း ဖြစ်တာကြောင့် သူ့ကို နားလည်ဖို့ ခက်ခဲလှပါတယ်။ အောင်မြင်မှုများစွာထဲမှာ ၂၀၀၇ ခုနှစ်က Super Bowl ဘောလုံးပွဲမှာ ခေတ္တ အားလပ်ချိန်ပေးတော့ သူ ပျော်ဖြေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ပျော်ဖြေခဲ့တဲ့ Purple Rain သီချင်းဟာ အကောင်းဆုံး ပျော်ဖြေမှုအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ထားကြရပါတယ်။ သူ ပျော်ဖြေပြီးတဲ့နောက်မှာ ပျော်ဖြေကြတဲ့ အနုပညာရှင်များကိုယ်တိုင်က အဲဒီနေ့ပွဲစဉ်မှာ ပရင်စိရဲ့ ပျော်ဖြေမှုဟာ အားလုံးငေးမောသွားအောင် ကောင်းခဲ့တယ်လို့ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီလို အနုပညာရှင်များက မှတ်တမ်းတင်ရမယ့် ပရင်စိကို ၁၉၅၈ ခုနှစ်

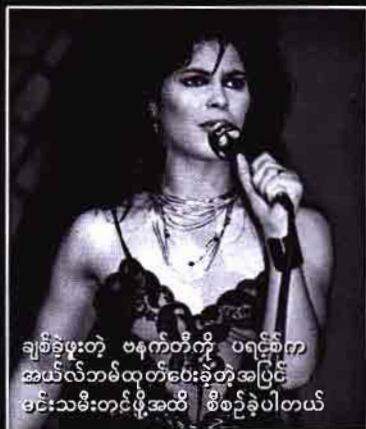

ဒုတိယမြောက်ဖခိုး Manuela Testolini နဲ့ ၂၀၀၅ ခုနှစ် အော်စကာဆုပေးပွဲသို့ တက်ရောက်လာစဉ်

မှာ အဆိုတော် မိခင် မက်တီရှောနဲ့ ဖခင် ဂျစ်ဂီတသမား ဂျန်နယ်လ်ဆင်တို့က မွေးဖွားလာခဲ့ပါတယ်။ ငယ်နာမည်မှာ ပရင်စိရော်ဂျာနယ်လ်ဆင် ဖြစ်ပါတယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ဂီတသံစဉ်များကြားမှာ ပျော်မွေ့ခဲ့ရသူဖြစ်ပါတယ်။ သူ ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်မှာ မိဘနှစ်ပါး လမ်းခွဲကြပြီး ပရင်စိက မိဘနှစ်ပါးတစ်လှည့်စီနေရင်း ဆွေမျိုးများထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါတယ်။ အဖိုးအားဖြ

၁၉၈၁ ခုနှစ်များက ထင်ရှားခဲ့တဲ့ Revolution ဂီတအဖွဲ့က အိတ်ကပ်စ်သု ဝုဇ်ဒီကလည်း ပရင့်စ်ရဲ့ချစ်သူပါပဲ

ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဗနက်တီကို ပရင့်စ်က အယ်လ်ဘမ်ထုတ်ပေးခဲ့တဲ့အပြင် ခင်းသမီးတင်ဖို့အထိ စီစဉ်ခဲ့ပါတယ်

၈၀ကောအဆိုကျော် သူနီအိတ်ကလည်း ပရင့်စ်ရဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်

The Bangles အဖွဲ့မှ ဂစ်တာတီးတဲ့ ဆူဇာနာဟော့ပ်(အပေါ်-ညာ)ကလည်း ပရင့်စ်ရဲ့ချစ်သူလို့ သတင်းကြီးခဲ့ပေမဲ့ ၁၉၈၆ ခုနှစ်က ဆူဇာနာက အကွက်ပါဘူးလို့ ငြင်းခဲ့ဖူးပါတယ်

Purple Rain ဇာတ်ကားမှာ တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ အပီလိုနီးရားကတော့ ပရင့်စ်ရဲ့ချစ်သူ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းဆိုဖူးပါတယ်

နယ်တိုင်သင်ကြားလေ့လာယူရင်းနဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့စန္ဒရားကို အသက် ၇ နှစ်အရွယ်မှာ စတင်တီးခတ်ခဲ့ပြီး အသက် ၁၃ အရွယ်မှာ ဂစ်တာတီးခတ်ကာ အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ်မှာတော့ ဒရမ်ကို တီးခတ်နိုင်ပြီဖြစ်ပါတယ်။

ပရင့်စ်နဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ရောဘတ်ဗာနွန်ပလန် ဆိုသူက ပြောပြရာမှာ 'ပရင့်စ်က ဂီတကို နှစ်ခြိုက်စွာ ပါလာခဲ့တာဖြစ်ပြီး ဘယ်သံစဉ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခဏအတွင်းမှာ ဖန်တီးနိုင်သူ ဖြစ်ပါတယ်' လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။

အယ်ကျော်သက်အရွယ်နှောင်းပိုင်းကာလကစတင်ပြီး အောင်မြင်မှုလမ်းစများ စတင်ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၇၇

ခုနှစ်မှာ ပါနာသရားသားစ် ကုမ္ပဏီကြီးနဲ့ အယ်လ်ဘမ်သုံးခု စာချုပ်ချုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ ပထမထွက်လာတဲ့ အယ်လ်ဘမ်နှစ်ချပ်က ပရင့်စ်ကို ပရိုသတ်များသတိထား မိစေခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်မှာ ထုတ်ဝေလိုက်တဲ့ *Dirty Mind* ဆင် ဂဲလ်ဇာတ်ပြားက ပရင့်စ်ကို စူပါစတားဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားစေခဲ့ပါတယ်။ နောက်နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ *Controversy* နဲ့ 1999 ဓာတ်ပြားတို့က တစ်ခဏချင်းမှာ ပလက်တီနီ ဓာတ်ပြားအဆင့်ကို ရောက်သွားစေခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်မှာ ထုတ်ဝေလိုက်တဲ့ *Purple Rain* ကတော့ ပရင့်စ်ကို ကမ္ဘာကျော်အဆင့် ရောက်သွားစေခဲ့ပါတယ်။ ဒီအယ်လ်ဘမ်မှာ ပါဝင်တဲ့ တခြားနာမည်ကြီး သီချင်းများကတော့ *Let's Go Crazy*, *I Would Die 4 U* နဲ့ *When Doves Cry* တို့ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါအပြင် ပရင့်စ်ရဲ့ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသလို့ ပြောနိုင်တဲ့ *Purple Rain* ရုပ်ရှင်ကားကို ဖန်တီးခဲ့ပြန်ပါတယ်။ ဒီရုပ်ရှင်ကားမှာလည်း ဝေဖန်ရေးဆရာများနဲ့ ပရိုသတ်များ ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကိုယ်ပိုင် တီးဝိုင်းဖြစ်တဲ့ Revolution ကို တည်ထောင်ကာ အောင်မြင်မှုများ ထပ်ဆင့်ရရှိခဲ့ပြန်ပါတယ်။

ပရင့်စ်ဟာ ကမ္ဘာကျော်ဖြစ်လာတာနဲ့အမျှ ချစ်သူပိုင်းပိုင်းလည်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူတီးဝိုင်းမှာ ဂစ်တာတီးတဲ့ အမျိုးသမီးဖြစ်သူ ဝင်ဒီမဲလ်ဗွန်နဲ့ ချစ်သူမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဝင်ဒီရဲ့အခြွေအရံဖြစ်သူ ဆူဇန်နားနဲ့လည်း စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း သည်အထိ ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဗနက်တီ ဆိုတဲ့ ချစ်သူအတွက် ပရင့်စ်က ကိုယ်တိုင်သီချင်းရေးပြီး ကိုယ်တိုင် ဓာတ်ပြားထုတ်ဝေပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ *Nasty Girl* အမည်ရှိ အယ်လ်ဘမ်ဖြစ်ပြီး *Purple Rain* ဇာတ်ကား ရိုက်စဉ်မှာ ဗနက်တီကို သရုပ်ဆောင်အဖြစ် ထည့်သွင်းဖို့အား အစီအစဉ်ရှိခဲ့ပေမဲ့ လမ်းခွဲသွားကြတာကြောင့် ပါဝင်ခွင့်မရတော့ပါဘူး။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဂစ်တာတီးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဆူဇန်နား ဟော့မစ် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အတွက်လည်း ပရင့်စ်က သီချင်းများ ရေးပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဆူဇန်နားကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူများမဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။

စကော့လူမျိုး ပေါ့ပ်အဆိုကျော်ဖြစ်တဲ့ သျှိုနာအီစတန်နဲ့လည်း ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ အိုလိုဗီးနီးယား ကိုတီရီဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ဆောင် ဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၇၈ ခုနှစ်မှာ ပရင့်စ်နဲ့ သူမအိမ်ထောင်စုတိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ချစ်ကွမ်းဝင်ခဲ့ဖူးပါသေးတယ်။ သူ့လားက သီချင်းလည်း သီတယ်။

နောက်ဆုံး သတင်းထွက်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကတော့ ၂၀၀၉ ခုနှစ်မှာ ကျင်းပတဲ့ ပရင့်စ်ရဲ့ ဖျော်ဖြေပွဲများမှာ ကပြဆွဲပြပေးတဲ့ မစ်စတီကုန်လန်း ဆိုသူ ချစ်ပါတယ်။

ချစ်သူတွေအများကြီးရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ပရင့်စ်က မေတီဂါဆီယာ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့ချိန်မှာ ဒီမိန်းကလေးက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးမိန်းကလေး ဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ချက်ချခဲ့ဖူးပါတယ်။ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်မှ ၁၉၉၄ ခုနှစ်အတွင်း ပရင့်စ်ရဲ့ ချစ်သူတွေ အချစ်သီချင်းအားလုံးက မေတီကို ရည်ညွှန်းခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ပရင့်စ်နဲ့ စတွေ့ချိန်က မေတီက အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ်သာ ရှိပါသေးတယ်။ ၁၉၉၆ ခုနှစ် Valentine's Day မှာ လက်ထပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ နောက်ပရင့်စ်နဲ့ ပေါင်းဖက်ပြီး သားတစ်ယောက်ထွန်းကားခဲ့ပါတယ်။ သို့သော် နောက်ရဲ့ အမည်မှည့်ထားပါတယ်။ ဒီပေမဲ့ ကလေးက မွေးပြီး ရက်သတ္တပတ်အကြာမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါတယ်။ နောက်ထပ် ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့ပေမဲ့ သက်ကျသွားခဲ့ပြီး နောက်ထပ်သားသမီးထွန်းကားတော့ပါဘူး။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှာတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် ကွာရှင်း ဖြတ်ခဲလိုက်ကြပါတယ်။

အခု အသက် ၄၂ နှစ်အရွယ်ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ မေတီကို People မဂ္ဂဇင်းက တွေ့ဆုံမေးမြန်းရာမှာတော့ မေတီက သူ့ကို အဲဒီတုန်းကလည်း ကျွန်မ ချစ်ခဲ့တယ်။ အခုလည်း ချစ်နေတယ်။ နောင်လည်း ချစ်သွားဦးမှာပါပဲ။ အခုဆို ခုနဲ့တော့ သူဟာ ကျွန်မတို့ သားနဲ့ တွေ့နေပြီပေါ့လို့ ဖြေကြားခဲ့ပါတယ်။

ဆို

Ref: People, May 9, 2016.

ပရင့်စ်က ကမ္ဘာ့အလှဆုံးမိန်းကလေးကို သရုပ်ဖတ်တဲ့ မေတီဂါဆီယာနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပါတယ်

သုံးယောက်ကျော်တဲ့ ရုပ်ကွက်ဂေါ် (ဇာတ်သိမ်း)

ကျန်းမာရေးပြန်လည်
ကောင်းမွန်လာပြီးတဲ့နောက်
ဒါရိုက်တာ ခင်စောမျိုးက
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေ
တစ်ကားပြီး တစ်ကား
ပြန်လည် ရိုက်ကူး
ဖြစ်နေပါတယ်။
ရုပ်ကွက်ဘုရင်မ၊
ပရော်ဖက်ဆာ
ဒေါက်တာ ဆိတ်ဖွား၊
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှံ
မြိုင်ရာဇာတာတော၊
ဘေ ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားများ
ရိုက်ကူးဖြစ်ခဲ့ပြီး
ရုပ်ကွက်ဘုရင်မ ရံတင်
ပြသနေဆဲမှာပဲ

လင်းနိုင်ဦး

သူ့ရဲ့အဆက်လို့ပြောလို့ရမယ့်
ရုပ်ကွက် ဘုရင်မ-၂ ကို
ဒါရိုက်တာ ခင်စောမျိုးက
ထပ်မံရိုက်ကူးခဲ့ပါတယ်။
အခုတစ်ခါ ဒါရိုက်တာ
ခင်စောမျိုးက
လုပ်ကီးဆဲဗင်း
ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက်
နေခြည်အောင်သစ်ရဲ့
ဇာတ်လမ်းကို
လှဝင်း(အေဝမ်း)က
ဇာတ်ညွှန်းရေးသားပြီး
သရုပ်ဆောင်အင်အားများစွာ
သုံးယောက်ကျော်တဲ့
ရုပ်ကွက်ဂေါ်
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို
ရိုက်ကူးနေတာ
တွေ့ခဲ့ရပါမယ်။

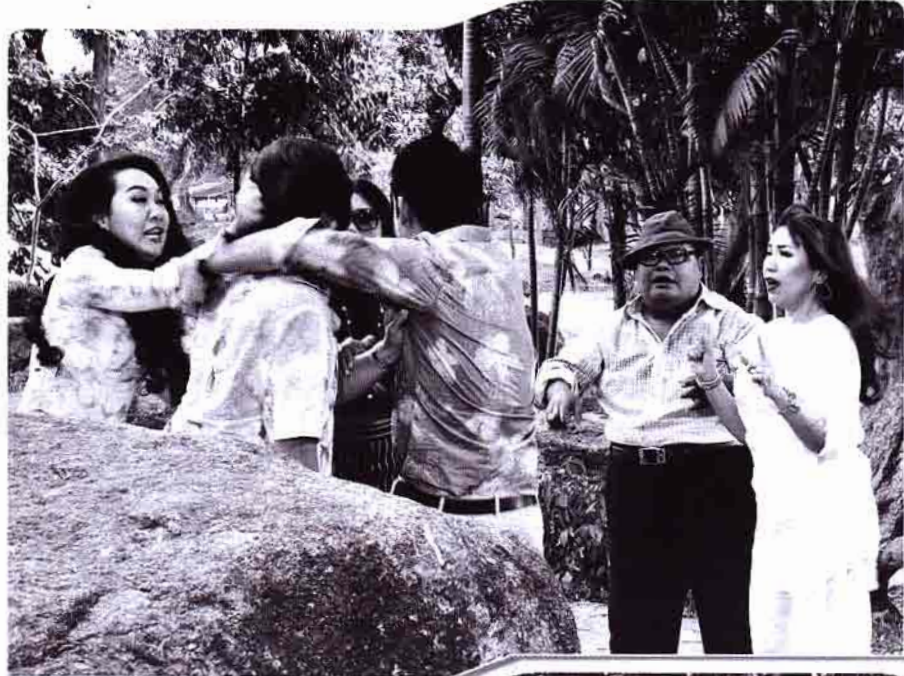

ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရတဲ့
ဇာတ်ဝင်ခန်းကတော့ သရုပ်
ဆောင်အစုံ အလင်နဲ့ သုံး
ယောက်ကျော်တဲ့ ရုပ်ကွက်
ဂေါ် ဇာတ်ကားထဲက ဇာတ်
သိမ်းပိုင်းကို ရိုက်ကူးနေကြ
တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဇာတ်
သိမ်းပိုင်းကို ရန်ကုန်မြို့ ဗိုလ်
ချုပ်ပန်းခြံ ဝင်းအတွင်းရှိ
Royal Garden Restaurant
နောက်က ကျောက်တုံးတွေ

ကြားမှာ ရိုက်ကူးနေကြတာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဇာတ်ဝင်ခန်း
မှာ သရုပ်ဆောင်များအဖြစ်
ရဲအောင်၊ ရန်ကျော်၊ ဝက်မ၊
မိုးမိုးမြင့်အောင်၊ မေခလော၊
ခိုင်သင်းကြည်တို့ ပါဝင်
သရုပ်ဆောင်ကြမှာဖြစ်ပြီး
ဝက်မက လက်အုပ်ကလေး
ချီ၊ သစ်ပင်ပေါ်ကိုမော့ပြီး
‘ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီးရယ်
ကောင်မလေးချောချောလှလှ

နဲ့တွေ့ရဖို့ ကူညီပေးပါ’လို့
တိုင်တည်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ
မိုးမိုးမြင့်အောင်က ရောက်လာ
တဲ့အတွက် ဝက်မတစ်ယောက်
အပျော်ကြီး ပျော်သွားပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် မိုးမိုးမြင့်
အောင်ကို ဝက်မက ‘နင်တွေ့
ချင်တဲ့သူက ငါပါပဲ။ ငါ့ကို
တော့ ရုက္ခစိုးမ၊ ငြိ’လို့ ပြော
လိုက်တဲ့အချိန်မှာ မိုးမိုးမြင့်
အောင်က ပျာယီးပျာယာနဲ့

သူ့ရှာနေတဲ့သူ မတွေ့တဲ့
အတွက် တစ်နေရာကို ထပ်
ပြီး ရှာဖို့ ထွက်သွားပါတယ်။
ဝက်မရဲ့ရှေ့ ကျောက်တုံး
ဘေးမှာတော့ ရဲအောင်နဲ့ ရန်
ကျော်တို့ရဲ့ စုံတွဲပါ။ သူတို့
နှစ်ယောက်က အကြည်ဆိုက်
နေတာဖြစ်ပါတယ်။ ရဲအောင်
ကိုတော့ မိန်းမပုံစံအသွင်နဲ့
မြင်တွေ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။
မကြာခင်ဘဲ ဝက်မရဲ့ဘေးကို

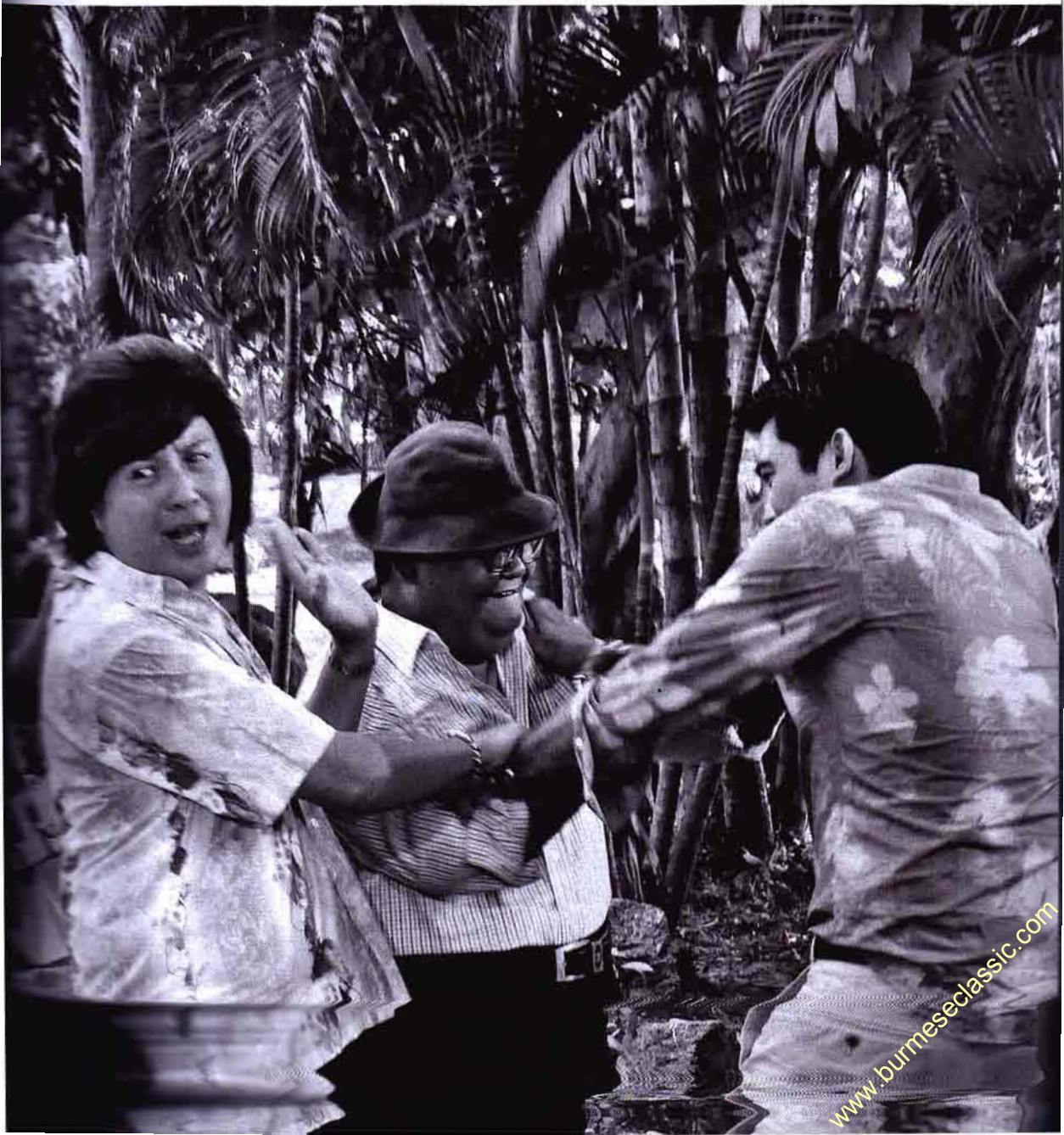

မေလား ထပ်ရောက်လာ
တော့ ဝက်မကလည်း ရုက္ခ
နဲ့ ထပ်မံ၊ လို့ နောက်တစ်
ဆောက် ထပ်ရောက်လာပြန်
ပြီ။ ကျွန်တော့်ဆီလာတာ
ထားလို့ ဝက်မက မေးလိုက်
တဲ့အခါ မေလားက 'ရှင်က
ထည်း ဝေးလိုက်တာ။ လူ
ပျောက်လို့ ရှာနေတဲ့ အထဲ
ဝက်မကတစ်မျိုး' လို့ ပြန်
ပြောတော့ ဝက်မက 'မဝေး

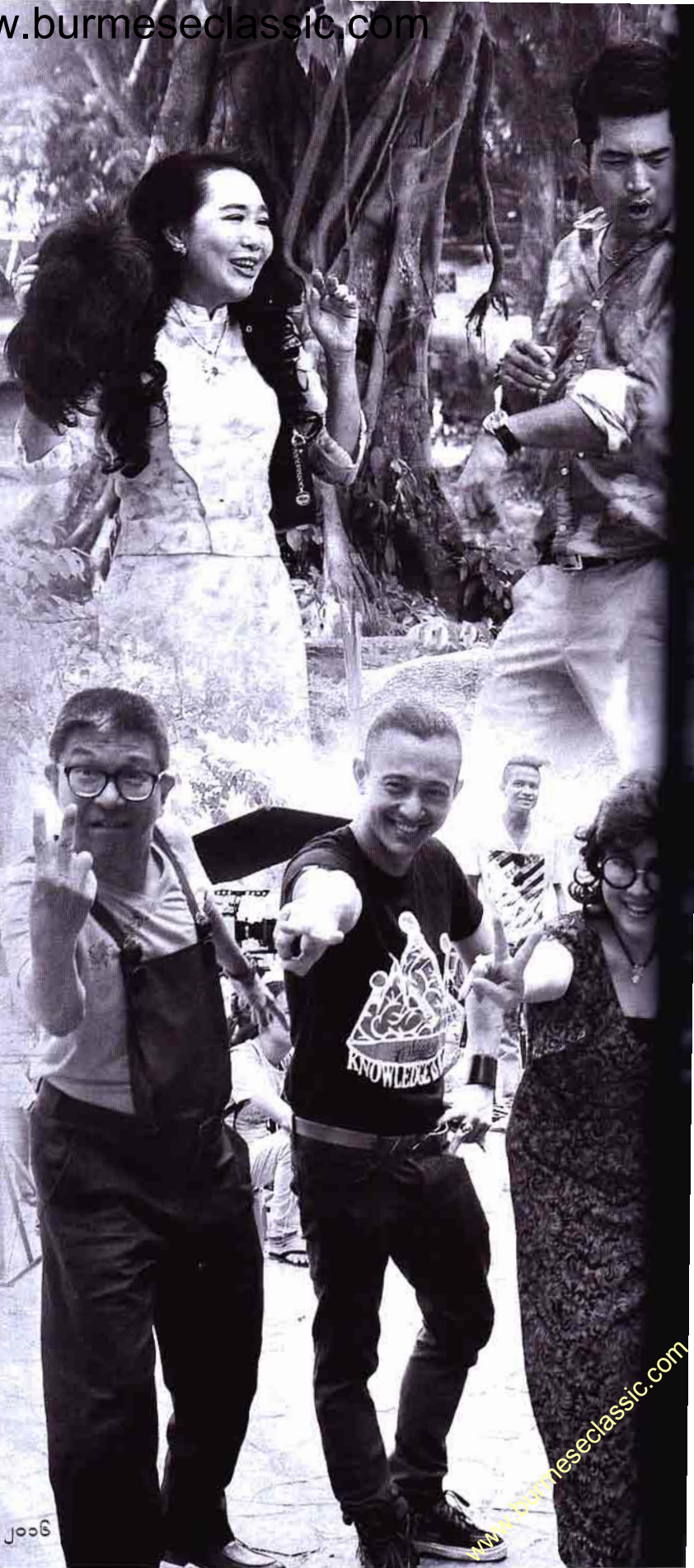
ဘူး၊ နီးနီးလေး ဒီနားကို ကပ်
လိုက်။ ကျွန်တော့်ဆီ လာ
တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိ
တယ်။ ရှက်ကြောကို ဖြတ်
လိုက်တော့၊ ဒါမှ အပျိုကြီး
ဘဝကလွတ်မှာ' လို့ ပြောပေမဲ့
မေလားကတော့ သူရှာနေတဲ့
သူတွေအောင် ဆက်ပြီး ရှာဖို့
ဝက်မအနားက ထွက်သွား
ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ
နောက်ထပ် ထပ်ရောက်လာ

တာကတော့ အပျိုကြီးရဲ့ ညီမ
အဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့ ခိုင်
သင်းကြည်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
ဝက်မကလည်း ဘယ်ရမလဲ၊
ခိုင်သင်းကြည်ကိုတွေ့တဲ့အခါ
သူ့ကို ရုက္ခစိုးက ခပ်ငယ်ငယ်
လေး မ၊ လိုက်ပြီ အထင်နဲ့
ဆွဲဖို့ လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ရဲ့
အောင်နဲ့ ရန်ကျော်တို့က သူတို့
ပုန်းနေတဲ့ ကျောက်တုံးဘေး
က ထွက်လာတဲ့အချိန် ခိုင်

သင်းကြည်နဲ့ ထိပ်တိုက် တိုး
ပါတော့တယ်။ အဲဒီအခါမှာ
တော့ ခိုင်သင်းကြည်က
သူ့အစ်မတွေရှာနေတဲ့ အစ်မ
တွေရဲ့ ရည်းစားနှစ်ယောက်
ကို တွေ့ပြီးဖြစ်လို့ ရဲအောင်နဲ့
ရန်ကျော်တို့ရဲ့ အင်္ကျီတွေ၊
ကုပ်တွေကို ဆွဲထားပြီး
'အစ်မကြီးရေ၊ မလတ်ရေ၊
မငယ်ရေ အစ်မတို့ရှာနေတဲ့
ချစ်သူတွေကို တွေ့ပြီ မြန်မြန်

လာ'လို့ အော်ခေါ်လိုက်တဲ့
ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေကို
ရိုက်နေကြတာ
တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။
နောက်တစ်ခန်းကတော့
ရဲအောင်နဲ့ ရန်ကျော်တို့
အခြေအနေမလှတဲ့အတွက်
ထွက်ပြေးကြတဲ့
အခန်းပါပဲ။ ဒီအချိန်မှာ
မို့မို့မြင့်အောင်က
သူ့ချစ်သူရဲ့ဆံပင်ကို
လှမ်းဆွဲတဲ့အခါ
ရဲအောင်တစ်ယောက်
ဆံပင်တုကျွတ်ပြီး
ဆက်ပြေးရတဲ့အခန်းကို
ပျော်စရာများနဲ့
ရိုက်ကူးခဲ့ကြပြီး
ဒီကားရဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်း
ဖြစ်တယ်လို့လည်းသိရပါတယ်။
သုံးယောက်ကျော်တဲ့
ရုပ်ကွက်ဂေါ် ဇာတ်ကားနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဒါရိုက်တာ
ခင်စောမျိုးက 'ဒီကားမှာတော့
အရိုင်းရယ်၊ ခင်လှိုင်ရယ်၊
ဒိန်းဒေါင်တို့က
ရုပ်ကွက်ထဲမှာ ဂေါ်လီကျပြီး
ဗရုတ်သုတ်ခမျိုးစုံ
ဖြစ်ကြမှာပါ။ မင်းသမီး
လေးလက်ဖြစ်တဲ့
မို့မို့မြင့်အောင်၊ မေသန်းနု၊
မေခလော၊ နိုင်သင်းကြည်တို့က
ရုပ်ကွက်ထဲက
အပျိုကြီးတွေပါ။
ဒီဂေါ်လီသုံးယောက်က
အပျိုကြီးတွေကိုဗရုတ်ကျပြီး
အမျိုးမျိုးနှောင့်ကြတာပါ။
မေသန်းနုရဲ့မောင်တွေအဖြစ်
အရိုင်း၊ ခင်လှိုင်၊
ဒိန်းဒေါင်တို့က
သရုပ်ဆောင်မယ်။
မေသန်းနုရဲ့ ညီမကို
ကြိုက်တာက မိုးအောင်ရင်ပါ။
အဲဒီကြားမှာ နှောင့်ကြမှာပါ။

ရဲအောင်နဲ့ ရန်ကောင်က
မေသန်းနဲ့ရဲညီမတွေနဲ့
ပေးစားကြမယ့်သူတွေ။
ရဲအောင်က မိန်းမစိတ်
ပေါက်နေတယ်။ ရန်ကောင်
ကျတော့လည်း မိန်းမစိတ်
ပေါက်နေတဲ့သူကို
ကြိုက်တယ်။ အခါတွေကို
ဟာသနဲ့ ရိုက်ကူးတင်ပြ
သွားမှာပါ။ ဖျော်ဖြေရေး
သက်သက်ကားပါပဲ လို့
ခါရိုက်တာ ခင်စောမျိုးက
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။
ဒီကားမှာရယ်စရာများ
အဖြစ် တွေ့ကြရမှာကတော့
နားလေးတဲ့သူအဖြစ်
ဒိန်းဒေါင်၊ မျက်မမြင်အဖြစ်
အရိုင်း၊ စကားထစ်တဲ့သူ
အဖြစ် ခင်လှိုင်တို့ကို
တွေ့ကြရမှာဖြစ်ပြီး
ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်
ခန်းမှာတော့ အရိုင်းတို့
သုံးယောက်က သူတို့ကိုယ်
သူတို့ ကျိန်စာမိသွားတယ်
ထင်ပြီး တစ်ယောက်က
မျက်မမြင်၊ တစ်ယောက်က
နားလေး၊ တစ်ယောက်က
စကားထစ်သွားကြတဲ့အခါ
နားလေးတဲ့ ဒိန်းဒေါင်က
အိမ်သာတက်နေတဲ့အချိန်
မျက်မမြင်တဲ့ အရိုင်းက
အိမ်သာရဲ့ပျဉ်တွေကို
အကုန်လုံးခွာသွားတဲ့အခါ
ဟင်းလင်းပြင်ကြီးမှာ
အိမ်သာတက်ရင်း
ဒိန်းဒေါင်တစ်ယောက်
ကျန်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တွေကို
ဟာသများနဲ့ ရယ်မော
ခံစားရအောင်
ရိုက်ကူးထားတယ်လို့
သိရပါတယ်။

■
လင်းနိုင်ဦး

ကမ္ဘာ့အချောဆုံးပျိုင်းမယား

ဂျနဟာဒန်စွတန်

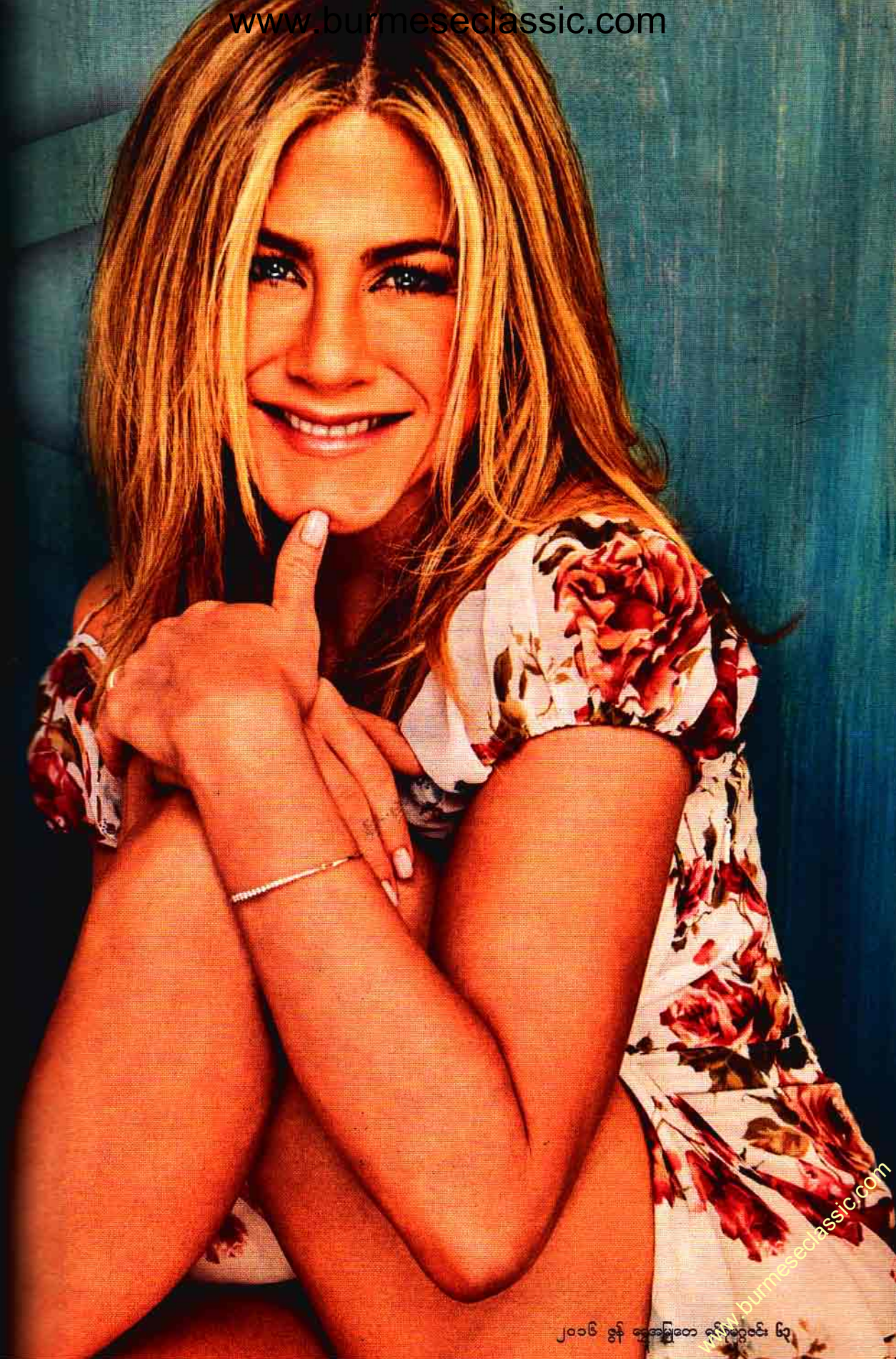
ဇာနည်ညီမ

World's most beautiful 2016

လူ
တော်တော်များများ
ကတော့
ဒါကို
ပျော်ဖြေရေးတစ်ရပ်
အနေနဲ့
သုံးစွဲနေကြတာ
တွေ့ရပါတယ်
ကျွန်မ
အမြင်မှာတော့
လူတွေက
ဆိုရှယ်မီဒီယာကို
အစွဲလွန်နေတယ်လို့
ထင်ပါတယ်

ကမ္ဘာကျော် Peopleမဂ္ဂဇင်းကြီးက နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကမ္ဘာ့အချောဆုံး အမျိုးသမီးများကို ရွေးချယ်တင်ပြလေ့ ရှိပါတယ်။ ၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွက် ရွေးချယ်ခံရတဲ့အမျိုးသမီးကတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဂျနဟာဒန်စွတန် ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျနဟာက ဘရက်ဝစ်ရဲ့ဇနီးဟောင်းဖြစ်ပြီး လက်ရှိမှာ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဂျစ်စတင်းသီရော့ခ်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုထားပါတယ်။ အသက် ၄၇ နှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ဂျနဟာဒန်စွတန်ကို Peopleမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့က တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။ ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း နိုင်ငံတကာရုပ်ရှင်ချစ်သူများအတွက် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

□
ကျွန်မတို့ အယ်ဒီတာအဖွဲ့က ရှင်ကို ကမ္ဘာ့အချောဆုံးအမျိုးသမီးအဖြစ် ရွေးချယ်ပြီး ဒီတစ်ပတ်မျက်နှာစာမှာ ဖော်ပြပေးသိတော့ ဘယ်လိုများ ခံစားလိုက်ရသလဲ။
ရုတ်တရက် ဘုရားတေးလိုက်မိတယ်။ ရပ်လည်း ခုန်ပါတယ်။
ဘယ်ကျော်သက်အရွယ်တုန်းကလို့ ခံစားမှုမျိုး ပြန်ပြီးခံစားရတယ်။
ဒီလိုရွေးချယ်ခံရတာ အရမ်းအရမ်းကို မြေတပ်ပင်ခံရတယ်လို့ ခံစားရပါတယ်။
နေ့တစ်နေ့မှာ ဘယ်အချိန်ဟာ ရှင်အလှဆုံးအချိန်လို့ ထင်ပါသလဲ။
ကျွန်မ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ အလှဆုံးအချိန်လို့ ခံစားရပါတယ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်တယ်လေ။
ကစားပြီးတဲ့အချိန်ဆိုရင် သွေးပူပူနဲ့ လူက နေလိုတိုင်းလို့ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။ တိုယ့်မှာ ရှိတဲ့တစ်ခုတည်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွန်မကတော့ အမြဲဂရုစိုက်ပါတယ်။
တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် အသက်ကြီးလာတာကို ခံပြီး ဂရုစိုက်ဖို့ လိုတာသလား။
ဟုတ်တာပေါ့။ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် အသက်ကြီးလာတာနဲ့အမျှ ခံပြီး ဂရုစိုက်ရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ဘာတွေ ထည့်သွင်းတာလဲ။ ဘယ်လိုအိပ်သလဲ စတာတွေကို ဂရုစိုက်ရပါတယ်။ ၂၀ ကျော်အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူးလေ။
ငယ်ငယ်တုန်းက အလှကို ဘယ်လိုစောင့်ရှောက်သလဲ။
ဟုတ်ကဲ့။ အသက်တန်၊ ကျောင်းသူဘဝတုန်းကတော့ ဝမ်းနည်းရောကောင်းတယ်။ ဘာမှ နားလည်တဲ့ဘဝကိုး။ အဲဒီအချိန်ကတော့ အရာရာကို စမ်းတမ်းဝါးနဲ့ စမ်းသပ်နေခဲ့တာလေ။ ဘယ်လိုစောင့်ရှောက်သလဲ။

အဲဒီကာလကို ပြန်တွေးကြည့်ရင်
အိပ်မက်ဆိုးတွေလိုပါပဲ။
အခုလို အလှဆုံးလို့
သတ်မှတ်ခံရမယ့် ရုပ်ရည်လည်း
မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဆွဲဆောင်မှု
လုံးဝမရှိဘူးလို့တောင်
ပြောလိုရပါတယ်။
၂၀ ကျော်အရွယ်တုန်းကရော။
အဲဒါက ၉၀ ခုနှစ်များပေါ့။
ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ပြီး
ဘလောက်စံအင်္ကျီ ခပ်ပွပွတွေနဲ့
ခါးပတ်အပြားကြီးကြီး
ပတ်တဲ့ကာလပေါ့။
ကောင်းဘျိုင့်ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲကလို
ရှုမိနပ်လည်ရှည်တွေ စီးတယ်။
အဲဒီတုန်းကတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
ဟုတ်နေတာပါပဲ။
ရှင် လှေကျင့်ခန်းတွေ
လုပ်တာက အခုလို လှလာစေတယ်
ထင်ပါတယ်။ ရှင်ခင်ပွန်း
ဂျပ်စတင်းကရော ရှင်ရဲ့အလှကို
သဘာဝအတိုင်းရှိတာ
သဘောကျသလား။ ဒါမှမဟုတ်
ခြယ်သထားတာကို
ပိုသဘောကျသလား။
နှစ်ခုစလုံးပါပဲ။
အများအားဖြင့်တော့

သူက ဘာမှမလိမ်းခြယ်တာကို ပိုသဘောကျပါတယ်။ အထူးသဖြင့်
သူက ကျွန်မမျက်ဝန်းတွေကို သဘောကျတာတဲ့။
ရှင်တို့ဇနီးမောင်နှံ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝေဖန်သုံးသပ်ကြရဲ့လား။
ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သုံးသပ်တာတွေ ရှိပါတယ်။
သူက 'မင်း သိပ်လှတာပဲ'လို့ ပြောချင်ပြောမယ်။ ဒါမှမဟုတ်
'အဲဒီဝတ်စုံနဲ့ လိုက်တယ်ကွ'လို့ ပြောချင်ပြောပါတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့
ကျွန်မက 'ဒီဝတ်စုံနဲ့ ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာ ကျွန်မ မပြောတတ်တော့ဘူး'လို့
သူ့ကို ပြောရင် သူက 'မကောင်းဘူးကွ၊ တခြားဝတ်စုံလဲလိုက်ပါ'လို့
ဝေဖန်ပေးပါတယ်။ သူကတော့ တီရှပ်တွေပဲ ဝတ်နေကျဆိုတော့
ကျွန်မက သိပ်ပြောစရာမလိုပါဘူး။
အစားအသောက်နဲ့ပတ်သက်ရင် ရှင်မှာ ဘာအားနည်းချက်ရှိတယ်လို့
ထင်သလဲ။
ကျွန်မက အငန့် ကြိုက်တယ်ရှင်။ ချိုတဲ့ဟာတွေဆိုရင် ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး။
ချောကလက်တို့၊ ကိတ်တို့၊ ကွတ်ကိတို့ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး။
အိမ်မှာ သကြားလုံးမျိုးစုံ ထည့်ထားတဲ့ ပုလင်းတွေ ရှိပေမဲ့
ကျွန်မ ယောင်လို့တောင် မနှိုက်မိဘူး။ ခပ်ငန့်ငန့်လေး လှော်ထားတဲ့
မြေပဲဘူးလောက်သာ ကျွန်မ နှိုက်မိတယ်။
ရှင် ဆိုရှယ်မီဒီယာ မသုံးဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
အင်တာနက်မှာ ရှင်အကြောင်း ရေးထားတာတွေပါရင် ဂရုစိုက်မိသလား။
ကျွန်မကတော့ သူတို့ ဘာပဲရေးရေး ကျွန်မကို မထိခိုက်ဘူးလို့
ယုံကြည်ပါတယ်။ လူဆိုတာက ကောင်းတာချည်းပဲ လိုချင်ကြတာပါ။
ဒါပေမဲ့ အကောင်းကိုရှာရင်းနဲ့ အဆိုးနဲ့ကြုံတတ်ကြပါတယ်။
ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဘယ်တော့မှမဖတ်ဘူး။
ဆိုရှယ်မီဒီယာကို ဆန့်ကျင်တာလည်း
မဟုတ်ပါဘူး။ ရိုးရိုးသားသားပြောရရင်
ကျွန်မနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူးလို့ပဲ၊
လူတော်တော်များများကတော့

ဒါကို ဖျော်ဖြေရေးတစ်ရပ်အနေနဲ့ သုံးစွဲနေကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မအမြင်မှာတော့ လူတွေက ဆိုရှယ်မီဒီယာကို အစွဲလွန်နေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ရှင်ကို အပျော်ရွှင်စေဆုံးက ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးလဲ။

ကျွန်မ ခင်ပွန်းသည်ပါ။ သူဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ အချိုဖြစ်ဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံး လူသားတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မအပေါ်မှာ ကြင်နာတယ်။ ဘာပဲပြောပြော သူ နားဝင်တယ်။ သူနဲ့ စကားပြောနေရရင် ကျွန်မ ပျော်တယ်။ ကျွန်မ ပြောသမျှကို သူ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ကိစ္စတိုင်းမှာ သူက မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ပါရမီထူးချွန်သူ ဖြစ်တယ်။

ရှင်ရဲ့ရုပ်သွင်က သူနဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့ နောက် ပြောင်းလဲလာတယ်လို့ ထင်သလား။

အင်း... ကျွန်မ ပြောပါရစေ။ ကျွန်မရုပ်သွင်ကတော့ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲလာတယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီ ခပ်ကျပ်ကျပ်

ဝတ်တတ်တဲ့ ကျွန်မ အရင်ကထက် စာရင် ပိုပြီးကျပ်ကျပ် ဝတ်လာနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။

သူ့ကြောင့် ရှင်စတိုင်တွေရော ပြောင်းလဲမှုရှိသလား။

အရောင်တွေတော့ ပြောင်းလာတယ်ရှင်။ အရင်ကတော့ အနက်ကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲဝတ်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ သူ့စိတ်တိုင်းကျ အရောင်လေးတွေကိုလည်း ဝတ်ဖြစ်လာတယ်။

နေ့အချိန်နဲ့ ညအချိန် ဘယ်အချိန်မှာနေရတာ ပိုပျော်သလဲ။

ညပါ။ ဒါကတော့ ရာနှုန်းပြည့်ပဲ။ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ညတွေဆိုရင် ကျွန်မ ပိုပျော်တယ်။ အလုပ်မရှိတဲ့ညတွေဆိုရင်လည်း အလုပ်အတွက် အစည်းအဝေးထိုင်ရတာတွေ၊ ဇာတ်ညွှန်းဖတ်ရတာတွေလုပ်ပါတယ်။ ပုံမှန်အားဖြင့် အိပ်ရမယ်ဆိုရင်လည်း သန်းခေါင်ကျော်မှပဲ အိပ်ရာဝင်ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ မနက်တစ်နာရီ ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ညအချိန်မှာ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေတာကို ကျွန်မ သဘောကျတယ်။

အသက်အရွယ်ရလာတာနဲ့အမျှ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပြောင်းလဲလာတာတွေကို သတိထားမိလား။

ဟုတ်တယ်ရှင်။ ကျွန်မ က ဘယ်တော့မှ ကျွန်မ တင်ပါးတွေ လှတယ်လို့ မထင်မိဘူး။ အခုတော့ လူတွေက တင်ပါးကြီးအောင် ဆေးထိုးကြသတဲ့။ ကျွန်မကတော့ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တဲ့ နေရာမှာ ထိုင်ထလေ့ကျင့်ခန်းက တင်ပါးအတွက် အထောက်အကူပြုစေတာပဲ ရှိပါတယ်။

တန်ခိုးရှင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကများ ရှင်ရုပ်သွင်ကို ပြောင်းလဲပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ရှင်ဘာလုပ်မလဲ။

ကျွန်မက ဆံပင်အတိုထားရင် ကျွန်မရုပ် ဘယ်လိုပြောင်းသွားမလဲဆိုတာ သိပ်သိချင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ အတိုညှပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက ဆံပင်အရှည်ထားရတာကို ကြိုက်တယ်။ ဆံပင်ရှည်ရှိခြင်းအားဖြင့် လုံခြုံတယ်လို့လည်း ထင်တယ်။

ဆံပင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထိန်းသိမ်းနည်း လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိလား။

ကျွန်မက ခေါင်းလျှော်တဲ့နေရာမှာ

1999

2000

2004

2005

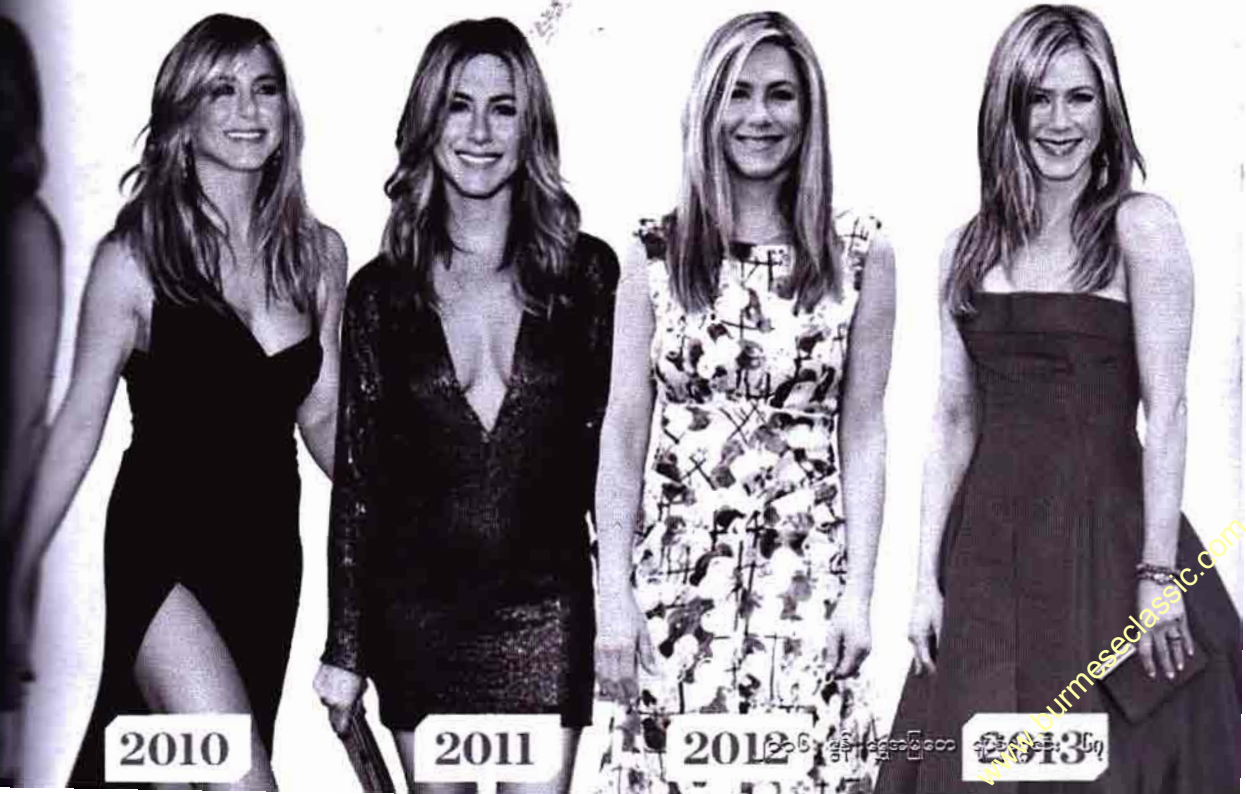
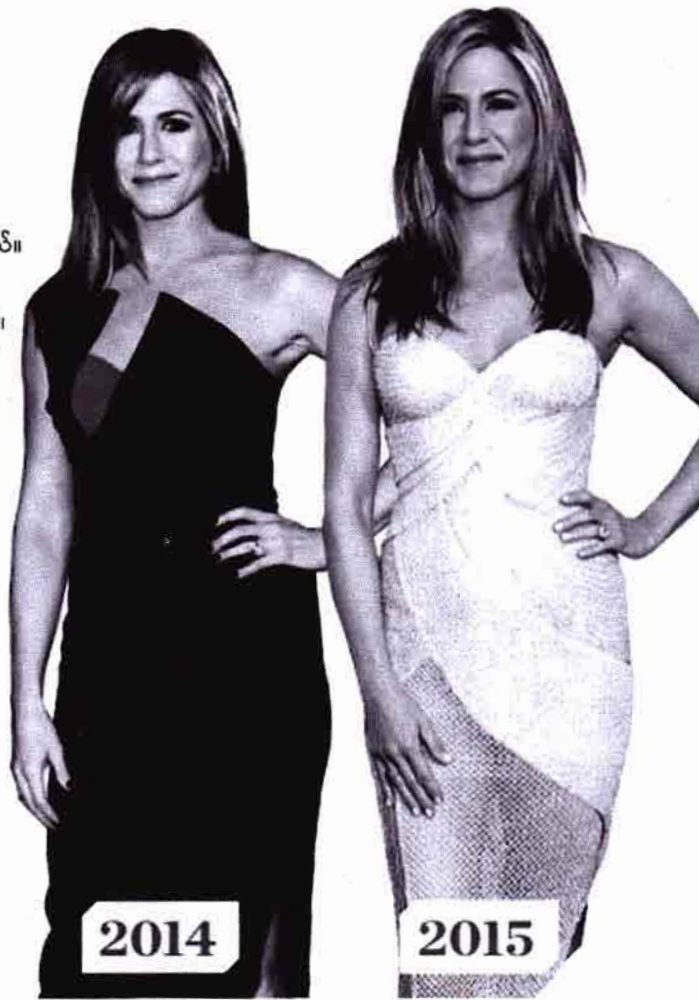
2007

ခြောက်လျှော်ကို သဘောကျတယ်။ နေ့တိုင်း
 ခေါင်းလျှော်စရာ မလိုဘူး။ နှစ်ရက်ခြားတစ်ခါ။
 ခြောက်လျှော်တစ်ခါလောက်သာ ခေါင်းလျှော်ပါတယ်။
 ချစ်သုံးတဲ့ အားဆေးတွေဘာတွေ ရှိလား။
 ချစ်ပါတယ်။ ဗီတာမင် ဆေးလုံးကို တစ်နေ့ ၃ ကြိမ်
 သောက်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဗီတာမင်စီကို သောက်ပါတယ်။
 အသွေတာကို ရှင် ဘယ်လိုအမိပွယ်ဖွင့်သလဲ။
 အတွင်းစိတ်က မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝ ရှိရမယ်။
 ငိုချမ်းမှုရှိရမယ်။ ကြင်နာမှုရှိရမယ်။
 နီးသားဖြောင့်မတ်မှုရှိရမယ်။ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့
 မိမိ၏စိတ်နှလုံးကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရမယ်။
 ဘုန်းတဲ့အခါမျိုးမှာလည်း ခံနိုင်စွမ်းရှိရမယ်။
 ခံနိုင်တာ အလှပဲ။
 အချစ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ရှင် ဘာတွေသိထားပြီလဲ။
 ခြောက် ဒါကတော့ ပုံစံမတူသလို အရွယ်အစားတွေလည်း
 ကွာခြားကြပါတယ်။ ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးသလို
 ခံစားကြရမှာပါ။

ခြောက် ခုနှစ်အတွက် ကမ္ဘာ့အချောဆုံး အမျိုးသမီးလို့
 ချီးချယ်ခံရတဲ့ ဂျနီဖာအာနစတူတန်ရဲ့ အယူအဆများ
 ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့စကားတွေထဲမှာ
 ခြောက်ချင်စရာ အကောင်းဆုံးကတော့ ဆိုရှယ်မီဒီယာနဲ့
 ချစ်သက်ပြီး ပြောသွားတဲ့စကားများပါပဲ။

■ ဇာနည်ညိမ်း

ခြောက် People, May 2, 2016.

မွေးနေ့မှာ
စတုဒိသာအလှူ။
ညှော်ခံကျွေးမွေးခဲ့တဲ့
လူမင်း
လင်းဒိုင်းဦး

အကယ်ဒမီ လူမင်းရဲ့မွေးနေ့က မေလ ၇ ရက် ဖြစ်ပါတယ်။ လူမင်းက သူရဲ့မွေးနေ့မှာ အခြားဧည့်ခံကျွေးမွေးပြီး ပွဲလုပ်တာတွေ မလုပ်ချင်တဲ့အတွက် ရွှေတိဂုံစေတီတော် အနောက်ဘက်မုခ်ရှိ ရခိုင်တန်ဆောင်းမှာ အရပ်လေးမျက်နှာမှ ဘုရားဖူးလာကြတဲ့ ဗရိသတ်တွေကိုပဲ မုန့်ဟင်းခါး စတုဒိသာ ကျွေးတော့မယ်ဆိုပြီး ဖိတ်ကြားလာပါတယ်။ မွေးနေ့မရောက်မီ မေလ ၆ ရက်ညက ရွှေတိဂုံစေတီတော်မှာ မိသားစုများ စုံစုံညီညီ သွားရောက်ကြပြီး မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် အလှူအဖြစ် ဆီမီးတစ်သောင်းကို အကြိုလှူဒါန်းဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ မွေးနေ့မနက်မှာတော့ မနက် ၆ နာရီခွဲလောက်ကတည်းက ရွှေတိဂုံစေတီတော်တို့ ဘုရားဖူးလာကြတဲ့သူများနဲ့ဖိတ်ကြားထားသူများကို

Happy Birthday
U Lu Min
Uncle Lay

မိသားစုတို့အတွက် ငွေငွေဆုတောင်းစာတော် ဆိုခဲ့ပါလိမ့်

၂၀၁၆ ဇွန် ၁၁ ရက်နေ့

အကယ်ဒမီ လူမင်းက အသက် ၄၆ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့အလှူအမြှူ
ဆရာတော် အာဟာရတော်များကို လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ဆက်ကမ်းခဲ့ပါတယ်

အကယ်ဒမီ လူမင်းတို့အနီးကောင်နီးအတူ
ကိုစုစည်းခေါင်း ကိုမြို့ပေါ်သွား

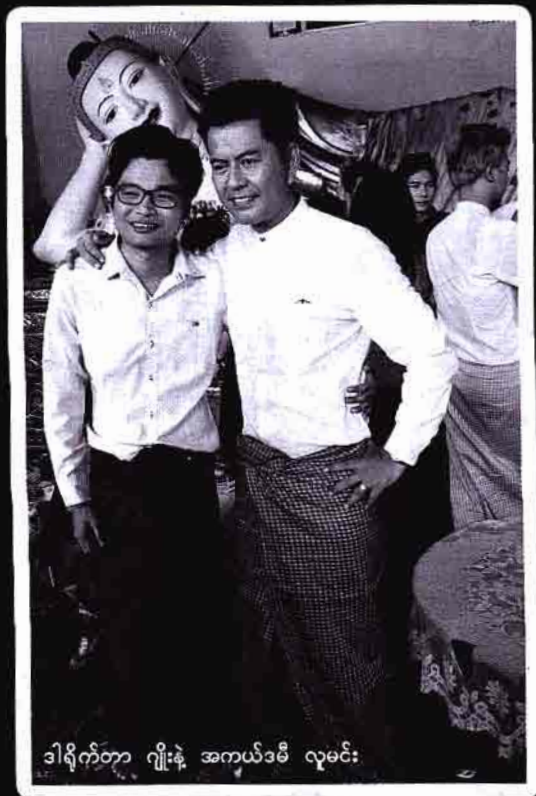
အကယ်ဒမီ လူမင်းက ပရိသတ်များကို ဘုရားပိတ်သွားပါအင်္ကျီများ
ပေးဝေခဲ့သလို ပရိသတ်ကလေးငယ်များနဲ့ပညာ အနုတ်တရုတ်တရုတ်များ အနီကံခံခဲ့ပါတယ်

နိုင်ငံတော်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ ခွဲပြီး မှုန်းဟင်းခါး၊ အအေးနဲ့ မှုန်း ဘေးတော်ဒီသာကျွေးမွေးခဲ့ပါ သေး။

မွေးနေ့ရှင် လူမင်းက ခြံကြားထားတဲ့ အနုပညာ ခင်မား၊ ဧည့်သည်တော်များ နဲ့ ဧည့်ခံလိုက်၊ သံဃာတော် နှစ်ဦးလာရင် မှုန်းဟင်းခါး ချွေးကပ်လိုက်၊ စီစဉ်ထားတဲ့ ဩဇာဝိသုဒ္ဓါပစ္စည်းများ ဆက်ကပ်လိုက်နဲ့ အလုပ်များ နေသလို တစ်ဖက်တန် ဆောင်းမှာ လာရောက်စားသုံး တဲ့ ဧည့်သည်ပရိသတ်များ နဲ့ ဧည့်ခံလိုက်၊ ပရိသတ် နှစ်ဦးက ဓာတ်ပုံကွဲရိုက်ချင်ရင် နှိပ်ပေးလိုက်နဲ့ မမောနိုင် ပေးနိုင် ဧည့်ခံပေးခဲ့ပါ သေး။ ဒါ့အပြင် ဘုရားဖူး သာ ပရိသတ်များအတွက်

မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ် အလှူ အဖြစ် တီရှပ်တွေ အများကြီး ရိုက်နှိပ်ခဲ့ပြီး ဝေပေးခဲ့တဲ့ အတွက် လူမင်းအနားမှာ ပရိသတ်တွေ ကြိုက်ကြိုက်တိုး လို့ နေပါတယ်။ တချို့က ဝေပေးနေတာကို အောက်က နေပဲ လက်ခံယူကြတာဖြစ်ပေ မဲ့ တချို့ကလည်း အနားကို အတင်းတိုးကပ်ပြီး၊ ယူကြ တာတွေ ရှိကြတဲ့အတွက် နောက်ဆုံးမှာ တအား တိုးစေ နေလို့ ဂေါပကအဖွဲ့တွေက မဝေပါနဲ့တော့လို့ တားရတဲ့ အထိ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

မွေးနေ့အလှူနဲ့ပတ် သက်ပြီး လူမင်းကိုမေးကြည့် ရာမှာတော့ 'ကျွန်တော်က မွေးနေ့ဆိုရင် ပွဲတွေလမ်းတွေ လုပ်ဖြစ်တာ နည်းပါတယ်။ အသက်ကလည်း ကြီးပြီ

ဒါရိုက်တာ ဂျိုးနဲ့ အကယ်ဒမီ လူမင်း

မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင်ဆရာတို့အဖွဲ့ဝင်များနှင့် အမှတ်တရ

တေးသံရှင် ဟဲလေးလည်း တက်ရောက်ရုတ်ပြုခဲ့ပါတယ်

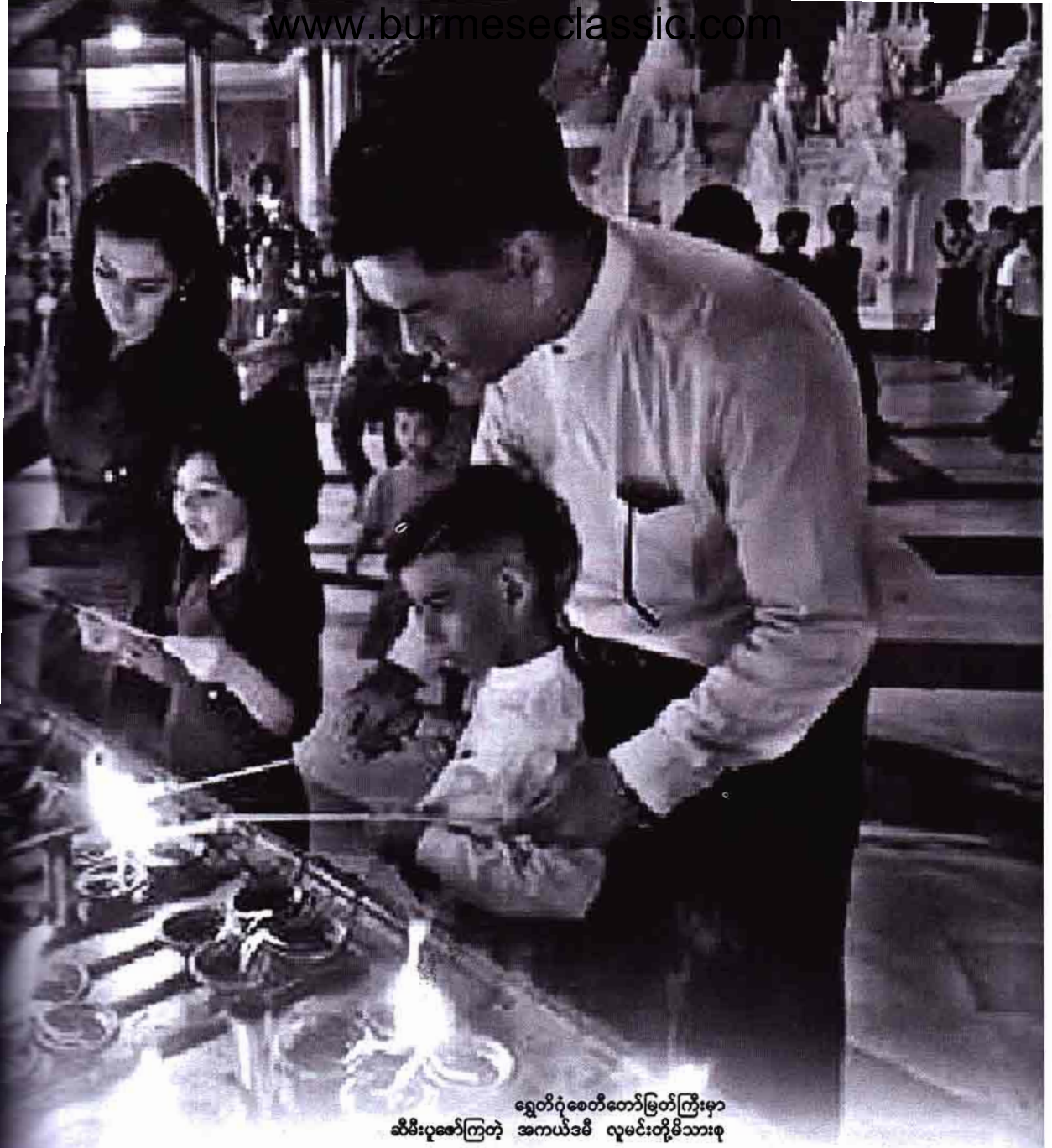
လေ။ အဲဒါကြောင့် ရွှေတိဂုံ ဘုရားရင်ပြင်မှာ စတုဒိသာ ကျွေးချင်တာလည်း ကြာပြီ ဖြစ်လို့ မွေးနေ့ရောက်ခါနီးမှ ဆက်သွယ်ကြည့်တဲ့အခါ အဆင်ပြေသွားလို့ ကျွေးဖြစ် တာပါ။ မုန့်ဟင်းခါးက ရွှေ တောင်ကြားက ကျွန်တော်တို့ ကြိုက်တဲ့ စားနေကျ မုန့်ဟင်း

ခါးကို အချိန် ၂၀၀ မှာပြီး လှူဖြစ်ပါတယ်။ ထောင်နဲ့ ချီပြီး ကျွေးနိုင်အောင် ကျွန် တော် မှာထားပါတယ်'လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

မွေးနေ့မှာ ဝေပေးတဲ့ တီရှပ်မှာ ရိုက်နှိပ်ထားတဲ့ စာသားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူမင်းက 'ကျွန်တော့်ခံစားချက်

လည်း ဖြစ်တယ်။ လူတွေ ကြားမှာလည်း ဖြစ်ပျက်နေ ကြတဲ့ စကားလုံးတွေဖြစ်ပါ တယ်။ စကားတွေ၊ စကား လုံးတွေကြောင့် လူလူချင်း အချစ်အခင်တွေပျက်ကြတယ်။ မိတ်တွေပျက်ကြတယ်။ အမုန်းတရားတွေပွားကြ တယ်။ နောက်ဆုံး မကောင်း

တဲ့အရာတွေဘက် သွားကြ တယ်။ ဒါကြောင့် စကား တွေ၊ စကားလုံးတွေကို သတိထားကြဖို့၊ ဆင်ခြင်ပြီး မွေးနေ့အမှတ်တရ ပြောဆို တာကြောင့် တီရှပ်မှာလည်း ရိုက်တယ်။ ပိုစတာလည်း ရိုက်တယ်။ အဲဒီလို ရိုက် ဝေတာပါ။ အသိပေးတာ

ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးမှာ
ဆီမီးပူဇော်ကြတဲ့ အကယ်ဒမီ လူမင်းတို့မိသားစု

အိမ်ထဲမှာပဲ လို့ ပြောပြခဲ့ပါ
တယ်။

လူမင်းရဲ့ မွေးနေ့
အခါအမှတ် စတုဒိသာ
အတွက် Ve Ve အချို
ချဉ်က ပဲ ပိုးပေးသလို
အသေချင်းတစ်ယောက်က
လည်း ရေသန့်ဘူးတွေ ပိုးပေး
တဲ့အတွက် ပိုပြီးတော့ လှူ

နိုင်တယ်။ မုန့်ဟင်းခါးစားပြီး
ရင် အချိုတည်းဖို့ကို မန္တလေး
မြို့က ဗေဒါရွှေကြာလက်
ဖက်ကလည်း လက်ဖက်တွေ
ပိုးပေးလို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လှူ
နိုင်ခဲ့ပါတယ်လို့ လူမင်းက
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

မွေးနေ့အလှူအဖြစ်
ကြွရောက်တဲ့ သံဃာတော်

များအတွက် လှူဖွယ်ပစ္စည်း
များ လှူဒါန်းပေးသလို ရင်း
နှီးတဲ့ ဧည့်သည်တော်များ
အတွက်လည်း လူမင်းရဲ့ ဇနီး
ခင်စံပယ်ဦးက ပုဆိုးတွေ၊
ဝတ်ဖြူစတွေ လက်ဆောင်
ပြန်ပေးနိုင်အောင် စီစဉ်ပေး
ထားတဲ့အတွက် လာရောက်
အားပေးတဲ့ ရင်းနှီးသူများက

လက်ဆောင်တောင် ပြန်ရခဲ့တဲ့
မွေးနေ့ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
လူမင်းရဲ့ အသက်က ၄၆ နှစ်
ဖြစ်ပြီး တကယ်လည်း သူ
အလှူမှာ ၄၆ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့
လို့ ကြေညာထားတာ တွေ့
ခဲ့ရပါတယ်။

လင်းနိုင်ဦး

အိန္ဒြာကျော်ဇင်အတွက် မွေးနေ့အလှူလုပ်ပေးတဲ့ *Fan* အဖွဲ့သားများ

လင်းနိုင်ဦး

ဧပြီလ ၂၄ ရက်နေ့က အကယ်ဒမီ အိန္ဒြာကျော်ဇင်နဲ့ မွေးနေ့ကျရောက်တဲ့နေ့ဖြစ်ပါတယ်။ မွေးနေ့မတိုင်မီ တစ်ရက်မှာ အိန္ဒြာကျော်ဇင်က သူ့ရဲ့ Fanအဖွဲ့သားများ စုပေါင်းလှူဒါန်းပေးတဲ့အလှူကို လာရောက် သတင်းယူပေးဖို့ မိတ်ကြားတဲ့အတွက် ဧပြီလ ၂၄ ရက်နေ့ မနက် ၁၀ နာရီ လောက်မှာ မွေးနေ့အလှူပြု ကျင်းပမယ့် ရန်ကုန်မြို့ ၈ မိုင် မနီးရိမ်ကျောင်းတိုက်ကို သွားရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရောက်ရှိတဲ့အချိန် မနီးရိမ်ကျောင်းဝင်းထဲမှာ နေ့လယ်စာ တွေးမွေးဖို့

တိုင်ခုံတွေ ခင်းကျင်းထားတာ တွေ့ရပြီး ဟင်းခွံ အစုံအလင်နဲ့ တည်ခင်းထားပါတယ်။ ခုံတွေမှာလည်း ဘောလုံးတွေ ချိတ်ဆွဲထားပြီး ဖြေတီဦးနဲ့ အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့ ခနီးမောင်နှံက သံဃာတော်အရှင်သုမြတ်များကို ဆွမ်းဆက်ကပ် လှူဒါန်းခဲ့ကြပါတယ်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှာ အိန္ဒြာကျော်ဇင်ကို ချစ်ကြတဲ့ Our Princess Eaindra Kyaw Zin Fan အဖွဲ့သားများကို ဝတ်စုံအပြုံတွေနဲ့ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဆွမ်းကပ်

မွေးနေ့ရင် အိန္ဒြာကျော်ဇင်အတွက် မွေးနေ့ဆုတောင်းသီချင်း ဖြေတီဦးနဲ့ Our Princess Eaindra Kyaw Zin Fan အဖွဲ့သားများ

Happy

Birthday

Erindra Kwe Zin

မွေးနေ့ရှင် အိန္ဒြာကျော်စင်

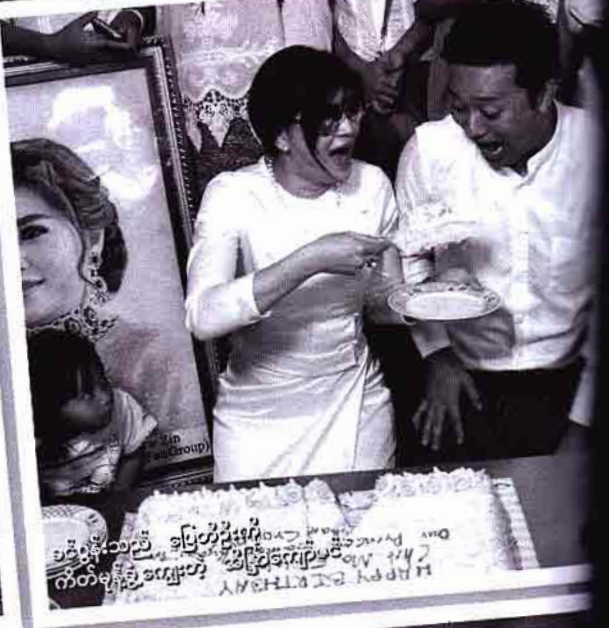
၂၀၁၆ ခုနှစ် ခွာပြီလေ မွေးနေ့မိ ၈

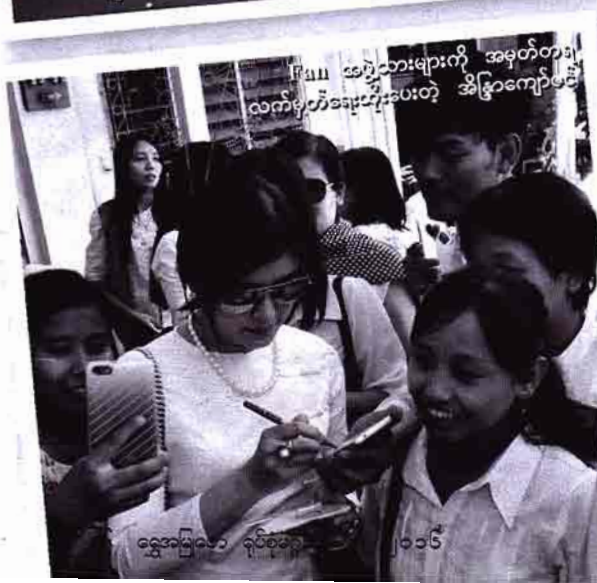
မွေးနေ့ရင် အိန္ဒြာကျော်စင်က
Fan အဖွဲ့သားများကို မွေးနေ့ခွဲပါတယ်

မွေးနေ့ရင် အိန္ဒြာကျော်စင်နဲ့ ခင်ပွန်း

ခင်ပွန်းနဲ့အတူ ခင်ပွန်းအိန္ဒြာကျော်စင်
ကံကံနဲ့မွေးနေ့ခွဲ

Fan အဖွဲ့သားများကို အမှတ်တရ
လက်မှတ်ရေးထိုးပေးတဲ့ အိန္ဒြာကျော်စင်

ရွှေအမြဲလေး ခင်စုအေး ၂၀၁၆

ဦးဝင်းကြူညွှတ်(ဖုန်းဌေးယုအိမ်ရှေ့)ကိုလည်း
အိန္ဒြာကျော်စင်က ကံကံနဲ့မွေးနေ့ခွဲပါတယ်

လှူလို့အပြီးကျောင်းပေါ်က
ပြန်ဆင်းလာတဲ့
အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့
ဇနီးမောင်နှံကလည်း
အဖြူရောင်တွေပဲ
ဝတ်ဆင်ထားပါတယ်။
အိန္ဒြာကျော်ဇင်ဆိုရင်

Fan အဖွဲ့တွေက Facebook မှာ

အဖြူရောင်ဝတ်ခဲ့ကြဖို့
တိုက်တွန်းထားတဲ့အတွက်
သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း
သူ့အစ်မ အိန္ဒြာဇင်

(Vivid Fashion)က

ချုပ်လုပ်ထားတဲ့
အဖြူရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့
မျက်မှန်နဲ့ လှနေတာ
တွေ့ရပါတယ်။

တွေ့တွေ့ချင်း
အိန္ဒြာကျော်ဇင်က
'ကိုလင်း

အူဝဲ မျက်စိရောင်နေလို့
မျက်မှန်တပ်ထားတာပါ။

ပဲများတာ မဟုတ်ဘူး၊
တစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့ပါ။

မွေးနေ့အလှူလာ
ပေးတဲ့အတွက်

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'လို့
ပြောမှပဲ အိန္ဒြာကျော်ဇင်ရဲ့

မျက်စိရောင်နေတာ
သိလိုက်ရပါတယ်။

အနုပညာချစ်သူများက

သူတို့ချစ်တဲ့

အနုပညာရှင်တွေကို

အားပေးတဲ့အပေါ်မှာ

သူတို့ရိုက်ကူးထားတဲ့

ဇာတ်ကားတွေ၊

သူတို့လုပ်ဆောင်မှုတွေကို

အားပေးရုံတင်မကဘဲ အခုလို

မွေးနေ့ကျရောက်တဲ့နေ့မှာ

အလှူဒါနပြုပေးတယ် ဆိုတာ

တော်ရုံစေတနာ၊

တော်ရုံချစ်ခင်မှုနဲ့

မပြစ်နိုင်ပါဘူး။ Our Princess

အိန္ဒြာကျော်ဇင်နဲ့ ပြေတီဦး

Eaindra Kyaw Zin အဖွဲ့မှ
Leader တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ မစိစိ
က ပြောပြရာမှာတော့ "ပြီးခဲ့
၂၀၁၅ မတ်လ ၁၂ ရက်နေ့
ကတည်းက အစ်မကို ချစ်
ကြတဲ့သူတွေနဲ့ Our Princess
Eaindra Kyaw Zin Fan အဖွဲ့
ကို ဖွဲ့ခဲ့ကြတာပါ။ M3 မှာ
Fan အဖွဲ့တွေနဲ့ အစ်မ(အိန္ဒြာ
ကျော်ဇင်)နဲ့ တွေ့ဆုံတဲ့ ပွဲလေး
တစ်ပွဲ လုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
ဒါ့အပြင် အစ်မနဲ့ အစ်ကိုတို့ရဲ့

မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်တုန်းက
လည်း မှော်ဘီ အောင်ဇေယျ
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ
ဆွမ်းကပ်လှူပေးခဲ့ပါသေး
တယ်။ အဖွဲ့ထဲမှာ မြန်မာ
တစ်နိုင်ငံလုံး နယ်စုံကနေ
ပါကြပါတယ်။ အဖွဲ့ဝင်အနေ
နဲ့ဆိုရင် ၅၀၀၀ ကျော် ရှိပါ
တယ်။ ဧပြီလ ၂၄ ရက်နေ့
မှာ အစ်မမွေးနေ့ကျရောက်
တဲ့အတွက် အဖွဲ့သားတွေထဲ
ကပဲ အလှူခံပြီး မွေးနေ့

အကြို အလှူအဖြစ် ရမည်း
သင်းမြို့နယ်က မာလီကုန်း
ကျေးရွာမှာ ရေရှားတဲ့အတွက်
ရေတွင်းတစ်တွင်းတူးဖို့
ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ပရဟိတ
အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို လှူပေးခဲ့ပါ
တယ်။ မာလီကုန်းမှာ အခုဆို
ရင် အစ်မမွေးနေ့အတွက် Fan
အဖွဲ့တွေ လှူဒါန်းပေးတဲ့ ရေ
တွင်းကလည်း ရေထွက်နေ
လို့ ရွာသူရွာသားတွေ သုံးလို့
ရနေပါပြီ။ ဒီနေ့ မွေးနေ့ကျ

ရောက်တဲ့နေ့မှာတော့ အိန္ဒြာ
ရေတွင်းတူးလှူထားတဲ့
အလှူအတွက် ရေစက်ချမယ်
အစီအစဉ်နဲ့အတူ အစ်မမွေးနေ့
အတွက် အလှူကုပိ လှူဒါန်း
ပေးမှာပါ။ ရေတွင်းအတွက်
ကိုးသိန်းတစ်သောင်း လှူ
ဒါန်းခဲ့တာကို ရေစက်ချပြီး
အမျှဝေလိုက်ပါမယ်။
အပြင် သံဃာတော်တွေထံ
ဆွမ်းဆက်ကပ်ပြီး အစ်မ
Fan အဖွဲ့သားတွေ ပျော်စရာ

ပြတိုဦး၊ အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့နဲ့အတူ
Our Princess Eaindra Kyaw Zin အဖွဲ့သားများ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးခဲ့ကြပါတယ်

မီးပါး မွေးနေ့လုပ်ချင်လို့ပါ*
ညို့ မစိစိက ပြောပြခဲ့ပါ
တယ်။
မွေးနေ့ရှင် အိန္ဒြာကျော်
ဇင်ကို ဘယ်နှနှစ်ပြည့်လဲလို့
မေးကြည့်တဲ့အခါ 'အသက်
၁၁ သတ်သတ်၊ လူကသတ်
သတ်ဆိုတော့ မေ့ထားတယ်။
ညို့ရဲ့ပရိသတ် အစစ်အမှန်
တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ Our
Princess Eaindra Kyaw Zin
နဲ့တဲ့ Fan Group က လုပ်

ပေးတယ်လို့ ပြောလို့ ရပါ
တယ်။ အမိကကတော့
မွေးနေ့အလှူပါပဲ။ ဒီ Group
ထဲမှာ အလှူငွေကောက်ကြ
တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့က
ဘာလုပ်ကြမလဲလို့ စဉ်းစား
တိုင်ပင်ပြီး ရေတွင်း၊ မီးစက်
လှူချင်တယ်ဆိုပြီး မာလီ
ကုန်းကျေးရွာမှာ ရေတွင်းတူး
ပြီး လှူခဲ့ပြီးပါပြီ။ အဲဒါက
အလှူအတွက် အုပ်ကိုယ်တိုင်
အရမ်းပီတိဖြစ်ပြီး ဝမ်းသာမိ

တယ်။ ရေတွင်းအလှူကို
မွေးနေ့မှာ ရေစက်ချပြီး သာဓု
ခေါ်ကြမယ်ဆိုတော့ ဒီနှစ်ဟာ
အုပ်အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်
တဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်ရပါတယ်'လို့
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။
နေ့လယ်စာနဲ့ တည်ခင်း
စည်ခံလို့အပြီးမှာ Fan အဖွဲ့
သားများက အိန္ဒြာကျော်ဇင်
အတွက် စီစဉ်လာတဲ့ မွေးနေ့
ကိတ်နှစ်လုံးကို ခွဲခဲ့ကြပြီး
အိန္ဒြာကျော်ဇင်က ပထမဦးစွာ

ချစ်ခင်ပွန်း ပြတိုဦးကို အရင်
ဆုံး မွေးနေ့ကိတ် ခွဲကျွေးခဲ့ပြီး
Fan အဖွဲ့သားများကို တစ်ဦး
ချင်းစီ ခွဲကျွေးခဲ့ပါတယ်။
ပြတိုဦးက ကားရိုက်ရုံပေမဲ့
ဇနီးသည်နဲ့ Fan အဖွဲ့သား
များရဲ့ အလှူကို လာရောက်
အားပေးပြီးမှ ကားရိုက်ဖို့
ထွက်ခွာသွားတာ တွေ့ခဲ့ရပါ
တယ်။

လင်းနိုင်ဦး

Flammarion
၈၈ ခုနှစ်ပြည့် နှစ်သစ်ကူး ၁၃၈၆

အမှတ် ၃၁၉၊ ဇွန်၊ ၂၀၁၆

ကြေးမုံ

ဒီနေ့ ဒီသမီးတွေနှင့် ဒီကမ္ဘာပြန်

အလှိုင်းထန်ကောကော

မိုင်းလီသည် သူမ၏ စူပ့်ပုံ့ ဝမ်းမိုက်လေးကို
လက်ဖဝါးလေးတွေနှင့် ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ရင်း
ရင်လေးစွာ သက်ပြင်းချနေမိသည်။ ဝမ်းထဲတွင်
လွယ်ထားရရှာသော ဒီသန္ဓေသားက ခြောက်လ
အရွယ်ရှိပြီ။ ဒီကိုယ်ဝန်လေးကို အကြိမ်ကြိမ် ပွတ်သပ်ရင်း
အခါခါ သက်ပြင်းချရသည်မှာလည်း အကြိမ်အခါပေါင်း
မနည်းတော့ပြီ။ တကယ်တမ်းဆိုပါမူ သန္ဓေသား လွယ်ထား
ရသော မိခင်လောင်းတစ်ယောက်အဖို့ ပြီးပျော်
ကြည်နူးရမည် မဟုတ်လား။ သို့သော် မိုင်းလီအဖို့တော့

မပြုံးနိုင်၊ မပျော်နိုင်၊ မကြည်နူးနိုင်ပါချေ။ မမြင်ရသော တစ္ဆေတစ်ကောင်က နောက်ကျောကို တစ်ချိန်လုံး ခြောက်လှန့်နေသလိုမျိုး ပူပင်ကြောင့် ကြနေရလေသည်။

တကယ်တော့ ဒီကိတ် ဝန်လေးက သူမ၏ တတိယမြောက် ကိုယ်ဝန် ဖြစ်သည်။ ပထမကိုယ်ဝန်နှင့် ဒုတိယကိုယ်ဝန်လွယ်စဉ်အခါက သူမ ပြုံးပျော်ကြည်နူးခဲ့ရသည်။ အခုတော့ ပထမကိုယ်ဝန် သမီးလေးပင် ခြောက်နှစ်အရွယ်ရောက်ပြီ။ ဒုတိယကိုယ်ဝန် သမီးလေးက လေးနှစ်အရွယ်ရောက်ပြီ။ အခုတတိယကိုယ်ဝန်ကျမှ သူမမှာ ပူပင်ကြောင့်ကြနေရပြီ။ ဝမ်းထဲမှာ ခြောက်လသား သန္ဓေသားလောင်းလေးက မီးမီးလေးလား၊ သားသားလေးလား သူမ မသိနိုင်ပါ။ ကိုးလလွယ်ပြီး ဆယ်လထဲ မွေးဖွားရမည့် ဒီသန္ဓေသားလောင်းလေးက အကယ်၍ သာ...။

မိုင်းလီသည် သူမ၏ တတိယကိုယ်ဝန်အတွက် ပူပင်ကြောင့်ကြနေသော်လည်း လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ ကေလိန်းကတော့ သူမနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေသည်။ ပထမသမီးနှင့် ဒုတိယသမီးကို ကိုယ်ဝန်လွယ်စဉ်အခါကထက်ပင် သူမအပေါ် ကြင်နာယုယမှုတွေ ပေးလာခဲ့၏။ ကြာတော့ မိုင်းလီတစ်ယောက် လင်ယောက်ျားအပေါ် မည်သို့ နားလည်ရမှန်းပင်မသိတော့ချေ။
‘မိုင်းလီ ကိုယ်ဝန်က တဖြည်းဖြည်း ရင့်လာပြီ

လင်ယောက်ျား
ဖြစ်သူက
မည်သို့ပင်
ကြင်နာယုယပြီး
ထွေးဝိုက်ရုံမကရသို့
ရွှေပေါ် မြတင်
ဖူးဖူးမှုတ်နေပါစေ
သူမရင်ထဲမှာတော့
တစ်စက်ကလေးမျှ
မချမ်းမြေ့နိုင်ပါ
အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော်
သူမ
မွေးဖွားလာမည့်
တတိယမြောက်
ရင်သွေးလေးက
သူမ၏
အနာဂတ်
ကံကြမ္မာကို
အဆုံးအဖြတ်
ပေးတော့မည်
ဖြစ်သည်။

နော်။ အပူအစပ်တွေ လျှော့တော့။ အလေးအပင်တွေ မ၊မနဲ့တော့။ မောင်းလည်း မထောင်နဲ့တော့။ တောင်ယာလည်း မဆင်းနဲ့တော့။ ရေလည်း မခပ်နဲ့တော့။ မိုင်းလီ ရေချိုးဖို့နဲ့ ထမင်းဟင်းချက်ဖို့ အစ်ကိုပဲ ရေခပ်ပေးမယ်။ အိမ်မှာပဲ သက်သောင့်သက်သာနေတော့နော်’

လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ မရိုးနိုင်သော ထိုမှာတမ်းတွေက သူမနားထဲမှာ လတ်ဆတ်နေဆဲပါ။ သို့သော် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူက မည်သို့ပင် ကြင်နာယုယပြီး

ထွေးဝိုက်ရုံမကရသို့ ရွှေပေါ်မြတင် ဖူးဖူးမှုတ်နေပါစေ။ သူမရင်ထဲမှာတော့ တစ်စက်ကလေးမျှ မချမ်းမြေ့နိုင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမမွေးဖွားလာမည့် တတိယမြောက် ရင်သွေးလေးက သူမ၏ အနာဂတ်ကံကြမ္မာကို အဆုံးအဖြတ် ပေးတော့မည် ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်မှာတော့ မိုင်းလီတစ်ယောက် သူမ၏ အနာဂတ်ဘဝကို မျှော်တွေးရင်း တစ်ချိန်က ဘဝလေးကိုသာ လွမ်းမောနေမိတော့သည်။

ကေလိန်းသည် တောင်ကျောလေးအတိုင်း ပြေးလွှားနေသည်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေနှင့် အပြိုင် သူ့ရင်တွေကလည်း ခုန်နေ၏။ မိုင်းလီ ဘယ်ပျောက်နေပါလိမ့်။ မိုင်းလီက သူ့ကို ရှောင်ပုန်းနေမှန်းတော့ ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မိုင်းလီသွားတတ်သည့်နေရာတိုင်းကို လိုက်လံ၍ ရှာဖွေစုံစမ်းသော်လည်း မတွေ့ရချေ။ နောက်ဆုံးတော့ မိုင်းလီနုနု(မေမေ)၏ တောင်ယာဘက် တစ်ချက် သွားကြည့်ပါလားဆိုသော စကားတစ်ခွန်းတည်းကို ယုံကြည်၍ ရွာနှင့် ခြောက်မိုင်ခန့်ဝေးသော တောင်ယာဆီသို့ ပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မကြာလိုက်ပါ။ မိုင်းလီတို့ တောင်ယာရောက်လာခဲ့ပြီ။

‘မိုင်းလီ... မိုင်းလီ...’
ကေလိန်းသည် တောင်ယာတန်း ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တောင်ယာတံပေါ် အမောတကော ပြေးတက်လာရင်း ပါးစပ်က

လည်း တစာစာ ခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် မိုင်းလီက တောင်ယာတံပေါ် မရှိပါ။ တရှေ့ တံပြင်တစ်ပတ်လည်လုံး ခေါင်းမူးမတတ် ရှာဖွေပါသော်လည်း မတွေ့ချေ။

‘မိုင်းလီရေ...ရေရေရေ။ မိုင်းလီရေ...ရေရေရေ...’

ကေလိန်းသည် မိုင်းလီကို တံပတ်ဝန်းကျင် ရှာ၍ မတွေ့သည့်အဆုံး ကပြင်ပေါ်ကနေ ပါးစပ်ကို လက်ခုပ်နှစ်ဖက်ကာ၍ အော်ခေါ်ကြည့်သည်။ တောင်ယာခင်း တစ်နေရာရာ ရှိလိုရှိငြား ခေါ်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် မိုင်းလီ၏ ထူးသံ ပြန်မလာဘဲ သူ့အော်ခေါ်သည့် အသံတွေသာ တောင်ယံတွေပေါ် ပဲ့တင်ထပ်ပြီး ရေရေဟု ပြန်လာ၏။ ကေလိန်းတစ်ယောက် စိတ်ပျက်လာမိသည်။ သို့သော် ဒီကနေ့တော့ မိုင်းလီကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ဒီနေ့ မိုင်းလီကို ရှာမတွေ့လိုတော့ မည်သို့မျှ မဖြစ်ပါ။ ရေအဆုံး မြေအဆုံး ရှာရပါမည်။ ကေလိန်းက ထိုသို့တွေးထား၏။ ထိုသို့တွေးရင်း မိုင်းလီတစ်ယောက် မပြောကောင်းမဆို ကောင်း တစ်ခုခုဖြစ်ပြီလားဟုသည့် ထပ်ဆင့်အတွေးက တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်ခဲ့ပြန်သည်။

ကေလိန်းသည် မဟောလောင်ချောင်းဘက် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဒီတောင်ယာအဆုံးတွင် မဟောလောင်ချောင်းနားသည့် မဟောလောင်ချောင်းရေစီးသံပင် တဝေါဝေါ်ကြည့်နေရပြီ။ မဟောလောင်ချောင်းကမ်းပါးနား ရောက်

တာတော့ ကြိုးတံတား
အလယ်မှာ လူတစ်ယောက်
ဆိုင်နေသည်ကို သတိပြုမိ
ချိန်တည်း။ ခရီးသည် တစ်
ယောက်ယောက်များလား။
တဖြည်းဖြည်း နီးလာတော့
သေသချာချာ လှမ်းကြည့်
လိုက်၏။ ဟင်... မိုင်းလီပါ
တာ။ မိုင်းလီမှ မိုင်းလီစစ်စစ်
ပါ။ မိုင်းလီက တံတား
အလယ်မှာ ထိုင်ရင်း တသွင်
သွင်စီးဆင်းနေသည့် မဟော
ထောင်ချောင်းကို ငေးကြည့်
နေ၏။ ကေလိန်းက ဝမ်းသာ
အားရနှင့် ကြိုးတံတားပေါ်
ဘုန်းဒုန်း ပြေးသွားသည်။
ဆာလီယံကောင်းကင် ကြိုး
တံတားကြီးပင် ပုခက်လွှဲ
သလို ခါယမ်းသွား၏။

‘ဟူး...ရှာလိုက်ရတာ
မိုင်းလီရယ်၊ အစ်ကို စိတ်ပူ
သွားတာပဲ။ အစ်ကိုကို ဘာလို့
ချောင်နေတာလဲ’

ကေလိန်းက မိုင်းလီ
အနားမှာ မောပန်းစွာ ဝင်ထိုင်
ရင်း အပြစ်တင်သံနှင့် မေး
လိုက်သည်။ မိုင်းလီက လှည့်
ဝင် မကြည့်။ တကယ်တော့
မိုင်းလီ စိတ်ကောက်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။ ကေလိန်းက
မိုင်းလီမျက်နှာလေးကို ကိုယ်
ကို အနည်းငယ်ကိုင်၍ ကြည့်
လိုက်၏။ ညှိုးလျလျ မျက်နှာ
လေးပေါ် မျက်ရည်တွေ
စီးကျနေပါလား။ မိုင်းလီ
တစ်ယောက် ဝမ်းနည်းစွာ
ငိုနေသည်။ ကေလိန်းခမျာ
အတော်လေး စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားပါသည်။

‘မိုင်းလီရယ်... ဘာလို့
ငိုတာလဲ။ အစ်ကိုဖြင့် တစ်
နေ့ကလုံး ရှာလိုက်ရတာ၊
အမင်းတောင် မစားနိုင်ဘူး။

မိန်းမ
တစ်ယောက်က
မိန်းကလေးချည်း
သုံးယောက်
ဆက်တိုက်
မွေးခဲ့လျှင်
ဆက်လက်
မပေါင်းသင်းရ
နောက်
အိမ်ထောင်ပြုပြီး
မျိုးဆက်သစ်
ထူထောင်ရမည်

မငိုနဲ့တော့နော်’

ကေလိန်းက မိုင်းလီ
လက်ကလေးကို ယုယစွာ
ကိုင်ရင်း ချောရှာသည်။ အို...
မိုင်းလီလက်ကလေးက အေး
စက်လို့ပါလား။

‘ဘာဖြစ်လို့ မိုင်းလီ
နောက်ကို လိုက်လာတာလဲ။
ဒီနေ့ အစ်ကိုနဲ့ ဟာရောင်
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမယ့်နေ့
မဟုတ်လား’

မိုင်းလီက သူမလက်
ဖမ်းလေးနှင့် မျက်ရည်စတွေ
ကို သုတ်ဖယ်လိုက်ရင်း ငိုမဲ့မဲ့
ပြောတော့ ကေလိန်း အံ့သြ
သွားသည်။ ဒီသတင်းကို

မိုင်းလီ သိနေပါလား။ ဒါ
ကြောင့် မိုင်းလီ ဝမ်းနည်းနေ
တာကိုး။ ကေလိန်းသည်
တွေးရင်း တွေးရင်း မိုင်းလီ
အပေါ် သနားသွားသည်။

‘ဪ...ဒါကြောင့်
မိုင်းလီ ဝမ်းနည်းနေတာကိုး။
အစ်ကိုလေ စေ့စပ်ကြောင်း
လမ်းပွဲ မျက်လိုက်ပြီသိလား။
အစ်ကိုက ငြင်းလိုက်တာ
လေ။ ပါပါနဲ့ နှုန့်တော့ စိတ်
ဆိုးတာပေါ့ဟာ...’

‘အို...အစ် ကို က
လည်း ဟာရောင်ကို ဘာဖြစ်
လို့ ငြင်းလိုက်တာလဲ။
ဟာရောင်လေးလည်း လှ
သားပဲ။ မိဘချင်း သဘော
တူပြီး ပေးစားတာ မဟုတ်
လား။ ပါပါနဲ့ နှုန့်က သင့်
တော်တယ်ထင်လို့ စီစဉ်တာ
ကို လက်ခံလိုက်ပါ အစ်ကို
ရယ်... နော်...’

မိုင်းလီက သဘောထား
ကြီးဟန်ဆောင်၍ ပြောနေမှန်း
ကေလိန်းက နားလည်ပါ
သည်။

‘မိုင်းလီရယ်... အစ်ကို
လေ မိုင်းလီကလွဲပြီး ဘယ်သူ
ကိုမှ မချစ်ဘူး။ မိုင်းလီကလွဲ
ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း
လက်မထပ်နိုင်ဘူး။ ချစ်ရတဲ့
သူနဲ့ ကွေကွင်းပြီး မချစ်မနှစ်
သက်တဲ့ လူနဲ့ လက်ထပ်
ပေါင်းသင်းမယ်ဆိုရင် အစ်ကို
တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာ
မှာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုနှလုံး
သားထဲမှာ မိုင်းလီကလွဲပြီး
ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားမထိုးနိုင်
ဘူး မိုင်းလီရယ်...’

‘အစ်ကိုရယ်...’
မိုင်းလီသည် ကေလိန်း
ရင်ခွင်ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း
တိုးဝင်လိုက်သည်။ ကေလိန်း

က မိုင်းလီ၏ ကိုယ်လုံးလေး
ကို အလိုက်သင့် ကလေး
ထွေးပွေ့ထားလိုက်ပါသည်။
ရင်ထဲမှာ နှေးခနဲ ဖြစ်သွား
၏။ မိုင်းလီ၏ ဝိတိမျက်ရည်
တွေက ပါးရဲကြောင်းတွေ
ပေါ် စီးကျနေသည်။ မိုင်းလီ
အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်မိပါ
သည်။ ရင်ထဲက ကျေနပ်မှု
တွေကိုတော့ စကားလုံးတွေ
အဖြစ် မည်သို့ ဖော်ပြရမှန်း
ပင် မိုင်းလီ မသိတော့ပါ။

တကယ်တမ်းဆိုပါမူ
ကေလိန်းနှင့် မိုင်းလီက
ဝမ်းသာစွာ သွားတွေ ဖြစ်ကြ
သည်။ ရွာက မူလတန်း
ကျောင်းမှာ သေစာရှင်စာ
အောင်ခဲ့ကြသည်။ ဒီတော့
ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေး
ဘဝကတည်းက ဆော့ဖော်
ဆော့ဖက်၊ ကျောင်းသွားဖော်
ကျောင်းသွားဖက် တပျားပွဲတွဲ
တွဲ၊ နောက်ဆုံးမှာ ချစ်သူတွေ
ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

သို့ရာတွင် မိုင်းလီက
ဆင်းရဲတော့ ကေလိန်းမိဘ
တွေက သဘောမတူပါ။
သူတို့က စွန့်တောင်ရွာက
ဟာရောင်နှင့် သဘောတူကြ
သည်။ အခုမှ ကောက်ကာ
ငင်ကာ သဘောတူတာတော့
မဟုတ်ချေ။ ကလေးတွေ
ငယ်စဉ်ကတည်းကပင်ကလေး
တွေ အရွယ်ရောက်လာသည့်
အခါ ပေးစားကြရန် မိဘချင်း
သဘောတူထားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ
သည်။ အခုတော့ကလေးတွေ
က အရွယ်ရောက်ခဲ့ကြပြီ။
ပြီးတော့ မိုင်းလီနှင့် မေတ္တာ
မျှနေကြမှန်းသိနေတော့ ကေ
လိန်း မိဘတွေခမျာ ဟာ
ရောင်နှင့် အချိန်မီ စေ့စပ်ရန်
စီစဉ်လိုက်ကြသည်။ သို့သော်

လည်း ဟာရောင်ကို စေ့စပ်
ကြောင်းလမ်းဖို့ ခေါင်ရည်
တွေ၊ ကြက်သားဟင်းတွေ
သယ်ပြီး စွန့်တောင်ရွာသို့
ချီတက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြ
တုန်း ကေလိန်းက ခါးခါး
သီးသီး ငြင်းဆန်လိုက်သဖြင့်
ပွဲပျက်သွားခဲ့သည်။ နောက်
ဆုံးတော့ ကေလိန်းမိဘတွေ
ခမျာ ဟာရောင်နှင့် သဘော
တူထားသော်လည်း သားတော်
မောင်က မိုင်းလီကိုမှ မရ
လျှင် အသေခံတော့မည့်အတိုင်း
ဆန္ဒပြနေတော့ မရှောင်သာ
သော လမ်းမြောင်ကြား ပေး
စားလိုက်လေသတည်း လုပ်
ရတော့၏။

ဒီနေ့ မိုင်းလီ ဗိုက်နာပြီ။
ကိုယ်ဝန်ကလည်း နေ့စေ့
လစေ့ရှိပြီ။ ကျေးရွာဝမ်းဆွဲ
ဆရာမကို ရွာခံမိန်းမကြီး
သုံးယောက်က ကူညီနေကြ
သည်။

‘အား... အား... နာ
တယ်နာတယ်၊ အမယ်လေး
နာလိုက်တာ။ နူးနူး...နူးနူး
ကယ်ပါဦး... နာတယ်နာ
တယ်...အား...’

မိုင်းလီ၏ အသက်
ထွက်လုမတတ် ညည်းညူ
အော်ဟစ်သံတွေက နား
မချမ်းမြေ့စရာပါ။

‘မိုင်းလီ ညီမလေး ညစ်
ပေး ညစ်ပေး။ အားတင်း
ထား၊ အားတင်းထား။
မိုင်းလီက သတ္တိကောင်းပါ
တယ်’

‘မိုင်းလီ... ငါ့ကိုဆွဲ
ထားဆွဲထား။ ငါ့အသား
ပဲ့ရင် ပဲ့သွားစမ်းပါစေ။ ကုတ်
ထား ကုတ်ထား’

မိုင်းလီ၏ အော်ဟစ်

မိုင်းလီက
မိန်းကလေးချည်းပဲ
ဆက်တိုက်မွေးတဲ့
မိန်းမကွ
မိန်းမမြတ်
မဟုတ်ဘူး
အဲဒီလို
မိန်းမမျိုးဟာ
ယောက်ျားလေး
မွေးတဲ့
မိန်းမတွေနဲ့
ကြမ်းတစ်ပြေး
တည်းတောင်
ထိုင်ရို့ မရဘူး

ညည်းညူသံတွေ၊ ဝမ်းဆွဲ
ဆရာမ၏ ချောမောသံတွေ၊
မိန်းမကြီး သုံးယောက်၏
အားပေးသံတွေဖြင့် အိမ်ပေါ်
မှာ ဆူညံနေသည်။ ကေလိန်း
ကတော့ အိမ်ရှေ့တွင် ခေါက်
တုံခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်
ရင်း လူလောကထဲ တတိယ
မြောက် ရောက်လာမည့်
ရင်သွေးလေးအတွက် ရင်ခုန်
လှိုက်မောစွာ စောင့်မျှော်နေမိ
လေသည်။ ကေလိန်းတစ်
ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။
ကေလိန်းပါပါလည်း မကြာ
မီ မွေးဖွားလာမည့် မြေးလေး
အတွက် ရင်တမမနှင့် စောင့်

မျှော်နေမိသည်။
‘အမယ်လေး...နာ
တယ်နာတယ်...အား...’
‘အူ ဝဲ... အူ ဝဲ...
အူဝဲ...’

မိုင်းလီက ငယ်သံပါ
အောင် စူးစူးဝါးဝါး အော်
လိုက်ပြီး မရှေးမနှောင်းတွင်
လူလောကထဲ အသစ်ကျပ်
ချွတ် ရောက်လာသည့် မွေး
ကင်းစ ကလေး၏ လောက
ကြီး နှုတ်ဆက်သံ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

‘မွေးပြီ... မွေးပြီ...။
ဘဝင်ဖိပေး...ဘဝင်ဖိပေး’

ဝမ်းဆွဲ ဆရာမက
ဝမ်းသာအားရနှင့် ဘေးမှ
ကူညီသူများကို သတိပေး
သည်။ တစ်ချိန်လုံး ရင်တမ
မနှင့် စောင့်နေသော ကေလိန်း
သည် အခုမှ ဟင်းခနဲ ချနိုင်
တော့၏။ ခဏနေတော့ မိန်းမ
ကြီးတစ်ယောက် အပြင်ထွက်
လာသည်။

‘ဘာလေးလဲ ကြီး
တော်’

ကေလိန်းက မနေနိုင်ဘဲ
လှမ်းမေးလိုက်၏။

‘မိန်းကလေးတော့’
‘ဟာ...’

ကေလိန်းတစ်ယောက်
ဟာခနဲ အံ့ဩရင်း မျက်နှာ
ပျက်သွားသည်။ သူ့က
တတိယမြောက် မွေးဖွားလာ
မည့် ရင်သွေးလေးက စကန်
မချ ယောက်ျားလေး ဖြစ်ကို
ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်နေခဲ့
တာကိုး။ အခုတော့ အထင်
နှင့်အမြင်က ပါစင်အောင်
လွဲခဲ့ပြီ။ ပါပါးလည်း မျက်နှာ
ပျက်ကြီးနှင့် ငေါက်ခနဲ ထ၊
ပြန်သွားလေသည်။ ကေလိန်း
သည် မှင်တက်ရင်း အတန်

ကြာ ငိုငိုနေမိသည်။
‘ငါ့သား ကေလိန်း။ ဒီ
တစ်ခါလည်း မိန်းကလေးပဲ
မွေးလာရင်တော့ နောက်
အိမ်ထောင် ပြုရမယ်...’

မိုင်းလီ တတိယ ကိုယ်
ဝန် စလွယ်ကတည်းက
ပါပါးက ကြိုတင် သတိပေး
ခဲ့ဖူးသည်။ ကေလိန်းကတော့
မိန်းကလေးချည်း နှစ်ယောက်
မွေးပြီးသားမို့ ဒီတစ်ခါ မွေး
ဖွားလာမည့် ရင်သွေးလေး
သည် သားယောက်ျားလေးပဲ
ဖြစ်ရမည်ဟု သူ့ဘာသာ
ထင်ကြေးပေးခဲ့သည်။ အခု
တော့ မိုင်းလီက မိန်းကလေး
ပဲ မွေးပေးခဲ့ပြန်သည်။ သူ
ဘာလုပ်ရမလဲ။ နောင်တစ်
ချိန်ချိန် ယောက်ျားလေးမွေး
ချင် မွေးလာမှာပေါ့ဟု စောဒ
ကတက်၍ မရပါ။

‘မိန်းမတစ်ယောက်က
မိန်းကလေးချည်း သုံးယောက်
ဆက်တိုက် မွေးခဲ့လျှင် ဆက်
လက်မပေါင်းသင်းရ။ နောက်
အိမ်ထောင်ပြုပြီး မျိုးဆက်
သစ်ထူထောင်ရမည်’။ ဒါက
ဒီဒေသရှိ ချင်းမျိုးနွယ်စုတစ်
စု၏ ဓလေ့ထုံးစံဖြစ်သည်။
ထိုဓလေ့ထုံးစံကို မျိုးနွယ်
အားလုံးက တစ်သေမတိမ်း
လိုက်နာရ၏။ သို့သော် ဆယ်
ရေးတစ်ရေး၊ ကိုးရေးတစ်ရာ
ဖြစ်ခဲ့လှ၏။ ထိုဓလေ့ထုံးစံ
အရ မိန်းမတစ်ယောက်
မိန်းကလေးချည်းသုံးယောက်
ဆက်တိုက်မွေးပါက အမျိုး
သားသည် နောက်အိမ်ထောင်
ပြုခွင့်ရှိသည်။ မယားကြီးက
လည်း တရားဝင် ကွာရှင်း
ပေးရ၏။ အကယ်၍ ခင်ပွန်း
သည်အပေါ် သံသယစင်မပြတ်
နိုင်သဖြင့် ကွာရှင်းမပေးလို

က အိမ်နိမ့်စံ အစေခံဘဝဖြင့် ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ဒီဒေသရှိ ချင်းမျိုးနွယ် စုတို့သည် သမီးမိန်းကလေးများကို မျိုးဆက်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေ။ သူတို့သည် အခြားအမျိုးသားများနှင့် အိမ်ထောင်ပြုရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့မှာ အမွေခံစား ပိုင်ဆိုင်ခွင့်လည်း မရှိချေ။ သားယောက်ျားလေးများကိုသာ မျိုးဆက်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ကြပြီး အမွေခံစားခွင့်လည်း ရှိသည်။

ကဲ...သားကြီး ကေလိနီး၊ နောက်အိမ်ထောင်ပြုရမယ်။ စွန့်တောင်ရွာက ဟာ ချောင်ရဲ့ညီမ ဟာတီးနဲ့ပဲ။ ခိဘာချင်းလည်း စကားပြောပြီးပြီ။ အဲဒီတော့ မနက်ဖြန် စွန့်တောင်ရွာသွားပြီး စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပွဲ လုပ်ကြမယ်။

မိုင်းလီ မီးထွက်သည် မျှော့ပင် ပါပါးက နောက်အိမ်ထောင်ပြုရေး အရေးဆိုတာခံပြီး။ ကေလိနီးကတော့ အလျင်စလို နိုင်လှသည်ဟု တွေးကာ ဘဝင်မကျချေ။ အိမ်ပေါ်မှာ ဘကြီးတွေ၊ ဦးလေးတွေလည်း ရောက်နေကြပြီ။ သူ ခေါင်းညိတ်ရလား။ ခေါင်းခါလိုက်ရလား။ ဝေခွဲမရ အကြံအစိုက် သွားသည်။ သို့သော် တစ်ခုတော့ ပြတ်သားမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကျွန်တော် နောက်အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူး ပါပါ။ မိုင်းလီကိုပဲ သေတစ်ပန် ဆက်ဆုံးပေါင်းသင်းမယ်။ ကျွန်တော် မိုင်းလီနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး။

ကေလိနီးက ချက်ချင်း

ပင် ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

ဘာကွ...မိုင်းလီကို မခွဲနိုင်ဘူး ဟုတ်လား။ မဟုတ်ဘူး။ မင်းရူးနေသလား။ ကောင် မင်းရူးနေသလား။ မိုင်းလီက မိန်းကလေးချည်းပဲ ဆက်တိုက်မွေးတဲ့ မိန်းမကွ။ မိန်းမမြတ် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို မိန်းမမျိုးဟာ ယောက်ျားလေးမွေးတဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ ကြမ်းတစ်ပြေးတည်းတောင် ထိုင်လို့ မရဘူးကွ။ နားလည်ရဲ့လား။ အဲဒီတော့ ငါတို့မျိုးဆက်သစ် အတွက် မင်းနောက်အိမ်ထောင် ပြုကို ပြုရမယ်။ မပြုလို့ မရဘူး။ အဲဒါတို့မျိုးနွယ်တွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံပဲ။ အေး အဲဒါကိုမှ မင်းမလိုက်နာနိုင်ရင် တို့မျိုးနွယ်စာရင်းကနေ ဖျက်မယ်။ ဒီရွာမှာလည်း နေထိုင်ခွင့် မပြုတော့ဘူး။

ဘကြီး ဖြစ်သူ တစ်ယောက်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။ ကေလိနီးက မပြောမဆိုနှင့် ဂုန်းခနဲ ထ၊ ရပ်လိုက်၏။ လူကလည်း စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် နောင်အိမ်ထောင် မပြုနိုင်ပါဘူး။ မိုင်းလီက သေသွားလို့လား။ ကျွန်တော် နောက်အိမ်ထောင်မပြုလို့ မျိုးနွယ်စာရင်းက ဖျက်မယ်ဆိုရင်လည်း ဖျက်ကြပါ။ ဒီရွာမှာ နေခွင့်မပြုရင်လည်း ဒီရွာကနေ ထွက်ပေးမယ်။

ကေလိနီးသည် ရှေ့တွေ့နောက်တွေ့ စဉ်းစားမနေတော့။ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောချလိုက်၏။ လူကြီးတွေအားလုံး အံ့အားသင့်ရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်

နေကြသည်။ အခြေအနေက လူကြီးတွေနှင့် ကေလိနီးကြားမှာ တင်းမာသွားပြီ။ ကေလိနီးကလည်း အလျှော့မပေး။ မိုင်းလီ မနေသာတော့။

အို... အစ်ကိုရယ်၊ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့။ မိုင်းလီတို့ ဒီရွာကထွက်ပြီး ဘယ်သွားနေကြမှာလဲ။ ပါပါးတို့ စကားကို နားထောင်ပါနော်။ အစ်ကို အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပါ။ မိုင်းလီမှ အစ်ကိုအတွက် ယောက်ျားလေး မမွေးပေးနိုင်တဲ့ဥစ္စာ။ မိုင်းလီ ကွာရှင်းပေးပါမယ်။ ဒါလည်း မျိုးနွယ်ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံပဲလေ။ လိုက်နာရမယ် မဟုတ်လား။ မိုင်းလီ ကျေနပ်ပါတယ်။

မိုင်းလီကိုယ်တိုင် ဝင်၍ ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ရတော့သည်။

ဒီမှာမိုင်းလီ၊ ဒီရွာမှာ မနေရလည်း ဒီဓလေ့ထုံးစံတွေမရှိတဲ့ တစ်နေရာရာတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိမှာပဲ။ ပူပင်စရာ မလိုပါဘူး။ အစ်ကိုရှေ့မှာ မိုင်းလီကို ငုတ်တုတ်ကြီးထားပြီး နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းရလောက်အောင် အစ်ကို အဲဒီလောက် အထိ မျက်နှာမပြောင်ဘူး။ ဒီတော့ မနက်ဖြန် မနက်က စပြီး ဒီရွာကနေ ထွက်ကြမယ်။

ဘကြီးတွေ၊ ဦးလေးတွေလည်း ပါးစပ် ဝိတ်သွားကြသည်။ မိုင်းဘီလည်း ဘူးဆို ဖရဲမသီးတတ်သော လင်ယောက်ျားအပေါ် စောဒကမတက်ရဲတော့။

နောက်တစ်နေ့ ဝေလီဝေလင်းမှာတော့ သူဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ကေလိနီးနှင့်

သမီးနှစ်ယောက်က အထုပ်အပိုးကလေးတွေ ကိုယ်စီရွက်၍ မိုင်းလီက လသားအရွယ် ရင်သွေးလေးကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ရင်း ရွာကလေးက ထွက်လာကြလေသည်။ သူတို့ မိသားစု ရွာပြင်ရောက်ပြီး မကြာမီ ရွာထဲက ကုန်းကုန်းတကွမ်းကွမ်းနှင့် သံပုံးတီးသံတွေ ကြားရသည်။ ရွာက သူတို့မိသားစုကို မကောင်းဆိုးဝါးတွေ တောထုတ်သလို တောထုတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မိုင်းလီကတော့ တရှုပ်ရှုပ်နှင့် ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုနေ၏။

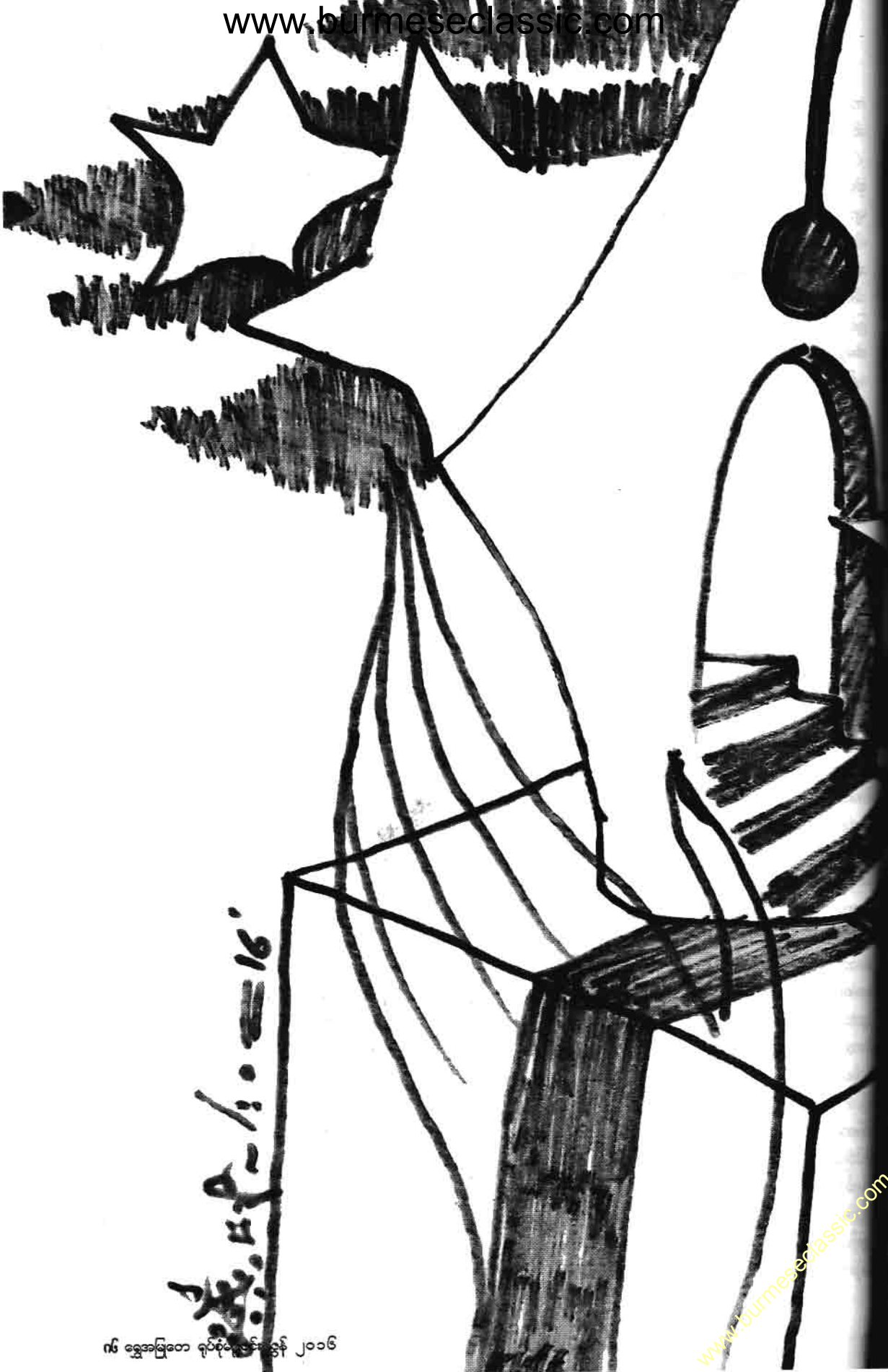
မငိုပါနဲ့ မိုင်းလီရယ်။ ဒီကမ္ဘာမြေကြီးက အကျယ်ကြီးပါ။ အစ်ကိုကတော့လေ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုပဲနေရနေရ ဒီဇနီး၊ ဒီသမီးတွေနဲ့ ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်မှာနေရရင် သေပျော်ပါပြီ မိုင်းလီရယ်။

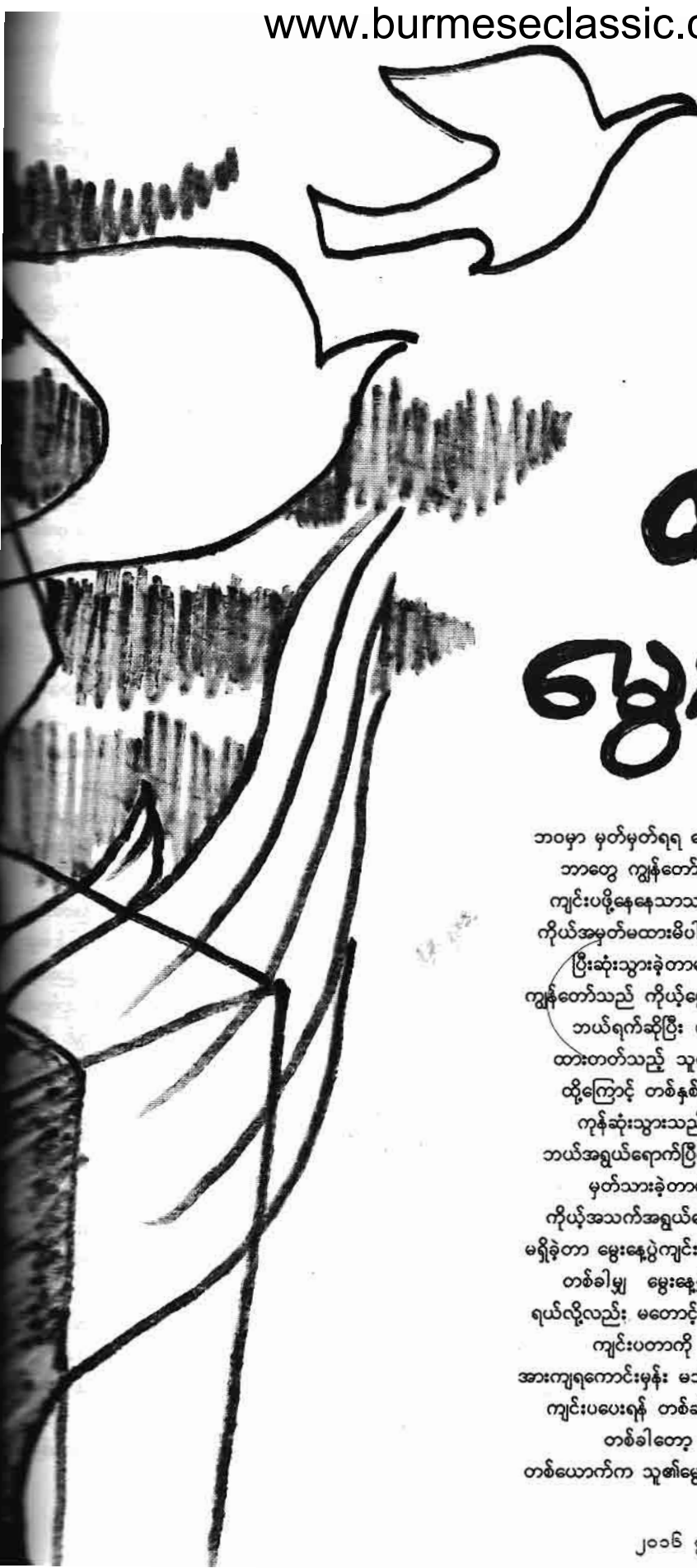
ကေလိနီးစကားသည် မိုင်းလီရင်ထဲမှာ တကယ်ပင် အေးမြသွားစေတာကတော့ အမှန်ပါ။ လင်ယောက်ျားလုပ်သူက မျိုးနွယ်စာရင်း အဖျက်ခံရမကလို မကောင်းဆိုးရွား တောထုတ်သလို တောထုတ်ခံပြီး ဒီရွာကနေ ဘာကြောင့် ထွက်လာရသလဲ ဆိုသည်ကိုတော့ မိုင်းလီကလွဲပြီး မည်သူမျှ မသိနိုင်တော့ချေ။

ဆလိုင်းထန်ကောကေမှတ်ချက်။

ဝတ္ထုစာတ်လမ်းပါ မိုးရာဇလေ့ ထုံးစံများသည် အချို့ဒေသများတွင် ကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း တောရွာအချို့တွင် ရှိနေပါသေးသည်။

သံ မွေးနေ့

ဘဝမှာ မှတ်မှတ်ရရ မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲတွေ
ဘာတွေ ကျွန်တော် မလုပ်ဖူးပါ။ မွေးနေ့ပွဲ
ကျင်းပဖို့နေနေသာသာ ကိုယ့်မွေးနေ့ကိုတောင်
ကိုယ်အမှတ်မထားမိပါဘဲ မသိလိုက်မသိဘာသာ
ပြီးဆုံးသွားခဲ့တာများသည်။ ငယ်စဉ်က
ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်မွေးနေ့၊ မွေးရက်က ဘယ်နေ့၊
ဘယ်ရက်ဆိုပြီး တိတိကျကျ မှတ်သား
ထားတတ်သည့် သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။
ထို့ကြောင့် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် နှစ်တွေသာ
ကုန်ဆုံးသွားသည်။ မိမိ ဘယ်အသက်
ဘယ်အရွယ်ရောက်ပြီလဲဆိုတာ ထူးထူးခြားခြား
မှတ်သားခဲ့တာမျိုးမရှိ။ သည်တော့
ကိုယ့်အသက်အရွယ်တောင် မှတ်မှတ်သားသား
မရှိခဲ့တာ မွေးနေ့ပွဲကျင်းပဖို့ဆိုတာတော့ ဝေလာဝေး။
တစ်ခါမျှ မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပချင်လိုက်တာ
ရယ်လို့လည်း မတောင့်တခဲ့။ သူတစ်ပါး မွေးနေ့ပွဲ
ကျင်းပတာကို ကြိုဖူးသော်လည်း
အားကျရကောင်းမှန်း မသိခဲ့။ မိဘကိုလည်း မွေးနေ့ပွဲ
ကျင်းပပေးရန် တစ်ခါမျှ မတောင်းဆိုခဲ့ဖူးပေ။
တစ်ခါတော့ အခန်းဖော်သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်က သူ၏မွေးနေ့မှာ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးနှင့်

အချို့ရည်တစ်ဘူးစီ အခန်းထဲမှာ ဝေငှ
တာကို တွေ့ရတော့ ကျွန်တော်လည်း
သူ့လို ဝေချင်လိုက်တာဟု တောင့်တ
ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည်
ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို မည်သူ့ကိုမျှ မပြောဘဲ
ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာသာ သိမ်းထားခဲ့
သည်။ စီးပွားရေးနှင့်လုံးလည်ချာလည်
လိုက်နေသော မိဘတွေကိုယ်တိုင်က
သားသမီးများ၏မွေးနေ့ကို တခုတံတရ
အမှတ်ထားမိတာမျိုး မရှိသလို၊ မွေးနေ့
ပွဲလည်း ကျင်းပပေးနိုင်ခြင်း မရှိချေ။
သည်ကနေ စွဲခဲ့သောအစွဲမှာ မွေးနေ့ပွဲဆို
တာ ချမ်းသာသောသူတွေသာ ကျင်းပ
ပေးနိုင်သောပွဲတစ်ခုအဖြစ်မှတ်ယူခဲ့သည်။

ကိုယ်တိုင်က မွေးနေ့ပွဲတော်တော်
များများနှင့် ခပ်ဝေးဝေးမှာနေသော
ကြောင့်လား မသိ၊ ကိုယ့်မွေးနေ့ကို
လည်း ဘာသိဘာသာ သတိမထားမိ
တာများခဲ့သည်။ မနေ့တစ်နေ့ကမှသာ
ကိုယ့်မွေးနေ့ဆိုတာကို မှတ်မှတ်ရရ
သတိထားမိတတ်လာသည်။ ကိုယ့်
မွေးနေ့ကို သတိထားမိလာခြင်းမှာ ကိုယ်
သည်နေ့၊ သည်အချိန်ထိ ဖြတ်သန်းလာ
ခဲ့သမျှ ဘာတွေများဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးပြီ
လဲ၊ ဘာတွေများ ဆက်ပြီးဆောင်ရွက်ဦး
မှာလဲဟု တွေးရင်း တွေးရင်း မိမိ၏
အသက်ကို ပြန်ဆန်းစစ်မိရာမှ သတိပြု
မိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကိုယ့်
အသက်၊ ကိုယ့်အရွယ်ကို အထိတ်
တလန့် တုန်လှုပ်မိသည်။ ဘာကြောင့်
များလဲဆိုတော့ မိမိအသက်အရွယ်အရ
မိမိရောက်ရှိရာနေရာကို အားမလို အား
မရဖြစ်ရာမှ ငါတော့ အသက်သာကြီးပြီး
အချိန်မစီးဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
မကျေနပ်၊ ဝမ်းနည်းတုန်လှုပ်မိခြင်း ဖြစ်
သည်။ သည်ဘက်နှစ်တွေမှာကျွန်တော်
သည် မိမိလက်ရှိ အသက်ရှင်နေသော
ခုနှစ်မှ မိမိမွေးဖွားသည့်ခုနှစ်ကို မကြာ
ခဏပြန်ပြန်နုတ်ကြည့်ရင်း စိတ်တွေ
မောလာခဲ့သည်။ စိတ်တွေမောခဲ့သည်။
ကိုယ့်အတွက် အချိန်ဘယ်လောက်များ
များကျန်သေးလဲဟု တွေးရင်းမောရင်းမှ
ကိုယ် အချိန်တွေ ဘယ်လောက်များများ

ကျွန်တော့်အနေဖြင့်
မေလကို
မှတ်မှတ်ထင်ထင်
ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ
ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုစာ
ရှိခဲ့ပြီ
သင်္ကြန်ပြီးသည်နှင့်
မေလကို မျှော်ရသည်
မေသည်
ရင်ခုန်ချင်စရာ
မေသည်
ကြည်နူး ချစ်ချင်ဖွယ်ရာ
မေသည်
လှပတင့်မောဖွယ်ရာ
မေသည်
ဂုဏ်ယူ
ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ
လတစ်လဖြစ်သည်

သုံးခဲ့ဖြုန်းခဲ့ပြီလဲဟု တွက်ချက်စဉ်းစား
နေမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ လူ
ဘဝမှာ ရှင်သန်နေထိုင်ဖို့ ဘယ်သို့ဘယ်
ပုံ နှလုံးသွင်းမှ အဆင်ပြေမည်လဲဆိုတာ
တွေးမိပြီးတရားသံဝေဂပဲ ရလာသလို
လို၊ လူ့ဘဝကြီးကိုပဲ ကောင်းစွာ ရှုမြင်
တတ်လာသလိုလို ခံစားရလေသည်။
သို့သော် အသက် ၃၀ ကျော်ဆို
တာ ကြီးရင့်သည့်အရွယ်မှ မဟုတ်တာ
ဘဲ၊ တစ်ဖန် ငယ်တော့သည့်အရွယ်
လည်း မဟုတ်တော့ဘူးဟု ကိုယ့်ကိုယ်
ကို သိသည်။ အသက် ၃၀ ကျော်ဆို
တော့ လေးဆယ်တွင်းထဲရောက်ပြီပေါ့။
အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေ၏ အယူအဆအရ
အသက် ၄၀ မှ ၅၀၊ သည်ဆိုသော်
လည်း ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဘဝအနည်
ထိုင်သင့်ပြီဟု ယူဆသည်။ သည်
အသက် သည်အရွယ်မှာ လူ့ဘဝခရီးကို
နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လျှင် အောင်မြင်
ထင်ရှားနေတာ မဟုတ်သည့်တိုင်

ကျေနပ်နေပျော်စရာကောင်းသည့် ဘဝ
တစ်ခု၊ နည်းလမ်းတကျ မှန်ကန်စွာ
တွေးတောတတ်သည့် စိတ်အခြေအနေ
တစ်ခုကိုတော့ ရောက်သင့်ပြီဟု ထင်
သည်။ သည်အရွယ်မှာဘဝစလို့ကတော့
ဘာဆက်လုပ်ရဦးမည်နည်းဟု စိတ်
အချဉ်ပေါက်ပေါက် တွေးမိသော်လည်း
"လူသာအို စိတ်မအိုစေနဲ့" ဆိုသော စကား
အရ စိတ်ကိုအမြဲပင် နုပျိုတက်ကြွအောင်
လုပ်သင့်သည်ဟုထင်သည်။ ကျွန်တော်
တို့သည် ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော နုပျို
တက်ကြွသော ငယ်ဘဝအရွယ်ကို လွှဲ
ဆွတ်တမ်းတရံကလွဲ၍ ပြန်လိုချင်၍
မရတော့ပြီပဲ။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ
"စိတ်မအိုစေနဲ့" ဆိုသော်လည်း မိမိ၏
ဧရာက မိမိစိတ်ကိုအနိုင်ယူထားပြီဖြစ်
၍ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထားရုံသာ
ထားနိုင်၍ နုပျိုတက်ကြွအောင် လုပ်နိုင်
ပါမည်လားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သံသယ
အတွေးဝင်မိသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည်
မိမိမွေးနေ့ကို မိမိ အမှတ်တရ ပြုနေ၍
တွေးနေမိခြင်း မဟုတ်။ ဆရာမ ခင်ခင်
ထူး ရေးခဲ့သလို ကျွန်တော်၏မွေးနေ့
ပေါင်း ၃၀ သည် ကျွန်တော်၏ ဂရုစိုက်
ခြင်းကင်းစွာ ကျွန်တော့်ကို ဖြတ်သန်း
သွားခဲ့ကြပြီ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် နွေး
နေ့မှာ ဘာလုပ်လိုက်မည်ဟု၊ ညာလုပ်
လိုက်မည်ဟုဟု တစ်ခါနှစ်ခါ ရည်ရွယ်
ဖူးသော်လည်း ထိုနေ့ရောက်လျှင် ကိုယ့်
မွေးနေ့ကို ကိုယ့်ဘာသာမေ့၍ နောင်မှ
သာ သတိရလေတော့သည်။ မွေးနေ့မှာ
ထူးထူးခြားခြား ဘာမျှမလုပ်ခဲ့မိသလို
ဘာမျှလည်း ထူးထူးခြားခြား မတွေး
ခဲ့ပေ။ တွေးခြင်းတောခြင်းမှာ ကျွန်တော်
အတွက် အချိန်ပြည့်လုပ်နေသည်ဖြစ်၍
မွေးနေ့ရောက်မှတော့ အထူးတလည်
တွေးစရာမလိုပေ။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ
တော့ မွေးနေ့မှာ လှူချင်တန်းချင်၊ ကျွေး
ချင်မွေးချင်စိတ်ကလေး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့
သည်။ သို့သော် အကောင်အထည်မသွင်း
ဖြစ်ခဲ့သေးပေ။

သည်ဘက်နှစ် ဘက်နှစ်၊ နှစ်နှစ်

အတွင်းမှာတော့ သူငယ်ချင်းကပေး
သည့်မွေးနေ့လက်ဆောင်စာအုပ်တွေ
ရဦးသည်။ ဒါကလည်း လူမှုကွန်ရက်
(Facebook)၏ အကျိုးကျေးဇူးကြောင့်
ဖြစ်သည်။ Facebook က မိမိမွေးနေ့
ရောက်သည့်အခါတိုင်း သတိပေးတပ်
လှူလိုက်သဖြင့်သာ သူငယ်ချင်းကသိ၍
မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်ကရော ဘာထူးသနည်း။
Facebook က သတိပေးမှသာသူငယ်ချင်း
၏မွေးနေ့ကိုသိသည်။ Facebook သာ
မရှိမိလျှင်ကတစ်ယောက် မွေးနေ့ကို
တစ်ယောက် မသိနိုင်သလိုလက်ဆောင်
ပေးစရာအကြောင်းလည်း မရှိပေ။ (မွေး
နေ့အတွက်ဟု မရည်ရွယ်ဘဲ ဒီအတိုင်း
သက်သက်အပြန်အလှန်ပေးသော လက်
ဆောင်တွေတော့ရှိခဲ့ဖူးသည်။)

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည်
ဆိုသ့်မွေးနေ့မှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆီကမှ
မွေးနေ့လက်ဆောင်ရယ်လို့ လိုချင်တာ
မရှိခဲ့ဖူးပေ။ မိမိမွေးနေ့ကြောင့် လက်
ဆောင်အတွက် အခက်အခဲဖြစ်ရမည့်သူ
တွေကိုသာ အားနာမိသည်။ ရပ်ကွက်ထဲ
မှာ တချို့ တွေ့ဖူးသည်။ မိမိထံ ဘယ်သူ
ဘယ်ဝါ၏ သားသမီးမွေးနေ့ဆိုပြီး မွေး
နေ့ဒီတံစာ ရောက်လာသည့်အခါ စိတ်
ညစ်ညူးသွားတတ်ကြသည်။ စိတ်
ညစ်ညူးရခြင်းမှာ မွေးနေ့လက်ဆောင်
အတွက် ဖြစ်သည်။ မွေးနေ့ပွဲကိုသွား
လျှင် မွေးနေ့လက်ဆောင် သယ်မသွား
ဘဲလက်ချည်းဗလာသွားပါက မကောင်း
ဘတ်ဘူး မဟုတ်လား။ သည်တော့
အားနာပါးနာဖြင့် မွေးနေ့လက်ဆောင်
သယ်သွားကြသည်။ တကယ်တမ်းစိတ်ရင်း
အားနာနှင့် မဟုတ်။ တကယ် ဆိုလျှင်
မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးရမည့် အတူတူ
လေးငယ်တွေပျော်ပါစေဆိုသော စိတ်
အားနာလေးပါထည့်ပြီး ယူသွားလျှင်
သာ၍ ကောင်းမည်ပင်။ အခုတော့ မွေး
နေ့သည် အားနာ၍လာရသော ပွဲဖြစ်၍
လက်ဆောင် သည်လည်း အားနာ၍
ပေးရသောလက်ဆောင် ဖြစ်သည်။
ဆိုသ့်အတွက် အကျိုးထူးမည်နည်း။

မေမှာဖွားသော
သူသည် ထိုနေ့မှာ
သူကို
ချစ်သူခင်သူ
လေးစားသူတွေ၊
သူက
ချစ်သူခင်သူ
လေးစားသူတွေကို
ဆုံစည်းရင်းနှီးစေပြီး
လှပသော
ညတစ်ညကို
ဖန်ဆင်းလေသည်
အဲသည့် ညမှာ
သူသည်
ကြယ်ပွင့်တွေကို
များစွာ
မွေးဖွားစေခဲ့သည်

တချို့ကတော့ မွေးနေ့ပွဲကို ခုတ်း
လုပ်၍ မိမိ နာမည်ကြီးအောင်လုပ်သော
သူတွေကို ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က စာ
စောင်တွေထဲမှာ မကြာခဏဖတ်ရသည်။
သည်ဘက်ခေတ် မွေးနေ့ပွဲတွေကတော့
ပရဟိတဘက်ကို ကူးသည့် သဘော
ဆောင်နေတာကို တွေ့ရသည်။ မည်သို့
ပင်ဖြစ်စေ မွေးနေ့ပွဲတိုင်းသည် ပရဟိတ
စိတ်တစ်ဝက်၊ အတ္တဟိတစိတ်တစ်ဝက်
ဖြင့်ကျင်းပခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကမ္ဘာ
ကြီးကို မည်သို့မျှ အကျိုးမယုတ်စေနိုင်ပါ။

□

အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်က မွေးနေ့ပွဲ
ကျင်းပတာမဆန်းသော်လည်း သက်ရှိ
ထင်ရှားမရှိဘဲနှင့် မွေးနေ့ပွဲကျင်းပသည်
ဆိုလျှင် ထိုသူသည် တော်ရုံတန်ရုံလူ
တော့ မဟုတ်။ ထိုသူသည် မြင့်မြတ်
ကြီးကျယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သာလျှင် ဖြစ်ရ
မည်။ ထိုသူသည် လောကကို ကောင်း
ကျိုးများစွာပြုခဲ့ပြီး ထိုသူကြောင့်

လောကသည် ကောင်းမွန်လှပခြင်းတွေ
နှင့် ပြည့်စုံခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။ ဤ
သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်း နှစ် ၁၀၀ ပြည့်မွေးနေ့၊
လူထုဒေါ်အမာ နှစ် ၁၀၀ ပြည့်မွေးနေ့၊
ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင် နှစ် ၁၀၀
ပြည့်မွေးနေ့၊ မဟာဆွေ ၇၅ နှစ်ပြည့်
မွေးနေ့၊ ဇော်ဂျီ နှစ် ၁၀၀ ပြည့်မွေးနေ့
စသဖြင့် မြင်ကြ တွေ့ကြရသည်။ ထိုသူ
တွေကို အသက်ထင်ရှားရှိနေသလို မွေး
နေ့ပွဲတွေကျင်းပပေးတာ မည်မျှအံ့ဩ
စရာကောင်းလိုက်သလဲ။ မွေးနေ့ဆိုတာ
အသက်ထင်ရှား ရှိသူတွေသာ ပျော်ပျော်
ပါးပါး ကျင်းပကြတာမဟုတ်ဘူးလား။
သို့သော် သူတို့တွေသည် အသက်ထင်
ရှားရှိစဉ်က လောကကို ပေးခဲ့သော
လက်ဆောင်မွန်ကောင်းတွေ အများကြီး
ရှိခဲ့၊ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ အခုဟာကတော့
သူတို့ပေးခဲ့သော လက်ဆောင်တွေနှင့်
စာလျှင် မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် နည်းပါး
သော လောက၊ က ပြန်လည်ပေးအပ်
သော လက်ဆောင်မျှသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ၂၀၁၅ ခုနှစ်က
တစ်နိုင်ငံလုံး အုတ်အုတ်သံသံ ကျင်းပ
ကြသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရာပြည့်
မွေးနေ့ပွဲကို မမေ့နိုင်သေးပါ။ အသက်
၃၂ နှစ်အရွယ်တွင် မသမာသူ လူတစ်စု
၏ လုပ်ကြံခံရသော ဗိုလ်ချုပ်ကို သူ
သေဆုံးပြီး နှစ် ၇၀ တိုင်အောင် မမေ့နိုင်
ကြသေးသော လူထုကမွေးနေ့ပွဲကျင်းပ
သည်မှာ အံ့မခန်းဖြစ်စရာ ကောင်းလှ
ပေသည်။ သူသည် ကျန်ရစ်သူ နိုင်ငံသူ
နိုင်ငံသားတိုင်း၏ ရင်ထဲအသည်းထဲကို
ဘာတွေ ထည့်ပေးသွားသလဲဆိုတာ
တွေးကြည့် နိုင်ပါသည်။ သာမန်
လူသာဆိုလျှင် သူနှင့်သက်ဆိုင်သည့်
လူတွေတောင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်
ဖြစ်သွားနိုင်သည့် အခြေအနေတွင် ဗိုလ်
ချုပ်ကား ကမ္ဘာဆုံးသည့်တိုင် မေ့၍ရနိုင်
မှာ မဟုတ်သည့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်
ကြောင်း သေချာနေလေသည်။ ဤ
ကမ္ဘာမြေမှာ အသက်ထင်ရှား မရှိတော့
သည့် လူတစ်ယောက်၏မွေးနေ့ပွဲကို

တစ်နိုင်ငံလုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ကျင်းပသည်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိလေတော့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကတော့ သူ့ကို ယနေ့ထက်ထိတိုင် မမေ့နိုင်ကြသေးသော ပြည်သူလူထုက မွေးနေ့ဂုဏ်ပြုပူဇော်တာကို တစ်နေရာကနေ မြင်တွေ့နိုင်ပါ့မလား မသေချာသော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ ထိုနေ့၊ ထိုရက်မှာ ကြည်နူးပီတိစိတ်တွေ တသိမ့်သိမ့် ဝေလျှံနေခဲ့ရတာကတော့ သေချာလေသည်။

သင်္ကြန်ပြီးပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့တွေ နွေအပူဒဏ်ကို ကျောကော့နေအောင် ခံစားကြရသည်။ ပြင်းထန်သော အပူရှိန်အောက်မှာ ဘာတစ်ခုမှ ဆုပ်ဆုပ် ခဲခဲမလုပ်နိုင်အောင် အပူဒဏ်က ကျွန်တော်တို့ကို ဖိထားသည်။ နွေအပူဒဏ်အောက်မှာ ကျွန်တော်တို့တွေ ငြိမ်ကုပ်နေကြရသည်။ ဒီနှစ်ကတော့ ပို၍တောင် ဆိုးသည်။ မီးမြှိုက်ထားသလားဟု အောက်မေ့ရလောက်အောင် အပူဆုံး နှစ်ပင် ဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲမှာ နေရင်းပင် အိမ်အပြင်ဘက်က နေရောင်ခြည် ပူပူတွေ အိမ်ထဲ လိုမ့်ဝင်လာသလို ပူလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

သို့သော် သင်္ကြန်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ စာရေးသူတွေ(စာရေးဆရာတွေ)နေ့ခေါင်ခေါင်မှာ အိပ်မက်မက်ကြတော့သည်။ စိတ်ကူးယဉ်လှပသော အိပ်မက်။ သင်္ကြန်ပြီးတာနှင့် မေလရောက်တော့မည် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် မေလကို မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုစာ ရှိခဲ့ပြီ။ သင်္ကြန်ပြီးသည်နှင့် မေလကို မျှော်ရသည်။ မေသည် ရင်ခုန်ချင်စရာ၊ မေသည် ကြည်နူးချစ်ခင်ဖွယ်ရာ၊ မေသည် လှပတင့်မောဖွယ်ရာ၊ မေသည် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာလတ်လပ်ဖြစ်သည်။

မေ ၂၈ ရက်ကို ကျွန်တော်သည် တစောင့်စောင့် မျှော်နေမိသည်(တချို့သော စာရေးသူတွေ(စာရေးဆရာတွေ)လည်း မျှော်နေမိကြလိမ့်မည်ဟု ယုံ

မေ ၂၈ ရက်နေ့မှာ
သူပေးသော
မွေးနေ့လက်ဆောင်ကား
တစ်ဦး
တစ်ယောက်တည်း
အတွက်သာ
အကျုံးဝင်သည်
မဟုတ်
နယ်ပယ်တစ်ခု
ထို့နောက်
နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအတွက်
များစွာ
အကျုံးဝင်မည့်
အကျိုးပြုမည့်
မွေးနေ့
လက်ဆောင်သာ
ဖြစ်သည်ဟု
ထင်ပါသည်

ကြည်ပါသည်။)။ မေမှာဖွားသော သူသည် ထိုနေ့မှာ သူ့ကို ချစ်သူခင်သူ လေးစားသူတွေ၊ သူက ချစ်သူခင်သူ လေးစားသူတွေကို ဆုံစည်းရင်းနှီးစေပြီး လှပသော ညတစ်ညကို ဖန်ဆင်းလေသည်။ အဲသည့် ညမှာ သူသည် ကြယ်ပွင့်တွေကို များစွာ မွေးဖွားစေခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၇၀ က သူ့ကို ကမ္ဘာမြေကြီးအတွက် မွေးဖွားသန်စင်စေခဲ့ပြီး အခုအချိန်မှာတော့ သူက ကမ္ဘာမြေကြီးအတွက် ကြယ်ကလေးတွေကို မီးရှူးသန်စင် ဖွားပေးနေရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည်ပင် မွေးနေ့ရှင်ကိုယ်တိုင်က ပြန်ပေးသော မွေးနေ့လက်ဆောင်ပင်ဖြစ်သည်။

မွေးနေ့ပွဲတစ်ပွဲ ကျင်းပသည့်အခါ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ဖိတ်ကြားခံရသည့် ဧည့်သည်တွေက မွေးနေ့ရှင်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးသည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မွေးနေ့ရှင်ကိုယ်တိုင်က မွေးနေ့လာသည့် သူတွေကို မွေး

နေ့လက်ဆောင် ပြန်ပေးသော်အလွန်လှပသော ပရဟိတတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။ ပုံမှန်အားဖြင့် လူသည် မိမိကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ချစ်ခင်စွာ၊ ရင်းနှီးစွာ၊ လေးစားစွာ ပေးအပ်လာသော လက်ဆောင်ကို တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးပြီး ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်တတ်ကြသည်။ တစ်ဖန် မိမိကလည်း ထိုသူ့ကို ချစ်ခင်စွာ၊ ရင်းနှီးစွာ၊ လေးစားစွာဖြင့် လက်ဆောင် ပြန်လည်ပေးအပ်လိုက်သောအခါ ထိုသူအတွက် ကြည်နူးပီတိဖြစ်မှုကို မိမိက မွေးဖွားပေးလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူသည် သူမွေးသောနေ့မှာ သူတစ်ယောက်တည်း မွေးဖွားခံရတာ မဟုတ်။ သူနှင့်အတူ နောက်ထပ်ကြယ်ပွင့်တွေပါ မွေးဖွားခံလိုက်ရကြောင်း ကျွန်တော် ခံစားမိနေသည်။ ဤသည်မှာ သူက ပြန်ပေးသော မွေးနေ့လက်ဆောင်။

သို့သော် မေ ၂၈ ရက်နေ့မှာ သူပေးသော မွေးနေ့လက်ဆောင်ကားတစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းအတွက်သာ အကျုံးဝင်သည်မဟုတ်။ နယ်ပယ်တစ်ခု၊ ထို့နောက် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအတွက် များစွာ အကျုံးဝင်မည့် အကျိုးပြုမည့် မွေးနေ့လက်ဆောင်သာဖြစ်သည်ဟုထင်ပါသည်။

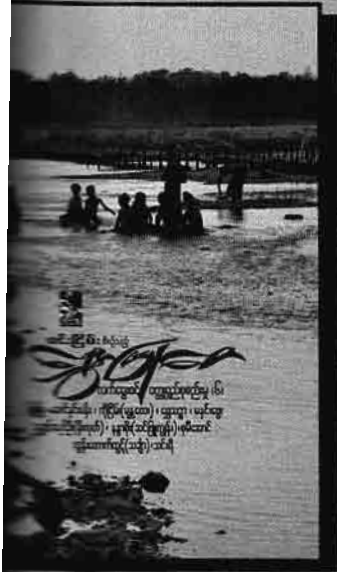
သေချာတာတစ်ခုကတော့ ထိုညမှာ သူပေးသော မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို သူအနားမှာ ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ အားလုံးကိုယ်စီ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် ရရှိကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ရင်ခုန်ခြင်း၊ ကြည်နူးပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဆုံတွေ့ရင်းနှီး ချစ်ကြည်ခြင်း၊ ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်ခြင်း၊ ချီးမြှောက်အားပေးခြင်း၊ ရယ်မောချိုမြဲခြင်း၊ မျှော်လင့်အားတက်ခြင်း... စသည် စသည်။

မေသည် လှပသော ညအဖြစ် လက်ဆောင်ပေးခဲ့သော သူ၏ မွေးနေ့လက်ဆောင်သာ ဖြစ်လေသည်။ ဤသည်မှာ ကမ္ဘာမြေမှာ မွေးဖွားခံလိုက်ရသော သူတစ်ယောက်၏ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝသော မွေးဖွားခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

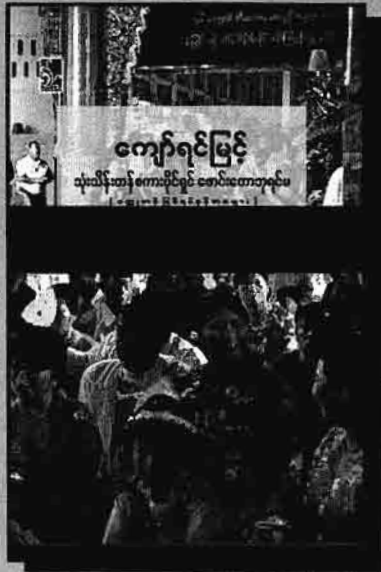
(ဦးဝင်းငြိမ်းမွေးနေ့ အမှတ်တရ) ■ ထန်

လင်းလွန်းခင်စာပေ

၃၀၀၀ ကျပ်

၄၅၀၀ ကျပ်

၃၅၀၀ ကျပ်

၁၅၀၀ ကျပ်

၂၀၀၀ ကျပ်

၄၅၀၀ ကျပ်

ပြန်ချီရေး - လင်းလွန်းခင်စာပေ

နိဒါန်း၊ တိုက် (D)၊ ပထမထပ် (လယ်)၊ လိပ်ကန်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၀၉ ၂၂၀ ၁၇၃၀၊ ၀၉ ၄၂၁ ၇၁၉၇၁၂

အမှတ် ၃၁၃၊ ရွှေ ၂၀၁၆

စိန်စိန်
စိန်စိန်

ရွှေစိန်စိန် ပြန်လည်ကုသခြင်း

အမှတ် ၃၁၃၊ ရွှေ ၂၀၁၆

အမှတ် ၃၁၃၊ ရွှေ ၂၀၁၆ အမှတ် ၃၁၃၊ ရွှေ ၂၀၁၆ အမှတ် ၃၁၃၊ ရွှေ ၂၀၁၆

သစ်ရွက်ကြိုကြိုကြွေးကြွေး
ဖြတ်သန်း၍
ပန်းရနံ့သင်းသင်းကို
ဆောင်ကာ
အသော့ပြောသည့်အခါ
ဧည့်သည်များ
ခရေညှင့်များသည်
မြေပေါ်သို့ တဖြုတ်ဖြုတ်
ကြွေဆင်းကြသည်။
ဆန်းလက်များသည်လည်း
လေးလေးပင်ပင်နှင့်
ဘယ်ညာလွဲကာ
အငြိမ်စီးကြသည်။
မိုးသားပြာပြာနှစ်နှစ်
များသည်လည်း အနိမ့်သို့
ပြုဆင်းကာ မြေပြင်ပေါ်တ
နက်မှောင်သည့်
အရပ်အားလုံးကို ပျော့တော့
ပျော့ရစ်စေလေသည်။
သည်လို နယ်နိမိတ်
အကျွေးအဆောင်
နံနက်ခင်းမှာ စေ့သိသည်
ကြည်ဆာလည်း နှလုံး၊
ချိုပြာသည့် မျက်နှာဖြင့်
မြို့ထဲသို့ ပြေးဆင်း
ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မနုဿိရက်စရာ
မြေကွက်လပ်
တစ်စကလေးမှ
မကျွန်အောင်
ကြွေကျထားသည့်
ခရေညှင့်အခင်းပေါ်မှာ
ကိုယ်ကိုတော့၍
ဖြတ်ခဲ့မြဲဖြစ်၏။
တွဲလွဲကျနေသော ဒန်း၏
ထိုင်ခုံကလေးပေါ်သို့
မတ်တတ်ကလေး
ကျအောင် ပေါ့ပါးစွာ
ခုန်တက်လိုက်ပြီးသည့်နှင့်
တစ်ချက်တည်း စော့စိုက်ထိုး
မိုးချော်ဖြစ်အောင်
တအားလွှဲကာ
စီးမြဲဆော့မြဲ ဖြစ်ပေသည်။

ကိုယ်ချစ်ဦး ကြည်အေး

ယနေ့အဖို့မူကား ဘာကိုမျှ သတိမရမိသောစိတ်နှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ လေးဆေးနှေးတုံ့ရွာသာလာသည့် လာရီးလာစဉ်အတိုင်းသာ ခြေက လှမ်းလာသည်။ ရည်ရွယ်ချက်ကား မရှိချေ။ ဒန်းမှ ထိုင်ခုံကလေးပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်မိကာ တဖြည်းဖြည်း စိတ်လက်မပါ စတင်၍ လွှဲရင်း ငိုငိုလျက်နေမိသေးသည်။

ခါတိုင်းကဲ့သို့ သီချင်းမျိုးစုံလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်၍ မဆိုမိ။ ဒန်းအရှိန်ကြောင့် သစ်ကိုင်းပေါ်မှ ငှက်ကလေးများ လန့်ပြေးသည်ကို ကြည့်၍ သဘောကျကာလည်း မရယ်မိ။ ဂုတ်ခနဲ ဂုတ်ခနဲ လေနှင့်တိုးမိသည့်အခါ ခါတိုင်းတွင် ချစ်စရာကောင်းသည့် အရသာကလေးဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ ခေါင်းထဲတွင် မူး၍မိုက်၍ လာလေတော့သည်။

ခါတိုင်းလို ဘယ်မှာ ပျော်နိုင်ပါမည်လဲ။ ခါတိုင်း ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် သည်နေ့ ဆင်းခဲ့သည့် ရည်ရွယ်ချက်ချင်း တူမှ မတူဘဲ။ ခါတိုင်းမူကား ကိုတင်အေးအလုပ်သွားသည်ကို ဒန်းစီးရင်း ဆော့ရင်း စောင့်မည်။ ကိုတင်အေး လာတော့ မြေကြီးနှင့်ဒန်းနှင့် ကပ်သွားစဉ် ခရေ့ငဲ့များကို ကျုံးယူကာ အပေါ်ရောက်သွားလျှင် သူ့ကို တအားပေါက်၍ နောက်မည်။ သူ မေသီဆီ လာလျှင်တော့ အိမ်ပေါ် ပြေးတက်မည်။ ပြောချင်တာတွေ မပြောရသဖြင့် သူ ရှုံ့မဲ့၍သွားလျှင် မေသီ သဘောကျကာ သိပ်ရယ်တတ်သည်။ မေသီသည် နှစ်ယောက်တည်း နီးနီး အကပ်မခံချေ။ သူ ဘာပြောချင်သည်ကို မေသီ ကြုံ၍ သိပြီးဖြစ်ပေသည်။

ယနေ့မှာဖြင့် သူ မြန်မြန်လာပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေမိတော့၏။ ကိုတင်အေးလာလျှင် မေသီ ထွက်မပြေးပါ။ ကြွက်မကိုလည်း လှမ်းခေါ်မည်မဟုတ်။ ပထမဆုံးအကြိမ် နှစ်ယောက်တည်း နီးနီး အတွေ့ခံပါမည်။ သူပြောမည့် ချစ်စကားတွေကို ပြုံးကာ ကြည့်ကာ နားထောင်ဖို့တော့ မဟုတ်။ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ သူ့စကားတွေကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပစ်လိုက်ဖို့ ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ကြုံပုံမှာ မဆန်းလှ။ ငယ်ငယ်က သူနှင့် ကစားဖက်ဖြစ်သည်။ ကြီးလာတော့ ချစ်သူဖြစ်ကြဖို့ ရှိလေ၏။ သို့သော် မေသီမှာ ကိုတင်အေးကို ချစ်သည်ထက် နောက်ပြောင်လိုစိတ်က များသဖြင့် အမြဲပင် သူ့ကို အရူးလုပ်လာခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘာကိုမျှ ပူစရာမရှိ။ ချစ်သူအဖြစ်နှင့် စခန်းသွားလိုကသွား၊ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လက်ထပ်လိုက လက်ထပ်နိုင်သည်။ နှစ်ဦးစလုံးပင် လွတ်လပ်မှုကို ကြိုက်သော မိဘတို့၏ သားသမီးများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖြူးနေသော လမ်းမှာ မေသီသည် အလျင်စလို ပြေးမသွားလိုချေ။

ကိုတင်အေးကမူ ပိုင်ချင်လေသည်။ စကားစကိုသာ ရှာကာ အခွင့်ကို ရှာနေ၏။ မေသီမျက်နှာကလေး ပြုံးနေသော်

လည်း ချစ်စကားကို ကြားလိုလှသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်ကပြောမှ ချစ်တယ်မမည်ပါဘူး။

သူပြောချင်တာ ပြောရအောင် တစ်နေ့တွင် အခွင့်ပေးမည်ဟု မေသီ စိတ်ကူးထား၏။ အို...မေသီကများ ပြုံးလိုက်ရင်ဖြင့် သူ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ။ ဖြူစင်တဲ့ ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်မေတ္တာနဲ့ပါ ကိုယ့်ချစ်ဦးကို မေသီက ယုယမှာပေါ့။

သည်နေ့ကို ရောက်လာသည့်အခါ မေသီ မျှော်လင့်ထားသလို ပြုံးရ ကြည်ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ဒါကတော့ မေသီအပြစ် မဟုတ်။ ကိုတင်အေး အပြစ်ဟုလည်း မဆိုချင်။ မဆိုချင်သည်မှာ ကိုတင်အေး ဘာလုပ်လုပ် အပြစ်မဆိုချင်အောင် ချစ်မိသဖြင့် ဖြစ်လေ၏။ ခွင့်လွှတ်ခြင်းသည် အချစ်၏ အတိုင်းအထွာဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုယ့်ချစ်ဦးကိုဖြင့် မေသီ ဆုံးရပြီ။

ညဉ့်ဦးကလေးက ဦးလေးချစ်က ပြောပြသည်။ ကိုတင်အေးဟာ ရည်းစားနဲ့ ဆိုပါကလား။ ကောင်မလေးက ခပ်ငယ်ငယ်၊ ဗိုလ်ဆန်ဆန်နဲ့ အမြဲပဲ ရုပ်ရှင်တွဲကြည့်ကြသတဲ့။

သည်စကားကို ကြားစဉ်က မေသီသည် ခပြန်ပြီး မတွေးဝံ့တော့မိအောင် တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။ အထင်ကြီးထားချက်တွေ၊ ယုံကြည်ချက်တွေ လေထဲသို့ လွင့်ပါသွားတော့သည်။ အချစ်ဦး၏ အလှည့်စားခံရမှုသည် မေသီအား ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်အောင် ထိခိုက်သွားစေလေ၏။ တကယ်ပင် မေသီသည် အင်မတန် နာကြည်းစရာကောင်းအောင် ချစ်ရေး နိမ့်ခဲ့ရပြီ။

အချစ်ဆိုတာ တစ်ဝက်စီခွဲပြီး လူနှစ်ယောက်ကို ပေးလို့ရသလား၊ လူတစ်ကိုယ်မှာ အချစ်စိတ်ဟာ နှစ်ခု၊ သုံးခုမျှ ရှိလေသလား။ ဤသို့ မေသီသည် အရူးစိတ်ကူးပမာ အဆီအငေါ် မတည့်စွာ စိတ်ထဲမှာ ထပ်တလဲလဲ မေးနေမိလေ၏။

မေသီသည် မျက်ရည်များ ဝဲလာလျက်က တစ်ကိုယ်တည်း မဲ့ပြီး ပြုံးမိ၏။ သို့သော် ဘယ်သူ့ကို ပြုံးမိမှန်း သူ ဘာသာသူ မသိ။ ကိုတင်အေးကိုဖြင့် မမုန်းရက်နိုင်ပါ။ အမှန်မှာ ကိုတင်အေး၏ အမူအရာ၊ အပြောအဆို အသွေးအသွင်တို့သည် သူ့အသည်းကို စိုးမိုးနိုင်ခင်းနေပေပြီ။ ရက်စက်ပါစေ ကိုတင်အေးရယ်ဟု သူ ငိုမျှက်မိသည့်တိုင်အောင် ကိုတင်အေး မနက်တိုင်း သူ့ဆီလာသည်ကို သတိရမိသေးသည်။ ချစ်မိလျှံနေသည့် သူ့မျက်နှာကို မြင်မိသည်။

မေသီ မဲ့ပြီး ပြုံးသည်မှာ လောကကိုဖြစ်သည်။ ဤလောကသည် အူချာလည်အောင် ရူးသွပ်နေပေသည်။ ပုဏ္ဏားဇ္ဇနော ဥမ္မတ္တကောတို့သည် ချစ်မှုကြိုက်မှု၊ သွားမှုလာမှု၊ နေထိုင်မှုတို့ဖြင့် တစ်သက်တာလုံး ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာ၍ နေကြသည်။ သို့သော် ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုဖြစ်၍ ပျက်ကြသလည်း လောကအရှုပ်အထွေးများ အနောက်မှာမူ ခွင့်လွှတ်ပြီး ကသာ အရာရာကို ပြီးဆုံးနိုင်ရတော့၏။ လောက၏ အခြေအပျက် ပွေလီလီတို့ကို သုံးသပ်မိလေလေ ဘာကိုမသိ

ခွင့်လွှတ်နိုင်လေလေ ဖြစ်တော့သည်။ သူသည် မိမိအချစ်
မခိုင်၍တစ်ကြောင်း၊ သူ့ကိုခွင့်လွှတ်လိုက်ရသော်လည်း စိတ်
သက်သာရာ ရမှုကို မဲပြီးပြီးခြင်းဖြင့် ယူလိုသေး၏။

ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သော်
လည်း ကိုယ့်အချစ်ကို မေသီ ချုပ်၍ မရချေ။ ချုပ်တည်းဖို့
လည်း မကြိုးစား။ သူ့ကို ချစ်မိသည့်အတွက်ဆိုလျှင် ဘယ်လို
ဒုက္ခပင်လာလား မေသီ မထီချေ။ အကြောင်းမှာ သူသည်
သူ့အချစ်ဦး မဟုတ်ခဲ့သော်လည်း သူမူကား မေသီ၏တစ်
ယောက်တည်းသော အချစ်ဦးဖြစ်သည့်အတွက် ဖြစ်ပေ၏။
သို့သော် ဘယ်လိုချစ်ချစ် ပင်လယ်တော့ ခြားခဲ့ပါပြီဟု တွေးမိ
လျှင် သူရင်မှာ တိမ်စင်သည့် ကောင်းကင်လို ဟာ၍ သွားမိ
လေ၏။

မေသီသည် ပန်းလှူစွာ ခြံရှေ့သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိ
သည်နှင့် ကိုတင်အေး ရောက်လာသည်မှာ တစ်ချိန်တည်း
ဖြစ်၏။ ကိုတင်အေးသည် 'ဟေ့ ကောင်မလေး ခရေပန်းတွေ
ကြွေတော့ဘူးလား' ဟု လှမ်းအော်ကာ ခြေလှမ်းသွက်သွက်
နှင့် လာသည်။ မေသီကမူ မပြီးလည်းမပြီး၊ မရယ်လည်း
မရယ်၊ တွေ့၍သာ ကြည့်နေမိတော့သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ
အဖွန်တရာမှ ချိပြီးကြည်ရှင်ကာ နေလေ၏။ သည်နေ့ မေသီ
အိမ်ပေါ်တက်မပြေး။

သူ့ကို တွေ့ရပြန်တော့လည်း မေသီ တုန်လှုပ်မိသေး
သည်။ ကြည့်ပါဦး၊ သူ့မျက်နှာကဖြင့် မေသီတစ်ယောက်သာ
ချစ်သလိုပါပဲ။

ကိုတင်အေးသည် စိတ်စောကြီးစွာ သူပြောချင်သမျှကို
အလောတကြီး ပြောလေ၏။ သူသိပ်ပြီး စိတ်ပါစွာတော့ ပြော
သည်။ သူ့အသံမှာ တုန်နေ၏။ မျက်လုံးများမှာ တောက်ပ
နေ၏။ ချစ်စကားများမှာ မှေးမှိတ်အိပ်ပျော်ချင်အောင်
သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းပါပေသည်။

ကြည့်စမ်း၊ ပြောင်လိမ့်နေလိုက်တာ။ သို့သော် သူ့စကား
များကို မေသီ လက်ခံနေရ၏။ ပြီး၍ကြည့်၍ နားမထောင်
သော်လည်း သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ သူ့စကားများကို
ဘက်ဟက်ပက်ပက် မရယ်လိုက်နိုင်ချေ။

'ဟင်... မေသီ ဘယ်နှယ်လဲ' ဟု သူက မေးလေသည်။

မေသီကား ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့။

ကိုတင်အေးသည် မေသီ ငြိမ်နေသည်ကို အားမလို
အားမရဖြစ်ကာ ဒန်းကြိုးကို ကိုင်ထားသည်။ မေသီ လက်
ခံလေး တစ်ဖက်ကို ဆုပ်လိုက်သည်။

'မေသီ... ကိုတင်အေးကို ပြောပါကွယ်'

မေသီသည် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါလေသည်။ မေသီ
အိပ်တတ်နိုင်တော့သည်။ ကိုတင်အေးက သူ့လက်ကို
ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့အချစ်ကို တောင်းနေစဉ်မှာ မေသီ၏ အချစ်
သည် ကြောက်မက်စဖွယ် ထ,၍ ပေါက်ကွဲလေသည်။

အို... မေသီ ဘာမှ သတိမရဘဲ နှစ်လိုက်မိလေမလား။

'မေသီ... မေသီ' ဟု ကိုတင်အေးသည် အငမ်းမရ
ခေါ်၏။

'မေသီ... မေသီ မေးတာကို ဖြေပါဦး အချစ်ရယ်'

မေသီသည် သည်လိုဆက်နေ၍ အကျိုးမရှိသည်ကို
သတိရမိလေ၏။ မိမိ၏ လက်များကို ဆုပ်ထားသော
ကိုတင်အေး၏ လက်ချောင်းများကို တစ်ချောင်းစီ ဖြေလေ
သည်။ ကိုတင်အေးလည်း မေသီ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေ
သည်ကို မြင်၍ အနည်းငယ် ကိုယ်ရှိန်သတ်ပေးကာ
နားမလည်သလို ကြည့်နေ၏။ မေသီသည် သူ့ချစ်ဦး၏
မျက်နှာကို မော်၍မျှ မကြည့်ဘဲ တစ်ချက်မျှ ရှိုက်ကာ ဖြည်း
ဖြည်းစွာ အိမ်ပေါ် တက်ခဲ့လေ၏။

မေသီ ခြံထဲသို့ မဆင်းသည်မှာ ဆယ်ရက်ရှိသွားပြီ။
မနက် မနက်မှာ ကိုတင်အေးလာပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ပြန်ပြန်
သွားသည်ကို မြင်ရပြန်တော့လည်း စိတ်ထဲက မကောင်း။
မေသီသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ ကျိန်ဆဲမိတော့ရှာသည်။

ကိုတင်အေးကို သည်လို အကျိုးမသိ၊ အကြောင်းမသိ
ရှောင်နေ၍ မပြီး။ သူ့အား စိတ်ထဲရှိသမျှ ဖွင့်ပြီး ပြောလိုက်
တော့မည်။ ကိုတင်အေးနဲ့ မေသီနဲ့ ဒီအကြောင်းကို မေ့လိုက်
ကြပါစို့... လို့။

ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့ပြန်၏။ နေ့လယ်နေ့သည် မိုးသားများ
ကြားမှ ဘွားခနဲ ပေါ်နေသည်။ သစ်ပင်အားလုံးတို့သည် ကိုယ့်
အရိပ်ကိုယ် ပြန်နင်းကာ ရှိသည်။ ခရေပွင့်တို့သည်လည်း
နီညိုညို အရောင်ဖြင့် လုံးပြီးနေကြ၏။

ကိုတင်အေးကို ခရေပင်အောက်မှာ အံ့အားသင့်စွာ
တွေ့ရသည်။

'အို... ကိုတင်အေး၊ အလုပ်မသွားဘူးလား'

'ဟင်အင်း'

'အို... ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာ တကယ်ပဲ မသိဘူးလား' ဟု သူက
မေး၏။ သူ့အသံမှာ ဒေါသသံပါ၏။ မေသီသည် ဘာမျှ
မဖြေဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်မိလေသည်။

'အလုပ်မသွားတာ ဘယ်နှရက်ရှိပြီ ထင်သလဲ။ ကိုတင်
အေး ဒီမှာ အမြဲလာစောင့်နေတာကော မသိဘူးလား' ဟု
မေးပြီး 'မေသီလုပ်သွားလိုက်တာ ကိုတင်အေးဖြင့် ရူးကျန်
ရစ်တာပဲ၊ မေသီရယ်... ရက်စက်လိုက်တာ' ဟု သူ နာကြည်း
စွာ ညည်းညူလေ၏။

ကိုတင်အေးသည် အံ့သြစွာကြည့်ကာ 'မေသီ' ဟု ခေါ်
သည်။

မေသီသည် လျလျကလေး ပြုံးလေ၏။

'မေသီဖြင့် ဝမ်းနည်းလို့မဆုံးပါဘူး။ ဪ... ကိုတင်
အေးဟာ မေသီကို လှည့်စားရက်လိုက်တာလို့။ ကိုတင်အေး
တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်နေလျက်က မေသီကို
ဘာဖြစ်လို့ ညည်းဆဲချင်တာလဲ။ ကိုတင်အေးဟာ မေသီကို

လိမ်ပြီး ချစ်မယ်ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အလိမ်ပေါ်သွားပြီ’

ကိုတင်အေးမှာ မျက်နှာအပျက်ကြီးပျက်ကာ စကား တစ်လုံးမျှ မဆိုဘဲ နေလေ၏။ ရာဇဝတ်ကောင်ပမာ မျက်နှာ ထားကျနေ၏။ ကြက်သေသောပြီး ရုတ်ခနဲ တွေ့တွေ့ဝေနေ၏။

အတန်ကြာမှ မျက်နှာ မသာမယာနှင့် ‘ကိုတင်အေး မှားတယ် မေသီ’ဟု ဝန်ခံလေ၏။

‘မှားတယ်ဆိုရင် ဒီနေရာမှာ ဒီဟာ ပြီးကြပါစို့ ကိုတင် အေးရယ်’

‘အို... မပြီးနိုင်ဘူး။ ကိုတင်အေး မေသီကို ချစ်တယ်’

မေသီ ဝမ်းနည်းပန်းနည်းပြုကာ ခေါင်းခါလေသည်။ သူ့အမူအရာမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပင် ဖြစ်နေကြောင်းကို သိသော် လည်း ပာနံဆောင်ဖို့ စိတ်မကူး။ ဂရုမစိုက်ပါဘူးဟူသော အနေဖြင့် မထိတရီ နေလိုက်ဖို့ မကြိုးစား။

‘ကိုတင်အေးလေ... ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မေသီကိုသာ ချစ်မယ်၊ မေသီကို ချစ်ရမှ အေးမယ်၊ ယုံစမ်းပါ မေသီရယ်။ မေသီအချစ်အတွက်ဆိုရင် ဘာကိုမဆို စွန့်ပြပါမယ်။ အိုး... ဒီလိုမပြုံးပါနဲ့လေ။ ရင်ခွဲပြရမှာလား။ ချစ်တာကို ပါးစပ်က မပြောတတ်ဘူး မေသီ’

ကိုတင်အေး၏ မျက်နှာမှာ သွေးရောင်ကြွလာသည်။ သူ့ကိုယ်မှာ ယိမ်းယိုင်ကာ မေသီကို မိုးလျက်ရှိလေသည်။

မေသီက ‘အို... တော်ပါတော့။ ဘာပြောပြော မေသီ တော့ ကိုတင်အေး အချစ်မျိုးကို သိပ်ကြောက်တာပဲ’ဟု ပန်း တစ်ဖက်တွန့်ကာ လှောင်ရယ်ရယ်ရင်း ပြောသည်။

ကိုတင်အေးမှာ ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ငိုနေ ၏။ ပြီးမှ ‘မေသီအတွက် ဘာကိုမဆို စွန့်နိုင်တယ်လို့ ပြောပ ကော မေသီ။ ကိုတင်အေး မှားခဲ့မိတဲ့ အပြစ်ဟာ မကျေနိုင် လောက်အောင်ပဲ ကြီးသလား’ဟု မေးလေ၏။

မေသီက ရယ်လေသည်။

‘ခုပြောနေတာက ကိုတင်အေးကို အပြစ်ဆိုနေတာ မဟုတ်ဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တာဟာ အပြစ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်မိပြီဆိုရင် သစ္စာရှိရတယ်၊ တည်တံ့ရ တယ်။ အချစ်ဟာ ပေါ့ပေါ့ကလေး မဟုတ်ဘူး။ ကိုတင်အေး ခုလို လုပ်တာဟာ ဟိုကောင်မလေးအပေါ်မှာရော၊ မေသီ အပေါ်မှာရော သက်သက် မတရားလုပ်တာပဲ။ ကိုတင်အေး လာဖြစ်လို့ ဒီလောက် မိန်းကလေးတွေကို ဒုက္ခပေးချင်တာ လဲ၊ မေသီကိုရော ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ချင်တာလဲ...လို့’

အသံမှာ ငိုသံပါသည်။ မေသီ၏ ရင်မှာ ပွင့်ထွက်တော့ မလို ပူလျက်ရှိသည်။ မေသီမှာ ကိုတင်အေးနားက ရုတ်ခြည်း ထ,ကာ ဝေးဝေးသို့ လွှတ်လွှတ်ကျွတ်ကျွတ် ပြေးချင်စိတ် ပေါက်လာလေ၏။ ကမ္ဘာ့အစွန်းကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငရဲကိုပဲဖြစ်ဖြစ်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် များပြားသော အဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင် ကာ ရှည်လျားစွာ မင်းမူနေသည်။ မိုးသားများကြားမှ နေသည် ပူလောင်သော အရှိန်အဝါတို့ကို လောင်းသွန်းချသည်တွင်

သစ်ရွက်အပေါင်းတို့သည်လည်း ခေါင်းငုံ့ကာ မာန်လျှော့နေ ကြရှာသည်။ လေသည်လည်း ကွယ်ပျောက်နေပြီလိုလို။

‘မေသီ ကိုတင်အေးကို နည်းနည်းမှ မချစ်ဘူးလား’ဟု ဖြန့်ခနဲ မေး၏။

မေသီက ဘာမျှ မပြောဘဲ နေလေ၏။

‘မေသီ... ပြောပါကွယ်၊ မချစ်ဘူးလား’

‘မေသီ မပြောနိုင်ဘူး’

‘အို... ပြောရမယ်။ မေသီနဲ့ ကိုတင်အေး တစ်နေ့ ကွဲ ကြတောင် ဒါကို ရှင်းရှင်းသိရရင် ဖြေနိုင်ဦးမယ်။ ပြောပါ မေသီ။ ကိုယ်တို့ဟာ ငယ်လည်း ငယ်သူငယ်ချင်းပါကွယ်။ ဘာမှ ဖုံးနေကြစရာ မလိုပါဘူး’

မေသီသည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ ‘ချစ်တော့ချစ်တယ်’ ဟု သံပြတ်နှင့် ဆိုလေသည်။

‘တော်ပါပြီ၊ ကျေနပ်ပါပြီ။ ကိုတင်အေး သွားပါတော့ မယ်’ဟု ပြော၍ ထွက်သွားမည်ပြုပြီးမှ ‘မေသီရယ်... ကိုတင်အေးကို ချစ်လျက်သားနဲ့’ဟု တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပြောလေသည်။

‘အို... ထပ်မပြောပါနဲ့တော့။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါ ဘူး။ မေသီမှန်တာပြောလို့ အတင့်ရဲချင်သလား’ဟု ခပ်မြန်မြန် ပြောရင်း စိတ်ထွက်လာကာ ‘ကိုတင်အေးဟာ မေသီထံ အထင်သေးနေတယ်။ မေသီ သဘောသေးလို့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုတင်အေး ဘယ်ဘဝက ပြန်လာပြန်လာ မေသီ လက်ခံမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ အပြစ်မရှိဘဲ ဟိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်စွန့်ပြီး မေသီဆီ လာမှာတော့ မလိုချင်ဘူး။ မတရားလုပ်တာကို မေသီ ရှုံးချင်ရုံးပါစေ အားမပေးနိုင်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူထံ မေသီ မလှချင်ပါဘူး။ မေသီလေ အချစ်မျက်နှာထက် မိန်းကလေးအချင်းချင်း မျက်နှာကို ပိုမိုချင်တဲ့စိတ်ရှိတယ်။ ကိုတင်အေး... သူ့ကို မသနားပေမဲ့ မေသီက မရက်စက်ချင်ပါ ဘူး။ သူ့ကို စွန့်ပါမယ်ပြောရင် မေသီ ကျေနပ်မယ်ထင်တာ ဟာ ကိုတင်အေး မှားတာပဲ။ မြင့်မြတ်တဲ့ အချစ်ဟာ သစ္စာနဲ့ အမြဲတွဲနေတယ်။ ကိုတင်အေးဟာ ယောက်ျားကောင်းတစ် ယောက် ပီပါစေ။ အချစ်ကို ပေါ့ပေါ့ မတွေးပါနဲ့’ဟု စိတ် လိုက်မာန်ပါ ပြောလေသည်။

ကိုတင်အေးလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်သွားတော့သည်။ မေသီကား ငိုချင်သလို၊ ရယ်ချင်သလိုဖြစ်ကာ ကျနိုး သည်။ ဖြောင့်မတ်သူသည် လောကရေးမှာ ရှုံးနိမ့်တတ်သည် သို့သော် တစ်သက်လုံးကား လိပ်ပြာလုံလေတော့သည်။ ဒါသာ အမြတ်ဖြစ်၏။

မေသီသည် အင်မတန်ကို ခွမ်းလျှော့ မချီတရိ ပြုံးမိနေ လေ၏။

ဒေါင်းဆောင်ကောင်းတိုင်းအရည်အချင်း - ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ဆေကိန္ဒ

စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်များနှင့် ဒေါင်းဆောင်မှု အခန်းကဏ္ဍတွင် ဒေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်လိုသူလူငယ်များနှင့် လူကြီးများအတွက် လိုက်နာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ရန် ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါင်းဆောင်ကောင်း တိုင်းအရည်အချင်းကို တွေ့ဆုံအဆုံးအမ လမ်းညွှန်ချက်ရှုထောင့်မှ ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပင်ကိုအရည်အချင်း၊ ဒေါင်းဆောင်ကောင်းတိုင်း အင်္ဂါရပ်များ၊ ဒေါင်းဆောင်ကောင်းတိုင်း အပြောအဆို၊ စကားပြောနည်း၊ ဒေါင်းဆောင် ကောင်းတိုင်း အမူအရာ၊ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဆရာတော်ကြီးများ၏ အတုယူဖွယ် အမူအရာများ စသဖြင့် ဒေါင်းစဉ် ၂၅ ခုဖြင့် လက်တွေ့ကျကျ လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်ရန် လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓတရားတော်များနှင့် မြန်မာစကားစုံများ - ဓမ္မဝရိယ ဦးအေးနိုင်(ဘီအေ)

ဓမ္မအတွေ့အကြုံမှ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည့်စကားစုံများသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏တရားဒေသနာတော်များကို အသိသီးတော်ညွှန်း လျက်ရှိနေကြသည်။ စကားစုံများမှ ညွှန်ပြထားသော ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို သိရှိလိုက်နာကျင့်ကြံ၍လောကီအကျိုး၊ လောကုတ္တရာအကျိုးများရရှိရန် ရည်သန်ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဆုံးမဩဝါဒများကို ပေးလိုသည့်အခါ ဦးစီးစကားဖြင့် ဆုံးမဩဝါဒပေးသည့်ထက် စကားစုံများကိုရွတ်ဆိုပြီး သိပ္ပံဟတ် ရေးသားပြီး ဆုံးမဩဝါဒပေးခြင်းက ပို၍ထိရောက်နိုင်စေကြောင်း လမ်းညွှန်ထားပါသည်။

ခေါင်းစဉ် - ဗုဒ္ဓမဂ္ဂဗျူဟာ

ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အဓိကဘဏ်စနစ် - မောင်ကြည်ညို(ပါဏိဓု)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး ပြော့ဘဝမရုန်းထခဲ့ရသော ဂျပန်နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးစွဲမြဲပြီးတိုးတက်စေရန်အဓိကအကြောင်းရင်း တစ်ရပ်ဖြစ်စေခဲ့သော အဓိကဘဏ်စနစ်(Main Bank System) အကြောင်း ရေးသားထားသည်။ အဆိုပါအဓိက ဘဏ်စနစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် ဝံ့မြို့စနစ်ငယ်များ၊ စီးပွားရေး ဝံ့မြို့စနစ်တိုက်မှု အရှိန်အဟုန် မြင့်မားစေရန် အဓိကမောင်းနှင်အားကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည့် အသင့်လျော်ဆုံးစနစ်ဟုဆိုသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ဘဏ်များ၊ လက်ပွန်းတတီး လက်တွဲဆောင်ရွက်ပုံကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားပြီး မြန်မာနိုင်ငံအတွက် လမ်းစတင်ခဲ့ ဖော်ညွှန်း ထားသည်။ စီးပွားရေးလောကအတွင်းကျင့်လည်ကြကုန်သူအားလုံး အသိပညာ၊ အတတ်ပညာဖြည့်ထည့်မှု၊ ငွေကြေး ထွေးကွက်တွင် လှည့်ရှားသူများ၊ စီးပွားရေးလုပ်ဆောင်သူများက ကြိုဆိုရမည့်စာတစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

အလင်းသစ်ရာထူးဝင်ခွင့်လမ်းညွှန် - အလင်းသစ်စာတည်းအဖွဲ့

နည်းပြ သရုပ်ပြများ၊ စီမံခန့်ခွဲရေးဝန်ထမ်း(၁)၊ ဥပဒေအရာရှိအဆင့်(၄)၊ ဒုဗြိဒ္ဓယ်တရားသူကြီးများ၊ ဒု-ဦးစီးမှူးများ၊ ဒု-အကောက်ခွန်မှူးများ၊ ဒု-စီမံကိန်းမှူးများ စသည့်ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိငယ်များနှင့် မြန်မာ့စီးဝင်အရာရှိရာထူးအား လုံးအတွက် ရေးဖြေ၊ နှုတ်ဖြေဖြေဆိုရာတွင် လက်ကိုင်ပြနိုင်ရန်ပြုစုထားသည်။ အထွေထွေစာပညာနှင့် မြန်မာစာ ဘာသာရပ်များပါဝင်သည်။ ရာထူးဝင် စာမေးပွဲဖြေဆိုမည့်သူများ၏လိုအပ်ချက်များအတွက် အချိန်တိုအတွင်းအကျိုး မြှင့်နိုင်အောင် စောင့်ရှောက်ရင်းခံဖြင့် ပြုစုထားသောစာအုပ်ဖြစ်သည်။

ခေါင်းစဉ် - ဗုဒ္ဓမဂ္ဂဗျူဟာ

ထေရဝါဒရှုထောင့် - မင်းနုနှင့်(မော်ကျွန်း)

လူသားတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်ရွှန်းသော ဘဝကောင်းဘဝပန်းကိုရရှိရန် မြတ်ဗုဒ္ဓလမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း မိမိ ကိုယ်တိုင် တိတိယ လိုက်နာကျင့်သုံးသော ဓမ္မကဿာ ဖန်တီးနိုင်ကြောင်း လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည့် စာအုပ်ဖြစ် သည်။ သီလဗျူဟာဖြင့်လည်း သမာဓိလည်းမရဘဲ၊ လောဘလည်းပါးလျား၍လော၊ ဘာတရားထူးမူလည်းမရနိုင်၊ သော တာပန် ဖြစ်ပို့မည်ဟုထေးလေ့စွဲ ထိုကြောင့်လည်း အယူအမြင်မှန်ကန်ခြင်းနှင့် သီလစင်ကြယ်ခြင်းသည်ကောင်းမှု ကုသိုလ်တို့၏ အစအမွှန်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓလက်ထက် ပါရမီပိုင်အမျိုးသမီးများ

အရာရာ၌ ယောက်ျားများသာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်သောအသိဉာဏ်ရှိသည်မဟုတ်။ မိန်းမသားများသည်လည်း ထိုထို အရာ၌ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အသိဉာဏ်ရှိသည်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေရန် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလက်ထက် ထင်ရှားထူးချွန်သောပါရမီပိုင်အမျိုးသမီး ၁၂ ဦး၏အကြောင်းကိုရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ မဟာပဇာပတိခေါ်တမိ၊ ယသောရောဒေဝီ၊ သောဒေဝီ၊ ယုဇာတရာ၊ မိဂါရ မာတာ၊ ဝိသာခါ၊ အပ္ပမာဓိ၊ ဂူဠသုဘဒ္ဒါ၊ သုမနဒေဝီ၊ ဒီယကောသီ၊ ဉတ္တရာနှင့် သီရိမာ၊ စာမိ၊ ဉ္ဗလဝဏ္ဏတို့ ပါဝင်ပါသည်။

ခေါင်းစဉ် - ဗုဒ္ဓမဂ္ဂဗျူဟာ

ပုဂံခေတ် အနော်ရထာမင်း
လက်ထက်တော်တွင်
ဝေသာလီပြည်မှ မင်းသမီးတစ်ပါး
ဆက်သခဲ့ကြောင်း၊ အမည်မှာ
ပဉ္စကလျာဏီဖြစ်ကြောင်း၊
ထိုမင်းသမီးကို သွားရောက်
ဆောင်ယူရသည့်
အမတ်ရာဇဓမ္မရာဇ်နှင့်
ဆောင်ယူလာရာ လမ်းခရီးတွင်
မလွတ်မကင်းဖြစ်ခဲ့ကြောင်း
စသည်တို့ သိရသည်။
ထိုပဉ္စကလျာဏီမင်းသမီးသည်
ကျန်စစ်သား၏မယ်တော်ဖြစ်ကြောင်း
မြန်မာရာဇဝင်စာအုပ်များတွင်
ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

အမှန်မှာ အနော်ရထာမင်း
လက်ထက်တော်တွင်
ဝေသာလီပြည်မှ သမီးကညာ
ဆက်သခဲ့ကြောင်း မြန်မာရာဇဝင်
စာအုပ်များတွင် တွေ့ရှိရသော်လည်း
ခေတ်ပြိုင်အထောက်အထားများကိုမူ
မတွေ့ရပါ။ ဝေသာလီပြည်
ဆိုသည်က အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊
ဘီဟာပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းဒေသ
ဖြစ်သည်။ ယခုခေတ်တွင်
မူဇဖာပူရ ဒီစတြိတ်အတွင်း
တည်ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။
ပဉ္စကလျာဏီမင်းသမီးဆိုသည်က
ဝေသာလီမင်း၏သမီးတော် ၇ ပါး
အနက်မှ အကြီးဆုံးဖြစ်သည့်

ကျန်စစ်သား မယ်တော်ရင်းတမ်း

မောင်သန်းဆွေ၊ ထားစာပေ။

သက်မိတ္တု၏သမီးတော် ရုစိရပဘာဝတီ
ကို အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် ထိမ်းမြား
လက်ထပ်ပေးရာမှ မွေးဖွားလာသည့်
သမီးတော်ဟု ဆိုပါသည်။ တစ်နည်း
အားဖြင့် ဝေသာလီမင်း၏ မြေးတော်ဖြစ်
သည်။ ပဉ္စကလျာဏီမင်းသမီးနှင့် ပတ်
သက်၍ သိရသမျှသည် တိကျနိုင်စွမ်း
မရှိချေ။

တိကျနိုင်စွမ်းမရှိအထောက်အထား
အရ သိရသည်မှာ ကျန်စစ်သားမင်း
လက်ထက်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ မင်းသမီး
တစ်ပါး ဆက်သဖူးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
သို့သော် ထိုအကြောင်းကို မြန်မာရာဇဝင်
မှတ်တမ်းများတွင် မတွေ့ရှိရပါ။
ကျန်စစ်သားမင်းကြီးကို သမီးကညာ
ဆက်သသူမှာ စောလီ(Choli)ဟု ခေါ်
သည့် တစ်လိမင်း ဖြစ်ပါသည်။ အိန္ဒိယ
နိုင်ငံ တောင်ပိုင်းမှာ အုပ်စိုးသည့် ဘုရင်
တစ်ပါးဖြစ်၏။ ကျန်စစ်သားမင်းက ထို
ဘုရင်ထံသို့ ရတနာသုံးပါးကို သက်ဝင်
ယုံကြည်ပြီး နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရား
ကသာ လောက၌ အမြတ်ဆုံးဖြစ်သည့်
အကြောင်း ရွှေပေလွှာ၌ ဟင်္သာပဒါးနှင့်
အကျဉ်းရေးပြီး ပိုးပေးခဲ့၍ ဖြစ်သည်ဟု
ဆိုပါသည်။ စောလီမင်းက ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး သမီးကညာနှင့် ပဒေသာ
ပင်ကို ဆက်သခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။
ကျန်စစ်သားမင်းလက်ထက်တော် မွန်
ဘာသာနှင့်ရေးထိုးသည့် ကျောက်စာ
(မြန်မာဘာသာပြန်)တွင်-

‘စောလီမင်းသည် ဂြိုဟ်ဘုရား
ဒီတြဓမ္မရာဇ်မင်း ပေးလိုက်သော ဗုဒ္ဓ၊
ဓမ္မ၊ သံဃာတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို
ကြားသိသောအခါ မိမိစွဲမြဲနေသော မိစ္ဆာ
ဒိဋ္ဌိအယူမှ သမ္မာဒိဋ္ဌိအယူသို့ တစ်ဖန်
ကူးပြောင်းသက်ဝင်သွား၏။’

‘ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော
သမီးတော်တစ်ပါးကို ဂြိုဟ်ဘုရားဒီတြ
ဓမ္မရာဇ်မင်းအား လာရောက်ဆက်သ
တော်မူ၏။’

ဟု ရေးထိုးထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဝေသာလီပြည်မှ သမီး
ကညာဆက်သသည့် ကိစ္စဆိုသည်မှာ

ကျန်စစ်သားမင်းလက်ထက်တော်
စောလီမင်းက သမီးတော်ဆက်သခဲ့
သည်နှင့် မှားယွင်းဟန်ရှိသည်ဟု ထင်ရ
ပါသည်။ သို့သော် ကျန်စစ်သားမင်း၏
မိဖုရား ၄ ပါးစာရင်းတွင် စောလီမင်း၏
သမီးတော် မပါဝင်သည်ကို တွေ့ရ
သည်။ ကျန်စစ်သား၏ မိဖုရား ၄ ပါး
မှာ မြန်မာရာဇဝင်စာအုပ်များအရ ပရိမ္မ
ရွာသူကြီးသမီး အပယ်ရတနာ၊ မဏိ
စန္ဒာ ဟု ခေါ်သည့် ခင်ဦး၊ ရသေ့ကြီး
တစ်ပါး၏ တူမ သမ္ဘူလနှင့် ထီးလှိုင်
ရွာသူကြီးသမီး ခင်တန်တို့သာ ပါ
သည်။

ဦးကုလား၏ မဟာရာဇဝင်တော်
ကြီး စာပိုဒ်ရေ ၂၉၆ တွင် အနော်ရထာ
မင်းက သမီးကညာဆောင်ယူရန်
အမတ် ရာဇတမန်ကို စေလွှတ်သည့်
အကြောင်း အတိအလင်းပါရှိပါသည်။
မှန်နန်းရာဇဝင်တော်ကြီး စာပိုဒ်ရေ ၁၃၄
တွင်လည်း-

‘မင်းကြီးလည်း နန်းတက်တော်မူ
ပြီးလျှင် စောလုမင်းမယ်တော် မိဖုရားမှ
တစ်ပါး ငါနှင့် ထိုက်တန်သော မင်း
သမီးကို ဇမ္ဗူဒီပါမြေပြင်ဝယ် ရှာလေ
ဟူ၍ အမတ်ရာဇတမန်ကို လက်ဆောင်
လက်နှံတို့များနှင့် လွှတ်တော်မူ၏။’
ဟု ပါရှိနေပါသည်။

ဤဖော်ပြချက်အရဆိုလျှင် ရာဇ
တမန်ကို ဝေသာလီမင်းသမီး ကြိုရန်
အနော်ရထာမင်းကြီး နန်းတက်သည့်
ခရစ်နှစ် ၁၀၄၄ နောက်ပိုင်းမှ စေလွှတ်
ခြင်း ဖြစ်ပါမည်။

မြစေတီကျောက်စာဟု ခေါ်ကြ
သည့် ရာဇကုမာရကျောက်စာအရ
သာသနာတော် ခုနှစ် ၁၁၂၈ (ခရစ်နှစ်
၁၀၈၄)တွင် ကျန်စစ်မင်းက အိုမင်း
မစွမ်းဖြစ်နေလေပြီ။ ဤအချက်တစ်
ချက်တည်းနှင့်ပင် ကျန်စစ်သားသည်
အနော်ရထာ နန်းတက်ပြီး (ခရစ်နှစ်
၁၀၄၄)ခုနှစ် နောက်ပိုင်းမှ ပုဂံနန်းတွင်း
သို့ ရောက်လာသည့် ဝေသာလီ
မင်းသမီး ပဉ္စကလျာဏီ၏ သားတော်
မဟုတ် ဆိုသည်မှာ ထင်ရှားနေပါသည်။

အချို့က ကျန်စစ်သား၏ မယ်
တော်မှာ ဥသျှစ်သီးမှ သန္ဓေတည်သည့်
အမျိုးအနွယ်ဖြစ်ကြောင်း မွန်ဘာသာ
ဖြင့် ရေးထိုးထားသည့် ကျောက်စာ
တစ်ချပ်တွင်ပါသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ရှေးမြန်မာရာဇဝင်များတွင် ဤကဲ့
သို့ ဒဏ္ဍာရီဆန်သော ရေးသားချက်များ
တွေ့ရသည်။ ဥပမာ သရေခေတ္တရာ
ရာဇဝင်တွင် ဗေဒါရီသည် သမင်မက
ပေါက်ဖွားသည်ဟု ဆိုသည်။ ရုခိုင်
ရာဇဝင်တွင် မင်းသားတစ်ပါး ဆတ်မ
နှင့် ပေါင်းဖော်မိ၍ သားယောက်ျားလေး
မွေးဖွားကြောင်း ပါသည်။ ထားဝယ်
ရာဇဝင်တွင်လည်း ငါးရုံးမက လူ
ယောက်ျားနှင့် လူမိန်းမနှစ်ယောက်
အမြွှာမွေးဖွားကြောင်းပါသည်။ မြင်ပိုင်
အရပ်မှ ပုဂံဘုရင် နရပတိစည်သူမင်း
ကို ဆက်သလာသော ဝေဠုဝတီ ဆိုသူ
မှာလည်း ဝါးပင်ထဲ၌ သန္ဓေတည်သော
မိန်းကလေးဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ မွန်
ရာဇဝင်တွင် လမုဖူးငုံထဲမှ ပေါ်ထွက်
လာသည့် မယ်လမု ဟူ၍လည်း
ကောင်း၊ ရွှေဖရုံပွင့်ကြီးထဲမှ ပေါ်ထွက်
လာသည့် ရွှေဖရုံမယ်(မွန်ဘာသာနှင့်
ကဝီးတုံး)ဟုလည်းကောင်း ရှိကြသည်
ကို သိရသည်။

ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် ဖြစ်နေသော ဤ
အကြောင်းအရာများသည် ရှေးဟောင်း
အိန္ဒိယ စာပေ၊ ကျမ်းဂန်များနှင့် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဇာတ်တော်များအပေါ် မြစ်ဖျား
ခံလာခဲ့ပုံ ရပါသည်။ ဥမင်ဂဇာတ်က
သဖန်းပင်ထက်မှ ရသော ဥဒုမ္မရဒေဝီ
ဆိုသူကိုလည်းကောင်း၊ သော်ကပင်
ထက်မှ ရသော သော်ကမာလာဒေဝီ ဆို
သည်လည်းကောင်း၊ အရှင်ဥပဂုတ္တ
မထေရ်၏ မယ်တော်သည်ပင် ငါးတစ်
ကောင်၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ ဖွားမြင်လာ
သည် ဟူ၍ လည်းကောင်း ဇာတ်တော်
များ၌ ပါခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ရှေးခေတ် သုတေသီ
တစ်ဦးက ကျန်စစ်သား၏ မယ်တော်
သည် ဥသျှစ်သီးထဲမှာ သန္ဓေတည်
သည်ထက် ဥသျှစ်ခြုံပိုင်ရှင်၏ သမီး

နိမိတ်တို့ ဥသျှစ်ခြံထဲ၌ ဖွားမြင်ခဲ့ဟန် နှစ်သက်ဟု ဆိုပါသည်။

ဦးကုလား မဟာရာဇဝင်ကြီး
မဟာအုပ် စာမျက်နှာ ၆ ကျွန်စစ်သား
ကို ဝိသနွေတည်နေရာ၌ ဖြစ်ပျက်ပုံ
ကို ခေါင်းစဉ်ဖြင့် အနော်ရထာမင်းက
ဖြေလျှင် ကြီးစွာလှုပ်၍ ဟူးရားဖြူ၊
သူ့ရည်တို့ကိုမြေလှုပ်ခြင်းအကြောင်း
အရာ အရှင်မင်းကြီးနောက်၌ မင်းပြု
ရည်သူ မြောက်အရပ်မှာ သနွေတည်နေ
သောကြောင့် ဟု လျှောက်ထားကြ
သည်။ အနော်ရထာမင်းသည် မြောက်
အရပ်၌ သနွေရှိသော မိန်းမတို့ကို စစ်
ကြော၍ သတ်သည်။ ၇၀၀၀ ကျော်
သေသည်ဟု သိရသည်။ ဟူးရားဖြူ၊
သူ့ရည်တို့အား မေးမြန်းရာ 'မသေ
သေး၊ မင်းလောင်းသည် အမိဝမ်းမှ
နှုတ်ပြီး ဟု လျှောက်တင်သည်။ ထို့
ကြောင့် သူငယ်၊ နို့စို့ပုခက်အတွင်းမှ
တို့ကို စစ်၍ သတ်ပြန်သည်။ ၆၀၀၀
သေသည်။ မင်းကြီးက ဟူးရား
ဖြူ ဟူးရားညိုတို့ကို 'သေပြီးလော
အပြန်ရာ 'မသေသေး၊ နွားကျောင်း
သားအရွယ်သို့ ရောက်ပြီး ဟု လျှောက်
တင်သည်။ နွားကျောင်းသားအရွယ်တို့
ကို စစ်၍ သတ်ပြန်သည်။ ၅၀၀၀ ကျော်
သေသည်။

ပရိမ္မအရပ်မှ တောင်သူကြီးကို
အပ်ထားသော မင်းသမီးသည် ယာထံ
ထွင် နဂါးလုလင်တစ်ယောက်နှင့် ပဋိ
သနွေ၍ ကျွန်စစ်သားကို မွေးဖွားခြင်း
ဖြစ်သည် ဆို၏။ သတ်ရာသို့ မပါ ကျန်
ရစ်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်စစ်
သားဟု အမည်တွင်ကြောင်း ဆိုသည်။
ဤသည်တို့မှာလည်း ပါးစပ်ရာဇဝင်မျှ
သာဖြစ်ရာ ကျွန်စစ်သား၏ မယ်တော်
ကို ဂဃနုဏ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း
ပြောနိုင်ပေ။ လူစွမ်းကောင်းမှ ဖြစ်လာ
သည့် ကျွန်စစ်သားမင်းသည် ငတပါး
မင်း(အရိုက်အရာကို ဆက်ခံ၍ မင်းဖြစ်
ကာသူ မဟုတ်ဘဲ အခြားတစ်ပါးမှ
မင်းဖြစ်လာသူ)သာ ဖြစ်သည်။ ■

မောင်သန်းဆွေထားဝယ်၊

မမ္မာဟယ်လင်
ဝင်းငြိမ်း

မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုသည်။

အင်္ဂလိပ်အထွက်
ဂျပန်အဝင်
မြန်မာပြည်တွင်
စစ်သူပုန်းအပြစ်
နေရပ်ခဲ့ရသော
သူနာပြုတစ်ဦး၏
အတ္ထုပ္ပတ္တိ

မဟာစာပေမှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်ပြီ

နေပြီအတိုင်းနေလိုကြသည့်
 လူ့သဘာဝတို့အတိုင်း
 သက်သေခံသက်သေပြန်
 အဆင်ပြေစွာ
 နေထိုင်၍ရမည့်ဆိုလျှင်
 ကိုယ့်အိုးကိုယ်အိမ်၊
 ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာ၊
 ကိုယ့်ဒေသခံသားလျှင်
 နေထိုင်ကျင့်လည်
 လိုကြပေသည်။
 ကျွန်တော်တို့
 ခိုင်းစွမ်းများစွာ
 သိမိလိုက်သမျှမှာတော့
 ကိုယ့်အိုးကိုယ်အိမ်မှာသာ
 ခေါင်းချလိုသူ
 များလှသည်။ မလွဲသာ
 မရှောင်သာသဘောဖြင့်
 အိုးအိမ်ငှားနေထိုင်ရပါလျှင်
 တစ်အိမ်တည်းမှာပင်
 ကြာရည်စွာ နေထိုင်
 တတ်ကြသည်။
 တစ်နေရာမှ
 အခြားတစ်နေရာသို့ပင်
 ရွှေ့ပြောင်းလိုခြင်း
 မရှိကြပါပေ။
 ကျွန်တော်တို့အတွက်လည်း
 တစ်နေ့နှင့် တစ်နေ့
 အတူတူလိုပင်

ပင်နီ၊ လင်သရူက၊ အိုးခြမ်းကွဲများ Pဆာမိ

ဖြစ်နေသည်။ မိကနေနှင့်
 မနက်ဖြန်သည် အစမျှ
 မထူးခြား
 ထပ်တူညီနေများပင်
 ဖြစ်နေသည်။

နေထွက်
 လာခြင်း၊
 နေဝင်
 သွားခြင်းများသာ
 ကွာခြားချက် ရှိသည်။
 တစ်ရက်၊ တစ်လ၊
 တစ်နှစ်အတွင်း
 ကျွန်တော်တို့
 လက်လှမ်းမီသမျှ
 ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
 ထူးထူးခြားခြား
 ဖြစ်စဉ်များ မရှိခဲ့ကြပါ။
 အဆောက်အဦများ၊
 လမ်းများ၊ လူများ
 အစစအရာရာသည်
 မှတ်ဉာဏ်အတွင်းမှာ
 ပုံသေအတိုင်းပင်
 မပြောင်းမလဲပင်
 ရှိနေသည်။
 ကျောင်းသားကလေးဘဝမှာ
 အတန်းတွေ တစ်တန်းပြီး
 တစ်တန်းသာ ပြောင်းလဲ
 သွားသည်။ ကျွန်တော်
 နေထိုင်ရာပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့
 ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲ
 သွားသည်ဟူ၍ ဘာမျှ
 မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်၏
 အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးမှု

ရုပ်ပုံပုံစံ

ရသတတ်။

အပတ် ၃၁၇၊ ဇွန်၊ ၂၀၁၆

အားနည်းသည်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မနက်မိုးလင်းနှင့် မိုးချုပ်သည်အထိ သက်ရှိသက်ခံ အရာအားလုံးသည် နာရီလက်ကလည်သလိုပင် အစဉ်အတိုင်း လည်ပတ်နေသည်ထင်မိသည်။ တစ်မြို့လုံးအတိုင်းအတာနှင့် ကြည့်လျှင်ပင် ဖတ်ပြီးသား စာမျက်နှာကို ထပ်ကာထပ်ကာ ဖတ်နေရသလိုသာ ရှိခဲ့သည်။

တစ်မြို့လုံးရှိ လူတွေကိုပင် အလွတ်ရသလို ရှိနေခဲ့သည်။ မြို့ပေါ်၌ လူတစ်ယောက် သေဆုံးသွားလျှင်တစ်မြို့လုံးသိကြရသည်။ သိနိုင်သည့်အချက်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာက နာရေးတစ်ခုဖြစ်ပေါ်ပြီဆိုပါလျှင် ဂျစ်ကားတစ်စီးဖြင့် လော်စပီကာတပ်ကာ တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် တိတ်ကျကျကြေညာ၍ အသိပေးသော အလေ့အထတစ်ခု ထွန်းကားခဲ့သည်။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ လူတစ်ဦးသေဆုံးပြီဆိုပါလျှင် ရပ်ရွာက ဝိုင်းဝန်းကူညီရင်း ဂျစ်ကားဖြင့် ကြေညာပေးမည့်သူကို လူထုတစ်စုခေါ်ရသည်။ ထိုသူသည်ပြီးဖြစ်လျှင်လည်း တစ်ဆင့်စကားကြားရုံဖြင့် အသုဘရှိရာ အိမ်သို့ ထိုသူ ရောက်လာပါသည်။ သေသူ၏ အမည်၊ အသက်၊ ဆွေမျိုးစာရင်းကို စီစဉ်ရေးသားပြီးလျှင် မည်သည့်နေ့မှာ သင်္ဂြိုဟ်မည်၊ မည်သည့်နေ့မှာ ရက်လည်ဆွမ်းသွက်ပါမည် အစရှိသဖြင့် ပြည့်စုံစွာ ရေးသားပြီး တစ်မြို့လုံးသို့ ကားတစ်စီးဖြင့်လှည့်ပတ်ကာ အသိပေးကြေညာပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ကလေးများလည်း ကြောက်တတ်သူများက သွားနေကျလမ်းပေါ် အသုဘလှည်းရှိနေလျှင် မြေပုံအသစ်ရေးဆွဲကာ ရှောင်လွှဲသွားတတ်ကြသည်။

ကျွန်တော် နေထိုင်ရာ လမ်းထိပ်မှာက တရုတ်လက်သမားရုံလေးတစ်ခု ရှိသည်။ အခြားသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ လုပ်ကိုင်သည်ကို တွေ့မြင်ရပါသော်လည်း ဘာသိဘာသာပင် ရှိနေခဲ့သည်။ အသုဘထည့်ရန် အခေါင်းစပ်ပြီဆိုပါလျှင် သိသာထင်ရှားလှသည်။ ရွှေပေါ်ထိုးသည့် အလိပ်အခွေလေးများ

ကို ကနုတ်ပန်းလေးများနှင့်တူသည်ဟု မှတ်ယူကာ ကျွန်တော် အလွန်သဘောကျသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်များဆိုလျှင် တမေ့တမြော ထိုင်ကြည့်မိတတ်သည်။ သစ်သားနံ့လေးများကို ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ ကျွန်တော် မခံနိုင်သည်က ပေါ်လစ်နံ့ကြီးဖြစ်သည်။ အခေါင်းပျဉ်များကို အရောင်တင်သည့် ပေါ်လစ်နံ့များက ပိုဆိုးပါသည်။ လက်သမားဆရာကြီးကတော့ စိတ်ပါလျှင် ရှင်းပြတတ်သည်။ အခေါင်းသေတ္တာစပ်တာက ခဏပဲလေတဲ့။ နောက်ပြီး မီးရှို့ပစ်၊ မြေမြှုပ်ပစ်တာပဲ သိပ်မွမ်းမံစရာ မလိုဘူးဟု ရှင်းပြပါသည်။ ကျွန်တော် သတိထားမိတာကလည်း ထိုအတူပင် ဖြစ်သည်။ အသုံးပြုသည့်ပျဉ်ချပ်များမှာ ထူထူမွေ့မွေ့ အပေါက်များကပါသေးသည်။ အကြမ်းထည်ပြီးသွားလျှင် ထိုအပေါက်များကို သစ်သားစများ၊ ကော်များဖြင့် လိုက်ပိတ်ရသည်။ ပို၍ ကြာတတ်သေးသည်။ ပေါ်လစ်တင်ပြီးသွားလျှင်တော့ အတော်သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်သွားပါသည်။

လောကကြီးတစ်ခုလုံး နေ့စဉ်အပြောင်းအလဲမရှိဟု ထင်ထားမိသော ကျွန်တော့်ကလေးဘဝကတော့ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ အခေါင်းသေတ္တာပြုလုပ်ခြင်းမှာ မည်သူ့အတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပုံစံတူပဲ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

တံခါးများ အကုန်ပိတ်ထားသောကြောင့် အမှောင်ထုထဲတွင် မြင်မြင်သမျှ ထပ်တလဲ အာရုံတို့နှင့်သာလျှင် နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ ဦးနှောက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးမှုဆိုတာပင် ဘာမှန်းမသိနိုင်အောင် တစ်ကြောင်းတည်းသော လမ်းကိုသာ လျှောက်ခဲ့ကြရသည်။ ဆင်းရဲခြင်းနှင့် ချမ်းသာခြင်းများမှာလည်း ဘာမျှ ထူးခြားစွာ သိသိသာသာ ကွာဟချက်များ မရှိခဲ့လှပါချေ။

ကျွန်တော်က ခရီးတစ်ခါထွက်ရန်အတွက် အချိန်ယူပြင်ဆင်ရသည်။ သွားမည်၊ သွားမည်ပြင်ဆင်ကာ မသွားဖြစ်ခဲ့သော ခရီးများလည်း ရှိခဲ့သည်။

သွားပါပြီ၊ ရောက်ပါပြီဆိုလျှင်တော့လည်း ရောက်ရှိရာအရပ်ဒေသမှာ အခြေကျနေထိုင်နေတတ်သည်။ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ရာအရပ်များ၌ ဒေသခံများနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ ရှိနေတတ်ပြန်သည်။ လူထုလူတန်းစား အလွှာလွှာအသီးသီးနှင့် လိုက်လျောညီထွေ သင့်မြတ်စွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေထိုင်ခဲ့သည်။ ချစ်သူမုန်းသူ ဘယ်သူတွေက ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားမျိုးရှိနေပါစေ ကျွန်တော်ကတော့ ပုံမှန်စိတ်ထားနှင့်သာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။

မြို့ပြ အနေအထားပေါ်မှာသာမက လုပ်ငန်းတစ်ခုခုဖြင့် တောရွာတစ်ခု၌ပင် လျှင် လပေါင်းအတော်ကြာရှည်အောင်ပင် နေထိုင်တတ်သည်။ လက်ရှိခေတ်ကာလမှာလည်း တောနှင့် တောသဘာဝများပျောက်ကွယ်ကာ မြို့နှင့်မြဲခြား စည်ကားနေသည်များလည်းရှိပါသည်။ စီးပွားရေးနှင့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးများ အနည်းငယ်တိုးတက်လာခဲ့ပေမဲ့ လျှပ်စစ်မီးများမရရှိသေးခြင်း၊ မူလတန်းကျောင်းကလေးများ ခုထိ စုတ်ပဲ့ပဲ့ ရှိနေခြင်း၊ နီးစပ်ရာမြို့ရွာများသို့ ကျောင်းသွားတက်နေရခြင်းများသာလျှင် တောသဘာဝကျန်နေတော့သည်။ လူငယ်လူလတ်များထိ မူလတန်းပညာပြီးလျှင် ပညာရေးက ပြီးဆုံးခဲ့လေပြီ။ တောလုပ်ငန်းများ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေကြရတော့သည်။ ဘွဲ့ရပညာတတ်ပါဟု လက်ညှိုးထိုးပြစရာဟူ၍ တောကျောင်းဆရာမလေးတစ်ဦး၊ နှစ်ဦးမျှသာ တတ်သည်။

မြို့ကြီးပြကြီးအသီးသီးမှာတော့ ဘွဲ့ရပညာတတ်များ ပေါများထူထပ်သည်ကိုလည်း တွေ့ရနိုင်ပါသေးသည်။ ထူးဆန်းစွာပင် အများစုမှာ အလုပ်လက်မဲ့များ ဖြစ်နေကြတော့သည်။ ဘွဲ့ရပြီးသော်လည်း မိဘအိမ်မှာပဲ ထိုင်စားပြီး ယောင်ဝါးဝါးဖြစ်နေကြသူ များသည်။ အစိုးရဝန်ထမ်းအလုပ်အကိုင်ဖြစ်စေ၊ ပြင်ပလုပ်ငန်းများအသွယ်ကြံစေ အလုပ်တစ်နေရာစာအတွက် တို

တစ်စုံလျှောက်ထားကြသူ အရေအတွက်များလှပေသည်။ အလုပ်နေရာနှင့် လျှောက်ထားသူတို့မှာ အမျိုးအစား မမျှတအောင်ပင် ရှိနေလေတော့သည်။ ဘွဲ့ရ ဖြစ်၍ ပညာတတ်သူဟုယူဆရသူများ၊ တစ်ပိုင်းတန်းလန်းနှင့် ရပ်ဆိုင်းနေသူများ နှာ အလုပ်လက်မဲ့များ အနေအထားဖြင့် ဘဝကို ရေရှည်မျှော်နေလေတော့သည်။ ဘာမတတ်ပါသောကြောင့် လယ်ယာ ဆောင်းမြောင်းများမှာ ဘဝနစ်မြုပ်နေသူများ၊ ပညာတတ်သည်ဟု ဆိုပါသော်ငြား အလုပ်လက်မဲ့ဘွဲ့ဖြင့် ဘဝကို ရင်ဆိုင်နေသူများမှာ တစ်နိုင်ငံလုံးလူဦးရေ အများဆုံးဖြစ်နေလေလား မသိတော့ပေ။

ကျွန်တော်ရောက်ရှိရာ မြို့တစ်မြို့ နှမအဖြစ် အခြေစိုက်နေထိုင်ရာ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်မည်။ ကားဂိတ်တစ်ခုသို့ လက်မှတ်သွားဝယ်စဉ်မှာတော့ ကားဂိတ်ပိုင်ခွင့် ဇနီးမောင်နှံနှင့်တွေ့ကာ ရှေးဟောင်းဆောင်းမြစ် သူတို့ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်အဖြစ်အပျက်များကို ပြောဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်က အများပြည်သူနှင့်အတူ သဘောတူညီသောလုံးကို သဘောကျသောကြောင့် လိုင်းကားကိုသာ စီးလိုခဲ့သည်။ ထိုဇနီးမောင်နှံက ကျွန်တော်ပြန်မည့်အပြန်နှင့် တူညီနေသောကြောင့် သူတို့၏ ဘဝယဉ်ကျေးမှုနှင့် အတူတူလိုက်ခဲ့ရန်သာ ခေါ်ပါသည်။ ကားလက်မှတ်ကိုလည်း ဆောင်းမပေးတော့ပါ။ ပြန်မည့်နေ့ကျသည့် ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ အိမ်ရှေ့အထိ သူတို့ကားနှင့်လာခေါ်ပေးမည်ဟုပြောပါသည်။ ထိုဇနီးမောင်နှံက ပညာရေးအခြေခံနည်းပါးသည်။ ရေးတတ်ဖတ်တတ်မှုသာဖြစ်ခဲ့ကြသော်လည်း မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့်မန်းမသိရသော်လည်း သူတို့စီးပွားရေးအဆင်ပြေကြပုံရပါသည်။ အဝေးပြေးကားများထောင်ထားသည်။ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ရန်ကုန်မြို့မှ သုံးထပ်တိုက်လည်း ပိုင်ဆိုင်သည်။ နယ်လှည့်ဖြင့် ဝမ်းသာမိပါသည်။

ကျွန်တော်ပြန်သည့်မနက်မှာ အိမ်ရှေ့ရောက်လာသည့်ကားကိုကြည့်ရင်း ချီးကျူးစရာ အံ့သြဖွယ်တက်နေမိသည်။

လူကုန်သွယ်သည့်ကြွယ်သွေးတွေသာ စီးနိုင်မည်ဖြစ်သော နောက်ဆုံးပေါ် မော်ဒယ်အမြင့် လင်ဓလူစာကားကြီးဖြစ်နေတော့သည်။ ကျွန်တော်တက်ထိုင်လိုက်သည့် အခါမှာတော့ အေးစိမ့်မွေးပျံ့နေသော ကားအတွင်းထိုင်ရသည်မှာလည်း အခြားသော ဖိစိမ့်ကားများနှင့် မတူလေဘဲ ထိုင်ရသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာရှိလှသည်။ ကားမောင်းနေသည်မှာ ရွှေလျားနေသည်ဟုပင် မထင်ရပေ။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း သူတို့ပိုင်သည့် အဝေးပြေးကားများနှင့် ဆုံလေတိုင်း ရပ်နားစစ်မေးခြင်း၊ ကားသမားများအား မှန်များဝေငွေခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။ အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ထားသော ကြားစခန်းယာဉ် ရပ်နားရာ အဆောက်အဦများကိုလည်း လိုက်လံပြသကြသေးသည်။ သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်လည်း ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်များနှင့် လက်ရှိဘဝများကို တွေးတောလိုက်မျှည်းရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ရတော့သည်။

ကျွန်တော် ဘဝလမ်းတစ်လျှောက်မှာက အရာအားလုံးသည် ကစဉ်ကလျားပင် ဖြစ်တည်နေကြ၊ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရသည်။ အထီးကျန်အမှောင်ကာလများမှာလည်း မပြည့်မစုံ လိုအပ်ချက်များစွာနှင့်ပင်။

အလင်းရောင်လေး အနည်းငယ်ဆောင်ကြဉ်းလာသူ ရှိပါလေသော်လည်း ကျွန်တော်အပါအဝင် လူသားအများစုမှာ ခံစားခွင့်မရကြသေးပါ။ လူအများစုအတွက် မြင်ရရုံလေးရှိသေးသော အလင်းရောင် အသီးအပွင့် အကျိုးအမြတ်များကို အမွေမပြုသူ လူနည်းစုကလေးများသာလျှင် အုပ်စိုးခံစားနေကြဆဲပင် ရှိနေသေးသည်။

နာနာအရိုက်ခံရလျှင် အိုးကောင်းတစ်လုံးအဖြစ် ရောက်ရှိမည်ဟု ပြောဆိုစကားရှိပါသည်။ နာနာအရိုက်ခံရလျှင်လည်း အိုးဖြစ်မည်။ အရိုက်ခံရလျှင်လည်း အိုးအဖြစ်သို့ ရောက်တတ်ကြပါသည်။ အိုးအဖြစ်သို့ရောက်ပါလျှင်တော့ သူနေရာနှင့်သူ အသုံးဝင်ကြပေမည်။

သောက်ရေအိုးစင်ပေါ် တင်ထားလျှင် သောက်ရေအိုး ဖြစ်မည်။ လှေကားရင်းမှာချထားလျှင် ခြေဆေးအိုး ဖြစ်မည်။ ကြောအိုး၊ မြေအိုး အိုးအမျိုးမျိုးတို့သည် သမိုင်းခေတ်အစောပိုင်း ကာလများမှ စတင်ကာ ယနေ့အချိန်ထိ တည်ရှိအသုံးပြုနေကြဆဲပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဆန်ထည့်သည့် အိုးလိုလူစား၊ ရွှေမြွှာသည့်အိုးလိုလူစား၊ ငါးပိထည့်သည့် အိုးလိုလူစား အစရှိသဖြင့် လူတန်းစားအမျိုးမျိုး၊ အိုးအမျိုးမျိုးသည် သူနေရာနှင့်သူ အသုံးတော်ခံနေကြရပြီ ဖြစ်တော့သည်။ အိုး၏ မူလဂုဏ်သတ္တိ အတူတူပင်ဖြစ်သော်လည်း ထည့်သွင်းသိုလှောင်သည့်ကုန်ပစ္စည်းပေါ်မူတည်ကာ တန်ဖိုးထားခံရခြင်း၊ မခံရခြင်းများ ကွဲပြားပါသည်။ ထိုအတူပင် လူ၏ မူလဂုဏ်သတ္တိမှာ အတူတူပင်ဖြစ်သော်လည်း စွမ်းဆောင်ရည်ပေါ်မူတည်၍ တန်ဖိုးထားခံရခြင်း၊ တန်ဖိုးထားမခံရခြင်းများ ကွဲပြားလျက် တည်ရှိနေပါလိမ့်မည်။

ကလေးဘဝ ကမ်းနားမြစ်ဆိပ်မှာ ရေချိုးကြသည့်အခါ အိုးခြမ်းကွဲလေးများ တစ်ခု၊ နှစ်ခု ကောက်ရသည့်အခါ အလွန်ပျော်ရွှင်ရပါသည်။ ထိုအိုးခြမ်းအုပ်အကွဲလေးများကို ရေပေါ်သို့ ရှပ်ပစ်လိုက်သည့်အခါ ရှပ်ခနဲ ရှပ်ခနဲဖြင့် ရေပေါ်မှာ တလွှားလွှားနုနုလွှားလွှားသည်မှာ အလွန်ကြည့်ကောင်းသည်။ အဝေးဆုံးရောက်အောင် ရှပ်ပစ်နိုင်လျှင် အလွန်သဘောကျသည်။ တချို့တလေကျတော့ တစ်ခါတည်းဖြင့် ရေထဲစိုက်ဝင် နစ်မြုပ်သွားတတ်သည်။ ဘယ်လောက်ပဲ အဝေးဆုံးရောက်အောင် ပစ်လိုက်နိုင်သည်ဖြစ်စေ အားကုန်သွားလျှင်တော့ ရေထဲသို့သာ နစ်မြုပ်သွားရစေမည် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော် ကျင်လည်ရာ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာဖြင့် အိုးခြမ်းကွဲလိုလူများကို လူထုလူတန်းစား အလွှာလွှာ အသီးသီးမှာ တွေ့မြင်နေရန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

■ P ဆာဝီ

ရင်တုန်လို့ ကံမိုမောသွားလောက်ရဲ့။ အဲဒီထဲမှာ အမျိုးကောင်းသားတွေ ဘယ်လောက် ပါသွားခဲ့မလဲ။ တကယ်လို့ သူသာဆိုရင်ရော။ ဒီကောင်မလေးရဲ့ အလှမှာ၊ မျက်လုံးရွဲကြီးတွေ ရဲ့ညှို့ချက်မှာ၊ သံလိုက်လို အပြုံးမှာ၊ ရဲတွတ်မောင်းအိနေတဲ့ ပါးစုံလေးရဲ့ဆွဲဆောင်မှုမှာ၊ ပြီးတော့ နိမ့်ချည် မြင့်ချည်ရင်အစုံရဲ့ ပြားယောင်းမှုမှာ၊ သွယ်လျကျစ်လျစ်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းတွေ ရဲ့ကျောကွင်းမှာ သူ ရင်မခန့်ဘဲ နေနိုင်မလား။

မနီးစပ်ခဲ့တဲ့ သူတောင် တစ်ခါမြင်ရုံနဲ့ ရင်တုန်လို့က ပိုရတယ်ဆိုရင် ကောင်မလေးနဲ့ နီးစပ်ပတ်သက်ခဲ့သူ သူကောင်းသားတွေဆို ရူးများရူးလေမလား။ အင်း အရူးအမူးဖြစ်ခဲ့ ကြမှာကတော့ သေချာပါတယ်လေ။ အဲဒီမှာ ဘယ်နှ ကောင် လောက် အသည်းကွဲခဲ့ကြမလဲ။ ကွဲမှာပဲ ကောင်မလေးက လှသလောက် မာန်တက်နေတဲ့ပုံ။ ပြီးတော့ ဒီမျက်တောင် ကော့မျိုးတွေပဲ မာယာများတတ်တာ။ ဒီနှုတ်ခမ်းသားမျိုးတွေပေါ့ ပီပီရီရီ လိမ်ညာလှည့်စားတတ်တာ။ ပြီးတော့ လှသလောက် ရက်စက်တတ်တာလည်း ဒီမျက်နှာမျိုးပေါ့။

သူထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင် ဒီကောင်မလေးမှာ ရည်းစားတွေ အများကြီးရှိခဲ့ပေလိမ့်မယ်။ အဲဒီထဲကမှ သူတကယ်ချစ်တဲ့သူ ဘယ်နှယောက်ပါမလဲဆိုတာတော့ မထင်တတ်ဘူးပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်

တွေ များများစိတ်ဝင်စားအောင် အလှအပကို အစွမ်းကုန် ခြယ်သဖြင့် မာယာတွေနဲ့ ပြားယောင်းသွေးဆောင်တတ်တာ ဣတ္ထိယတွေရဲ့သဘာဝပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီကောင်မလေး ဒီလောက်လှတာ ဖြစ်မယ်။

ဒီကောင်မလေး အကြောင်းကို တွေးရင်း သူကောင်မလေးကို သတိရသွားတယ်။ သူကောင်မလေးက ဒီကောင်မလေးလောက်တော့ မလှပါဘူး။ သူကောင်မလေးက ဒီကောင်မလေးလို လူချမ်းသာ သားသမီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူကောင်မလေး အလှအပ ကြိုက်တာ၊ အလှအပဖြုတ်ခြယ်သတာ၊ အဝတ်အစားဝတ်တာ၊ ဆံပင်ပုံစံကို မကြာခဏပြောင်းလိုက်၊ ကောက်လိုက်၊ တိုလိုက်၊ ရှည်လိုက် ပြောင်းလဲနေတာတွေဟာ ဒီကောင်မလေးနဲ့ မနီးယိုး စွဲလောက်နေမှာပါ။ အဲဒီအတွက် ပိုက်ဆံတွေကလည်း သောက်သောက်လဲနေမှာပါပဲ။ ဒီကောင်မလေးကတော့ မိဘကချမ်းသာလို့အကြောင်း မဟုတ်ပေမဲ့ သူကောင်မလေးကတော့ မကြာခဏ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုပြီး ညည်းညူနိုင်တွေ နေတာ အလှပြင်စရာ ပိုက်ဆံပြတ်နေလို့ပါ။ အဲဒီအခါ ကောင်မလေးက သူ့ကို မာယာတွေ များတော့တာပဲ။

ဟုတ်တယ်။ သူကောင်မလေးကလည်း မာယာများ

တာပဲ။ သိပ်အလှကြီးမဟုတ်တဲ့ ခပ်တောင့်တောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သူ့ရှေ့ရောက်ရင် ဖယောင်းရုပ်ကလေးလို့ ပျော့ပျောင်းလေဟန် နေတတ်တယ်။ သိပ်ပြီး ရွှန်းစိုအရည်လဲမနေတဲ့ ခြောက်ကပ်ကပ် မျက်လုံးရွဲတွေနဲ့ သူ့ကို ကြည့်တတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူစိတ်ညစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကပေါက်တိ ကပေါက်ချာပြောတယ်။ သူ့အမေ နေမကောင်းတဲ့အကြောင်း၊ သူ့အဖေ အရက်သောက်တဲ့အကြောင်း၊ အိမ်လခ မပေးနိုင်သေးတဲ့အကြောင်း၊ တစ်အိမ်လုံး သူ ရှာကျွေးနေရသလိုလိုအကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကို ပိုက်ဆံချေးပါလို့ ပြောတယ်။ အဲဒါကိုက သူကောင်မလေးရဲ့ မာယာတွေပါ။ ချေးသွားတဲ့ပိုက်ဆံဘယ်တုန်းကမှ ပြန်မရပါဘူး။ သူကလည်း ပြန်မတောင်းပါဘူး။ တကယ်တော့ တောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာတဲ့လေ။ အချေးပြန်တောင်းရင် ကောင်မလေး စိတ်ဆိုးပြီး သူ့ကို ခါချခဲ့မှာပေါ့။

တကယ်တမ်းကျတော့ ကောင်မလေးက သူ့ကို ကြိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ပိုက်ဆံချေးပြီး ပြန်ဆပ်စရာမလိုလို့ ဟန်ဆောင်ပြီး ချစ်သယောင်ယောင် လှည့်စားနေတာပါ။ အရမ်းခင်တယ်ဆိုပြီးတော့ မကြာခဏ ပြောတတ်ပါတယ်။ သူကလည်း အဲသလို သိပ်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုမရှိတဲ့ မျက်လုံးရွဲကြီးတွေနဲ့ ကြည့်တာကို စွဲလမ်းနေမိတယ် ထင်ပါရဲ့။ သွယ်သွယ်လျလျ မဟုတ်ဘဲ

ခပ်တောင့်တောင့် ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွားအလှကိုပဲ တပ်မက်နေမိတယ် ထင်ပါရဲ့။

သူသိတာပေါ့ ကောင်မလေး သူ့ကို မချစ်ဘူး မကြိုက်ဘူးဆိုတာ။ သူ့ကို အရမ်းခင်တာပဲလို့ ပြောနေတာတောင် အမှန်ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ။ မာယာများနေတာပါ။ သူက ကောင်မလေးကို အဝတ်အစား၊ ထဘီ၊ အင်္ကျီတို့၊ ရေမွှေးတို့၊ မွှေးနေအမှတ်တရ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတို့ မကြာခဏ ဝယ်ပေးရုံတင် မက ကောင်မလေးစားချင်တဲ့ ဆိုင်တွေကိုလည်း လိုက်လိုက် ကျွေးတာကိုး။ ပြီးတော့ ဖုန်းတစ်လုံး ဝယ်ပေးထားတယ်လေ။ ဖုန်းဘီလ်လည်း မကြာမကြာ ထည့်ပေးရသေးတယ်။ အဲဒါကလည်း ဒီနေ့ခေတ်ရဲ့ လိုအပ်ချက်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ ခေတ်ပေါ် ဝိုးဖန်နည်းပေါ့။ ဘယ်သူမှ မသိအောင် တိတ်တိတ်လေး ချစ်လို့ရတယ်။ Viberတို့၊ Chat Box တို့နဲ့ ဘာညာ ဘာညာ လုပ်လို့ရတယ်။ အဲသလိုဆိုတော့ ကောင်မလေးက သူ့ကို ချစ်သလိုလို အိမ်ကလီ ထုတ်တာပေါ့။ ညာစားလို့ရတယ်လေ။

အစကတော့ ကောင်မလေး သူ့ကို တကယ်ကြိုက်တယ်ထင်တာပေါ့။ ညာချင်နေမှန်း ဘယ်သိပါ့မလဲ။ နောက်တော့လည်း တဖြည်းဖြည်း သိလာတာပါပဲ။ ကောင်မလေး သူ့ကို မချစ်ဘူးဆိုတာ။ ဘယ်ချစ်ပါ့မလဲ။ သူက ကိုယ်ပိုင်တိုက်နဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်မလေး သိထားတာကိုး။

သူက ကောင်မလေး
အော်လည်း အသက်ကြီး
အော်လေ။ ပြီးတော့ သူ့ရုပ်
ပုံနဲ့ရော၊ စတိုင်လ်ရောက်
နဲ့နဲ့ကြီးကိုး။

ကောင်မလေး သဘော
သူတာက ကိုရီးယားမင်း
တွေလို ဆံပင်နီကြောင်
ကြောင် အပေါ်ထောင်
ထားပြောင်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်
ဆီက ကန့်ကလျ နားစတိုင်လ်
ဆို သဘောကျတာဖြစ်မယ်။
ဒါ သူ FB Wall ပေါ်မှာ
အင်ထားလို့ သိတာ။ ကန့်
ကလျ ကိုရီးယား မင်းသား
တွေမှ အများကြီး။ အဲလို
နဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်
သောက်တောင် သူကြိုက်ချင်
ကြိုက်နေမှာ။

အဲဒါနဲ့ပဲ သူလည်း
ကောင်မလေး သဘောကျ
ဆဲ စတိုင်လ်ပြောင်းဖို့ ရှေ့
ဆောင်မလဲကြီးတစ်ခုမှာ ဖွင့်
ထားတဲ့ ဈေးကြီးကြီး ပြုတ်
ဒါထက် သွားခဲ့သေးတယ်။
ဆိုရီးယားမင်းသားတွေလို
ဆာ ဆံပင်နီတွေ၊ ဆံပင်
နီတွေ မဆိုးပါဘူး။ အလံ
တင်စပြုနေတဲ့ ငွေရောင်
တချို့တလေကို စက်နဲ့ နုတ်
ပြီး ခေတ်မီစတိုင်လ်ပြောင်း
ဆိုက်တယ်။ အရင့်ဘက်
ခြေလှမ်းနေတဲ့ အသားအရေ
ဆို ပေါင်းတင်လိုက်တယ်။
နွားတာပေါ့။ မညီမညာ
ဖြစ်နေတဲ့ ခြေသည်း လက်
အည်းတွေကိုတောင် အဆင့်
ဖြင့် စက်ကိရိယာနဲ့ ထိုးဖော်
လှောင် ပြုပြင်ခဲ့သေးတယ်။
အဝတ်အစားဆိုလည်း
အရင်ကလို ယောပုဆိုးရိုးရိုး
မဟုတ်တော့ဘဲ ဘွတ်နဲ့
စတိုင်လ်ပင်နီ တီရှပ်အကောင်း

စားနဲ့ ရောင်းဆိုလား နေကာ
မျက်မှန်နဲ့။ ပိုက်ဆံတော့
တော်တော် ကုန် သွားတာ
ပေါ့။ အဲဒီနောက်ပိုင်း တွေတဲ့
သူတိုင်းဟာ 'ငါ့ကောင်ကြီး
အရမ်းချောလာပါလား။
အရမ်းစမတ်ဖြစ်လာပါလား။
ပိုနုသွားတယ်' နဲ့ ချီးမွမ်းကြ
လို့ပေါ့။

ဟော...သူ့အကြောင်း
သူတွေ့နေမိတာနဲ့ ပတ်ဝန်း
ကျင်တောင် မေ့နေမိတယ်။
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လူတွေက
ရောက်လာမစဲ တသံသံ
စည်ကားလာတယ်။ ခန်းမနဲ့
တောင် မဆုံတော့။ ပေါ်တံကို
တစ်လျှောက်လုံးပြည့်လို့။ သူ
ကောင်မလေးကို နောက်တစ်
ကြိမ် ထပ်ကြည့် မိတယ်။
ဘယ်အချိန်ကြည့် ကြည့်
ကောင်မလေးက အလှမပျက်။

ကောင်မလေးဘေးမှာ
ရပ်ပြီး ကောင်မလေးကို တွေ့
တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေတဲ့
အဒေါ်ကြီးက ကောင်မလေး
အမေဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့။ သူ
လည်း လှတာပါပဲလား။ ဒီ
အရွယ်ကြီးရောက်နေတာတောင်
အလှမပျက်သေး။ မျက်ခမ်း
ပတ်လည်မှာ လိုင်နာဆွဲလို့၊
မျက်ခုံးကိုလည်း ကာလာ
ခဲတံနဲ့ သေးသေးမျှင်မျှင်ဆွဲ
ထားရဲ့။ ပန်းဆီရောင် နှုတ်
ခမ်းနီးပါးပါးနဲ့ မိတ်ကပ်ပါ
လေကလေးဖိုထီးသေးသေး
ဆိုတော့ ပြိုမလို ညီမှောင်နေ
တဲ့ မျက်နှာထားတောင်မှ
ကြည့်လို့ ကောင်းနေသေး
တော့။ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာဆိုရင်
တော့ 'လှအောင်ငို' ဆိုတဲ့
သရုပ်ဆောင်ကွက်ပေါ့။

အင်းလေ...ကောင်
မလေးရော၊ ကောင်မလေး

အမေရောတင်မက အခု
ရောက်လာကြတဲ့ လူတွေကို
ကြည့်လိုက်တော့လည်း လှ
တဲ့သူကလည်း ပိုပြီးလှ
အောင်၊ သိပ်မလှတဲ့သူက
လည်း ကြော့ကြော့မော့မော့
လေးဖြစ်အောင် မိကာ ဖို့ကာ
ပုံးကာနဲ့ ပြုပြင်လာကြသူ
တွေများပါတယ်။ ဒီလိုနေရာ
မျိုးကို လာကြတာတောင်
ပြုပြင်ပြင်ပြင်ကလေးတွေနဲ့
လာကြတာဆိုရင် တခြားနေရာ
တွေမှာ ဘယ်လောက်များ
လှပကြော့ရှင်းနေအောင် ခြယ်
ကြ သ...ကြမှာပါလိမ့်။

သူတို့ ဘာလို့ လှချင်
ကြပါလိမ့်။ ခြောက်...ဒါက
တော့ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိ
မှာပေါ့။ သူတောင် သူ့ကောင်
မလေးကြောင့် အလှကြိုက်
သူ ဖြစ်လာရသေးတာပဲ။

ဟော...အချိန်စုပြီး
ထင်တယ်။ လူတွေ ရုတ်ရုတ်
သဲသဲဖြစ်ကုန်ပြီ။ ကောင်မ
လေးကို သူတို့ခေါ်လာကြပြီ။
သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကောင်
မလေးကို အထဲထည့်ကြ
တော့မယ်။ တံခါးပိတ်ကြ
တော့မယ်။

မီးခိုးတွေ တလူလူ
ထွက်လာတယ်။ အရာ
အားလုံးဟာ ချောက်ချားစရာ
သွေ့ခြောက်လို့။ လူတွေက
တဟုတ်ဟုတ် ကန်ထွက်နေ
တဲ့ မီးခိုးတွေကို ငေးလို့။
တစ်ယောက်အသက်ရှူသံ
တစ်ယောက်ကြားရလောက်
အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
နေတယ်။

ဒီမီးခိုးတွေဟာ...။
ဘုရားရေ...ဒီမီးခိုး
တွေဟာ စောစောက အချိန်

ကလေးအထိ ကြည့်မဝ ရှုမဝ
အောင် လှနေခဲ့တဲ့ ကောင်မ
လေးရဲ့ မီးခိုးတွေပါလား။
ကောင်မလေးကို လောင်
ကျွမ်းနေတဲ့ မီးခိုးတွေပါ
လား။ ကောင်မလေးရဲ့အလှ
တွေ၊ မာယာတွေ၊ မာန်မာန
တွေကို လောင်ကျွမ်း ဝါးမျို
နေတဲ့ မီးခိုးတွေပါလား။

နဲ့မြောစရာကောင်း
လိုက်တာ။ သိပ်လှတဲ့
ကောင်မလေးတစ်ယောက်။
ပြီးတော့ လှတဲ့အလှကို မာန်
ဝင့်ထောင်လွှား၊ မာနတွေ
တံခွန်လွှားနိုင်ဖို့ သုံးစွဲလိုက်
ရတဲ့ ငွေကြေးတန်ဖိုးတွေ၊
အခုတော့ မီးတောင်မီးလျှံ
တွေရဲ့ ဝါးမျိုစားသောက်ခြင်း
ကို ခံနေရပါပေါ့လား။ နောက်
ဆုံးတော့ တပ်မက်တာတွေ၊
တွယ်တာတာတွေ၊ စွဲလမ်း
တာတွေ၊ မောက်မာတာတွေ၊
အလိမ်အညာဆိုတာတွေ အား
လုံးဟာ ခေါင်းတိုင်ကထွက်
တဲ့ မီးခိုးငွေ့တွေအဖြစ် စု
စည်းပေါင်းဆုံ ပျောက်ကွယ်
သွားရတာပါပဲလား။

တွေးရင်း ကောင်မလေး
အမေကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ
တယ်။ ငိုနေတာတောင် လှဆဲ
ပဆဲ။ ဒီအလှလည်း တစ်နေ့
ကျရင် အင်း...သူမှ မဟုတ်
ပါဘူးလေ။ အခု မြင်နေရ
သမျှ အလှအပ၊ ဟန်ဆောင်
မှု၊ မာယာ အားလုံးဟာ
တစ်နေ့ကျရင်...။

ဟင်...ဒါဆို သူက
ရော။ သူ့ကိုယ်သူ ယောင်
ယမ်း စမ်းလိုက်မိတယ်။

ဟင်...သူ့ခန္ဓာ၊ သူ့
ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အခိုးအငွေ့
တွေပါလား။

လှခိုးသစ်ကျောက်ဆည်

- ၃။ ဒေါ်သန်းသန်းနွယ်(မွေးနေ့အကြို ကုသိုလ်အလှူတော်) အမှတ် (၄၆/B), ပန်ကျာလမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ၆,၀၀,၀၀၀/- (ခြောက်သိန်း)
- ၄။ ဒေါ်ကြည်ကြည်မာ(မွေးနေ့ကုသိုလ်အလှူ)၊ ကမ္ဘာကျော် ရေသန့်စက်ရောင်းဝယ်ရေး၊ အမှတ် (၂၀)၊ သီရိလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ၅,၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၅။ ဒေါ်ခင်တိုးသွင်၊ (သမီး) ဒေါ်ခင်မျိုးထွေး မိသားစု၊ တိုက် (၂၁၈/၂၄)၊ ၁၂ လုံးတန်း၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ၅,၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၆။ ကွယ်လွန်သူ မိဘနှစ်ပါး၊ အစ်ကိုနှင့် မောင်လေးများအား ရည်စူး၍ ဒေါ်သီသီမောင် မိသားစု၊ အမှတ် (၈၅)၊ လမ်း (၅၀)၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ၅,၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၇။ မိဘများကို အမှူးထားလျက် ဒေါ်ဝါဝါသန်း(မွေးနေ့အလှူ) အမှတ် (၃၀၁)၊ နီလာတိုက်၊ မြိခွာညိုအိမ်ရာ၊ သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ၅,၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၈။ နှစ်ဖက်သော မိဘများအား ရည်စူး၍ ဦးဘိုဘို + ဒေါ်ကြည်ကြည် (သား)မောင်စာနည်လွင်၊ (သမီး)မခင်ယမုံဖူး ကောင်းမှု အမှတ် (၄၄)၊ ၄၀၁လမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ၅,၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၉။ နှစ်ဖက်သော မိဘများနှင့် ဇနီး ဒေါ်အေးကြည်တို့အား ရည်စူး၍ ဦးထွန်းအောင် မိသားစု၊ အမှတ် (၅၆)၊ ၁၄ လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ၅,၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၀။ ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ဝင်း(ငြိမ်း) + ဒေါ်အိခင်သိန်း၊ (သမီး)Dr.ခင်ယုသော်၊ (သား)မောင်စိုးကျော်စွာ မိသားစု၊ အမှတ် (၃၄)၊ ကြာပဒုမ္မာလမ်း၊ (၃) ရပ်ကွက်၊ အောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ (၄.၅.၁၆ တွင် စိုက်ထူလှူဒါန်းသည်) ၅,၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၁။ ကွယ်လွန်သူ ဖခင်ကြီး ဦးသန်းစိန်၊ မိခင်ကြီး ဒေါ်ရင်ကြည်၊ အစ်မ ဒေါ်တင်အေးနှင့်တကွ ဦးလေး၊ အဒေါ်များ၊ ဆွေမျိုးမောင်နှမများအား ရည်စူး၍ မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်ခြင်း(၆ နှစ်ပြည့်)အလှူ သားဖြစ်သူ ဦးညွန့်သိန်းကောင်းမှု အမှတ် (၁၉၇)၊ မေတ္တာလမ်း၊ (၁၄/၂) ရပ် ရပ်ကွက်၊ အောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ၂၀,၀၀,၀၀၀/- (သိန်းနှစ်ဆယ်)

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

စုပေါင်းရေစက်ချအလှူမင်္ဂလာ ဖိတ်ကြားလွှာ

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊ ဝါးချက်ဒီဝီတဒါန သံဃာ့ဆေးရုံကြီးသို့

တောဝရငွေပဒေသာပင် အလှူ (၁၁) မျိုး ဘက်စုံအလှူ လှူဒါန်းနေကြသော

ကောင်းမှုရှင်များ၏ စေတနာ သဒ္ဓါတရားကို ချီးမြှောက်သောအားဖြင့်

အောက်ပါအတိုင်း ပြုလုပ်မည့် စုပေါင်းရေစက်ချ အခမ်းအနားကို

ကြွရောက်နိုင်ပါရန် ကြီးကြပ်ထောက်ပံ့

အမှုဆောင်အဖွဲ့က လေးစားစွာဖြင့် ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။

ကျင်းပမည့် နေ့ရက် : ၄-၆-၂၀၁၆(စနေနေ့)

ကျင်းပမည့် အချိန် : မွန်းလွဲ (၂) နာရီ

ကျင်းပမည့် နေရာ : ဓမ္မညီရိပ်မာန်တော်၊ တံတားလေးလမ်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

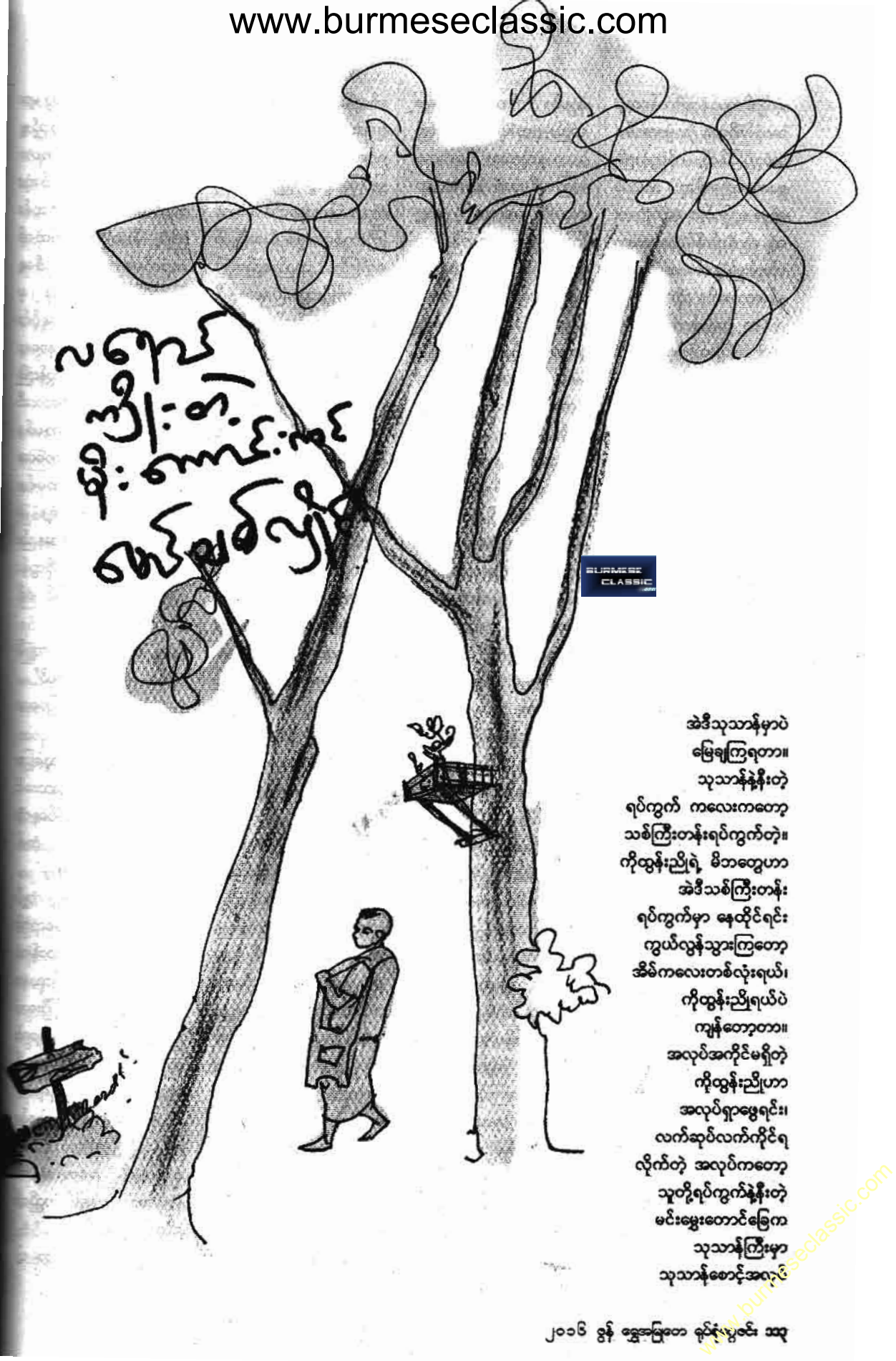
www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC

Mont
ThawE
2016

လောကမှာ
ပညာတွေတတ်ပြီး
ကောက်ကျစ်သူတွေ
ရှိသလို
ပညာမတတ်ပေမဲ့လည်း
အခြေခံစိတ်ချင်
ကောင်းတဲ့သူတွေ
ရှိပါတယ်။
မိဘတွေမျိုးရယ်တဲ့
ကျောထောက်နောင်
မရှိတဲ့ တစ်ကောင်ကြွယ်
ကိုထွန်းညှိ
ပညာ မသင်ခဲ့ရတဲ့
မွေးရာပါ အခြေခံစိတ်က
လှတဲ့သူပါ။ အမြဲတမ်း
ပြုံးနေတတ်
သူမျက်နှာဟာ နှစ်လိုနာ
ကောင်းပါတယ်။
မင်းမွေးတောင်မြို့ပုံ
သုသာန်လမ်းရှိတယ်
ဒီမြို့မှာ နာရေးမှန်

အဲဒီသုသာန်မှာပဲ
မြေချကြရတာ။
သုသာန်နံနီးတဲ့
ရပ်ကွက် ကလေးကတော့
သစ်ကြီးတန်းရပ်ကွက်တဲ့။
ကိုထွန်းညှိရဲ့ မိဘတွေဟာ
အဲဒီသစ်ကြီးတန်း
ရပ်ကွက်မှာ နေထိုင်ရင်း
ကွယ်လွန်သွားကြတော့
အိမ်ကလေးတစ်လုံးရယ်၊
ကိုထွန်းညှိရယ်ပဲ
ကျန်တော့တာ။
အလုပ်အကိုင်မရှိတဲ့
ကိုထွန်းညှိဟာ
အလုပ်ရှာဖွေရင်း၊
လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ရ
လိုက်တဲ့ အလုပ်ကတော့
သူတို့ရပ်ကွက်နံနီးတဲ့
မင်းမွေးတောင်ခြေက
သုသာန်ကြီးမှာ
သုသာန်စောင့်အလုပ်

BURMESE
CLASSIC

ရလိုက်တယ်။ သုသာန်စောင့် အလုပ်ဆိုတာ သမ္မာအာဇီဝ အလုပ်ဖြစ်လို့ ကိုထွန်းညို လက်မထွန်းခဲ့ပါဘူး။ သုသာန် ထဲမှာ စည်ပင်က ဆောက်ပေး တဲ့ မြေစိုက်အိမ်ကလေးဟာ ကိုထွန်းညိုရဲ့တစ်ယောက်တည်း နန်းတော်ပေါ့။ ကိုထွန်းညိုရဲ့ အဓိက တာဝန်က သုသာန် ထဲကအုတ်ကုတိုက် အကြောင်း အမျိုးမျိုးနဲ့ လာဖောက်သူ တွေကို တားဆီးရတာရယ်။ သရဏဂုံတင်တဲ့ ဧရပ်ခေါင် မိုးက သွပ်ပြားတွေ လူမခိုးရ လေအောင် ကာကွယ်ရတာ ရယ်ဆိုတဲ့ တာဝန်တွေပေါ့။ ကိုထွန်းညိုကတော့ သူ့ရဲ့ လက်တွေ့ ကျင်လည်နေရတဲ့ သုသာန်စောင့်ဆိုတဲ့ ဘဝကို နိမ့်ကျတယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ရိုးရိုးသားသား အလုပ်ပဲဥစ္စာ။ သုသာန်စောင့် ဆိုတာ သူများ မျက် ရည် ကြီးငယ် ကျမ့ ထမင်းဝ,တဲ့အလုပ်မှ မဟုတ် ပဲ။ ဒီအတွက် ကိုထွန်းညို လိပ်ပြာသန့်ပါတယ်။ ရတဲ့ လခလေးအပြင် တချို့က...

‘ကို ထွန်းညိုရေ... ဒီနေ့သွင်းလိုက်တဲ့ ဂူအသစ် လေး စောင့်ရှောက်လိုက်ပါဦး ဗျာ’

အသလိုပြောတဲ့ လူတွေ က ကိုထွန်းညိုကို ကျေကျေ နပ်နပ် မုန့်မိုးပဲမိုး ပေးတတ် ကြတယ်။ ဒီတော့ အသက် ၃၀ အရွယ် လူမျိုးကြီး တစ် ကိုယ်ရေအတွက်ကတော့ ဝမ်းမီးငြိမ်းပါတယ်။ တစ် ပတ်တစ်ခါလောက်တော့ သစ်ကြီးတန်း ရပ်ကွက်ထဲက သောပိတ်ထားတဲ့ သူ့အိမ်က လေးဆုံပြန် အိမ်သန့်ရှင်းရေး လေး ဘာလေးတော့ လုပ်ပါ

တယ်။ ကို ထွန်းညိုခမျာ လည်း ပုထုဇဉ်စစ်စစ်ကြီးဆို တော့ နှလုံးသား ပါနေတော့ မကြာခင်မှာဘဲ နဖူးစာ ရွာ လည်ပြီး မလေးခင်နဲ့ တွေ့ ကြတာပေါ့။ ဘုရားပေးတဲ့ ဖူးစာလို့ပဲဆိုဆို မလေးခင်ဆို သူ့မှာလည်း ဆွေမျိုးသားချင်း ကျောထောက်နောက်ခံမရှိ။ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ရ မယ့် သံယောဇဉ်မရှိသူ တစ် ကောင်ကြွက်ပါပဲ။ သစ်ကြီး တန်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ အိမ် တကာလှည့်ပြီး အဝတ်လျှော်၊ အဝတ်ဖွပ်သူပါ။ ကိုထွန်းညို နဲ့ မလေးခင်တို့ ဖူးစာဆုံပေ မဲ့ တမင်ဇာတ်မှာနေတဲ့ ရုပ်ရှင် ကားလို မဟုတ်ဘူး။ နှုတ် ခမ်းပဲ့ချင်း မီးမှုတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ လင်လုပ်မယ့် ကို ထွန်းညိုက အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ သုသာန်စောင့်လေ။ မိန်းမသား လင်ယူတယ်ဆို တာကလည်း လင်ကို အား ကိုးချင်လို့၊ မှီခိုချင်လို့လေ။ ဒီတော့ မလေးခင်ရဲ့ အဖွဲ့အစည်း လေးထဲမှာ ငါ့လင်ဟာ သုသာန်စောင့်ပါလားဆိုတဲ့ သိပ်ငယ်စိတ်လည်း မဝင်မိပါ ဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံးက ရိုးရှင်းပါတယ်။ ရပ်ကွက်ရုံး မှာ လူကြီးသုံးယောက်လောက် အသံ သက် သေလုပ် ပြီး လက်ထပ်စာချုပ်လုပ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးခဲ့တာ။ ဘယ် တန်းပေါ်မှ ပုဆိုးပစ်တင်စရာ မလိုဘဲ အကြင်လင်မယား ဖြစ်သွားရဲ့။ အထက်က ဆိုခဲ့ သလို နှစ်ယောက်စလုံး ပညာမတတ်ပေမဲ့ အခြေခံ စိတ်ရင်းလေးတွေ လှကြ တော့ ခွန်းကြီး၊ ခွန်းငယ် သံတောင် မကြားရဘူး။

ကိုထွန်းညို ကံကောင်းလိုက် ပုံများ စုတ်ဝင်ပြီး လာဘ်ပါ ဝင်လာတာ။ အရင်က မြေ မြွှပ်ကြ၊ ဂူသွင်းကြ လုပ်နေရ တဲ့သုသာန်ဟာခေတ်မီ သုသာန် ကြီးတစ်ခုအဖြစ် မီးသပြိုဟ် စက်ကြီးပါ ထည်ထည်ဝါဝါ ဆောက်ပြီးသွားပြီလေ။ ဒီ တော့ ကိုထွန်းညို ဂျွန်(မ) ပရိုမိုးရှင်းနဲ့ မီးသပြိုဟ်စက် ဝန်ထမ်း ဖြစ်သွားတာပေါ့။ လခလည်း သုသာန်စောင့် ထက် ပိုရသွားတယ်။ ထူး ထူးခြားခြား တိုက်ဆိုင်တာ က အဲဒီနေ့ဟာ ကိုထွန်းညိုနဲ့ မလေးခင်တို့ အိမ်ထောင် သက် ၂ နှစ်ပြည့်တဲ့အပြင် မလေးခင်က သားဦးရတနာ လေးကို ဖွားမြင်ရက် ဖြစ်နေ လို့ပါပဲ။ အဲဒီနေ့က ကိုထွန်း ညို အပျော်ဆုံးနေလို့ ဆိုရမှာ ပေါ့။ အခုတော့ ကိုထွန်းညို ရယ်၊ မလေးခင်ရယ်၊ သား ကလေးရယ် သုသာန်ထဲက မြေစိုက်အိမ်ကလေးမှာ သီရိ ဂေဟာကလေးတစ်ခုပါပဲ။

ကိုထွန်းညို အလုပ်က ချလာတဲ့ နာရေးက အလောင်း ကို မီးသပြိုဟ်စက်ထဲ ထည့် လိုက်ရုံဆိုပေမဲ့ သုသာန်စောင့် အလုပ်ထက်တော့ ပင်ပန်းပါ တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂလိုဘယ်ဆိုတဲ့ နည်းပညာ ခေတ်ကြီးထဲမှာ နေ့စဉ် မွေး/ သေတွေ ပေါ်နေလို့ပဲ။ မွေးတဲ့ နေရာက မွေးပြီး သေတဲ့ နေရာက သေနေတော့ နာရေး ကိစ္စက တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံး ၃ ခုလောက် ရှိတယ်။ သက် တမ်းစေ့လို့ သေတဲ့သူ၊ ရောဂါဘယကြောင့် သေတဲ့ သူ၊ မတော်တဆ ယာဉ်တိုက်

မှုကြောင့် သေတဲ့သူတွေ များ နေတော့ နာရေးကူညီမှု အသင်းတွေ ပိုများလာတာ မဆန်းပါဘူး။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုပဲသေသေ ကိုထွန်း ညိုရဲ့ မီးသပြိုဟ်စက်ထဲကို ရောက်ရတာချည်းပဲ။ ဒီနေ့ မနက်ပိုင်းမှာတင် နာရေး ၂ ခု မီးသပြိုဟ်ပြီးပြီ။ ညနေပိုင်း မှာက ၃ နာရီမှာ နာရေး တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ကိုထွန်းညို သုသာန်ထဲက အိမ်ကလေးဆီ ပြန်နားနေလို့ ကံတယ်။ မလေးခင်ကတော့ ကလေး အိပ်ပျော်နေတုန်း ထမင်း၊ ဟင်း ချက်ပြုတ်နေရဲ့။ ပဲ ဟင်းချိုအိုးထဲကို ရေအနည်း ငယ် ထပ်ဖြည့်ပြီး ကိုထွန်း ညိုနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင် ထိုင်လိုက်ပြီး...

‘ကို ထွန်းညို၊ ကျုပ် တစ်ခု ပြောစရာရှိတယ်’
‘ပြောစရာရှိ ပြောလေ မိန်းမရဲ့’

မလေးခင်က သူပြော မယ့် စကား မပြောရသေးခင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေတဲ့ သားကလေးရှိရာကို တစ် ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး...

‘ဒီလိုလေတော်ရဲ့၊ ကျုပ် တို့သားလေး အရွယ်မရောက် သေးခင်တော့ ဒီသုသာန်ထဲ က အိမ်မှာနေတာ ပြဿနာ မရှိပေမဲ့ သားလေး ကြီးလာ လို့ သိတတ်တဲ့အရွယ်ရောက် လာရင် ဒီမှာနေလို့ မသင့် တော်ဘူး ကိုထွန်းညိုရယ်’

ကို ထွန်းညိုကလည်း ဇနီးသည် မလေးခင်ရဲ့ စကားကို အလေးအနက် နားထောင်ပြီး ခေါင်းကညစ် ညိတ်လုပ်ပြီးမှ-
‘ဟုတ်ကတော့ဟေ့ကွာ၊ ငါ

အားလေးသာ သိတတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်လာရင် သုသာန် ဆရာ နေချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက် ပြီး သူ့ အဖေက အလောင်းတွေကို မီးသင်္ဂြိုဟ် ခုတ် လှူကြီးဆိုတာသာသိရင် နှုတ်မှာပဲကွ'

လင်မယားနှစ်ယောက် စလုံး ကလေးရှေ့ရေကို တွေးတတ်ကြတယ် ဆိုပါစို့။ ကိုထွန်းညှိက ဆက်ပြီး-

‘နောက်ပြီးတော့ကွာ၊ မင်းရောငါရော ပညာမတတ် ခဲ့ကြပေမဲ့ ငါတို့သားလေးကို တော့ ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြမယ် လေးခင်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုထွန်း ညှိ သားလေး ၃ နှစ်ပြည့် ခင် ကျုပ်တို့သားအမိ သစ် ကြီးတန်းက အိမ်မှာ သွားနေ ခယ်။ အဲဒီမှာ မူကြိုကျောင်း အားမယ်တော်။ ကျုပ်တို့ အလုပ်ကြိုးစားပြီး ချွေတာ နှုတ်ဆောင်းရမယ်လေ’

ရွှေမှန်စား လူတန်းစား မိဘတွေ မဟုတ်ပေမဲ့ သား သမီးအပေါ်စီးဆင်းတဲ့ မေတ္တာ ချ အလုပ်ဟာ ထုနဲ့ ထည့်နဲ့ အင်အားနဲ့၊ ဘယ်ပန်းချီရေး ဆွဲမိမလဲ။ ဒါတွေဟာ မိဘ တိုင်းရဲ့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေ မိမိလို ပြောလာခဲ့ရင် စီးဆင်းပုံ တွာခြားမူတွေ အများကြီး ခွဲလွှဲပါတယ်။ ကိုထွန်းညှိနဲ့ လေးခင်တို့ကတော့ အနိမ့် ဆိုတာမရှိရာကနေ သားတစ် ယောက်ရဲ့ ရွှေရောင်အနာဂတ် တစ်ခု လင်းလက်ဖို့ ကျား ချတ်ကျားခဲ ကြိုးစားရပါဦး ခယ်။ အကောင်းတွေချည်း အိမ်မက်ထဲမှာ ရလာမှာ မဟုတ်သလို အဆိုးကလည်း

ဒွန်တွဲလာဦးမှာ။ အဲဒီအခါ အောင်နိုင်ခြင်းနဲ့ ကြုံကြုံခံ ခြင်းဆိုတဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေ ကိုကြိုတင်တွေးထားပါမှ ဘဝ ဟာ လိမ့်လိမ့်လည်းလည်း မဖြစ်မှာ ဆိုတာကိုလည်း သူ တို့လင်မယား နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ အတွေးကိုယ်စီ၊ ကိုယ်စီ ရှိနေကြမယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်လေ။

သက္ကရာဇ်အဟောင်း တွေ တင်ဆောင်လာတဲ့ ရထားတစ်စင်းဟာ မရပ် မနား တရွေ့ရွေ့ ခုတ်မောင်း နေတယ်။ နုသစ်ခြင်းများကို တရိပ်ရိပ် ကျော်ဖြတ်ခုတ် မောင်းလာတယ်။ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်းဆိုတဲ့ ရာသီယန္တရား ဟာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လည်ပတ်ပြီးပြီ။ ဆံနယ်တွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတဲ့ ဒေါ်လေး ခင်က သားဖြစ်သူ ထမင်း စားနေတာကို ကြည့်ပြီး...

‘သား- ဝေယံမင်း၊ ဆယ်တန်းကို တစ်နှစ်တည်းနဲ့ အောင်၊ အောင် ကြိုးစားနော်။ အမေတို့တန်းက ပညာမသင် ခဲ့ရလို့ ငါ့သားကို ပညာတတ် ကြီး ဖြစ်စေချင်တာ’

‘ဟုတ်ကဲ့အမေ၊ ကျွန် တော် ကြိုးစားမှာပါ။ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ အဖေ ထမင်းစား ပြန် မလာသေးပါလား အမေ’

ဦးထွန်းညှိ နာရေးတွေ ဆက်နေလို့ မအားမလပ် ဖြစ် နေတယ်။ အရင်ကဆိုရင် ဒီ အချိန်မှာ သစ်ကြီးတန်းက အိမ်မှာ သားနဲ့ ထမင်းလက် ဆုံ စားနေကျ။ အခု ဝေယံ မင်း ဆယ်တန်းရောက်တဲ့ အထိ အဖေလုပ်သူရဲ့ အလုပ် ဟာ သုသာန်မှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်

တဲ့ အလုပ်ဆိုတာကို ကိုထွန်း ညှိရော၊ ဒေါ်လေးခင်ပါ ကွယ်ဝှက်ထားတယ်။ ဆယ် တန်းကျောင်းသားတစ်ယောက် အတွက် သူ့အပေါင်းအသင်း တွေကြားမှာ မျက်နှာမငယ် စေချင်လို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖုံးကွယ်ခဲ့တာလည်း မိဘ မေတ္တာပဲ ဆိုကြပါစို့။ ဝေယံ မင်းကလည်း တစ်နှစ်တစ်နှစ် မှန်မှန်အောင်ခဲ့တာ။ တကယ် လည်း စာကြိုးစားပါတယ်။ မအေလုပ်သူ ဒေါ်လေးခင်က လည်း အဖေရဲ့ အလုပ်ဟာ ဆည်မြောင်းဘက်က ဆည် တံခါးလုပ်သားလို့ လိမ်ပြော ခဲ့တာ။ သူတို့သား ဝေယံမင်း ကျောင်းသွားပြီဆိုမှ ဦးထွန်း ညှိခမျာ စက်ဘီးအိုကလေး တောက်တက်၊ တောက်တက် နင်းပြီး သုသာန်ကို ပြန်ရ တာ။ ဆည်တံခါးလုပ်သား ဆိုတော့ ညအိပ်ညနေတွေ ရှိ တတ်တာကြောင့် တစ်ခါတ လေ အဖေ အိမ်ပြန်မအိပ်ရင် လည်း ဝေယံမင်းအဖို့ အထူး အဆန်း မဖြစ်အောင် ကြံစည် ပြောထားတဲ့ အလုပ်လေ။ ဦးထွန်းညှိနဲ့ ဒေါ်လေးခင် ဟာ နောက်ထပ်လည်း သား သမီး မထွန်းကားလေတော့ ဝေယံမင်းအပေါ်ပဲ မေတ္တာ တွေပုံအပ်ထားတာပါ။ ဝေယံ မင်း ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်း ပေါက်အောင်တော့ ဒေါ်လေး ခင် ခမျာ သစ်ကြီးတန်း တစ် ရပ်ကွက်လုံး ခြေတိုအောင် လျှောက်ပြီး တစ်အိမ်ဝင် တစ် အိမ်ထွက် ကြွားရဲတာကို မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင်ပါဘူး။ သားလုပ်သူ ဆယ်တန်းအောင် တဲ့ သတင်းကို ကြားရတဲ့ ဦးထွန်းညှိလည်း သုသာန်ထဲ

မှာ အပျော်လွန်ပုံများ လှသေ အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်စက် ထဲထည့်တာတောင် မျက်နှာ ကြီးက ပြုံးပြုံးကြီး။ နာရေး လာပြီကြတဲ့ လူတွေရဲ့သောက မျက်နှာတွေနဲ့ ဦးထွန်းညှိ မျက် နှာကြီးဟာ ဆန့်ကျင်ဘက် ကြီးဖြစ်နေတယ်။ နောက်မှ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် သတိရ လိုက်ပြီး အပြုံးကို ဘရိတ်အုပ် လိုက်ရသပေါ့။ အလုပ်ရှင်း သွားတဲ့ ညနေစောင်းမှာတော့ သုသာန်ထဲ နွားလာကျောင်း နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို သူ အိမ်လေးထဲခေါ်ပြီး...

‘ဟေ့ကောင်တွေ၊ ငါ ပျော်လွန်းလို့ မင်းတို့ကို အရက်ဝယ်တိုက်တာ၊ ငါက အရက်မသောက်တတ်ဘူး။ မင်းတို့နှစ်ကောင်ချကွာ’

‘နေစမ်းပါဦး ဦးထွန်း ညှိရယ်၊ ခင်ဗျားက ဘာကို ပျော်တာလဲဗျ။ ထိပေါက်လို့ လား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီအရွယ် ကြီးကျမှ အငယ်အနှောင်း များ တွေနေလို့လား’

‘မင်းတို့ပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဒီမှာ ငါ့သားလေး ဝေယံမင်း ဆယ်တန်းကို တစ်နှစ်တည်း နှစ်ချင်းပေါက်အောင်တာကွ၊ မတော်ဘူးလား...ဟားဟား ဟားဟား...’

သူ သာန် မြေ ထဲ က ဦးထွန်းညှိနဲ့ စံအိမ်ကလေး ထဲမှာ ပုလင်းသံ၊ ဖန်ခွက်သံ၊ ရယ်မောသံတွေနဲ့ စည်ဝေလို့ နေတယ်။

‘ဦးထွန်းညှိ ခင်ဗျား အရက်မသောက်တတ်ပေမဲ့ ကိုယ့်သားကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေ နဲ့ တစ်ခွက်လောက်တော့ ချ ဖျာ’

‘ဟာ-ဟောဟော၊ အဲဒါ တော့ မဖြစ်ဘူးကွ။ ငါမှ အရက်မသောက်တတ်တာ။ တော်ကြာ အသက်ကြီးမှ မူးလဲနေရင် အခက်ကွ’

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒီတစ်ခွက်တည်း နှာခေါင်းကို လက်နဲ့ပိတ်ပြီး မော့ချလိုက်စမ်းပါ။ ခင်ဗျားသားအတွက် လေ’

‘ငါ့သားအတွက် ဟုတ်လား။ အေးဟုတ်တယ်။ ငါ့သား ပညာတတ်ကြီးအတွက် ဒီအသက် ဒီအရွယ်အထိ အရက်မသောက်ဖူးတဲ့ ငါက တစ်ခွက်တော့ ချမယ်ကွ။ ပေးစမ်း’

ဦးထွန်းညိုရင်ထဲမှာ ‘ငါ့သားအတွက်’ ဆိုတဲ့ စကားဟာ တစ်ဘဝစာ လောက် တန်ကြေးရှိသွားသလို ခံစားလိုက်ရတော့ ပေးလာတဲ့ အရက်ခွက်ကို တစ်ခါတည်း မော့သောက်ပစ်လိုက်တယ်။

‘အား-နှင့်မေကလွှား။ ပူလိုက်သမု လည်ချောင်းကို မီးစနဲ့ ထိုးသလား မှတ်တယ်ဟေ့’

အဲဒီညနေက အရက်တစ်ခွက်တည်းနဲ့ ချာချာလည် မူးသွားတဲ့ ဦးထွန်းညိုဟာ သူ့ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးအရာကို ရရှိလိုက်သလို ကွေးနေအောင် ထ၊ကလိုက်တာများ ကျန်တဲ့လူနှစ်ယောက်တောင် အမူးပြေသွားသလို အံ့ဩသွားရဲ့။ သုသာန်ထဲမှာတော့ အရာအားလုံးဟာ တိတ်ဆိတ်လို့။

‘ဒီမှာငါ့သား၊ နောက်တစ်နှစ်ဆို မင်း ဘွဲ့ရတော့

မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအမေနဲ့ ငါနဲ့က မင်းကို ဘွဲ့ဝတ်စုံလေးနဲ့ မြင်ချင်လို့ အခုလို ကြိုပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ခိုင်းလိုက်တာ။ အိမ်မှာ ချိတ်ထားလိုက်ရင်တော့ တို့အိမ်စုတ်ကလေးက မစင်ဆိုရင်တောင် နတ်သုခါရနဲ့ သင်းသွားမယ်ထင်တာပဲ။ ဟားဟားဟားဟား’

ပုံကြီးချဲ့ထားတဲ့ ဝေယံမင်းရဲ့ ဘွဲ့ရဓာတ်ပုံ ဂျပ်ကို တယုတယ ကိုင်တွယ်ရင်း ပြောနေတဲ့ အဖေဖြစ်သူ ဦးထွန်းညိုကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ဝေယံမင်းရဲ့ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဥကလေးတွေ အိုင်ဖွဲ့လို့။

‘အဖေ အသက်ကလည်း ရပြီဆိုတော့ အလုပ်လုပ်ရတာ မပင်ပန်းဘူးလားဟင်’

‘ဟာ- ငါ မာပါသေးတယ်ကွ။ အလုပ်ကလည်း ရေလွှဲတံခါး စောင့်ရတဲ့ ဘင်သားဆိုတော့ ဘင်တံပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြီး နှပ်နေရုံပဲ ငါ့သားရဲ့’

ဦးထွန်းညိုရဲ့ စကားဆုံးမှာ ဝေယံမင်းဆီက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် လူးလူးလွန်လွန် ထွက်သွားတယ်။ စိတ်အတွေးထဲမှာလည်း ‘ဘွဲ့ရပြီးတာနဲ့ အလုပ်ရှာပြီး အဖေတို့ကို တစ်လှည့် ငြိမ်းချမ်းခွင့်ပေးပါရစေ’ လို့လည်း ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။ အဖေအတော်ပင်ပန်းနေပြီ ဆိုတာလည်း ဝေယံမင်း တိတ်ကျကျ သိထားပါပြီ။

‘က- မလေးခင် ငါအလုပ်သွားတော့မယ်။ သားရေ၊ အဖေ အလုပ်သွားပြီနော်’ အိမ်ရဲ့ အတွင်းဝင်းထဲရဲ့

မှာ မှီထောင်ထားတဲ့ စက်ဘီးအို မည်းမည်းလေးကို နင်းရင်း ထွက်ခွာသွားတဲ့ ဦးထွန်းညိုရဲ့ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေတဲ့ ဝေယံမင်းရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ထိန်းမရတဲ့ မျက်ရည်တွေ တာကျိုးသလို စီးဆင်းလာတော့ တယ်။ သားမျက်နှာကို အကဲခတ်မိတဲ့ ဒေါ်လေးခင်က-

‘သားလေး ငိုနေတာလား။ ဘာဝမ်းနည်းစရာရှိလို့လဲဟင်’

‘အဖေ ပင်ပန်းနေတာ ကျွန်တော် သိတယ်အမေ။ ကျ...ကျ...ကျွန်တော် အဖေကို အဖေကို သနားလို့ အမေ’

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဝေယံမင်းဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး သိမ်သိမ်တုန် ငိုချပစ်လိုက်တယ်။ ဒေါ်လေးခင်ပါ မျက်ရည်တွေ ကျလာပြီး ဝေယံမင်းကို တယုတယ ပွေဖက်လိုက်ပြီး...

‘ငါ့သားရယ်၊ မင်းအလုပ်ရတော့ အဖေတို့အမေတို့ နားရမှာပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား။’

‘ကျောင်းက တစ်နှစ်ပဲ ကျန်တော့တာပဲ သားရယ်။ တိတ်တော့၊ ဝမ်းနည်းစရာတွေ တွေးမနေနဲ့တော့ ငါ့သား။ နက်ဖြန်ဆိုရင် ငါ့သားကျောင်းကို ပြန်ရတော့မှာလေ။ ပြင်ဆင်စရာတွေ ပြင်ဆင်လိုက်ဦးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ အမေ’

တကယ်ဆိုရင် ဦးထွန်းညိုရော၊ ဒေါ်လေးခင်ပါ စ၊ သားပါပြီ ဆိုကတည်းက

ဘဝမနာ၊ ဇာတ်မနာစတမ်းကြုံကြုံခံ ရုန်းကန်လာကြတဲ့သူတွေ။ စုစုဆောင်းဆောင်း ချွေချွေတာတာ နေခဲ့လို့လည်း သားတစ်ယောက်ကို အဖေအထစ်မရှိ တက္ကသိုလ်ထားနိုင်ခဲ့တယ်။ မိဘနှစ်ပါးစလုံးရဲ့ရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်း မောင်းတင်ထားတဲ့ စိတ်ကတော့ ‘ငါတို့ ပညာမတတ်ခဲ့ပေမဲ့ ငါတို့သား ပညာတတ်ဖြစ်ရမယ်’ ဆိုတဲ့ လွှဲဆော်စိတ်ဟာ ဒီအသက် ဒီအရွယ်အထိ အရာရာကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီ။ အဲဒီ သမုဒယတွေရဲ့ ဆုံမှတ်ဘူတာကတော့ မိဘမေတ္တာဆိုတာ အသေအချာပါပဲလေ။

ဒီနေ့ ဦးထွန်းညို မနက်ပိုင်းမှာတင် နာရောနှစ်ခုချလားလို့ အလောင်းနှစ်လောင်း မီးသဂြိုဟ်ပေးပြီး သုသာန်ထဲက သူ့အိမ်ကလေးဆီ ပြန်လာတဲ့အခါ ခေါင်းထဲမှာ ဖိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး လူကလည်း ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတိနဲ့ထိန်းပြီး အိမ်ကို ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့တယ်။ နေ့လယ် ၂ နာရီနဲ့ ၃ နာရီမှာ နာရော ၂ နာရီကျန်သေးတယ်။ ဒီနေ့ နေထလည်း ချစ်ချစ်တောက် ပူနေရဲ့။ အိမ်ထဲရောက်တော့ သောက်ရေတစ်ခွက် သောက်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲရံမှာ ဘောင်သွင်းပြီး ချိတ်ထားတဲ့ သားဖြစ်သူ ဝေယံမင်းရဲ့ ဘွဲ့ဝတ်စုံနဲ့ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး အမေပြောသလို ခံစားရတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း တိုးကလေး...

‘အဖေတို့ ပင်ပန်းသမျှ ငြိမ်းချမ်းတော့မှာ’

သားရယ်၊ အဖေလည်း အသက်ကြီးလာပြီဆိုတော့ နားချင်ပြီ သားရယ်”

ပညာမတတ်ခဲ့ ပေမဲ့ အခြေခံစိတ်ရင်းလေးကောင်းတဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာတရားဟာ ကျိကျိတတ် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ဘိဿယက မနိမ့်ကျတာ သေချာတယ်။ နောက်ပြီး သားအောက်ပိုင်း အရှိန်ပြင်းတဲ့ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်အနီးမှာ နှစ်ဆင်းများစွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်လာခဲ့တဲ့ ဦးထွန်းညိုရဲ့ ဦးနှောက်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ၊ သွေးကြောတွေ၊ အာရုံကြောတွေ ပုံမှန်မဖြစ်တော့ပါဘူး။ အခုလည်း သားရဲ့ ဘွဲ့ရဆတ်ပုံကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းတွေ တရိပ်ရိပ် မူးလာလို့ ထတုန်ကယင် လက်တွေနဲ့ ဆတ်ပုံကို ဖြုတ်ပြီး ခုတင်ပေါ် လဲလျောင်းနေလိုက်တယ်။ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ တော့ ဝေယံမင်းရဲ့ ဘွဲ့ရဆတ်ပုံကလေးကို တင်ထားလိုက်တယ်။ ဦးထွန်းညို ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်ထားသလို အမြင်အာရုံတွေ ထည်း မှောင်လာတယ်။ ထခြည်းဖြည်းနဲ့ ခုတင်လေးပေါ်မှာ ဦးထွန်းညို ဘဝကူးသွားပါပြီ။

■
“ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းရင်းကနေ အိမ်ထဲဆင်ကြည့်တော့ ဦးထွန်းညိုတို့ ခုတင်ပေါ်မှာ ဒီပုံစံအတိုင်း ဆွေရတာပဲ ဒေါ်လေးခင်၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ” လူသိပ်မသိတဲ့ ဦးထွန်းညိုရဲ့ နာရေးက တိတ်ဆိတ် ဖျန်းလှတယ်။ ဒေါ်လေးခင်

ခမျာ ပဋ္ဌာမြေလူးသလို သွက်သွက်ခါအောင် ငိုနေသလို ဝေယံမင်းလည်း ယောက်ျားဖြစ်ပေမဲ့ ရွှေနံနေတဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ အင်္ကျီပေါ်ကို စိုစွတ်လို့။ တကယ်တမ်း ဦးထွန်းညို ပေးဆပ်ခဲ့တဲ့ အရင်းအနှီးတွေဟာ သားတစ်ယောက် ဘွဲ့ရတဲ့ အမြတ်အစွန်းလောက်နဲ့ မကျေနပ်နိုင်ပါဘူး။

“ကိုထွန်းညို...ဒီမှာတော့ သား လာတယ်လေ၊ ထ၊ ကြည့်ပါဦးလား”

“အဖေရယ်၊ မိဘနှစ်ပါး အစုံအလင်နဲ့ သားဘွဲ့ယူမှာကိုတောင် သေခြင်းတရားက မစောင့်နိုင်တော့ဘူးလားဗျာ”

ဝေယံမင်းရဲ့ ငိုကြွေးရင်းပြောတဲ့ ရင်ခေါင်းသံ မချိတင်ကဲ့ဟာ နွားကျောင်းသား လူနှစ်ယောက်၊ သားဖြစ်သူ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ နေက ဦးထွန်းညို ပျော်လွန်းလို့ အရက်တိုက်ခဲ့တဲ့ သူတွေတောင် ဘေးကနေ မျက်ရည်မ၊ ဆည် နိုင်တော့ ဘူး။ သုသာန်ကို နာရေးတွေ လာချတိုင်း ငိုကြွေးသံတွေ အများဆုံး ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဦးထွန်းညိုခမျာ သူရဲ့ လူမသိ၊ သူမသိ နာရေးမှာ ငိုရှိုက်သံက တိုရေရှားရေလေးကို မကြားနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒေါ်လေးခင်က သူ့သားကို ကြည့်ရင်း...

“သားလေးရယ်၊ အမေတို့မှာ အဖြစ်ရှိပါတယ်။ သားလေးရဲ့ အဖေဟာ သုသာန်ထဲမှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်လုပ်တဲ့ လူဆိုတာ သားသိမှာစိုးလို့ မင်းအဖေက ဖွင့်မပြောဖို့

အမေ့ကို တိုင်ပင်တာ။ သားကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖုံးကွယ်ထားတာ အမေတို့မှာ အပြစ်မကင်းပါဘူးကွယ်”

“ဒါကတော့ဗျာ ကိုယ့်သားသမီး မျက်နှာမငယ်ရအောင် လိမ်ရတာ ဦးထွန်းညိုမှာ အပြစ်မရှိပါဘူးဗျ”

နွားကျောင်းနေတဲ့ ထဲက လူတစ်ယောက်က သူတွေမိသလို ဝင်ပြောလိုက်တာဟာ အမှန်တရားနဲ့ သွေဖည်မသွားပါဘူး။

“တကယ်တော့ သားလေး အထက်တန်းကျောင်းကတည်းက အပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ မင်းအဖေဟာ သုသာန်က မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်လုပ်သားကြီးဆိုရင် သားလေး သိမ်ငယ်မှာ၊ မျက်နှာငယ်မှာ၊ အရှက်ရမှာကို ကာကွယ်လိုက်တဲ့ မိဘမေတ္တာဟာ မုသားဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် အလင်္ကာချောပါတယ် သားလေးရယ်”

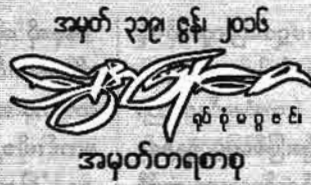
မိခင်ရဲ့ စကားတွေကို မျက်ရည်လည်ရွှန်း နားထောင်နေတဲ့ ဝေယံမင်းဟာ မိခင်ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ခုတင်ပေါ်က သူ့ဓာတ်ပုံကလေး ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ရင်း တမလွန်ကို ထွက်ခွာသွားတဲ့ ဖခင်ဘက်လှည့်ပြီး ဦးသုံးကြိမ်ကန်တော့လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လေးခင်ဘက်လှည့်ပြီး ဦးသုံးကြိမ်ကန်တော့လိုက်တယ်။ ပြီးမှ...

“ကျွန်တော် ရှစ်တန်းကျောင်းသားတန်းက အတန်းထဲက ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ နာရေးကို လိုက်ပို့ရတယ်။ သုသာန်ရောက်တော့ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်နားမှာ

အဖေမျက်နှာကို ကျွန်တော်တွေလိုက်ရပေမဲ့ အဖေက ကျောင်းသား အများစုထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘူး။ အဲဒီကတည်းက အဖေဟာ ဒီသုသာန် မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်မှာ လုပ်တယ်ဆိုတာကို ရင်နာနာနဲ့ သိခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ကိုတိုင်ခဲ့ရတဲ့ ညတွေလည်း အများကြီးပဲအမေ။ ဒါပေမဲ့ အမေရယ်...အဖေတို့၊ အမေတို့ သားအတွက် ဖုံးကွယ်ခဲ့တဲ့ မိဘမေတ္တာတရားဟာ သားအတွက်ဆိုတာ သိခဲ့သလို၊ ကျွန်တော် ရှစ်တန်းကတည်းက သိခဲ့ပေမဲ့ အမေတို့၊ အဖေတို့ကို ဖွင့်မပြောဘဲ နေခဲ့တာလည်း သားရဲ့မေတ္တာတရားပါပဲ။ မိဘမသိစေချင်တာကို မသိအောင် နေခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အဖေတို့၊ အမေတို့ မေတ္တာတရားနဲ့ တုယှဉ်လို့ မရစကောင်းပါဘူး အမေ။ အဖေ ကောင်းရာ သုဂတိလားပါစေလို့ ကျွန်တော် ရင်နာနာနဲ့ ဆုတောင်းပါတယ် အဖေ”

သမားရိုးကျ မဟုတ်သလို သိပ်ဆန်းသစ်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိဘမေတ္တာတရားဆိုတဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေထဲမှာ မိဘနဲ့ သားသမီးရဲ့ အစုန်အဆန် သမုဒယ ကွက်ဖုံးကလေးတွေက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်နဲ့တော့ နည်းနည်း ကွာခြားပါတယ်။ သုသာန်ထဲက မြေစိုက်အိမ်ကလေးအတွင်းက ငိုရှိုက်သံတွေ မတိတ်ဆိတ်ခင်ကတည်းက သုသာန်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေတာ ကြာပါပြီ။

■
မောင်သစ်လို့...

စာမင်း ခိုမြဲမည် ဆရာမကြီးကြီး ခိုမြဲမည် မြတ်နိုးစွာ ခြံရံမည်

အိပ်မက်မက်ပြန်ပြီ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဆရာက ခါတိုင်းလိုပဲ 'တော်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီ မလာတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ' တဲ့။

ဆရာ ဒီမြို့ကိုရောက်လာပြီး သက်ကြီးရွယ်အိုတွေအတွက် ငှားတဲ့ Senior Apartment မှာ တစ်ယောက်တည်းနေတော့ ပျင်းနေရတာကိုး။ တစ်ခါတလေ အားရင် ဆရာလိုမိုနံ (Wheel Chair) လေး ကားပေါ်တင်၊ ဆရာ ပေါင်နှစ်ရာငါးဆယ်လောက် ခန္ဓာကိုယ်ကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ကားပေါ်တင်ပြီး စတိုးဆိုင် (Super Market) ကို လိုက်ပို့ဖြစ်ပါတယ်။ ကုလားထိုင်ကို တွန်းပေးပြီး ဆိုင်ထဲအနံ့ လိုက်ပို့ရတယ်။ (ဆရာမှာက မော်တာနဲ့ ကိုယ်တိုင်မောင်းတဲ့ လိုမိုနံလေးရှိသလို အပြင်သွားရင်တော့ နောက်ထဲ တွန်းပေးရတဲ့ လိုမိုနံနဲ့ သွားရတာ)

ဆရာကြိုက်တတ်တဲ့ Saralee Cake, ကြက်သားပေါက်စီ အသေးလေး၊ မိုင်လိုဘူး ရှည်မျောမျောလေးတွေ ကတ်လိုက် ရေခဲမုန့်က 'ဗနီလာ' တစ်ခါစားဘူးလေးတွေ ဝယ်ကန်တော့ဖြစ်ရင် 'ခင်ဗျားက တစ်ခါတလေကျ တော်သား' လို့ ရှားရှားပါးပါး

www.burmeseclassic.com

ချီးမွမ်းတတ်လေရဲ့။ ဆရာကိုတစ်ယောက်တည်းနေလို့ ဘာမှ မသိဘူးမထင်နဲ့။ ကမ္ဘာ့အခြေအနေ၊ မြန်မာပြည်သတင်း၊ ဗြိတိန်က လွှပ်ရှားမှု၊ ဆေးရုံအားလုံးရဲ့အားသာချက်၊ အားနည်းချက်၊ ပတ်သက်တဲ့ ဆရာဝန်တွေတော်တယ်၊ ညံ့တယ် အကုန်ပါပဲ။ အင်္ဂလိပ်လို ပြောတာများ မမြင်ရရင် အမေရိကန်နှစ်ယောက် အချင်းချင်း ပြောတယ်လို့ထင်ရရဲ့။ ဆေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆရာမှာရှိတဲ့ နှလုံး၊ ရင်ကျပ်၊ ခြေထောက်တွေ ဆွဲနေတာ စသဖြင့် ဆရာဝန်တွေ အော့ရရလောက်အောင် ဗဟုသုတ အပြည့်။ စာကလည်း ဖတ်တာကိုး။

ကြုံတုန်းလေး အကြမ်းတင်ပြရရင်(အမေရိကန်တစ်ဝန်းမှာထုတ်တဲ့ မန္တလေး ဂေဇက်မှာပါတဲ့အတိုင်း)ဆရာက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ ၁၉၅၁ ခုနှစ်မှာ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂများအဖွဲ့ချုပ်(ဗကသများအဖွဲ့ချုပ် ABFSU)မှာ ဗဟိုအလုပ်အမှုဆောင်၊ ပြန်ကြားရေးနှင့် ဝါဒဖြန့်ချိရေးဗျူရို အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ရွေးကောက်ခံခဲ့ရသတဲ့။

၁၉၅၃ ခုနှစ် မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တပ်ဦးခေါင်းဆောင်ဘဝနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်နေစဉ်မှာ ဖဆပလ အစိုးရက နိုင်ငံရေးပုဒ်မ (၅)နဲ့ ဖမ်းဆီးပြီး ၁၉၅၃ ကနေ ၁၉၅၅ ခုနှစ်အထိ ထောင်ကျခံခဲ့ရသတဲ့။

(ထောင်ထဲက ဘဝကို ကျင့်တတ်ခံပုံ၊ မခံပုံ စာအုပ်ရေးတော့ လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ စကားပြောရာမှာလည်း အဲဒီစာအုပ်အကြောင်း မကြာခဏပါတယ်။ ဆရာရဲ့ ဖေးဘရိတ် စာမူမှန်း သိသာလောက်အောင်ပါပဲ)

နောက်ပိုင်း တက္ကသိုလ်များမှ ရာသက်ပန် ကျောင်းထုတ်ခံရပြီးနောက်မှ ၁၉၅၅ မှာမှ ထောင်ကလွတ်ပြီးမှ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာ ဉာဏတခက် ကြွေရက်စော ဝတ္ထုရှည်နဲ့ စာပေနယ်ထဲ

ရောက်လာခဲ့ပါသတဲ့။

(ဆရာနဲ့ စကားပြောလို့ ဆွေးနွေးဖြစ်ရင် ဉာဏတခက် ကြွေရက်ကယ်စော လို့ ပြောမိရင် 'ကယ်'မပါ၊ ပါဘူးဗျ။ 'ကြွေရက်စော'ပါလို့ အမြဲ ပြင်ပေးတတ်တယ်။ အဲဒီထဲက စကားလုံးတချို့ ပြန်ရွတ်ပြနိုင်တယ်။ မှတ်ဉာဏ်က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၆၀ ကို အသာလေး ပြန်ခေါ်နိုင်ရဲ့)

၁၉၇၀ မှာ မတ်တတ်ရပ်လို့ လမ်းမှာပို ဝတ္ထုနဲ့ အမျိုးသားစာပေဆုရခဲ့ပါသတဲ့။

(မှတ်မိကြမှာပါ။ မောင်ဝဏ္ဏရီကတော့ မင်းသား ဇော်ဝမ်းနဲ့ ရပ်ရှင်ကား၊ ၄ ဘီးတက္ကစီအကြောင်း ရေးတာ။ ကျွန်တော်တို့တော့ ဆရာတုန်းက အပြန်မှာ ဝန်ကြီးတွေနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်သောင်းဒန်နဲ့ ယှဉ်ပြီး လမ်းလျှောက်လာတဲ့ ပုံလေး ပေးထားပါတယ်)

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ၁၉၈၈ အထိ ဒီမိုကရေစီ အရေးတော်ပုံ ပြီးတဲ့အထိ ကိုယ်ပိုင်လစဉ်ထုတ် 'သာရ'မဂ္ဂဇင်း အပါအဝင် ရေးသမျှ စာတွေနဲ့ ရေးခွင့်တွေ ပိတ်ခံခဲ့ရပါတယ်။ ကရင်ပြည်နယ်ထင်ပါရဲ့။ ဆရာစာအုပ်ကို ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာတွေ့လို့ အဖမ်းခံရတဲ့သူ အကြောင်း ရင်နာနာနဲ့ ပြောခဲ့ရှာသေးတယ်။

လုံးချင်းဝတ္ထုပေါင်း ၆၀ နဲ့ ဝတ္ထုတို/ရှည်ပေါင်း ၃၀၀ ကျော်လောက် ရေးခဲ့ပါသတဲ့။

ဆရာကို လိုက်လံ မမီတဲ့ သိပ်ကိုလေးစားဖို့ကောင်းတဲ့ အချက်က စူးစမ်းမှု (Observation)ပါ။ တစ်နေရာများ ကြာကြာလေး မရှိလိုက်နဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာတော့တာမျိုးပါ။

ကျွန်တော် R.L တက်ခဲ့တုန်းက ဆရာမ တော်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရှေ့နေ ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်နဲ့က ဆရာက သိပ်ရင်းနှီးပါတယ်။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင် စကားအရ ပြောရရင်-

'ကိုသာရတို့များ 'ဘိုမ'တွေကို အိမ်ဖော်လို ခိုင်းနေတာ'တဲ့။

ဒီနိုင်ငံထုံးစံ ဆရာတို့လို Senior သက်ကြီးရွယ်အိုတွေအတွက် Welfare လို့ခေါ်တဲ့ စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့က အိမ်သန့်ရှင်းဖို့၊ အိပ်ရာရှင်းဖို့၊ ရေချိုးခန်းဆေးဖို့ဆိုပြီး အမျိုးသမီး ကြီးငယ်တွေ လွှတ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဘိုမ၊ အမည်းမ၊ အေးရှားမ၊ မက္ကဆီကိုမတွေ အစုံပါပဲ။ အဲဒီထဲက Saraဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်လို ပြောနိုင်တဲ့ မက္ကဆီကန် ကလေးမကို ဆရာက တော်တော်လေး မျက်စိကျ၊ တောင်မေးမြောက်မေး လုပ်တာ တွေတယ်။ နောက် မကြာပါဘူး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး ဝတ္ထုစာမူတစ်ခုပေးပြီး ဦးဝင်းငြိမ်း (ရွှေအမြုတေ)ကို ပို့ခိုင်းပါလေရော။ အဲသလိုပါဆို။

တစ်ရက် ဖုန်းဆက်လာတယ် 'လာခဲ့ဦး'ပေါ့လေ။ သွားတော့ အရင်းမရှိ၊ အဖျားမရှိ တုံးတိတ်နဲ့ ပြောတယ် 'ကျုပ်ကို Strip Club လိုက်ပို့ဗျာ'တဲ့။

ကျွန်တော်ကလည်း 'အင်း၊ ငါ့ဆရာတော့ ဖွဲ့တစ်ဆုပ်မကတော့ဘူး၊ ခွဲအိတ်ကြီးပါ 'မ'တော့မယ် ထင်တယ်ပေါ့။ သူ့'လိုမိခုံ'လေးနဲ့သွား။ ဟိုထူတော့ ကလေးမလေးတွေ 'တောင်အေးမြောက်မေး'။ ပါးစပ်ကလည်း 'တယ်ဟ'နဲ့လေ။ ကောင်မလေးတွေက သူ့အပေါ်ထိုင်ရင် သဘောတွေကျလို့ ရှေ့ဆုံးတန်းပို့ပြီး ဆရာ ပျော်တာကြည့်ပြီး 'ပျော်ပါစေ'ပေါ့။ စုစုပေါင်း '၂'နေရာကို ၂ ကြိမ်ပို့ရတယ်။

နောက် '၂'ပတ်လောက်နေတော့ရော 'ဒါဖတ်စမ်း'တဲ့။ ခနလအကသဘာဝ။ 'ဟာ ဘာတွေလဲ ဆရာရဲ့'။

'ခင်ဗျား ငတုံး'လို့ ထုံးစံအတိုင်း အားပေးပြီးမှ 'ဒီလိုဗျာ'တဲ့။

'ခနလ'၊ 'အကသမ'၊ 'ဘာ'တဲ့။ ခနလက 'ခုနစ်လွှာ'အက စပြီး ကလေးတွေရဲ့ ဘဝကို ရေးတဲ့လေ။ ကျွန်တော် လက်ဖျားခါမိနေတယ်။ ကြာကြာလေးရှိရင် စာရေးအနည်းဆုံး ဖြစ်တယ်ဆိုတာလေ။ စကားစပ်ရရင်ကော ဒီဗြဟ္မာ

စားပါးပါး စာပေဟောပြောပွဲလေး လုပ်
ဖြစ်ကြတော့(ကိုအောင်စိုးက ခေါင်း
ဆောင်တာပါ) ဆရာ မောင်စိန်ဝင်း
(ပုထိုးကုန်း)၊ ဆရာ ဘုန်း(ဓာတ်)နဲ့ ဆရာ
ညီမင်းညိုတို့ လာတော့ ဆရာတက်နေ
ချတဲ့ နာတာရှည် နာလန့်ထ ဆေးရုံ(Life
Care Center)ကို လိုက်ပို့ဖြစ်တော့ ဆရာ
ပြောတာလေး သတိရမိတယ်။ ဆရာနဲ့
ဆရာ မောင်စိန်ဝင်းတို့က တော်တော်
ထား ရင်းနှီးခဲ့ပုံပါပဲ။ ဆရာ မောင်စိန်
ဝင်းရဲ့ ဒီဇာမင်နွေးကြီးက ဆရာ လည်
ထုပ်ကို ခဲတော့မယ့်အဖြစ်ထိ ဖြစ်ခဲ့ဆိုပဲ။
(အဲဒါ တွေးမိတော့ ဒီနှစ်၊ ဒီလ
(၂၀၁၆ ဧပြီလထုတ်) ရွှေအမြုတေမှာပါ
တဲ့ ဆရာမ နုနုရည်(အင်းဝ)ရေးတဲ့
ဆရာရဲ့ ခွေးချစ်ပုံလေး သတိရမိပါ
တယ်။)

ဒီမြို့ကို နာမည်အမျိုးမျိုး ခေါ်
သတူ။ Las Vegas, Entertainment
City, Never Sleeping City စသဖြင့်
ဆို။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက လူတွေလည်း
သိကြသကဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီမြို့ရဲ့ အရသာ
ဆို မခံစားနိုင်ကြဘူး။ ဈေးကလည်း
ကြီးသကဲ့ကဲ့တဲ့။

မင်းတို့ ရောက်အောင် သွားသင့်
တဲ့ နေရာတွေထဲမှာ Strip Clubလည်း
ပါသတော့။ ငါလည်း အရင်က ပေါ့
ဖြစ်ပြန် မိန်းကလေးတွေပျော်တဲ့
နေရာလို့ အောက်မေ့တာ။ ဘယ်ဟုတ်
မလဲ။ ပြောရင် မင်းတို့ ယုံမှမဟုတ်
ဘူး။ ရှေ့နေလောင်း၊ ဆရာဝန်လောင်း၊
ညာတတ်လောင်း တက္ကသိုလ်ကျောင်း
သူတွေက မိဘဆီက ဂိုက်ဆံမတောင်း
ဘူး။ ကျောင်းစရိတ်၊ နေစရိတ်တွေ
ဆိုတာသာကိုယ်ရှာကြတယ်။ ငွေများ
စုဆောင်းတဲ့၊ အခွန်လည်း ရှောင်လို့ ရတဲ့
ဒီထလပ်တွေမှာ အလုပ်လုပ်ကြတာ
နဲ့တဲ့။

ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း ဖုန်း
ထုတ်ပြီး Record လုပ်ဖို့ ဆရာ
ဆောင်ပေါ် ချထားတော့ ဧည့်သည်
ဆရာ ၃ယောက်က ကြည့်ကြတယ်။
ဆရာကတော့ ဘာမှ မပြောဘူး။ မပြော

ဆို ဆရာနဲ့ စကားပြောရင် ကောင်းတာ
လေးတွေ Recordလုပ်နေကျကိုး။ ဆရာ
က တစ်ခါတလေ စာပေလောကက
ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးတွေ ပါလာရင်
'ခင်ဗျားဟာကြီး ရပ်လိုက်ဦး'လို့ သတိ
ပေးတတ်ပါတယ်။ ဆရာနဲ့ ပြောရင်း
Record လုပ်ထားတဲ့ ဖိုင်လေးတွေ
လေး၊ ငါးဆယ်လောက် ရှိပါတယ်။
ကျွန်တော်က-

'ဆရာအကြောင်းတွေ ရေးမှာ
နော်၊ နာမည်တောင် ရေးပြီးပြီ။ 'ဆရာ
မောင်သာရ ၈၂၀ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ'
တဲ့လို့ ပြောဖြစ်ရင် ဆရာက-

'ခင်ဗျားလား ရေးဖြစ်မှာ၊ စာရေး
ရမှာ ဒါလောက် ပျင်းတဲ့လူ။ နေ့ရွှေ၊
ညရွှေနဲ့'လို့ အားပေးပါတယ်။

ဆရာရဲ့ စာပေသစ္စာကိုတော့
မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ တစ်နေရာ
ကြာကြာရပ်ရင် စာတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ ဆရာ
မောင်သာရရဲ့ စာမူလေးတွေ ဦးဝင်းငြိမ်း
ဆီ ပို့ရင် ယူနေကျ။ လမ်းမလျှောက်နိုင်
လို့ လိုမိခဲ့နဲ့ စားပွဲကြားကူးရင်း Writing
Pad အဝါရောင်ဘေးမှာ မာကျင်လိုင်း
အနီရောင်နဲ့ ရေးပါတယ်။ လက်ရေး
လေးတွေက ညီလို့၊ စီလို့။ တစ်ခါ
တလေ ရေးပြီးသား စာမူကို အစအဆုံး
ပြန်ကူးနေတတ်သေးတယ်။ လုံးဝ
မပျင်းဘူး။

'ပြန်ကူးတော့ သတ်ပုံပြင်ပြီးသား
ဖြစ်သလို လိုအပ်တာလေးလည်း ပြင်
ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ'တဲ့။

စာမျက်နှာ တစ်ထောင်ကျော်
လောက်ပါတဲ့ စာမူကြီးကို မြန်မာစာ
ဖတ်တတ်တဲ့ လူမရှိတဲ့ Apartmentမှာ
တောင်မှ ရတနာဂုဏ်သလို ဟိုထားရ
မလို့၊ ဒီထားရမလို့နဲ့ (ခုတော့ ဘယ်
ရောက်နေလဲ မသိတော့)။ စာမူတွေ
စိတာများ လက်မဝက်လောက်တောင်
ရွှေလို့ မရအောင် တိတိရိရိလေးတွေ။
အိပ်ရာ၊ ဧည့်ခန်း၊ စာရေးစားပွဲ၊ သန့်စင်

ခန်းကအစ သန့်ပြန်နေမှ ကြိုက်တယ်။
ဆံချည်တစ်မျှင်တောင် မကျရဘူး။
အမှိုက်ကို ကြပ်ကြပ်အိတ်ကလေးနဲ့
ထည့်ပြီး 'ခင်ဗျားပြန်ရင် ပစ်ခဲပေးစမ်း
ပါ'လို့ ခိုင်းနေကျလေ။

စာမူတွေကို ရွှေအမြုတေမှာ ထည့်
ဖို့ ဦးဝင်းငြိမ်းဆီ ပို့ရင်း ရေးတဲ့ အသံ
အတိုင်း 'ရွှေရယ် အမြုတေရယ်'လို့
ခေါ်ရင် မကြိုက်ဘူး။ 'ရွှေ အမြုတေ
မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေ အမတေ'ဗျ၊ 'အမတေ'
လို့ အသံထွက်ကို ပြင်ပေးလေ့ရှိပါ
တယ်။

ကျွန်တော်ဆီမှာ ဆရာကိုယ်တိုင်
လက်မှတ်ထိုးပေးတဲ့စာအုပ် ၃ အုပ် ခုထိ
ရှိပါတယ်(မြန်မာပြည်တုန်းက အပိုင်
ဝယ်သိမ်းဖူးတဲ့ စာအုပ်တွေပါ)။ 'ရေး
တတ်ရင် ဝတ္ထုဖြစ်တယ်'ပါတဲ့ ဆောင်း
ပါးပေါင်းချုပ်၊ အသံညွှန်မှာ ကွန်မြူတဲ့
လိပ်ပြာ ဝတ္ထုနဲ့ တို့ဘက်ကကြည့်တော့
သူရဲကောင်း၊ သူတို့ဘက်ကကြည့်တော့
သစ္စာဖောက်။

တစ်ချိန်က ကိုယ်လေးစားခဲ့တဲ့ နှစ်
ပေါင်းလေးဆယ်လောက် စာပေလော
ကကို သရဖူဆောင်းခဲ့တဲ့ ဆရာ
မောင်သာရနဲ့ လက်ပွန်းတတီး နေရင်း
စကားပြောရတဲ့ အချိန်လေးတွေက
တန်ဖိုးကြီးလွန်းလှပါတယ်။ ကိုယ်မမီ
လိုက်တဲ့ ဆရာတွေအကြောင်း၊ ကိုယ်
မသိတဲ့ စာပေလောကရဲ့ အတိမ်အနက်၊
ထုတ်ဝေသူတွေရဲ့ အနေအထား၊ စာ
မျက်နှာပေါ်က လက်ရေးမူကနေ ထုတ်
ဝေပြီးတဲ့အထိ အဆင့်ဆင့် ဆောင်ရွက်
ရပုံ(Processing)နဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ၊
ဘာသာရပ်တစ်ခုကို လေ့လာရသလို
စိတ်ဝင်စားဖို့ကလည်း ကောင်းလှပါ
တယ်။

'ဒီလိုမှန်းသိရင် ဒီထက်ပိုပြီး'ဆို
တဲ့ 'နောင်တ'ကတော့ ဆရာဆုံးပြီလို့
သိရတဲ့ အချိန်ကစပြီး ခုရေးနေတဲ့အထိ
တသသနဲ့ပေါ့။

ဆရာ ရောက်ရာနေရာမှာ ပြည့်
ပြည့်စုံစုံ နေနိုင်ပါစေ။ ■

ကောလင်း ကိုကိုလတ်

ဓနုစောထွန်းမြင့်၊ နွဲ့စော
နိဗ္ဗာန်ပန်းဇာ
နိဗ္ဗာန်ရတနာရတနာ

‘အစ်မ နင်လုပ်ပုံကြောင့်
ငါတို့မှာ ရပ်ကွက်ထဲ မျက်နှာ
မပြရဲအောင်ဖြစ်နေပြီနော်၊
နင် သတိထားဦး’
‘အောင်မာ နင်ကများ
ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ ငါ သိတယ်၊
ဘာဖြစ်လဲ။ နင် မျက်နှာမပြရဲရင်
ဒီအိမ်မှာ မနေနဲ့ပေါ့။ မောင်တစ်ယောက်
လုပ်နေပြီး နင်က ဘာများ
အားကိုးရလို့တုံး။ ငါ့လုပ်စာနဲ့ပဲ
မျှီဆိုနေကြတာ မဟုတ်လား။
ငါ့ဘာသာ ဘာလုပ်လုပ်
နင်ပြောစရာမလိုဘူး’
ကျွန်မက ပိတ်ဟောက်လိုက်မှ
မြတ်ထွန်း ပါးစပ် ပိတ်သွားတယ်။

မကျေမချမ်းနဲ့
ကျွန်မကို စောင်းကြည့်ပြီး
စက်ဘီးဆွဲထွက်သွားတယ်။
အဲဒါ လမ်းထိပ်က ဘိလိယက်ဆိုင်ကို
သွားတာလေ။ ယောက်ျားလေးဆိုပြီး
အားကိုးရမလား အောက်မေ့တယ်။
အလုပ်ကျတော့ လက်ကြောမတင်းဘူး။
အပျော်အပါးပဲ အချိန်ပြည့်။
ဟင်း... ဒါတောင် သူက ကြီးကျယ်လို့။
သည်အိမ်မှာ လူငါးယောက်ရှိတယ်။
အစ်မအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မအပေါ်မှာပဲ
မှီခိုနေကြတယ်။ အဖေကလည်း
အသက်ကြီးပြီ။ ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။
မောင်ကလည်း သိတဲ့အတိုင်း။
ဟေးလားဝါးလား။ ကျန်တဲ့

www.burmeseclassic.com

ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကလည်း ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ ထင်းရွှေလောက်ပဲ လုပ်တတ်တာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထမင်းစားရမလဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက ကြိတ်လုပ်စားနေရတာပေါ့။ ဒါကိုများ မြတ်ထွန်းက မျက်နှာမပြရဲဘူးတဲ့။ မပြရဲ ဂုဏ်ထားပေါ့။ မိဘူးဆိုတဲ့ ကောင်မက ဘယ်သူကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး မှတ်ပါ။ ကိုယ်ရှိတာနဲ့ ကိုယ်လုပ်စားတာ။ ဘယ်သူဟာမှ ငှားလုပ်စားနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟင်း...။

ကျွန်မ သည်ဘဝရောက်တာ ဟိုအနာကောင်မျိုးဝင်းကြောင့်ပဲ။ သည်တုန်းက ကျွန်မတို့ သည်ရပ်ကွက်ကို မရောက်သေးဘူး။ ဗြိတိသျှမှာပဲ။ အမေက ကျွန်မအသက် ၁၆ နှစ်လောက်မှာ ဆုံးတယ်။ ကျွန်မ ကျောင်းနေဖူးပေမဲ့ ငါးတန်းလောက်ပါ။ အမေဆုံးချိန် အဖေ မြင်းလှည်းမောင်းသေးတယ်။ မျိုးဝင်းက အဖေလိုပဲ မြင်းလှည်းသမား။ အဖေ့ အိမ်ကိုလိုက်လိုက်လာရင်း ကျွန်မကို တွေ့ပြီး စိတ်ဝင်စားသွားတာ။

‘ရော့ မိဘူးအတွက် နှုတ်ခမ်းနီဘူး’

မျိုးဝင်းက အဖေအလစ်မှာ ကျွန်မကို လာပေးတယ်။ ရိုးရိုးမပေးဘူး။ ပါးကိုလိမ်ဆွဲလိုက်သေးတာ။ နှုတ်ခမ်းနီဘူးတင်မကဘူး။ အဝတ်စတွေ၊ မိတ်ကပ်ဘူးတွေလည်း ဝယ်လာတတ်တယ်။ တစ်နေ့မှန်လေးခါလောက် ကြည့်တတ်တဲ့ ကျွန်မအတွက်တော့

အကြိုက်ပေါ့။ ကြိုက်တာလည်း အပြစ်မတင်နဲ့လေ။ အိမ်မှာက အဖေလုပ်စာပဲ ရှိတယ်။ တစ်နေ့တခြား တက်လာနေတဲ့ ကုန်ဈေးနှုန်းကြောင့် ထမင်းတောင် ဟင်းပါလေကာနဲ့ စားနေရတော့ အဝတ်အစားဆိုတာ ဘယ်စိတ်ကူးယဉ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သည်အချိန်မျိုးဝင်းက အဝတ်အစားတွေ လာပေးတော့ ကျေနပ်မိတာပေါ့လို့။

‘ကိုမျိုးဝင်း ကျုပ်ကိုဘာလို့ ဒါတွေဝယ်ပေးနေတာလဲဟင်’

သိလျက်နဲ့ အဖြေကြားချင်လို့ မေးလိုက်မိတာ ဒက်ထိပါပဲ။ သူက ပြုံးပြုံးကြီး ပိုင်စိုးပိုင်နင်းကြည့်ပြီး ‘နင့်ကို ချစ်လို့ဝယ်ပေးတာပေါ့ဟ’တဲ့။

သူက ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ပေမဲ့ ကျွန်မမှာတော့ ရင်တုန်ပန်းတုန်ကို ဖြစ်သွားတာပဲ။ အဲလိုနဲ့ ကိုမျိုးဝင်းနဲ့ ကျွန်မ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ကြတယ်။

ချစ်သူဖြစ်ပြီး တစ်နှစ်လောက်ပဲရှိဦးမယ်။ ကိုမျိုးဝင်းက အဖေဆီမှာ ကျွန်မကို လာတောင်းတယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်မက အဲဒီအချိန်မှာ ၁၈ နှစ်တောင် ကောင်းကောင်း မပြည့်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမေက ဒါတွေကို ဂရုစိုက်မနေဘူး။ တစ်ယောက်လျှော့ တစ်ယောက်သက်သာတယ် အောက်မေ့ပုံရတယ်။ ချက်ချင်း လက်ခံ

တာပဲ။ ကျွန်မက ရွှစ်တက်နေတာကိုသိလို့လည်း ဖြစ်မှာပေါ့။

ကျွန်မတို့ညားပြီးလည်း အဖေတို့နဲ့ပဲ ဆက်နေကြတာပါ။ ကိုမျိုးဝင်းက အညာကနေ သူ့ဦးလေးဆီမှာ လာကပ်နေပြီး မြင်းလှည်းမောင်းနေသူလေ။ အိမ်မှ မရှိတာ။ ရခါစတော့ ကိုမျိုးဝင်းက ဟုတ်သလိုလိုပဲ။ အဖေ့ကိုမျိုးဝင်းတို့ရဲ့ မြင်းလှည်းမောင်းခနဲ့ စားဝတ်နေရေးက ပြေလည်နေတယ်လေ။

တစ်နေ့တော့ ကိုမျိုးဝင်းက သူ့မြင်းလှည်းကို မမောင်းချင်တော့ဘူး။ ပိုင်ရှင်ဆီ ပြန်အပ်မယ်တဲ့။ အဖေလည်း အသက်ကြီးပြီနို့ အိမ်က မြင်းလှည်းကိုပဲ မောင်းမယ်တဲ့။ သူ့အကြောင်းပြတာ ဆီလျော်တာမို့ အဖေ့ ကျွန်မလည်း ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကိုမျိုးဝင်းက သူ့မြင်းလှည်း ပြန်အပ်ပြီး အဖေမြင်းလှည်းယူမောင်းတယ်။

မကြာပါဘူး။ ကိုမျိုးဝင်းက အရက်ကလေးသောက်စပြုလာတယ်။ မြင်းလှည်းမောင်းခ သိပ်မအပ်ချင်တော့ဘူး။ ကျွန်မနဲ့ စကားများရပြီပေါ့။

‘ရှင် မြင်းလှည်းမောင်းခနဲ့ ထမင်းစားနေရတာ။ မြင်းလှည်းခမရတော့ ကျုပ်တို့က ဘာနဲ့သွားစားရမှာလဲ’

‘ဟေ့ ငါတစ်ယောက်တည်း မင်းတို့တစ်အိမ်လုံးကို ကုန်းရုန်းကျွေးရအောင် ငါနွားမဟုတ်ဘူးကွ။ အကုန်လုံးခြေလက်အကောင်းတွေပဲ။ ကျိုးတာ၊ ကန်းတာ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ ပိုင်းလုပ်

ဦးမှပေါ့။ ခုတော့ ငါက နွားကျလို ထို့’

ကြည့်စမ်း၊ လေသံက အရင်လေသံ မဟုတ်တော့ပါလား။ အဲဒီကတည်းက လင်မယားနှစ်ယောက် တကွက်ကျက် ရန်ဖြစ်တော့တာပဲ။

သူက အဖေကိုလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး။ အရပ်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး။ အရက်မူးလာရင် အော်ဆဲ ကော်ဆဲ လုပ်ချင်တယ်။ ကျွန်မကလည်း ဘယ်ခံမလဲ၊ ပြန်ဆဲတာပေါ့။ ကြားထဲက အစေမှာတော့ ငုတ်တုတ်။

သည်လိုနဲ့ ကိုမျိုးဝင်းနဲ့ ကျွန်မ စလယ်ဝင် ဖင်မမည်းခင်က ကွဲကြတော့တာပဲ။

‘နင့်မျက်နှာ ငါ မမြင်ချင်ဘူး။ ငါ့အိမ်ပေါ်က အခုဆင်း’လို့လည်း ပြောလိုက်ရော မသာက ကောက်ခနဲ ဆင်းသွားတယ်။ အဲဒီမှာ လင်ခန်း၊ မယားခန်းပြတ်တာပဲ။ ဘယ်ရုံးမှ သွားဖြတ်မနေရပါဘူး။

လင်မယားပြတ်ပြီးတော့ သူက မိုင်းရှူးဘက်ထွက်သွားတယ်ဆိုလား သိပါဘူး။ ပြောသံကြားတာ။ ကျွန်မမှာ အိမ်ရဲ့ ဝန်ထုပ်ကြီးက ချက်ချင်း ခေါင်းပေါ်ရောက်လာတော့ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူးတော်သေးတယ်။ မျိုးဝင်းနဲ့ ကျွန်မမှာ သားသမီးမရလို့ ရေဆေးလို့ မစင်နိုင်ပေ။ အဖျိုတော့ ဟန်ဆောင်လို့ သေးတယ်လေ၊ ဟုတ်ဘူးလား။

အဖေ မမောင်းနိုင်တော့တဲ့ မြင်းလှည်းနဲ့ မြင်းငါး

ရောင်းပြီး အရင်းအနှီးလုပ်
တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ
ရထားပေါ်တက်ပြီး ကုန်ကူး
တယ်။ ပထမတော့ ပန်းကုန်
တော့ပါ။ မနက် ၆ နာရီ
ရထားနဲ့ အောင်ပန်းကိုလိုက်၊
အောင်ပန်းကို နေ့လယ် နှစ်
နာရီလောက်ရောက်။ ပန်းခင်း
မှာ ပန်းသွားဝယ်။ နောက်
တစ်နေ့ မနက်ရထားနဲ့ လှိုင်
ဆာပြန်လာ ရောင်းပေါ့။
ညည်ခရီးက အောင်ပန်းမှာ
ညအိပ်ရသလို အပြန်မှာ အခန့်
သော်ရင် ဖယ်ခုံမှာလည်း ည
အိပ်ရတတ်တယ်။ လိပ် ထိတ်
တုံးခတ်ထားသလို နေ့တု
ညည်ရထားက လမ်းမှာ
သစ်ပင်ကြီးကြီးတွေ့ရင်
ဆောင် ဘူတာမှတ်ပြီး ရပ်
သေးတာလေ။ ညအိပ်လည်း
အတော်တွေနဲ့ပို့ သိပ်တော့
အိပ်စရာရှိပါဘူး။ စုစုပေးပေး
ပေါ့။ ယောက်ျားတွေ့ရဲ့
အနောက်အပြောင်ကတော့
အတော်ပေါ့။ အထူးသဖြင့်
အစလင်ကွာ ကျွန်မကို
အလွယ်ရမလားလို့ အကဲ
ခမ်းကြတယ်။ ကျွန်မက
ညည်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ပဲ ပြန်
တုံ့ပြန်လိုက်တယ်။ သူတို့ ရှိ
သွားအောင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ကွဲမရဲ့ အကဲခမ်းမူကိုတော့
ကျွန်မ မတုံ့ပြန်နိုင်တော့ဘူး။
ကွဲမဆိုတာ အများက ပြောင်
ဆီတဲ့ နာမည်ပါ။ အသား
ညည်းလို့လေ။ သူက ရထား
ဆီမှာ လုပ်စားတာ ကြာနေ
ပြီး သူ့ပုံကိုမြင်တာနဲ့ ဒါကြီးပဲ
နို့ သိနိုင်အောင်ကို ပုံပျက်စ၊
ပြုနေပြီ။ သူက ကျွန်မကို
အပြီး အကဲခမ်းတယ်။ လုပ်
ထားတဲ့။ ညည်လောက်
ပင်ပန်းပန်း လုပ်စား မနေ

စမ်းပါနဲ့အေ။ ငွေထုပ် ဖင်ခု
ထိုင်ထားတဲ့ဥစ္စာတဲ့။
‘ပတ်ဝန်းကျင်ရှိသေး
တယ်အစ်မ’လို့ ဆိုတော့ ‘အဲဒီ
သောက်ပတ်ဝန်းကျင်က နင်
ငတ်တော့ ရေတစ်မူတ် လာ
တိုက်လို့လား’တဲ့။ ပြောလိုက်
တာ နားကို လန့်သွားတာပဲ။
ဟုတ်တော့ဟုတ်သား။ ပတ်
ဝန်းကျင်ဆိုတာ လူတစ်
ယောက်ကို အပြစ်ပဲမြင်ကြ
တာ များတယ်။ ကူညီဖို့၊
ကယ်ဆယ်ဖို့ကျ ဘယ်သူမှ
စိတ်ကူးကြတာ မဟုတ်ဘူး။
တိုတိုပဲပြောကြပါစို့။ ကျွန်မ
ကျွဲမ ပြောတာကို လက်ခံ
လိုက်တယ်။ မစွမ်းရင်းက
လည်းရှိတော့ ကန်စွန်းခင်းနဲ့
ငြိပြီပေါ့။ ပထမတော့ ချီ
ကောက်ပေါ့။ ပန်းရောင်းတာ
နဲ့တော့ တခြားစီပဲ ဝင်ငွေက။
ဒါပေမဲ့ အစဦးမှာတော့
ကျွန်မ ပန်းကော၊ လူကော
ရောင်းနေတာ။ အဖေတို့ မသိ
အောင်ပေါ့။ ‘စိတ်ကြိုက်ပန်း
ရအောင် စောင့်နေရလို့ အဖေ
ရေ’လို့ တစ်နည်း။ ‘အောင်
ပန်းမှာ ပန်းရှားနေလို့ မြင်း
တိုက်၊ ခွေးရုပ်ထိအောင် ဆင်း
ဝယ်နေရလို့အဖေရေ’လို့ တစ်
ဖုံ ဆင်ခြေစကား ရေလဲသုံး
ပြီး အိမ်ပြန်နောက်ကျလာတဲ့၊
လူရောင်းခကို ပန်းရောင်းရ
တာပါလို့ လိမ်ပြီး ငွေများ
များစားစားအပ် လာတဲ့
ကျွန်မကို အဖေက တစ်ခုခု
သိတဲ့ မျက်လုံးမျိုးနဲ့ ဝေရီစွာ
ငေးကြည့် တာခံ ရတိုင်း
ကျွန်မ မနေတတ်မထိုင်တတ်

ဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။
မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒါလည်း
ကျွန်မ တတ်စွမ်းသမျှနဲ့ အဖေ
ကို လုပ်ကျွေးတာပဲ မဟုတ်
ဘူးလား။ အဖေ ခွင့်လွှတ်မှာ
ပါ။
□
အပုပ်နဲ့ဆိုတာ ကြာရှည်
ဖုံးကွယ်ထားလို့ ရကောင်းတဲ့
အရာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်မ
လူရောင်းနေတဲ့သတင်းက
မကြာခင်ဘဲ အဖေနားဝ
ရောက် သွားတော့ တယ်။
စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ကျွန်မကို
ရိုက်နှက်ပြီး ဆုံးမမယ်လို့
ထင်ထားပေမဲ့ အဖေဟာ
အံ့ဩစရာကောင်းလောက်
အောင်ကို ငြိမ်သက်နေခဲ့
တယ်။ ကျွန်မကို မကြည့်ဘဲ
ညှိုးနွမ်းတဲ့မျက်နှာနဲ့ အဝေး
ကို ငေးရီနေရှာတယ်။
အဖေဖြစ်အင်ကိုကြည့်
ပြီး သနားမိပေမဲ့ အဖေက
ဘာမှမပြောတော့ ကျွန်မလုပ်
ရပ်ကို သဘောတူလို့ မီးစိမ်း
ပြလိုက်တယ်ပဲ အောက်မေ့ပြီး
ဝမ်းသာမိတယ်။ တခြားလူ
တွေကိုတော့ အစကတည်းက
ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ မောင်၊ ညီမ
တွေဆိုတာက ကျွန်မလုပ်စာ
စားနေကြသူတွေ။ ‘မကြိုက်
ရင် ဆင်းကြ’ပဲ။ မောင်ဖြစ်
သူ မြတ်ထွန်းက ကျွန်မ
အလုပ်ကို သဘောမကျပေမဲ့
သိပ်လည်းမပြောရဲဘူး။ သူမှ
ထမင်းတစ်လုတ် ဝအောင်
ရှာမစားချင်တာ။ ဘာပြောရဲ
လိမ့်မလဲ။
ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့
ကျွန်မအကြောင်းသိသွားချိန်
မှာ အဆက်အဆံ နည်းသွား
ကြတယ်။ မိသားစုကိုကော
ပေါ့။ ကဲ့ရဲ့လှောင်ပြောင်တဲ့

အကြည့်တွေ၊ ပြစ်တင်ရှုတ်
ချတဲ့ စကားတွေပဲ တုံ့ပြန်ကြ
တယ်။ ဘာတဲ့၊ ကျွန်မကို
‘AIDSနဲ့ သေမယ့်ကောင်မ’၊
‘ရပ် ကွက် နာတယ်’တဲ့။
‘အဖေကလည်း အရှက်မရှိ
သမီးနဲ့ ပေါင်းစားနေတယ်’
တဲ့။ ‘မောင်နှမတွေကလည်း
မွေးကတည်းက အရှက်ဆို
တာ ပါမလာတဲ့ဟာတွေ’တဲ့။
ပြောလိုက်တာ စုံနေတာပဲ။
ပြောကြပါစေလေ။
ကျွန်မက ဂရုမစိုက်ပေါင်။
ကိုယ့်ပစ္စည်းနဲ့ကိုယ် လုပ်စား
နေတာ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
AIDSနဲ့ သေတော့ကော ဘာ
ဖြစ်လဲ။ လူတိုင်း တစ်နေ့သေ
မှာပဲဥစ္စာ။ ကိုယ့်မရှိတော့
သူတို့ လာကျွေးလို့လား။
အဲဒီလိုမာန်နဲ့ ကျွန်မ ခပ်တင်း
တင်းနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့
မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ နေနေတဲ့
အဖေကိုမြင်ပြန်တော့ သနားမိ
သား။
အဲလိုနေလာရင်း တစ်
နေ့မှာ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်
ပြောင်းရဖို့ကိစ္စ ဖြစ်လာပါ
ရော။ ညပိုင်း ကျွန်မဆီ
ဖောက်သည်ရောက်နေတုန်း
မှာ ရပ်ကွက်က ဝိုင်းဖမ်းတာ
ကြောင့်လေ။ အစက ရထား
ပေါ်မှာပဲ လူရောင်းနေတဲ့
ကျွန်မက ရပ်ကွက်ကလည်း
သိ၊ အဖေလည်း သိသွားချိန်
မှာမထူးစရာခင်းပြီး ရပ်ကွက်
ထဲကို စားကျက်ရွှေ့ပြီး လုပ်
စားတာလေ။ ပြောင်ပြောင်
တင်းတင်းတော့ ဘယ်လုပ်ရဲ
မလဲ။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီနေ့
က ဖောက်သည်က အိမ်ပေါ်
မှာရှိနေတာ။ ဈေးစကား
ပြောတုန်းရှိသေး။ ဝင်ဖမ်း
တော့ ကျွန်မလည်း ကြိရာ

မသိဖြစ်ပြီး ဖောက်သည် ကို အဝတ်ထည့်တဲ့ ထင်းရှူး သေတ္တာထဲထည့်ပြီး ဝှက်ရ တယ်။ ကျွန်မက အဲဒီ သေတ္တာပေါ် တက်ထိုင်ပြီး ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို 'ဘူး'ခဲပြီး ငြင်းရတာပေါ့။ လူကြီးတွေကလည်း အသေ အချာစောင့်ဖမ်းတာဆိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်လက် လျှော့မလဲ။ အသေးစိတ်ရှာ တော့ တွေ့သွားပါရော။

အဲဒီအပြစ်အတွက် ရပ် ကွက်ရုံးက ကျွန်မတို့ကို ရပ် ကွက်ကနေ နှင်ထုတ်လိုက် တော့တယ်။ ဒါနဲ့ အခုနေတဲ့ ရပ်ကွက်ကို ရောက်ခဲ့ရတာ ပေါ့။

သည်မှာက အစွန် အဖျားလည်းဖြစ်၊ မီးတောင် အိမ်စေ့မရသေးတော့ ကျွန်မ အတွက် ပိုတောင် အဆင်ပြေ သေး။ မိုက်မလင်းစာတ်ကို ဆက်ကတာပေါ့။ အဖေက တော့ အသက်ကြီးတာရော၊ ကျွန်မကိစ္စကြောင့် ရှက်တာ ရောပေါင်းပြီး အိပ်ရာထ လဲသွားသေးတယ်။ နှစ်ပတ် လောက်ကြာမှ နာလန်ပြန် ထလာတယ်။ သည်ရပ် ကွက်မှာလည်း ပေါ်တင်ကြီး မလှုပ်ရှားရဲပါဘူး။ သိသာ သိစေ၊ မမြင်စေနဲ့ဆိုတာမျိုး ပေါ့။ ကိုယ်က နာမည်ဆိုး စာရင်းဝင်ကိုး။ သည်တစ်ခါ ထပ်လွှင့်ရင် မလွယ်ဘူးလေ။ သည်ကြားထဲ မောင်ဖြစ်တဲ့ မြတ်ထွန်းနဲ့ ညီမတွေက တစ် ခါတစ်ခါ ပြဿနာရှာတော့ ကျွန်မမှာ စိတ်ညစ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခဏပါပဲ။ သူတို့ လည်း ကျွန်မလုပ်စာကို မှီခို နေတာမဟုတ်လား။

အဲမယ်...သည်ရပ် ကွက်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာ သေးဘူး။ အနာကောင် မျိုးဝင်းလေ ရောက်လာ တယ်။ ကျွန်မကို ပြန်ပေါင်း ချင်လို့တဲ့။ ခုလို ကျွန်မတို့တွေ ဒုက္ခရောက်နေတာကို သူ မကြည့်ရက်ဘူးတဲ့။ ဟင်း... ဟင်း ရယ်ချင်လိုက်တာ။ သူ အကြောင်း မသိတာကျနေ တာပဲ။ အပြတ်ပဲပြောလိုက် တယ်။ ဘယ်တော့မှပြန် မပေါင်းနိုင်ဘူးလို့။ ဆန္ဒရှိရင် လာခဲ့။ အဲ... ငွေတော့ပါ ပစေလို့ ပြောချလိုက်တာ သူ နောက် ဆုတ်သွားပါလေ ရော။

“ဘုရား...ဘုရား” တစ်ခါမှ မတု၊ဖူးတဲ့ ဘုရားကို တ၊ရတဲ့အတိ ကျွန်မ ချောက်ချားသွားမိ တယ်။ ကြည့်ပါဦး။ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့။ မသင်္ကာ လို့လက်သည် ဒေါ်ခမီ သွား စမ်းလိုက်တာ ခုတော့ ထင် တဲ့အတိုင်းဖြစ်နေပြီ။ ဘယ် လိုလုပ်ရပါ။

“ခုနေ နုပါသေးတယ် အေ၊ ဖျက်ချလိုရပါတယ်” ဒေါ်ခမိက ထမင်းစားရေ သောက်လေသံနဲ့ ပြောတယ်။ ဟင် အင်း...ဟင် အင်း။ ခန္ဓာကိုယ်က မလှုပ်မခြောက် ရှိပေမဲ့ ကျွန်မအတွင်းစိတ်က ဒေါ်ခမိကားကို အတင်းငြင်း နေမိတယ်။ ကျွန်မစိတ်က အံ့သြစရာကောင်းလောက် အောင် မမြင်ရသေးတဲ့ရင် သွေးအပေါ်မှာ တွယ်တာစိတ် ဝင်နေမိတယ်။ ဒါ ငါ့ရင် သွေး၊ ဖျက်ချလိုမဖြစ်ဘူးလို့ လည်း တိုးတိုးလေးရေရွတ်

မိတယ်။ ဒါဆိုရင် ဘယ်လို မွေးမလဲ။ သားလား၊ သမီး လား မသိရသေးတဲ့ သည် ရင်သွေးလေးကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ဘယ် လို မွေးမလဲ။

အဲဒီအတွေးတွေနဲ့ပဲ တစ်နေ့လုံး ကျွန်မ စိတ်လှုပ် ရှားနေမိတယ်။ လာနေကျ ငနာတွေကိုလည်း ဆဲလွတ် လိုက်တယ်။ သူတို့မှာ ကြိတ် ကြောင်တောင်နဲ့ ပြန်သွား ကုန်တာပေါ့။

ညပိုင်းလည်း ကျွန်မ အိပ်မပျော်ဘူး။ သည် ကလေးကို ကျွန်မ မွေးချင် တယ်။ သည်လို မွေးဖို့ အတွက် လက်ရှိအလုပ်ကို စွန့်ပစ်မှ ဖြစ်မယ်။ ဟုတ် တယ်။ သည်အလုပ်က မွေး လာမယ့် ကလေးအတွက် ကြောက်စရာအရိပ်မည်းကြီး ပဲ။ သည်အရိပ်မည်းကြီး အထိုးမခံရအောင် သည် အလုပ်ကို ကျွန်မ စွန့်ပစ်မှဖြစ် မှာပေါ့။ ဒါဆို ဘာလုပ်စား မလဲ။ ထားတော့။ မရှက် မကြောက်လုပ်စားရင် ထမင်း တစ်လုတ်တော့ မငတ်ပါ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကလေးကို လူတမ်းစေ့ထားနိုင်ပါ့မလား။

ပြီးတော့ သည်ကလေး မှာ မတော်တဆ အခုအဖြစ် များနေတဲ့... ဘုရား... ဘုရား။ ကျွန်မ ဆက်မတွေးရဲ တော့ဘဲ ဘုရားတ၊မိတယ်။ သည်လို ရောဂါကြီးသာ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း ပါခဲ့ရင်။ အတွေးနဲ့တင် ရင် ကျပ်သွားမိတယ်။ ဒါဆို မမွေးတော့ဘဲ ဒေါ်ခပြော သလို နုတုန်းမှာ ဖျက်လိုက် ရင်ကော။ ကျွန်မ အတွေးတွေ

ဝေဝေဝါးဝါးနဲ့ပဲ အိပ်မရ အောင်ဖြစ်နေတယ်။ အင်း... ကျော်ပြီးတော့သာ အနာကတ် ကိုတွေးနေမိတာပါ။ တကယ် ကလေးမွေးလာရင် ကိုဝဲ ခေါ်စရာ အဖေက မရှိဘူး။ ဒါကတင် ကလေးအတွက် မျက်နှာငယ်စရာဖြစ်နေပြီ။ သည်တော့ မထူးပါဘူး။ ဒေါ်ခပြောသလိုပဲ...။

“အား...ပူလိုက်တာ၊ ရေပေးပါ၊ ရေ ရေပေးပါ။ အဖေ...အဖေ သမီးကို ကယ်ပါဦး”

ပါးစပ်က ညည်းညူနေ ပေမဲ့ မျက်စိတွေကတော့ ဇွင် လို့မရနိုင်အောင် မျက်ခွံတွေ က လေးလံနေပြီ။ မျက်စိထဲ မှာတော့ အဝါရောင်၊ အမိုင်း ရောင်၊ အပြာရောင်တွေနဲ့ တွေ့နေရတယ်။ ပါးစပ်ဖျား မှာ ရေပေါက်ကလေးကျလာ တော့ ကျွန်မ အငမ်းမရ လျှာ နဲ့ လျက်မိတယ်။ လျှာနဲ့ လျက်ရတာ လွယ်ပေမဲ့ မျှိုနဲ့ ဖို့ လည်ချောင်းမှာ တစ်ခေ ရော။ ရင်ဝမှာတော့ မီးကြီးထိုးထားသလို ပူလောင် လှချည့်။

“အမေ ကယ်ပါ၊ အမေ ကယ်ပါ” ညည်းနေရင်း ကျွန်မ မျက်ဝန်းထဲထင်လာ တာက နို့ဆီဘူးလေးတစ် ဘူး။ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီ နို့ဆီဘူးလေးကြောင့်ပဲ ကျွန်မ အခုလို ဝေဒနာခံစားနေရတာ ပေါ့။ မိုက်ထဲက ကလေး၊ ဖျက်ချဖို့ ကြံစည်ရင်း မိုက် စိတ်ကတားရင်းနဲ့ မိုက်တား ရင်လာတယ်။ ငါ့လလေး ရောက်တော့... မဖျက်တော့

သူ့ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်မိ
 ထယ်။ အဖေကလည်း မျက်
 နှာငယ်လေးနဲ့ 'သမီးရယ်
 အတတ်ဘဝမှာ ထူးပြီး ရှက်
 ရော့ မရှိတော့ပါဘူး။ ဝဋ်
 ကြွေးကြောင့် ဒီဘဝ ရောက်
 ခဲ့ပြီ။ ထပ်ပြီး ဝဋ်ဒုက္ခခံရ
 အောင် မလုပ်ပါနဲ့တော့။
 အခန့်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာပါ
 သမီး။ မွေးလိုက်ပါ'တဲ့။ ပြော
 ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ရအောင်
 ခွေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့
 အချိန်မှာပဲ စားဝတ်နေရေး
 ပြဿနာက မိစီးလာပြီလေ။
 အဖေကလည်း တရောင်
 ရောင်ဖြစ်နေချိန်၊ မောင်လေးနဲ့
 ညီမလေးတွေကလည်း ကျွတ်
 ဆီမထွက်၊ ကျွန်မလည်း
 သည်စိုက်နဲ့ အလုပ်မဖြစ်
 တော့ စားဖို့ပြဿနာက
 ခီသားစုကို ခြိမ်းခြောက်
 သပြီပေါ့။
 တစ်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်းမှာ

ပေါ့။ ဆန်သွားရှာတဲ့ ညီမ
 လေး ပြန်မလာခင် ဗိုက်ဆာမှု
 ပြဿနာကိုဖြေရှင်းဖို့ ကျွန်မ
 ဘေးအိမ်ကိုတက်ရှာတယ်။
 မကောင်းတာလုပ်စားပေမဲ့
 သူများပစ္စည်း ခိုးတာတော့
 ဝါသနာ မရှိဘူး။ ခုဟာက
 ငါ့ဝမ်းပူဆာမနေသာလို့ ကြိမ်
 ကြ ရာကြ လို က်တာပါ။
 အိမ်ရှင်တွေမရှိတုန်း နေထား
 တဲ့တခါး တွန်းဖွင့်ပြီး မီးဖို
 ချောင်ထဲမှာရှာတော့ ကြောင်
 အိမ်ထဲမှာ နို့ဆီဘူး တစ်ဘူး
 သွားတွေ့တယ်။ ဗိုက်ထဲက
 ကလေးအတွက် အားရှိမှပဲ
 ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ လက်လှမ်းနေ
 တုန်း ခပ်လှမ်းလှမ်းက အိမ်ရှင်
 ရဲ့အသံကြားလိုက်ရတယ်။
 မကောင်းတာလုပ်စား
 ပေမဲ့ လက်ရှိအချိန်မှာ သူ့ခိုး
 အဖြစ်နဲ့ အခိမ်ရမယ့်အရေးကို
 ကျွန်မ အလွန်ပဲ ထိတ်လန့်
 သွားမိတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်

ရှင်နဲ့ ကျွန်မက အော်ကြီးဟစ်
 ကျယ် ရန်ဖြစ်ထားဖူးတယ်
 လေ။ ကျွန်မကိုတွေ့ရင် နင်ပဲ
 ငဆပြောတော့မှာ။ သူဒေါသ
 မပြေရင် ကျွန်မ ရုံးရောက်၊
 ဂါတ်ရောက်၊ရောက်ဦးမှာ။
 သည်အတွေးနဲ့ပဲ ကျွန်မ
 ဟာ အိမ်ကပြင်တိုင်ကိုဖက်
 ပြီး လျှောဆင်းလိုက်တော့
 တယ်။ ဗိုက်နဲ့တိုင် မိမိတဲ့
 ဝေဒနာကို သွေးပူနေတုန်းက
 မနာပေမဲ့ မြေကြီးပေါ်ပစ်ကျ
 တဲ့ဒဏ်ကတော့ နေရာကနေ
 မထ၊ နိုင်အောင်ကို အခြေ
 အနေဆိုး သွားခဲ့ တယ်။
 နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မ သတိ
 လစ်သွားတော့တာပဲ။
 ပြောရင်း ရင်ထဲက ပူ
 လိုက်တာ။ မျက်ခွံတွေက
 လည်း ဘာ... ဘာလို့ပွင့်မရ
 တာလဲဟင်။ ရေဆာလိုက်
 တာ။ ဟင်... ဟို... ဟိုဟာ
 ကျွန်မ... ကျွန်မ ကလေး

လေးလားဟင်။ ကြည့်ပါဦး။
 အနီးလေးထပ်ပြီး မွေးကင်းစ
 အရွယ်လေးနဲ့ ခိုးခိုးခစ်ခစ်
 ရယ်နေလိုက်တာ ချစ်စရာ
 လေး။ လာလေ ကလေး။
 အမေ့ဆီကိုလာလေ။ ဟော
 ဟော ပြောရင်း ပျောက်သွား
 ပြီ။ လုပ်ပါဦး။ ကျွန်မကလေး
 လေး ဘယ်ရောက်သွားမှန်း
 မသိတော့ဘူး။ ရှာပေးကြပါ
 ဦး။ ရှာပေးကြပါဦး။
 'သမီး... သမီး သတိ
 ထားလေ သမီး'
 လူ့ဘဝမရောက်ခင်က
 စွန့်ခွာသွားတဲ့ကလေးရယ်။
 အမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။
 အမေ့လေ... ကလေးရဲ့
 'အဖေ'လို့ ငိုတဲ့အသံ၊ 'အမေ'
 လို့ ခေါ်တဲ့အသံလေးကို သိပ်
 ပြီး ကြားချင်တာ။ ဒါပေမဲ့
 အမှေမှာလေ... အမှေမှာ...။
 ■ ခန့်ကျော်ထင်လှိုင်
 ၊လှိုင်ကော်၊

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “ဓလပထမ”

ကွန်ပျူစာပေဇာတိ

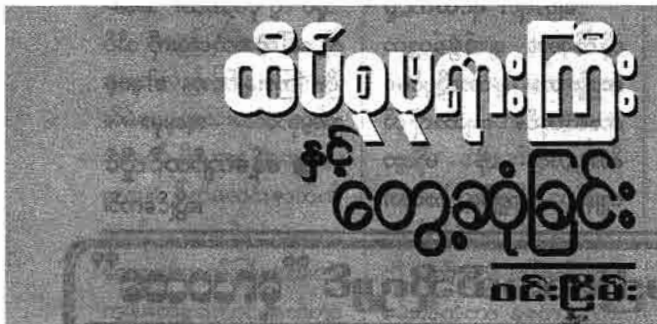
အပ်နံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဗုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင့်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်း တိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန်၊ ဩစက္ကဇာတာများကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်စိုလ်စိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
 (နာမည်ပေးပုဂံငန်းဆင်တူရိယားများနှင့်မကြာခဏများယွင်းတတ်ပါရှိသောများသတိပြုကြပါ)

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း(၆)၊ နံ့သာထမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း- ၀၁-၂၂၆၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၁၇၇၇၃၁၊ ၀၉-၅၁၇၄၂၂၆
 Website: www.baydathukhuma.com

ဖွားမေက
 သျှောင်ပေစူးလေးနဲ့
 ဆိုတော့
 နှင်းဆီတစ်ပွင့် ပန်ပေးတယ်
 အရှင်ဘုရား
 နောက်တစ်ပွင့်ပန်ပေးပါဦး
 ဆိုတော့
 မိန်းမကောင်းဆိုတာ
 တစ်ပွင့်ပဲ ပန်ရတယ်
 မှတ်ထားလို့
 ပြောခဲ့တယ်

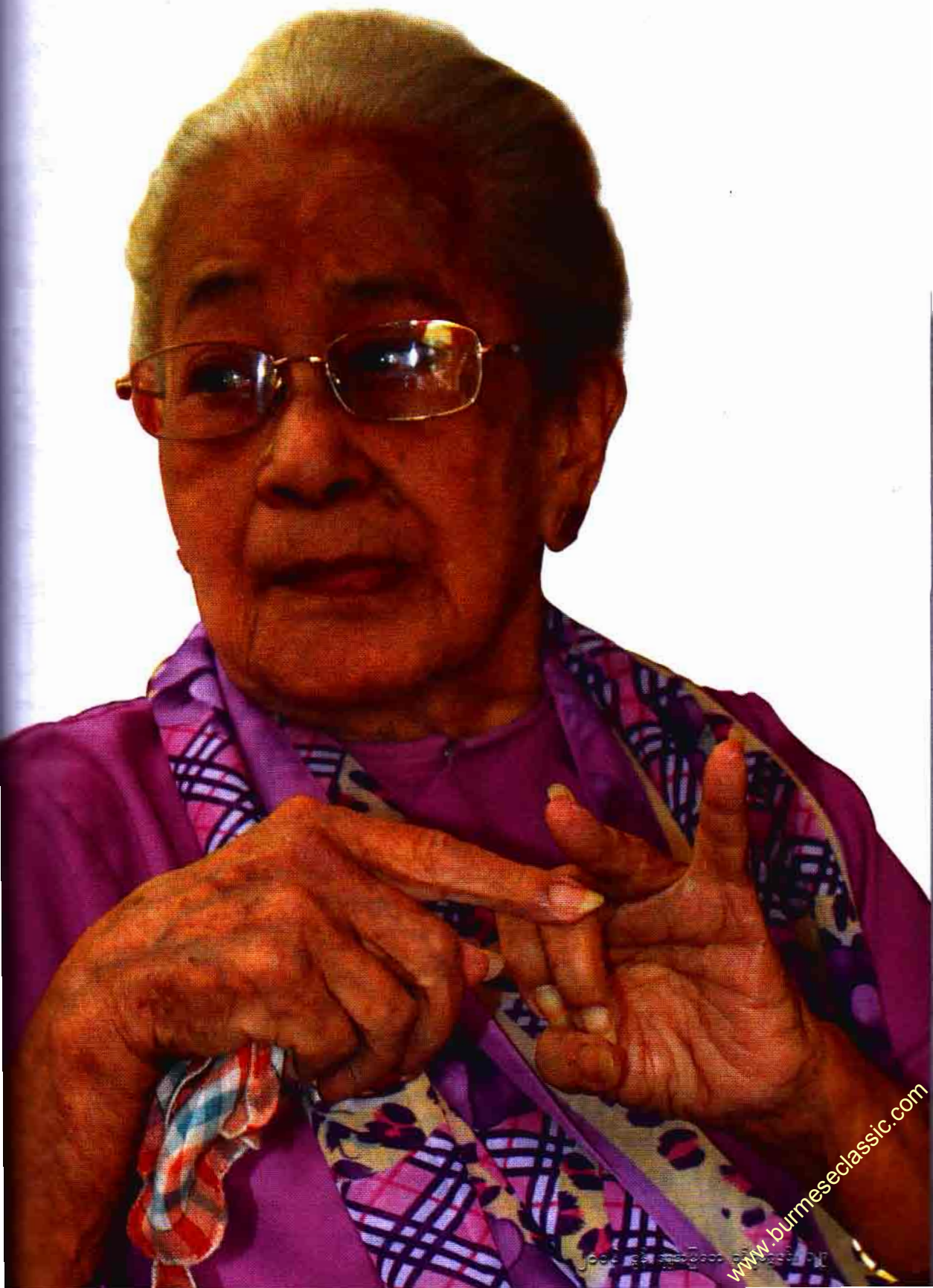

ဒါပေမဲ့
 အဲဒီနေ့က
 ဖွားမေက
 နှင်းဆီသုံးပွင့်ကို
 ပန်ခဲ့တယ်
 အင်္ဂလိပ်စကားတစ်ခု
 ရှိပါတယ်
 If you are in love,
 you will have to get
 your lover three roses.

တဲ့

ယခင်လမှအဆက်...

ဖွားမေရဲ့ စကားစပ်မိတုန်းမှာ ကျွန်တော်တို့
 သိချင်တာလေးတစ်ခု မေးပါရစေ။ အခု ဖွားမေတို့
 မိသားစုကိုတွေ့ရတော့ သာမန်အရပ်သားတွေလိုပဲ
 စကားပြောတာ တွေ့ရတယ်။ ဖွားမေရဲ့
 မယ်တော်တို့လက်ထက်တုန်းကရော
 အခုလိုပဲ ပြောခဲ့တာလား။ ဒါမှမဟုတ်
 ထီးသုံးနန်းသုံးတွေနဲ့ ပြောတာလား။
 ဖွားမေက မိသားစုနဲ့ဆုံတဲ့အချိန်မှာ
 တော်ဘုရားကြီးတို့ကတော့ အိမ်ထဲမှာလည်း
 ထီးသုံးနန်းသုံးစကားပဲ သုံးတယ်။ ဆိုကြပါစို့။
 တော်ဘုရားကြီးက တစ်ယောက်ယောက်ကို
 ခေါ်လိုက်ရင် 'ဘုရား'လို့ ထူးရတယ်။ ဖွားမေက
 ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားဘဝက လာတာဆိုတော့
 အကျင့်ပါပြီး 'Yes' လို့ ထူးမိတယ်။
 တစ်ခါနှစ်ခါတော့ တော်ဘုရားကြီးက
 သည်းညည်းခံပေးတယ်။
 နောက်တော့ 'လာခဲ့စမ်း အဲဒီ Yes' ဆိုပြီး
 တင်ပါးကို သူ့လက်နဲ့ ဖြန်းခနဲ ရိုက်ခဲ့တယ်။
 'ဘာဘိုစိတ်ပေါက်ပြီး Yes, Yes နဲ့ ထူးနေတာလဲ။
 ဒီနေ့ကစပြီး ဘုရား ထူးရမယ်'လို့ ပြောခဲ့တယ်။
 (ဒေါ်ဒေါ်ခင်က ဝင်ရှင်းပြပါတယ်။
 ကျွန်မတို့က အရပ်သားစကားပဲ ပြောကြတယ်။
 သူတို့ကကျတော့ ခုထက်ထိ ထီးသုံးနန်းသုံးပဲ
 ပြောနေကြတုန်း။ ကျွန်မတို့ပါပါက လုံးဝမကြိုက်ဘူး။
 အဆက်အသွယ်တွေကလည်း သိပ်မရှိကြတော့
 ကျွန်မတို့လေးသံက ရန်ကုန်လေးသံပဲ ဖြစ်နေတယ်။
 သူတို့ဆီသွားရင် သာမန်လူမပြောနဲ့ ကျွန်မတို့တောင်
 မပြောတတ်ပါဘူး။ ပွဲတော်တည်တာတွေရော၊
 ထွက်တော်မူတာတွေရော ရှုပ်နေတာပဲ။
 ဘာထွေးတော်က တစ်ဖက်က စကားပြောတဲ့သူက
 ဘယ်လောက်ပဲ ကြီးကြီးငယ်ငယ် သူ့ကိုယ်သူ
 တော်ဘုရားလို့ပဲ သုံးတယ်။ တစ်ခါတုန်းက
 ဒေါ်ဒေါ်သန်းစင်နဲ့ စာရေးဆရာအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့
 ဘာထွေးတော်ဆီ ရောက်သွားကြတော့
 စာရေးဆရာတွေက လက်အုပ်တွေချီနေကြသတဲ့။
 မေမေတို့ကိုထိန်းတဲ့ ဒေါ်သက်မေဆိုတာ ရှိတယ်။
 ကျွန်မတို့ကတော့ ဒေါ်သက်မေလို့ခေါ်တာပေါ့။
 မေမေတို့ကတော့ သက်မေလို့ ခေါ်ကြတယ်။
 ဟဲ့ သက်မေ လာစမ်း၊ ဘာညာနဲ့
 ပြောကြတယ်။ ကလေးဆိုတော့
 နားလည်း မလည်သေးတဲ့အတွက်
 မေမေတို့ကလည်း ရှိုင်းလိုက်တာလို့

ပြောမိသေးတယ်။
 အဲဒီဒေါသက်မေက
 မေမေတို့ ခေါ်လိုက်ရင်
 သခင်... လာပါပြီဘုရား လို့
 ထူးပြီး လာရတယ်။)

မယ်တော်က
 အမိနဲ့ရှိခဲ့တယ်လေ။ ကိုတွေ၊
 မောင်တွေ၊ ဦးတွေ ဘယ်သူ့ကိုမှ
 မခေါ်ရဘူး။ သံဃာတော်တွေနဲ့
 ကိုယ့်ရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်
 အရင်းအချာတွေကိုသာ
 ခေါ်ခွင့်ရှိတယ်။

မိတ္ထီလာသမီးတော်ကြီး ရှိတယ်။
 သူ့နာမည်က တော်ဖုရားလတ်။
 သူက ဘိုးတော်
 သီပေါမင်းတရားကြီးရဲ့
 နှမတော်အရင်းပါ။
 မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးနဲ့
 လောင်းရှည်မိဖုရားကြီးတို့က
 သားတော်နှစ်ပါးနဲ့
 သမီးတော်တစ်ပါး
 ထွန်းကားခဲ့တယ်။ သမီးတော်က
 အလတ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို
 သမီးတော်လတ်လို့ ခေါ်တယ်။

သူ့ဘွဲ့ကတော့
 မိတ္ထီလာသမီးတော်ကြီးပေါ့။
 ဒါဆိုရင် ဖွားမေတို့နဲ့
 အဒေါ်တော်တာပေါ့။ သူ့ကိုတောင်မှ
 မယ်တော်က တော်ဖုရားလတ်လို့ပဲ
 ခေါ်ခိုင်းတယ်။

သူက ဖွားမေတို့အိမ်ကို
 လာတော့ ဖွားမေက မယ်တော်ကို
 'အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရား...
 တော်ဖုရားလတ် ကြွလာတယ်'လို့
 လျှောက်လိုက်တာကို မယ်တော်က
 'ဘာ တော်ဖုရားလတ်လဲ။
 သမီးတော်လတ်လို့ပဲ ခေါ်'လို့
 ဆူခံရတယ်။ ဒါတောင်
 အရင်းကြီးရှိသေးတာ။
 ဘုရားမထူးလို့ရှိရင်
 အရှိုက်ခံရတယ်။
 သူတို့ထိုင်နေလို့ရှိရင်
 ရှေ့က ဖြတ်မသွားရဘူး။

ဖွားမေတို့က ကွန်ဗင်က လာတာဆိုတော့ အဲဒါတွေ မသိဘူးလေ။ ရှေ့ကဖြတ်သွား
 လိုက်ရင် မိတဲ့နေရာကို လှမ်းပြီး ဆောင့်ဆွဲတာ။ ထိုင်၊ ဒူးတုပ်၊ လက်အုပ်ချို၊ ကန်
 တော့လို့ ခိုင်းတာ။ ကန်တော့ပါဘုရား၊ ကန်တော့ပါ ဘုရားလို့ လျှောက်ရတယ်။

ဖွားမေတို့ ခမည်းတော်ကလည်း အထိန်းတော်တွေကို သားတော်၊ သမီးတော်
 တွေ အခေါ်ခိုင်းချင်ရင် 'သားတွေ၊ သမီးတွေ ခေါ်လိုက်'လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။
 'သားတော်၊ သမီးတော်တွေကို ခေါ်လိုက်'လို့သာ ပြောတာ။

ဒေါ်ဒေဝီတို့ခေတ်ကျတော့ ဒါတွေ မရှိတော့ဘူးနော်။
 သူတို့က လွတ်လပ်ရေးရပြီးမှ မွေးတဲ့ကလေးတွေဆိုတော့ အဲဒါတွေ မရှိတော့
 ဘူး။

(ဒေါ်ဒေဝီက ဖြည့်စွက်ပြောကြားတာကတော့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မတို့က အဲဒီလို
 အသုံးအနှုန်းတွေ မသုံးတော့ပေမဲ့ သွေးကတော့ စကားပြောပါတယ်။ အန္တယ်တော်
 ဖြစ်တဲ့အတွက် မောက်မာတာ၊ မာနထားတာ မရှိပါဘူး။)

ဖွားမေတို့က ခမည်းတော်ကို ကိုယ်တော်လို့ ခေါ်တယ်။ ကိုယ်တော်က ခရာ
 တစ်ခု အမြဲဆောင်ထားတယ်။ သူ ခရာမှတ်လိုက်ရင် သားတော်၊ သမီးတော်တွေက
 ရောက်တဲ့နေရာကနေ ပြေးလာပြီး သူ့ရှေ့မှာ တန်းစီရတယ်။ ရောက်တဲ့နေရာမှာ
 တန်းစီလို့မရဘူး။ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် တန်းစီရတယ်။ ပြီးတော့ ကြိမ်လုံးကလေးတွေ
 ကလည်း ကိုယ့်ကြိမ်လုံးနဲ့ကိုယ် ရှိတယ်။ ကိုယ့်မှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကြိမ်လုံး
 ကိုယ် သွားယူပဲ။ အရမ်းစည်းကမ်းကြီးတယ်။ ကိုယ်တော်က ရှုမဝနဲ့သိပ်မုန်း
 တယ်။

ဖွားမေတို့ ကျောင်းကပြန်လာတဲ့အခါဆိုရင် အိမ်ရှေ့လှေကားကနေ မတင်
 ရဘူး။ နောက်ဖေး ကြောင်လိမ်လှေကားကနေ တက်ရတယ်။ နောက်ဖေးမှာ ဖိနပ်တွေ
 ဘာတွေ ချွတ်၊ ခြေထောက်ဆေးပြီး ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် ဒူးထောက်ပြီး သူ့ရှေ့ကို
 သွားရတယ်။ ခမည်းတော်ကို အရင်ကန်တော့၊ ပြီးရင် မယ်တော်ကို ကန်တော့။
 ပြီးတော့မှ သွားဆော့လို့ရတယ်။ ဆော့တယ်ဆိုတာ အောက်ကို မဆင်းရဘူး။
 အိမ်ပေါ်မှာပဲ ဆော့ရတာ။

ဖွားမေကို အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်က လာတွေ့တော့ မေးဖူးတယ်။ အင်္ဂလိပ်
 အစိုးရက ဖွားမေတို့ကို ဘယ်လိုထောက်ပံ့ခဲ့သလဲတဲ့။ ဖွားမေ မှတ်မိသလောက်
 သူ့ကို ပြောပြခဲ့တယ်။ တခြားကြီးတော်တွေကို ဘယ်လောက်ထောက်ပံ့သလဲတော့
 မသိဘူး။ ဖွားမေတို့ မယ်တော် စတုတ္ထသမီးတော်ကိုတော့ တစ်လ ရူပီး ၂၀၀
 ထောက်ပံ့ခဲ့တယ်။ ဆန်တစ်ပြည် တစ်မတ်ခေတ်မှာ ၁၃၀၀ ပေးတယ်ဆိုတာ မနည်းပါ
 ဘူး။ ၁၀၀ က လှူဖို့တန်းဖို့၊ ၁၀၀ က အိမ်တော်စရိတ်။ အဲဒီလိုခေါင်းစဉ်တွေနဲ့

ဦးမောင်မောင်ခင်နှင့်ထိပ်စုဖုရားကြီး

ခွဲပေးခဲ့တာ။ အဲဒီခေတ်မှာ ၁၃၀၀ ဆိုတာ တော်တော်များပါတယ်လို့ ဖွားမေကို လာမေးတဲ့ အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်ကလေးကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

တစ်ခါတော့ မိတ္ထီလာသမီးတော် ကြီး မွေးနေ့ ထင်တယ်။ ဖွားမေကို ဖိတ် လို့ သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာတော် ကြီးတွေကို ပင့်ဖိတ်ရာမှာ ဗမာန်းက ရွှေဘိုကျောင်းဆရာတော် ပါလာတယ်။ စစ်ဖြစ်နေတုန်းက ဖွားမေတို့ မောင်နှမ တွေအားလုံး အဲဒီကျောင်းတိုက်မှာ တောက်လျှောက်ခိုလှုံခဲ့ကြရတာ။

စစ်အတွင်းကာလတုန်းက ကိုယ့် မှာရှိတဲ့ အစိုးတန် ရွှေ၊ ငွေတွေကို အိတ် ရှည်ကြီးချုပ်ပြီး အကန့်အကန့်ကလေး တွေနဲ့ ထည့်ထားကြတယ်။ ဥဩဆွဲသံ ကြားရင် အဲဒီအိတ်ကို ခါးမှာပတ်လိုက် ကြပြီး ဗုံးခိုကျင်းဆီ ပြေးကြရတာ။ တစ် ခါတော့ ကိုယ်တော်က အဲဒီအိတ်ကို ယူ ဖို့မေ့ပြီး ဒီအတိုင်း ဆင်းသွားတယ်။ အန္တရာယ်ရှင်းလို့ ပြန်တက်လာတဲ့အခါ မှာတော့ အဲဒီအိတ်က မရှိတော့ဘူး။ ဒါပျောက်သွားလို့ ဆင်းရဲသွားပြီလားဆို တော့လည်း ဆင်းတော့မဆင်းရဲသေးပါ ဘူး။ ရွှေဆိုင်ထွက်နိုင်သေးတယ်။

ကိုယ်တော်က သိပ်သဘောရိုး တယ်။ ဂျပန်ခေတ်မှာ ဂျပန်တွေက တော်ဘုရားကြီးကို ဗမာဘုရင် ခန့်မယ် ဆိုပြီး ပြောခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအကြောင်း ကတော့ ဆရာ နန်းကျဘုရင် မှာလည်း ပါတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကိုယ် တော်က သူ့သားရှင်ဘုရင်ဖြစ်မှာဆိုပြီး ဂျပန်ငွေစက္ကူတွေကို စုတယ်။ စုစုပေါင်း ဖွားမေ မှတ်မိသလောက်ဆိုရင် လေး ကုဋေရှိတယ်။ အဲဒါကို ကိုယ်တော်က ဘယ်သူ့ကိုပေးလိုက်မှန်း မသိဘူး။ ဒီ အတိုင်းပေးလိုက်တယ်။ နောက်ပြန် တောင်းတဲ့အခါ ကျတော့ မရတော့ဘူး။ အဲဒီ လေးကုဋေအပြင် ရွှေစလွယ်တွေ ဘာတွေပါ ပါသွားတယ်။

တချို့ကပြောတာလည်း ရှိတယ်။ ဖွားမေတို့ နေခဲ့တဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်း အိမ်ကြီးရဲ့ ခြံဝင်းအတွင်းမှာ သရက်ပင်

ကြီး ရှိတယ်။ အဲဒီ သရက်ပင်ခြေရင်း မှာ ကိုယ်တော်က ရွှေငွေလက်ဝတ် ရတနာတွေကို မြှုပ်ထားခဲ့တယ်တဲ့။

ဖွားမေရဲ့မောင် တော်ဘုရားငယ် က ခဏ ခဏ ဘုန်းကြီးဝတ်တယ်။ သူက ကျင့်စဉ်တွေတာတွေ လိုက်စားပြီး တချို့ အောင်တာတွေ ရှိတယ်ပေါ့။ သူက ဖွားမေကို 'ကိုယ်တော်က သရက် ပင်အောက်မှာ ရတနာတွေ မြှုပ်ခဲ့တယ်။ ရွှေချောင်းတွေလည်း ပါတယ်' လို့ ပြော တယ်။ ဒါပေမဲ့ စစ်ပြီးချိန်မှာတော့ ဘာ ပစ္စည်းမှ မရပါဘူး။ ဒါလည်း ကိုယ်ယုံ တဲ့သူတွေက ကိုယ့်ပြန်သတ်တာပါပဲ။

တော်ဘုရားငယ်ကတော့ သိုက် ဆရာတွေတာတွေနဲ့ ပြောပြီးပြီတဲ့။ ဖွား မေက တော်ဘုရားငယ် မလုပ်နဲ့ စည်း ပေါက်သွားရင် တော်ဘုရားငယ်ပါ ပါ သွားလိမ့်မယ်။ နေဦး၊ တော်ဘုရားလေး နဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ဖွားမေက တော်ဘုရားလေးဆီ သွားတယ်။ တော် ဘုရားငယ်ကတော့ အဲဒီလိုလုပ်မလို့ စီစဉ်နေတယ်လို့ပြောပြလိုက်တာပေါ့။

တော်ဘုရားငယ် အားတဲ့ရက်မှာ တော်ဘုရားလေးက မသေချာဘဲနဲ့ အဲဒီ လို မလုပ်ရဘူးလို့ တားတယ်။ တော် ဘုရားငယ်ကတော့ မလျှော့ဘူး။ သိုက် ဆရာတွေကို တွက်ခိုင်း၊ ချက်ခိုင်းဦး မယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ဖွားမေတို့မောင်နှမက ကိုယ်နဲ့ မထိုက်လို့ မရတာ၊ မလုပ်ပါနဲ့။ ကိုယ်တော်ကလည်း ဘာမှ မှာသွားတာ မဟုတ်ဘူးလို့ သူ့ကို ဖျောင်းဖျရတယ်။ အဲဒီတော့မှ တော်ဘုရားငယ်က လက် လျှော့သွားတာ။

ဖွားမေ အဲဒီခေတ်က ဗြိတိသျှအစိုး ရအပေါ်မှာ အမြင်လေးပြောပြပါလား။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ကြောင့် ဖွားမေတို့ရဲ့ ဘိုးဘွားတွေ ထီးနန်းဆုံး ရှုံးခဲ့ကြရတာကိုး။

လူဆိုတာကတော့ ဆရာရယ်၊ ကိုယ့်ကို လိုလားတဲ့သူလည်း ရှိတယ်။

မလိုလားတဲ့သူလည်း ရှိပါတယ်။ ဖွား မေက ဗြိတိသျှအစိုးရက အဲဒီလို ထောက်ပံ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောတာကိုတောင် တချို့က အမေကျော် ဒွေးတော်လွမ်းနေ တယ်။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံး ဆုံးရှုံး သွားတာကို နောင်တမရဘဲ တစ်ပဲ ခြောက်ပြား ထောက်ပံ့ နေတာကို ကျေးဇူးတင်နေတယ်တဲ့။

သူတို့လက်ထဲမှာ အာဏာရှိတယ်။ ဘိုးတော်၊ ဘွားတော်တို့ကို သတ်ပစ် လိုက်ရင်ကော မရဘူးလား။ တစ်ခါ တည်း အမျိုးပါတဲ့သွားနိုင်တယ်။ ဖွားမေတို့မောင်နှမတွေက စာတော်တော် ဖတ်ကြပါတယ်။ ဟစ်တလာလက် ထက်မှာ ဂျူးတွေကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ခဲ့တာပဲ။ ဖွားမေ ပုံတစ်ပုံတွေဖူး တယ်။ ဝတ်လစ်စားလစ်ထားခံရတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဝတ်လစ် စားလစ်သားငယ်ကို ပွေ့ပြီး သူ အသတ် ခံရမယ့်အချိန်ကို စောင့်နေတာ။ အဲဒီ အချိန်တုန်းက ဖွားမေကလည်း သား သမီးရှိပြီဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာမကောင်း လိုက်တာ။

ဆရာ ဦးသန်းဆွေနဲ့ တွေ့တုန်းက ပြောဖူးတာရှိတယ်။ ဘိုးတော်နဲ့ ဘွား တော်ကို မန္တလေးကနေ ခေါ်လာပြီး တော့ ရန်ကုန်မြစ်ပေါ်မှာ သုံးရက်နဲ့ နှစ်ည ထားခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အနားမှာ မြန်မာအနည်းစုသာ ရှိတယ်။ အများစုက သူတို့ပဲ။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ဘိုးတော်ဘွားတော်တို့ကို အဆိပ်ခတ် သတ်ရင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားလို့။ ဒီတော့ ဆရာ မောင်သန်းဆွေက မိတ် ဆက်ပေးလို့ ဖွားမေတို့မောင်နှမတွေ အကြောင်း ရေးတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ထွက်လာဖူးတယ်။ အဲဒီမှာ ဖွားမေပြော တဲ့ ဘိုးတော်၊ ဘွားတော်တို့ကို အဆိပ် ခတ်နိုင်တဲ့အကြောင်း ပါတယ်။ ဖွားမေ က ဆက်ပြောချင်တာ။ နာဇီတွေက ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ် လား။ ဖွားမေ ဆက်ပြောချင်တာက အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့ရင်လည်း ဗမာတွေက ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ တိုင်းပြည်သူပူလာမယ်။

အဲဒါပြောချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေ
မိမိသွားဘူး။ ဒါကို ဖတ်မိတော့ နိုင်ငံ
တော်အကြီးအကဲတစ်ယောက်က ဒီ
အချို့သမီးက အင်္ဂလိပ်ဘက်ကို နှယ်နေ
တယ်လို့ သုံးသပ်သတဲ့။

ဦးသိန်းစိန်အစိုးရလက်ထက်
တုန်းက သူ တက်တက်ချင်း ဖွားမေတို့
မိသားစုစာရင်းဇယားကို လိုချင်ပါတယ်
ဆိုလို့ ညတွင်းချင်း ဆွဲပေးရတယ်။ ဘာ
များထူးလာမလဲပေါ့။ လူကြီးတွေက
ကောင်းတဲ့သတင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်လို့
ဆိုကြပေမဲ့ ခုထက်ထိ ဘာမှ မဖြစ်လာ
ပါဘူး။

(ဒေါ်ဒေဝီက ဝင်ပြောပါတယ်။
ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့အတွက် မမျှော်
လင့်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မေမေက အခု
အသက် ၉၂ နှစ်ရှိပြီဆိုတော့ သူ သက်ရှိ
ထင်ရှားရှိနေတုန်းမှာ သူ့လက်နဲ့ လှူချင်
တာလေးတွေ လှူသွားနိုင်အောင် မျှော်
လင့်တာပါ။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ မေမေကို
သိပ်သနားတယ်။ မေမေတို့နေခဲ့ရတာ
တကယ့်ကို ဆွေတော်မျိုးတော်ပုံစံနဲ့
အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် နေခဲ့ရတာ။ အခု
ချိန်ထိလည်း မေမေက စိတ်မကျပါ
ဘူး။ စားပွဲအစုတ်ကလေးမှာ ထမင်း
စားရပေမဲ့ လက်သုပ်ပဝါသပ်သပ်ရပ်ရပ်
ကလေးကို စနစ်တကျခင်းပြီး စားတာ။
မေမေက စိတ်ကျမသွားဘူး။)

ဖွားမေတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက
မယ်တော်နဲ့ မန္တလေးမှာ နေစဉ်ကာလက
ဇနက် အိပ်ရာက ထ၊တယ်ဆိုရင် မျက်
နှာသစ်ပြီးတာနဲ့ အပျိုတော်တွေ သွေး
ပေးထားတဲ့ သနပ်ခါးကို မယ်တော်
တို့ယံတိုင် လိမ်းပေးတာ။ ခြေဆုံးခေါင်း
ဆုံးကို လိမ်းတာ။ ပန်းက အခြံတမ်း
လာဆက်ထားရတယ်။ နှင်းဆီ၊ စံပယ်
တို့ပဲ သုံးတယ်။ စံကားဖြူ၊ စံကားဝါကို
မသုံးဘူး။ အဲဒါတွေက နတ်နဲ့ပဲ ဆိုင်
တယ်။ တစ်ခါတော့ အပျိုတော်တွေက
စံကားဖြူ၊ စံကားဝါတွေ ခြံထဲကနေ
ခူးလာတယ်။ ကိုယ်တော်က မြင်မြင်
ချင်း ကောက်ယူပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။
အရှင်ဘုရား ဘာဖြစ်လို့ပစ်တာလဲလို့

မေးတော့ အဲဒါတွေက နတ်တွေသာ သုံး
တာ။ ကိုယ်တော်တို့က နတ်မှ မကိုး
ကွယ်ဘဲလို့ ပြောတယ်။

ဖွားမေက သျှောင်ပေစူးလေးနဲ့
ဆိုတော့ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ပန်းပေးတယ်။
အရှင်ဘုရား နောက်တစ်ပွင့်ပန်းပေးပါဦး
ဆိုတော့ မိန်းမကောင်းဆိုတာ တစ်ပွင့်ပဲ
ပန်ရတယ်။ မှတ်ထားလို့ ပြောခဲ့တယ်။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့က ဖွားမေက နှင်းဆီ
သုံးပွင့်ကို ပန်ခဲ့တယ်။

အင်္ဂလိပ်စကားတစ်ခုရှိပါတယ်။

If you are in love, you will have to
get your lover three roses. တဲ့။ နှင်း
ဆီတစ်ပွင့်တည်းဆိုရင် ဒါ ကြိုးစားနေ
ဆဲကာလ။ အဲဒါတွေကို ဒေဝီတို့ ပါပါ
က မသိဘူး။ သူက ပန်းခူးလာတာ
တစ်ပွင့်တည်း။ သူက တော်ဘုရားကြီး
ကို သွားပြောပြတယ်။ ဖွားမေကို
သဘောကျတယ်ပေါ့။ တော်ဘုရားကြီး
က စွာတယ်နော်၊ သည်းညည်းခံနိုင်ရင်
တော့ သွားပြောကြည့်ပေါ့လို့ ပြောလိုက်
တယ်။ ဖွားမေကလည်း နဂိုကတည်း
က သူ့ကို သဘောကျနေတာကိုး။ သူ
က ရုပ် အင်မတန်ချောတာ။ အရမ်းချော
တာ ဆရာ။ ဖအေချောတာကို သား
သမီးတွေ တစ်ယောက်မှ မမီဘူး။
ဒါကြောင့် ဒေါ်လေးမေ(တော်ဘုရား
လေး ကတော်)က ဖွားမေကို စ၊တယ်။
မမက လှတာကို မက်တော့ ညစာ ခက်
တာပေါ့တဲ့။

သူက ဖွားမေကို နှင်းဆီတစ်ပွင့်ပဲ
ပေးတယ်။ ဖွားမေကလည်း သူ တော်
ဘုရားကြီးကို သွားပြောတဲ့အကြောင်း
မေးလိုက်တာပေါ့။ ဟုတ်တယ်လို့ သူက
ဝန်ခံတယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် နှင်းဆီ သုံး
ပွင့်ပေးရမှာပေါ့ဆိုပြီး သူပေးတဲ့ နှင်းဆီ
တစ်ပွင့်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ဖွားမေက
အသက် ၁၆ နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေး
တယ်။ ကိုယ်တော်က ဘယ်လိုခြောက်
သလဲဆိုတော့ အခု စစ်ဖြစ်နေတယ်နော်။
နောက်ဆိုရင် ဒီထက်သာ ဆိုးမှာ။ ပြာ
ဖြစ်မှာတဲ့။ ကြောက်တာပေါ့ ဆရာရယ်။

အဲဒီအချိန်က ဒေဝီတို့ ပါပါ ကိုမောင်
မောင်ခင်နဲ့ ဖွားမေတို့က ချစ်သူတွေ ဖြစ်
နေကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တော်နဲ့ စစ်ပြီး
တဲ့နေရာကို လိုက်သွားရတာပေါ့။
ဖွားမေရယ်၊ မေမြို့တော်ဘုရားရယ်၊
ကိုယ်တော်ရယ်။ ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းမှာ စစ်ပြီးကြတယ်။

မန္တလေးမှာ ကျန်ရစ်တဲ့ မောင်
မောင်ခင်က တစ်ခွင်ခွင် ဖြစ်နေတာပေါ့။
ဒါနဲ့ တော်ဘုရားကြီးက မောင်မောင်
ခင်ကို လွမ်းမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ သူထက်
သာတာ ရှာပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တာတဲ့။

တော်ဘုရားကြီးက ညီအစ်ကို
မောင်နှမအားလုံးအပေါ်မှာ မိဘအစား
စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ သူ ဖြုန်းခနဲ ဆုံး
သွားတော့ ကျန်ရစ်တဲ့ ဖွားမေတို့ မောင်
နှမငါးယောက် ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်တာ
ပဲ။ တော်ဘုရားကတော့ လွတ်တယ်။
တတိယသမီးတော်က ပင်စင်ရတာကိုး။

အသက် ၉၂ နှစ်အရွယ် ထိပ်စု
ဖုရားကြီးကို ကျွန်တော် မေးမြန်းခဲ့တာ
၂ နာရီနီးပါး ကြာပါတယ်။ ဖွားမေက
လည်း ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်
တွေ ပြောနေရတာမို့ မမောနိုင် မပန်းနိုင်
အောင်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ စာနာစိတ်နဲ့ နောက်
ထပ်သိချင်တာတွေကို မျှီသိပ်ပြီး အဆုံး
သတ်ခဲ့ပါတယ်။

၂၀၁၆ ခုနှစ် ဧပြီလ ၅ ရက်နေ့မှာ
ဖွားမေက ၉၂ နှစ်ပြည့်ပါတယ်။ အမှတ်
တရအဖြစ် ဧပြီလ ၃ ရက်နေ့က သူ
နေထိုင်တဲ့ ကျောင်းမှာပဲ မိတ်ဆွေများ
ကို မနက်စာနဲ့ တည်ခင်းစဉ်ခံကျွေးမွေး
ပြီး ဧပြီ ၅ ရက်နေ့မှာ သံဃာများကို
ဆွမ်းကပ်ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ အဲဒီ
နေ့က ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန ဒုတိယ
ဝန်ကြီး ဆရာ မောင်သန်းဆွေ(ထား
ဝယ်)၊ ဒါရိုက်တာ ကြည်စိုးထွန်းမိသားစု
တို့လည်း ကျွန်တော်နဲ့ ဆုံဖြစ်ကြပါသေး
တယ်။

ဖွားမေ အသက် ရာကျော်ရှိသလို
စေလို့ ဆုတောင်းမေတ္တာရှိသလိုပါပဲ။

■ ဝင်းငြိမ်း

ညောင်
ညောင်အိပ်ပွယ်ပြည့်ဝစွာ
မှောင်မှောင်မည်းနေသည်။
လစိုက်ညဇို့ပေလားမသိ၊
ကြည့်လေ မြင်ရာမှာ
အမှောင်ကမ္ဘာအတွင်း
ဝပ်စင်းနေကြသလိုလို။
ညဉ့်နက်ခြင်း၏
အမှောင်ကို
လျှပ်စစ်မီးပျက်ခြင်းက
ပုံပိုးပေးနေ၍ ရိပြီး
မည်းမှောင်နေလေသည်လား
မသိတော့ပါ။
ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်၏
ဂီးခနဲ
အော်သံတစ်ချက်မှလွဲ၍
ကျွန်အသံဗလံတို့မှာ
တိတ်ဆိတ်လျှာ
ငြိမ်သက်ခြင်းကို
အားပေးနေကြသည်။
ဟိုး---
ခပ်ဝေးထေး
စီးကင်းတစ်ခုဆီမှ
ဒေါင်ခနဲ
တစ်ချက်တည်းသော
နာရီသံချောင်း
ခေါက်သံကလည်း
တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို
လိုလားနေသလိုလို
ပါလား။
နိစ္စဉာဏ်
ကိစ္စများအတွက်
တစ်နေ့ကျွန်
အချိန်ပေးထား
ရသူများခဏ
အိပ်စက်ခြင်း
ပျော်ဝင်စီးဆွေ
နေကြပေပြီ။
မှောင်မိုက်
တိတ်ဆိတ်ခြင်း
အသားကျနေ
သူရီးတစ်ယောက်အဖို့
သန့်အမှောင်က

အိမ်ထောင်ရေး အနုပညာ

အိမ်ထောင်ရေး
အနုပညာ

ရက်ကွက်အစွန်ရှိ အပျိုကြီး၏ နေအိမ်မှာ
သည်ညအဖို့ သူခိုး၏ ပစ်မှတ်ပင်
နှောင်းအခါက စုံစမ်းလေ့လာထားချက်
အရ သည်ညတွင် အပျိုကြီး မခင်ဝင်း
နေအိမ်၌ တခြား တစ်စုံ တစ်ယောက်မျှ
မရှိနေသည်မှာ အလွန်သေချာနေခဲ့၏

သူ၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာကို အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ကိုင် နိုင်ရန် အားပေးနေသည်။ ရပ် ကွက်အစွန်ရှိ အပျိုကြီး၏ နေအိမ်မှာ သည်ညအဖို့ သူခိုး ၏ ပစ်မှတ်ပင်။ နေ့ခင်းအခါ က စုံစမ်းလေ့လာထားချက် အရ သည်ညတွင် အပျိုကြီး မခင်ဝင်းနေအိမ်၌ တခြား တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ရှိမနေ သည်မှာ အလွန်သေချာနေခဲ့ ၏။ အပျိုကြီး၏ အိမ်အကူ ကလေးမလေး ရွာပြန်နေသည် မှာ အခွင့်ကောင်း ချောင်းနေ သူ သူလို သူခိုးတစ်ယောက် အတွက် မဟာအခွင့်အရေး ကြီးပင်။ သူခိုး၏ အတွေ့ အကြုံအစွမ်းက သူ့ကို အိမ် အတွင်း လွယ်လင့်တကူ ရောက်သွားစေပါသည်။ နှစ် နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေ သော အပျိုကြီး မခင်ဝင်း၏ တချင်းပေးဟောကံသံက သူ့ အတွက် အားဆေး တစ်ခွက် ပေးလား မသိတော့ပါ။ မကြာ မီပင် သူခိုး၏ ကျွမ်းကျင်မှု ကြောင့် အပျိုကြီး၏ အိပ် ခန်းမီရိုအတွင်းမှ လက်ဝတ် လက်စား ပစ္စည်းအထုပ်မှာ သူ့လက်အတွင်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရောက်နေချေပြီ။ ဝင်လာရာ လမ်းအတိုင်း အသာပြန်ထွက် ပြီး သူခိုး၏အလုပ်ကို အောင် မြင်စွာလက်စသတ်ရုံသာ ကျန် တော့၏။

ထိုစဉ် မထင်မှတ်ဘဲ မြည်ဟည်းလာသော နာရီနိုး စက်ပေးသံနှင့်အတူ သူခိုးမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ရုတ် တရက် ကြောင်သွား၏။ ပြီး နောက်မှ သူ၏ အတွေ့အကြုံ အရ အလိုလို တံခါးကြား နေရာလွတ်၌ ပုန်းခိုပြီးသား

မထင်မှတ်ဘဲ
မြည်ဟည်း
လာသော
နာရီနိုးစက်ပေးသံ
နှင့်အတူ
သူခိုးမှာ
ထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားပြီး
ရုတ်တရက်
ကြောင်သွား၏
ပြီးနောက်မှ
သူ၏
အတွေ့အကြုံအရ
အလိုလို
တံခါးကြား
နေရာလွတ်၌
ပုန်းခိုပြီးသား
ဖြစ်သွားသည်

ဖြစ်သွားသည်။ အိပ်မုန်စုံများ ဖြင့် ထ၊လာသော အပျိုကြီး မခင်ဝင်းက သူ့နံဘေးရှိ အရေးပေါ်သုံး မီးအိမ်လေးကို ဖွင့်လိုက်သဖြင့် အိပ်ခန်းလေး မှာ အနည်းငယ်လင်းလာ၏။ သူခိုးမှာ အသက်ကို အောင့် ထားရင်း တံခါးကြား၌ ပြား နေအောင် ကပ်ထားရပြန် သည်။ အိပ်ခန်းထဲမှ မီးအိမ် ကိုင်၍ ထွက်သွားသော အပျို ကြီး မခင်ဝင်းမှာ သူခိုးအနီး မှ ဖြတ်ထွက်သွားပြီး အိမ်မ ကြီးတံခါးကို ညင်သာစွာ ဖွင့် နေ၏။ အမြဲဖွင့်ထားသော အိပ်ခန်းတံခါးကြား နောက်

ကွယ်မှ သူခိုးကလည်း အပျို ကြီး လှုပ်ရှားမှုကို ရင် တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့် ကြည့်နေမိသည်။ အိမ်တံခါး မကြီးအဖွင့်တွင် လူရိပ်တစ်ခု က အိမ်အတွင်းသို့ ခပ်သွက် သွက် လှမ်းဝင် လာ၏။ တံခါးကြားမှ ချောင်းကြည့် နေသော သူခိုးလည်း အံ့အား သင့်စွာ ကြောင်ကြည့်နေရင်း အသက်ကိုပင် မရှူရဲတော့ သယောင်ယောင်။ ပူးကပ် လာနေသော လူရိပ်နှစ်ခုက သူခိုးကို အနီးကပ်ဖြတ်ကျော် သွားပြီးနောက် အိပ်ခန်း အတွင်း ခုတင်ပေါ်သို့ နှစ် ယောက်စလုံးအရောက် မှောင် သွားသော မီးရောင်ကြောင့် သူခိုးခမျာ အသက် ခိုးရှူချိန် ရပါတော့သည်။

ကိုအောင်မင်းတို့ ရပ် ကွက် ဓမ္မာရုံလေး၌ လူစုံနေ ချေပြီ။ ရပ်ကွက်လူကြီး လည်း ဖြစ်၊ ဓမ္မာရုံဂေါပက ဥက္ကဋ္ဌလည်းဖြစ်သော ဦးရွှေ ၏ အရေးပေါ် ဆင့်ခေါ် အစည်းအဝေးမို့ ကိုအောင် မင်းတို့ ရပ်ကွက်သူ၊ ရပ် ကွက်သားများ ဓမ္မာရုံသို့ စု ဝေးရောက်ရှိနေကြခြင်းပင်။ ညနေ ခြောက်နာရီ ခေါ်ထားသော်လည်း ယခု ခြောက်နာရီပင် ခွဲလုလု။ ကိုအောင်မင်းလည်း လက်မှ နာရီကို တကြည့်ကြည့်နှင့် အံ့က တကြိတ်ကြိတ်။ သည် ကြားထဲ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိ ကိုသာမောင်က လှမ်း နောက်နေသေး၏။

‘ဟ... ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ပေါ်မလာသေးပါလား။ မလာသေးလည်း ကိုအောင်

မင်း စကြရုံဗျာ။ ခင်ဗျား အတွင်းရေးမှူးကြီးတစ်ယောက် လုံး ရှိနေတာပဲဗျာ။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ကျုပ်အတွက် ဟဲ... ဟဲ တစ်ခွက်လောက် ဧည့်ခံဗျာ။ အချိန်က ကျလာ တော့ လေပြီလာပြီဗျ’

‘အရေးထဲ ကိုသာ မောင်က တစ်မျိုးဗျာ။ လူမှ ဒေါသထွက်နေပါတယ်ဆို ခင်ဗျားက လာနောက်နေ သေးတယ်။ ဟိုဥက္ကဋ္ဌလုပ်သူ ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဘုရင် ခံများ မှတ်နေလား မသိဘူး။ အလကား လူတွေအပေါ် မေး နာဘူး။ ကျုပ်နဲ့ ဒေါဒါတွေ မတည့်တာပဲ။ ကိုယ့်ရပ်ရွာ ဓမ္မာရုံအတွက်မို့သာ လုပ်ကိုင် ပေးနေရတာ။ ဒီလူကြီးနဲ့ သိ ကီးမကွက်ချင်ဘူး။ ကျုပ် စိတ်ပေါက်တဲ့နေ့ အားထု ပြသနာ ရှာပစ်မှာ’

ကိုအောင်မင်း တကယ် ဒေါသထွက်နေမှန်းသိသဖြင့် ကိုသာမောင်က ပျာပျာသံ ဖြင့်-

‘အဲ မယ် လေး... ကိုအောင်မင်းလေးရယ် မိမိ မဆိုးလိုက်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျား တကယ်စိတ်ဆိုးနေမှန်း မသိ လို့ နောက်မိတာပါဗျာ။ ကျုပ် လည်း ကိုယ့်ရပ်ရွာ ဓမ္မာရုံ အရေး ခင်ဗျားတို့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး တို့လိုသာ ငွေအားလူအား လုပ်မပေးနိုင် တာပါဗျာ။ ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့တက်ကလေး ပိုင်းဝန်းလုပ်ပေးရမှာပဲ။ ပါ စိတ်လျော့ စိတ်တွေ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် အဆင်ပြေမှ ကျုပ်တို့ လေးလည်း တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုး တယ် ကျုပ်တို့ ဘိုးဘွား ရှေးမင်းတွေလက်ထက်

အင်းက ရှိခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်း
အုတ်၊ ကျပ်တို့ လက်ထက်
အုတ်အုတ်စီး မခံနိုင်ပေါင်
ဗူး ခင်ဗျားနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့
ဆိုသည်း ရပ်ကွက်သူ ရပ်
ကွက်သား အားလုံးကိုယ်စား
ကျွန်ုပ်က ကျေးဇူးတင်နေတာ
ပါ။ အစောက စတာကို စိတ်
ဆိုးပါနဲ့ဗျာ့

အတည်ပေါက် တောင်း
နေသော ကိုသာမောင်ကို
ကြည့်၍ ကိုအောင်မင်းက
ဆပြောနှင့် ပြန်ပြော၏။

‘အင်း... ရပါတယ်
ဆိုသာမောင်ရာ၊ ကျွန်တော်
စိတ်တိုနေတာ ခင်ဗျား မသိ
ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့နဲ့လည်း
ဆိုင်ပါဘူး။ အင်း...
အကြောင်းစုံကို မသိတော့
ခင်ဗျားတို့က အထင်ကြီးကြ၊
ပြောကြီး အကြောင်း သိလို့
တော့ သားရေတောင် ဖင်ခု
ဆိုင်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ
ဆိုမှာ နားပြာကြီး အဲလေ
ခင်ဗျားတို့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ကြာချီ
ဆာမူလာပါပြီဗျာ၊ အထဲဝင်
တာ။ အစည်းအဝေးစ၊ ဖို့
ဆော်လိုက်တော့ဗျို့’

ပလေကတပုဆိုး မီးပူ
သူ တိုက်ပုံအဖြူဆွတ်ဆွတ်
နှင့် ဘုံကေကို ပြောင်နေ
ဆောင်ပြီးထားသော ဥက္ကဋ္ဌ
ကြီး ဦးရွှေက ကိုအောင်မင်း
ဆိုထက် တစ်ချက်ကြည့် ပြီး
ပြီး ဓမ္မာရုံအတွင်း ခပ်သွက်
သွက် ဝင်လာသည်။ အစော
က တီးတိုးတီးတိုး ဆူဆူ
ဆူဆူ စကားသံများမှာ မီးကို
ရောင် ငြိမ်းလိုက်သလို တိတ်
ဆိတ် သွားတော့ ၏။
ဆိုအောင်မင်းလည်း လူကြီး
များရှေ့မှ ခေါင်းငုံ့ ကိုယ်ယို
၍ အတွင်း ဝင်လာပြီး ဥက္ကဋ္ဌ

အိပ်ခန်းထဲမှ
မီးအိမ်ကိုင်၍
ထွက်သွားသော
အပျိုကြီး
မခင်ဝင်းမှာ
သူခိုးအနီးမှ
ဖြတ်ထွက်သွားပြီး
အိမ်မကြီးတံခါးကို
ညင်သာစွာ
ဖွင့်နေ၏။
အမြဲဖွင့်ထားသော
အိပ်ခန်းတံခါးကြား
နောက်ကွယ်မှ
သူခိုးကလည်း
အပျိုကြီး
လှုပ်ရှားမှုကို
ရင်
တထိတ်ထိတ်ဖြင့်
စောင့်ကြည့်
နေမိသည်

ကြီးဘေး မလှမ်းမကမ်းတွင်
ဝင် ထို င် လိုက် သည် ။
ကိုအောင်မင်း ထိုင်အပြီး
ဥက္ကဋ္ဌ ဦးရွှေက မတ်တတ်ရပ်
ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်
ပြီး စကားစလိုက်၏။

‘ကဲ... ကြွရောက်လာ
တဲ့ ရပ်မိရပ်မ လူကြီးတွေသာ
မက တက်ရောက်လာကြတဲ့
ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သား
အားလုံး မင်္ဂလာပါဗျ။
ခင်ဗျားတို့ကို ချိန်းဆိုထားပြီး
မှဗျာ တိုင်းလူကြီးတွေက
အားချင်း လှမ်းခေါ်လို့ သွား
နေရတာနဲ့ နည်းနည်း နောက်
ကျသွားတာ နားလည် ခွင့်

လွှတ်ပေးကြဗျာ။ လိုရင်းပြော
ရရင် နဂိုမူလက ခင်ဗျားတို့
ကို ခေါ်တာဟာ လာမယ့်
လပြည့်ညမှာ လုပ်ကြမယ့်
ကျုပ်တို့အရပ် ဆွမ်းကြီး
လောင်းပွဲအတွက် လိုအပ်တာ
တွေ စီစဉ်ရအောင်ရယ်။
နောက်တစ်ခုက အခု ကျုပ်တို့
ဓမ္မာရုံကို ရှေးမှမပျက် အကြီး
စားပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ကြဖို့
ပဲ။ အဲဒီမှာ အထက်က
လူကြီးတွေကလည်း လမ်း
ညွှန်တယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ ဓမ္မာရုံ
ဟာ ပေါ့သေးသေးတော့
မဟုတ်ဘူး၊ ပြောရရင်
မန္တလေးနန်းတည်တာနဲ့ တစ်
ချိန်တည်းလို့ ပြောလို့ရတယ်။
ဒီတော့ ပြင်ဆင်ကြရာမှာ ရှေး
မှ၊ ရှေးဟန်၊ ရှေးလက်ရာတွေ
မပျက် လုပ်ကြဖို့ အရေးကြီး
တယ်။ လူကြီးတွေကလည်း
လိုအပ်တာ ပံ့ပိုးကူညီ၊ အကြံ
ပေးကြမယ်တဲ့။ ဒါကလည်း
ကျုပ်မျက်နှာကြောင့် ရယ်။
ဓမ္မာရုံကလည်း ရှေးဟောင်း
ဖြစ်နေတာ ခင်ဗျားတို့
ကံကောင်းတာဗျ။ ဒီတော့
ဓမ္မာရုံ အကြီးစားပြင်ဆင်ဖို့
ခင်ဗျားတို့အားလုံး ငွေအားလူ
အား ဝိုင်းဝန်းကူညီကြဖို့ ပြော
ချင်တာပဲ။ ဒီတော့ ပထမ
အစီအစဉ်အတိုင်း ဆွမ်း
ကြီးလောင်းပွဲအတွက် အရင်
ဆွေးနွေးမယ်။ ပြီးရင် ဓမ္မာရုံ
ကိစ္စ ဝိုင်းဝန်းဆွေးနွေးပြီး
ဦးဆောင်လုပ်ကြမယ့်သူတွေ
ကော် မတီ ဖွဲ့ မယ် ဗျာ။
တကယ် စေတနာပါပြီး လုပ်
နိုင်သူတွေ ပါစေချင်တယ်။
ပြီး ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက်
အလှူငွေထည့်ဝင်ကြဖို့ တစ်
ခါတည်း စဉ်းစားထားကြ
ဗျာ။ ကဲ အတွင်းရေးမှူး

ပထမအစီအစဉ် ခင်ဗျား ဦး
ဆောင်စ၊ဗျာ။ ဒုတိယ ဓမ္မာရုံ
ပြင်ဖို့ ဆွေးနွေးပြီးမှ နောက်
ဆုံးပိတ် အမှာစကားပြောပြီး
အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ပြော
စရာရှိတယ်။ ကဲ... စ၊စကြ
ဗျာ’

ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးရွှေ
စကားအဆုံး ကိုအောင်မင်းက
မထ၊ချင် ထ၊ချင်ဖြင့် ထ၊ပြီး
ဆွမ်းကြီးလောင်းပွဲ ကိစ္စ
စတင် ဆွေးနွေးသည်။ ကြို
တင် စီစဉ်ထားပြီးကိစ္စဖြစ်
သဖြင့် ၎င်းကိစ္စမှာ တစ်ခဏ
ဆွေးနွေးရုံဖြင့် အဆင်ပြေပြေ
ပြီးစီးသွား၏။ ဒုတိယကိစ္စမှာ
တော့ ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်
သားများက ငြိမ်နေကြ၍
ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ထ၊ပြောတော့
၏။

‘ခင်ဗျားတို့ စိတ်မပါ
ဘူးဆိုလည်း ဒီကိစ္စက မဖြစ်
ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ့်ဟာဗျ၊
အထက်လူကြီးတွေကိုလည်း
ပြောပြီးပြီ။ သူတို့ကလည်း
ပံ့ပိုးပေးမယ် ကတိပေးထား
ပြီးသား။ ခင်ဗျားတို့ အလှူ
ငွေ ထည့်ရမယ်ဆိုတာက
လည်း နည်းနည်းပါးပါးပေါ့
ဗျာ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က
လည်း ဦးဆောင်ထည့်မှာပါ။
အင်း... ခင်ဗျားတို့နော် ကျုပ်
ဦးဆောင်လုပ်ပေးနေတုန်း
နောက်က ညီညီညာညာ
လိုက်သင့်တာကိုဗျာ တက
တဲ...’

ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးရွှေ
စကားမဆုံးသေးခင် ဝန်းခနဲ
ထ၊ရပ်လာပြီး ပြောလိုက်သူ
က အတွင်းရေးမှူး ကိုအောင်
မင်း။

‘နေပါဦး ဦးရွှေရ၊ အား
လုံးကိုယ်စား ကျုပ်ကပဲ

အမုန်းခံပြောပါရစေ။ ခင်ဗျားက ငါ့စကားနားရ ပြောသွားလိုက်တာ ကျန်သူတွေ ဘာကြောင့်ငြိမ်နေတယ်၊ ဘာအခက်အခဲရှိတယ်ဆိုတာကျတစ်ခွန်းမမေးဘူး။ ဒီမယ်ဗျ... ဒီခေတ်ကြီးထဲ ရှိသမျှလူအကုန် ခင်ဗျားလို သူဌေးမင်းကြီး မှတ်မနေပါနဲ့။ အားလုံးဟာ ရုန်းကန်နေကြရတာ၊ အနေကျပ်၊ အစားကျပ် နေရုံညစာတောင် မနည်း အလျဉ်မီအောင် လုပ်နေကြရတဲ့သူတွေက အများစုပါ။ ပြီးတော့ဓမ္မာရုံကြီးကလည်း ထားမယ်ဆို ထားဖြစ်ပါသေးတယ်။ အကောင်းကြီးရှိသေးတာ။ အခုတော့ ခင်ဗျားမှာမည်ကောင်းလိုချင်တာနဲ့ပဲ ကျန်တဲ့ မရှိဆင်းရဲသားတွေက ဝိုင်းဝန်းလုပ်ပေးကြရမလိုဖြစ်နေပြီ။

‘ဟေ့ မောင်အောင်မင်းမင်းက စေတနာကို စော်ကားလိုက်တာပဲကွ၊ ဒါ အားလုံးကုသိုလ်ရေးမို့ ငါက အပင်ပန်းခံ၊ လူကြီးတွေကို အာအာ မိုးမွန်အောင်ခေါ်၊ အောက်ကျခံပြီး တောင်းဆိုခဲ့ရတာ အားလုံး ကုသိုလ်ရေးအတွက်။ ကျန်တဲ့သူတွေကိုလည်း မရှိလို့ မလှူ၊ မလှူလို့ မရှိ မဖြစ်ရလေအောင် တိုက်တွန်းပေးနေတာလေကွာ။ အင်း... မင်းလိုတော့ အလုပ်လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ကိုင် မရှိ၊ လက်ကြောတင်းအောင်လည်း မလုပ်၊ အမွေပုံကြီးပေါ် ထိုင်စားနေသလိုလို လူနဲ့တော့ မနှိုင်းနဲ့ပေါ့’

‘ဦးရွှေ ခင်ဗျား လူပါးဝလှချည်လား၊ ခင်ဗျားကရော ဘယ်လောက် ရိုးသားဖြူစင်

ပူးကပ်
လာနေသော
လူရိပ်နှစ်ခုက
သူခိုးကို
အနီးကပ်
ဖြတ်ကျော်
သွားပြီးနောက်
အိပ်ခန်းအတွင်း
ခုတင်ပေါ်သို့
နှစ်ယောက်စလုံး
အရောက်
မှောင်သွားသော
မီးရောင်ကြောင့်
သူခိုးမမျာ
အသက်
ခိုးရှူချိန်
ရပါတော့သည်

ပါတယ်ဆိုတာ အားလုံးရှေ့ပြောကြည့်ပါဦး၊ ပြောပြန်ရင်လည်း အောင်မင်း လွန်ရာကျဦးမယ်။ ကျုပ် ပြောလိုက်ရရင်...

‘ကဲ... တော်ကြပါတော့ကွယ်၊ ကိုရွှေကလည်းတော်၊ မောင်အောင်မင်းကလည်း စိတ်လျှော့၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် သင့်သင့်မြတ်မြတ် တိုင်တိုင်ပင်ပင် လုပ်မှ အစစအရာရာ အောင်မြင်မှာပေါ့။ ကဲ ဒီတော့ ကိုရွှေရေ ဒီဓမ္မာရုံပြင်မယ့်ကိစ္စ နောက်ထပ်စဉ်းစားပြီးမှ တစ်ခါ ပြန်တိုင်ပင်လုပ်ကြတာပေါ့။ နှစ်

ယောက်လုံးပြောတာ စဉ်းစားရမယ့်ကိစ္စပဲ၊ အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းမတွဲကြနဲ့ဟေ့။ တို့ကလည်း အသက်ကကြီးပြီ၊ စိတ်ပဲရှိတာ။ မင်းတို့လူငယ်တွေပဲ လုပ်ကြရမှာ။ အချင်းချင်း သင့်မြတ်ကြပါလို့ပဲ အာထွန်း တောင်းပန်ပါရစေကွယ်’

ရပ်ကွက်ထဲမှ အာထွန်း၏ ကြားဝင်ဖျန်ဖြေပေးမှုကြောင့် ဦးရွှေရော ကိုအောင်မင်းပါ အသံတိတ်သွားကြသည်။ ဦးရွှေက ခေါင်းငုံ့၍ ဖျာကိုစိုက်ကြည့်နေသော ကိုအောင်မင်းကို မျက်ထောက်နီကြီးဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ထ၊ စကားပြောရန် ပြင်သည်။

‘ကဲဗျာ အားလုံးကိုတောင်းပန်တယ်၊ စိတ်မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးကြမှာမို့ ကျုပ် ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးပိတ်အနေနဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်တို့ ဒီဓမ္မာရုံထဲမှာ ရှေးဟောင်းဘုရားဆင်းတုတွေရှိတယ်။ ဓမ္မာရုံ ဂန္ဓကုဋ်တိုက် သံတံခါးက မလုံခြုံဘူး။ ဒီတော့ မနက်ဖြန် အဲဒီတံခါးကို ကျုပ် ဝိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး ပြင်မယ်။ ပြီးရင် အာမခံသော ကောင်းကောင်းခတ်မှဖြစ်တော့မယ်။ ခင်ဗျားတို့လည်း သိသားပဲ၊ ခေတ်က ကောင်းတာ မဟုတ်။ မနေ့ကတောင် အပျိုကြီးမခင်ဝင်းအိမ် သူခိုးတက်သွားတာ အဖိုးတန် လက်ဝတ်လက်စားတွေ အတော်ပါသွားတယ် ကြားတယ်။ ဒီတော့

ကျုပ်တို့ ရှေးဟောင်းဘုရားတွေကို မသမာသူတွေလက်ထဲ အပါမခံနိုင်ဘူး။ တံခါးပြင်ပြီး သော့ကို ကျုပ်ရယ်၊ အတွင်းရေးမှူးရယ်ပဲ ကိုင်ထားတော့မယ်။ အရင်လိုပေါ့လို့ မရဘူး။ အားလုံး သဘောတူတယ်မဟုတ်လား’

ဦးရွှေ စကားအဆုံးအားလုံး၏ ထောက်ခံသံများကြားမှ ကိုအောင်မင်း အကြိတ်ပြောသံကို အားလုံးကြားလိုက်ရသည်။

‘ခင်ဗျားဘာသာ သော့ခတ်သိမ်းချင်သိမ်း၊ မသိမ်းချင်နေ၊ ကျုပ် လာနွယ်မနေနဲ့။ ကျုပ် မသိမ်းနိုင်ဘူး။ လူလာ အမှုတွဲ မခံနိုင်ဘူးဗျ’

ခံပြင်းဒေါသစိတ်ကြောင့် လက်သီးကို ကျွန်ကျစ်ဆုပ်ထားရင်း အိမ်ပြန်လာသော ကိုအောင်မင်းမှာ အတွေးများဖို့လွင့်နေ၍ မည်သို့မည်ပုံ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်ကိုပင် သတိမထားမိတော့။ မကျေနပ်ချက်၊ မခံချင်စိတ်၊ ဝေခွဲမရသော ချီတုံချီတုံ စိတ်များကြောင့် ကိုအောင်မင်း တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေရသည်။ အမှန်နှင့်အမှား၊ တရားနှင့် မတရား၊ ဓမ္မနှင့် အဓမ္မ လွန်ဆွဲအားဖြင့် နေရင်း မခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး အရက်ပုလင်းကိုထုတ်၍ ကိုအောင်မင်း အိမ်မှာပင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်သောက်နေလိုက်တော့၏။ ညအတန် မိုးချုပ်မှ ကိုအောင်မင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးရွှေနှင့်ဓမ္မာရုံဇာတ်လမ်းက ကိုအောင်မင်း၏ အိပ်မက်ထဲ

အထိ ဝင်ရောက်နေရာယူနေ
သေး။

“အိပ်မက်ထဲ၌ ဓမ္မာရုံ
ထွင် လူစုံတက်စုံ။ ခေါင်းငုံ့
မျှတ်လွှာချထိုင် နေသူက
ဥစ္ဆန္ဒကြီး ဦးရွှေ။ လူပုံ
အလယ် လက်ညှိုးငေါက်
ခေါက်ထိုး၍ အော်ဟစ်ပြော
ဆိုနေသူက ကိုအောင်မင်း။
တစ်ရပ်ကွက်လုံးကလည်း
ဦးရွှေကို စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာ
မိုင်းကြည့်နေကြ၏။ စိတ်
ထိန်းနိုင်သူ လူငယ်များက
ဦးရွှေကို ရိုက်မည်နှက်မည်
ဆက်က လုပ်နေကြသဖြင့်
အာထွန်းတို့ လူကြီးများက
ဆွဲနေကြပြန်သည်။ ကိုအောင်
မင်းကလည်း အောင်နိုင်သူ
အပြီးဖြင့် ဦးရွှေအား တစ်မိ
မိမိကြည့်နေဆဲ။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး
ဦးရွှေက တန်ပြန်မေးခွန်းမေး
ဆိုက်ခိုက် ကွက်ခနဲ ပျက်သွား
သော ကိုအောင်မင်း၏
မျှတ်နှာ။ နောက်ဆုံး
ကိုအောင်မင်း ချောင်ပိတ်မိ၍
မပြေမဖြစ် ဖြေလိုက်ရခိုက် ရပ်
ထွက်သူရပ်ကွက်သားတို့၏
ခေါသက ကိုအောင်မင်းဆီ
စုပွဲကျရောက်လာခိုက်...”

ကိုအောင်မင်းလည်း လူ
တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများရွံ့နစ်
ထွက် အိပ်မက်မှ လန့်နှိုးလာ
သည်။ အစောက အိပ်မက်
မြင်ကွင်းများက သူ့ကို
အောက်လှန်နေဆဲ။ ချီတုံချတုံ
အတွေးများက စိတ်ထဲတွင်
အရေးအကြီး ပေါ်လာပြန်တော့
သေး။ ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိ
ဆောက်အောင်ပင်။

အရေးပေါ်သုံး မီးအိမ်
လေး၏ မှိန်ပျော့ပျော့ အလင်း
ချောင်က သူ ပုန်းခိုနေရာ

တံခါးကြားသို့ မရောက်နိုင်။
သူ့လက်ထဲမှ အထုပ်ကို ကျစ်
ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရင်း
သူ့လွတ်လမ်းကို ခေါင်းပွင့်
ထွက်မတတ် စဉ်းစားနေမိ
၏။ အိမ်တံခါးမကြီး ပြန်ပိတ်
လိုက်ပြီး တရွေရွေ လှမ်းလာ
နေသော အပျိုကြီး မခင်ဝင်း
နှင့် လူစိမ်းက သူ့အနား
တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။
မီးရောင် မှိန်မှိန် အောက်
လျှောက်လာသော မခင်ဝင်း
တို့နှစ်ယောက် သူ့အနားမှ
ကပ်ဖြတ်ချိန် သူ့မြင်ကွင်းထဲ
ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်ရ
သည်။ အံ့သြလွန်းသဖြင့် သူ
ခေါင်းမှ ဆံပင်များပင်
ထောင့် သွားသလို လို။
သေချာအောင် သူ လိုက်
ကြည့်နေမိသည်မှာ နှစ်
ယောက်သား ခုတင်ပေါ်
ရောက်၍ မီးပိတ်လိုက်ချိန်
ထိ။ ထိုလူစိမ်းမှာ တခြားလူ
မဟုတ်၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးရွှေပင်။
သူလည်း နားကို
အသားကုန်စွင့်ရင်း ထွက်
လမ်းရှာဖို့ပင် စိတ်မကူးနိုင်
တော့။ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်း
များ၊ ပွတ်တိုက်လှုပ်ရှားသံ
များ၊ သက်ပြင်းမောရှိုက်သံ
များ၊ တီးတိုးစကားသံများကို
စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေ
မိတော့သည်။

“ခင် အိပ်ပျော်သွားတာ
လာ။ အစ်ကိုကြီး ရှေ့မှာ
စောင့်နေရတာ နည်းနည်း
ကြာသွားပြီ”

“ဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့
နာရီနှိုးစက်ပေးထားတာပဲကို၊
သူ့ကိုက စိတ်လောနေတာနေ
မှာ သွား... လူဆိုး၊ ဟာ
လက်ကြီးက ဖယ်ပါဦး။
စကားကို ကောင်းကောင်း

မပြောရသေးဘူး၊ တကတဲ
ကြီးမှ ကဲနေလိုက်တာ”

“ခင်ရယ် ဒီအချိန်စောင့်
နေရတာ ဘယ်လောက်ကြာ
ပြီတဲ့၊ မရဘူးကွာ”

“ဟာ... နေစမ်းပါဦး၊
အရေးကြီးတာ ပြောမလို့၊
အစ်ကိုကြီး ဟိုနေ့က ထား
သွားတဲ့ ဘုရားဆင်းတုကို
မောင်လှတို့ ဒီနေ့ပဲ လာယူ
သွားကြပြီနော်။ ငွေဆယ်
သိန်းပေးသွားတယ်။ ဒီတစ်
ခါတော့ ခင်ပဲ သုံးပစ်လိုက်
တော့မှာနော်”

“အေးပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့
အစ်ကိုကြီးထွက် ငွေနည်း
နည်း ချန်ထားဦး။ ဓမ္မာရုံ
ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တံခါး ပြင်ပြီး
သောခတ်ဖို့ လုပ်ရမယ်။ ဒါမှ
ရပ်ကွက်က သံသယ မဝင်
မှာလေ။ နောက်ထပ် ရှေး
ဟောင်းရုပ်ပွားကလည်း တစ်
ဆူနှစ်ဆူလောက်ပဲ ယူလို့ရ
တော့မှာ တော်ကြာ ရိပ်မိကုန်
တော့မယ်”

“ဟင် အစ်ကိုကြီးက
ရုပ်ပွားတော်တွေ လျှောလျှော
ကုန်တာ ဂေါပကတွေ မသိ
ကြဘူးပေါ့”

“ဟား...ဟား ငတုံးမ
လေး၊ လက်ရာပုံစံတူ အစား
ပြန်ထည့်ထားတာပေါ့ ကွ၊
ရှေးဟောင်းဘုရားတွေဆိုတော့
တန်ဖိုးက ကြီးတယ်လေ၊
အခုခေတ် ဆင်တူထုထားတာ
က ဘာမှ ကျတာမှ မဟုတ်
တာပဲ။ ကဲ တော်ပြီကွာ အချိန်
က အစိုးတန်တယ် လာထား
ကိုယ့်ဆီ ဟား...ဟ”

“ဟာ အစ်ကိုကြီးက
ဆိုးတယ်၊ နည်းနည်းလွတ်
အသက်ရှူမဝတော့ဘူးလို့
ငင်းအသံ များကြား

အမှန်တကယ် အသက်ရှူ
ကျပ်လာသူက တံခါးကြား
မှ ခိုးနားထောင်နေမိသော
ကိုအောင်မင်းပင် ဖြစ်ပါပေ
လိမ့်မည်။

ပြန်လှန် တွေးနေမိသော
ကိုအောင်မင်းမှာ တွေးရင်းပင်
မောလာပါတော့၏။ သူ့သူခိုး
သက်တမ်းတစ်လျှောက် ရင်
အခန့်ခွဲရဆုံး အတွေ့အကြုံ
တစ်ခုဆိုက မှားမည်မထင်။
နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်
ခုကို ချအပြီး ကိုအောင်မင်း
စိတ်မှာ ပေါ့သွားပြီး အိပ်ရာ
ပြန်ဝင်၍ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
အိပ်စက်ရင်း မနက်ဖြန်ကို
စောင့်မျှော်နေရုံသာ။

ယခုမှ ဘကြီးထွန်း
အပါအဝင် ရပ်ကွက်ထဲမှ လူ
အများ စိတ်ချမ်းသာကြတော့
သည်။ ကြည့်မြင်နေရသည့်
မြင်ကွင်းကြောင့် သူတို့
ကျေနပ်ကြပါလိမ့် မည်။
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ မှ
ကိုအောင်မင်း ပန်းကို ဖက်၍
ထွက်လာသော ဥက္ကဋ္ဌကြီး
ဦးရွှေမှာ သူ့ရွှေသွားကြီးများ
ပေါ်အောင် ပြုံးနေသည်။
စကားအဆက်မပြတ်ပြောနေ
သော ကိုအောင်မင်းမျက်နှာ
မှာလည်း အပြုံးများက
အထင်းသား။ ရပ်ကွက်သား
များကလည်း ပြန်လည်
အဆင်ပြေသွားကြသော သူ
တို့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးနှင့် အတွင်း
ရေးမှူးကိုကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်
နေမည်မှာ မလွဲ။ အသေ
အချာကြည့်မိပါက သူတို့နှစ်
ယောက်ခါးကြား၌ သော့တွဲ
တစ်ခုစီ ကိုယ်စီထိုးထားကြ
သည်ကိုမြင်ကြရပေလိမ့်မည်။

■ ခန့်ညီပေ

ဇွန်၊ ဇူလိုင်
မိုးဒဏ်ကို
ထီးတစ်လက်ဖြင့်
ဘယ်လောက်ပဲ
ကာကွယ်ကွယ်
မိုးစက်များက
သူတစ်ကိုယ်လုံး
ပြင်းပြင်းထန်ထန်လာ
ရောက်ထိ
မှန်နေတော့သည်။
အအေးဒဏ်က သူ့ကို
သိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲ
တုန်စေတော့သည်။
* ကားပေါ်က
လူတွေက လမ်းပေါ်မှာ
လမ်းလျှောက်သွားနေတဲ့
လူတွေရဲ့ ဒုက္ခကို
ကိုယ်ချင်းမစာနာနိုင်
လောက်ပါဘူး။
လမ်းပေါ်မှာ
လမ်းလျှောက်နေရတဲ့
လူတွေက
ဇွန်၊ မိုး၊ ဆောင်း
ဒဏ်ကို အန်တုပြီး
သွားလာနေကြတာ
လရောင်ရဲ့
ဟူသော စကား
သံတချို့ကို နားနား
ကပ်ပြော လိုက်သလို
ပြန်ကြားယောင်မိသည့်

တစ်ခဏ
ကျွန်တော် သူမကို
ပို၍ လွမ်းဆွတ်
သွားရသည်။ ထီးကို
လက်က လွှတ်ချ၍
သူမ ရှိနိုင်မည်
ထင်သော
ခုံတန်းလေးဆီသို့
အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ
ထိုင်ချလိုက်သည်။
အမိုးအကာ
ရှိသော်လည်း
အငြိုးကြီးသော
မိုးကြောင့်
ခုံတန်းလေးတစ်ခုလုံး
စိုရွှံ့နေလေသည်။
သူမ အမြဲတမ်း
ကားအလာစောင့်ခဲ့သော
ဤခုံတန်းပြာလေးသည်
ကျွန်တော်၏
နှလုံးသား ပြယုဂ်တစ်ခု
ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။
လွန်ခဲ့သော ၄ နှစ်က
ဤခုံလေးမှာ
ကားအလာကို
အမြဲတမ်း စောင့်ခဲ့သော
ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ကျွန်တော်၏ 'ဖြူ'
သူ့ကို ကျွန်တော်
မတွေ့နိုင်တော့ပေ။
မှတ်ဉာဏ်တစ်ခုနှင့်

မိုးစက်များက
သူတစ်ကိုယ်လုံး
ပြင်းပြင်းထန်ထန်လာ
ရောက်ထိ
မှန်နေတော့သည်။
အအေးဒဏ်က သူ့ကို
သိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲ
တုန်စေတော့သည်။
* ကားပေါ်က
လူတွေက လမ်းပေါ်မှာ
လမ်းလျှောက်သွားနေတဲ့
လူတွေရဲ့ ဒုက္ခကို
ကိုယ်ချင်းမစာနာနိုင်
လောက်ပါဘူး။
လမ်းပေါ်မှာ
လမ်းလျှောက်နေရတဲ့
လူတွေက
ဇွန်၊ မိုး၊ ဆောင်း
ဒဏ်ကို အန်တုပြီး
သွားလာနေကြတာ
လရောင်ရဲ့
ဟူသော စကား
သံတချို့ကို နားနား
ကပ်ပြော လိုက်သလို
ပြန်ကြားယောင်မိသည့်

နှလုံးသား၏ ဆွခေါ်ရာသို့ ကျွန်တော် ဖြည်းညင်းစွာ လိုက်ပါခဲ့သည်။ ရည်းစားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှာဖွေထားတတ်သော ငရှပ်လေး ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်မေ့ကျောက် လူတွေတင်မက တက္ကသိုလ်တစ်ခုလုံး အထိပါ လူသိများကျော်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ မိဘချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကြောင့် လုပ်တိုင်းမြစ်၊ တ၊တိုင်းရသော ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ 'လရောင်လင်းနဲ့ သွားမပတ်သက်နဲ့နော်၊ နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာရ လိမ့်မယ်'ဟု ဘယ်လောက် ပြောနေနေ ကောင်မလေး အများစုသည် ကျွန်တော့်အချစ်တွင် တိမ်းညွတ်ကြသည်။ အလွန်မာနကြီးသော မေ့ကျောက်ကွင်း မိုးထက်မြင့်ကို မရမက လိုက်နေရသောအချိန်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ဖြူ စတင်သိခဲ့သည်ပဲ ဆိုပါတော့။ မာနမင်းသမီး၏ပညာပြမှု အမျိုးမျိုးကို ခံနိုင်ရည်ကြီးစွာဖြင့် ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့သည့် ကာလများဖြစ်သည်။ အခုလို ဇွန်၊ ဇူလိုင် မိုးစက်များက အချိန်မဟုတ်၊ အခါမဟုတ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အချစ်စိတ်များလို ရွာချတတ်သည့် အချိန်။ မိုးထက်မြင့် စီးလာသောကားနောက်မှ ကျွန်တော့်ကားကို ကပ်လိုက် မောင်းလာခဲ့သည်။ မာနမင်းသမီး၏ အချစ်စမ်းခြင်းတစ်မျိုးက ဒီမှတ်တိုင်လေးရောက်မှ ကားပေါ်က ဆင်း၍ မိုးသည်းထဲ လမ်းလျှောက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကားထဲ မှာလည်း ထီးက မပါ။ ဘေး

လရောင်လင်းနဲ့ သွား မပတ်သက်နဲ့နော်၊ နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာ ရလိမ့်မယ် ဟု ဘယ်လောက် ပြောနေနေ ကောင်မလေး အများစုသည် ကျွန်တော့် အချစ်တွင် တိမ်းညွတ် ကြသည်

ဝဲယာမှာလည်း စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင် သော်မျှ မရှိ။ ကျွန်တော့် မျက်ဝန်းထဲ တန်းဝင်လာသောအရာက ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကားမှတ်တိုင် ခုံတန်းလေးမှာ ထီးလေးကိုင်ပြီး ကားအလာစောင့်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကားကို လမ်းဘေး ကပ်ရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ကောင်မလေး ထီးကို မပြောမဆို ဆွဲယူလိုက်သည်။ 'ခဏလေးနော်၊ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပြန်လာပေးမယ်'ဟု မိုးသံများ လွှမ်းအောင် အော်ပြော၍ မိုးထက်မြင့်ကို ထီး

လိုက်မိုးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ မိုးအစိုခံ၍ ကြိုးစားခြင်း၏ ရလဒ်အဖြစ် ကျွန်တော် မိုးထက်မြင့် အချစ်ကိုရခဲ့သည်။ ၃ ရက်တိတိ အဖျားဒဏ်ခံလိုက်ရသေးသည်။ သူမ 'ဖြူ'လည်း မိုးမိသဖြင့် ကျောင်းမတက်နိုင်လောက်အောင် အပြင်းဖျားခဲ့ကြောင်း သူမ ခိုင်ယာရီအရ ကျွန်တော် သိခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် ထီးကလေးကို ကျေးဇူးတင်လွန်းခဲ့ပေမဲ့ ထီးပိုင်ရှင် မျက်နှာကို သေချာ မမှတ်မိခဲ့ပြန်ပေ။ ခုံတန်းလေးနား ရောက်တိုင်း မျက်လုံးဝှေ့ ရှာမိသော်လည်း ကျွန်တော် မမှတ်မိ၍ ထီးလေးကို မပေးဖြစ်ခဲ့ပေ။ ပြန်တွေ့တော့လည်း ကျွန်တော်နှင့် အနီးဆုံးနေရာမှာပင် ဖြစ်သည်။ ကျူတိုရီရယ်ဖြေမည့် ကျောင်းသားတွင် ဘောပင် ပါမလာခြင်းသည် အတော်လေး အရပ်ဆိုင်းသည်။ 'ဟိတ် ဘောပင်အပိုပါလား' စာင့်ရေးနေရာမှ မော့လာသော မျက်ဝန်းညိုများသည် ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းများနှင့် ဆုံခိုက်မှာတော့ ရင်းနှီးသည့် အရိပ်အယောင်များအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့ ချပေးသော အပြာရောင် ဘောပင်တစ်ချောင်း။ 'လရောင်လင်းဆီက အပြာရောင်ထီးလေး ပြန်လိုချင်တယ်'ဟု ဆိုလိုက်သော အခါမှ ကျွန်တော်၏ အပြာရောင် ထီးပိုင်ရှင်ကို ရှာတွေ့တော့သည်။ 'ဆော့ရီး...ကျွန်တော် လိုက်ရှာသေးတယ်'ဟု

စကားစ၊လိုက်ပေမဲ့ သူမက စကားဆက်မဆိုဘဲ စာမေးပွဲကိုသာ ဆက်ဖြေနေခဲ့သည်။ အကြံမစား ကျွန်တော်သည် ရိုးသားသော သူမမျက်ဝန်းများကို မြင်လိုက်မိသည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော့် အကျိုးအတွက် သူမကို ချဉ်းကပ်ဖို့ တာရှည်ခဲ့သည်။ 'ကျွန်တော့်နာမည်...' 'လရောင်လင်းလေး သိပါတယ်။ ငါ့နာမည် ဖြူ ဖြူတစ်လုံးတည်း'ဟု ရိုးသားမှုအပြင် ပွင့်လင်းမှုပါ ပါတာကြောင့် ကျွန်တော် သူမကို ရိုးသားစွာ ချဉ်းကပ်ခြင်းမှာ မမှားနိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ကျောင်း ကန်တင်းမှာ သူမ ထမင်းဘူးကို အမြဲ ဖွင့်စား၍ ကော်ဖီတစ်ခွက်သာ မှာသောက်တတ်သော သူမကို အစားစာတစ်ခုခု ကျွေး၍ ချဉ်းကပ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ 'ခဏထိုင်မယ်နော်'ဟု ပြောပြောဆိုဆို နီးကပ်စွာ ထိုင်ချလိုက်သဖြင့် သူမ၏ မျက်မှန်အောက်က ရှည်လျားသော မျက်ဝန်းညိုများတွင် အံ့သြရိပ်၊ ကြည်နူးရိပ်များ ထင်ဟပ်သွားသော်လည်း သူမ၏ ပီရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းများက ခံစားမှုထိ လျင်မြင်စွာ ဖုံးကွယ်လိုက်သည်။ 'တစ်ခုခုစားပါလား ကျွန်တော် ကျွေးပါရစေ' 'မစားတော့ပါဘူးလရောင်၊ ငါ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ' သူမဆီက လဲဒင်တံတိုးကြီး ပြောလာသော ကျွန်တော်လည်း သူမဆီ

ထ အကူအညီလိုနေသူ ဖြစ်လေရာ Roll Call ထိုးပေးဖို့၊ ကျူတိုရီရယ် ဖြေတိုင်း စာကူးချိုင်ရန် ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေဖို့၊ လိုအပ်သည့်အခါ ထိုအပ်သလို ကူညီဖို့... စကားရော ဖောရောလုပ်ရင်း အချဉ်တစ်ကောင် ဖမ်းနေသော ကျွန်တော်၏ ညစ်ပတ်သော စိတ်ကူးသည် သူမ၏ ခိုးစင်းမှုအောက်တွင် ရှက်စရာတော့ ကောင်းခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က ကိုယ်ကျွန်းအတွက် ချဉ်းကပ်ခဲ့ပေခဲ့ အပေါင်းအသင်းနည်းပြီး စကားအလွန်နည်းသော သူမကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်မှန်သော ခင်မင်မှုများဖြင့် ခင်ခဲ့ရှာသည်။ သူမသည် ကျွန်တော့် Roll Call ထိုးပေးဖို့၊ ကျူတိုရီရယ် ဖြေတိုင်း စောင့်နေရုံမျှသာမက တစ်ခါတစ်ရံ လိုအပ်သည့်အခါ ထိုအပ်သလို ကျွန်တော်၏ အချစ်ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ရုပ်များတွင် အသုံးချခံတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ 'သူက ငါ့အိမ်က သဘောတူထားတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ငါ့အမေစကားကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ငါတို့ လမ်းခွဲမှ ဖြစ်မယ်'ဟု သူမကို ထိုးပြ၍ ကျွန်တော့်အချစ်ဇာတ်လမ်းများ အဆုံးသတ်သည့်အခါတိုင်း သူမသည် ချစ်တည်ကြီးဖြင့် သရုပ်ဆောင် ကောင်းခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမနှင့် ကျွန်တော် ပိုရင်းနှီးလာခဲ့သလို တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် သူငယ်ချင်းအရင်းချာတွေလိုပင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဘာခိုင်းခိုင်း၊

ဘာပြောပြော သည်းခံခွင့်လွှတ် လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သော သူမ ခင်မင်မှုကို ကျွန်တော် အသိအမှတ် ပြုမိသည့်အောက် ကျွန်တော် ဘာလေးပဲလုပ်လုပ် သူမကို ပြောပြမိသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းမလေးတွေနှင့် အချိန်ကုန်နေပါစေ တစ်နေ့တစ်နာရီလောက်တော့ သူမနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘယ်လောက်ပဲ အိမ်ကလီဇာတ်လမ်းတွေများ၍ ဖုန်းလိုင်းကွပ်နေပါစေ ညတိုင်း သူမကို ဖုန်းဆက်၍ တစ်နေ့တာ အဖြစ်အပျက်များကို အစီရင်ခံခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကောင်းမလေးတွေနှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြတ်လိုက်တွဲလိုက် လုပ်တိုင်း သူမသည် ကျွန်တော့်ကို မျက်ဝန်းညိုများ မှေးစင်းသည်အထိ ဖိုက်ကြည့်၍ 'နင့်ကို ချစ်တတ်စေချင်လိုက်တာ လရောင်ရယ်'ဟု တိုးတိုးလေး ညည်းခဲ့သည်။ သူမသည် ကျွန်တော့်ကို နားလည်အပေးနိုင်ဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ 'နင့် ဘာလို့ ငါ့ကို ခင်တာလဲ'ဟု မေးတိုင်း ပြုံးနေခဲ့သည်။ ပွင့်လင်း၍ စကားမထိမ်ချန်တတ်သော သူမသည် ကျွန်တော်၏ မေးခွန်းကိုတော့ မဖြေခဲ့ပါ။ သူမအပြိုးမှာ အစိတ်ကွပ်တွေ ပါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှလည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော ကျွန်တော့်အဖို့ သူမအပြိုးကို ဘာသာမပြန်တတ်ခဲ့ပေ။ သူမသည် ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ အမှတ်သည်းခြေကြီးသူ ဖြစ်သည်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်က

ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကြီးကို နာကျင်စူးရှစေခဲ့ဖူးသည်။

'ဖြူ...ဖိနပ်ခဏ ငှားပေးစမ်းပါ။ ငါ့ကောင်မလေး ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့ ငါ အခုချက်ချင်း ဖိနပ်သွားဝယ်မှာ။ နင့်ဖိနပ် ပြန်လာပို့ပေးမယ်။ နင့် ငါမလာမချင်း ဘယ်မှ မသွားနဲ့နော်'ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူမ ဖိနပ်ကို ဆွဲချွတ်၍ ကျွန်တော်၏ ဘယ်နှုယောက်မြောက်မှန်း မသိသော ချစ်သူအတွက် အသုံးချခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော် အချိန်အတော် ကြာသွားသည်အတွက် သူမ ကျွန်တော့်ကို စောင့်မနေခဲ့ပါ။ ကျောင်းစာသင်ခန်းနှင့် ကားမှတ်တိုင်သည် မဝေးလှသော ခရီးဆိုပေမဲ့ ခြေဗလာနှင့် သွားရသူအတွက် ကြမ်းတမ်းသော ခရီးလမ်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူမ စောင့်စီးနေကျ ကားမှတ်တိုင်အနီးမှာ သူမကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူမအတွက် ပထမဆုံး နာကျင်ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ ကားပေါ်မှ အလျင်စလိုဆင်းပြီး သူမရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ခဲ့သည်။

'ဖြူ နင့်ဘာလို့ ငါ့ကို မစောင့်တာလဲ၊ နင့်ခြေထောက်မှာ...'

ကျွန်တော် သူမရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့ခြေထောက်ကို မယူ၍ ကျောက်ခဲများ ထိုးမိ၍ ထွက်လာသော သွေးစအချို့ကို သုတ်ပေး၍ သူမ သားရေဖိနပ်အပါးလေးကို စီးပေးမိသည်။ တစ်ခဏတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ငြိမ်သက်သွားမိသည်။ ခဏ

လေးပါပဲ။ စက္ကန့်လေးပါပဲ။

'ငါ့အဒေါ်ကို ဆေးခန်းပြဖို့ အချိန်နီးနေပြီ လရောင်၊ ငါ စောင့်နေသေးတယ်။ ငါ အိမ်ပြန်တော့မယ်'ဟု သူမက လေသံတိုးတိုးဖွဖွလေးဖြင့် ဆိုကာ ထိုးဆိုက်လာသော ကားပေါ်တက်ဖို့ ကြိုးစားလေသည်။ ကျွန်တော်က သူမလက်ကို ဆွဲထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကားပေါ်တက်ရန် ပြောမိသည်။

'ငါ တောင်းပန်ပါတယ် လရောင်၊ နင့် ငါ့ကို လိုက်ပို့ဖို့ ကြိုးစားရင် ငါနဲ့ နှင်သူငယ်ချင်းအဖြစ်က ရပ်စဲရလိမ့်မယ်'ဟု ပြတ်သား သာ စကားကို ဆိုကာ ကျွန်တော် ဆွဲထားမိသော သူမ လက်ကို ရပ်၍ ကားပေါ်သို့ အတင်းပြေးတက်ခဲ့သည်။ သူမသည် ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ အမှတ်သညာကြီးမှန်း အဲဒီနေ့မှ သိရတော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် သူမ ခင်မင်ခဲ့သော ကာလအစပိုင်းတွင် ကျွန်တော် ကားဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ Shopping Mall လောက်တော့ လိုက်သေးသည်။ တစ်နေ့ မိုးတွေသည်းသည်းနေတစ်နေ့ အခုလို အချိန်မျိုးပေါ့၊ စာသင်နှစ်ဒုတိယနှစ်ကပေါ့။ မိုးသည်းထဲမှာ ထီးလေးဆောင်းပြီး သူမ ကားစောင့်နေခဲ့သည်။ ပက် မိုးကြောင့် သူမထီးက သူမကို မကာကွယ်နိုင်ခဲ့ပေ။ ကျွန်တော် သူမကို မြင်တော့ ကားအရှိန် လျှော့လိုက်သည်။

'ဟိုမှာရပ်နေတာ ကိုသူငယ်ချင်း 'ဖြူ' မဟုတ်လား၊ မတင်ခဲ့နဲ့နော်ကို။'

သူက ကိုဘဝကို သိပ်ပိုင်စိုးတာပဲ။ မြရုံက ကိုနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ ကားစီးချင်တာ'ဟု ဆိုသောအခါ ချစ်သူတွေ၏ ဆန္ဒကို ငြင်းဆန်လေ့မရှိသော ကျွန်တော်သည် သူမရှိရာ ကားမှတ်တိုင်သို့ မကြည့်ရဲခဲ့ပေ။ ကျွန်တော့်ကောင်မလေး၏ အနိုင်ရသော အပြုံးတစ်ချက်သည် သူမကို ဘယ်လောက်ထိ ထိခိုက်နာကျင် သွားစေမှန်း ကျွန်တော် မသိခဲ့ပေ။ အမှတ်သညာကြီး လွန်းသော သူမသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော့်ကားကို မစီးတော့ပေ။ အဲဒီအချိန်က သူမသည် ကျွန်တော် သူ့ကို သေချာပေါက်ခေါ်မှာပဲဟု မျှော်လင့်ခဲ့လိမ့်မည်။ မိုးရေတွေ ရွှံ့စပ်စွာဖြင့် ကျူတိုရီရယ် ဖြေနေသော သူမကို မြင်သောအခါ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို နာကျင်ဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။

'ဆောရီး ဖြူ၊ မြရုံက... 'ဟု ကျွန်တော် စကားစ၊ လိုက်တော့ ကျွန်တော် စကား မဆက်နိုင်အောင် သူ့လက်ဖဝါးနှင့် ပါးစပ်ကို လှမ်း ပိတ်၍ 'ရတယ်၊ ငါ နားလည်တယ်။ နင် ဆက်မပြောနဲ့'ဟု ဆိုကာ သူမခေါင်းငုံ့လိုက်တာ။ သူမမျက်ရည်တစ်စက် ဝဲခနဲကျလာတာ ကျွန်တော် မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူမသည် ဟန်ဆောင်ကောင်းသည်။ ခံစားမှုကို မျှီသိပ်နိုင် စွမ်းကြီးလှသည်။ ခဏလေးပါပဲ။ သူမဟာ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်လျှင် ဘာခံစားချက်မှ မရှိတော့ဟန်မျိုး

လုပ်ကာ ကျွန်တော် ပြောလေ့ပြောထရှိသည့် အကြောင်းအရာတွေ၊ ကျွန်တော့်အချစ်အကြောင်းတွေ ပြောကာ ရယ်မောရင်း ခံစားချက်အစစ်မှန်ကို ဖုံးကွယ်ခဲ့သည်သာ။ ကျွန်တော် အမှန်တကယ် မရှိပဲမိခဲ့ပါ။

'နင် တကယ် ချစ်တတ်လာပါစေ၊ အချစ်ကို ခံစားတတ်ပါစေ...လို့ပဲ နင့်မွေးနေ့မှာ ဆုတောင်းပေးမယ်'ဟု သူမ ကျွန်တော့်မွေးနေ့မှာ ဆုတောင်းစကားဆိုတော့ ကျွန်တော် သူမကို ဟားတိုက် ရယ်မောခဲ့သည်။

'ဟ...ဖြူ၊ နင် ရူးသွားပြီ။ ငါ ချစ်တတ်လို့ ရည်းစားတွေ ထားတာပေါ့။ ခံစားတတ်လို့မှ ငါ့ချစ်သူတွေနဲ့ ပတ်သက်တိုင်း ကြေကွဲတာပေါ့...အရူးမရဲ့'ဟု သူမခေါင်းကို ခေါက်၍ ရယ်တော့...သူမသည် လိုက်ရယ်မောခြင်း မရှိဘဲ စကားတစ်ခွန်းကိုသာ ထပ်တလဲလဲ ပြောခဲ့သည်။

'နင် မချစ်တတ်သေးဘူး လရောင်၊ နင်တကယ် မချစ်တတ်သေးပါဘူး'တဲ့လေ။

ကျွန်တော် တတိယနှစ်ကျောင်းစ၊ တက်သည့် နေ့တွင် ကျွန်တော့်မှာ ရည်းစားတစ်ယောက်မှ မရှိပါ။ ရည်းစား ထားရသည်ကို ငြီးငွေ့သလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဖြူကိုတော့ တမ်းတမ်းတတ အလိုရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ငြိမ်သက်နေတော့ သူမက အံ့သြခဲ့သည်။

'အရင် လရောင်ရော ဟုတ်သေးရဲ့လား'ဟု သူမ

က ကျွန်တော့်မျက်နှာကြည့်၍ ကျေနပ်ကြည်နူးရိပ်စွက်နေသော စကားမျိုးဖြင့် မေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်တွင် အတွဲမရှိတော့ သူမနှင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ၊ ဈေးဝယ်တာကအစ သူမနှင့်သာ သွားလာခဲ့သည်။ သူမသည် သူမ အချိန်တော်တော်များများ ကျွန်တော့်ကို ပေးခဲ့သော်လည်း သူမအားငယ်ဝမ်းနည်းခဲ့သည်။

'လရောင်၊ နင့်အတွက် ငါ စိတ်မကောင်းဘူး။ ငါဟာ နင်ထွဲနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေလို လှပတဲ့ ရုပ်ရှည် မရှိဘူး။ တောက်ပတဲ့ ပကာသန မရှိဘူး။ မှေးမှိန်နေတဲ့ ကြယ်လေးဟာ တောက်ပတဲ့ ကြယ်ကြီးဘေးမှာ ရှိနေရတာ မလိုက်ဖက်လိုက်တာဟာ'ဟု သူမ၏ သိမ်ငယ်မှုအတွက် စိတ်အားငယ်ခဲ့ရာ သော သူမကို ကျွန်တော် သနားခဲ့မိသည်။

'နင့်မျက်မှန်အောက်က လှပကော့ညှတ်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေ၊ နင့် ပွရောင်းရောင်း အင်္ကျီတွေအောက်က လှပတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအဆက်တွေ၊ တစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ဆံဖြိုး ကျစ်ထားတဲ့ နင့် ဆံပင်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးတွေ မလှဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မှာလဲ ငတုံးမရဲ့'ဟု ကျွန်တော် ဟာသနော့၍ ဖြေသိမ့်ခဲ့ဖူးသည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လရောင်'ဟု ရှက်ပြီးလေးနှင့် သူမ ဆိုခဲ့ဖူးသည်။

သူမအတွက် ကျွန်တော် ပေးခဲ့သော အချိန်သည် တို

တောင်းခဲ့သည်။ 'ဘယ်လိုလရောင်...နင်က 'ခင်မင်းကြွယ်ကို ရင်ခုန်တယ်၊ ဟုတ်လား'ဟု အံ့သြတကြီး မေးခဲ့သည်။ ပထမမျက်ရည်ကျသလိုလို မျက်ဝန်းများက ခေါင်းမောရယ်မောလိုက်ကာ မျက်ရည်များ ဖျောက်ခဲ့တာ ကျွန်တော့် နှလုံးသားက မမြင်ခဲ့တာလား၊ မသိဟန်ဆောင်ခဲ့တာလား ကျွန်တော် မသိခဲ့ပေ။

'ဟုတ်တယ် ဖြူ၊ ငါ့နှလုံးသားတွေ ခုန်နေတယ်။ ခင်မင်းရဲ့အပြုံးတွေ...သေချာတယ်ဖြူ၊ ငါ ချစ်တတ်သွားတာ'ဟု ကျွန်တော် ဝန်ခံလိုက်မိသည်။ သူမ အပြုံးတွေမှာ ကျေနပ်ဟန်တွေ ဖြာဝေနေရင်း 'ကျေနပ်တယ်လရောင်၊ နင် ခင်မင်းထံတကယ်ချစ်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းနေမယ်'ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ခင်မင်းသည် ဖြူလိုရိုးသားအေးဆေးပေမဲ့ ဖြူလိုအတ္တကင်းစင်သူ မဟုတ်ခဲ့ပေ။ ကျွန်တော့်ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို အပိုင်ရလိုခဲ့သည်။

'လရောင်ရဲ့ သတင်းတွေက မွေးလွန်းလို့ ခင်မင်းက သဝန်တိုတာပါ'ဟု သူမက မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။ တတိယနှစ် တစ်နှစ်လုံး ကျွန်တော် ခင်မင်းနှင့် ခွဲခြားတွဲ၍ ခင်မင်းဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းခဲ့သည်။

'မောင်က ခင်ရဲ့စကားမှန်သမျှ နားထောင်လိုက်လျော့ခဲ့ပေမဲ့ ဖြူနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ သိပ်နား လေးထားသလိုပဲနော်'ဟု သူမနှင့် ထပ်သက်၍ ငေးနေခဲ့သည်။

သော် အရင်အချိန်ကလို ကျွန်တော် သူမကို အချိန်ပေးခဲ့ပေ။ သူမက ခင်မင်းအခြေအနေကို နားလည်၍ ရောင်နေခဲ့သည့် အချိန်က နားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ခင်မင်းကို ချစ်ပေမဲ့ သူမနှင့် တော်သက်၍ စွပ်စွဲချက်တွေ၊ ထန်သတ်ချက်တွေ များလာသောအခါ ကျွန်တော့်နှလုံးသားက ခင်မင်းကို အလိုမရှိတော့ပေ။ ခင်မင်းကို လမ်းခွဲရန် ကျွန်တော်လို အချစ်ကို ထား တတ်သူတစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော် ဇာတ်လမ်းသစ် စ.လိုက်တော့သည်။

“ဖြန်း... နင် ဘယ်လို ထုပ်လိုက်တာလဲ လရောင်၊ နင် လူရှုပ်လူပွေပဲ။ ငါက နင့်ဘဝကို အဲဒီလို သမုတ်မခံစေချင်လို့ တည်ငြိမ်တဲ့ ယောက်ျားကောင်း ဖြစ်စေချင်လို့ အခုတော့... နင်က...”

ထူပူသွားသော ပါးကို တိုင်၍ အရှက်တရားက တစ်ထိပ်လုံးကို ပွံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မမြင်တော့။ သူမ မလုပ်သင့်ဘူး။ ကျွန်တော် ရှက်ဒေါသကြောင့် သူမပုခုံးကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ကာ မရည်ရွယ်သော စကားတို့ ထွက်အန်ခဲ့တော့သည်။

“နင်နဲ့ ဘာဆိုလဲ၊ ငါ့ ကိစ္စကို နင် ဝင်မရှုပ်နဲ့။ နင့်လို မိန်းမကို အရောဝင်ပြီး မျက်နှာသာပေး ဆက်ဆံမိတာ ငါ့အမှားပဲ။ နင့်လို မိန်းမတစ်ယောက်က လရောင်ထင်း ဘဝကို ဝင်ရောက်စွက်စက်ခွင့်၊ ပြောခွင့် မရှိဘူး။ အေး... ဘာလို့လဲဆိုတော့

နင့်လို မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငါက အချဉ်ဖမ်း အသုံးချရုံ သက်သက်ပဲ ပတ်သက်ခဲ့တာ”

စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းတွေမှာ နာကြည်းရိပ်တွေ၊ နာကျင်ရိပ်တွေ ပြည့်နေမှန်းသိပေမဲ့ လွန်သွားသည့် ကျွန်တော့်စကားတွေ အတွက် သူမကို မတောင်းပန်ခဲ့ပေ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ရယ်သံတွေ၊ ငြင်းခုံသံတွေ သုံးနှစ်လုံးလုံး ကြားခဲ့ရသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးက ဝန်ထမ်းတချို့သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ နာကြည်းသံတွေကို၊ ကြေကွဲသံတွေကို ကြားလိုဟန် မတူခဲ့ပေ။

ကျွန်တော် ကျောင်းမလာသည့် တစ်ပတ်လုံးလုံး သူမလည်း လာခဲ့ပုံ မပေါ်ပေ။ ကျွန်တော် ကျောင်းပြန်တက်တော့ သူမကို မတွေ့ရတော့ပေ။

“ဖြူ ကျောင်းမတက်တာ ကြာပြီ လရောင်လင်း၊ စာမေးပွဲလည်း နီးနေပြီ။ ဆက်သွယ်လို့လည်း မရဘူး” ဟု သူမ၏ မေဂျာတူ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဆိုသောအခါ လွန်သွားမှန်း သိ၍ တောင်းပန်ချင်ခဲ့သော ကျွန်တော့်စိတ်သည် သူမကို အလွန်အမင်း တွေ့ချင်ခဲ့တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ စာမေးပွဲတွေ ဖြေပြီးသည့်တိုင် သူမ ခြေရာဖျောက်ခဲ့တော့သည်။ နေ့နေ့ညည သတိရစိတ်၊ တမ်းတစိတ်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဖိစီးလာခဲ့သည်။ တွေ့လိုမြင်လိုစိတ်တွေ ပြင်းပြခဲ့သည်။ နှလုံးသားတွေ

နာကျင်ခဲ့သည်။
“သေချာပြီ လရောင်၊ တကယ်တော့ မင်းချစ်နေတာ ‘ဖြူ’ပဲ။ သေချာတယ်။ မင်းနှလုံးသားက ဖြူကို ချစ်တဲ့စိတ်တွေ အမြစ်တွယ်နေပြီ။ မင်းနှလုံးသားကို မင်းမညာပါနဲ့တော့ကွာ”

သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ဝေဒနာကို ဝေဖန်ထောက်ပြလာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်... ဟုတ်သည်။ သူမ... ဖြူကြောင့် ရူးမတတ်ခံစားနေမိခဲ့သည်။ ဖြူကို တွေ့ချင်ခဲ့မိသည်။ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ဖွင့်ချချင်ခဲ့သည်။

“ငါ ချစ်တတ်ခဲ့ပြီ ဖြူ၊ အဲဒါ နင်ပဲလို့” ကျွန်တော် ဝန်ခံချင်သည်။ သူမ ဖြစ်စေချင်သော၊ သိက္ခာရှိပြီး တည်ငြိမ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေခဲ့တာ သူမကို သိစေချင်ခဲ့သည်။ “ဖြူရယ် အခု မိုးတွေရွာနေပြီး သည်းလိုက်တာမှ နင်ထားခဲ့တဲ့ ထီးအပြာလေးက တောင် ငါ့ကို ကာကွယ်မပေးတော့ဘူး။ ဟောဒီ ကားမှတ်တိုင်လေးမှာ နင် ကားလာစောင့် စီးမလားရယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ငါ လာစောင့်နေတာ ဖြူရဲ့” ဟု ကျွန်တော် မိုးသံတွေနှင့် အပြိုင် အရူးတစ်ယောက်လို အော်နေမိသည်။

“ဘုတ်”
ကျွန်တော်၏ နမောနနဲ့ နိုင်မှုကြောင့် အပြာရောင်မှတ်စုစာအုပ်လေး မိုးရေထဲ ပြုတ်ကျခဲ့သည်။ အလျင်စလို ကောက်ယူဖို့ ကြိုးစားနေသော ကျွန်တော့်လက်များ

လေထဲရပ်တန့်သွားသည်။
“ကျွန်မ၏ အချစ်သည် တိမ်စများလို ဦးတည်ရာမဲ့ လေနင်ရာ လွင့်ပါးခဲ့ရသည်။ အချစ်ကို စွဲမြဲစွာ ယုံကြည်မှုနှင့် အချိန်များစွာ ပေးဆပ်ခဲ့ရသော အချိန်တို့ ကုန်ဆုံးစေရတော့မည်” စ.တွေ့သည်မှ ယနေ့တိုင် စစ်မှန်သော အချစ်တို့ဖြင့် ချစ်ခဲ့မိလေသမျှ သူ၏ ရက်စက်ကြမ်းတမ်းသော နှုတ်ထွက်စကားတို့ဖြင့် အဆုံးသတ်စေခဲ့တော့သည်။ ကျွန်မဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်တော့သည့် အချစ်တို့ဖြင့် ချစ်ခဲ့မိသူသည် လရောင်လင်းသာ ဖြစ်သည်။”

ကျွန်တော်သည် ပို့သူအမည်မပါဘဲ လျှို့ဝှက်စွာ ရောက်ရှိခဲ့သော အဲဒီ မှတ်စုအပြာရောင်လေးသာ သူမ၏ နှလုံးသားကို ဟန်ဆောင်မျိုသိပ်မှုတွေ မပါဝင်ဘဲ သိရှိခွင့် ရခဲ့သော အရာတစ်ခု။ လျင်မြန်စွာ ကောက်ယူ၍ စကားလုံးတိုင်း ထိချက်ပြင်းလွန်းခဲ့သဖြင့် ထပ်မမတ်ရဲလောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသော အပြာရောင် မှတ်စုစာအုပ်ကို ရင်မှာ ပိုက်ထားလိုက်သည်။ မိုးတွေ ပိုသည်းလာပြီ ဖြူ။ ကျွန်တော် စောင့်နေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ ရောက်မလာခဲ့ဘူး။ တကယ်လို့များ သူမသာ ကျွန်တော့်ဘဝထဲကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ရောက်လာမယ်ဆိုလျှင်လေ “ငါ့မျက်ဝန်းမှာ မိုးတွေညိုနေပြီ ဖြူရယ်” ဟု အလျင်ဆုံး ပြောဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ပင်မြင့်စံရွှေဘို

စောင့်ရှောက်မှု၊ စောင့်ရှောက်မှု

ဒဿနဆရာ၏ခြေလှမ်းများ

တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ဖြတ်ကျော်၍ တစ်သွားတည်း သွားနေရသည့် ဘဝ တစ်လျှောက်၌ မသိမှားမှုတို့ကြောင့် ပြုမိမှား၊ ပြောမိမှားဖြင့် နောင်တ အထွေထွေ၊ ပူပန်သောက အထွေထွေတို့ ဖြစ်ရခြင်းမှလည်းကောင်း၊ အဝိဇ္ဇာမှောင်၌ ယုံမှားတွေ့ဝေခြင်း အမျိုးမျိုးဖြင့် အဆိုးကို အကောင်းထင်၊ ဒုက္ခကို သုခထင်လျက် စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်လှမ်းနေရာမှ လမ်းလွဲလျှောကျရခြင်းတို့မှလည်းကောင်း၊ မဆုံမတွေ့လိုသော်လည်း ကြုံတွေ့လာရတတ်သည့် မချစ်မနှစ်သက်သောသူ၊ မချစ်မနှစ်သက်သော အရာတို့နှင့် အတူတူ ခရီးဆက်ရခြင်းကြောင့် ရန်ငြိုးဒေါသတို့ဖြင့် စိတ်ပင်ပန်း၊ ကိုယ်ပင်ပန်း ဖြစ်ရခြင်းတို့မှလည်းကောင်း၊ ချစ်သူခင်သူ မြတ်နိုးရသူ၊ ချစ်သောအရာ မြတ်နိုးသောအရာတို့နှင့် ကြည်သာရွှင်ပြုံးလျက် ခရီးဆုံးတိုင် အတူတူ သွားလိုသော်လည်း လမ်းခုလတ်၌ပင် အပြီးတိုင် ခွဲခွာနှုတ်ဆက်ခဲ့ရ၍ ယူကျွေးမရဖြင့် ကြေကွဲမြဲမြဲမြဲ ဆွေးဆွေးနှင့်နှင့် ဖြစ်ရခြင်းတို့မှလည်းကောင်း၊ ရင်မဆိုင်လိုသော်လည်း ရင်ဆိုင်လာရမည့် အိုရခြင်းဒုက္ခ၊ နာရခြင်းဒုက္ခ၊

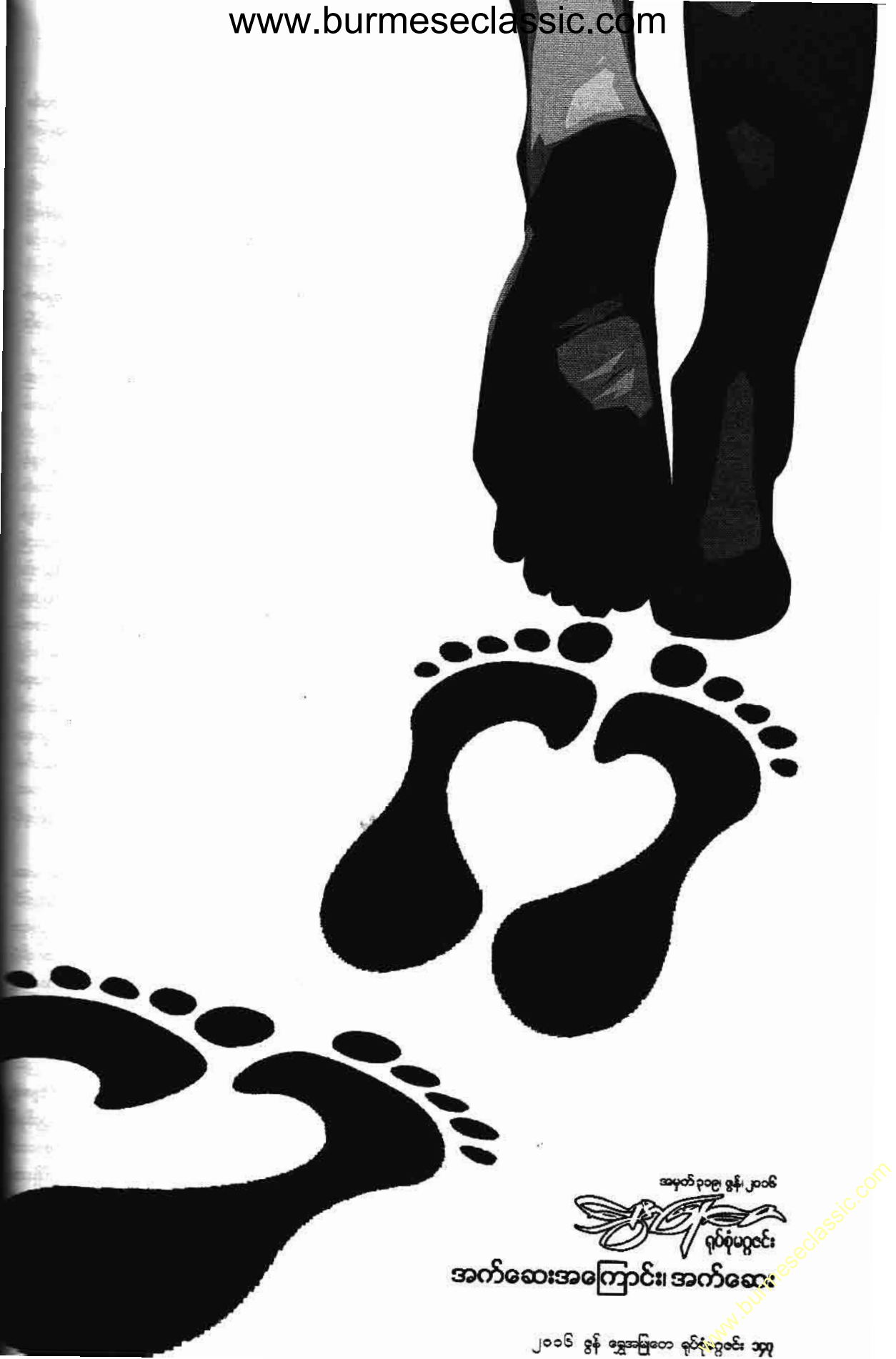
သေရခြင်းဒုက္ခတို့မှလည်းကောင်း၊ လွတ်မြောက်ရာ ခရီးလမ်းကို ပြည့်စုံရန် အလိုငှာ၊ ပြည့်စုံတော်မူရန်အတွက် ဤလောကသို့ လှမ်းလျှောက်လာသော ခြေတော်တို့အနေဖြင့်လည်း ကျွန်တော်က မြင်ယောင် ခံစားနေပါသည်။

ဒဿနစာတမ်းများကို ရသစာတမ်းများအဖြစ် သို့မဟုတ် အက်ဆေးများအဖြစ် ဖွဲ့ဆိုတတ်သော ဆရာ နန္ဒာသိန်းစံ၏ အဖွဲ့အဖွဲ့မှာ ဤသို့ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြဆိုလိုပါသည်။

ဆရာ ပါရဂူက 'ပုဂံခရီးသည်' ဟူ၍ သူ၏ ခံစားမှုနှင့် အတွေးအမြင်ကို သမိုင်း၊ ဒဏ္ဍာရီ၊ အချက်အလက်များနှင့် ဖောက်သီလျက် ရသပါသော စာတမ်းများအဖြစ် ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့အတူ ဆရာ နန္ဒာသိန်းစံသည်လည်း ပုဂံမြေ နွေရက်များတွင် စေတီပုထိုးများကို လှည့်လည်သွားလာခဲ့ရာမှ သူ၏ စိတ်အာရုံ၊ ခံစားမှုနှင့် တွေးတောဆင်ခြင်မှုတို့ကို လှပစွာ ရက်ရှယ် ရေးခြယ်လျက် အက်ဆေးတစ်အုပ်လုပ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုစာအုပ်မှာ 'အရိမဒ္ဒနမု တွေးမြင်ရန်တို့ ဝေပုံနေဆဲ' ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ကျွန်တော် ပြန်ပြောမည့်အက်ဆေးမှာ 'ခြေ'ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာသည် ထိုနေ့ရက်များက ပုဂံမြေတစ်ဝိုက်၌ တစ်ဆူပြီးတစ်ဆူ၊ တစ်ဝူပြီးတစ်ဝူ လှည့်လည်သွားလာနေပုံ ရပါသည်။

ဓမ္မရုံကြီးမှ စူဠာမဏိ၊ စူဠာမဏိမှ ဂူပြောက်ကြီး၊ ဂူပြောက်ကြီးမှ မြစေတီ၊ မြစေတီကျောက်စာမှနေ၍ မနုဟာ ဂူဘုရားသို့ ဆရာထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ စာဖတ်သူများလည်း သိခဲ့ ဖတ်ခဲ့မည် ထင်ပါသည်။ မြင်းကပါရပ်ရှိ မနုဟာဘုရားကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရှေ့ဘက်မှ

အမှတ် ၃၀၉၊ ဇွန်၊ ၂၀၁၆

အက်ဆေးအကြောင်း၊ အက်ဆေး

၂၀၁၆ ဇွန်၊ အောက်တိုဘာလ နှစ်ပတ်စပို့၊ ၁၇၇

ကျဉ်းကျပ်ပိတ်လှောင်သော အခန်းအတွင်း ထိုင်တော်မူ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်ကြီးများကို စိတ်ဝင်တစား၊ အမျိုးမျိုး အပြားပြားသော ထင်မြင်ချက်၊ ယူဆချက်များ ပြုခဲ့ကြသည်။ ဤကဲ့သို့ မွန်းကျပ်နေအောင် တည်ဆောက်ထားခြင်းမှာ အနော်ရထာမင်း၏ အကျဉ်းသားအဖြစ် နေနေရသော မန္တဟာမင်း၏ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုကို ပေါ်လွင်စေသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဤကဲ့သို့ နေရာ၊ အာကာသကို ပြုပြင်ထားခြင်းဖြင့် ဆင်းတုတော်ကြီးများကို ပို၍ အံ့ဩဖွယ်ရာ၊ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖြစ်စေသည်။ ပုဂံခေတ် မိသုကာပညာရှင်တို့၏ ထူးခြားဆန်းပြား၊ ခမ်းနားသော အနုပညာနှင့် စိတ်ကူးဖန်တီးချက်ပဲ ဖြစ်သည်-ဟု ဆိုသည်လည်း ရှိသည်။

ဒဿနိကဗေဒဆရာ၊ ဆရာ နန္ဒာသိန်းဇံကတော့ဖြင့် အခန်းကျဉ်းထဲမှ မွန်းလှောင်ကျပ်သိပ်နေသော ဆင်းတုတော်ကြီးများကို မည်သို့မျှ ထင်မြင်ချက်မပေးခဲ့ပါ။ ခရီးသွားဟန်လွှဲ ဆိုသလို ကြုံကြုံကြိုက်ကြိုက် ပဋိပုစ္ဆာပြုခဲ့သည်တော့ ရှိသည်။

အဆိုပါ ပုဂံရားကြီးကို တည်ဆောက်ရန်အတွက် ငွေအသပြာ လှည်းခြောက်စီးတိုက်ဖြင့် ရောင်းချခဲ့ရသည်ဆိုသော မန္တဟာမင်းကြီး၏ ကျောက်မျက်ရွံ့ လက်ဝတ်ရတနာသည် ယခုအခါ မည်သည့်နေရာ၌ ရှိနေသနည်း။ မည်သူ့ထံသို့ ရောက်နေသနည်း။ ဤကဲ့သို့ ကြီးကျယ်သော အလှူအတန်းကြီးကို ပြုခဲ့သော မန္တဟာမင်းကြီးသည် ယခုအခါ ဘယ်ဘဝသို့ ရောက်နေသနည်း-စသည် စသည်ဖြင့် ဒဿနဆရာပီပီ မေးခွန်းထုတ်ထားသည်။ 'ယခု ဘယ်ဘဝသို့ ရောက်နေသနည်း' ဆိုသည်မှာ ဆရာက အမှတ်မထင် ဆွဲထုတ်လိုက်သော 'ခေါ်ကြိုး' တစ်ခုဖြစ်ပြီး 'သေပြီးလျှင် ဘဝတစ်ဖန် ရှိသေးသည်' ဆိုသော အဆိုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မတူကွဲပြားသော 'အမြင်' တို့ဖြင့် သူ၏ အက်ဆေးကို ခင်းကျင်းခဲ့ပါသည်။

‘သေလျှင်
ဘဝအသစ်တစ်ဖန်
ရှိသလော’ ဆိုသည့်
မေးခွန်းအပေါ်
ဆရာသည်
အဖြေမရှာနိုင်ခဲ့သည်ကို
တွေ့ရပါသည်
တွေးတောဆင်ခြင်ခြင်းဖြင့်
အဖြေမရနိုင်
ကျင့်ကြံအားထုတ်သည့်
နည်းဖြင့်သာ
ဉာဏ်စဉ်အဆင့်
တစ်ဆင့်၌
အဖြေရှာ၍
တွေ့နိုင်စရာရှိသည်
ဆိုသော အချက်ကို
ဆရာက
လက်ခံခဲ့ရပါသည်

ထိုနေ့ရက်က မန္တဟာပုဂံရားသို့ ရောက်ခဲ့သော်လည်း ဆရာ၏ စိတ်အာရုံသည် ကျွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်၍ အံ့ဩဖွယ်ရာ ရှိပါသည်ဆိုသော ထိုင်တော်မူဆင်းတုတော်ကြီးများသို့ သက်ရောက်ခဲ့ဟန် မတွေ့ပါ။

ဆရာအာရုံက ထိုင်တော်မူ ဆင်းတုတော်ကြီးများ၏ နောက်ဘက်ရှိ လျောင်းတော်မူ၊ အဆိုပါ လျောင်းတော်မူဆင်းတုတော်၏ ကြီးမားပြန့်ကားသော ခြေတော်အစုံ။ ဒဿနဆရာ၏ စိတ်အာရုံက အဆိုပါ ခြေတော်အစုံသို့ ကိုင်းညွတ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး အဆိုပါ ခြေတော်အစုံက ဒဿနဆရာကို ခိုက်ထိစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာက အထူးထူး၊ အပြားပြားသော ဒုက္ခ(ဆင်းရဲ)တို့ကို လှပစွာခြယ်ရေးလျက် ထိုထိုဒုက္ခ(ဆင်းရဲ) အပေါင်းတို့မှ လွတ်မြောက်ရာ ခရီးလမ်းကို ပြည့်န်ရန် အလို့ငှာ 'ပြည့်န်

တော်မူရန်အတွက် လောကသို့ လှမ်းလျှောက်လာသော ခြေတော်တို့အနေဖြင့် ကျွန်တော်က မြင်ယောင်ခံစားနေပါသည်' ဟူ၍ ဆိုဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။ ထို့အပြင် ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ ခြေတော်အစုံကို 'မိမိဘက်မှ စွန့်လွှတ်ခြင်း၊ အနစ်နာခံခြင်း များစွာဖြင့် အများကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်သယံဇာတရန် အလို့ငှာ လျှောက်လှမ်းလာသော ခြေတော်အစုံအဖြစ်' လည်း ဆရာက မြင်ယောင်ခံစားခဲ့ပါသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ကို ခဏပိတ်၍ စဉ်းစားနေမိပါသည်။ စာရေးဆရာ များစွာတို့သည် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဆင်းတု၊ ရုပ်ပွားများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မျက်နှာတော်က ဘယ်လို၊ မျက်လုံးတော်က ဘယ်ပုံ၊ သင်းကျစ်တော်က ဘယ်နည်း- စသည်စသည်ဖြင့် ချီးမွမ်းဖွဲ့ဆိုခဲ့ဖူးလှပြီ ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ခြေတော်အစုံနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဖွဲ့ဆိုကြည်ညိုသည်ကို (၁၀၈-ကွက် စက်လက္ခဏာ ဆိုသည်မျိုးမှအပ) အတွေ့ရနည်းလှသည်-ဟု အောက်မေ့မိပါသည်။ ဆရာကတော့ဖြင့် ခြေတော်အစုံ၏ ဂုဏ်လက္ခဏာကို သူ့စံ၊ သူ့စားမှုဖြင့် ဖွဲ့ဆိုကြည်ညိုရန် အားထုတ်ခဲ့သည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာ၏စာကို ဆက်၍ ဖတ်ပါသည်။

‘သေပြီးလျှင် ဘဝတစ်ဖန် ရှိသေးသလော’ ဆိုသည်ကို ဆရာက ရုပ်ဝါဒီတို့၏ အယူအဆ၊ ဝိညာဉ်ကို အရှိတရားအဖြစ် လက်ခံသူတို့၏ အယူအဆ၊ သိပ္ပံပညာနှင့် ဗုဒ္ဓဝါဒ အယူအဆ စသည်တို့ဖြင့် ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဤတွင် စာဖတ်သူကို ဝန်ခံစရာရှိပါသည်။

ဆရာ နန္ဒာသိန်းဇံ၏ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ယူ ကျမ်းဖြစ်သည့် 'ဘဝအဓိပ္ပာယ်နှင့် ဘဝသစ္စာ' စာအုပ်ကြီးကို တလေးတစား ဖတ်ခဲ့ရသဖြင့် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဘာသာ၊ အယူဝါဒ၊ ဒဿနများအပေါ် ဆရာ၏ ကျွမ်းကျင်နှစ်စပ်မှိုင့် အထင်ကြီးလေးစားစွာ အံ့ဩဘူးကျူးခဲ့ကြသေးသည်။

အတွင်း ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်
အဝင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ
အသန်ခိုင်ရာ အယူအဆ(အမြင်)များကို
ဆရာက ပြန်ပြောသည့်အခါ ဆရာ၏
ပြောပြချက်များကို သံသယဖြူမှုန်
ငြိမ်းငြိမ်း မကပ်မငြိ။ ယုံကြည်မှု အခြေ
မခိုင် လက်ခံနားထောင်ခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံ
ရသည် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာက ဤသို့
ပြောပြခဲ့ပါသည်။

‘ရုပ်ဝါဒီ အားလုံးတို့သည်
အတိတ်ဘဝ ရှိသည်ဆိုသော အဆိုကို
သတ်မှတ်ကြ။ သေလျှင် နောင်ဘဝ
တစ်ဖန် ရှိသေးသည်ဟူသော အဆိုကို
ဆည်း လက်မခံကြ။ ပြုသောကတို့
အလျောက် အကောင်းအဆိုး ဘဝအမျိုး
မျိုးတို့ ဆက်စပ် ဖြစ်ပေါ်နေသည်ဟူ
သော အဆိုကိုလည်း လက်မခံကြ။
သတ်ဆိုင်ရာ ရုပ်သဘောတို့ ပေါင်း
စည်းမှုကြောင့် (ဤယခုဘဝ)သည် ဖြစ်
ထားသည်။ ဤဘဝ တစ်ခုသာလျှင်
ရှိသည်။ ဤဘဝပြီးလျှင် ပြုခဲ့သမျှ
ထုတ်လုပ်၊ အကုသိုလ် အကောင်းအဆိုး
တို့အမျိုးမျိုးသည်လည်း ပြီးဆုံး ပြတ်စဲ
သွားကြသည်-ဟု ယူဆကြသည်။’

ဆရာသည် ရုပ်ဝါဒီတို့၏ အယူ
အဆကို ပြောပြီးနောက် ‘အတ္တဝါဒလက်ခံ
သူ’တို့၏ အယူအဆကိုပြောပြပါသည်။

အတ္တဝါဒ လက်ခံသူ၊ ဝိညာဉ်ကို
အရှိတရားအဖြစ် လက်ခံသူတို့ကမူ
သတ္တဝါတစ်ဦးဦး သေလျှင် ထိုသတ္တဝါ
ထံမှ အတ္တ သို့မဟုတ် ဝိညာဉ်သည်
အခြားခန္ဓာ အသစ်တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့
ဝင်ရောက်ပြီး ဘဝအသစ် ထပ်၍ ဖြစ်
သည်။ ပြုခဲ့သည့် ကောင်းသော ကံ
အလျောက် ကောင်းသောဘဝ၊ ပြုခဲ့
သည့် မကောင်းသော ကံအလျောက်
မကောင်းသောဘဝ တို့ကို ရသည်-ဟု
ယုံကြောင်း ဆိုပါသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် ရုပ်ဝါဒီတို့၏ တစ်
ဘဝတည်း ရှိသည်ဆိုခြင်းကိုလည်း
လက်မခံချေ။ အတ္တဝါဒီတို့၏ သေလျှင်
ဝိညာဉ်က ထွက်ခွာသွားပြီး နောက်ခန္ဓာ
အသစ်၌ ဘဝအသစ်ဖြစ်သည်-ဟူသော

ယုံကြည်မှုမျိုးကိုလည်း လက်မခံချေ။
သိပ္ပံပညာအရ အစိုမျိုး(စပါးမယ်တို့စာ)
နှင့် အမေ့မီး(အိမ်မီး)တို့ ပေါင်းဆုံ၍ လူဖြစ်
လာရသည်-ဟု ဆိုလေရာ အခြား တစ်
နေရာမှ သေလွန်လာသော သတ္တဝါက
လူဖြစ်ဖို့ အဘယ်ကဲ့သို့ ဝင်လာနိုင်မည်
နည်း။ ဝင်သည်ထွက်သည် ဆိုခြင်းကို
ဘဝအကူးအပြောင်း ကိစ္စ၌ သုံးစွဲနိုင်ပါ
မည်လောဟူ၍ ဆင်ခြင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓဝါဒ၌ သတ္တဝါ
တစ်ဦးဦး သေလွန်လျှင် သေသောခန္ဓာမှ
ဘာတစ်ခုမျှ ထွက်ခွာသွားသည်မဟုတ်၊
ကြောင်းကျိုး ဆက်၍သာ ‘အကြားမရှိ’
ဘဝတစ်ခု ဆက်၍ ဖြစ်သွားခြင်းကို
လက်ခံကြောင်း ဆိုပါသည်။

သည်အချက်များမှာ လူသည်
‘သေလျှင် ဘဝအသစ်တစ်ဖန် ရှိသေး
သလော’ ဆိုခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဒဿန
ပညာအရာ၌ ကျွမ်းကျင်နှံ့စပ်သော
ဆရာ၏ လေ့လာချက်၊ တွေးဆချက်၊
ထင်မြင်ချက်များ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ
သည် လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်း လမ်း
ပျောက်သွားသည်ကဲ့သို့ တွေးရင်း တွေး
ရင်း အဖြေမပေါ်ဘဲ အစပျောက်ကာ
ရှုပ်ထွေးသွားခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

‘ရှုပ်မှာပေါ့၊ တွေးတာကိုး’
ဟူသော သုတေသီတို့၏ သတိပေး
စကား ရှိသည်။

စင်စစ် သံသရာဆိုသည်ကို၊ ဘဝ
ကူးပြောင်းခြင်း ဆိုသည်ကို တွေးတော
ဆင်ခြင်မှု သက်သက်မျှဖြင့် အဖြေရှာ
မရနိုင်။ ဗုဒ္ဓ ညွှန်ပြသည့် သတိပဋ္ဌာန်
ဝိပဿနာနည်းကို လုံလောက်အောင်
အားထုတ်မထားဘဲနှင့် မသိနိုင်၊ ဘဝကူး
ခြင်းနှင့် သံသရာ၏ သဘောသဘာဝ
ကို စိုးစဉ်းမျှ ရိပ်စားနားလည်နိုင်မည်
မဟုတ်-ဟူ၍ ဗုဒ္ဓဝါဒီ သုတေသီတို့က
သတိပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်လေရကား...

‘သေလျှင် ဘဝအသစ်တစ်ဖန် ရှိ
သလော’ ဆိုသည့် မေးခွန်းအပေါ် ဆရာ
သည် အဖြေမရှာနိုင်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရပါ
သည်။ တွေးတောဆင်ခြင်ခြင်းဖြင့်
အဖြေမရနိုင်။ ကျင့်ကြံအားထုတ်သည့်

နည်းဖြင့်သာ ဉာဏ်စဉ်အဆင့် တစ်ဆင့်
၌ အဖြေရှာ၍ တွေ့နိုင်စရာရှိသည်ဆို
သော အချက်ကို ဆရာက လက်ခံခဲ့ပုံ
ရပါသည်။ တွေ့တောကြောင်းဖြင့် အဖြေရှာ
ရန် ဆရာ လက်လျှော့ခဲ့ပုံ ရပါသည်။

ထိုသို့ လက်လျှော့ပြီးနောက် ဆရာ
သည် သူ၏ အာရုံကို ဗုဒ္ဓ၏ ခြေတော်
အစုံသို့ ပြန်ပို့လိုက်ပါသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ခြေတော်အစုံကို ပြန်
မပြောမီ ဆရာက သူ၏ ခြေအစုံကို
ပြန်၍ ကြည့်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာသည် သံသရာခရီးကို
လျှောက်ခဲ့သော သူ၏ ခြေထောက်များ
ကို ပြန်ကြည့်ပါသည်။ အများကောင်း
ကျိုးကို ထူးထူးခြားခြား သယ်ပိုးခြင်း
မရှိဘဲ ‘တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့၊ တစ်သွား
တည်း သွားနေခဲ့သော’ သူ၏ ခြေထောက်
များက မည်သည်ကို သယ်ပိုးရွက်
ဆောင်ခဲ့ပါသနည်း။ သံသရာမှ လွတ်
မြောက်အောင်လည်း မကြိုးစား၊ အား
လည်း မထုတ်၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊
သေလွန်ရခြင်း၊ ငိုခြင်း၊ ရှက်ခြင်း၊ မော
ဟိုက်ခွမ်းနယ်ခြင်းတို့ကြား၌ မျှော်လင့်
ချက်များ၊ တွယ်တာမှုများဖြင့် သံသရာ
ရှည်သရွေ့ လျှောက်ရန် ဟန်ပြင်နေသည့်
သူ၏ ‘ခြေ’တို့ကို တွေ့မြင်နိုင်အောင်
ပြန်လည် ဆင်ခြင်ခဲ့ပါသည်။

မရေမတွက်နိုင်သော ခြေပေါင်း
များစွာကို မြင်လိုက်ရာ ဆရာထိတ်လန့်၍
သွားသည်။ ဆရာသည် သုရောက်ရှိနေ
သည့် လျောင်းတော်မူ၏ခြေအစုံကို ရိုသေ
စွာ ဦးခိုက်ရှိခိုးလိုက်သည်။ ဦးခိုက်ရ
သည့်အကြောင်းရင်းမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ခြေတော်တို့သည်
အများကောင်းကျိုးကို အစွမ်းကုန် သယ်
ပိုးဖို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့သော ခြေတော်တို့
ဖြစ်ကြသည်တကား။ အများကောင်း
ကျိုးကို အကောင်းဆုံး ရွက်သယ်ပိုးပြီး
၍ ဘယ်အခါမှာမှ သံသရာခရီးကို
နောက်ထပ်တစ်ဖန် မလျှောက်လှမ်း
တော့သော ခြေတော်များလည်း ဖြစ်ကြ
ပေသည်တကား။

ဗုဒ္ဓ၏ ခြေတော်အစုံအား ဦးခိုက်ရ

သည့် အကြောင်းအရင်း နှစ်ချက်ကို ဆရာက ပြန်ပြောပြခဲ့ပါသည်။

တစ်ချက်မှာ၊ သံသရာဆိုသည်ကို ဘဝကူးခြင်းဆိုသည်ကို တွေးတောဆင်ခြင်သည့် ဉာဏ်ပညာဖြင့် မည်သို့မျှ အဖြေ ရှာမရနိုင်ခဲ့စေကာမူ ထိုသံသရာမှ လွတ်မြောက်ရာ လမ်းကို အသေအချာ တွေ့ရှိ၍ လျှောက်လှမ်းသွားနိုင်သော ခြေတော်ဖြစ်ခြင်း။

နောက်တစ်ချက်၊ သက်တော်-၃၅နှစ်တွင် အကုန်အစင် သိမြင်တော်မူသည့် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီး နောက် မဟာပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသည်အထိ ၄၅ ဝါ ကာလပတ်လုံး ဒေသစာရီ လှည့်လည် ကြွချီလျက် သတ္တဝါတို့ အကျိုး ၄၁ သယ်ဝိုးလျှောက်လှမ်းခဲ့သော ခြေတော်ဖြစ်ခြင်း။

‘အများအကျိုးကို အစွမ်းကုန် သယ်ဝိုးလျှောက်လှမ်းခဲ့သော ခြေတော်’ ဆိုသည်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဆရာက အသေးစိတ် ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ဗုဒ္ဓ(သိဒ္ဓတ္ထ) အဖြစ်သို့ မရောက်မီ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ဆိုသည်၏ ဟိုမှာဘက်၊ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားထံမှ ဗျာဒိတ်တော်ရခဲ့သည့် သုမေဓာရှင် ရသေ့လေး ဘဝကို ပြန်၍စဉ်းစားကြည့်မိပါသည်။

ဒီပင်္ကရာဘုရား ကြွမြန်းလာမည့် လမ်း၌ သုမေဓာရှင်ရသေ့လေးသည် ဝမ်းလျားမှောက်နေခဲ့စဉ် သုမိတ္တာ မိန်းကလေးထံမှ ရရှိသော ကြာငါးခိုင်ကို ဘုရားရှင်သို့ လှူဒါန်းပြီးနောက် ‘ငါသည် ယနေ့ပင်လျှင် ကလေးကုန်ခန်းသော ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီ။ သို့သော် ငါတစ်ဦးတည်း ကိုယ်လွတ်ရှုန်းသွားဖို့ မသင့်လျော်။ ယခု ဖူးမြင်ရသော ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားကဲ့သို့ သတ္တဝါဝေနေယျတို့ကို ကယ်တင်နိုင်သည့် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ကြိုးစားတော့မည်’ဟူ၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့သူဖြစ်သည်။

‘သစ္စာတရားကို ငါသိသကဲ့သို့ ဝေနေယျသတ္တဝါတို့ကို သိစေအံ့။ ဘဝအနှောင်အဖွဲ့မှ ငါလွတ်မြောက်သကဲ့သို့

ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့ လွတ်မြောက်စေအံ့။ သံသရာတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ငါကူးမြောက်သကဲ့သို့ ဝေနေယျသတ္တဝါတို့ ကူးမြောက်စေအံ့’ဟုလည်း ကြုံးဝါးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ကြုံးဝါးသည့်အတိုင်း လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင် ပါရမီတော်များ ဖြည့်ခဲ့သည်။ ပါရမီဆိုသည်မှာ အရေအတွက်မဟုတ်၊ အရည်အချင်း ဆောင်ရွက်ချက်သာ ဖြစ်သည်။ အသက်ကို စွန့်ခဲ့သည်၊ ဥစ္စာစီးပွားကို စွန့်ခဲ့သည်၊ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ခဲ့သည်၊ သားသမီး၊ ဇနီးကြင်ရာကို စွန့်ခဲ့သည်။ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်ခဲ့သည်။ သူ့အတွက် ဘုရားလုပ်လို၍ ကျင့်ခြင်းမဟုတ်၊ သူ့အတွက် ဘုရားလုပ်လို၍ ဖြည့်ဆည်းခြင်းမဟုတ်။ သူ့အတွက် သက်သက်ဆိုပါက သုမေဓာရသေ့လေး ဘဝ၌ပင် လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို လျှောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ပါလျက်၊ အဝိဇ္ဇာမှောင်မှ လွတ်အောင် တစ်ကိုယ်တည်း ရုန်းထွက် ကူးမြောက်နိုင်ခဲ့ပါလျက် ကမ္ဘာလောကကို ချစ်သောအားဖြင့်၊ သတ္တဝါဝေနေယျတို့ကို ချစ်ခင်ကြင်နာသောအားဖြင့် သုမေဓာရှင်ရသေ့လေး ဘဝမှစ၍ ဖဝါးခြေထပ်လျှောက်ခဲ့ရသည့် အံ့မခန်းစရာ ခြေလှမ်းပေါင်း ကုဋေကုဋာ။

ကျွန်တော်သည် ဝေးလျားကြာမြင့်လှသော ကာလအသင်္ချေမှ သုမေဓာရှင်ရသေ့လေး၏ ပရစိတ်ထား၊ အလောင်းတော် ဘဝများဆီမှ ကြီးမြတ်သော စွန့်လွှတ်ခြင်း၊ အနစ်နာခံခြင်းတို့ဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ရသော ခရီးတာ၊ စသည်စသည်တို့ကို မျှော်ငေးနေမိပါသည်။ သည်ခရီး၊ သည်လမ်းကို လျှောက်လှမ်းခဲ့သည့်အတွက် အဘယ်မျှ မောဟိုက်နွမ်းနယ်ခဲ့လိမ့်မည်နည်း။ အဘယ်မျှ နာကျင်ပင်ပန်းခဲ့လိမ့်မည်နည်း။ သုမေဓာရသေ့လေးအား(မပြောကောင်း မဆိုကောင်း) သနားကြင်နာခြင်းနှင့်တကွ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြည်ညိုလိုက်မိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုသို့ စဉ်းစား

ကြည့်သောအခါတွင်မှ မနုဿာဂုဉာဏ်း နောက်ဘက်ရှိ လျောင်းတော်မူဘုရား၏ ခြေအစုံကို ရိုသေစွာ ဦးခိုက်ရှိခိုးလျက် ရှိသော ဒဿနဆရာ၏ ကြည်ညိုစိတ်ကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်မိသလို ရှိပါသည်။ လက်ခနဲ လင်းပွင့်သွားသလို ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဆရာသည် လျောင်းတော်မူဘုရား၏ မျက်နှာတော်ကိုမဟုတ်ဘဲ၊ လျောင်းတော်မူဘုရား၏ မျက်လုံးတော်ကို မဟုတ်ဘဲ၊ လျောင်းတော်မူဘုရား၏ ကိုယ်လုံးတော်၊ သင်းကျစ်တော်-စသည်တို့ကို မဟုတ်ဘဲ အဘယ်ကြောင့် ခြေတော်အစုံကိုမှ ရိုရိုသေသေ၊ လေးလေးမြတ်မြတ် ဦးခိုက်ခဲ့သည်ကို နားလည်လိုက်မိပါသည်။

‘နေအတန်ညှိပြီဖြစ်၍ မနုဿာဂုဉာဏ်မှ ကျွန်တော်တည်းခိုရာ နေရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းများကို အချည်းနှီး ခြေလှမ်းများမဖြစ်အောင် သတိထား၍ လျှောက်နေမိပါသည်။’

ဆရာက သူ၏ အက်ဆေးကို ဤသို့ နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါသည်။

ယခုအခါ ဆရာကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီ။ ဆရာသည် ငိုခြင်း၊ ရှိုက်ခြင်း၊ မောဟိုက်နွမ်းနယ်ခြင်းတို့ကြား၌ မျှော်လင့်ချက်များ၊ တွယ်တာမှုများဖြင့် သံသရာရှည်သရွေ့ လျှောက်ရန် ဟန်ပြင်နေသည့် ခြေတို့ဖြင့် မဟုတ်မူဘဲ ‘အမှတ်သတိရှိသော ခြေလှမ်းများဖြင့်’ တစ်နေ့သောအခါ လွတ်မြောက်ရာလမ်းသို့ ခရီးပေါက်အောင် လျှောက်နိုင်လိမ့်မည်-ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်မိပါသည်။

မောင်ရင့်မာ၊ကျောင်းကုန်း

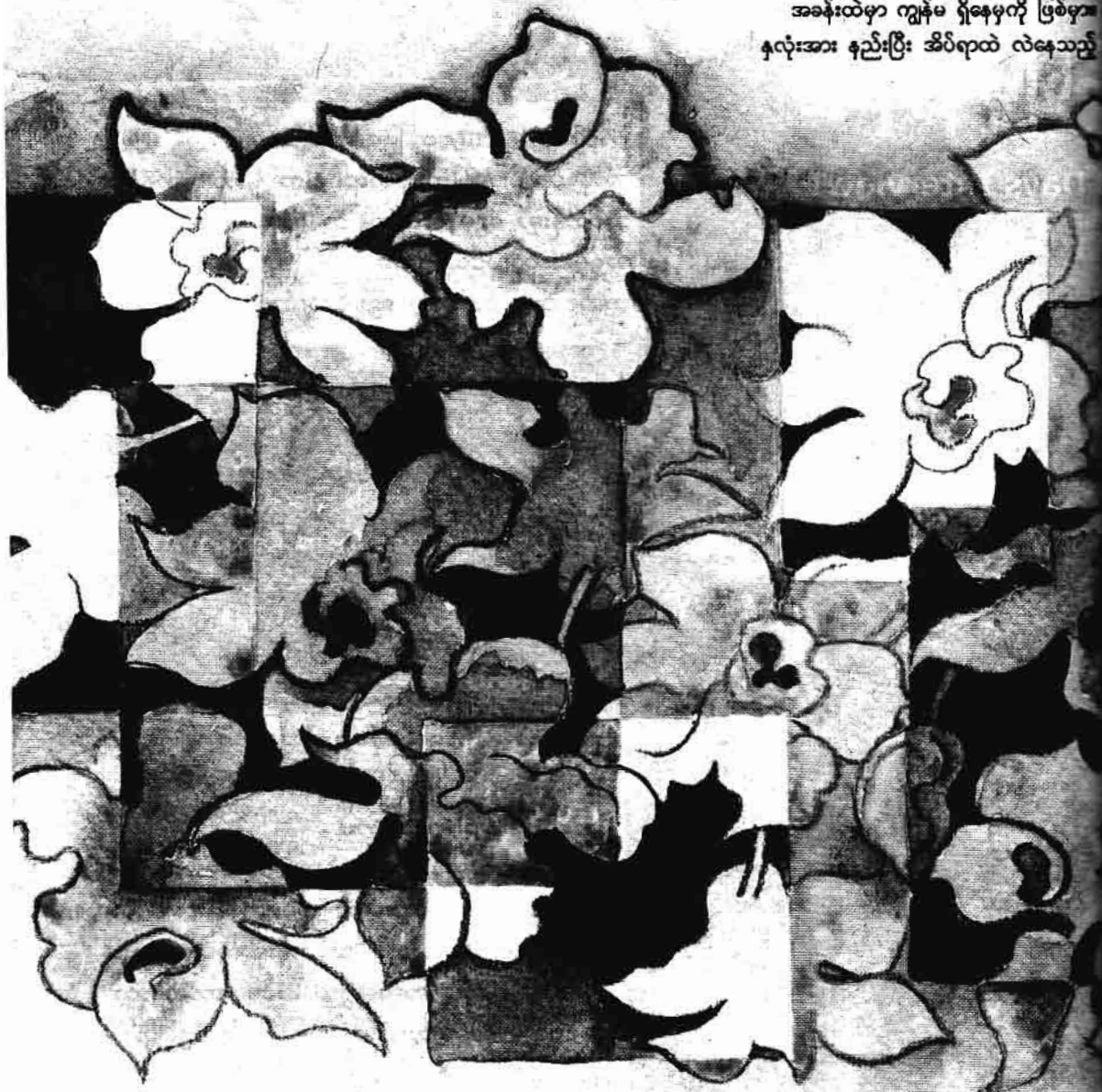
ကိုးကား

၁။ ပရိတ်ကြီး နိဿယသစ် (အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ)

၂။ အနှိုင်းမဲ့ကျေးဇူးရှင် ကိုယိုးချင့် ဗုဒ္ဓဝင်(ဦးရွှေအောင်)

၃။ ဗုဒ္ဓရတနာ(ဇေယျာမောင်)

တကယ်လို့ ကျွန်မအနေဖြင့် မမဝင့်ဝါနင်း
အခန်းထဲကို မဝင်ရောက်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင်...
ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီည မမဝင့်ဝါနင်း
အခန်းထဲမှာ ကျွန်မ ရှိနေမှကို ဖြစ်မှာ။
နှလုံးအား နည်းပြီး အိပ်ရာထ လဲနေသည့်

အချို့အကျေ့မှတစ်ပါး
စောစောစော

မမဝင့်ဝါနင်း၏ညရေးညတာအတွက်
သူ့ဘေးမှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေနို့
လိုအပ်သည်လေ။ အဲဒီလူတစ်ယောက်ဆိုတာကလည်း
ကျွန်မကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူမှ မဖြစ်သင့်။
ကျွန်မတို့ မိသားစုထဲမှာ ဖေဖေနှင့်မေမေက
အသက်ကြီးပြီ။ သူတစ်ပါးထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ဂရုစိုက်ရမည့်အရွယ်ကို ရောက်နေကြပြီး
မောင်လေးကို မိန်းမပျိုတစ်ယောက်အတွက်

WIN
EZUDIA

လူနာစောင့်အဖြစ် ထားဖို့ လည်း(မောင်နှမချင်း ဖြစ်နေ သော်ငြား) မသင့်တော်။ ဒါ နှင့်ပဲ မမဝင့်ဝါနှင်း၏ အခန်း ထဲကို ကျွန်မ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တိတ်ဆိတ် အခန်းငယ် ထဲမှာ လူမမာတစ်ယောက်နှင့် အတူ ရှိနေရသည့် အပြင် စကားပြောဖော်လည်း မရှိ သဖြင့် ပျင်းရိပြီးငွေ့လာသည်။ အာရုံတွေကို လန်းဆန်းစေမည့် ကျွန်မ၏ MP3 ကို လည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ငှားထားသည်။ သီချင်းနား ထောင်ရတာ ဝါသနာမပါ သည့် မမဝင့်ဝါနှင်းထံမှာလည်း မရှိ။ ဒီလိုဆိုလျှင် ပျင်းရိမှုဖြင့် အညောင်းမိနေသော ကျွန်မ ၏အာရုံတွေအတွက် ခြေ ညောင်းလက်ဆန့် လုပ်စရာ တစ်ခုခုကို ဘယ်မှာများ ရှာ ဖွေလို့ရနိုင်မလဲ။ အခန်းအနံ့ အပြား မျက်စိကစားကြည့် မိတော့ မမဝင့်ဝါနှင်း၏ စာ ကြည့်စားပွဲရှိ အံ့ဆွဲမှာ တစ် ဝက်တစ်ပျက် ပွင့်လျက်သား ဖြစ်နေတာ တွေ့ရသည်။

ကျွန်မ ခြေလှမ်းတွေက စာကြည့်စားပွဲဆီကို အလို အလျောက် ဦးတည်လျက်။ အဆုံးထိအောင် ပိတ်မထား သော အံ့ဆွဲထဲမှာ သားရေပုံး နှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တစ် စွန်းတစ်စ မြင်ရ၏။ ဘာ စာအုပ်များပါလိမ့်။ ကျွန်မ ကိုယ်ကျွန်မ သတိမထားမိ ခင်မှာဘဲ စာအုပ်ဆီ လက် လှမ်းပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ ခုချိန် မှာ ကျွန်မက အခန်းထဲတွင် ချောင်ပိတ်မိကာ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းနေသော ကျွန်မ၏ အာရုံတွေကိုချွေးသိပ်ဖို့ တစ်စုံ

နှစ်ဖက်မိဘများ၏
ရင်းနှီးမှု
အတိုင်းအတာ
အရ
ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက်ထဲက
တစ်ယောက်နှင့်
ကိုခန့်ကို
ပေးစားဖို့
ရည်စူးထားကြ၏။
အဲဒီ
တစ်ယောက်က
ဘယ်သူ
ဖြစ်မည်
ဟု
သတ်မှတ်
ထားတာမျိုးတော့
မရှိ

တစ်ရာကို မွတ်သိပ်စွာ မျှော် လင့်နေမိသည်မဟုတ်လား။ စာအုပ်က မမဝင့်ဝါနှင်း ၏ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ဖြစ်သည်။ အမှန်ဆိုလျှင် ဒိုင်ယာရီစာအုပ် မှန်း သိသည်နှင့် မူလနေရာ မှာ ပြန်ထားလိုက်ဖို့ သင့် သည်။ များသောအားဖြင့် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ဆိုတာ ကိုယ် ရေးကိုယ်တာတွေ ရေးမှတ် ရာတွင် အသုံးပြုသည်မို့ ပိုင် ရှင်၏ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဖွင့်

လှတ်ဖတ်ရှုရန် မသင့်တော်။ သွေးရင်းသားရင်းတွေ ဖြစ် နေဦးတော့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ကြားမှာ ထားရှိ အပ်သောစည်းကမ်းကို လိုက် နာလေးစားရမည်။ ဒါတွေကို သိပေမဲ့ ကျွန်မက လူမှုကျင့် ဝတ်ကို မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ ဖောက်ဖျက်လိုက်မိ၏။ မမ ဝင့်ဝါနှင်း၏ အတွင်းရေးများ ကို စပ်စပ်စုစုပြုလုပ်လိုစိတ် အလျှင်မရှိ။ လတ်တလော ဖြစ်ပေါ်နေသော စိတ်အာရုံ နှမ်းရိမှုအတွက် ကုထုံးတစ်ခု ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား ဖတ်ရှုကြည့် ခြင်းသာပင်။

မမဝင့်ဝါနှင်းက ကိုခန့် ကို တိတ်တခိုး ရင်ခုန်နေ ကြောင်း သူ့ဒိုင်ယာရီထဲတွင် ရင်ဖွင့်ရေးသားထားသည်။ ဒီမှာတင်ပဲ ကျွန်မ အကြီး အကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွား၏။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က လည်း ကိုခန့်၏ဆွတ်ချမှုကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားနေ သူ ဖြစ်သည်လေ။ ကိုခန့်ကို ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် စလုံး တိုက်ဆိုင်စွာ ချစ်မိနေ ကြပြီ။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရ မလဲ။

နှစ်ဖက်မိဘများ၏ ရင်းနှီးမှု အတိုင်းအတာအရ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်နှင့် ကိုခန့်ကို ပေးစားဖို့ ရည်စူးထားကြ၏။ အဲဒီတစ်ယောက်က ဘယ်သူ ဖြစ်မည်ဟု သတ်မှတ်ထား တာမျိုးတော့ မရှိ။ ကျွန်မပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မမဝင့်ဝါနှင်းပဲဖြစ် ဖြစ် ကိုခန့်နှင့် မေတ္တာရည်စူး သည်ဆိုလျှင် လက်ခံမည် သာ။

ဒီအကြောင်းကို မေမေ

က အတိအလင်း ပြောထား ပြီးသားဖြစ်၏။ ကိုခန့်ကိုယ် တိုင်ကလည်း ရွယ်တူတန်း တူ ကျွန်မအပေါ်မှာ မမဝင့်ဝါ နှင်းထက် ပိုပြီး နှောင့်ရစ်လို သည့် အနေအထားမှာ ရှိနေ သည်။ မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်ရ သည့်လမ်းက ဖြောင့်ဖြူးနေ သည်မို့ ချစ်ရသော ကိုခန့်နှင့် ပေါင်းဖက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ ခရီးလမ်းမှာ အတားအဆီး ကင်းရှင်းနေ သည်ပဲဟု တွေးကာ စိတ် အေးလက်အေး နေခဲ့၏။ အခု တော့ မမဝင့်ဝါနှင်းကလည်း ကိုခန့်၏ မေတ္တာပန်းကို ဆင် မြန်းလိုကြောင်း သိလိုက်ရပြီ။ ဒီမှာတင်ပဲ ကျွန်မဘဝ အတွက် ပထမဆုံး ထောင့်နှိုး ကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့မြင် လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

J။

မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ မြင်နေရသည့် ထောင့်ချိုးတို့ ကျွန်မ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်လိုက်ရဗျာ လဲ။ ပိုင်ဆိုင်ရယူခြင်းနှင့် လား၊ ပေးဆပ် စွန့်လွှတ်ခြင်း နှင့်လား။ စေ့စွဲမရစွာ ဒွါဟဖြစ် နေမိသည်။ ဒါကလည်း တစ်ဖက်မှာ ရှိနေသည့် ပြိုင် ဘက်...အို... ပြိုင်ဘက်... သုံးနှုန်းလိုက်တာ ရင်သီးဗျ များ ရောက်သွားပြီလား။ ဒါပေမဲ့ ထားပါတော့လေ။

အဲဒီ ပြိုင်ဘက်... မမဝင့်ဝါနှင်း ဖြစ်မနေဘူး ဆို လျှင် ဘာမှ တွေ့ဝေနေစရာ မလို။ ယှဉ်ပြိုင်မှုတိုင်း အနိုင်ရချင်သည့် ကျွန်မ၏ ဉာဏ်အရ ကိုခန့် အချစ်ခံ အမြန်ဆုံးရအောင် ကြိုးစား

အိမ်ထဲမှာ အမှန်ပင်။ အခု
တစ်ဖက်လူက မမဝင့်
နဲ့ ဖြစ်နေသည်မို့ ကျွန်မ
အော်တွေးနေရပြီ။

ကျွန်မ ငယ်ငယ်က
မဝင့်ဝါနင်းအပေါ် မကြာ
အနိုင်ယူခဲ့ဖူးသည်။ သူ
လည်း သိလျက်နှင့် ကျေ
အုပ်နပ်ကြီး အရှုံးပေးခဲ့
သည်ချည်းပင်။ အကြီးပီသ
အား ကြီးစွာပင် ကျွန်မ
ဆိုးမျိုးနှင့် အနှံ့အတာကို
ခံခဲ့ရ၏။ အခုထိတိုင်အောင်
လည်း နေရာတိုင်းလိုလိုမှာ
ကျွန်မအပေါ် ငဲ့ကွက်အနစ်နာ
ခံနေဆဲ။ ဒီလို ကျွန်မအပေါ်
ထားခဲ့ ကောင်းနေဆဲဖြစ်
သော မမဝင့်ဝါနင်းကို တစ်
အိမ်ထက် အနိုင်ယူလိုက်ရမှာ
လား။ အို... မဟုတ်သေးပါ
ဘူး။ ဒါဆို ကျွန်မက
တော့ရာရာ ကျသွားမှာပေါ့။

မမဝင့်ဝါနင်းက ကျွန်မ
ထက် အများကြီး ပိုပြီး နူးညံ့
သည်။ ထိလွယ်၊ ရှလွယ်၊
ခံစားလွယ်မှန်းလည်း ကျွန်မ
သိထား၏။ သူလို လူမျိုးက
တစ်ခုခုကို စွဲလမ်းတပ်မက်
ပြီးမှ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရလျှင်
မလွယ်။ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ပိုင်
ဆိုင်လိုက်ရသော ခံစားချက်
အား ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြဘဲ
အတွင်းကျိတ် ကြေကွဲရင်း
တစ်ဘဝလုံး အလွမ်းမြစ်မှာ
ရေစုန်မျှောတတ်ကြသည်။
ကျွန်မအဖို့ နှင့် တော့ဖြင့်
မမဝင့်ဝါနင်း၏ နှလုံးသား
မှာ ရင်ခုန်သံများ ဆိတ်သုဉ်း
မသွားစေချင်ပါ။ ပြီးတော့
ကျွန်မအပေါ် အလုံးစုံ
ကောင်းခဲ့သူ မမဝင့်ဝါနင်း
အား ပြန်လည်ကောင်းကျိုး
ပြုခွင့်ကို ကျွန်မ တောင့်တခဲ

ယှဉ်ပြိုင်မှုတိုင်းမှာ
အနိုင်ရချင်သည့်
ကျွန်မ၏ညဉ်အရ
ကိုခန့်အချစ်ကို
အမြန်ဆုံးရအောင်
ကြိုးစားဖို့
ဆုံးဖြတ်မိမှာ
အမှန်ပင်
အခုတော့
တစ်ဖက်လူက
မမဝင့်ဝါနင်း
ဖြစ်နေသည်မို့
ကျွန်မ
အခက်တွေ့နေရပြီ

ဖူးသည်။
အခုတော့ ကျွန်မ၏
နှလုံးသားကို အရင်းတည်
ကာ ကောင်းကျိုးပြုခွင့်က
လက်တစ်ကမ်းမှာ ရောက်နေ
ပြီ။ မမဝင့်ဝါနင်းအပေါ် ပြန်
လည်သိတတ်ကြောင်း ပြသ
ဖို့ ဒီလောက်ထိအောင် လိုအပ်
ပါရဲ့လား။ သူကရော ကျွန်မ
၏ အနစ်နာခံ ရှောင်ပြေးမှုကို
အရိပ်အယောင်မျှ မြင်တွေ့ပါ
မလား။ ဟင်... ကျွန်မ ဘာ

တွေ စဉ်းစားနေမိပါလိမ့်။
စွန့်လွှတ်ခြင်း လမ်းမ
ပေါ် ဖြတ်လျှောက်သွားသော
ကျွန်မ၏ခြေရာကို မမဝင့်ဝါ
နင်း မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ မမြင်
သည်ဖြစ်စေ အဲဒါက ဘာမှ
အရေးမကြီး။ အရေးကြီးတာ
က ကျွန်မ၏ ခြေလှမ်းတွေ
ပန်းတိုင်ကို ရောက်သည့်အထိ
မယိုင်လဲအောင် ထိန်းချုပ်ထား
နိုင်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

၃။
ဘဝ၏ ပထမဆုံး
ထောင့်ချိုးထဲကို ပေးဆပ်
စွန့်လွှတ်ခြင်းအား ဆုပ်ကိုင်
ကာ ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်ရန်
ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးနောက်
ကျွန်မ အရင်ဆုံး လုပ်ကိုင်ဖြစ်
တာက ကျွန်မ၏ ခံစားချက်
အစစ်အမှန်ကို ပီရိသေသပ်စွာ
ထုတ်ဖော်သိမ်းဆည်းခြင်းပင်။
ဒီလိုမှ မလုပ်ဘူးဆိုလျှင်
မမဝင့်ဝါနင်းနှင့် ကိုခန့်တို့
ကြားမှာ ကျွန်မ သရုပ်ဆောင်
ကောင်းနိုင်မည် မဟုတ်။

ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ရင်း
နှီးပေးဆပ်ပြီး ဘာအကျိုး
အမြတ်မှ မရသည့် အဖြစ်မျိုး
ကို ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ပါ။
ထိုက်တန်သော အကျိုးရလဒ်
တစ်ခုကိုတော့ ပြန်လည်ရရှိမှု
ကို ဖြစ်မည်။ အဲဒီတန်ရာ
တန်ကြေးကလည်း မမဝင့်ဝါ
နင်းနှင့် ကိုခန့်တို့ ပျော်ရွှင်စွာ
ပေါင်းဖက်ခြင်းဆိုတာကလွဲ
လျှင် တခြား ဘာကိုမှ ကျွန်မ
မလိုချင်။ ကိုယ် မလိုချင်တာ
ကို ရှောင်ကွင်းနိုင်ဖို့နှင့် လိုချင်
တာကို ဖမ်းဆုပ်နိုင်ဖို့အတွက်
ကိုတော့ဖြင့် ကျွန်မ ရင်နှင့်စွာ
ကြိုးပမ်းရပါသည်။
တကယ်တော့ ကိုယ်ပန်

ဆင်ရန် ရည်ရွယ်ထားသော
ပန်းတစ်ပွင့်ကို တခြားသူတစ်
ယောက် ပန်ဆင်နိုင်အောင်
ကိုယ်တိုင် ခြွေယူပေးရတာ
သိပ်မလွယ်ကူလှပါ။ ကိုယ့်
ရင်တွင်းက ရှုမျှော်ခင်းကို
တစ်ဖက်လူမမြင်အောင် ပါး
နပ်စွာ သိပ်ကပ်ရ၏။ ရင်ထဲမှာ
ဖြစ်ပျက်နေသမျှ၏ စစ်မှန်
ခြင်းများကို မျက်ဝန်းပိတ်
ကားထက်တွင် အရိပ်မထင်
စေရ။ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်
လာသမျှကလည်း ရင်တွင်း
ပဲ့တင်သံနှင့် ပြောင်းပြန်အချိုး
ကျနေရမည်။ ဒီကြားထဲ
သတိလက်လွှတ်ဖြစ်ဖြစ်သွား
သဖြင့် အလျင်စလို ဖာထေး
လိုက်ရတာမျိုးလည်း ရှိသေး
၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ရှိ
အနေအထားကို ကျွန်မ ခံမင်
နှစ်ခြိုက်စွာ စားသုံးနိုင်ပါ
သည်။ ကျွန်မအနေဖြင့်
မမဝင့်ဝါနင်းအတွက် ဒီ
လောက်တော့ ပေးဆပ်နိုင်စွမ်း
ရှိရမည် မဟုတ်လား။

ကံကြမ္မာက ကျွန်မကို
အလေးပေး ဆက်ဆံသည်လို့
ပဲ ဆိုရမည်ထင်။ ကျွန်မ၏
အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုများကို
ရေလောင်းပေါင်းသင်ပေးခဲ့
သည်။ ကံကြမ္မာ၏ မြေ
တောင်မြှောက်ပေးမှုကြောင့်
ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးစိတ်ခင်းမှာ
လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့
၏။ ခဏအတွင်းမှာပင်
အသီးအပွင့်များ ဝေဝေဆာ
ဆာ ဖူးပွင့်လာကြတော့မည်
ဆိုတာကလည်း မြေကြီး
လက်ခတ်မလွဲ။ ကျွန်မ၏
နှလုံးသားအား စတေးလိုက်
ရကျိုးနပ်ပြီ။
မမဝင့်ဝါနင်းနှင့် ကိုခန့်

တို့၏ မင်္ဂလာပွဲကို သပ်ရပ် ခမ်းနားသော ခန်းမတစ်ခု တွင် ကျင်းပသည်။ ကျွန်မက သတို့သမီးအရံ လုပ်ရ၏။ မဖြစ်မနေမို့သာ လုပ်နေရ သော်လည်း စိတ်နှင့်လူက မကပ်ချင်။ လှုပ်ရှားမှုက စက်ရုပ်ဆန်နေမည်ဆိုတာ ဘာသာသိ၏။ ဒီအချိန်မှာ ဒါမျိုးဖြစ်နေဖို့ မသင့်မှန်း သိသော်လည်း ဟန်ဆောင် ခြင်းက အသက်ကင်းမဲ့နေ သည်။

ဘယ်သူ့ ပယောဂမှ မပါဘဲ ကိုယ်တိုင်စိတ်လို လက်ရ ရွေးချယ်ခဲ့သော လမ်းအတွက် ကျွန်မ အခုမှ နောင်တရချင် နေပြီလား။ ဟင့်အင်း...မဟုတ်သေးပါ ဘူး။ ဒါဟာ နောင်တရချင် စရာ ကောင်းလောက်အောင် ဆိုးရွားသည့် ရွေးချယ်မှု တစ်ခုမှ မဟုတ်ခဲ့တာ။ ကိုယ့်

အောင်မြင်မှုအတွက် ဂုဏ်ယူ ပြီး အချို့သာဆုံး ပြုံးနေရ မည့် အချိန်လေ။

သိစိတ်သည် ဦးနှောက် ထဲမှာပင် တွယ်ကပ်နေပြီး ကျွန်မ၏မျက်နှာပေါ်ကို ရောက်ရှိမလာခဲ့။ ဒါထက်ပို ဆိုးသည်မှာ လူက သတို့ သမီးအရံအဖြစ် ဇာတ်ရုပ်ချစ် ထားရသော်လည်း စိတ်က သတို့သမီးအစစ်နေရာကို ဝင်ယူနေမိခြင်းပင်။ တကယ် ဆို မမဝင့်ဝါနှင်း၏ နေရာကို ကျွန်မပဲ ရခဲ့သင့်သည် မဟုတ် လား။ ကြည့်ပါဦး။ သူက တော့ ကိုခန့်နှင့် လက်ချင်း ချိတ်ပြီး ကြည်နူးပြုံးရွှင်နေ လိုက်တာ။

လာသမျှ ဧည့်ပရိသတ် တွေကို တစ်ဝိုင်းမကျန် လိုက် လံနှုတ်ဆက်နေသော မမဝင့် ဝါနှင်းတို့ စုံတွဲကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မ မွန်းကျပ်လာသည်။

ရင်အစုံသည်လည်း အဆိပ် အပ်များဖြင့် ထိုးဆွဲခြင်း ခံရ သလို ပူလောင်ပြင်းပြစွာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်နေ၏။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို ကြမ်း တမ်းခက်ထရော်သော လက် ဖဝါးကြီးနှင့် ဖျစ်ညှစ်ထား သလိုပင်။

ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ သွေး ကြောများထဲတွင် သွေးဖြည့် ကြေကွဲမှု ရာခိုင်နှုန်း ဘယ် လောက်များများ ပါဝင် စီးမျောနေပြီမသိ။ ကျွန်မသာ စာနာသနားစိတ် မဝင်ခဲ့ဘဲ အနိုင်ယူရက်မည်ဆိုလျှင် အခု အချိန်မှာ အသည်းကွဲဝေဒနာ ကို ခါးသီးစွာ ခံစားနေရသူ က မမဝင့်ဝါနှင်း ဖြစ်နေမှာပဲ နော်။

သို့ပေမဲ့ ကျွန်မ ကျေနပ် ပါသည်။ မမဝင့်ဝါနှင်းနှင့် ကိုခန့်ကို ဘဝလက်တွဲဖော် တွေ့အဖြစ် ရောက်ရှိသွားကြ

တာရော၊ ကျွန်မ အခုလို ခံစား နေရတာကိုရောပေါ့။ အခုလို ကိုခန့်အား မမဝင့်ဝါနှင်း ရင်ခွင်ထဲကို ကိုယ်ထိလက် ရောက် တွန်းပို့ပေးလိုက်ရ ခြင်းသည် ရုံးခိုမိခြင်း ဖြစ် သည်ဟု ကျွန်မ မယူဆပါ။

အနိုင်အရှုံး ဆိုသည်မှာ ဘေးလူတွေ၏ သတ်မှတ် ချက်များနှင့် လုံးဝ သက်ဆိုင် ခြင်းမရှိ။ ကာယကံရှင်တွေ ၏ ခံယူချက်အပေါ်မှာသာ မူတည်ကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သဘော ပေါက်နေပြီ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ လက်ခံယုံ ကြည်ထားတာ တစ်ခု ရှိသေးသည်။ အဲဒါက တော့ ပေးဆပ်ခြင်းတိုင်းကို အရှုံးဟု တံဆိပ်ကပ်လို့ မရ ဆိုတာပင်ဖြစ်၏။

မော်မော်မောင်

Dictionary for All

သာလွန် အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ

အဘိဓာန်

သာလွန်စာအုပ်တိုက်

Thalun Bookstore Yangon

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လတွင် အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့် ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၂၄၀၈၊ ၂၄၂၄၀၉

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လတွင် အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့် ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၂၄၀၈၊ ၂၄၂၄၀၉

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လတွင် အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့် ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၂၄၀၈၊ ၂၄၂၄၀၉

လွန်ခဲ့ပြီ၊ စီးပွားရေးလောကမှာ
မရနိုင်တော့တော့
အလုပ်လုပ်ရတာ

*ဟော့ကောင်... ဝေလင်း...
မင်းရဲ့ကုမ္ပဏီက အလုပ်ခေါ်စာကို
ဂျာနယ်တစ်ခုရဲ့ အလုပ်ကြော်ငြာကဏ္ဍမှာ
ငါ တွေ့လိုက်တယ်။ မင်း ဝန်ထမ်းလစာ
တော်တော်ပေးနိုင်တာပဲ။ မင်းဆီက
အနိမ့်ဆုံး ဝန်ထမ်းရဲ့လစာက ငါ့ဆီက
မန့်နေဂျာတစ်ယောက်ရဲ့ လစာနီးပါးဖြစ်နေပြီ။
ငါဖြင့် ဝန်ထမ်းတစ်ခါခေါ်မယ်
စဉ်းစားရင်
လစာကိစ္စ
စဉ်းစားရတာ
ခေါင်းကို ခံနေရောပဲ။
ဦးနှောက်ကင်ဆာတောင်
ဖြစ်မှာနီးရတယ်။
အလုပ်ကလည်း
သိပ်မကောင်းပြန်၊
ကုန်ဈေးနှုန်းတွေကလည်း
တက်ပြန်။ လစာက မတိုးပေးပြန်တော့
ဝန်ထမ်းတွေကလည်း ငါ့ဆီမှာ
ကြာကြာ မနေနိုင်ပြန်။ မကြာခဏ
ထွက်ကြတယ်။ ငါက သင်ပေးလိုက်၊
သူများဆီမှာ လစာကောင်းကောင်းနဲ့
အလုပ်ပြောင်းလိုက်။ ငါကလည်း
ဖောဖောသီသီ ပေးနိုင်တာဆိုလို့ စေတနာနဲ့
နားလည်မှုပဲ ရှိတာ။ စားဝတ်နေရေး
ချောင်လည်ဖို့ဆိုတာ ဝင်ငွေများများရမှ
မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သူတို့ဘက်က
ကြည့်တော့လည်း မှန်နေပြန်ရော။
ပိုရတဲ့ဆီ ပြောင်းရမှာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ
ငါ့မှာလည်း သံသရာကို လည်နေရောပဲကွာ။
မင်းကုမ္ပဏီက လစာနှုန်းထားတွေကြည့်ပြီး
ငါဖြင့် ကြက်သီးမွေးညှင်းတောင်
ထ,တယ်။ မင်း တကယ်တော်တယ်*
ကျုပ်ဆီ ရောက်မဆိုက်
ထိုင်တောင်မထိုင်နိုင်ဘဲ

ရေပက်မဝင်အောင် ညည်းချင်းချနေတဲ့ နိုင်ဦးကို ကြည့်ပြီး ကျုပ်တော့ တကယ်ပဲ ပြုံးမိတယ်။ ဒီကောင်တကယ့်ကို ရိုးရိုးအကောင်။ ကျုပ်နဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ဒီကောင့်အကြောင်းကို ကျုပ်အသိဆုံးပဲ။ အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝက တည်းက ဒီကောင်က တကယ့်အရိုးခံ။ သူများပြောရင် ပါးစပ်ကြီး အဟောင်းသားနဲ့ ဘာပြန်ပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိဘူး။ စာကိုပဲ တကုပ်ကုပ်နဲ့ ဖတ်နေတော့တာ။ ပြီးတော့ ကြောက်ကလည်း ကြောက်တတ်သေး။ ရှက်တတ်လိုက်တာလည်း ပြောမနေနဲ့တော့။ ဘာကြောင့်ကျုပ် ဒီလိုပြောတာလဲ ဆိုတော့ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျ။

ဆယ်တန်း စာမေးပွဲကြီး နီးနေတဲ့ကာလပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ရော နိုင်ဦးပါ ပြင်ဦးလွင်က ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုမှာ အဆောင်နေကျောင်းသားတွေလေ။ ကျုပ်နဲ့ နိုင်ဦးက တစ်နယ်တည်းဆိုတော့ တစ်ဆောင်တည်းနေရတယ်ဆိုပါတော့။ တစ်နေ့တော့ နိုင်ဦးကို စချင်နောက်ချင်ကြတာနဲ့ ကျုပ်တို့သူငယ်ချင်းတွေ စုပြီး အတိုင်အဖောက်ညီညီနဲ့ ဒီကောင့်ကို နောက်ပြောင်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ခေတ်က ဇီဝဗေဒဘာသာရပ်က သိပ္ပံသမားတွေအတွက် အခက်ဆုံးပဲဗျ။ 'ဘိုင်အို(Bio)ထိုင်ငို'ဆိုပြီး တော့တောင်ပြောကြသေးတာ။ ပုံလည်းဆွဲရ၊ စာလည်းကျက်ရ။ မေးခွန်းကလည်း ခက်လေ့ခက်ထ သဘောရှိတော့ ပိုဆိုး

စီးပွားရေး
လောကဆိုတာ
အလျားရိုက်
တွေးရိုရတဲ့
အသိုင်းအဝိုင်း
မဟုတ်ဘူးဗျ
စီးပွားရေး
လုပ်တယ်ဆိုတာ
အိုင်ဒီယာချင်း
ပြိုင်ကြတာပဲ
အကြံဉာဏ်ချင်း
ယှဉ်ကြတာ
ရိုးရိုးကြီး
တွေးခေါ်နေရင်
ကိုယ်ပဲ
နောက်ကျ
ကျန်ခဲ့မှာ

တာပေါ့။
ညီညီအောင်ဆိုတဲ့ တစ်ဆောင်တည်းနေတဲ့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်က ကျုပ်ကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး မေးတယ်။
'ဟေ့ကောင် ဝေလင်းမင်း ဘိုင်အိုတွေ အကုန်ပိုင်ပြီလား'
ကျုပ်ကလည်း အတိုင်အဖောက်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးသားဆိုတော့ 'အားလုံး အိုကေပဲ။ မင်း ဘယ်အခန်းကို မေးမလဲ။ ကြိုက်တာကိုသာ မေးစမ်း။ ငါ အကုန်ဆိုပြမယ်'လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပြီး ကျုပ်တို့တိုင်ပင်ထားတဲ့ စာတစ်ပုဒ်ကို အထစ်အငေါ့မရှိဘဲ ဆိုပြလိုက်တယ်။ ကျုပ်ဆိုပြီးတော့ ဇာနည် ဆိုတဲ့ကောင်ကို ကျုပ်

နည်းတူပဲ ဆက်မေးပြန်တယ်။
ဒီကောင်ကလည်း တိုင်ပင်ထားတဲ့အတိုင်း အထစ်အငေါ့မရှိဘဲ ဆက်ဆိုပြပြန်တယ်။ အဲဒီနေ့က နိုင်ဦးက ပင်ပန်းလို့ဆိုပြီး စောစောအိပ်ရာဝင်တယ်လေ။ နိုင်ဦးအိပ်မပျော်သေးဘူးဆိုတာ သိလို့ ကျုပ်တို့က ဒီကောင့်ကို နောက်ပြောင်ချင်တာနဲ့ ကြိုတိုင်ပင်ထားကြတာ။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ လေးငါးယောက်က တိုင်ပင်ထားတဲ့ စာတွေကို အထစ်အငေါ့မရှိဘဲ ဆိုပြနေကြတာကို နိုင်ဦးတစ်ယောက် ခြင်ထောင်ထဲက ထွက်လာပြီး နိုင်ဦးတစ်ယောက် ကျူကျူပါအောင် ငိုပါလေရော။ သူတစ်ယောက်ပဲ စာမရသေးဘူးဆိုပြီးတော့ပေါ့။
သူ ငိုလို့ပြီးမှ ကျုပ်တို့မှာ တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်လိုက်ရတာ။ တကယ်တမ်းတော့ ယောကျ်ားလေးတစ်ဆောင်လုံးမှာ နိုင်ဦးပဲ စာတော်တာ။ ကျုပ်တို့ဆိုတာ အောင်မှတ်ရရုံ စာကျက်ကြတာ။ ကျုပ်တို့ ဝိုင်းပြီး နောက်ပြောင်ကြတာနဲ့ သူ့မှာ အိပ်တော့မယ် လုပ်ပြီးခါမှ ပြန်ထပြီး စာပြန်ကျက်နေပါရောလား။ နောက်တစ်ခါမှတ်မှတ်ရရုံ ရယ်စရာကောင်းတာ ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်တို့သိပ်ကြောက်ရတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ ဆရာကြီးတစ်ယောက်က ငါးပိရည်နဲ့ တို့စရာ သိပ်

ကြိုက်တာ။ တစ်နေ့တော့ နိုင်ဦးကို နောက်ချင်တာနဲ့ -
'နိုင်ဦး ဆရာကြီးက ဒီနေ့ တို့စရာကို ငါးပိရည်နဲ့ မစားတော့ဘူးတဲ့။ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်သွားအောင် နို့ဆီနဲ့ စားချင်တာလို့ ပြောနေတယ်။ အဲဒါ မင်းမှာ နို့ဆီရှိသေးရင် ဆရာကြီး ထမင်းဝိုင်းမှာ သွားထားပေးလိုက်ဦး'လို့ ကျုပ်နဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က နောက်လိုက်မိတယ်။
ဒီတစ်ခါတော့ အစပ်အဟပ် မရှိတဲ့အရာနှစ်ခုကို ဒီကောင်တော့ စမှန်းနောက်မှန်း သိမှာပါဆိုပြီး အမူမဲ့၊ အမှတ်မဲ့ပဲ နေလိုက်မိတယ်။ အမယ်လေးဗျာ... ကျုပ်တို့တွေးတာ တက်တက်စင်အောင် လွဲပါလေရော။ နိုင်ဦးတစ်ယောက် တကယ်ကြီးပဲ သူ့နို့ဆီဘူးကြီးကို ဖောက်ပြီး ဆရာကြီးရဲ့ ထမင်းဝိုင်းမှာ တို့စရာနဲ့ တွဲပြီး သွားချထားပေးပါရောလား။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီနေ့က ဆရာကြီးရဲ့ ထမင်းဝိုင်းမှာ တို့စရာတွေက ကြက်ဟင်းခါးသီး၊ မုန့်လာဥချဉ်ဖတ်နဲ့ တမာရွက်ပြုတ်၊ ဆရာကြီးက ငါးပိရည်ပန်းကန်ပျောက်ပြီး နို့ဆီ ပန်းကန် လာတင်ထားကတည်းက နိုင်ဦးရဲ့ အူ၊ အချက်နဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ နောက်ပြောင်ချက်ဆိုတာ တန်းပြီးသိတာမို့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကို တစ်နေ့ကုန်အောင် ဆူဆဲပါလေရော။
အခုလည်း ကြည့်။ မိန်းမကလည်း ရနေပြီ။ စီးပွားရေးလည်း လုပ်နေပြီ။ ဟူက အရင်လိုပဲ အလှူလှိုက်တွေနေတုန်းပဲ။ ကျုပ်တို့

စီးပွားရေးလောကဆိုတာ
 အလျားလိုက်ကံတွေ့လို့ရတဲ့
 အပိုင်းအပိုင်း မဟုတ်ဘူးဗျ။
 စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ
 နိုင်ငံဒီယာချင်းပြိုင်ကြတာပဲ။
 အကြံဉာဏ်ချင်းယှဉ်ကြတာ။
 ရိုးရိုးကြီး တွေးခေါ်နေရင်
 ကိုယ်ပဲ နောက်ကျကျန်ခဲ့မှာ။
 ကျုပ်တို့လောကမှာ မြန်မာ၊
 လှိုင်မာ၊ ဦးနိုင်မာ၊ အကွက်
 ကောင် ရွှေနိုင်မာ၊ လည်နိုင်မာ။
 ဂျင်ပေါ်ကထုံးလို နေနိုင်မာ။
 နိုင်ဦးလို အလျားလိုက်တွေ
 ခေါ်ပုံနဲ့ ဒီလောကမှာ ရပ်
 တည်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လို
 ဖြစ်မတုံး။

နိုင်ဦးတစ်ယောက်
 အလျားလိုက်ကံတွေ့ပုံများ
 ပြောပါတယ်။ ကျုပ် ကုမ္ပဏီ
 မှာ တကယ်ပဲ လစာကောင်း
 တွေပေးနေတယ်။ ဝန်ထမ်း
 တွေ တစ်ပုံကြီး လိုအပ်နေ
 တယ် ထင်နေတယ်။ ကျုပ်ကို
 ဒီကောင်တွေ တကယ့်ကို
 အထင်တွေကြီးနေတာ။ စီး
 ပွားဖက်တွေရှိနေလို့ နိုင်ဦးကို
 ကျုပ် အသာပဲ ခေါင်းဆတ်
 ပြီးပြလိုက်တယ်။ နိုင်ဦးနဲ့
 ကျုပ်နဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်း
 လည်းဟုတ်၊ တစ်နယ်တည်း
 သားလည်းဟုတ်။ နိုင်ဦးရဲ့
 ချီးအ၊ပုံကိုလည်း သိထား
 တော့ ကျုပ် တကယ်ပဲ စိတ်
 ဂုဏ်တယ်။ သူ့မိန်းမ မသူဇာ
 ထလည်း ရိုးရိုးအေးအေးပဲ။
 မွေးထားတာက သမီးမိန်း
 ထလေး။ နိုင်ဦးရဲ့ အဖေက
 စီးပွားရေးလုပ်တတ်လို့သာ
 နိုင်ဦးတစ်ယောက် မိဘအမွေ
 နဲ့ရပ်တည်နေနိုင်တာ။ သူငယ်
 ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်
 တဲ့ ကျုပ်မှာ ကူညီအကြံပေး
 ရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်လေ။

အင်တာဗျူး
 လာဖြေသူတွေက
 သူတို့ရဲ့
 ဉာဏ်ရည်မီ
 သလောက်
 ကြိုးစားပမ်းစားနဲ့
 သေသေချာချာ
 ဖြေကြတယ်
 ကျုပ်ကလည်း
 အသံ
 သွင်းပြီးတော့ကို
 သေသေချာချာ
 မှတ်ယူထားတာ
 တကယ့်ကို
 အကြံဉာဏ်
 ကောင်းတွေကိုလည်း
 ကျုပ်
 ရယူနိုင်လိုက်တယ်

ကျုပ်ရဲ့ အကြံဉာဏ်တွေကို
 သူယူသုံးတာ၊ မသုံးတာ
 တော့ သူ့အပိုင်းပေါ့။ စည်
 သည်တွေ ပြန်သွားပြီးတော့
 ကျုပ်နဲ့သူ စကားအနည်းငယ်
 ပြောဖြစ်ကြတယ်။

‘ဒီလိုရှိတယ်ကွ နိုင်ဦး
 ရ။ မင်း ငါ့ကုမ္ပဏီမှာ ဝန်
 ထမ်းတွေကို ငါကြော်ငြာ
 ထားတဲ့အတိုင်း လစာတွေ
 အများကြီး ပုံအောပြီး ပေးနေ
 တယ်လို့ မင်း တကယ်ထင်
 နေတာလား။ ဝန်ထမ်းတွေ
 ရော ငါကြော်ငြာထားတဲ့
 အတိုင်း လိုအပ်နေတယ်လို့
 မင်း ထင်နေတာလား’

‘တကယ်လိုလို့ မင်း
 ကြော်ငြာထားတာ မဟုတ်
 ဘူးလား’

‘ဟား... ဟား အမှန်

အတိုင်း ကြော်ငြာထားရင်
 ဘယ်သူက လာလျှောက်မှာ
 လဲ ကိုယ့်လူရ။ မင်းနဲ့တော့
 ရိုးအ၊ချက်ကွာ။ ငါ့ကုမ္ပဏီ
 က တော်တော်ကြီးတာကိုး။
 မင်းလည်း သိနေတာပဲ။
 လစာတွေ အလောက်တောင်
 ပေးနေရင် ဝန်ထမ်းလစာပေး
 ရတာနဲ့တင် ငါခွဲပြာသွားတာ
 ကြာပြီ။ မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ့
 ကုမ္ပဏီမှာ အင်တာဗျူးရှိ
 တယ်။ မင်း လာကြည့်လှည့်’

ကျုပ် နိုင်ဦးကို ချိန်း
 လိုက်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ သူငယ်
 ချင်းအရင်းကြီးမို့ ဟင်းစား
 ပဲ မပေးချင်တော့ဘူး။ ကွန်
 ချက်ပါ ပြဖို့လိုတယ်လို့ ကျုပ်
 ယူဆမိတယ်။ နိုင်ဦးလို ရိုးရိုး
 အအို ကွန်ချက်ပြရတာ၊ ခပ်
 လည်လည်ကောင်ဆို ဟင်း
 စားတောင် မပေးရဲပါဘူး။
 ကိုယ့်ဆူး ကိုယ့်ကို ပြန်စူးမှာ
 စိုးရိမ်လို့။ ဒီကောင်ကိုတော့
 ကျုပ် ပေးရဲတယ်။ တကယ့်
 ကို လူရိုးလူအေးမို့။ ကျုပ်က
 တော့ လူစုံနဲ့ပေါင်း။ အလုပ်စုံ
 လုပ်ပြီး တကယ့်ကို ဂျင်ပေါ်
 က ထုံးလို ဖြစ်နေပါရော
 လား။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်
 ကိုယ်ကိုတောင် မှန်ထဲ ပြန်
 ကြည့်မိတယ်။ ကျုပ်မှ ဟုတ်
 ရဲ့လားလို့ပါ။

‘ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်
 တို့ အဖွဲ့အစည်းကထုတ်တဲ့
 ကုန်စည်ကို ဈေးကွက်မှာ
 နေရာရဖို့ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ထိုး
 ဖောက်မလဲ။ ပြိုင်ဘက်တွေ
 ကို ကျော်တက်နိုင်မယ့်
 ဈေးကွက်ရှာဖွေရေး မဟာ
 ဗျူဟာကောင်းတစ်ရပ်ကို
 ဘယ်လိုချမှတ်မလဲ’

ကျုပ်ရဲ့ မေးခွန်းတွေကို
 အင်တာဗျူးလာဖြေသူတွေက

သူတို့ရဲ့ဉာဏ်ရည်မီသလောက်
 ကြိုးစားပမ်းစားနဲ့ သေသေ
 ချာချာ ဖြေကြတယ်။ ကျုပ်
 ကလည်း အသံသွင်းပြီးတော့
 ကို သေသေချာချာ မှတ်ယူ
 ထားတာ။ တကယ့်ကို အကြံ
 ဉာဏ်ကောင်းတွေကို ချည်း
 ကျုပ် ရယူနိုင်လိုက်တယ်။
 တစ်ယောက်ကို အင်တာဗျူး
 ပြီးတာနဲ့ ‘ဘယ်လို သဘောရ
 လဲ။ တော်နေပါပြီ။ မင်း ခန့်
 သင့်ပြီ’ လို့သဘောရတဲ့အကြံ
 တွေနဲ့ ကျုပ်ကို နိုင်ဦးက ပြန်
 ပြန်ကြည့်နေလို့ မျက်စပစ်ပြီး
 မနည်းဟန်တားရသေးတယ်။
 မှတ်မှတ်ရရ ကျုပ်အင်တာဗျူး
 လုပ်တာ စုစုပေါင်း ၁၅ ဦး
 တိတိ။ ပြိုင်ဘက် အဖွဲ့
 အစည်းက ၅ ဦး ပါတယ်။

‘မင်း ဘယ်တစ်
 ယောက်ကို ခန့်မယ်လို့ စိတ်
 ကူးလဲ။ ငါ့အထင်တော့ ၅
 ဦးလောက်တော့ စိတ်တိုင်းကျ
 ပါတယ်။ မင်းရော ဘယ်လို
 သဘောရလဲ’

နိုင်ဦးက မျှော်လင့်
 တကြိမ်နဲ့ ကျုပ်ကို မေးတယ်။

‘ဟင်...အင်း... ငါ
 ဘယ်သူ့ကိုမှ မခန့်ဘူး။ အစ
 ကတည်းက ခန့်ဖို့ကို စိတ်ကူး
 မရှိတာ။ ငါ့အဖွဲ့အစည်းမှာ
 သူတို့အတွက် နေရာလည်း
 တကယ် မရှိဘူး’

ကျုပ်ရဲ့ စကားတွေကို
 နိုင်ဦးက နားမလည်နိုင်တဲ့
 အကြည့်တွေနဲ့ ပြန်ကြည့်နေ
 တယ်။

‘ဒါဆို မင်း ဘာဖြစ်လို့
 အချိန်ကုန်ခံပြီး အင်တာဗျူး
 နေတာလဲ။ ဘာလို့ ကြော်ငြာ
 တွေ ထည့်နေတာလဲ။ အင်
 တာဗျူးတဲ့အချိန်တွေ၊ ကြော်
 ငြာဖို့တွေ မကုန်ဘူးလား’

နိုင်ဦးရဲ့ မေးခွန်းထဲက သူ ထောက်ပြတဲ့အချက်တွေကို ကျုပ် မတွက်မိဘဲ နေမလား။ တွက်မိလွန်းလို့မှ ဟိုဘက်ကမ်းတောင်ရောက်နေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပြန်ရတဲ့ အချက်တွေကို နိုင်ဦး မမှန်းဆတတ်တာမို့ ကျုပ် နိုင်ဦးကို ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

‘မင်း တကယ့်ကို ရိုးလွန်းတယ် နိုင်ဦး။ ဒါကြောင့် ငါ မင်းကို ဒီနေ့ အင်တာဗျူးကို တမင်ခေါ်လိုက်တာ။ ဒီနေ့ ငါ ဘာတွေ ရလိုက်သလဲဆိုတာ မင်း မရိပ်မိလိုက်ဘူး မဟုတ်လား’

နိုင်ဦးက ကျုပ်ကို ခေါင်းခါပြတယ်။

‘ဒီမှာ နိုင်ဦးရ၊ ငါက လစာအများကြီးပေးမယ်လို့ ကြော်ငြာလိုက်တော့ အလုပ် လာလျှောက် တဲ့ သူ တွေ အများကြီးပဲ။ အဲဒီထဲကမှ ငါ့ စိတ်ကြိုက်တွေ ရွေးထုတ်ပြီး အင်တာဗျူးခေါ်လိုက်တယ်။ သိပ်တော်တဲ့သူတွေမို့ အိုင်ဒီယာအသစ်အဆန်းတွေ ငါ ဒီနေ့ ရလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပြိုင်ဘက်ဆီက သတင်းအချက်အလက်တွေ ရလိုက်တယ်။ သူတို့တွေ တကယ့်ကို တော်ပါတယ်။ လုပ်ရည် ကိုင်ရည်လည်း ရှိပါတယ်’

နိုင်ဦးက ကျုပ်ကို နားမလည်နိုင်တဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်နေရင်း ကျုပ်ရဲ့စကား သံတွေကို မျက်ခုံးတွန့်ပြီး နားထောင်နေတယ်။

‘အေး တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သူတို့ကို ငါ ခန့်လိုက်ရင် လစာလည်း အများကြီး ပေးနေရမယ်။ ငါ့လုပ်ငန်းက

ဂျင်တွေချည်း ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းနေတဲ့ စီးပွားရေး လောကကြီးမှာ ဂျင်ပေါ်က ထုံးဖြစ်နိုင်မှ တန်ရာကျမှာ မင်းရဲ့ ရေနဲ့ မဖောက်ရသေးတဲ့ ထုံးမှန်လို ဖြစ်နေလို့တော့ လမ်းတွေ ညစ်ပတ်ရင် ပက်ကြိတ် နေရာမှာပဲ သုံးလို့ရမှာ

လည်း ထင်သလောက် မပေါက်သေးဘူး။ အဲဒီတော့ ငါ့မှာ အဲဒီလောက်လစာလည်း တကယ်မပေးနိုင်ဘူး။ အခုလို အိုင်ဒီယာ အသစ်အဆန်းတွေနဲ့ပြိုင်ဘက်ဆီက သတင်းအချက်အလက်တွေရရှိဆိုတာက အကုန်အကျအသက်သာ ဆုံးနည်းလမ်းက ဒီလမ်းပဲ ရှိတယ်။ အကြံပေးခန့်ထားရင် တောင် အခုလောက် အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ များများ စားစားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဆီက ရတဲ့ အိုင်ဒီယာတွေကို ငါ့ရဲ့ အိုင်ဒီယာနဲ့ပေါင်းစပ်မယ်။ ပြီးတော့ ငါ့သဘောနဲ့ ငါ့ ကွပ်ကဲလို့ရမယ့် ဝန်ထမ်းအငယ်တစ်ယောက်ကို လစာအသင့်အတင့်ပေးပြီး ခန့်ထားလိုက်မယ်။ ဒီတော့မှ ငါ့

စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ပြီး ထိန်းလို့ရမယ်။ ပညာကို အကုန်မသင်ပေးထားတော့ သူလည်း အခြားအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှာ ရဲရဲတင်းတင်း မရပ်တည်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ငါ့ဆီမှာ ကြာကြာမြဲနေမယ်။ ကဲ...တစ်ချက်ခုတ် အချက်ပေါင်းများစွာပြတ်ပဲ မဟုတ်လား။ ဟား...ဟား...’

နိုင်ဦးက ကျုပ်ကို စကားတစ်ခွန်း ပြန်ပြောတယ်။

‘မင်းဟာက မရိုးသားလိုက်တာ’

‘အေးပါကွာ။ မင်းပဲ ကိုဦးအေး၊ ကိုလူရိုးကြီးလုပ်ပါကွာ။ အိုင်တီခေတ်ရောက်နေပြီ နိုင်ဦးရေ။ ဂျင်တွေချည်း ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းနေတဲ့ စီးပွားရေးလောကကြီးမှာ ဂျင်ပေါ်က ထုံးဖြစ်နိုင်မှ တန်ရာကျမှာ။ မင်းလို ရေနဲ့ မဖောက်ရသေးတဲ့ ထုံးမှန်လို ဖြစ်နေလို့တော့ လမ်းတွေညစ်ပတ်ရင် ပက်ကြိတ်နေရာမှာပဲ သုံးလို့ရမှာ။ ဟိုလူလာလည်း တက်နင်းသွား၊ ဒီလူလာလည်း တက်နင်းသွားနဲ့။ ငါတော့ အလောက်ထိ သဘောမကောင်းနိုင်သေးဘူး သူငယ်ချင်းရာ။ ကဲ... မင်းလည်း မိုက်ဆာနေလောက်ပြီ။ ငါလည်း မိန်းမကို ဈေးက ပြန်ကြိုဖို့ရှိသေးတယ်။ တစ်ခုခုစားပြီး လမ်းခွဲကြတာပေါ့။ လာကွာ...သွားမယ်’

နိုင်ဦးက သူလည်း အလုပ်ရှိသေးတယ်လို့ ပြောပြီး ကျုပ်နဲ့ အဲဒီနေ့က ညနေစာ လိုက်မစားဖြစ်တော့ဘူး။ ကျုပ်လည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ် ပတ်သက်ရင်း အချိန်တွေ

က ကုန်မြန်လွန်းသလိုပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်လည်း ကျုပ်ရဲ့ စီးပွားရေးထဲမှာ လုံးချာလိုက်ရင်း နိုင်ဦးနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားလိုက်တာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုစာပင် ကျော်ပြီလေ။ ကျုပ်လုပ်ငန်းတွေလည်း ကျုပ်အိုင်ဒီယာနဲ့ ပုံဖော်ရင်း ရွေ့နေတာ အတော်လေး ခရီးရောက်နေပြီ။ နိုင်ဦးတစ်ယောက်တော့ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိနေမလဲ၊ သေချာတော့ မသိဘူး။ ကျုပ်လိုပဲ အဖျော်ယမကာ ထုတ်လုပ်တဲ့ လိုင်းဘက်ကို ရောက်နေတယ်လို့တော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီက သတင်းသုံးသပ် ပြန်ကြားမိတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ပြိုင်ဘက်ကုန်စည်များ ထုတ်နေရောလားတော့ မသိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နိုင်ဦးရဲ့ အိုင်ဒီယာနဲ့ ရိုးရိုးအအ အတွေးအခေါ်တွေက ကျုပ်ကို ဘယ်လိုမှ မီမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်တထစ်ချ ယုံကြည်ထားတာမို့ ထွေထွေထူးထူး စိတ်မပူမိဘူး။

‘ဆရာ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ထွက်ခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာမို့ပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးကလည်း သူ့မိဘအလုပ်ကိုပဲ ဆက်လုပ်စေချင်နေလို့ပါ’

ဒီစကားကို ကျုပ် ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျော်စွာမင်း ဆိုတဲ့ ဒီကောင်လေးက ကျုပ်ရဲ့ လက်သစ်မွေးတပည့်စစ်စစ်။ ကျုပ်အကြောင်းနဲ့ ကျုပ်အလုပ်အကြောင်းကို အစအဆုံး ကျုပ်စင်အောင် သိထားသူ၊ နီးချီရတဲ့ လူယုံဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်အားမှာ လုပ်လာ

တာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်လောက်
ကတည်းကပဲ။ သူ ထွက်မယ်
ဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့ ညာလက်ရုံး
တစ်ဖက် ပြုတ်ထွက်ပြီပေါ့။
ကျုပ် တားချင်ပေမဲ့လည်း သူ
အခွင့်အရေးမို့ ဘယ်လိုမှ
ကျုပ် မတားသာတော့ဘူး။
နောက်ဆုံးတော့လည်း ထွက်
ခွင့်ပေးလိုက်ရတော့တယ်။
ကျုပ်ဆီက နှစ်ပေါင်းများစွာ
လုပ်လာခဲ့တဲ့ ဝန်ထမ်းမို့ ကျုပ်
ကုမ္ပဏီရဲ့ သတင်းအချက်
အလက်တွေနဲ့ မဟာဗျူဟာ
တွေကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အပြင်
ကို မပေါက်ကြားစေရပါဘူး
လို့ ဝန်ခံကတိရေးထိုးခိုင်းပြီး
ထွက်ခွင့်ပြုလိုက်ရတယ်။
ကျုပ် ထင်တားတဲ့
အတိုင်းပါပဲ။ ဒီကောင်လေး
ထွက်သွားပြီးကတည်းက
ကျုပ်ရဲ့ကုန်စည်ဟာ ဈေးကွက်
မှာ ရှေးဦးစားပြီး သား ဈေး
ကွက်ဝေစု ရာခိုင်နှုန်းဟာ

သိသိသာသာကို ထိုးဆင်း
သွားခဲ့တယ်။ တစ်နှစ်အတွင်း
မှာကိုပဲ ပြိုင်ဘက်အဖွဲ့
အစည်းရဲ့ ကုန်စည်တွေဟာ
ကျုပ်ကုန်စည်ရဲ့ ဈေးကွက်
ဝေစုကို ဖဲ့ယူသွားခဲ့တာ သိ
သာလွန်းလှတယ်။ ဝန်ထမ်း
တွေကလည်း ထွက်ခွင့်နဲ့
များလွန်းနေပြီး ဘယ်လိုမှကို
ထိန်းမရအောင်ဖြစ်နေတော့
တယ်။ ရှိနေတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ
ကလည်း အချင်းချင်း မစည်း
မလုံးတွေဖြစ်လာတယ်။
ရောင်းအားတွေက ထိုးကျ။
ဈေးကွက်မှာလည်း ကျုပ်ရဲ့
ကုန်စည်ဟာ ပုံစံမျိုးစုံနဲ့ကို
နာမည်တွေက ကျကျလာ
တော့တယ်။
ဪ... ကြွေတစ်လှည့်
ကြက်တစ်ခုနဲ့ ဆိုတဲ့ စကား
လိုများ ဖြစ်နေပြီလားလို့
ကိုယ့်ကိုယ်ကို သံသယဝင်မိ
တယ်။ စီးပွားရေးလောကထဲ

စ,ဝင်ခါစက ရှေ့ကျော်တက်
ဖို့လှမ်းခဲ့မိတဲ့ ကိုယ့်ခြေလှမ်း
အချို့ကို ပြန်သတိရမိပြီး
ကြောက်လာသလိုလို့ လန့်လာ
မိသလိုလို့ နောင်တပဲရမိ
သလိုလို့ စိတ်စိမ်းမှုတွေ ဆက်
တိုက်ကြီး ခံစားရလာတော့
စိတ်ထွက်ပေါက်အဖြစ် အဖော်
ပြုမိသည်က ပုရိသအများစု
ရဲ့လမ်းစဉ်ပေါ့။ နေညိုရင်
လေပြိုလိုက်တာ နေ့စဉ်ရက်
ဆက်ပဲ။ အလုပ်ချိန်မှန်းမသိ၊
စားချိန်မှန်းမသိ။ လုပ်ငန်း
တွေလည်း မကြီးကြပ်နိုင်
တော့ဘူး။ လုပ်ငန်းထဲ မိန်းမ
ကပဲ ဝင်ထိန်းပေါ့။ ကျုပ်မှာ
စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး ဇနီး
သမားကြီးလုံးလုံးဖြစ်ပေါ့။
ထိန်းမရအောင် မူးပြီး ပြန်လာ
တဲ့ တစ်ညမှာတော့ မိန်းမက
ကျုပ်လက်ထဲကို 'ရှင်တပည့်
ကျော်ရဲ့မင်္ဂလာဖိတ်စာ' ဆိုပြီး
ဖိတ်စာတစ်စောင် လှမ်းပေး

တယ်။ မီးရောင်ဝါးဝါး
အောက်မှာ ကျုပ် ဖတ်ကြည့်
လိုက်တော့-
'မောင်ကျော်စွာမင်း
နှင့် မသူဇာနိုင်ဦး'
ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေက
မူးနေတဲ့ ကျုပ်ကို အမူး
တောင်ပြေပျောက်သွားလောက်
အောင် တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့
တယ်။ ပိုသေချာအောင်
သတိသမီးရဲ့ မိဘနာမည်တွေ
ကို အပြေးအလွှား ဖတ်ကြည့်
လိုက်မိတယ်။
'ဦးနိုင်ဦး(...အဖျော်
ယမကာလုပ်ငန်းရှင်)နှင့်
ဒေါ်သူဇာတို့၏ တစ်ဦးတည်း
သောသမီး'
ကျုပ် မင်္ဂလာဆောင်
ဖိတ်စာကို လက်ထဲက လွှတ်
ချလိုက်မိပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို
အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွား
တော့တယ်။
လွှဲကျဲကဲ့သို့ပေးတော့သလိုလား

ရန်ကုန် ဆရာမြင့် (ခ) ဆရာဩဘာ

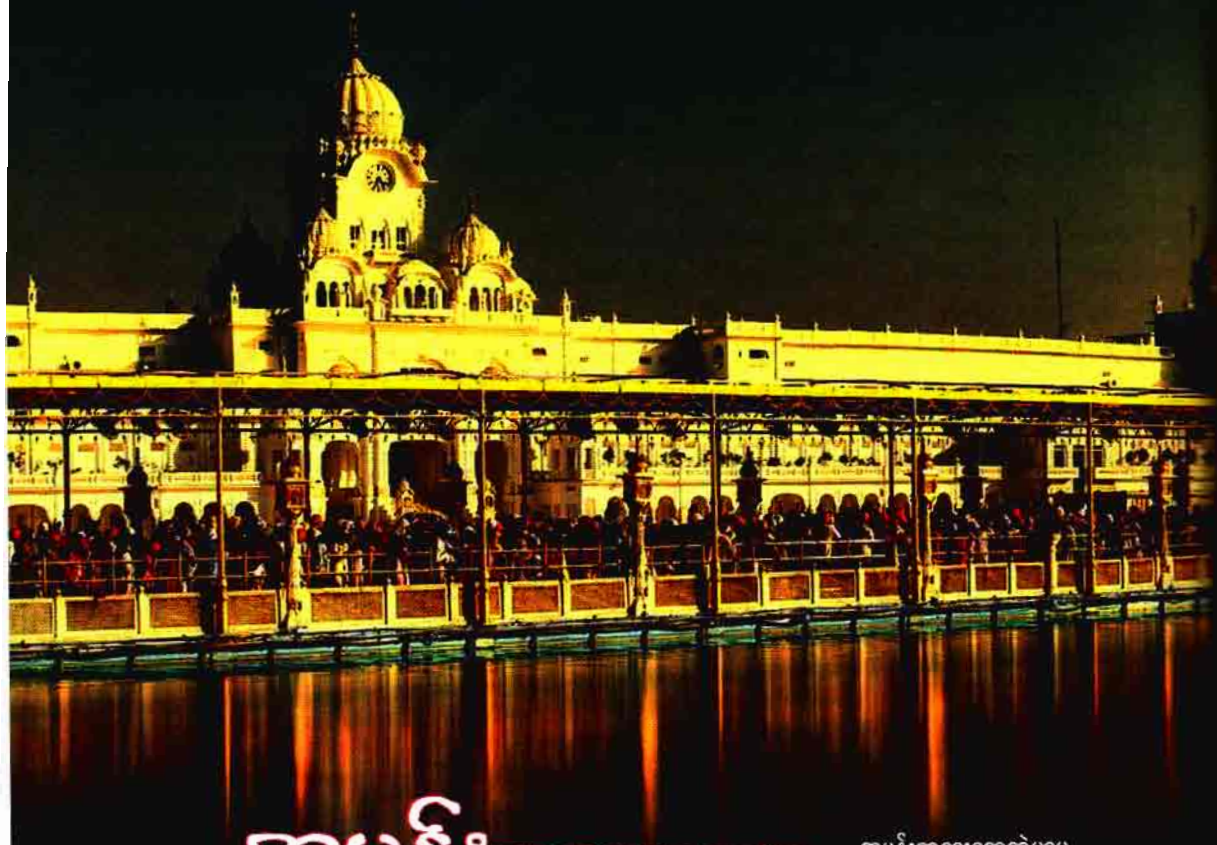
နက္ခတ္တဗေဒ၊ လက္ခဏာအထူးကျွမ်းကျင်ပညာရှင်

မေးကြည့်လျှင် ပြေးကြည့်သလို မှန်ရမည်။

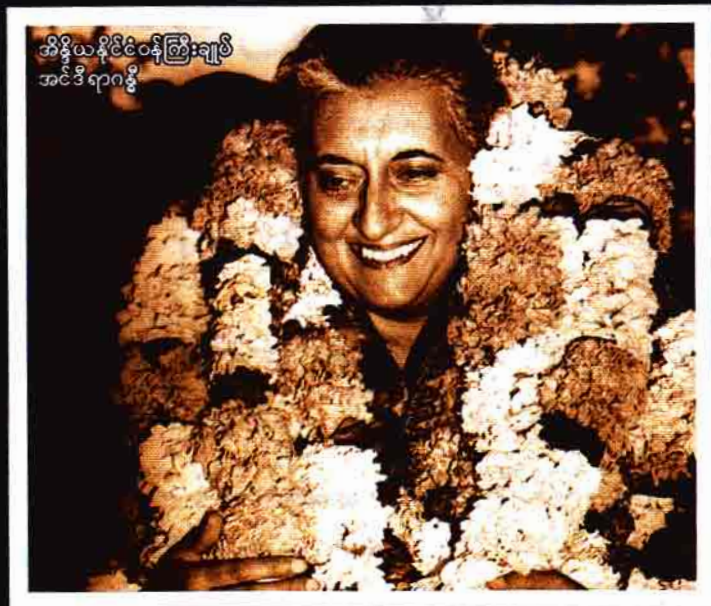
အမှတ် (၄၈)၊ ဆူးလေဘုရားအဝိုင်း၊ မြို့တော်ခန်းမအနီး၊ ရန်ကုန်မြို့။

Ph : 09 420034597

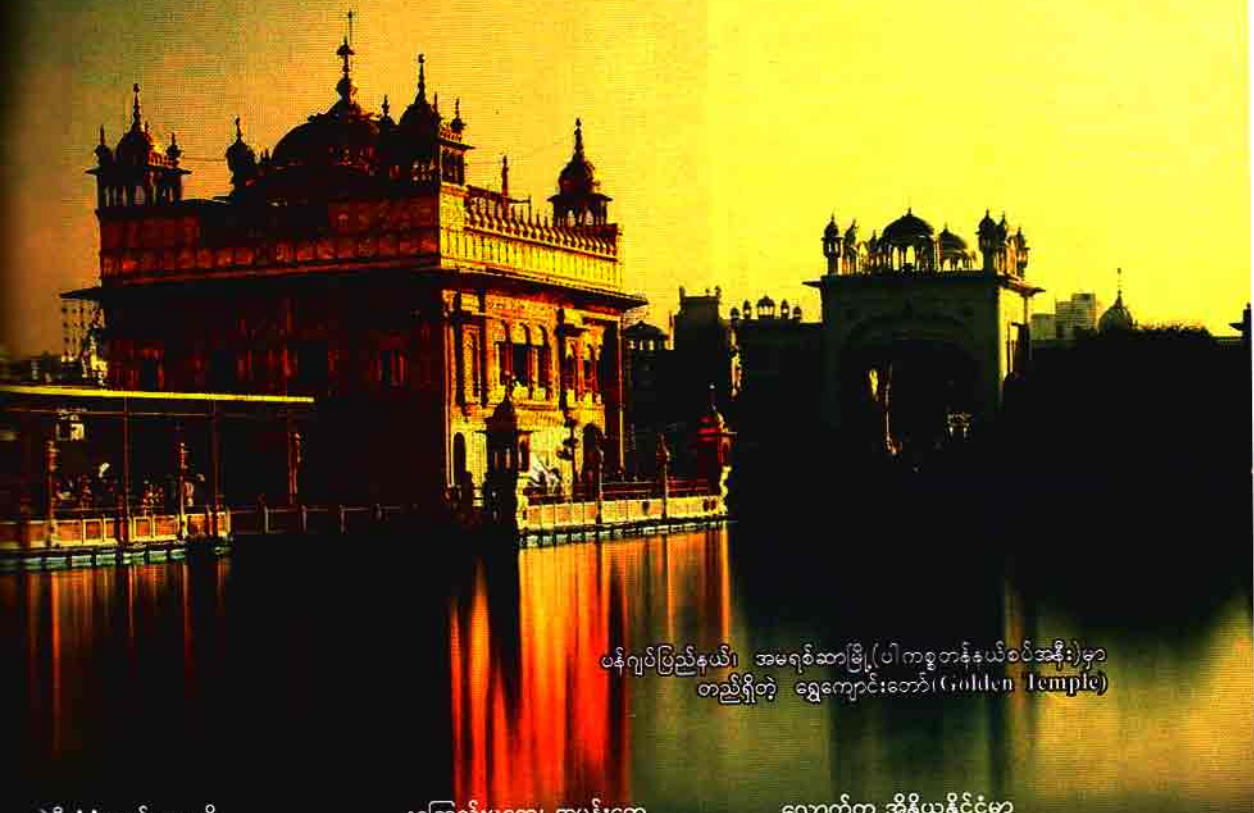

အမုန်းကပေးသော သင်ခန်းစာများ

ကေတုမာလာ

အမုန်းတရားတွေထဲမှာမှ
ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
အမုန်းတရားက ပိုပြီး
ကူးစက်လွယ်သလို အန္တရာယ်လည်း
အလွန်ကြီးပါတယ်။
သူရဲအကျိုးဆက်ကတော့
စာမျက်နှာတိုင်း သွေးစွန်းနေလေ့
ရှိပါတယ်။ ဒီလို
သမိုင်းစာမျက်နှာထက်မှာ
အကျည်းတန်တန်
သွေးစွန်းခဲ့တဲ့နေရာတစ်ခုကို
၂၀၁၆ ခုနှစ်ဆန်းပိုင်းမှာ
ရောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။
ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှတဲ့
ဆစ်ခ်ဘုရားကျောင်းကြီးထဲ
လျှောက်ကြည့်ရင်
တစ်နေရာရောက်တော့
နံရံပျက်လေးတစ်ခုက
အုတ်ပေါက်ရာတွေကို
လူနှစ်ယောက် သဲကြီးမဲကြီး
ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြတာ
တွေ့လိုက်ရတယ်။
တမင်ပြုပြင်ထားခြင်းမရှိဘဲ

ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်၊ အမရစ်ဆာမြို့(ပါကစ္စတန်နယ်စပ်အနီး)မှာ
တည်ရှိတဲ့ ရွှေကျောင်းတော်(Golden Temple)

အဲဒီ နံရံကွက်လေးကို
ငေးကြည့်ရင်း ဘာဖြစ်လို့
အဲဒီနေရာကိုစာတံပုံရိုက်တာလဲလို့
သူတို့ကိုလှမ်းမေးလိုက်တယ်။
လူလတ်ပိုင်းအရွယ်
ဆစ်ခံဘာသာဝင်
အမျိုးသားနှစ်ယောက်က
လှည့်ကြည့်ပြီး ပြန်ဖြေပါတယ်။
‘ဒါ အိန္ဒိယအစိုးရလက်ချက်
ကျည်ပေါက်ရာတွေလေ။
ဟိုနားက ကျောင်းဆောင်ကြီးကို
တွေ့လား။ အဲဒါ အစိုးရတပ်က
လက်နက်ကြီးနဲ့ ပစ်ခွင်းခဲ့တာကြောင့်
လုံးဝပျက်စီးသွားခဲ့လို့
အသစ်ပြန်ဆောက်ထားရတာ။
တိုက်ခိုက်မှုကြောင့်
ဒီကျောင်းဝင်းထဲမှာ
တို့ဆစ်ခံဘာသာဝင်ပေါင်းများစွာ
အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။
၁၉၈၄ ခု ရွှေကျောင်းတော်
တိုက်ခိုက်ခံရမှုကို
ငါတို့တွေ ဘယ်တော့မှ
မေ့သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။’

နာကြည်းမှုတွေ၊ အမုန်းတွေ
တဟုန်းဟုန်းနဲ့ ပြောနေတဲ့
သူကို ကြည့်ရင်း ကျည်ချက်
၃၃ ချက်နဲ့ သွေးဆိုင်ထဲ
လဲနေတဲ့ အင်ဒီရာဂန္တီကို
သတိရလိုက်မိပါတယ်။
Golden Temple လို့ နာမည်ကျော်တဲ့
ဆစ်ခံဘုရားကျောင်းကြီးဟာ
ဆစ်ခံ ဘာသာဝင်တွေအတွက်
အထွတ်မြတ်ထားရဆုံးနေရာ
ဖြစ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ပေါင်း ၅၀၀ ကျော်လောက်က
ဒီနေရာကနေပဲ ဆစ်ခံဘာသာဆိုတဲ့
ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု အယူဝါဒတစ်ခု
ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါတယ်။
အခုဆိုရင် ကမ္ဘာ့ကိုးကွယ်မှု
ဘာသာကြီးတွေထဲမှာ
ပဉ္စမမြောက် လူဦးရေအများဆုံး
ဘာသာတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။
အချို့စစ်တမ်းတွေအဆိုရ
ကမ္ဘာတစ်ဝန်း ကိုးကွယ်သူ
၂၅ သန်းကျော်လောက်ရှိပြီး
အဲဒီထဲမှာမှ ၈၃ ရာခိုင်နှုန်း

လောက်က အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ
နေထိုင်ကြပါတယ်။ လူဦးရေ
သန်းပေါင်း ၁၃၁၂ သန်းကျော်
နေထိုင်တဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ
ဆစ်ခံဘာသာဝင် အရေအတွက်မှာ
စုစုပေါင်း နိုင်ငံလူဦးရေရဲ့
၁.၇ ရာခိုင်နှုန်းသာ ရှိပါတယ်။
အဓိက အများဆုံး နေထိုင်တာက
အိန္ဒိယမြောက်ပိုင်း
ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်မှာပါ။
ဒီရွှေကျောင်းတော်ဟာလည်း
ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်၊ အမရစ်ဆာမြို့
(ပါကစ္စတန်နယ်စပ်အနီး)မှာ
တည်ရှိပါတယ်။
၁၉၈၄ ခု ဇွန်လဆန်းမှာ
ဝန်ကြီးချုပ် အင်ဒီရာဂန္တီ
အမိန့်ပေးခဲ့တဲ့ အိန္ဒိယစစ်တပ်ဟာ
၈ ရက်ကြာ ကြယ်ပြာစစ်ဆင်ရေးနဲ့
ရွှေကျောင်းတော်မှာ တပ်ခွဲထားတဲ့
ဆစ်ခံလက်နက်ကိုင်ခွဲထွက်ရေး
တပ်ကို ချေမှုန်းခဲ့ပါတယ်။
ဒီတိုက်ခိုက်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့တဲ့
အကြောင်းအရင်းများထဲက

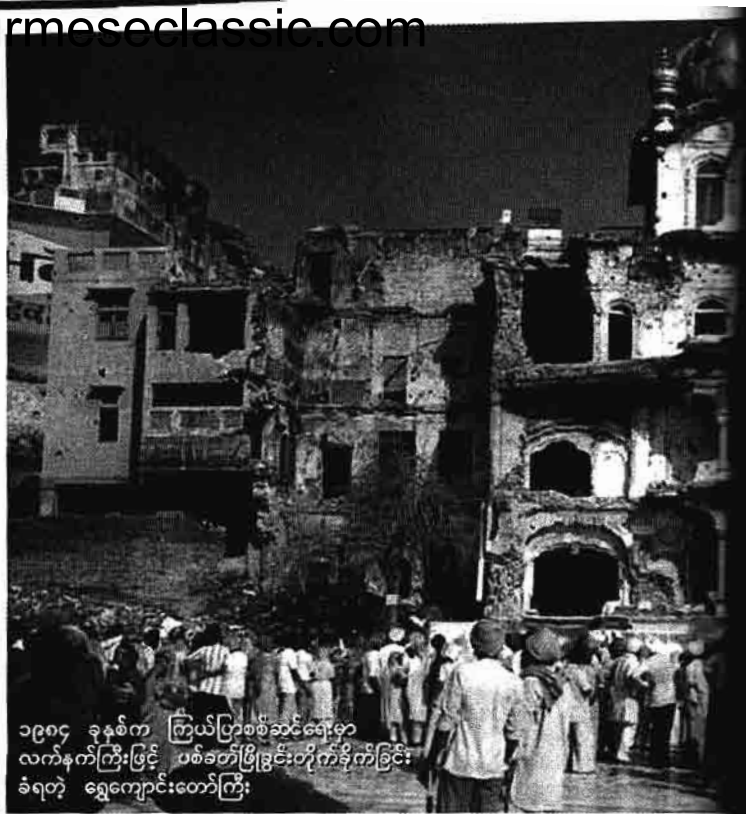
တစ်ခုက ပန်ဂျပ်ကို သီးခြား နိုင်ငံတစ်ခု အဖြစ် ခွဲထွက်ချင်ရာကနေ စ၊ ခဲတယ် လို့လည်း မြင်မိပါတယ်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်း သီးခြား ခွဲထွက်သွားတဲ့ ပါကစ္စတန်ကို နမူနာယူပြီး ဆစ်ခံဘာသာဝင်တွေကလည်း ခါလီစတန်လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုအဖြစ် ပန်ဂျပ်ကို အိန္ဒိယကနေ ခွဲထွက်ချင်နေကြပါတယ်။ ဒီခါလီစတန်လုပ်ရူးမှုဟာ ၁၉၇၀၊ ၁၉၈၀ အလွန်ကာလတွေမှာ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်လာပြီး ၁၉၈၀ နောက်ပိုင်းမှာတော့ လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးအသွင်ကို ကူးပြောင်းလာခဲ့ပါတယ်။ (သူတို့ကို အိန္ဒိယအစိုးရဘက်ကတော့ ခွဲထွက်ရေး အကြမ်းဖက်သမားတွေလို့ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းကြတယ်)။

၁၉၈၀ နောက်ပိုင်း ဒီလက်နက်ကိုင်တပ်ကို ဦးဆောင်ခဲ့သူကတော့ ဆစ်ခံဘာသာရေး ခေါင်းဆောင် ဂျာနေဆင်း ဘင်ဒရာဝေးလ်ဖြစ်ပြီး ဆစ်ခံလက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ဟာ ရွှေကျောင်းတော်ကြီးမှာ အခိုင်အမာခြေကုတ်ယူပြီး တပ်စွဲထားခဲ့ကြပါတယ်။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်မတိုင်ခင်ကတည်းက အိန္ဒိယအစိုးရဟာ ခွဲထွက်ရေးဆစ်ခံခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းခဲ့ပေခဲ့အောင်မြင်မှု မရရှိခဲ့ပါဘူး။

ဆစ်ခံခွဲထွက်ရေးဘက်ကလည်း ခါလီစတန်နိုင်ငံအဖြစ် တရားဝင်ကြေညာမှုတွေအပြင် မှတ်ပုံတင်၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊ တံဆိပ်ခေါင်း စတဲ့ သီးခြား နိုင်ငံအဖြစ် ခွဲထွက်လုပ်ဆောင်မှုတွေကို အရှိန်အဟုန်နဲ့ လုပ်ဆောင်လာကြပါတယ်။ နှစ်ဖက်တင်းမာမှုတွေ ပိုမိုပြင်းထန်လာပြီး ညှိနှိုင်းမှုတွေ မအောင်မြင်တဲ့ အဆုံးမှာတော့ ၁၉၈၄ ကြယ်ပြာစစ်ဆင်ရေး ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ အခြေအနေထိ ရောက်ခဲ့ရတယ်။

ဒီစစ်ဆင်ရေးမှာ အစိုးရတပ်ဘက်၊ ဆစ်ခံခွဲထွက်ရေးတပ်ဘက်အပြင် ဆစ်ခံအရပ်သားများအပါအဝင် လူပေါင်းများစွာ သေဆုံးခဲ့ကြရတယ်။ ဆစ်ခံဘာသာ

၁၉၈၄ ခုနှစ်က ကြယ်ပြာစစ်ဆင်ရေးမှာ လက်နက်ကြီးဖြင့် ပစ်ခတ်ဖြိုခွင်းတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရတဲ့ ရွှေကျောင်းတော်ကြီး

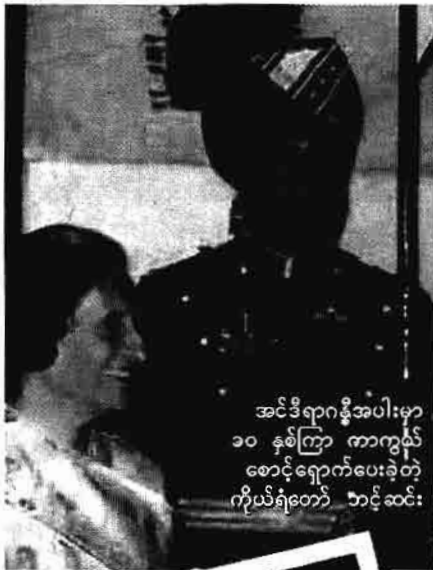
ရေးခေါင်းဆောင် ဂျာနေဆင်းအပါအဝင် နှစ်ဖက် တပ်ခေါင်းဆောင်တချို့ ကျဆုံးခဲ့ရလောက်အောင် စစ်ဆင်ရေးက အလွန်ပြင်းထန်ခဲ့ပြီး ရွှေကျောင်းတော်ကြီးလည်း အကြီးအကျယ်ပျက်စီးခဲ့ရပါတယ်။ ၁၉၈၄ ဇွန် ၁၀ ရက်မှာတော့ စစ်ဆင်ရေးပြီးဆုံးပြီး အစိုးရတပ်က ဆစ်ခံလက်နက်ကိုင်တပ်တွေကို ချေမှုန်းကာ ရွှေကျောင်းတော်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီတိုက်ခိုက်မှုအပြီး လေးလကျော်အကြာ ၁၉၈၄ အောက်တိုဘာ ၃၁ ရက်မှာတော့ အင်ဒီရာဂန္တီဟာ ဆစ်ခံဘာသာဝင် သက်တော်စောင့် ၂ ဦးရဲ့ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ အထွတ်အမြတ်ထားရာ ရွှေကျောင်းတော်ကြီး ပျက်စီးခဲ့ရခြင်းအတွက် လက်တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ အင်ဒီရာဂန္တီအပါး ၁၀ နှစ်ကြာ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့ လူယုံတော် ဘင်ဆင်းက စတင်ပစ်ခတ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်တော့ အင်ဒီရာဂန္တီဟာ အိန္ဒိယနိုင်ငံရဲ့ ပထမဆုံး အမျိုးသမီး

ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်သလို ၂၀ ရာစုရဲ့ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ထိပ်တန်းအမျိုးသမီး နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ (လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုခေါင်းဆောင် ဂျာဝါဟာလာ နေရူးရဲ့ သမီးဖြစ်တဲ့ အင်ဒီရာဟာ မဟတ္တမဂန္တီကြီးနဲ့ ဆွေမျိုးတော်စပ်ခြင်း မရှိပါဘူး။ ရှေးပါးရှမ်းဘာသာဝင် ပါစီအမျိုးသား ဖီလို့(စ်)ဂန္တီနဲ့ လက်ထပ်ရာမှ အင်ဒီရာဂန္တီ ဖြစ်လာတာပါ။)

သန်းပေါင်းများစွာသော အိန္ဒိယပြည်သူတွေရဲ့ အားကိုးအားထားရာ၊ ဒီလို တိုင်းပြည်ရဲ့ အဖိုးတန်ခေါင်းဆောင်ကို ဆစ်ခံသက်တော်စောင့် ၂ ဦးက လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြီးဟာ အိန္ဒိယနိုင်ငံတစ်ဝန်းကို စီးတောက်ကြီးတစ်ခုလို တစ်မဟုတ်ချင်းပျံ့နှံ့သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒီဒေါသမီးတွေကြောင့်ပဲ ၁၉၈၄ ဆစ်ခံဆန့်ကျင်ရေး အဓိကရုဏ်းကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရပါတယ်။ အင်ဒီရာဂန္တီ လုပ်ကြံခံရမှုအပြီး ၄ ရက်အတွင်း ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဆစ်ခံဘာသာဝင်တွေဟာ အစု

အင်ဒိုရာဂန္ထီအပါးမှာ
၁၀ နှစ်ကြာ ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့
ကိုယ်ရံတော် ဘင်ဆင်း

အိန္ဒိယဘာသာရေးဆောင်းဆောင် ဂျာနေးဆင်း

တော့ အင်ဒိုရာဂန္ထီရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အပြည့်အဝထောက်ခံပြီး အဲဒီလိုသာ မလုပ်ခဲ့ရင် လက်ရှိ အာဇာနည်နက္ခတ်နဲ့ ဖြစ်သွားမှာပေါ့လို့ မှတ်ချက်ပေးလေ့ရှိ တယ်။ နောက်ထပ် မိတ်ဆွေတစ် ယောက်ကတော့ ဒါဟာ မဖြစ်သင့်ဘူး၊ ရက်စက်ရာကျတယ်၊ ဖြေရှင်းနည်း မမှန်ဘူးလို့လည်း ဆိုပြန်တယ်။ ဒီအဖြစ် အပျက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆစ်ခံဘာ သာဝင်တွေအချင်းချင်းမှာတောင် သဘောထားကွဲလွဲမှုတွေ အများကြီးရှိ နေပါတယ်။ ကိုယ်ကတော့ ဘယ်သူမှား တယ်၊ မှန်တယ်ဆိုတာထက် ဒီအဖြစ် အပျက်ကြီးထဲကနေ ကိုယ်ဘာတွေ သင် ခန်းစာရလိုက်သလဲ၊ ဘာတွေ သတိပြုမိ လိုက်သလဲဆိုတာတွေကိုပဲ အဓိက အာရုံ စိုက်ပါတယ်။

နောက်ပြီး ဒီစာကို မရေးခင်မှာ ရော၊ ရေးနေတဲ့အချိန်တွေမှာပါ ကြောင့် ကြိုက်နေမိတာ တစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒါ က အခုရေးနေတဲ့စာကြောင့် ဖြန်မာနိုင်ငံ မှာ မှီတင်းနေထိုင်နေကြတဲ့ လူနည်းစု ဆစ်ခံဘာသာဝင်တွေကို စိတ်အနှောင့် အယှက် မဖြစ်စေချင်တာပါ။ ဒါကြောင့် ဒီဆောင်းပါးဟာ ဆစ်ခံဘာသာရေးကို ဝေဖန်သုံးသပ်ထားတဲ့ ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း အသိပေးပါရစေ။ အိန္ဒိယအစိုးရနဲ့ ဆစ်ခံခွဲထွက်ရေးသမားတွေကြား ဖြစ် ပျက်ခဲ့ကြတာတွေကနေ သတိပြု သင် ခန်းစာယူခဲ့ရတာတွေကသာ ဒီစာကို ရေးရတဲ့ အဓိက အကြောင်းအရင်း ဖြစ် ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ပထမဆုံး သတိပြုမိ တာကတော့ ခါလီစတန် (The Land of the Pure) လို့ခေါ်တဲ့ သီးခြားနိုင်ငံ တစ်ခု ခွဲထွက်ချင်တဲ့အချက်ပါ။ အိန္ဒိယ နဲ့ ပါကစ္စတန် ပိုင်းခြားခဲ့ကြတုန်းက လည်း သန်းချီတဲ့ ပြည်သူတွေ သေဆုံးခဲ့ ရတယ်။ သွေးပျက်စရာကောင်းလောက် တဲ့ အဓိကရုဏ်းကြီးတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အခုချိန်ထိလည်း ဟိန္ဒူစတန် (The Land of Hindus - အိန္ဒိယ)နဲ့ ပါကစ္စတန်

တွေကတော့ အနည်းဆုံး ဆစ်ခံ ၅၀၀၀၀ လောက်ဟာ အိုးပစ်အိမ်ပစ် ထွက်ပြေးခဲ့ကြရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အခုရေးနေတဲ့ ဒီဆောင်းပါးဟာ ဘယ် ဘက်က မှန်တယ်၊ ဘယ်ဘက်က မှား တယ်ဆိုပြီး မှတ်ချက်ချဖို့ ရေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်သူမှားတယ်၊ ဘယ်သူမှန်တယ်ဆိုပြီး အငြင်းပွားနေကြ တာလည်း နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်လာ ပါပြီ။ ရွှေကျောင်းတော်ကြီး တိုက်ခိုက်ခံ ရတဲ့ ကြယ်ပြာစစ်ဆင်ရေးနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ကိုယ်တို့ မိတ်ဆွေတွေအချင်းချင်း မှာတောင် အမြင်မတူကြပါဘူး။

အမေရိကန်ကြီးတစ်ယောက်က

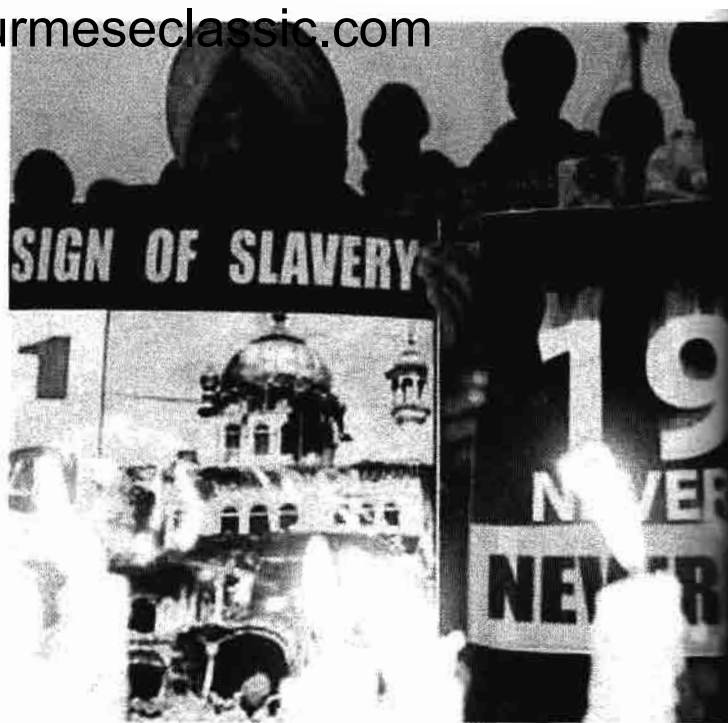
လိုက် အပြုလိုက် အသတ်ခံခဲ့ရပါတယ်။ အစိုးရရဲ့ တရားဝင်ထုတ်ပြန်ချက်အရ ဒီ အဓိကရုဏ်းအတွင်း လူပေါင်း ၂၇၀၀ သေဆုံးခဲ့တယ်လို့ ဆိုပေမဲ့ လူ့အခွင့် အရေးအဖွဲ့တွေနဲ့ သတင်းစာများကတော့ လူပေါင်း ၁၀၀၀၀ ကနေ ၁၇၀၀၀ အထိ သေဆုံးမှုရှိခဲ့ကြောင်း သတင်း ထုတ်ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဓိကရုဏ်း ကြောင့် ဆစ်ခံဘာသာဝင်ပေါင်း ၂၀၀၀၀ စွန့်ခွာထွက်ပြေးခဲ့ရတယ်လို့ အစိုးရဘက်က သတင်းထုတ်ပြန်ထား သော်လည်း လူ့အခွင့်အရေးအဖွဲ့အစည်း

ဟာ မဟာရန်သူတွေအဖြစ် ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေကြတုန်းပါပဲ။

အဲဒီ ပါကစ္စတန် ခွဲထွက်ပိုင်းခြား သွားမှု အပါအဝင် ဒီခါလီစတန် လုပ် ရှားမှုတွေကိုကြည့်မယ်ဆိုရင် ဘာသာ ရေးကို အခြေခံနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဘာသာရေးကို အဓိကထားပြီး ခွဲထွက် ခြင်းတွေက ပိုပြီး အန္တရာယ်ကြီးတယ် ဆိုတာ အိန္ဒိယ-ပါကစ္စတန်က အကောင်းဆုံး ဥပမာတစ်ခုပါပဲ။ ၁၉၈၀ နောက်ပိုင်း ဆစ်ခံဘာသာရေးခေါင်း ဆောင် ဂျာနေဆင်းရဲ့ ခါလီစတန်လုပ် ရှားမှုမှာ ဘာသာရေးနဲ့ နိုင်ငံရေးအာဏာ ရောယှက်နေတယ်ဆိုတာ တွေ့ရပါမယ်။ ဆစ်ခံဗိသုကာလက်ရာတွေနဲ့ ခမ်းနား ထည်ဝါလှတဲ့ ဒီရွှေကျောင်းတော်ကြီး ဆီကို လာရောက်သူပေါင်း နေ့စဉ် တစ် သိန်းကျော် ရှိပါတယ်။ ဝတ်ပြု ဆုတောင်းကြသူများ၊ မုန့်ဆက်ကပ်လှူ ကြသူများ၊ တရားနာကြသူများ၊ ဓမ္မ တေးနားဆင်ကြသူများနဲ့ တင့်တယ် လှတဲ့ ဒီလို ဘုရားကျောင်းကြီးထဲမှာ ဟိုး...တစ်ချိန်ကတော့ လက်နက်ကိုင် ဆစ်ခံတပ်ဖွဲ့တွေ တပ်စွဲခဲ့ကြတယ်ဆိုတဲ့ မြင်ကွင်းကို ပြန်ပြီး ပုံဖော်ကြည့်မိတယ်။ အဲဒါရဲ့ အကျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့ ဘုရား ကျောင်းကြီး စစ်မြေတလင်းဖြစ်ခဲ့ရတာ ကိုလည်း ပြန်မြင်ယောင်မိတယ်။ စစ် ရေး၊ နိုင်ငံရေးနဲ့ ဘာသာရေး ရော ယှက်မှုဟာ ပဋိပက္ခတွေကို ပိုပြီး ရှုပ် ထွေးကြီးထွားသွားစေခဲ့ပါတယ်။

အိန္ဒိယအစိုးရဟာ လက်နက်ကိုင် ခွဲထွက်ရေးတပ်ကို ၁၉၈၄ ဇွန်လ ၁၀ ရက်မှာ စစ်ရေးနဲ့ အဆုံးသတ် ချေမှုန်း နိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ဆစ်ခံဘာသာဝင်တွေရဲ့ ရင်ထဲ က အမုန်းမီးတွေကိုတော့ အဆုံးမသတ် နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဘာသာရေးအဆိပ်ရဲ့ ကြောက်စရာကောင်းပုံကို ဘဏ်ဆင်းက သက်သေပြလိုက်ပါတယ်။

ဘဏ်ဆင်းဟာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ အင်ဒီရာ ဂန္ဒီအပါးမှာ ၁၀ နှစ်ကြာ ကာကွယ်စောင့် ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့ ကိုယ်ရံတော်တစ် ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ အင်ဒီရာဂန္ဒီ

သဘောအကျဆုံး သက်တော်စောင့် လည်းဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာသာရေးနဲ့ ထိတဲ့အခါကျတော့ ဒါတွေက ပျောက် သွားတာပါပဲ။ သူ့အသက်နဲ့ရင်းပြီး ၁၀ နှစ်ကြာ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတဲ့ သူကို ရက်ရက်စက်စက် ပြန်ပြီး သတ်ရဲ သွားလောက်အောင် ဘာသာရေးအဆိပ် က ပြင်းလွန်းလှပါတယ်။ သူတို့ အထွတ်အမြတ်ထားရတဲ့ ရွှေကျောင်း တော်ရှိ အဆောက်အအုံ ပျက်စီးခဲ့ရမှုတွေ မြင်တော့ နာကြည်းမှုတွေက အပြင်း ထန်ဆုံးအဆင့်ကို ရောက်ကုန်တော့တာ ပါပဲ။

ဘဏ်ဆင်း နဲ့ ဆတ်ဝန်ဆင်းတို့ရဲ့ အမုန်းတရားတွေနဲ့ လုပ်ကြံခဲ့မှုတွေက နောက်ထပ် ပိုမိုကြီးမားတဲ့ အမုန်း တရားတွေကိုသာ ဖြစ်ပွားစေခဲ့ပါတယ်။ မကြံကောင်း မစည်အပ်တဲ့ ကြံစည်လုပ် ဆောင်ချက်တွေရဲ့ နောက်ဆက်တွဲက မတွေးပုံလောက်အောင် လှုပ်ခတ်သွား ခဲ့တယ်။

သန်းပေါင်းများစွာသော ပြည်သူ တွေရဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်အပေါ်ထားတဲ့ အမုန်းတရားတွေက ဆစ်ခံဘာသာ ဝင်တွေဆီကို ပုံချဆဲရတော့တာပါပဲ။ အင်ဒီရာဂန္ဒီလုပ်ကြံခံရမှုအပြီး ပေါ်

ပေါက်ခဲ့တဲ့ ဆစ်ခံဆန့်ကျင်ရေး အဓိ ကရုဏ်းကြောင့် ဆစ်ခံဘာသာဝင်တွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သေဆုံးမှု ဖြစ်စဉ် ကိုကြည့်ပြီး အတော်လေးကို သံဝေဂရ မိပါတယ်။ အမုန်းတရားတွေရဲ့ သဘော သဘာဝကိုက အေးချမ်းမှုတွေကို ကွယ် ပျောက်စေပြီး ပူလောင်မှုတွေနဲ့ အကျဉ်း တန်စေတယ်။

နောက်ထပ် သတိပြုမိတာက တော့ အိန္ဒိယနိုင်ငံရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေထဲက အချက်တစ်ခုပါ။ ကြယ် ပြာစစ်ဆင်ရေးအတွင်း ကျဆုံးခဲ့ရတဲ့ ဆစ်ခံဘာသာရေးခေါင်းဆောင် ဂျာနေ ဆင်းဟာ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအပိုဒ် ၂၅ (Article 25)ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပဋိပက္ခ တွေ စတင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်း ရင်းတွေထဲက အကြောင်းတစ်ချက်လို့ လည်း ပြောလိုရပါတယ်။

အခြေခံဥပဒေရဲ့ အပိုဒ် ၂၅မှာ ဖော်ပြထားတာက ဆစ်ခံ၊ ကိုနိုး၊ ဗုဒ္ဓ ဘာသာကို ဟိန္ဒူဘာသာရဲ့ အစိတ် အပိုင်းအဖြစ် တရားဝင်ကြေညာကာ ဟိန္ဒူဘာသာ ကိုယ်ပိုင်ဥပဒေ (Personal law) အောက်မှာ ထည့်သွင်းထားပါ တယ်။ မွတ်ဆလင်၊ ခရစ်ယာန်၊

ရှေးပါးရှားနဲ့ ဂျူးဘာသာဝင်တွေကျတော့ သူတို့ဘာသာတစ်ခုချင်းစီအတွက် ပြဌာန်းပေးထားတဲ့ သီးခြား ကိုယ်ပိုင် ဥပဒေတစ်ခုစီနဲ့ အုပ်ချုပ်ခံကြရပါတယ်။ ဆိုလိုတာက ဆစ်ခံ၊ ဂျိန်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအတွက် ကိုယ်ပိုင်ဥပဒေ ပြဌာန်းပေးထားခြင်း မရှိပါဘူး။

ဒါ့အပြင် ဆစ်ခံ၊ ဂျိန်းနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ တရားဝင်အနေအထား (Legal Status) ကို ဟိန္ဒူဘာသာဝင်အဖြစ် ၁၉၅၅ အိမ်ထောင်ရေးဥပဒေမှာ အတိအကျ ဖွင့်ဆိုထားပါတယ်။

ဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ၂၀၀၅ ခုနှစ်က နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တစ်နေရာမှာ တွေ့လိုက်ပါတယ်။ သူက ဘယ်လို အကြောင်းပြချက်ပေးထားသလဲဆိုတော့ ဂျိန်း၊ ဆစ်ခံ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ဟာ ချဲ့ထွက်လာတဲ့ ဟိန္ဒူဘာသာရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ

ဖြစ်ကြတယ်။ သီးခြားဘာသာတစ်ခုစီ ဖြစ်နေကြပေမဲ့ အားလုံးဟာ အိန္ဒိယကနေ ပေါ်ထွက်ခဲ့တဲ့ ဘာသာတွေဖြစ်တဲ့ အတွက်ကြောင့် တစ်ဘာသာနဲ့ တစ်ဘာသာ အပြန်အလှန် ဆက်စပ်မှုတွေ ရှိနေကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

နိုင်ငံလူဦးရေရဲ့ ၀.၇ ရာနှုန်းရှိတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်၊ ၀.၄ ရာနှုန်းသာရှိတဲ့ ဂျိန်းဘာသာဝင်၊ ၁.၇ ရာနှုန်းရှိတဲ့ ဆစ်ခံဘာသာဝင်၊ ဒီလူနည်းစုတွေအတွက် ကိုယ်ပိုင်ဥပဒေနဲ့ မိသားစုဥပဒေတွေကတော့ အခုချိန်ထိ အငြင်းပွားဝေဖန်မှုတွေ ခံနေရတုန်းပါပဲ။ အယူဝါဒ မတူတာတွေကို မတူတဲ့အတိုင်း အမှန်အတိုင်း လက်ခံမပေးဘဲ မတူတာတွေကို တူပါတယ်ဆိုပြီး အတင်းဆွဲစေထားတာဟာဖြေရှင်းနည်းမှန်ရဲ့လားလို့ မေးခွန်းထုတ်ချင်စရာ ကောင်းနေပါတယ်။

လူနည်းစုတွေရဲ့ မကျေနပ်မှုတွေ၊ ခွဲထွက်လိုမှုတွေ၊ အဓိကရုဏ်းတွေကို

ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်လာစေဖို့ အကြောင်းအရင်းတွေလို့လည်း မြင်မိပါတယ်။ မျှတမှုတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ထကြွပုန်ကန်မှုတွေကလည်း ပေါ်ပေါက်လာတော့တာပါပဲ။ တရားမျှတမှုမရှိဘဲနဲ့ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဆိုတာကို တည်ဆောက်လို့ မရပါဘူး။ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် အပြန်အလှန် မျှမျှတတ နားလည်မှုတွေပေးနိုင်တဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွေမှသာ စစ်မှန်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရနိုင်မှာပါ။ မနိုင်လို့ ငုံ့ခံခြင်း ဆိုတဲ့ အောင်အည်းသည့်ခံနေရတာတွေကလည်း ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အမုန်းတွေပါပဲ။

ဒီလို လူနည်းစုတွေအပေါ် ဖိနှိပ်ထားတဲ့ ဥပဒေတွေကို တွေ့ရတော့ ဟိန္ဒူဘာသာရေးအဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့ ဟိန္ဒူအမျိုးသားရေးဝါဒီတွေရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို သတိပြုလိုက်မိပါတယ်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံရဲ့ သမိုင်းစာမျက်နှာတွေမှာ တချို့ အမျိုးအနွယ်တွေမှာ ဟိန္ဒူအမျိုးသားရေးဝါဒီတွေရဲ့ ဖိအားပေးမှုတွေက တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်ကို အကျဉ်းတန်လှပါတယ်။ ဥပမာတစ်ခုဆိုရင် ကမ္ဘာ့ကျော် ဂန္ထဝင်ခေါင်းဆောင်ကြီး မဟတ္တမ ဂန္ဒီကြီးကို လုပ်ကြံသတ်ခဲ့သူက ဟိန္ဒူအမျိုးသားရေးဝါဒီတစ်ယောက်ပဲ။ Hindu Mahasabha အဖွဲ့ရဲ့ အဖွဲ့ဝင်ပါ။ အိန္ဒိယကနေ ပါကစ္စတန် နယ်မြေပိုင်းခြားချိန် (ဟိန္ဒူ-မွတ်ဆလင် အဓိကရုဏ်း)မှာ အိန္ဒိယ မွတ်ဆလင်တွေရဲ့ နိုင်ငံရေးတောင်းဆိုမှုတွေအပေါ် ဂန္ဒီရဲ့ သဘောထားကို မကျေနပ်လို့ လုပ်ကြံတာလို့ ဆိုထားပါတယ်။ တကယ်တော့ ဂန္ဒီကြီးဆိုတာ ဟိန္ဒူဘာသာရဲ့ အကြမ်းမဖက်ဝါဒကို ကမ္ဘာကျော်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ ဟိန္ဒူဘာသာရဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးပါ။

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး ဇာတ်ရံပေါ်မှာ ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ ပြသခဲ့တဲ့ သူရဲ့ အကြမ်းမဖက်ဝါဒကို အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီတွေ ခူးထောက်ခဲ့ကြရတယ်။ ဒီလို ဘာသာတရားကိုင်ရှင်တွေ နိုင်ငံခေါင်း

ဆောင်တစ်ယောက်ကိုတောင် ပြန်ပြီး သတ်ရဲတယ်ဆိုတော့ အဲဒီ အမျိုးသား ဝါဒီဆိုသူရဲ့ စိတ်အစဉ်မှာ အမျိုးသား ရေးအဆိပ်တွေ ဘယ်လောက်တောင် များ တက်နေမှာပါလိမ့်။ ဒီလို အမျိုး သားရေးဝါဒီတွေကတော့ နိုင်ငံအတွက် သိပ်ကို အန္တရာယ်ကြီးလွန်းပါတယ်။ ပြောချင်တာက လွတ်လပ်ရေးရပြီး နောက်ပိုင်းမှာလည်း အဲဒီလို ဟိန္ဒူ အမျိုးသားရေးဝါဒီတွေ၊ ဟိန္ဒူဘာသာ ရေးခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ ဖိအားပေးမှုတွေ ကို အိန္ဒိယအစိုးရဟာ မလွှဲမသွေ ရင် ဆိုင်ခဲ့ကြရမှာပါ။ ဇွဲစည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေ အပိုဒ်ခွဲ ၂၅ ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်သူတွေ ပါဝင်ပတ်သက်နေကြ မလဲဆိုတာကိုလည်း သတိပြုမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကျိုးဆက်ကိုတော့ အင်ဒီရာ ဂန္ဒီတစ်ယောက်တည်းက ပုံပြီးခံလိုက်ရ သလိုပဲလို့ မြင်မိတယ်။

တကယ်တော့ အင်ဒီရာဂန္ဒီဟာ ဆစ်ခံဘာသာဝင်တွေကို လေးစားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ သူရဲ့ ဆစ်ခံ သက်တော်စောင့် လုံခြုံရေးအရာရှိတွေ ကို တာဝန်ပြောင်းခိုင်းဖို့ အကြိမ်ကြိမ် တိုက်တွန်းခဲ့တာတွေကိုလည်း သူက လက်မခံခဲ့ပါဘူး။ ဆစ်ခံဘာသာဝင်တွေ အပါအဝင် တချို့တွေကတော့ အင်ဒီရာ ဂန္ဒီကို ရက်စက်တယ်လို့ မြင်ကြပေမဲ့ တခြားတစ်ဖက်ကကတော့လည်း သူ့ကို သူရဲကောင်းကြီးလို့ ဆိုကြပြန်လေရော။ နိုင်ငံရေးမှာ အားလုံးကြိုက်အောင်လုပ်ဖို့ ဆိုတာ တကယ်ကို မဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဟိုးတုန်းကဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပဋိပက္ခတစ်ခုခု ဖြစ်ပြီ ဆိုရင် လူထုခေါင်းဆောင်တွေဆီက အသံထွက်တာ သိပ်ကြားချင်ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့လေ အခု ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ သိရတော့ တော်တော်လေး ဆင်ခြင်မိ သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာတွေ လိုက်ဖတ်ကြည့်တော့ တစ်နေရာမှာ ပညာရှင်တစ်ယောက်က ပဋိပက္ခတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီလို သုံးသပ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ 'အဓိကရုဏ်း ပဋိပက္ခတွေ

၁၉၆၄ ကြယ်ပြာစစ်ဆင်ရေးမတိုင်ခင်မှာ ရွှေကျောင်းတော်ကြီးကို ကာကွယ်ဖို့ ဆစ်ခံဘာသာဝင်များက လက်နက်ခွဲတိုင်ပြီး အဆင်သင့်ရှိနေခဲ့ကြပါတယ်။

ဖြစ်ရတာဟာ နိုင်ငံရေးအမြတ်ထုတ်လို တဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေ၊ ခေါင်းဆောင် တွေကြောင့်၊ ဒါမှမဟုတ် အဓိကရုဏ်း ဒေသက လူတွေရဲ့ ပညာမတတ်မှု ကြောင့် ဖြစ်ရတာ လို့ ဆိုထားပါတယ်။ အဲဒီစာလေးကို ဖတ်ပြီးပြီးချင်း ချက်ချင်း ပဲ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သွားသတိရ လိုက်မိတယ်။ ၂၀၁၅ နိုဝင်ဘာ ရွေး ကောက်ပွဲမတိုင်မီကာလဟာ မြန်မာနိုင်ငံ အတွက် တကယ့်ကို အရေးကြီးနေတဲ့ ကာလတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ချက် ကလေးမှ အမှားမခံတဲ့ကာလ။ အားလုံး က သတိထားနေရတဲ့ကာလ။ အဲဒီလို အချိန်မှာမှ ဓားဒဏ်ရာနဲ့ ပျံလွန်တော်မူ နေတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပုံကို အစိုးရရဲ့ ထိပ်တန်းဝန်ကြီးတစ်ဦးက သူ့ဖေဖေ ဘွတ်ခံစာမျက်နှာပေါ်တင်လိုက်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ဘုန်းကြီးက စိတ် ရောဂါဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေ တဲ့အမှုပါ ဆိုတဲ့ သတင်းအတည်ပြုချက် ထွက်လာတဲ့အခါမှ ဝန်ကြီးက သူ တင် ထားတဲ့ဓာတ်ပုံကို ပြန်ဖြုတ်လိုက်ပါ တယ်။ အဲဒီလို ထိလွယ်ရှလွယ် သွေးဆူ လွယ်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ၊ အမုန်းပွားစေမယ့် မီဒီယံတွေကို ဖြန့်ဝေလာပြီဆိုရင်လည်း

ဒါမျိုးကို ဘယ်တော့မှ အားမပေးရ ပါဘူး။ သတိပြုဆင်ခြင်ကြရပါမယ်။ တကယ်တော့ စောစောက ပညာရှင် ကြီး ပြောတဲ့ အဓိကရုဏ်း ဖြစ်စေချင်တဲ့ သူတွေ၊ အဲဒီကနေ နိုင်ငံရေးအမြတ်ထုတ် လိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ လည်း ရှိနေကြတယ်ဆိုတာ ပြည်သူ တွေ သတိပြုစေချင်ပါတယ်။ အဓိ ကရုဏ်းတိုင်းက သွေးထွက်သံယိုမှုကို ဖြစ်စေတယ်ဆိုတာ မမေ့လိုက်ကြပါနဲ့။ အဲဒါကို ပြည်သူတွေကပဲ ခံကြရတာပါ။ သူပြောထားတဲ့ နောက်တစ်ချက်ဖြစ်တဲ့ ပညာမတတ်လို့ဆိုတာကလည်း ငြင်းလို့ မရတဲ့အချက်ဖြစ်နေတယ်။ ဟုတ်တယ် လေ ဆင်ခြင်တဲ့တရားဆိုတဲ့ ပညာမရှိ တော့တဲ့လူတွေကသာ သတ်ချင် ဖြတ် ချင်ကြတာ။ အဓိကရုဏ်းတွေကို ဖြစ်ချင် ကြတာ။ လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှာ အဓိ ကရုဏ်းတွေ၊ ရန်ပွဲတွေ၊ ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်ပေါ်ပြီဆိုရင် ဒါဟာ အဲဒီလူ့အဖွဲ့ အစည်းရဲ့ ပညာအဆင့်အတန်းကို ပြနေ တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့လူ့အဖွဲ့ အစည်းကို အဓိကရုဏ်းတွေဖြစ်ဖို့၊ ပညာမတတ်တဲ့၊ ဆင်ခြင်တဲ့တရား မရှိ တဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဖြစ်ကြောင်း မပြသ

မိပါစေနဲ့။ ညီညွတ်ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင် ပြရင်း မိမိတို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ပညာရှိ တဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရားရှိတဲ့ လူ့အဖွဲ့ အစည်းဖြစ်ကြောင်း ပြသကြစေချင်ပါ တယ်။

၁၉၈၄ ဆစ်ခ်ဆန့်ကျင်ရေးတွေ ဖန်တီးပြီး ဆစ်ခ်ဘာသာဝင်တွေကို အစု လိုက် အပြုလိုက်သတ်ပွဲတွေ လုပ်လိုက် ကြလို့လည်း အိန္ဒိယမှာ ဆစ်ခ်တွေ ကုန် သွားမယ်များ ထင်နေကြသလား။ အဝေးကြီးပဲ။ ဆစ်ခ်တွေ ပိုလို့တောင် တော်လာကြတယ်။ ပိုကြိုးစားလာကြ တယ်။

အိန္ဒိယရဲ့ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးကဏ္ဍတွေမှာ ပိုလို့တောင် အရေးပါလာတယ်။ နေရာရလာကြ တယ်။ ၂၀၀၄ မှ ၂၀၁၄ အထိ အိန္ဒိယနိုင်ငံရဲ့ အမြင့်ဆုံးရာထူး ဝန်ကြီး ချုပ်အဖြစ် ၁၀ နှစ်တိုင်တိုင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာ မန်မိုဟန် ဆင်းဟာ ဆစ်ခ်ဘာသာဝင်ပဲ။ ပြီးတော့ ဆစ်ခ်တွေ အများဆုံးနေထိုင်ကြတဲ့ ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်က ပုမ်းမျှလူတစ်ဦးချင်း စီရဲ့ ဝင်ငွေဟာ အိန္ဒိယနိုင်ငံရဲ့ ပုမ်းမျှလူ တစ်ဦးချင်းစီရဲ့ ဝင်ငွေထက် ၃ ဆ ပို

များပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက အကြမ်းဖက်တဲ့ ပြန်ခဲ့ကြလို့လည်း အမုန်းတရားတွေဟာ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော် ကြာလာသည့်တိုင် ရှင်သန်နေကြတုန်းပါပဲ။ ရန်ကြွေးတွေ က မပြီးဆုံးနိုင်သေးဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်က ဘတ်စ်ကားတွေပေါ် မှာ၊ လူစည်ကားရာနေရာတချို့မှာ '၁၉၈၄ ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး'၊ 'မီးတွေလောင်နေတုန်းပဲ'၊ 'တော် လှန်ရေးကြီး ဆင်နွှဲကြဖို့' စတဲ့ စတစ် ကာတွေ၊ ပိုစတာတွေကို ဒီနေ့အချိန်ထိ ကပ်ထားတာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒါ အမုန်းတရားတွေရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အမုန်းတရားတွေပေါ့။ တကယ့်ကို သတိပြု ဆင်ခြင်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒီဖြစ်စဉ်ကြီးထဲမှာ ကိုယ့်ကို အမှတ်ရစေ နေမယ့်သူကတော့ အင်ဒီရာဂန္တီပါပဲ။ တကယ်တော့ ဆရာ ပါရဂူ ဘာသာပြန် ခဲ့တဲ့ ချစ်သမီးထံသို့ စာအုပ်လေးက နေစပြီး ကိုယ်ဟာ အင်ဒီရာဂန္တီဆိုတဲ့ နာမည်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ရင်းနှီး နေခဲ့ပါတယ်။ သူမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အိန္ဒိယအမျိုးသမီးတွေရဲ့ ခံစားချက်ကို ရောင်ပြန်ဟပ်စေခဲ့တဲ့ စကားလေးတစ်ခု ဟိုးတုန်းက ရှိခဲ့ဖူးတယ်။

အလှမယ်ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာ ဒိုင် လူကြီးက 'သင်သာ အတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေ ထဲက အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ခဲဖျက် တစ်ခုလို ဖျက်ခွင့်ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် ဘယ် အဖြစ်အပျက်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်ချင်ပါ သလဲ'လို့ မေးခဲ့တာကို အိန္ဒိယအလှ မယ်လေးက 'အင်ဒီရာဂန္တီလုပ်ကြံခံရမှု ဆိုတဲ့အဖြစ်အပျက်ကြီးကို သမိုင်းထဲ ကနေ ဖျက်ပစ်လိုက်ချင်ပါတယ်'လို့ ဖြေခဲ့ဖူးတယ်။

အိန္ဒိယအမျိုးသမီးတွေရဲ့ စံပြဖြစ်ခဲ့ တဲ့၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံကို ဒုတိယ သက်တမ်း အရှည်ကြာဆုံး အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ တစ်ဦး တည်းသော အမျိုးသမီး ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ် ခဲ့တဲ့ သူမလို ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရခြင်းအတွက် အိန္ဒိယအမျိုးသမီး များနဲ့ ထပ်တူ တကယ့်ကို နှမြောတာသ

ဖြစ်မိပါတယ်။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကို စေတနာမှန်မှန်နဲ့ အုပ်ချုပ်ပေးမယ့် ခေါင်းဆောင်တစ် ယောက်ရဖို့ ခဲယဉ်းသလို နိုင်ငံတကာ က လေးစားတဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ် ယောက်ရဖို့ဆိုတာကလည်း ပိုလို့တောင် ခက်ခဲလှပါတယ်။ ဒီလို ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ကို ရပြီဆိုရင်လည်း တန်ဖိုး ထားတတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ သူဟာ ဘာသာတစ်ခုကို ခေါင်းဆောင်နေတဲ့ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်မဟုတ်သလို လူမျိုးစုတစ်ခုတည်းကို ဦးဆောင်နေရ တဲ့ လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်လည်း မဟုတ် ပါဘူး။

သူဟာ ဘာသာပေါင်းစုံ၊ လူမျိုး ပေါင်းစုံ နေထိုင်တဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့သင့်ပါဘူး။ ဒါကို သေချာနားလည်ပေးရပါမယ်။ မြန်မာ နိုင်ငံသားကို ဆင်းရဲငတ်မွတ်ခြင်းဘေးမှ လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားပေးနေတဲ့သူ တွေ၊ မြန်မာပြည်သူတွေ အသက်အိုးအိမ် ဘေးကင်းလုံခြုံစွာ နေထိုင်နိုင်ဖို့ ဆောင် ရွက်ပေးနေတဲ့သူတွေကို ကိုယ်တို့ ပြည် သူတွေကလည်း ပြန်ပြီး ကူညီ စောင့် ရှောက်ပေးကြရမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ နိုင်ငံအတွက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

ကိုယ့်အတွက် သတိပြုစရာတွေ၊ ဆင်ခြင်စရာတွေကို သင်ခန်းစာအဖြစ် ပြသပေးခဲ့တဲ့ ရွှေကျောင်းတော်ကြီးကို တကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်နေမိပါတယ်။ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ ကျောင်း တော်ကြီးကို တစ်ပတ်၊ပတ်ပြီး လှည့် ထွက်လာချိန်မှာတော့ အနောက်ဘက် ရွှေကျောင်းတော်ကြီးဆီမှ ပဲ့တင်သံတွေ ဟိန်းထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ သင့်ကြောင့် အဓိကရုဏ်းတွေ မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ သင့် ကြောင့် ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေကို မဆုံးရှုံးပါစေနဲ့။

မေတ္တာဖြင့်
■
ကေတုမာလာ

ကမ္ဘာ့ ခြံအမှတ် ၂၈

နံရံမြုပ် တိုက်ဘေး
တံခါးကို သော့လှည့်ဖွင့်ပြီး
တံခါးကို ခပ်ဆဆ ခေါက်
လိုက်သည်နှင့်-

‘မောင်မြတ်ကို လား
ကွ’

ခပ်မာမာ သူ့လေသံကို
ကျွန်တော် ကြားရပြီ။

အသံပြန်ပြုရင်း အဖွင့်
အပိတ်လုပ်ခဲ့သဖြင့် သံချေး
တက်နေသော တံခါးကို
တကယ့်ကယ့် တွန်းကာ အခန်းထဲ
လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် တံခါး
ပေါင်မှာ တွယ်နေသည့် ဝိုး
မျှင်တန်းက ကျွန်တော့် ခေါင်း
ပေါ် ဖြာခနဲ။ ကြောင်သေးနဲ့၊
အခန်းပြည့် စာအုပ်ပုံများဆီမှ
အောက်သိုးသိုးအနံ့ကလည်း
ဝေ့ခနဲ။ ကျွန်တော့်အသံ
ကြောင့် နောက်ဘက်ခန်းမှ
ပြေးထွက်လာသည့် သူ့ခွေး
ဘော်ဘီက ကျွန်တော့်ခြေ
အစုံကို တရှုံ့နှုတ်ရင်း ခုန်
ပေါက်မြူးပျော်နေသည်။

‘လကန်လောက်မှ ပြန်
ရောက်တော့မလားတောင်
အောက်မေ့နေတာ’

သူထိုင်နေရာ စာကြည့်
စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည့်
သခွားမွေးသီးအိတ်ကို ပြီး
ကြည့်ရင်း သူ ဆိုသည်။ သူ
က သခွားမွေးသီးကိုတော့
မက်မက်စက်စက် ကြိုက်သူ

ဖြစ်သည်။

‘မောင်မြတ်ကို ပြန်လာ
တာ အတော်ပဲ၊ ခင်မမက
သူ့အခန်းနေရာကို ဒီလကုန်
လူငှားထားမလို့လို့ အုပ်
ချုပ်ရေးမှူးကတစ်ဆင့် ပြော
ခိုင်းလိုက်တယ်။ မောင်မြတ်
ကိုလို တစ်ယောက်တည်း
သမားလို့တော့ ပြောတာပဲ
ကွ’

ခင်မမ ဟူသည့် သူ့
မြေးမနာမည်ကို သူ့နှုတ်မှ
ပြောရတိုင်း စိတ်မသက်သာ
ဟန်သည် သူ့မျက်နှာမှာ ပေါ်
လာစမြဲ။

‘ဟဲ့ ကြည် စ ရာ
မကောင်းတဲ့ သူဆိုတော့
ရုတ်တရက် လူငှားတင်ချင်
တဲ့ သူ့စိတ်ကူးကို စိတ်တော့
ထင်တယ်။ အပေါ်အောက်
တွဲနေရမယ့် မောင်မြတ်ကို
စိတ်ပျက်နိုင်တာမျိုး ဖြစ်လာ
မှာလည်း ဦးလေး မလိုလား
ဘူး’

ရှေ့ဖြစ်လာမည့်အရေး
တစ်ခုခုကြောင့် ကျွန်တော့်ကို
ကြိုတင်အားနာဟန် သူ ဆို
သည်။ သူ့အိမ်သည် ကိုလိုနီ
ခေတ် အထပ်ခိုးဂုက် ရှေးနှစ်
ထပ်တိုက် ဖြစ်သည်။ အပေါ်
ထပ်နှင့်အောက်ထပ် သီးသန့်
ရှိသည့် ကျွန်တော် နေသော
တစ်ဖက်ခြမ်း နှစ်ထပ်၏

အောက်ခံအခင်းမှာ အာစီ
ခေါ်သည့် အုတ်သားမဟုတ်
ဘဲ ပျဉ်ခင်းသာဖြစ်၍ အပေါ်
ထပ်၊ အောက်ထပ်နေသူ
တစ်ဦးဦးက ရမ်းကားသူဖြစ်
လျှင် ပြဿနာတက်နိုင်ကြောင်း
ကိုလည်း အတွေ့အကြုံအရ
သူ့ရော ကျွန်တော်ပါ သိနေ
ပြီ။ အိမ်ရှေ့တံခါးက လျှပ်
စစ်ဘဲလ်သံမြည်လာတော့ သူ
စကားပြတ်သွားသည်။

‘သူတရောင်စဉ်ကကွ
စာမူလာယူတာ’

စာကြည့်စားပွဲပေါ်က
တိပ်အနီနှင့် အမှတ်အသား
ပြထားသည့်စာအိတ်ကို သူ့ဆွဲ
ယူကာ တံခါးဆီ သူ လျှောက်
သွားတော့ ဘဲလ်သံကြောင့်
အပေါ်ထပ်ခိုးမှာ တဝုန်းဝုန်း
ဆော့နေသော ရွှေဝါတို့
ကြောင်သားအစီ သုံးကောင်
က ပြေးဆင်းလာကာ သူ့
နောက်သို့ လိုက်ကြသည်။
သူတို့နောက် ရောယောင်
လိုက်ပြေးသည့် ဘော်ဘီက
ထောင်ထားသည့် သစ်သား
ဆိုင်ဘုတ်တစ်ခုကို ဝင်တိုက်
သည်။ သူက သံပန်းဆွဲ
တံခါးကို မဖွင့်ဘဲ အပြင်သို့
လက်လှို၍ စာအိတ်ကိုပေး
ပြီး ပြန်ကွေ့လာတော့ အပြင်
ထွက်ဖို့ အခွင့်အရေးမရသော
ရွှေဝါတို့သားအစီတစ်တွေနှင့်

အတူ ဘော်ဘီပါ အပေါ်ထပ် ခိုးသို့ တဝန်းဝန်း ပြန်တက် ပြေးကြသည်။

‘နောက်လာမယ့် အိမ် ၎င်းက တစ်ကိုယ်တည်း သမားမဟုတ်ရင်လည်း ဘော် ဘီနဲ့ ရွှေဝါတို့လို အကြောင်း သင့်နေတတ်ရင်တော့ ဖြစ်တာ ပါပဲ ဦးလေးရာ’

ကျွန်တော့် အရွှန်း ဖောက်စကားကို သဘော ကျသလို သူ တစ်ချက် ရယ် သည်။

‘သူတို့တစ်တွေ အုပ် လိုက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်ဆော့ နေတာမြင်ရင် တစ်ခါတစ်ခါ တွေးမိတာ ရှိတယ် မောင် မြတ်ကိုရ၊ ကမ္ဘာ့ရန် ကြောင့် နဲ့ ခွေးကို တစ်အိမ်တည်း ဘယ်လိုချစ်ခင်နေရမယ်လို့ သွန်သင်နိုင်တဲ့ ငါက ဒီသွေး တော်သားစပ်တဲ့ မြေးမနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လူသိရှင် ကြား ရန်ဖြစ်နေရသလဲလို့’

လတ်တလော ရင်ဆိုင် နေရသော ပြဿနာကို စိတ် ကုန်စိတ်ပျက်လွန်းဟန် သူ မျက်နှာမှာ ပြန်ပေါ်လာတော့ ကျွန်တော်လည်း နှစ်သိမ့်နိုင် စရာ စကားရှာမရစွာ ခပ်စော စောက ဘော်ဘီတိုက်သွား သည့် အစိမ်းရောင်သစ်သား ဆိုင်းဘုတ်ကိုသာ ပြန်သွား ကောက်မိသည်။ ‘အရုဏ် သစ် အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်း များ’ ဆိုင်းဘုတ်မှာ ဆေး သားတချို့ပင် ပျက်ပြယ် အောင် ဟောင်းနွမ်းလှပြီ။

သူ့အိမ်သို့ ကျွန်တော် စုရောက်လာသည့် လွန်ခဲ့ သော နှစ်နှစ်က ‘အရုဏ်သစ် အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းများ’

ဟူသည့် ဤဆိုင်းဘုတ်သည် ခြံအမှတ် ၂၈ ဟု အုတ် ကမ္ဗည်းရေးထိုးထားသည့် သူ့ခြံဝ အုတ်တံခါးပေါ်မှာ ခုံခုံညားညား ရှိနေခဲ့တုန်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က သူ၏ အခကြေးငွေနှင့် အချိန်ပိုင်း သင်တန်းများက နာမည်ရ သလို ရုံးချိန်၊ ကျောင်းချိန် လွတ်သည့် မနက်ချိန်နှင့် ညခင်းပိုင်းများမှာ ဖွင့်လှစ် ပေးသည့် ပညာဒါနသင် တန်းများကြောင့်လည်း အရုဏ်သစ်သည် ရန်ကုန်မြို့ ၏ နာမည်ကြီး အင်္ဂလိပ်စာ သင်တန်းကျောင်းများထဲမှာ ထိပ်တန်းက ပါနေခဲ့ချိန် လည်း ဖြစ်သည်။ မြို့ပတ် ရထားဘူတာမှ မဝေးလှ သော ကိုးထပ်ကြီးဘုရား ကားမှတ်တိုင်နှင့် သီရိလမ်း တစ်လမ်းသာ ခြားသော တည်နေရာကြောင့် ဆင်ခြေ ဖုံးရပ်က ပညာရှာလိုသူ လူ ငယ်များအတွက်တော့ အဆင် ပြေအရေးပါလှသည့် ကျောင်း လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ သီရိ လမ်းနှင့် နောက်တစ်လမ်း ခတ္တလမ်းကိုဆက်ထားသည့် ဤမေတ္တာလမ်းက ရှေ့မျက်နှာ စာ တောက်လျှောက်မှာ မြို့ ပတ်ရထားလမ်းနှင့် ခြားထား သည့် အုတ်တံတိုင်းသာဖြစ် ပြီး လမ်းဆုံးထောင့်ခြံဖြစ် သည့် သူ့ခြံနောက်ကျောက် ခြံကြီးဝန်းကျယ်များသာ ရှိ သည့် ခတ္တလမ်း ဖြစ်သည်။ သူ နေထိုင်ရာ မြေညီထပ်နှင့် နောက်ဘက် မြေပိုက် ဆက်

ထားသည့် သင်တန်းခန်းမ တွင် သူ့အဆုတ်ရောဂါ မဖြစ်ခင်ထိ အချိန်ပြည့်နီးပါး သူ စာသင်ခဲ့သည်။ သူ့အချစ် ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် တက္ကသိုလ်ဆရာ ကျွန်တော် အဖေသည်လည်း ပဲခူးမြို့သို့ မပြောင်းခင်ထိ သူ့သင်တန်း တွေမှာ စာလာပြပေးဖူး၍ ပညာဒါနကျောင်းတစ်ခု ဖြစ် လာဖို့ သူ ဘယ်လောက် အား စိုက်ကြိုးစားခဲ့သလဲ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါသည်။ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် သင်ကြားရေးပိုင်း သူ ဝင်မပါ နိုင်တော့ချိန်မှာတောင် မရပ် နားခဲ့သော သူ့အရုဏ်သစ် ကျောင်း ရပ်တန့်သွားစေရန် ကို သူ့မြေး ခင်မမက ဖန်တီး ပစ်ခဲ့သည်။ ခင်မမ၏ စည်း ဘောင်လွတ်သတင်းစာကြော် ငြာတစ်ခုသည် ကာယကံရှင် သူ့ကို မဆိုထားနှင့်၊ သူ့ကို ပိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်နေသည့် ကျွန်တော်တို့လို တူသားသ ဖွယ်မိတ်ဆွေများ၊ သူ့တပည့် ရင်းများကိုပါ ထိတ်လန့်ရွံရှာ စေခဲ့သည်။ သားသမီးရင်း မရှိသည့် မုဆိုးဖို သူက ညီမ ၏မြေးကလေးနှင့် မြေးမ ကလေးကို ဘယ်လောက် အရေးပေး ချစ်ခင်သည်ကို သူနှင့်ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေ တိုင်းက သိကြသည်။ မြေး မောင်နှမနှစ်ယောက်အတွက် အပေါ်၊ အောက် တစ်ခန်းစီ မေတ္တာနှင့် နေထိုင်ခွင့်ကို အကြောင်းပြုပြီး ခင်မမက အဘိုးဖြစ်သူ၏ မေတ္တာကို ပက်ပက်စက်စက် လုပ်ရက် ခဲ့သူပင်။ ခေတ်အခြေအနေ အရ မြေတန်ဖိုး ခန့်ယူကျော် လွှားတက်လာချိန်နှင့် အခြေ

အနေလိုက်ကစားတတ်သည့် စီးပွားရေးသမား ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ၏စကားမှာ ခင်မမ၏ မစား ရ ဝခမန်း ကွန်ဒိုအိပ်မက်က နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အဘိုးဖြစ်သူ ကို နားချလာစေသည်။ ကန် ထရိုက်တာ ဆိုသူလည်း ခေါ် လာတတ်၊ တိုက်တွန်းအရေး ဆိုတတ်သည်။ သူ့ခြံမှာ မေတ္တာလမ်းထောင့်ခြံ ဖြစ်၍ ကားဝင်ကားထွက်ရသည်ဆို ရုံအနေအထား ကောင်းပေမဲ့ ရပ်ကွက်အနေအထားမှာ သူ တစ်ခြံတည်းကွက်ပြီး ကွန်ဒို ဆောက်ရမည့်အခြေအနေ မရှိ ပေ။ ကားတစ်စင်း ရှောင် သာရုံ လမ်းကျဉ်းကြောင့် သာမန်ကန်ထရိုက်တိုက်ပင် မဝင်သည့်တစ်ဆယ့်လေးအိမ် သော မေတ္တာလမ်းသားများ သည် သူတို့တစ်သက် လေး စားခဲ့သည့် သူ့ထံသို့ ခင်မမ ၏ စနက်နှင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မျက်နှာတင်းတင်း ရောက်လာဖူးကြသည်။ သူ နှင့် အတော်အတန်ရင်းနှီး သည့် လမ်းလူကြီး ဦးကျော် နိုင် ရောက်လာသည့်နေ့က ကျွန်တော် ရှိနေခဲ့သည်။

‘ဆရာရယ် ကျွန်တော် တို့လည်း ဆရာပညာဒါန ကျောင်းကြောင့် လမ်းဂုဏ်နီ ခဲ့တာကို အမြဲကျေနပ်ခဲ့တာ ပါ။ ခုဟာက ဆရာခြံ အဆင့် ပြောင်းလဲလိုက်တာနဲ့ ကန် ထရိုက်တွေ အမြဲ စကားပြော ရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ နောက် ဘက်ခြံတွေပါ အကျိုးရှိမှုနဲ့ စဉ်းစားပါ။ ခင်မ ပြောတာ လည်း သဘာဝကျနေတာပဲ တခြား ဆင်ခြေဖုံးနေတဲ့ ဣယဝယ်၊ ကျောင်းပြောင်း ရွှေ့ပြီး ဒီနေ့နံနက် ရုန်း

အကျိုးအမြတ်ကို အကျိုးရှိ
တာတွေမှာ သုံးနိုင်ဦးမှာပဲ။
ဇုတ်တရက်တော့ ခင်မက ဒီ
အိမ်ဟောင်းက မေတ္တာနဲ့
နေခွင့် အခန်းထက် အသစ်ရ
မယ့် ကွန်ဒိုတစ်ခန်း အပိုင်
လိုချင်တဲ့ လောဘလို့ ထင်ရ
ပေမဲ့ အကုန် အကျိုးရှိမယ့်
ထိခွယ်လည်း ဖြစ်နေတော့
စဉ်းစားပါ ဆရာ၊ လမ်းထဲက
လူတွေ ခုဆို ဆရာကို တစ်
မျိုး ဖြင်နေပြီ’

ပကတိအခြေအနေနှင့်
ထင်းကွာသည့် မက်လုံးမှာ
ရောယောင်နေရှာသည့် လမ်း
လူကြီးကို သူ့မမျှာ စိတ်ပျက်
လက်ပျက် ကြည့်ရုံအပြင်
မတတ်နိုင်ရှာခဲ့။

ငါးကြိမ်မြောက်အဖြစ်
ခင်မနှင့် ရင်းနှီးသည့် ကန်
ထရိုက်တာ လုပ်ငန်းရှင်
နောက်လာသည့်နေ့ကလည်း
ကျွန်တော့်ကို သူ ခေါ်ထား
ခဲ့သည်။

‘တကယ်လို့ ဆရာက
သင်တန်းပိုတစ်ပစ်ရမှာမို့
သဘောမတူတာဆိုရင် ကျွန်
တော်တို့ ပြန်ညှိချင်ပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ ဆောက်နေချိန်
ရွှေရမယ့် သင်တန်းနေရာ
စဉ်းစားထားတာ ကျွန်တော်
မှာ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့
ကျွန်တော်က မဖြစ်နိုင်တာ
မျိုးကို ပြောသူလည်း မဟုတ်
ဘူး၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ လုံး
ချင်းတိုက်ဆိုတာမျိုးက သိပ်
ဈေးမြင့်သွားတော့ ကွန်ဒို
လောက်ဆိုရင်ကို ဝယ်ချင်သူ
တွေက ကျွန်တော်မှာ အဆင်
သင့်ရှိပြီးသား။ ဒီနားတစ်ဝိုက်
ကွန်ဒိုဆောက်နိုင်လောက်တဲ့
လေးဆယ်၊ ရှစ်ဆယ် မြေ
အကျယ်ကလည်း ဆရာခြံ

တစ်ခုသာရှိလို့ ကျွန်တော်
လည်း ဒီလောက် အပင်ပန်းခံ
ပြောနေရတာပါ။ ဆရာ
သဘောတူတာနဲ့ ရက်ပိုင်း
အတွင်း စ၊ နိုင်အောင်ကို
လမ်းကြောင်းဝင်ပြီး ကျွန်တော်
လုပ်နိုင်ပါတယ်’

သူ သဘောကျနိုင်မည့်
စကားလုံးမျိုးဖြင့် စကား
စ၊လာသည့် ကန်ထရိုက်တာ
ကို ဆက်လက်သည်းခံနိုင်
စွမ်းမရှိတော့သည့် သူက
လည်း ထိုနေ့က အပြတ်
ပြောခဲ့သည်။

‘ခင် ဗျားကလည်း
ခင်ဗျားနယ်ပယ်မှာ ဘယ်
လောက် ကျွမ်းကျင်၊ ဘယ်
လောက် ပိုင်နိုင်လို့ မအပ်စပ်
တဲ့ ဒီနေရာမှာ ဆယ်ထပ်
ကွန်ဒိုဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို
လာဆွယ်နိုင်သလဲ ကျွန်တော်
မသိဘူး၊ ကျွန်တော် လေ့လာ
မိသလောက် ပြောရရင်
ကျွန်တော့်ခြံနေရာက ရှေ့
ဘက် မြေနှိမ့်ရထားလမ်း
နေရာဖြစ်တယ်၊ ကိုက်တစ်ရာ
အတွင်းမှာ ရေမြောင်းကျယ်
ရှိလို့ မြေသားကျစ်လျစ်မှုနည်း
တယ်။ ဒီလိုအနေအထား
ဟာ ဆယ်ထပ်မပြောနဲ့၊
ခြောက်ထပ်တိုက်တောင်
မဆောက်သင့်တဲ့နေရာလို့
Soil Test သုတေသနလုပ်
နေတဲ့ တပည့်အကူအညီနဲ့
ကျွန်တော် စမ်းဖူးတယ်။
ပညာရပ်နဲ့ နောက်ဖြစ်မှာ
မတွေ့ဘဲ လတ်တလော
ငွေဖြစ် ဆောက်ချင်ကြတဲ့ထဲ
တော့ ကျွန်တော် မပါဘူးဗျ။

ပြီးတော့ ခင်မမက ကျွန်တော့်
ခြံ၊ ဒီအိမ်က အခန်းတစ်နေ
ရာကိုသာ နေထိုင်ခွင့်ရသူပဲ။
သူ အားသန်နေတာတစ်ချက်
နဲ့ တကယ့်ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်တဲ့
ကျွန်တော့်သဘောကို မလေး
မစားမလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်
လိုအပ်ရင် ဆက်သွယ်ပါမယ်’

ထိုသည်၏ နောက်ရက်
အနည်းငယ်မှာတော့ သတင်း
စာနှစ်စောင်တွင် ခင်မမ၏
အများသိစေရန်ဟူသည့် ထူး
ဆန်းသော ကြော်ငြာသည်
ခြံအမှတ် ၂၈ ကို လူသိ များ
သထက် များစေခဲ့သည်။ ပိုင်
ရှင်ဖြစ်သူ ဦးတင်ထွဋ်၏
အမွေခံမြေးမဖြစ်သူ ဒေါ်
ခင်မမ မသိဘဲ ခြံအမှတ် ၂၈
ကိုဝယ်ခြင်း၊ ငှားခြင်း၊ ကန်
ထရိုက်ဆောက်ခြင်းများ ပြု
လုပ်ခြင်း မရှိရတဲ့။ ထိုအချိန်
ရောက်ခါမှပင် သူ မြေးမ၏
နှစ်ရှည်စိမ့်ကိန်းကို သူ ရိပ်မိ
စိတ်ထိခိုက်ရရှာသည်။ ခင်မ
မ အိမ်ထောင်ကျစေကာ လုပ်
ငန်းသုံးယာယီအတွက်ဆို၍
အတိုးကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုး
ခွင့်ပြုထားသည့် ခြံအမှတ်
၂၈၊ လက်ဝဲဘက် ပထမထပ်
ဟူသည့် နာမည်ပေါက် ဖုန်း
စာအုပ် လိပ်စာတစ်ခုနှင့်ပင်
တိုင်းသိပြည်သိ ထ၊ကြေညာ
နိုင်သည့် စက်ဆုပ်ဖွယ်အခြေ
အနေက လူရိုး၊ လူမှန်ကြီး
သူ့ကို ထိချက်နာစေခဲ့သည်။

‘ရယ်စရာ သိပ်ကောင်း
တဲ့ လောကကြီးပါလားကွ
ဟေ’

သတင်းစာ ကြော်ငြာကို
အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ဖတ်ကာ ဒီ
စကားကိုသာ ရေရွတ်ရင်း
ခြောက်ကပ်ကပ် သူ အော်
ရယ်နေခဲ့သည်။ ထိုနေ့က

သူ့ကို စိတ်လက်မကောင်းစွာ
ကြည့်ရင်း တ၍မ၍ အဆက်
မပြတ် မြည်နေသော တယ်
လီဖုန်းသံများ တိတ်သွား
အောင် သူ့ခွင့် ပြုချက်
မတောင်းတော့ဘဲ ဖုန်းကြိုး
ကို ဆွဲဖြုတ်ပေးခဲ့ရသည်။
လောဘမိုင်းကြောင့် စုံလုံး
ကန်းသွားဟန်ရှိသော ခင်မမ
ကတော့ အိမ်ထောင်ကျပြီး
ယောက်ျားအိမ် သူမ လိုက်နေ
ကတည်းက ပစ်ထားခဲ့သော
သူ့အခန်းကို သော့အထပ်
ထပ် လာခတ်သည်။ ကွန်ပျူ
တာစာလုံးမည်းကြီးများနှင့်
လည်း သူ့အခန်းတံခါးဝမှာ
လာချိတ်သွားသေးသည်။
ဤအခန်းနှင့် ပတ်သက်၍
အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာရှိပါ
က ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ကျွန်မ ဒေါ်
ခင်မမထံသာ ဆက်သွယ်ပါ
ရန်တဲ့။

နယ်ခရီး မရှိ၍ သူမ
လာချိန် ကျွန်တော်နှင့်ဆုံလျှင်
ဟိုစဉ်က မောင်နှမသဖွယ်
ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရသော ခင်မမ
မှ ဟုတ်ပါလေစဟု တွေးမိ
အောင် ခင်မမ ပြောင်းလဲသွား
ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ
အပို တစ်စုံ ပေးထားသည့်
သော့ပုံနှင့် နံရံမြှုပ်ဘေးတံခါး
ကို ကျွန်တော် ဖွင့်နေစဉ်
တစ်ရက်၊ တစ်ဖက် အခန်းမှ
အခန်းလာကြည့် ပြန်ထွက်
လာသော ခင်မမက စူးစူးရှရှ
စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောသွားခဲ့
ဖူးသည်။

‘စောင့်ကြည့်ဦးမယ်၊
ရန်ကုန်မြို့ရဲ့လူစိတ်ဝင်စား
စရာ မှုခင်းသတင်းတစ်ခု
ဘယ်တော့တိုးလာမလဲလို့။
ဆုတောင်းပါတယ် သူစိမ်း
တစ်ရံဆံတွေသာ အားကိုး

ယုံစားတတ်တဲ့ ငါ့အဘိုး
မကြားစုံစရာတွေ မကြုံပါစေ
နဲ့

ဒေါသကြောင့် မိုက်ခနဲ
ဖြစ်သွားတာက ထိုဇာတာ
ပေမဲ့ ရက်ရှည် ခရီးထွက်ရ
တတ်သည့် စည်လမ်းညွှန်
ကျွန်တော့်မှာ နယ်ရောက်
နေတိုင်း ခင်မမ၏ ယိုးစွပ်
စကားက စိတ်တစ္ဆေ ဖြစ်မှန်း
မသိဖြစ်စေကာ နောက်ဆံ
တင်းနေတတ်တာ အခုအချိန်
ထိပင်။ စိတ်ထောင်းကိုယ်
ကြော ဖြစ်သွားသည့် သူ၏
ကျန်းမာရေးအခြေအနေနှင့်
ဦးစီးဦးဆောင်ကူညီပေးသည့်
တပည့်ဆရာ၏ နိုင်ငံခြား
ခရီးကြောင့် အရက်သစ်ကို
ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ပိတ်
ထားခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ပေါက်
အောင်ပင် ကြာခဲ့ပြီ။ ကျောင်း
ပြန်ဖွင့်နိုင်မည့် တပည့် ပြန်
လာချိန်မျှော်ရင်း သူ့ဝါသနာ
ဘာသာရေးဆောင်းပါး၊ ဘာ
သာစကား ဆောင်းပါးလေး
တွေရေးရင်း စိတ်ပျော်အောင်
နေရှာသည့် သူနှင့်အတူ
အရက်သစ်သည်လည်း အနိက်
အတန့်မျှ မူးမှိုန်ပျောက်ကွယ်
သွားသည်။

□
အမြဲ မှောင်ကုပ်နေ
သော သူ့အခန်းတွင် မီး
ချောင်းအသစ်များ ဆင်ပြီး၍
လင်းထင်းနေသည်။ သူ
သည် ထိုင်နေကျ သူ့စာ
ကြည့်စားပွဲဘေးက ပက်
လက်ကုလားထိုင်ထက်တွင်
ခါတိုင်းနေထွေထက် ပြီး၍
နေသည်။ နိုင်ငံခြားခရီးမှ
ပြန်ရောက်လာသော သူ့အား
ကိုးသည့် သူ့ချစ်တပည့်နှင့်
ကျောင်းပြန်ဖွင့်ဖို့အရေး

တက်တက်ကြွကြွ ဆွေးနွေး
နေသည့် စကားပိုင်းမှာ သူ
တပည့် ဥပဒေပညာရှင် ရှေ့
နေလူငယ်က ဒုတိယအကြိမ်
မြောက် သူ့ဆန္ဒကို သူ့ဆရာ
သို့ထုတ်ပြောသည်။

‘ဆရာဘက်က မခံနိုင်
လွန်းလို့ ကျွန်တော်က ခဏ
ခဏ ပြောနေရတယ်။ ဆရာ
လက်မခံဘူး။ အခု က
ကျောင်းပြန်ဖွင့်မယ်ဆို ကိုယ်
မှန်ပေမဲ့ အများအပြင် ဂုဏ်
သိက္ခာအတွက် လိုကိုလိုအပ်
တယ် ဆရာ၊ ထင်ယောင်
ထင်မှား လီဆီယံကြေညာ
တာအတွက် အဘိုးဖြစ်သူနှင့်
အရက်သစ်ကျောင်းကို တောင်း
ပန်ကြောင်းတော့ သတင်းစာ
မှာပြန်ထည့်ပေးဖို့ ဥပဒေ
ကြောင်းအရ ခင်မမကို ဖိအား
ပေးရမယ်’

သူတပည့် ရှေ့နေ၏
စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော်တို့
စကားပိုင်း ရုတ်တရက်ခေတ္တ
တိတ်ဆိတ်သွားရသည်။ ပြ
တင်းအပြင်သို့ ခဏငေးနေ
ပြီးတော့ သူ စကားစ၊သည်။

‘မြေးမက ဒီလို လီ
ဆယ်ကြေညာတော့ ဆရာ
တကယ် ခံစားခဲ့ရတာ မှန်ပါ
တယ်။ ဒါက ဂုဏ်သိက္ခာ
အတွက် ဆရာ ရှက်ရွံ့ခံစား
ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။
မြေးနဲ့ အဘိုးကြားက သွေး
ရင်းသားရင်း ချစ်ခင်မှု၊ ယုံ
ကြည်ကိုးစားမှု ပျောက်ခဲ့တဲ့
လောကဓမ္မကို ဆုံးရှုံးသွားလို့
သိပ်ခံစားခဲ့ရတာ။ သူ ဒီလို
ပြန်ကြေညာလည်း ဒီဆုံးရှုံး

မှုက ပြန်မရဘူး။ ပြီးတော့
ဆရာမြေးမကို ဖြစ်စေချင်တာ
က သူလုပ်တဲ့အပြစ်ကို ပြန်
ကြောက်စေရတာထက် ပို
တယ်။ ကိုယ် ရသင့်ရထိုက်
တာထက် ပိုပြီး အဆမတန်
လောဘမသင့်စေတာ၊ သူ
တစ်ပါး ဥစ္စာအပေါ်မှာ လို
ချင်တပ်မက်မှုနဲ့ ပူလောင်
ပြင်းပြ မဖြစ်စေချင်တာတွေ
က မောင်ရဲလွင် ပြောတဲ့
ဥပဒေနဲ့ ဖိအားပေးခိုင်းလို့
ရနိုင်မှာတဲ့လား။ လွန်ခဲ့တဲ့
အပတ် သူ့မွေးနေ့က ဘာ
စိတ်ကူးပေါက်တယ် မသိ၊
အသီးအနှံခြင်းကြီးနဲ့ ဆရာကို
လာကန်တော့ပါတယ်။ ဆု
ပေးရင်း ဒီစကားကိုပဲ ဆရာ
သူ့ကို ပြောလိုက်ပါတယ် ။
ဘိုးလေးက မေတ္တာနဲ့ နေခွင့်
ဆိုတာ သမီး ဒီအိမ်မှာ နေနိုင်၊
မနေနိုင်တာနဲ့ မဆိုင့်တော့
ဘူး။ ငါမနေနိုင်တာနဲ့ ငါ့
အခန်းနဲ့တန်တဲ့ တန်ဖိုး ငါပြန်
ယူလို့ရတယ် မတွက်ရဘူး။
သမီးအစ်ကို ဖိုးသားကို
ကြည့်၊ မေတ္တာနဲ့ နေထိုင်ခွင့်ကို
သူ ကောင်းကောင်း နားလည်
တယ်။ သူ ဒီနိုင်ငံမှာ မနေနိုင်
တာ သေချာတာနဲ့ ဘိုးလေး
ကိုတောင် အခန်းပြန်ပေးသွား
တာပဲ။ ဘိုးလေးက အိမ်
ဟောင်းကြီးပဲ ဆက်နေပါစေ၊
တိုက်သစ်ပဲ ဆောက်ပါစေ ဖိုး
သားနဲ့ သမီးအတွက် မေတ္တာ
နဲ့ နေထိုင်ခွင့်ဆိုတာ အမြဲပေး
ထားမှာပဲ။ သမီးတို့ဘက်က
လည်း တစ်ယောက်တည်း
သမား ကိုယ့်အဘိုးရဲ့ ဆန္ဒ
အမှန်က ဘယ်လိုဆိုတာ နား
လည်ဖို့ ကြိုးစားပါလို့ ဆရာ
သေချာရှင်းပြလိုက်ပါတယ်၊
ခင်မမ နားလည်ကောင်းစေရဲ့

အောက်မေ့ရတာပါပဲ’

သူတပည့်နှစ်ယောက်
ကို ကားနားထိ ထွက်နှုတ်
ဆက်နေသော သူ့ကိုကြည့်
ရင်း ကျွန်တော့်မှာ သူ့ကို မေး
ချင်သည့်မေးခွန်းတွေ ပြည့်
လာသည်။ ဒါကို သူလည်း
ရိပ်မိဟန် ရှိသည်။

‘ခင်မမကို အလုံးစုံ ယုံ
ကြည်နိုင်လို့လား ဆိုရင်တော့
ဖြေစရာစကား အဆင်သင့်
မရှိသေးဘူး မောင်မြတ်ကိုရ၊
ဒီအတွက် ကောင်းကျိုး၊ ဆိုး
ကျိုးတွေလည်း ခံနိုင်အောင်
ကြိုးစားရမှာပါပဲ။ ဘာလို့လဲ
ဆိုတော့ ငါတို့က ဒီခြံကြီးထဲ
မှာ နေမှ ရမယ့်၊ မတော်ချင်
လည်း မရတဲ့ မိသားစုဝင်
တွေ ဖြစ်နေခဲ့တာကိုး’

အိမ်ဘက်ပြန်လျှောက်
လာရင်း ခုထိ ချိတ်ထားဆဲ
ခင်မမ၏ အခန်းဝင်ပေါက်
ရှေ့က ကြော်ငြာစာရွက်တို့
မြင်တော့ သူ ပြီးကာ တစ်နဲ့
တစ်ခု တွေးမိဟန်ဖြင့် ခေါင်း
တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ကျွန်
တော့်ကို သူ ထပ်ပြောသည်။

‘ခင်မမ လာကန်တော့
တဲ့ သစ်သီးခြင်းထဲမှာ သခွား
မွေးသီးကလွဲရင် ကျန်တဲ့
သစ်သီးတွေမျိုးစုံနဲ့ကွ မောင်
မြတ်ကိုရ’ သူ့စကားထံ
သူ့ဘာသာ သဘောကျဟန်
ခြောက်ကပ်ကပ် အော်ရယ်
လိုက်သော သူ့အသံကြောင့်
ခြံထောင့်ပုန်းညက်ပင်မှ ငှက်
တစ်ကောင် သုတ်ခနဲ ပျံ့ဖြော်
သွားသည်ကိုသာ ကျွန်တော်
လိုက်ငေးကြည့်နေလိုက်
သည်။ ။

ဆေးဆေး

အဲသည်နေ့က
 ရွာနေသော မိုးသည်
 ဘယ်တော့မှ
 မစဲတော့မည့်ပုံနှင့်
 ဖြစ်သည်။
 ရွာနေပုံကလည်း
 ဘယ်တုန်းကမှ
 မရွာဖူးသေးသော
 အညာသားပုံနှင့်
 မိုး ဖြစ်သည်။
 တကယ့်ကို
 အုန်းအုန်းဒိုင်းဒိုင်းနှင့်
 ရွာနေခြင်း ဖြစ်သည်။
 ထိုနေ့သည်...။

ထိုနေ့သည်
 မိုးလေဝသနှင့်
 ဇလဗေဒဌာနမှ
 မိုးရွာမည်၊ ရွာရန်
 ရာခွန်း ရှစ်ဆယ်ရှိသည်၊
 နေရာကွက်၍
 မိုးကြီးနိုင်သည် စသဖြင့်
 ကြိုတင်
 ကြေညာထားသည့်နေ့လည်း
 ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ်
 ကြေညာချင်မှလည်း
 ကြေညာထားပေလိမ့်မည်။
 သို့သော် အမှန်တကယ်
 မိုးရွာခဲ့သောနေ့လည်း
 ဖြစ်သည်။
 သူ မယုံကြည်သည့်
 သတင်းများတွင်
 မိုးလေဝသ
 သတင်းသည်လည်း
 တစ်ခုအပါအဝင်
 ဖြစ်သည်။ သူ ကြားနေကျ
 သတင်းရုပ်ဝန်း
 များထက်တော့
 အနည်းငယ်
 ယုံကြည်ဖွယ်ကောင်းသည်။
 နောက်ပြီး ဒီသတင်းက
 ပွင့်လင်းမြင်သာသည်။
 ရွာရန် ရာခွန်း ရှစ်ဆယ်

စိုရုံလေးဝဲ

၅၃၁၂၂၂၂၂

ဆိုသော်လည်း ရွာချင်လျှင် ရွာမည်။ မရွာလျှင်လည်း ရသည်။ ထိုသတင်းမှားအတွက် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မိုးလေဝသရုံးရှေ့သွားကာ စီတန်းဆန္ဒပြခြင်းမရှိသည်က သက်သေဖြစ်သည်။ သူသည် ဂျာနယ်လစ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ ကြားသိတွေ့မြင်နေရသည့် တစ်ရာရာခိုင်နှုန်း သေချာသည့် သတင်းများသည် ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သေချာသည်ဆိုသော မိုးလေဝသသတင်းလောက်ပင် မှန်ကန်မှုမရှိသည်ကို တွေ့နေရသည်။ အချို့ချက်ကြည့်ရလျှင် နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမျှပင် မမှန်သည်က အထင်အရှားဖြစ်သည်။ သတင်းဦး၊ သတင်းထူး ဖြစ်ဖို့အတွက် သူ ကင်မရာတကားကားနှင့် နေရာအနှံ့ ခြေဆန့်သည်။ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသော နေရာများ၊ ကျိတ်ကျိတ်နှင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ်လှုပ်ရှားနေသော နေရာများသို့ ရောက်ဖြစ်သည်။

ဒါက ဒီလိုရှိတယ်ဗျ။ ဒီကိစ္စမှာ အရေးကြီးဆုံးက...

ဆယ်တန်းတွင် ဓမ္မဓိဋ္ဌာန် မေးခွန်းများကို တစ်ခုမကျန် မှန်အောင် ဖြေခဲ့ဖူးသည်ဆိုသော ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ဆရာကြီးများ၏ သုံးသပ်ချက်များ။

ကျုပ်တို့က ကိုယ်တိုင် လှုပ်ရှားနေတာဗျ။ ကျုပ်တို့လောက် ခင်ဗျား သိဦးမလား

ရုတ်တရက် မြည်ဟည်းသွားသည့် မိုးခြင်းသံကြောင့် အတွေးလွန်နေသဖြင့် လန့်သလို ဖြစ်သွားသည် မိုးရွာထဲမှာ... မိုးခြင်းသံကြောင့် စာရေးဆရာမ ဖြစ်သွားသည့် အသိတစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသည်

ခံယူသိမြင်မှုများ။ (ထိုသူက တကယ့်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ အထက်တန်းကျောင်းတွင် တစ်တန်းတည်း တက်ခဲ့ဖူး၍ ထိုသူ အကြောင်းကိုတော့ သူအတော်အတန် သိသည်။ တကယ့်လက်တွေ့သမား ဖြစ်သည်။ တစ်ရက် သိပ္ပံလက်တွေ့ခန်းထဲတွင် မည်သည့်ဆေးရည်နှင့် မည်သည့်ဓာတ်ကို ပေါင်းစပ်ကာ လက်တွေ့စမ်းသပ်လိုက်သည်မသိ။ ဂုန်းဆိုသော အသံကျယ်ကြီးကြားပြီးသည့်နောက် ဆရာ၊ ဆရာမများနှင့် ကျောင်းသားများ ရောက်သွားချိန်တွင် ကျောင်းဓာတ်ခွဲခန်းထဲရှိ သူထံတွင် မျက်တောင်မွေးမရှိ၊

မျက်ခုံးမွေးမရှိ၊ ဦးစွန်းဖုတ်ပင် မရှိတော့ချေ။ ထိုစဉ်ကတည်းက ဖြန့်မပေါက်တော့သည့် အမွေးအမှင်များကြောင့် သူ့မျက်နှာသည် ပြောင်တင်းတင်း ဖြစ်သွားသည်။ ယခုအချိန်ထိတိုင် ပြောင်ဆဲ၊ တင်းဆဲ ဖြစ်သည်။)

ကလေးတောင် သိတယ်ဗျ။ တစ်နဲ့တစ်ပေါင်းရင်... နှစ်နဲ့တစ်ပေါင်းရင် ရလာမယ့် အဖြေတွေကို အားလုံးက သိကြပြီးသား။ ခက်စွာက ဒီလောက် ကိန်းသေနေတာ ရလဒ်တွေက ဘာလဲ၊ ဘယ်ကို ဦးတည်နေတာလဲ၊ အရှင်းကြီးဗျ...

ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို အတိအကျ တွက်ချက်ပြတတ်ကြသည့် ဂဏန်းကျေသည့် သင်္ချာသမားကြီးများ၏ တွက်ချက်သုံးသပ်ကြပုံများ။ ပုံသေနည်း အမျိုးမျိုးနှင့် တွက်ချက်ကြသည့်အတွက် အဖြေတွေကလည်း အမျိုးမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအဖြေအမျိုးမျိုးမှာပင် အဖြေမှန်မဟုတ်သည့် ရလဒ်တွေချည်း ဖြစ်နေသည်က ထူးဆန်းသည်။ ပုံသေနည်းတစ်မျိုးတည်းနှင့် အဖြေတစ်မျိုးတည်း ဖြစ်ခဲ့လျှင်တောင် ဒါဟာ အမှန် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သူတို့ လက်ခံလာအောင် မည်သည့် တန်ခိုးရှင်မျှ ရှင်းပြနိုင်မည် မဟုတ်ဆိုသည်ကတော့ သေချာသည်။ ဘဝမှာ တစ်နဲ့တစ်ပေါင်းပြီး နှစ် မဖြစ်တာတွေ၊ နှစ်နဲ့တစ် ပေါင်းပြီး သုံး ဖြစ်မလာသည့် ကိစ္စရပ်တော်တော်များများကို သူတို့မသိကြ။ သူတို့ သိသည်က

သူတို့ အသုံးပြုထားသည့်စံ၊ ပေတံလျော့ကျ မသွားရေးဖြစ်သည်။ သိခဲ့ဖူးသည့် ရလဒ်အဖြေလေးများကို အဆာဆုပ်ကိုင်ထားကြခြင်းဖြင့် သူတို့၏ မျက်လုံးတွေကို စုံမှိတ်ထားခဲ့ကြသည်။ ဂဏန်းကျေသည့် ထိုသင်္ချာဆရာကြီးများအတွက် ရင်လေးသည်။ ထို့ကြောင့် ရင်ပေါ်စေ့ရန်အတွက် ထိုဆရာကြီးများအကြောင်း သူ မစဉ်းစားတော့။

ကျုပ်တို့ဘဝက လယ်ပဲဗျ။ လယ်မရှိတဲ့ လယ်သမား ဘာသွားလုပ်စားရမလဲ။ ဈေးဆိုင်ကဆန် အိုးထဲရောက်ဖို့ လွယ်များမှတ်နေလား...

လယ်သမားအယောင်ဆောင် ထန်းတက်စားသည့် ထန်းသမား၏ အမြင်မရှင်းဘဲ ရင်ရှင်းချင်သဖြင့် ခုန်ပေါက်ထွက်လာသော ထန်းခိုးစေ့စေ့ စကားသံများ။ အမြင့်တက်မှ ဝေးဝေးမြင်ရသည်ဆိုသည့် သီအိုရီအလွဲကြီးကို မည်သူကများ ထွင်ခဲ့ပါလိမ့်ဟု သူ မကြာခဏ စဉ်းစားမိသည်။ သာမန် လူတစ်ယောက်အတွက်မူ (ပြင်ပအကူအညီ မပါဘဲနှင့်) လူသားစကွဲဖြင့် မြင်နိုင်စွမ်းရှိသမျှ မြင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အမြင်အာရုံ ဝေဝါးနေသည့်လူတစ်ယောက်အတွက်မူ အမြင့်တက်လိုက်မှ ဘာမျှ မမြင်ရတော့ခြင်းမျိုးလည်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ အရေးကြီးသည်မှာ အမြင်ရှင်းရေးဖြစ်သည်။ အမြင်ရှင်းမှ ရှင်းစရာကိစ္စတွေကို ဖြေရှင်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ သူ

ဆိုကြည့်ယူဆသည့် အတွေးအမြင်လေးများကို ဂျာနယ်ဆက်မှာ အကွာရာ စဉ်သည်။ ကျေနပ်စရာပင် ဖြစ်သည်။

ကျေနပ်စရာမကောင်းသည်က ဘဝကို ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ထူထွါ ဖြတ်သန်းနေသည်ဆိုသော ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ဆရာကြီးများ၏ သုံးသပ်ချက်များ၊ ကိုယ်တွေ့ချဆိုသည့် လက်တွေ့သမားများ ပြောပြသည့် အကြောင်းအရာများ၊ အရာရာတို အတိအကျ တွက်ချက်ပြတတ်သည့် အတွက်အချက်သမားများ၏ အယူအဆများ၊ အတွာအသီးသီး လူတန်းစားအသီးသီးထဲမှ ထင်မြင်ယူဆချက်များ အားလုံးကို ပေါင်းစပ်ကာ ဘွဲ့တစ်ခုရထားသည့် (ကိုရင်ဝတ်တန်းက ဘွဲ့ကို ထည့်ပြီး ရေတွက်မထားပါ။ ငယ်စဉ်က ကိုရင် ခဏခဏဝတ်၍ သူတွင် ဘွဲ့များစွာရှိသည်။ မှတ်ပင် မမှတ်မိတော့။ လောကီဘွဲ့ကတော့ ဘီအက်စ်စီ တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။) သူ၏ ဦးနှောက်ဖြင့် ဖြစ်နိုင်ခြေ အရှိဆုံးသော ကောက်ချက်ကို ချကာ ဂျာနယ်ထက်တွင် စာစီသည်။ ထိုကောက်ချက်မှာ မိုးလေဝသ သတင်းလောကပင် မှန်ကန်ဖူးခြင်း မရှိသောအခါ ဂျာနယ်လစ်အဖြစ်မှ ဝတ္တုတိုလိုင်းသို့ ပြောင်းရန် စိတ်ကူးသည်။ ထို့နောက် ခြောက်လတွင် တစ်ပုဒ်ခန့်ပါသော ဝတ္တုတိုဆရာဘဝကို လုံးဝခံယူလိုက်တော့သည်။ ဝမ်းရောအတွက်မူ ပူစရာ မလိုခဲ့။ မိဘလုပ်စာကို မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့် အခန့်သား ထိုင်စားနေ

သည့် လူမျိုးကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မှန်ပါသည်။ သူ့ရွေးချယ်မှု မှန်ကန်သွားသည်ကို သိသည်။ ယနေ့လည်း အိမ်မှာနေမည်ဟူသော သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်သွားပြန်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် မိုးတွေက သဲသဲမဲမဲကို ရွာနေဆဲဖြစ်သည်။ လျှပ်စီးတွေက တဝင်းဝင်း၊ တလက်လက်နှင့် ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ရှိလှသည်။ မနက်ခင်းတုန်းက မိုးရွာမည့် အရိပ်အယောင်ပင် မရှိ။ နေသာမည့် နေ့တစ်နေ့၏ အရိပ်အယောင်သာ ပြခဲ့သည်။

ဝတ္တုတစ်ပုဒ်ပြီးအောင် ရေးမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် မနက် ဇနာရီတွင် အိပ်ရာမှ ထသည်။ အမေနှင့် အဖေက ညီမလတ်ရှိရာမြို့သို့ ဘုရားဖူးသွားနေသဖြင့် ထိုအချိန်ထိတိုင် သူ အိပ်ခွင့်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ကော်ဖီသောက်ပြီးနောက် စာရေးစားပွဲမှာ ထိုင်သည်။ ညဦးပိုင်းက အာရုံကွန်မြူးထားသည့် စာတိုလမ်းလေးသည် အိပ်ရာထက်တွင် အိပ်မက်နှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုင်းမိုင်းလေးလံသည့် သူ့ဦးခေါင်းထဲမှ မည်သည့် စာသားမျှ ထုတ်၍ မရတော့။ တစ်ခုခု လုပ်ဦးမှဆိုသော အသံနှင့် အိမ်ရှိ အုတ်ရေကန်ကို ရေဆေးသည်။ အုန်းဆံဖတ်နှင့် တိုက်သည်။ စွဲနေသည့် ရေညှိတချို့ကို သံဘရပ်ရှ်ဖြင့် ချွတ်သည်။ ရေကန်ဆေးပြီးနောက် နီနေသည့် ခြေထောက်နှင့် နံစောနေသည့် ရေညှိနံ့

တို့ကြောင့် ခေါင်းက ထိုးကိုက်လာသည်။ ရေတင်ရန် မော်တာဖွင့်လိုက်တော့ လျှပ်စစ်မီးက ဘယ်အချိန်ကတည်းက ပျက်သွားသည်မသိ။ ရေမချိုးရသဖြင့် အဝတ်ဟောင်းတစ်ခုနှင့် ကိုယ်လက် သုတ်သင်လိုက်သည်။

စာရေးမရသဖြင့် စာအုပ်စင်တွင်ရှိသည့် စာအုပ်များဘက် လှည့်လိုက်သည်။ မဖတ်ချင်ဘူးဆိုသော အဖြေကို ဦးနှောက်က အချက်ပြသည်။ အင်ဗာတာအားကိုးဖြင့် တိဗ္ဗိဖွင့်ကြည့်သည်။ အိုထူးဆန်းလှချည့်လား။ လိုင်းပေါင်း တစ်ရာကျော်သည့် စကိုင်းနက်တွင် သူစိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရမည့် တစ်လိုင်းမျှ မရှိ။ အကြံကုန်သဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် ခွေကာ ရောက်တတ်ရာရာ တွေးနေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်ထိ မိုးရွာမည့် အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရသည်မှာ သေချာသည်။ သားဖြစ်သည့် သူ့အပေါ်တွင် မိဘတို့၏ နောက်ဆုံးကျင့်ဝတ် ကျန်နေသေးကြောင်း စဉ်းစားပြီးနောက် မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားသည်ကလည်း သေချာသည်။

သူ အိပ်ရာနီးလာရသည်မှာ စိန်ခနဲ အေးစိန်သွားသည့် မိုးသက်လေကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် မြောင်းမြောင်းမြောင်းနှင့် သွပ်မိုးပေါ်သို့ မိုးစက်များစွာ ကျလာခဲ့သည်။ ပြောင်းလဲသွားသည့် ဝန်းကျင်ကို ငေးနေပြီး မကြာမီပင် အိပ်ရာထက်သို့ ပက်မိုးအဖြစ်နှင့် မိုးစက်များစွာ ခုန်ဆင်းလာ

သည်။ ပြောင်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

နောက်ဖေးတွင် လှန်းထားသော ရေကန်ဆေးစဉ် ဝတ်ထားသည့် ဘောင်းဘီတိုကြီးမှတစ်ပါး ခြံဝန်းထဲတွင် သိမ်းရုပ်စရာ အဝတ်မရှိသည်ကို သူ သိသည်။ တစ်ထပ်တိုက် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းကျနေသည့် မိုးသံများကြားမှ ဖောက်၍ အိမ်ရှေ့လမ်းမရှိ ဘောလုံးပြွဲမှ အသံတို့က တိုးထွက်လာသည်။ မိုးရေချိုးလျှင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားမိသည်။ တစ်ဝန်းလုံး ကွန်ကရစ်ခင်းထား၍ ရေမတင်သော်လည်း ရေတံလျှောက်မှ သွယ်တန်းထားသည့် ပိုက်တွင် မိုးရေတို့က အရှိန်ဖြင့် ပန်းထွက်စီးဆင်းနေသည်။ သူတို့အိမ်တွင် ထိုနေရာမျိုး သုံးနေရာရှိသည်။ ကားဂိုဒေါင်ထောင့်တွင်တစ်ခု၊ အနောက်တောင်ထောင့်တွင်တစ်ခု၊ အရှေ့တောင်ထောင့်တွင်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင် မိုးရေခံထားသည့် အုတ်ကန်တစ်ခု ရှိသည်။

ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ပျင်းတိပျင်းတွဲ ထိုင်ရင်း မိုးရေ ချိုးသင့်၊ မချိုးသင့် စဉ်းစားနေမိသည်။ မိုးရေမချိုးတောင် မိုးနှင့်ပတ်သက်သည့် ဝတ္တုတစ်ပုဒ်လောက် ရေးလိုက်ရလျှင်ကော။ ငယ်တုန်းက မိုးရေထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုခုကို အကဲဆေးဖြစ်ဖြစ် ရေးလိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်ထင်သည်။

ရတိ တရက် မြည်ဟည်းသွားသည့် မိုးခြိမ်းသံ

ကြောင့် အတွေးလွန်နေသဖြင့် လန့်သလို ဖြစ်သွားသည်။ မိုးရွာထဲမှာ...။ မိုးခြိမ်းသံ ကြောင့် စာရေးဆရာမ ဖြစ် သွားသည့် အသိတစ်ယောက် ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိ သည်။ သူ့ချစ်သူကောင်လေး က သွေးကင်ဆာနှင့် ဆုံးသွား သည်။ ထိုကောင်လေးနှင့် စတင် ဆုံစည်းခဲ့သည်က မိုး သည်းသောနေ့၊ သိပ်မကြီးလှ သည့် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက် တွင် ဖြစ်သည်။ မိုးခြိမ်းသံ ကြောင့် အကြောက်လွန်သွား သည့် မိန်းကလေးတစ် ယောက်...။ ထို့နောက်... ထို့နောက်မှာတော့။

ကောင်လေး သေဆုံး ပြီးနောက် ချစ်သူကို လွမ်း မော အောက်မေ့စိတ်၊ တမ်း တစ်တံဖြင့် မိုးရွာထဲမှာ ဆို သော အကြောင်းအရာလေး တစ်ခု မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာ ထက်သို့ တက်လာသည်။ စာပေစကားနှင့် ပြောရလျှင် ထိုစာမူလေးဖြင့် စာပေလော ကထဲ ရောက်လာသူလေး ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတိုဆရာမ အဖြစ် ထင်ရှားလာချိန်တွင် စာပေနယ်မှ ဆရာတစ် ယောက်နှင့်ပင် ဖူးစာဆုံ သည်။ ထိုဆရာက ပို၍ ပြတ် သည်။ ဆရာမ ရေးမည်မသိ။ သူ ပေါက်တတ်ကရတွေး ရင်း ပက်လက်ကုလားထိုင် ထက်တွင် ပျင်းကြောဆန့် လိုက်သည်။ ချတ်တရက် လက်သွားသည့် လျှပ်စီး

ဧည့်ခန်းမှာ
ချိတ်ထားသည့်
မိဘနှစ်ပါး
တွဲရှိက်ထားသည့်
ဓာတ်ပုံကို
မြင်လိုက်သည့်
ငွေရောင်ပေါင်
ကွပ်ထားသည့်
ဓာတ်ပုံထဲမှ
အမေက
သူ့ကို
ပြုံးကြည့်နေသည်
အဖေက
သူ့ကို
ပြုံးကြည့်နေသည်
ဟု
ထင်လိုက်သည်

အပြက်တွင် ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ် ထားသည့် မိဘနှစ်ပါး တွဲ ရှိက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံကို မြင်လိုက်သည်။ ငွေရောင် ပေါင်ကွပ်ထားသည့် ဓာတ်ပုံ ထဲမှ အမေက သူ့ကို ပြုံး ကြည့်နေသည်။ အဖေက သူ ကို ပြုံးကြည့်နေသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

‘ကောင်းကွာ၊ သိပ် ကောင်း။ မင်းမွေးထားရတာ ဒီအရွယ်ထိ ငါဘယ်နှခါများ ဂုဏ်ယူခဲ့ရဖူးလဲ။ ရေနံဆို ရေ နံ၊ ရွှေတွင်းဆို ရွှေတွင်း။ ခု လက်ထဲမယ် ကင်မရာတစ် လက် ရောက်လာပြန်ပြီ။ ဟို တဖျပ်ဖျပ်၊ ဒီတလက်လက် နဲ့။ မျောက်လက် ဝရစ်နီ ရောက်နေသလိုပဲ။ မလုပ်ဖူး

တာလည်း မရှိဘူး။ ဘယ် နေရာ ချွန်သလဲဆိုတော့လည်း ဘယ်နေရာမှ မချွန်ဘူး။ ဘာ လုပ်လုပ် ဟိုစပ်စပ်၊ ဒီစပ်စပ် နဲ့ မင်းတိုင်းကျေလုပ်တာကိုး။ စိုက်လိုက်မတ်တတ်ကို မရှိ ဘူး။ ဗမာပြည်မှာ ထမင်း ငတ်သေတဲ့ မသာတော့ မရှိ ဘူး။ ထမင်းဝ၊ တဲ့ လူတန်း စားထဲမှာ မင်း မပါတာတော့ သေချာတယ်။ တစ်ပြည်လုံး ရွာနေတဲ့ မိုးတောင် မင်းလို ကောင်အတွက် ဟင်း...’

မိုးခြိမ်းသံနှင့်အတူ သူ ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲပင် ပက် လက်ကုလားထိုင်မှ ထ၊လိုက် သည်။ ထို့နောက် ကဗျာ ကသီ အတတ်လဲကာ မိုးရွာထဲ သို့ ပြေးထွက်လိုက်သည်။ အေးစက်သည့် အထိအတွေ့ နှင့်အတူ မျက်နှာထက်သို့ မိုးစက်တွေ ခုန်ဆင်းလာ သည်။ ချမ်းစိမ့်သွားသဖြင့် အနည်းငယ် တုန်သွားသည်။ မိုးစက်များက သူထဲသို့ ဖြည်း လေးစွာ၊ ကျပန်းစွာ၊ ကောင်း ကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူ အံ့အားသင့်သွားသည်။ မိုးတိတ်ပြီ။ မိုးတိတ်သွားပြီ။ ရေတံလျှောက်နှင့် ဆက်ထား သည့် ပိုက်အောက်သို့ တိုးဝင် လိုက်သည်။ ပိုက်မှ မိုးရေ စက်တို့ ကြွက်မြီးတန်းနေပြီ။ အသံတိတ် ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး နောက်ဘက် မိုးရေခံထား သည့် အုတ်ကန်ဆီသို့ အပြေး အလွှား သွားသည်။

‘ဟင်...’
အုတ်ကန်အောက်ခြေ တွင် ပိတ်မထားဖြစ်သည့် အပေါက်လေးကို ကြည့်ရင်း သူ တက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်း ခေါက်သည်။ မိုးရေမချိုးရ

လည်း ရတဲ့ရေ ချိုးမှာပေါ့ဆို သော အတွေးနှင့် အိမ်ရှေ့ ဘက် ထွက်လာလိုက်သည်။ စိုရံလေးမျှသာ ရှိသည့် ရေ စက်တို့ကို ဒေါသနှင့် သပ်ပစ် လိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ပင် နှံအောင် မစိုလိုက်ရသည့် မိုးရေစက်တို့ကြောင့် ပူရှိမ်း ရှိမ်း၊ စေးကပ်ကပ်နှင့် နေရ ခက်လှသည်။ သုတ်သုတ် လှမ်းနေသည့် သူ့ခြေလှမ်းတို့ က အိမ်ရှေ့ရေကန် မရောက် မီပင် တုံ့ရပ်သွားကြသည်။ မနက်ခင်းတုန်းက ဆေးထား သည့် ရေကန်တွင် မီးပျက် နေ၍ ရေမဖြည့်ရသေးသည် ကို အမှတ်ရလိုက်မိစဉ် အမွေ စကားသံတို့က ဝေဝေဝဲဝဲ၊ တစ်ပြည်လုံး ရွာနေတဲ့ မိုး တောင် မင်းလို ကောင် အတွက်...။ သူ ကောင်းကင် ကို မော့ကြည့်လိုက်ရင်း...။ ‘တောက်...’

မိုးရွာပြီးနောက် ထွက် ပြုလာသည့် နေခြည်နုနု အောက်တွင် ခေါင်းငိုက်မိုက် ချကာ မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိ သည့် လူတစ်ယောက်ကို ထို အိမ်ရှေ့ ဖြတ်သွားသူများ သတိပြုမိမည်ဆိုက တွေ့နိုင် မည် ဖြစ် သည်။ ထို သူ သည်...။

အဲဒီနေ့က ရွာနေသော မိုးသည် ဘယ်တော့မှ မခဲ တော့မည့်ပုံနှင့် ဖြစ်သည်။ တကယ့်ကို သည်းသည်း ထန်ထန်နှင့် မိုးလုံးကျွတ်စွာ ရွာသွန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို မိုးသည် သူ့အတွက်တော့...။ ဟုတ်သည်။ သူ့အတွက် တော့ ထိုမိုးသည်...။

ခင်မိမော် နာရီတကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေသော်လည်း
ဘာမှ ထူးခြားမလာ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးများ
ကလည်း အပြင်သို့ တမျှော်မျှော်။ ကိုယ်ဝန်သည်တွေနှင့်
အတူတူ အဖော်အဖြစ် လိုက်ပါလာသော လူရောင်စုံများ
ကလည်း ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်။ ပြီးတော့ ကောင်တာနံ
မြင့်မြင့်ပေါ်မှာ ကျကျနန တိုင်နေသော သူနာပြုဆရာမဟု
ထင်ရသူကလည်း စာရင်းစာအုပ်ကို ရှေ့လှန်
နောက်လှန်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဤမြင်ကွင်းအားလုံးကို
ခင်မိမော် အလွတ်ရနေပြီ။ မရဘဲ နေပါမည်လား။
သူ ကိုယ်ဝန် သုံးလလောက်ကတည်းက ဤဆေးခန်း၊
ဤမြင်ကွင်းများနှင့် အကျွမ်းတဝင် ရှိနေခဲ့ရသည်။
အခုဆိုလျှင် သူ ကိုယ်ဝန်ခြောက်လကျော်၊ ခုနစ်လထဲပင် ရောက်

ပြီ မဟုတ်လား။

ဤဆေးခန်းသည်
နာမည်ရထားသော သားဖွား
နှင့် မီးယပ်အတွေးက ဆေးခန်း
ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဆေး
ခန်း၌ တိုင်သော ဆရာဝန်
ကား ဆေးရုံကြီးတစ်ခု
လက်ရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်
နေသောသူ ဖြစ်၏။ ပြင်ပ
ဆေးခန်းသုံးခုလောက်တွင်
အချိန်ပိုင်းဖြင့် တိုင်သူရှိ
လာမည့်အချိန် အတိအကျ

အဆိုးဆုံး
အဆိုးဆုံး
အဆိုးဆုံး

ရေးထားသော်လည်း ဘယ်
သောအခါမှ အချိန်မှန်မှန်
ရောက်လေ့ မရှိပေ။

မည်မျှ မွေးဖွားဖို့
အခက်အခဲ ဖြစ်နေပါစေ
ဒေါက်တာ တင်သော်သော်ဦး
မို့ တာဝန်ယူ မွေးပေးလိုက်ပါ
က အားလုံး အဆင်ပြေ ချော
မွေ့သွားစေမည်ဟု နာမည်ရ
ထားတော့ ကိုယ်ဝန်သည်တွေ
အလှအယက် တန်းစီလာကြ
တာ မဆန်းလှပါပေ။ ရိုးရိုး
မွေးမည်လား၊ ဗိုက်မနာကျင်
ဘဲ အလွယ်တကူ မွေးဖွားချင်
သလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကြိုက်
သည့် မွေးနေ့၊ မွေးရက်မှာ
မွေးချင်သလား အားလုံး
အို ကေစေရမည် ဆို သော
ဒေါက်တာ တင်သော်သော်ဦး
၏အာမခံချက်ကောင်းကောင်း
အောက်မှာ ကိုယ်ဝန်သည်တွေ
ခ,ဝပ်စင်းကြရသည်။ သို့
သော် သူ့နှုတ်မှ သတ်မှတ်
ထားသော ဝန်ဆောင်မှု၏
စံချိန်၊ စံညွှန်းကိုတော့ ဈေး
မဆစ်လေနှင့်။ မိုးထိအောင်
လှေကားထောင်နေမှာ သေချာ
သည်။

ခင် မိမော် အနေနှင့်
ပထမဦးဆုံး မွေးဖွားရမည့်
ကိုယ်ဝန်မို့ အစစအရာရာ
အဆင်ပြေချောမောချင်သည်။
ကြောက်တာလည်း ပါသည်။
ငွေကြေး မတတ်နိုင်သော်လည်း
ကြားဖူးထားသည့် နှုန်းထား
ကိုမိအောင်တော့ အကြိတ်
အနယ် စုဆောင်းထားခဲ့ရသည်။
ဒေါက်တာ တင်သော်သော်ဦး
အထာရာဆောင်းရိုက်ပြီး အပြေ
ထွက်လာစဉ်ကအကြောင်း
သူ ပြန်တွေးမိတိုင်း သူ့ရင်
တစ်ခုလုံး နွေးနေဆဲပါပဲ။

*မခင်မိမော်၊ ရှင် လွယ်

အချစ်ဦးမို့
အချစ်မူးမူးဖြင့်
လူးလူးမေ့မေ့
ဖြစ်ကာ
ယုံကြည်မှု
လွန်ကဲခဲ့သည်
သူ့အပေါ်
သစ်စိမ်းချိုး
ချိုးသွားပေမဲ့
မမုန်းရက်ခဲ့
မျှော်တလင့်လင့်
စောင့်စားနေဆဲ

ထားတဲ့ ကိုယ်ဝန်က သမီး
လေးရှင်

ဝင်းပသွားသော သူ
မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို ကြည့်ပြီး
ဆရာဝန်မမက-

*ရှင် သိပ်ပျော်သွားသ
လား၊ မိန်းကလေး လိုချင်
တယ်ပေါ့

သူမှာ ပြောစရာစကား
များ နှုတ်က ထွက်ကျလာဖို့
ပင် တုံ့နှေးနေ၍ ခေါင်းသာ
တွင်တွင် ညိတ်ပြလိုက်ရသည်။
ဆရာဝန်မမက သဘောကျ
ကာ အသံများထွက်အောင်
ရယ်သည်ကို သူ မှတ်မိနေ
သေး၏။ မမြင်ရသေးသော

သံယောဇဉ်ကြီးမျှင် သမီးလေး
ဟု ကြားလိုက်ရုံနှင့် သူတစ်
ကိုယ်လုံးရှိ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ
အားလုံး ကြည်နူးမှုဖြင့်
တသိမ့်သိမ့် တုန်ခါခဲ့တာ သူ
သာလျှင် အသိဆုံးပါ။

သမီးလေး ကံကောင်း
ပါစေ။ သမီးလေးကို
လောကကြီးက ကောင်းခြင်း
မင်္ဂလာများစွာဖြင့် ကြိုဆိုပေး
ကြပါ။ သူကတော့ ကံဆိုး
ခြင်းတွေကို ဘယ်လောက်ပဲ
ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရစေကာမူ
သမီးကိုတော့ ကံကောင်းခြင်း
များစွာဖြင့်သာ ကြုံစေချင်ပါ
သည်။ ဤသို့သော အတွေး
မျိုးတွေ ဝင်လာတော့လည်း
သူ့ဘဝ၏ခြေရာလေးများကို
ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိ
လေသည်။

၁။
ခရီးရှည်ကြီး မောင်းနှင်
လာသော အဝေးပြေး ကား
ကြီးမှာ လမ်းခုလတ်တွင်
မမျှော်လင့်ဘဲ ဘီးပေါက်သွား
ခဲ့သည်။ လူနေအိမ် ပတ်ဝန်း
ကျင်နှင့် အလှမ်းကွာဝေးသော
နေရာဖြစ်သည့်အတွက် တစ်
ယောက်တည်း ဖြစ်နေသော
ခင်မိမော်မှာ အားငယ်နေမိ
သည်။ ကားပေါ်မှ ခရီးသည်
အားလုံး ကားအောက်သို့
ဆင်းပေးကြရသည်။ ယဉ်
မောင်းသူနှင့် ကားနောက်
လိုက်သူနှစ်ဦး ကားဘီးအသစ်
ပြန်လဲဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။
အရိပ်ရသော အပင်ကြီးများက
ကျိုးတိုးကျွတ်ရှိ၏။ ကားပေါ်
မှ လူများသည် အရိပ်ရအပင်
များအောက်၌ နားခိုကာ
အညောင်းဆန့်သူက ဆန့်၊
ထိုင်သူက ထိုင်ကာ မိတ်ဖွဲ့

စကားများ ဆိုနေကြသည်။
ခင်မိမော်လည်း ကား
ပေါ်မှ ဆင်းကာ အရိပ်ရှိသော
အပင်အောက်မှာ ထိုင်ကာ
ဟိုငေးဒီငေး လုပ်နေချိန် တစ်
စုံတစ်ယောက်၏ အသံက
ရုတ်တရက် သူ့အနားမှ ပေါ်
ထွက်လာသည်။

*တစ်ယောက်တည်း
လား၊ ဘယ်အထိသွားမှာလဲ
ယောကျ်ား တစ်
ယောက်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊
အသားညိုညို၊ မျက်ခုံးကထူ
ထူ၊ တောက်ပသော မျက်ဝန်း
တစ်စုံပိုင်ရှင်နှင့် သူ ရင်ဆိုင်
လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ ရှိန်း
ခနဲ ပူနွေးသွားသည်။

*ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ယောက်
တည်းပါ။ ရန်ကုန်အထိ
သွားမလို့

*ဪ...ဟုတ်လား၊
အစ်ကိုလည်း ရန်ကုန်အထိ
သွားမလို့။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုက
မန္တလေးရထား ပြောင်းစီးရဦး
မှာ။ ပဲခူးက ပြောင်းစီးလည်း
ရပေမဲ့ ရန်ကုန်မှာ ကိစ္စလေး
တွေ ရှိသေးလို့လေ။ အစ်ကို
ကလည်း တစ်ယောက်တည်းပဲ

မမေးဘဲ စကားကြော
ရှည်နေသော်လည်း ခင်မိမော်
နားထောင်ကောင်းနေသလိုပဲ။
ဂျင်းဘောင်းဘီအရှည်၊ စပို့
ရှပ် ကြည့်ပြာရောင်လက်တို
ဝတ်ဆင်ထားသူအား ကြည့်
ကာ ခင်မိမော် ရင်ခုန်သလိုလို
ဖြစ်နေမိ၏။ ထိုသူက သူ
နောက်ကျောဝယ် လွယ်ထား
သော ကျောပိုးအိတ်ထဲက
နေကြာစေ့ထုပ်ကို ခင်မိမော်
အား ပေးလာ၏။

*ကားစောင့်ရင်း အဖွဲ့
ပြေပေါ့။ ဒါနဲ့ ညီမ နာမည်
ဘယ်လိုခေါ်လဲလို့လဲ၊ အစ်ကို

နာမည် သက်လွင်အောင်ပါ*
တရင်းတနီး နာမည်
မေးလာသူကို ခင်မိမော်က
လည်း သူနာမည်ကို ပြောပြ
ချင်ပါသည်။ သို့သော် နာမည်
အပြည့်အစုံကို မပြောချင်
သဖြင့် တစ်လုံးတည်း ပြော
လိုက်၏။

“မိ၊ ပါ”

“နာမည်က တစ်လုံး
တည်း... မိတဲ့လား”

“ဟုတ်”

မထင်မှတ်ဘဲ ရင်းနှီးမှု
က မြန်ဆန်လွန်းသည်။ ကား
ပြန်ထွက်သောအခါ ခင်မိမော်
ကပ်လျက်ခုံမှာ ထိုင်သော
ဦးလေးကြီးနေရာသို့ သက်လွင်
အောင် လဲလှယ်ကာ ရောက်
လာပါတော့သည်။ တစ်လမ်း
လုံး သူ့အကြောင်း ကိုယ့်
အကြောင်း သောင်းပြောင်း
ထွေလာဖလှယ်လာကြသည်။

သက်လွင်အောင်သည်
ဘွဲ့ရ ခေတ်ပညာတတ် လူ
ငယ်တစ်ဦးဖြစ်သလို မိဘ၏
ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်
နေသူဖြစ်၏။ မန္တလေးပွဲရုံမှ
ရန်ကုန်ပွဲရုံသို့ လက်ဖက်
ခြောက်ပို့သည့် စီးပွားရေး
လုပ်ကိုင် နေသူ ဖြစ်သည်။
သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်
မိတ်ခေါ်မှုကြောင့် မော်လမြိုင်
သို့အလည်သွားရာ ခရီးလမ်း
မှာ ခင်မိမော်နှင့် ဆုံစည်းခဲ့ရ
သည်။

ခင်မိမော်ကလည်း ရန်
ကုန်ပွဲရုံများဆီသို့ ငါးခြောက်
မျိုးစုံ ကုန်ကူးသန်း ရောင်းဝယ်
နေသူဖြစ်သည်။ ငါးခြောက်
များကိုတော့ ရထားဖြင့်
တန်ဆာလုပ်ကာ သူကတော့
ကားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ အမြဲ
လာနေကျဖြစ်သည်။

ငယ်ရွယ်ပြီး လှပသော
ခင်မိမော်ကို မြင်မြင်ချင်း
ချစ်မိကြောင်း သက်လွင်အောင်
ဖွင့် ပြောလေသောအခါ
ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ခင်မိမော်
အညာလွယ်ချင်နေသည်။
သက်လွင်အောင်၏ အကြည့်
များ။ သက်လွင်အောင်၏
အပြောများက ခင်မိမော်၏
ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေနိုင်သည်။
ခင်မိမော် ဘဝမှာ မိဘနှစ်ပါး
စလုံး မရှိတော့သလို တစ်
ကောင်ကြွက်ဘဝဖြင့် ရုန်း
ကန်နေရသူ ဖြစ်၏။ မောင်
နှမ အရင်းအချာ မရှိသလို
ဆွေမျိုးသားချင်းများကလည်း
သူ့အပေါ် နွေးထွေးမှု မရှိသဖြင့်
သူ့ဘဝသည် အထီးကျန်စွာ
ရှင်သန်နေရသည်။

ခင် မိ မော် ထင် ပါ
သည်။ အချစ်ဆိုတာ အချိန်
အခါမရွေး ပေါက်ကွဲခံစား
တတ်သည်။ ပြီးတော့ သက်
လွင်အောင်၏ အချစ်ရပ်ဝန်း
နှင့်ဝေးသွားမှာ သူစိုးရိမ်မိ
သည်။ မေတ္တာငတ်မွတ်နေ
သော သူ့ကို သက်လွင်အောင်
၏ မေတ္တာရေစင် ဖျန်းပက်မှု
လန်းဆန်းစွာ ပွင့်နိုင်မည်ဖြစ်
ကြောင်း သိရှိလိုက်ချိန်မှာ
တော့ ခင်မိမော် အချိန်ဆွဲမနေ
ချင်တော့။ အဖြေပေးလိုက်ပါ
တော့သည်။

“ခ့၊ စ် တ ယ် . . .
မိရယ်...”

“အစ်ကိုကိုလည်း... မိ
ချစ်ပါတယ်...”

၂။

မန္တလေးသား နှင့်
မော်လမြိုင်သူတို့ ရန်ကုန်မှာ
အချစ်ကမ္ဘာလေးတစ်ခုကို
တည်ဆောက်လိုက်ကြသည်။

ခင်မိမော်တစ်ယောက်မှာတော့
သက်လွင်အောင်နှင့် တရား
မဝင်သော ပေါင်းဖက်မှုများ
ဖြင့်သာ ခင်မိမော် ကျေနပ်ခဲ့
ရသည်။ အကြောင်းများစွာ
ပြကာ သက်လွင်အောင်က
သူ့အကြောင်း၊ သူ့ဘဝ အမှန်
ကို ပြောမပြခဲ့ပေ။ ခင်မိမော်
အနေနှင့် အမှန်တရားများကို
သိခွင့်မရသော်လည်း ဂရုစိုက်။
သူ့အနားမှာ သက်လွင်အောင်
ရှိနေစဉ် အချိန်တွင် သက်လွင်
အောင်၏ အချစ်အားလုံးကို
ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရနေခြင်းကိုသာ
သူကျေနပ်သည်။ သူ ပျော်ရွှင်
ကြည်နူးသည်။

“အစ်ကို့ကို ဝမ်းသာ
စရာ ပြောရဦးမယ်”

ခင်မိမော် သက်လွင်
အောင်၏ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းလေး
ကို တိုးဝင်ကာ ခွဲခွဲခွဲခွဲ ပြော
လိုက်သည်။ သက်လွင်အောင်
၏ မျက်နှာ ရွှံ့တည်တည်နှင့်
မို့ ခင်မိမော် ပြောမည့်စကား
ထစ်အ၊ ရပ်တန့်သွားရသည်။

“ပြောရမလား...
အစ်ကို။ အစ်ကို နားထောင်
ချင်ရဲ့လား”

ခေါင်းတစ်ချက် ညီတံ
ပြသည် ဆိုရုံကလေး။ ခင်မိ
မော် သက်လွင် နိုးချစ်သည်။
မပြောမပြီး၊ မတီးမမြည်ဆို
လေတော့ သူ့မှာကိုယ်ဝန်
လွယ်ထားရသည့်အကြောင်း
ပြောပြလိုက်သည်။ ခံစား
ချက်ကင်းမဲ့သော မျက်နှာ
ဖြင့်-

“ကောင်းပါတယ်၊ သေ
သေချာချာ ဂရုစိုက်တော့”

တကယ်ဆို သည်
စကားမျိုး ကြားလျှင် ပျော်
ရွှင်ဖြူးထူးသွားရမှာ မဟုတ်
ပါလား။ မိခင်လောင်း သူ့ကို

လည်း ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်ပြီး
ကျေးဇူးတင်စကားများနှင့်
ပစ်ပေါက်ပြောဆိုလာမည်ဟု
ခင်မိမော် မျှော်လင့်ထားခဲ့
သမျှ အခုတော့ သဲထဲရေညှန်
သကဲ့သို့ အရာမထင် ဖြစ်ခဲ့ရ
သည်။ ထိုအခါ ခင်မိမော်
အေးခဲထုံကျည်သော ဝေဒနာ
တစ်မျိုးကို စတင် ခံစားလိုက်
ရသည်။ အချစ်၏ ပူလောင်
ပြင်းရှသော လောင်မြိုက်မှု
များက သူတစ်ကိုယ်လုံး ဟုန်း
ဟုန်းတောက်လောင်လေပြီ။
အချစ်ဆိုတာ အချိန်မရွေး
ဖူးပွင့် ဝေဆာတတ်သလို
အချိန်မရွေးလည်း နှမ်းကြေ
တတ်ကြောင်း ခင်မိမော်
ကောင်းကောင်းကြီး သိရှိ
လိုက်ချိန်မှာတော့ အားလုံး
နောက်ကျသွားခဲ့လေပြီ။

ကိုယ်ဝန်ရုံ နေပြီဟု
အသိပေးလိုက်သော အချိန်မှ
စ၍ သက်လွင်အောင်တစ်
ယောက် ခင်မိမော်၏ ဥစ္စာထဲ
သို့ ရောက်မလာတော့ပေ။
ခင်မိမော်သည် အချစ်ကြောင့်
ရရှိခဲ့သော ပူလောင်ကျွမ်း
မြိုက်သော ဝေဒနာမျိုးစုံကို
ပွေ့ပိုက်ကာ သက်လွင်အောင်
ရှာပုံတော် ဖွင့်ခဲ့လေသည်။
မန္တလေးမြို့သို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်
တိုင် ရောက်ရှိ စုံစမ်းပေမဲ့
ခြေရာလည်းပျောက်၊ ရေ
လည်းနောက်ခံသူကို မည်သို့
ရှာဖွေတွေ့နိုင်ပါမည်နည်း။

အဘယ်သို့သော အခြေ
အနေကို ရင်ဆိုင်ရစေကာမူ
လွယ်ထားသော ရင်သွေးကို
တော့ ခင်မိမော် ကြင်နာရ
သည်။ မမြင်ရသေးပေမဲ့
နှလုံးခုန်သံ စည်းချက်ညီညီ
ဖြင့် ရင်သွေးအပေါ် အချစ်
တွေယိုဖိတ်စီးသွန်းစေခဲ့သည်။

‘သေသေချာချာ ဂရုစိုက်တော့’

ဆိုသည့် သက်လွင်အောင်၏ ခါးရှုရှု စကားသံကို ပြန်လည် ကြားယောင်ရင်း သူ့ရင်သွေးလေးအပေါ်ထားရှိသည့် မေတ္တာအသွားအပြန်ကိုလည်း မျှော်လင့်နေမိပြန်သေးသည်။ ဒေါက်တာတင်သော်သော်ဦးက ‘သမီးလေးပါ’ ဟု အသိပေးစကားက သူ့ရင်တစ်ခုလုံးကို လှုပ်နှိုး အေးမြစေခဲ့သည်။ ရှေ့ခရီးမုန်တိုင်း ဘယ်လောက်ကြမ်းကြမ်း သမီးလေးကို သူမေတ္တာ လွှမ်းခြုံ၍ အချမ်းလုံစေရမည်ဟု ခင်မိမော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

၃။

တကယ်တမ်း သမီးကို လူလောကထဲ သူ ခေါ်ငင်ခဲ့တာ မှားသွားလေပြီလားဟု ခင်မိမော် သံသယဝင်မိသည်မှာ အခါပေါင်း မရေတွက်နိုင်တော့။ သားသမီးကို ပြည့်စုံအောင် မထားနိုင်ခြင်းကလည်း အပြစ်တစ်ခုကျူးလွန်နေမိသလို ခံစားနေရသည်။ ဒီစိတ်က သူ့ကို ဖိစီးနှိပ်စက်လွန်းလှသည်။ ဖခင်မဲ့သော သမီးအပေါ် သူ အပြစ်ပြုမိလေသလား။ အဖေခေါ်စရာ မရှိသော သမီးအတွက် သူ ဘာလုပ်ပေးနိုင်သလဲ။

မိန်းမသားတစ်ယောက် အနေဖြင့် ကလေးတစ်ယောက် နှင့်အတူ လောကကြီးကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ တော်တော် ခက်ခဲသည်။ ခင်မိမော်သည် သက်လွင်အောင်အပေါ် အချစ်ဦးမို့ အချစ်မူးမူးဖြင့် လူးလူးမေ့မေ့ ဖြစ်ကာ ယုံကြည်မှု လွန်ကဲခဲ့

သူ့ဘဝမှာ
အချစ်အတွက်
ကံခေ
လွန်းလှသည်
ကိုစိုးနိုင်ကို
မိန်းမသား
တစ်ယောက်၏
ဘဝလုံခြုံမှု
အတွက်
အချစ်မပါသော
အိမ်ထောင်ရေး
တစ်ခု
တည်ဆောက်
လိုက်ရသည်

သည်။ သူ့အပေါ် သစ်စိမ်းချိုး ချိုးသွားပေမဲ့ မမုန်းရက်ခဲ့။ မျှော်တလင့်လင့်စောင့်စားနေဆဲ။ သို့သော် သူ့ကို တစ်ခုလပ်မတစ်ယောက်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ အနေခက်လှသည်။ စိတ်ခွန်အား မလုံခြုံသလို အရာအားလုံး သိမ်ငယ်ခဲ့ရသည်။ ရိတ်တိ၊ ပြည်တည်တည် မခန့်လေးစား လုပ်လာကြသူတွေထဲက ကိုစိုးနိုင် တစ်ယောက်ကိုတော့ ခင်မိမော် အားကိုးချင်မိသည်။

ကိုစိုးနိုင်ကား အလှကုန်

ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ မတ်ကတ်တင်း ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်၊ တစ်အိမ်တက် တစ်အိမ်ဆင်းကာ အရောင်းအား မြှင့်တင်နေရသည့် လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကိုစိုးနိုင်သည် ဖျတ်လတ်တက်ကြွပြီး ဖော်ရွေလှလည်းဖြစ်သည်။ ယူနီဖောင်းကို စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ကာ ပြုံးရွှင်နေသော သူဟန်ပန်းများက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။ ခင်မိမော်နှင့် မကြာခဏ ဆုံစည်းကာ မျက်မှန်းတန်းမိရာမှ အကျွမ်းတဝင် ရင်းနှီးလာသည်။ ခင်မိမော် သွားတတ်၊ လာတတ်သော နေရာများတွင် အချိန်ယူ စောင့်နေတတ်ပြီး မိတ်ဖွဲ့လာသော ကိုစိုးနိုင်ကို ခင်မိမော် သံယောဇဉ် ဖြစ်လာသည်။ မတွေ့မဆုံခဲ့လျှင် မျှော်နေမိတတ်သလို တွေ့ကြသောအခါ အစွန့်ထွက် စကားများ ပြောဖြစ်ကြသည်။

‘မ- နာမည် ဘယ်လို သလဲဟင်’

ခင်မိမော်သည် သက်လွင်အောင်နှင့် ‘မိ’ဘဝ ထူထောင်ခဲ့လေပြီဖြစ်၍ ‘မိ’ဆိုတာ မဖြစ်ချင်တော့။ ထိုအခါ နှုတ်မှ အလိုအလျောက် ထွက်ကျလာသည့် ဝေါဟာရက-

‘မော်’

‘တစ်လုံးတည်းပေါ့၊ မော်...မော်...မော်...’

ယုံကြည်လွယ်သည်ဟု ပြောမည်ဆိုလျှင် ပြောကြပါစေတော့။ အထီးကျန် သူ့ဘဝထဲသို့ ကိုစိုးနိုင် ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ သူ့အောက်

အသက်သုံးနှစ်မျှ ငယ်ပြီး လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်ဟုသာ သိထားသည်။ မိဘသဘောတူသော မိန်းကလေးကို မချစ်မနှစ်သက်ဘဲ ဆန္ဒပြကာ အိမ်မှ ဆင်းလာသည့် ကိုစိုးနိုင်ကို သူ့ရင်ခွင် နွေးနွေးထဲ ခိုလှုံခွင့်ပေးလိုက်ခြင်းကလည်း အညာလွယ်သော သူ့အတွက် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အမှားကြီး မှားပြီဆိုတာ ခင်မိမော် ကြိုမသိခဲ့ပြန်ချေ။

‘စိုးလေ...မေ့’ ကို တကယ်ချစ်တာပါ။ မေ့သမီးကိုလည်း စိုးရဲသမီးအရင်းလေးလို ချစ်ပါ့မယ်။ စိုးအတွက်လည်း သားသားလေး၊ မီးမီးလေး တစ်ယောက်လောက် မွေးပေးဦးနော်’

‘စိုးနဲ့မော်’၊ ‘မော်နဲ့စိုး’ မိုးမွန်အောင် အညှအခရာများနှင့် ချစ်ပြနေသော ကိုစိုးနိုင်ကို ခင်မိမော် ယုံကြည်မိပြန်သည်။ ပို၍ ယုံကြည်သွားတာက သမီးလေးအပေါ်ထားသည့် သူ့သဘောထား ပြရစ်များပင် ဖြစ်သည်။

‘သမီးလေးရေ’

‘သမီးလေးရေ... မေကြီးကို ချစ်လား’

‘တကတ...မေကြီး အလုပ်သွားတော့မယ်။ ပြန်လာရင် မှန်ဝယ်လာခဲ့မယ်နော်’

သမီးကလည်း ကိုစိုးနိုင်ကို တွယ်တာသည်။ ကိုစိုးနိုင်ကို အဖေရင်းဟု မှတ်ဆင်ကာ-

‘ဖေကြီးရေ... တကတ’

ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ခင်မိမော် ဝိတိဖြာနေမိသည်။ သမီး၏ နာမည်ကို တောင် ကိုစိုးနိုင်က ‘သေသေချာချာ ရွေးချယ်ပေးခဲ့သည်။

*စန္ဒာမော်*တဲ့။ စန္ဒာဆိုတာလ။ လ၊က အေးမြသည်။ သမီးဘဝတစ်လျှောက်လုံး အေးမြစေရန် ရည်ရွယ်ထားသည့်အတိတ်နိမိတ်ဟု သက်လွင်အောင်ပြောသောအခါ ခင်မိမော်မှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာကြည်နူးရသည်။ သမီးမှာမည်အနောက်မှာ သူ့မှာမည်ကိုပါ ထည့်လိုက်သေးသည်။ ဘယ်လောက် ခေတ်မီသော အတွေးများဖြင့် မှည့်ခေါ်ထားသလဲ။ သမီးအပေါ် သူ့သမီးအရင်းပမာ စိတ်ဝင်စားတာ သိရသောအခါ ခင်မိမော်တစ်ယောက် ကိုစိုးနိုင်အပေါ် ပိုမို ယုံကြည်လာသည်။

ကံကောင်းချင်တော့ သက်လွင်အောင် ကောင်းမှုကြောင့် စပေါ်ငွေ သိန်းနှစ်ဆယ်တင်ထားပေးသော အိမ်မှာပဲ ဣန္ဒြေမပျက် အိမ်လခလစဉ်မှန်မှန်ပေးကာ သူတို့မိသားစု ဆက်နေဖြစ်သည်။ သမီးမွေးပြီးကတည်းက ငါးခြောက်ကုန်ကူးခြင်း လုပ်ငန်းကို သူ စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။ ကုန်မကူးတော့ပေမဲ့ ရှိသည့် ငွေအရင်းအနှီး မပျောက်မပျက် အောင်ရင်းနှီးသူများကို အတိုးနှင့် ငွေချေးထားသည်။ တစ်ဖက်မှာလည်း ကိုစိုးနိုင်၏ လုံ့လကြောင့်ဟု ဆိုရမည်။ ကိုစိုးနိုင်မှာ ကုမ္ပဏီတွင် မတ်ကတ်တင်း မဆင်းရဲတော့ဘဲ ရာထူးတိုးကာ ရုံးမှာပဲ ထိုင်ရလေသည်။ ခင်မိမော်ဘဝမှာတော့ သက်တံရောင်စဉ်ကဲ့သို့ တောက်ပဆုံးအချိန်၊ အပျော်ဆုံးအချိန်များ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့အိပ်မက်တွေ တကယ်ဖြစ်လာပြီလား။

၄။

ဘဝဟူ သည်... အကွေ့အကောက်များသော ဝင်္ကပါလမ်း...ဟု ဆိုပါမူ...

ကြာကြာဝါးမှ ခါးမှန်းသိ၊ ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိ ခဲ့ရပေမဲ့ ခင်မိမော် နောက်ကျခဲ့ပြီ။ သူ့ဘဝမှာ အချစ်အတွက် ကံလွန်းလှသည်။ ကိုစိုးနိုင်ကို မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ဘဝလုံခြုံမှုအတွက် အချစ်မပါသော အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခု တည်ဆောက်လိုက်ရသည်။ ခင်မိမော် ထင်ပါသည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသော မိန်းမသားအားလုံးသည် အချစ်မပါသော်လည်း တာဝန်သိအချစ်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း စာနာနားလည်နိုင်ကြပါလိမ့်မည်။ ထို့အပြင် ကိုယ်တိုင်ဇာတ်ရုပ်အဖြစ် ပါဝင်ကပြ အသုံးတော်ခံသူများလည်း ရှိကောင်း ရှိပါလိမ့်မည်။ သေချာတာကတော့ ခင်မိမော် ကိုယ်တိုင်တာဝန်သိ အချစ်စိတ်ဖြင့် လက်ရှိ အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ဆောက်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေရသည်။

မိဘများ သဘောတူသူကို မယူနိုင်၍ဟု ဆိုကာ ခင်မိမော်၏ ရေကန်အသင့်၊ ကြာအသင့် အိမ်ကလေးဆီ အသာကလေး ခုန်ဆင်းလာသည်။ သက်လွင်အောင်၏ အချစ်တစ်ခုကိုသာ ယုံမိ၍ ပုံခဲ့ရသော သူ့မှာ ခဲမှန်ပူသော စာသုဇာတ်လို စိုးရွံ့နေမိသည်။ အခုလည်း ကိုစိုးနိုင်၏ အကြောင်းများကို သူပြောပြသလောက်သာ သိထားခဲ့ရ

သည်။ ခင်မိမော် မေးမိသော အခါတိုင်း-

မေးပါနဲ့လား... မော်ရယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကို စိတ်နာလွန်းလို့ သူတို့အကြောင်းတွေလည်း ပြန်မပြောချင်တော့ဘူး၊ အစ မဖော်ပါနဲ့တော့နော်...မော်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် သိပ်ချစ်နေကြတာပဲ။ ပြည့်စုံပြီပေါ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သိစရာ မလိုဘူးဟုတ်တယ် မဟုတ်လား

ကိစ္စက ဤမှာတင် နိဗ္ဗိတံပါရော၊ ပြတ်ရော။ သူ့ဘဝမှာဆုံစည်းခဲ့ရသော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးစလုံး အတိတ်ကို မေ့ပစ်နိုင်စွမ်း ဖြစ်နေတာက သူ့အတွက် ဂြိုဟ်ဆိုးများလား။ တိုက်ဆိုင်ဆန်းကြယ်လွန်းပေစွ။

ကိုစိုးနိုင်တစ်ယောက် ရုံးတက်ရုံးဆင်း အချိန်မှန်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဗွေဖောက်ကာ ညဉ့်နက်မှ ပြန်ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ မတ်ကတ်တင်းဆင်းစဉ်အခါက အချိန်လွဲ၊ အခါလွဲ ပြန်ရောက်သည့်အခါတိုင်း ပေးလာသော ဆင်ခြေက ဟာမိနီဖြစ်နေတော့လည်း ခင်မိမော် ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။ အခုတော့ ကိုစိုးနိုင်၏ လုပ်ရပ်များက ဟန်ဆောင် ဖုံးကွယ်၍ မရတော့။

အချိန်အခါမဲ့ ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာပြီး အသောက်အစားလေးပါ ဖက်လာလေသည်။

စိုး...စိုးချုပ်လိုက်တာ။ မော်ကတော့ သူ့ကို ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေတာ

စောင့်မနေနဲ့ကွာ၊ ဝမ်းချင်းဆက်နေတာ မဟုတ်ဘူး

ရှင်

ပြောရက်လိုက်တာ။ ခင်မိမော် ဝဲလာသည့် မျက်ရည်များ သိမ်းခတ်လိုက်ရသည်။ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားမများချင်တော့ပေ။ အိမ်နားနီးချင်းများ၊ ကလေးများ အိပ်ကုန်ကြပြီလေ။ ခင်မိမော်မှာ သူဝမ်းသူဖြည့်ရမည်။ သူဝမ်းထဲမှာ ရင်သွေးလေး ကိန်းအောင်းနေပြီမဟုတ်လား။ ရင်သွေးလေးအတွက် သူ ခွန်အားပြည့်ဝဖို့ လိုအပ်သည်။

သံပရာရည်တစ်ခွက် လောက် ဖျော်ခဲ့စမ်းပါ

ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ကာ အမိန့်ပေးလာသည်။ ခင်မိမော် စားလက်စ ထမင်းလုတ်ကို ချပြီး လက်ဆေးလိုက်သည်။ သံပရာရည် ဖျော်နေစဉ်မှာပဲ သမီး စန္ဒာမော် နီးလာသည်။

ဖေဖေ... ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေတာလဲ။ မီးမီးအတွက် မုန့်ဝယ်ခဲ့လားဟင်

ကိုစိုးနိုင်အနား ပွတ်သီး ပွတ်သပ်လုပ်ကာ မေးနေသော သမီးကို...

ဖယ်စမ်းကွာ၊ ဒီမှာ မူးနောက်နောက် ဖြစ်နေရတဲ့ အထဲ လာမရှုပ်နဲ့၊ ဘာမှ ဝယ်မလာဘူး၊ သွားစမ်း... သွားစမ်း...

ခုတော့လည်း အားလုံးဟာ သူစိမ်းပြင်ပြင်။ သူ့အတွက် စိတ်ရှုပ်စရာ ဖြစ်ကုန်ပြီလား။ ပါးစပ်ကလည်း ပြော၊ လက်ကလည်း တွန်းလိုက်သဖြင့် စန္ဒာမော် လဲကျသွားရသည်။ ဝမ်းနည်းစွာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလိုက်

သောသမီးအသံကြောင့် ခင်မိ
မော်ရင်ထဲ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်
သွားသည်။ မျက်လုံးများ
ဝင်းဝင်းတောက် ဖြစ်လာကာ
ချက်ချင်း ကိုစိုးနိုင်အနား
ရောက်သွားသည်။ စိတ်ရှိ
လက်ရှိ လည်မျိုကို အားကုန်
ညစ်လိုက်မည်ဟူသော စိတ်
ကူးဖြင့် ရောက်ရှိသွားသော်
လည်း ပက်လက်လဲကျသွား
သော သမီးကိုသာ ပွေ့ထူချီမ
ပြီး အိပ်ရာဆီသို့ လျှောက်
လှမ်းခဲ့တော့သည်။

ပထွေးဆိုသော အသုံး
အနှုန်း အခေါ်အဝေါ်ကို ခင်မိ
မော်ဘယ်သောအခါမှ မထွေး
ခဲ့သလို ကိုစိုးနိုင် သမီးလေး
အပေါ် ဝီဒီမခင်ရင်းသဖွယ်
ကြင်နာမှု ပေးနေခြင်းကို
အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သည်။
မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရယူ
ပိုင်ဆိုင်ရပေမဲ့ ကိုစိုးနိုင်ကား
မည်သည့်တာဝန်မှ မယူ
လိုက်ရပေ။ ထိုအရာများ
ကြောင့်ပေးလား။ ခင်မိမော်
အပေါ် တန်ဖိုးထားရကောင်း
မှန်း မသိခဲ့။ အလုံးစုံနီးပါး
ပြည့်စုံနေသော ခင်မိမော်ဘဝ
ထဲ သူတစ်ကိုယ် ပစ်ဝင်လာခဲ့
ခြင်းကိုပင် တကယ့် မဟာ
သူရဲကောင်း ကယ်တင်ရှင်
ကြီးသဖွယ် ပြောဆိုဆက်ဆံ
လာခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း
တစ်နေ့တခြား ရိုင်းဖျလာ
သည်။

ကိုယ်ဝန် အရင်အမာနှင့်
ခင်မိမော်ကို စိတ်အနှံ့မသင့်
လျှင် ရိုက်လား နှက်လား
လုပ်လာသည်။ သမီး စန္ဒာ
မော်သည် ကိုစိုးနိုင်ကို မြင်
လျှင် ခုတင်အောက်တွင်သော်
လည်းကောင်း၊ ဝီရိယောက်
များတွင်သော်လည်းကောင်း

ဝင်ပုန်းသည်အထိ ကြောက်ရွံ့
လာသည်။ ဘေးပတ်ဝန်း
ကျင်က စန္ဒာမော်အား ညဉ့်
အိပ်ညဉ့်နေ ခေါ်ယူထားကာ
စောင့်ရှောက်လာသည်ကို မြင်
တွေ့လာသည့် ကိုစိုးနိုင်က...

‘ဘာလဲ၊ ဒါ...ငါ့ကို
သိက္ခာချတာလား။ ငါကပဲ
ပထွေးပီပီ ရက်စက်လို့ ပတ်
ဝန်းကျင်က ထိန်းသိမ်းပေး
ထားရတယ်ပေါ့ ဟုတ်စ။
သွားခေါ်စမ်း...ဘယ်မလဲ...
စန္ဒာမော်’

ခင်မိမော် သည်းမခံနိုင်
တော့။ ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်
သည်။

‘ရှင်ကိုယ်ရှင် သိသား
ပဲ၊ ပထွေးမို့လို့ ပထွေးပီပီ
ရက်စက်နိုင်တာလေ။ ရှင်...
ကျွန်မသမီးကို လက်ဖျားနဲ့
တောင် ထိစရာ မလိုဘူး။
ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းလို့
ကျွန်မတို့သားအမိ ဒီလောက်
အထိ နေနေနိုင်တာ’

အနာပေါ် တုတ်ကျလေ
ပြီ။ ကိုစိုးနိုင်၏ ဒေါသ
တရားက ခင်မိမော်အပေါ်
ပုံကျခဲ့သည်။ တစ်ယောက်
တစ်ပြန် ရိုက်ပုတ်ထိုးကြိတ်
ပြီး ထွက်ခွာသွားလေမှ အိမ်
နီးနားချင်းများက ကူးလာရဲ
ကြသည်။ ဖျောင်းဖျောင်းပေး
ပြောဆိုသူကပြော ဆေးထည့်
သူက ထည့်ပေးကြသည်။

‘နှင့် ယောက္ခိယ ရ ကံ
ဆိုးပါတယ် ခင်မိမော်ရယ်’

□

၅။
ထိုနေ့ကတော့ တကယ့်
ကို ခင်မိမော်အတွက် ကံ
ကြမ္မာက ကန့်သတ်လိုက်ချေ
ပြီ။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် နှစ်ဦး

အကြောင်းကြားလာ၍ ခင်မိ
မော် အချုပ်ခန်းဆီ ရောက်ခဲ့ရ
လေသည်။ ကိုစိုးနိုင်တစ်
ယောက် စားသောက်ဆိုင်မှာ
မူးယစ်ရမ်းကားပြီး ရန်ဖြစ်
ကြသည်။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်
ဖက် အကြိတ်အနယ် ထိုးကြ၊
ကြိတ်ကြရာ ကိုစိုးနိုင် လက်
ချက်ဖြင့် တစ်ဖက်မှ လူတစ်
ယောက် သေဆုံးခဲ့ရသည်။
မျက်မြင်သက်သေများ၏
ထွက်ဆိုချက်အရ ကိုစိုးနိုင်
သည် ထိုသူကို အသင့် ယူ
ဆောင်လာသော ဓားဖြင့် ဆင့်
ကာဆင့်ကာ ထိုးလိုက်သည်
ကို မြင်တွေ့ကြောင်း ခိုင်လုံစွာ
ထွက်ဆိုခဲ့လေသည်။

‘လူသတ်မှု’တဲ့။

‘ပုဒ်မ ၃၀၂ ပေါ့’

‘တစ်သက် တစ်ကျွန်း၊

ဒါမှမဟုတ် သေဒဏ်ပဲ’

ခင်မိမော်ကို တွေ့တော့
ကိုစိုးနိုင် ငိုသည်။ ခင်မိမော်
ကတော့ မျက်ရည် တစ်စက်
မှ မကျ။ အံ့ကို တင်းတင်း
ကြိတ်ပြီး စိမ်းစိမ်းရင့်ရင့်
ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ လက်
သီးကိုလည်း ကျစ်ကျစ်ပါ
အောင် ဆုပ်ထားမိလိုက်
သည်။ မျက်နှာပေါ်က လတ်
လတ်ဆတ်ဆတ် ဒဏ်ရာ
ထက် နှလုံးသားမှာ ဟက်
တက်ကွဲ ကြေမှုသွားသော
ဒဏ်ရာက ဒီတစ်သက်
ပျောက်မှာ မဟုတ်ကြောင်း
ခင်မိမော် အသိဆုံးပါပဲ။

ဒဏ်ရာ ရထားသော
မိန်းမသားတစ်ယောက်က
အားကိုးတကြီး ယုံကြည်ကိုး
စားကာ ရင်ခွင်ထဲ နွေးထွေး
စွာ ပိုက်ပွေ့ကြင်နာခဲ့သည့်
မေတ္တာတရားကိုမှ မငဲ့ညှာ၊
မထောက်ထား အတောင်နှစ်

ဆယ်ဝတ် ယောက္ခိယရင်မာ
ကြီး၏ ရက်စက်မှုအပေါင်းက
အခုတော့ တန်ပြန်ခံစားပေ
တော့။ ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်
တယ် ကိုစိုးနိုင်။

ခင်မိမော် စကားတစ်
ခွန်းတော့ ပြောဖြစ်လိုက်ပါ
သေးသည်။

‘ရှင်မရှိမှ ကျွန်မဘဝ
ပြန်ရှင်လာမှာရှိ တစ်သက်လုံး
ကျွန်မဘဝထဲ ရှင် ပြန်မလာ
ပါနဲ့တော့။ ကျွန်မဘဝမှာ ရှင်
မရှိတော့ဘူး’

□

၆။

သမီး စန္ဒာမော်နှင့်
မမြင်ရသေးသော ရင်သွေး
ငယ်အတွက် သူ ပေးဆပ်
စရာတွေ အများကြီး ကျန်ရှိ
နေသည်။ သူ့ဘဝထဲကို ဆွဲ
ခေါ်လာမိသော ရင်သွေးနှစ်ဦး
စလုံးကို ခင်မိမော် ရင်ထဲ
တိုးလျှော့ တောင်းပန်နေမိ
သည်။

‘မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြ
ပါ ကလေးတို့ရယ်’

တကယ်တော့ ခင်မိ
မော် နားလည်လိုက်ပါသည်။
အချစ်ဆိုတာ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်း
နေရာက ကြည့်လျှင်လည်း
လောဘကြောင့် ပူလောင်ရပါ
သည်။ စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံ
ခြင်းဘက်က ကြည့်မည်
ဆိုပြန်တော့ နာကျင်မှုများ၊
ကြေကွဲမှုများ ဖြစ်ရသည်
ပင်။ သူလိုလား တပ်မက်စွာ
ဆုတောင်းလိုက်ချင်ပါသည်။

ဘဝဆက်တိုင်း ဘယ်
သောအခါမှ ချစ်တတ်သော
သူ မဖြစ်ပါရစေနဲ့...ဟု
၍...။

မစွန့်အေး

သူ့ကို
မြင်ခါစကဆိုရင်လေ
ရုံးတစ်ရုံးရုံးက
အရာရှိမ တစ်ဦးလိုလို၊
ပြီးတော့ လုပ်ငန်းရှင်
တစ်ယောက်လိုလို၊
ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း
ပေါက်ပေါက်
မြောက်မြောက်ထဲကပဲ
နေမှာလို့ ထင်ခဲ့မိသားပဲ။
ကျောလယ်လောက်
ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးကို
ကလစ်တစ်ခုနဲ့
စုစည်းထားပြီး နှုတ်ခမ်းနီ၊
မိတ်ကပ် ခပ်ပါးပါး
အမြဲလိမ်းထားတဲ့
သူမျက်နှာလေးက ရှိရင်းစွဲ

လူနှင့်လူ

ဧည့်သည်၊ ဓာတုဗေဒ၊

သူ့အသက်ထက်တော့
နုနယ်နေတာ အမှန်ပဲ။
‘အဲဒါပေါ့ စိန်စိန်ရဲ့၊
အုတ်ပွဲစား မချိုဆိုတာလေ’
ဆိုင်ကို ဈေးလာ
ဝယ်သူ မသိတာရဲ့၊
စကားကြောင့်
နည်းနည်းတော့
စိတ်ဝင်စားသွားမိတယ်။
အဲလေ...
အစကတည်းက
စပ်စုချင်မိတာလည်း
ပါတာပေါ့။
‘အဲဒါ
အုတ်ပွဲစားလား ဟာ၊
ပုံစံကတော့
ချောတယ်နော်’

www.burmeseclassic.com

‘အင်းလေ၊ သီတာ့
ယောကျ်ားက အုတ်ကား
မောင်းတာ။ သူ ကားလာငှား
ရင် အမြဲလိုက်ရတယ်။ သူ့မှာ
ဆို ဆိုဒ်ကြီးကြီးက အုတ်
အော်ဒါတွေ အပြည့်ပဲ။ လျင်
သလားမမေးနဲ့၊ သူများတွေ
အော်ဒါပါးချိန်မှာတောင် သူ
မှာ အုတ်အော်ဒါ အပြည့်ပဲ’

‘ဪ’

သီချင်တာတွေ သီ
လိုက်ရပြီမို့ နည်းနည်းတော့
ကျေနပ်သွားမိပြီး သူ့ကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်ငယ်
ငယ် ကောင်လေးချောချော
လေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ချင်း
ချီတဲပြီး ရယ်မောစကားပြော
နေတယ်လေ။

ဘာရယ် မဟုတ်ပေမဲ့
နှာခေါင်းရွံ့ပြီး မျက်နှာလွှဲ
ထားလိုက်မိတယ်။ အင်း...
စိန်စိန် အထည်ဆိုင်ရဲ့ မနက်
ခင်းလေးမှာတော့ သတင်းဦး
တစ်ခု ဦးဦးဖျားဖျား ရလိုက်
ပြီးတော့ ပြန်လည် ဖြန့်ဝေဖို့
ကို တစ်စုံတစ်ယောက်အား
ရှာဖွေလိုက်မိတော့တယ်။

□

J

‘ခဲလိုက်ရပြီ စိန်စိန်ရေ’
နံနက်ခင်း စောစော
လေး ဝယ်သူ ကဲ့သွားတော့
အထည်လေးတွေ ပြန်သိမ်း
နေရင်းက ဈေးဝယ်အပြန်
ဆိုင်ကို ဝင်လာသူ လင်ညီ
အစ်မ ဆွေဆွေအသံ ကို
ကြားလိုက်ရတယ်။

‘ဘာလဲ ဟ၊ နင့်စကား
က အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ
နဲ့’

‘နင့်ဆိုင်ကို အမြဲလာနေ
တဲ့ သီတာ့ယောကျ်ားလေ
ဟယ်’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဟ’

ကိုယ်ကလည်း သီချင်
နေပြီမို့ စကားထောက်ပေး
ရင်း နားစွင့်နေမိတော့...

‘မချိုက သူ့ကားကို
ငှားပြီး အုတ်သွားပို့ခိုင်းတာ
လမ်းမှာ ခိုးရောင်းသတဲ့လေ၊
မချိုက ဆိုဒ်ထဲက စောင့်နေ
တာပေါ့’

‘အဲဒီတော့...’

‘ဆိုဒ်ထဲလည်း ရောက်
တော့ မချိုက တန်းပြီး ပြော
တာတဲ့။ နင် အုတ်တွေ ခိုး
ရောင်းလာတယ် မဟုတ်လား၊
ဘယ်နဲ့လုပ်ဆိုတာက အစတဲ့
လေ’

‘ဘယ်လိုလုပ် သိသွား
တာလဲ ဆွေဆွေရဲ့။ လမ်းမှာ
ရောင်းတဲ့ဟာကို’

‘သိပြီပေါ့ဟာ၊ အုတ်
ဝင်ရောင်းတဲ့ဆိုင်က အုတ်၊
သဲ၊ ကျောက် အကြီးအကျယ်
ရောင်းတဲ့ ဆိုင် ။ မချိုရဲ့
အဆက်ဆိုလား ဘာလားတဲ့။
အဲဒါ မချိုကို Phone လှမ်း
ဆက်ထားတာတဲ့။ သီတာ့
ယောကျ်ား အုတ်ဖိုး ပြန်လျော်
လိုက်ရတာပေါ့’

‘သိပ်လည်တာပဲနော်’
ဆွေဆွေက ပြောစရာရှိ
တာကို ပြောပြီး ဈေးဆွဲခြင်း
လေး ဆွဲပြီး အိမ်ပြန်သွား
တော့ ကိုယ်ပဲ တွေးရင်း ငေး
ရင်း ကျန်ခဲ့တာပေါ့။

စိတ်ထဲမှာတော့ ကွက်
ကျော်မြင်တဲ့ မချိုကို ချီးကျူး
ချင်မိတာ အမှန်ပဲ။

□

၃

တကယ်တော့ အုတ်၊
သဲ၊ ကျောက်၊ မြေကြီး
လောကဆိုတာ လူလည်တွေ

ခြွေချင်းလိမ်နေတဲ့ နေရာမျိုး
လေ။ ပွဲစားပေါင်းစုံ တွေ့ရ
မယ်။ အုတ်ယူမလား၊ သဲ
ရော လိုသေးလား၊ မြေကြီး
ရော တောင်မြေယူမလား၊ ဂဝံ
မြေယူမလား။ အဲဒီကတစ်
ဆင့် အိမ်/မြို့ လိုချင်သလား၊
ဝယ်မလား၊ ငှားမလား အား
လုံးရမယ်ဆိုတဲ့ လောကမျိုး
ပေါ့။

ကားပိုင်မရှိ၊ အုတ်စက်
အပိုင်မရှိတဲ့နဲ့ ပွဲစားက လက်
ဖျားမှာ ငွေသီးနေတဲ့ လောက
ပေါ့လေ။

အုတ်စက်မှာ အုတ်ဝယ်၊
သူများကားကိုငှား၊ သူများ
ဆိုဒ်မှာ အုတ်သွားပို့ရင်း ငွေ
ရှင်းတဲ့ အခါမှာတော့ မျိုးမျိုး
မြက်မြက် ကျန်တာပေါ့။
ဒါပေမဲ့ တစ်ပတ်ရှင်းနဲ့ တိုး
ရင်လည်း ငွေခိုက်ထားရပြန်
တာပေါ့။ အော်ဒါပုံမှန်နေရင်
တော့ ယုံကြည်မှုနဲ့ပဲ ကားဖိုး၊
အုတ်ဖိုး အကြွေးထားကြပြန်
တာပေါ့။ အော်ဒါပုံမှန်ရင်
တော့ ပြေလည်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အုတ်သမား
ပြေးတာတို့၊ ဆိုဒ်က မန်နေကျာ
ပြေးတာတို့၊ ငွေရင်း မနိုင်လို့
ဆိုဒ်က ရပ်သွားတာတို့ ဖြစ်ခဲ့
ရင်တော့ ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ ကိုယ်ပဲ
ပေါ့။

အစားရှိသလို အလျော်
လည်း ရှိတာပဲလေ။

ဟော မိုးတွင်းရောက်ပြီ
ဆိုရင် ‘အုတ်ပြန်ပေး’တဲ့ လာ
ပါပြီ။ အုတ်စက်ပိုင်ရှင်တွေ
က မိုးတွင်းဆိုရင် အလုပ်
ရှားပါးတော့ ထင်းဖိုး၊ အလုပ်
သမားဖိုးကို အုတ်ပြန်ပေး
ပေးကြတယ်လေ။ မီးကျက်
ပြီးတဲ့အခါ ခြောက်ဆယ်
လောက်ပေါက်မယ့် အုတ်

တစ်လုံးက ဖိုပေါ်မှာပဲ ရှိနေ
သေးတဲ့အတွက် ငါးဆယ့်
ငါး၊ ငါးဆယ့်လေးလောက်
ပဲ ရှိတာပေါ့။ စာချုပ် ချုပ်
ပြီးပေး။ အုတ်ပြန်ရတဲ့အခါ
အုတ်တစ်လုံးကို ငါးကျပ်
မြတ်ရင် အုတ်တစ်သောင်းဆို
ငါးသောင်း၊ အုတ်တစ်သိန်း
ဆို ငွေငါးသိန်းကျန်တာပေါ့။

ကိုယ်လည်း အိမ်က
ယောကျ်ားမသိအောင် အုတ်
ပြန်ပေးပေးဖူးပါတယ်။ အုတ်
စက်ပိုင်ရှင် ထွက်ပြေးတာနဲ့
တိုးတော့လေ အုတ်နှစ်သောင်း
ဖိုး၊ ငွေတစ်ဆယ့်ခြောက်
သိန်းလောက် ပါသွားခဲ့တာ။
ကိုယ်ရယ်၊ လင်ညီမ ဆွေဆွေ
ရယ် ရွှေထည်လေးတွေ
ကျိတ်ပေါင်ပြီး ဆပ်လိုက်ရ
တာပေါ့လေ။ ဒါကြောင့်
ပြောတာ၊ လူလည် လောက
ပါလို့။

□

၄

‘စိန်စိန်ရေ ခဏဟေ့’
ဒီနေ့ ဈေးဝတ်ရက်နဲ့
မီးဖိုချောင်မှာ စိတ်ကြိုက်
ချက်ပြုတ်နေရင်းက အိမ်
မှာ ထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသားက
လှမ်းခေါ်နေတာမို့ အိမ်
ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

‘ဘာလဲ အစ်ကို’

‘အေးကွာ၊ ဟိုးတစ်
လောက ဆုံးသွားတဲ့ ဦးခင်
ညီလေ တို့ရုံးက အရာရှိ နဲ့
သွားတယ်ဆိုတာ မင်းမှတ်
လား စိန်စိန်’

‘အင်း...မှတ်မိတယ်
လေ၊ စိန်စိန်တောင် ဈေး
ဈေးသားအဖွဲ့နဲ့ ပန်းခွေ ပြီး
ခဲ့သေးတာပဲ’

‘သူ့အမျိုးသမီးနဲ့ အတူ
ဆုံခဲ့တယ်ကွာ၊ ဘဲဒါ ဒီည

ထမင်းစား ကြွပါလို့ မိတ်
ထားခဲ့တယ်။ သတင်းမေး
ရင်းနဲ့ ဆရာကိုလည်း သတိရ
လို့ပေါ့ကွာ။ မင်းနဲ့လည်း
မိတ်ဆက်ပေးရအောင်လို့လေ။
မင်းက အထည်ဆိုင်ဆိုတော့
မိတ်သစ်ရတော့ ကောင်းတာ
ပေါ့ကွာ’

‘အင်းပါ။ အိမ်ရှိတဲ့
ဟင်းအပြင် နှစ်မျိုး၊ သုံးမျိုး
လောက် ပိုချက်လိုက်ပါမယ်။
ဆွေဆွေကိုလည်း လှမ်းခေါ်
လိုက်ဦးမယ်။ သူက ဟင်း
ချက် ကောင်းတယ်’

နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်
ကို ပြန်ဝင်ခဲ့တော့ ဒီနေ့
အတွက် ဆိတ်ကလီစာဟင်း
အပြင် ဝက်သားဖြစ်ဖြစ်၊
ကြက်အသည်းအမြစ်ဖြစ်ဖြစ်
ထပ်ချက်ရအောင် ပြင်ဆင်နေ
မိတော့တယ်။ ရေခဲသေတ္တာ
ထဲမှာ အသင့်ရှိပြီးသားမို့ ချက်
ဖို့ ပြင်ဆင်ရုံပါပဲ။

ကြက်သားလည်း
နည်းနည်းရှိသေးတော့ ကြက်
ပဲဟင်းချိုလေးဖြစ်ဖြစ် ထပ်
ချက်မှပဲ။ အင်း ပုစွန်လေးက
လည်း အကောင်ကြီးပါ
တယ်။ ပုစွန်ချဉ်စပ်လေး
တစ်မည်ရယ်၊ အရံဟင်းက
ကြက်ပဲဟင်းချိုလေးရယ်
ဒါဆိုလည်း ထမင်းမြိန်ပါ
တယ်လေ။

၅။
အိမ်ရှေ့ကို ကားဖြူ
လေးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ
တော့ ဆွေဆွေနဲ့ နှစ်ယောက်
သား ‘လာပြီ’ဆိုတဲ့ အထာနဲ့
ထက်ကုတ်လိုက်ကြတယ်။

တစ် အိမ် ကျော် က
ဆွေဆွေကလည်း အရာရှိ
ထောက်ကို စပ်စုဆင်စိတ်နဲ့

ချက်ပြုတ်ပြီးတာတောင်
မပြန်ပါဘူး။ ပေတေပြီး
စောင့်နေတာလေ။

‘ကြွပါခင်ဗျ၊ ဒေါ်ခင်
ချို ဒါ ကျွန်တော့်အိမ်ပါ။ ဒါ
ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး စိန်စိန်
တင်ပါ’

အမျိုးသားရဲ့ ဝမ်းသာ
အားရ ခရီးဦးကြိုပြည့်နေအတွက်
ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့
အမျိုးသမီးကတော့ မချိုပါ
လား။

‘သားတောင် အတော်
ကြီးလှပြီပဲ။ သမီးငယ်လေး
ရော မပါဘူးလားခင်ဗျ’

ကားပေါ်က ဒုတိယ
မြောက် ဆင်းလာသူက ဟို
အရင်တစ်ခါ မချိုနဲ့ လက်
ချင်းချိတ်ပြီး လမ်းသွားတာ
တွေ့ခဲ့တဲ့ ကောင်ချောလေး။
အဲဒါ သူ့သားတဲ့လား။

‘သမီးလေးက ကျူရှင်
သွားရတယ်လေ။ အလုပ်
မအားပေမဲ့ သူတို့အဖေရဲ့
မိတ်ဆွေနဲ့လည်း စကားတွေ
ပြောချင်၊ တွေ့ချင်သေးတာနဲ့
အလုပ်ဖျက်ပြီး လာခဲ့တာ။
သားကိုလည်း သူ့အဖေရဲ့
ငယ်ပေါင်းတပည့်နဲ့ မိတ်
ဆက်ပေးချင်တာလည်း ပါ
တာပေါ့’

စကားပြောရင်းနဲ့ ကျွန်မ
တို့ဘက်ပါ လှည့်ပြီး ပြုံးပြ
လိုက်တာမို့ ကျွန်မရော ဆွေ
ဆွေပါ သွားအပြီးသားနဲ့ ဟီး
ခနဲ ရယ်ပြမိကြတယ်လေ။

‘ထမင်းစားခန်းထဲကို
တစ်ခါတည်း ကြွပါခင်ဗျာ’

အမျိုးသားက လေးစား
သမ္မုနဲ့ အရမ်းကို ဖော်ရွေနေ
တာမို့ ခဲအိုကို ကြောက်ရသူ
ဆွေဆွေမျှာ လစ်ဖို့ ဟန်
ပြင်တော့...

ကျွန်မကလည်း ဘာရ
မလဲ၊ ဆွေဆွေ ပြန်သွားရင်
တစ်ယောက်တည်း ဘာရယ်
မဟုတ်ပေမဲ့ လိပ်ပြာမလုံတာ
မို့ လက်ကို လှမ်းဆွဲထား
လိုက်ရင်း...

‘ဆွေ ဆွေ လည်း
တစ်ခါတည်း ဝင်စားသွားဦး
လေ’

ကျွန်မ စကားကို
ဆွေဆွေက မျက်လုံးဖြူးဖြူး
တုံ့ပြန်လိုက်တယ်။

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ဆွေဆွေ
တစ်ခါတည်း စားသွားလိုက်
တော့’

စကားနည်းပြီး အေး
ဆေးတဲ့ ခဲအိုကြောက်ရသူ
ဆွေဆွေမျှာ စကား မပြန်
နိုင်ဘဲ ထမင်းဝိုင်းမှာ အသာ
ဝင်ထိုင်လိုက်ရတယ်။

‘အေးဗျာ၊ ကျွန်တော့်
ဆရာ ကိုမင်းညီက အရမ်း
သဘောကောင်းရှာတာ။ ရုတ်
တရက် ဆုံးပါးသွားတော့
စိတ်မကောင်းစရာပါပဲဗျာ။
ဒေါ်ခင်ချိုအနေနဲ့ ကျတော့
စီးပွားရေးကို ကိုယ်တိုင်
ဦးစီးရတော့ အဆင်ပြေပါရဲ့
လား ခင်ဗျာ’

ဆိတ်ကလီစာဟင်းကို
ထမင်းထဲ ထည့်ဖြုတ်ပြီး ဇွန်း
လေးနဲ့ ပါးစပ်ထဲကို အသာ
ထည့်လိုက်ရင်းက ခပ်ငေး
ငေးလေး ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘ဒီလိုပါပဲ ကိုကျော်တင့်
ရယ်၊ အမျိုးသား ဆုံးသွား
ခါစကတော့ ဘာမှ မလုပ်
တတ်ပါဘူး။ အခုတော့
ဆွေမျိုးတွေ အကူအညီနဲ့
သူတို့ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်း
တွေကို အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက်
တင်ဖို့တဲ့အလုပ် လုပ်ပါ
တယ်။ အဆင်ပြေပါတယ်။

ငွေရင်းလိုရင်တော့ ရွှေထည်
လေးနည်းနည်း ရောင်းလိုက်
တာပေါ့’

‘အေးဗျာ၊ ကတ္တီပါမိနပ်
စီးတဲ့ ဘဝက အုတ်ပွဲစား
ဘဝဆိုတော့လည်း လူ့လော
က အလှည့်အပြောင်းက
ကြောက်စရာပါပဲဗျာ’

‘လူတွေ တို့တော့
ကြောက်ပါတယ် ကိုကျော်
တင့်ရယ်။ ဆွေမျိုးတွေကို
ကူညီကြတော့ နည်းနည်း
တော့ ခံသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒီလောကထဲ သိပ်ကို အမ
နာပ ပြောချင်ကြတာ။ ဟိုး
တစ်လောကလေ ကျွန်မ ကား
ငှားတဲ့ အုတ်ကားသမားက
ကျွန်မ အစ်ကိုဝမ်းကွဲဆိုင်မှာ
အုတ်တွေ ဝင်ပြီး ခိုးရောင်း
တယ်လေ။ ကျွန်မ အဲဒါသိ
သွားလို့ အုတ်ဖိုး ပြန်လျော်
ခိုင်းလိုက်မိတယ်။ အဲဒါကိုပဲ
ကျွန်မတို့ မောင်နှမကို ပေး
စားပြီး ပြောဆိုကြသေးတယ်
ရှင်။ ကျွန်မဖြင့် ဝမ်းတောင်
နည်းမိပါတယ်’

သူ့ရဲ့စကားအဆုံးမှာ
တော့ ဆွေဆွေက ထမင်းသီး
သွားတဲ့ပုံနဲ့ ရေရွက်ကို ကမန်း
ကတန်း လှမ်းယူတာ တွေ့
လိုက်ရသလို၊ ကျွန်မလည်း
ကျွန်မရှေ့က ပုစွန်ချဉ်စပ်
ဟင်းလေးကို ဒေါ်ခင်ချို
ပန်းကန်ထဲ ခပ်ထည့်ပေးရင်း
က ဟီးခနဲ ရယ်ပြလိုက်မိပါ
တော့တယ်။

နဖူးပေါ်မှာ ဆံယဉ်စ
လေးတွေ ဝဲကျနေတဲ့
ဒေါ်ခင်ချို မျက်နှာလှလှ
လေးကတော့ ကျွန်မကို
ပြုံးပြနေဆဲ။

●ချင်း၊ဓာတုဗေဒ၊

ရှင်စုံမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၃၁၉၊ ဇွန် ၂၀၁၆

ရွှေအာတွေ ရွှေအာတွေ

မိုးပုခတ်ခြင်းအနုပညာ

မန်းပုဆရာက ဖရဏာပီတိ ဝါဂွမ်းနုနုပေါ်ကို
 တက်ထိုင်လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ လက်ခုပ်သံ
 လှိုင်းကြက်ခွပ်တွေက တဖြည်းဖြည်းလှိုင်းတက်လာပြီး
 သူ့ကို နန်းရင်ပြင်အရောက် ပို့ဆောင်ပေးလိုက်ပါတယ်။
 မန်းပုဆရာဟာ တငြိမ့်ငြိမ့်၊ တသိမ့်သိမ့်ခံစားချက်ဆိုတာ
 မကြုံဖူးခဲ့သူပီပီ ဒီအရသာမျိုး ခံစားရအောင် ဘယ်လို
 မန်းပုလက်ရာမျိုးများ နောက်တစ်ခါ တုရပလို့ တွေးပြီး
 ကိုယ့်အသားကိုယ်ဆိတ်လို့ ဒါတွေဟာ အိပ်မက်
 မဟုတ်ကြောင်း သက်သေထူလိုက်ရပါတယ်။
 မန်းပုဆရာရဲ့ဘဝမှာ သူ့ကို မန်းပုဆရာရယ်လို့တောင်
 အသိအမှတ်ပြု မခံခဲ့ရဖူးဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်ရော
 လူအများစုကြီးကပါ မနေ့တစ်နေ့ကအထိ
 သိနေခဲ့ကြတာပဲလေ။ ခုတော့ မန်းပုဆရာက
 နန်းရင်ပြင်ထိ ခရီးပေါက်နေခဲ့ပါပကော။
 မန်းပုဆရာဟာ အမှန်တကယ်တော့ သူ့ရဲ့ကံကြမ္မာကို
 သူ့ဘာသာပြန်ပြီး အံ့ဘနန်း ဖြစ်နေရသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။
 အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် မန်းပုဆရာဟာ ဟောဒီ
 နန်းရင်ပြင်အရပ်ကို လွန်စွာ စုံမက်ဖူးသူလည်း ဖြစ်ပြန်ရဲ့။
 ဒါပေမဲ့ ရှု...တိုးတိုးပါခင်ဗျ။ ကြက်ကန်း ဆန်အိုးတိုး
 မန်းပုဆရာလို့ အထင်ခံနေရတဲ့ ဂုဏ်ကလေး
 ဈာန်လျော့သွားမှာ စိုးရိမ်မိတာကြောင့် သူ့ဘဝမှာ
 ဘယ်အချိန် တော်ကောက်ခံရပါ့မလဲဆိုပြီး မျှော်ငြီးခဲ့ရတာကို
 ငုံးဆူ လူသိ ဖြစ်လို့ မဖြစ်ပေဘူးလေ။ အခုဆိုရင်
 ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းကောင်းပုံများ မန်းပုဆရာမမျှာ
 ထင်ပေါ်လို့ စင်တော်က ကောက်ခံရတာဆိုပြီး
 အသနားပိုသူတွေတောင် ပေါ်ထွက်နေပြီမဟုတ်လား။
 ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်ခဲ့တာတွေကလည်း မန်းပုဆရာက
 အနေအထိုင် ပီရိလွန်းလို့ပဲလား။ ကြည့်နေသူတွေ
 ကြောင်တောင်ကန်း မျက်ခမ်းစပ်မှာ ရသွားကြလို့ပဲလားတော့
 မသိပါဘူး။ မန်းပုဆရာအဖို့ လက်ခုပ်သံ
 လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးတွေက ဆည်းလည်းသံလေလား
 ထင်မှတ်မှားစရာ ဖြစ်နေပါတယ်။
 တကယ်တော့ မန်းပုဆရာဘဝမှာ အပ်ထည်ကို
 ပုံတူကူးအတတ်ပညာသုံးပြီး စူးနဲဆောက်ကို
 အလုပ်ပေးခဲ့တဲ့အချိန်က ပိုများခဲ့ပါတယ်။

ကမ္ဘာကျော် ပန်းပုဆရာကြီး မိုက်ကယ် အိန်ဂျလို့ရဲ့ 'လူသားက လက်နဲ့ ဆေး ရောင်ခြယ် ပန်းချီဆွဲတာမဟုတ်ဘဲ ဦး နောက်နဲ့ဆွဲတာပါ' ဆိုတဲ့ စကားအရ တော့ ပန်းပုဆရာဆိုတာလည်း လက်နဲ့ မထုဘဲ ဦးနှောက်နဲ့ထုရမှာပေါ့။ ခက် တာက ပန်းပုဆရာရဲ့ သက်တမ်းတစ် လျှောက်မှာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လက်နဲ့ချည်း ပန်းပုထုခဲ့ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးနှောက်နဲ့ပန်းပုထုခဲ့တဲ့အကြိမ်ကတော့ ရှိတော့ ရှိတယ်။ မရှိသလောက် ရှား တယ်လို့ဆိုရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဆုတ် ကပ်ကာလမို့ပဲလား။ ပန်းပုဆရာရဲ့ လက်ထုရာတွေကို သဘောကျသူတွေ က ရွာမှာ အများသားပါပဲ။ သူတို့က ပေးထားတဲ့ မော်ဒယ်လ်ပုံစံတစ်ခု အတိုင်း မတိမ်းမစောင်း ပုံတူပွားတတ် ရင်ကို ပန်းပုလက်ရာ မြောက်တယ်လို့ သတ်မှတ်တတ်ကြသူဆိုတော့ ပန်းပု ဆရာရဲ့ လက်ဆလေး အိုကေရုံနဲ့ ပန်းပု ဆရာဟာ သူကောင်းပြုထိုက်သူလို့ သတ်မှတ်ခံရပြီးသား ဖြစ်ခဲ့ရတာကိုး။ ပန်းပုဆရာရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဦးနှောက်ထဲက လက်ရာကို ဘယ်သူကမှ အထင်အရှား မမြင်မတွေ့ရပေမဲ့ ဒီလို မမြင်ရတာက ဘဲ ပန်းပုဆရာဟာ အတွန့်မတက်တတ် သူလို့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုဖြစ်ရပြန်သေးလေ။

ဒါကြောင့်ပဲ ပန်းပုဆရာဟာ သူ ဦးနှောက်ကို ဦးခေါင်းခွဲထဲကနေ လွှတ် မြောက်ခွင့် ပေးဖို့အရေးကို ကျောခိုင်း လှစ်လျှံလှုပ်ကိုင်ပြီး လက်ထုရာစံသေထဲ မှာ လူးလွန့်အသားကျနေခဲ့တာ ဖြစ်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းပုဆရာတို့ရွာက ဝေလေလေ အများသားမို့ ပန်းပုဆရာ လောက်မှ လက်ထုရာ မမြောက်သူတွေ ကို စံထားပြီး ပန်းပုဆရာကမှ တကယ့် သမ္မာလို့ ဆီမန်းမန်းသလို နှုတ်တက်ရွှရွ ရွတ်ကြရင်း တကယ်ကို ပန်းပုဆရာဟာ ပညာရှင်ကြီးပဲလို့ ယုံကြည်လာခဲ့ပါ တယ်။ ပန်းပုဆရာအနေနဲ့လည်း သူ့မှာ ဘာမှ သိပ်အားမထုတ်ရဘဲ တစစ အဆင်ချောလာတဲ့ ကံကြမ္မာကို ခပ် မဆိတ် တိတ်တိတ်ချောင်းကြည့်ရင်း သူ

ပန်းပုဆရာရဲ့ ဘဝမှာ
သူ့ကို
ပန်းပုဆရာရယ်လို့တောင်
အသိအမှတ်ပြု
မခံခဲ့ရဖူးဆိုတာ
သူ့ကိုယ်တိုင်ရော
လူအများစုကြီးကပါ
မနေ့တစ်နေ့ကအထိ
သိနေခဲ့ကြတာပဲလေ
ခုတော့ ပန်းပုဆရာက
နန်းရင်ပြင်ထိ
ခရီးပေါက်နေခဲ့ပါပကော

ကိုယ်သူလည်း တော်ကောက်ခံထိုက်သူ လို့ ယုံကြည်လာပါတော့တယ်။

ကမ္ဘာကျော် ပန်းပုအနုပညာဆရာ ကြီး မိုက်ကယ်အိန်ဂျလို့က 'ကျွန်တော် တို့လို ပန်းပုဆရာတွေ အများစုကြီးရဲ့ အဓိက အန္တရာယ်ကြီးကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို မြင့်မြင့်မားမား ထားမိ ပြီး မိအောင် မဖြည့်စွမ်းနိုင်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ နဂိုကတည်းက ကိုယ့် ရည်ရွယ်ချက်ကို လက်လှမ်းမီရုံ နိမ့်နိမ့် လေးထားခဲ့မိတာမျိုးသာ ဖြစ်ပါတယ်' လို့ ပြောခဲ့ဖူးလေရဲ့။ ဒါဟာ ရွာက ပန်းပုဆရာကို စောင်းမြောင်းပြောတာလို့ စွပ်စွဲချင်လည်း စွဲလိုက်ပေတော့။ ပန်းပု ဆရာကတော့ အေးဆေးပါပဲ။ သူ့ဘဝ အတွေ့အကြုံအရ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မတုံ့ ပြန်နိုင်လေ လုံခြုံစိတ်ချ အေးချမ်းနိုင် လေဆိုတဲ့ လက်တွေ့အသုံးကျ ယုတ္တိ ဗေဒကျမ်းကိုလည်း ကျေလေတော့ ဘယ်လိုအပြောခံရခံရ ကျောက်ဆစ်ရုပ် ဘုတ်ထိုင်းကြီးလို ခံပလိုက်တာပါပဲ။ အဲဒီခံရကျိုးတွေဟာ ဒီကနေ့မှာ နန်းရင် ပြင်တိုင်အောင် ပေါက်မြောက်စေတဲ့ ရလဒ်ကို မွေးဖွားပေးတာမို့ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော သူ အောင်နိုင်တယ်လို့

ပြောမယ်ဆို ပြောသာနေပါတယ်။ မိုက် ကယ်အိန်ဂျလို့ကသာ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက် ကို နိမ့်နိမ့်လေးထားတာဟာ အန္တရာယ် လို့ ဆိုနေတာပါ။ ပန်းပုဆရာကတော့ တော်ကောက်ခံလိုက်ရပြီမို့ အရင်ကလို မင်းဘေးသင့်မှာကို ပူစရာတောင် တယ် မလိုဘူးပဲ ပြောပါတော့။

တစ်ဖက်မှာလည်း ပန်းပုဆရာ လောက်မှ လက်ညှိုးမထောင်၊ ခေါင်း မညှိတ်တတ်သူတွေနဲ့ တောထဲက သစ် ခုတ်သမားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ရှစ်လက်မ တစ်ပေရှိတဲ့ သစ်သမားပေတံကြီးနဲ့ တိုင်းထွာပြီး အမနာပ ဆိုကြတာတွေ လည်း ရှိလာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တော သား သစ်သမားပီပီ ရွာသူတွေလောက် အမြီးအမောက်တည့်အောင် ညင်သာ ပျော့ပျောင်း၊ ကောက်ပင်ရိတ်လုံးဆိုတာ မျိုးတွေ မစွမ်းလေတော့ တော်ဝင်နန်း ထိုက်သူ အရာအတွက် သစ်ခုတ်ဆရာ ထက် ပန်းပုဆရာသာလျှင် သင့်တော်စေ ၏လို့ နန်းရင်ပြင် အဆုံးအဖြတ် ထွက် လာပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီ ကနေ့မှာတော့ တောက သစ်ခုတ်ဆရာ တွေကို ကျော်ပြီး ရွာက ပန်းပုဆရာဟာ နန်းရင်ပြင်မိုက်မှောက် တော်ကောက်နေ တော် ရောက်ခဲ့ရတာပါပဲ။ ဖရတပ်ထိ လိုင်းကြက်ခွပ်တွေက တအိအိထ၊ လို့ခေါ်

ပန်းပုဆရာ မတွေးမိတဲ့ ပြဿနာ က နန်းတော်မိုက်မှောက်ကျမှ ပေါ်ထွက် ပါတော့တယ်။ နန်းတော်က ဦးဆောင် အသစ်ဟာ အလျင်စလို လိုအပ်ချက်တွေ အတွက် ကမန်းကတန်း ဖြည့်သည့်နည်း ရေးကို ချင့်တွက်ပြီး မိုးကျရွှေတိုင်း ပန်းပုဆရာကို အနားခေါ်မိပေမဲ့ တော် ဝင်သတိ မြဲမြဲသူပီပီ ရွာသူပန်းပုဆရာ တွေကို တော်ဝင်သင်တန်း ဆင်ခြင် တက်စေဖို့ တရမန်းကြမ်း စီစဉ်လိုက်တာ က ပန်းပုဆရာခမျာ ပြဿနာတစ်ခု တော့တာပါပဲ။ ပြဿနာက သင်တန်း ဆရာ မိုက်ကယ်အိန်ဂျလို့ရဲ့ စကားနဲ့ ဖြစ်ဖူးခံပါတယ်။ သူက 'ကျွန်တော်တို့ ဟာ စကျင်ကျောက်သားထဲမှာ နားထဲ မယ်တစ်ပါးကို တွေ့ခဲ့လို့ အိမ်ကျောက်

သားကို ထွင်းထုပြီး နတ်မိမယ်ကို လွှတ်
 ထပ်စွာ ပေါ်ထွက်လာအောင် ထုပေးဖြစ်
 ထိုက်ခဲ့ပါတယ်တဲ့။ နောက်တစ်ခွန်းက
 ဆော့ ကျောက်စိုက်ကျောက်သား အတုံး
 အခဲတိုင်းရဲ့ အတွင်းပိုင်းထဲမှာ ရုပ်တု
 တစ်ခုစီ ရှိနေတတ်ပြီး ပန်းပုဆရာဆိုတာ
 အဲဒါကို ရှာတွေ့ဖို့ပဲ လို့ ဆိုပါတယ်။
 ဦးညောင်ဟာ သင်တန်းဆရာ ခိုက်ကယ်
 အိမ်ရှင်ရဲ့အလိုအတိုင်း မိုးကျရွှေကိုယ်
 ဖန်းပုဆရာများအနေနဲ့ သစ်တစ်ပင်စီထဲ
 မှာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ နတ်မိမယ်အသစ်
 တစ်ပါးစီကို လွှတ်လုပ်စွာပေါ်ထွက်လာ
 အောင် ထုပေးဖို့ ညွှန်ကြားပါတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ပန်းပုဆရာဟာလည်း သူ
 တစ်သက် မတွေး၊ မလုပ်ခဲ့တဲ့ ပန်းပု
 ခုတ်ခြင်း အနုပညာကို စတင်ပြီး လုပ်
 ဆောင်ရပါတော့တယ်။ ဘယ်သစ်ပင်
 ထဲမှာ ဘယ်ပန်းပု နတ်မိမယ် အသစ်
 တစ်ပါး ရှိနေတယ်ဆိုတာကို သိတတ်ဖို့
 ကတော့ ပန်းပုဆရာအတွက် အခက်ခဲ
 ဆုံး အပိုင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲ
 ဆိုတော့ သူတစ်သက်မှာ သူများတကာ
 ခုတ်ပေးထားတဲ့ သစ်ပင်အပိုင်းအစကို
 ဆူပြီး သူများတကာ စီစဉ်ညွှန်ကြား
 နုတ်ရာပြထားတဲ့ ပန်းပုရုပ်ကို ကြည့်ပြီး
 ဆော့သာ ပန်းပုထုခဲ့ဖူးတာကြောင့်ပါပဲ။
 ဘယ်သစ်ပင်ကို ရွေးမလဲဆိုတာ ဘယ်
 ဖန်းပု နတ်မိမယ်ကို ထုမလဲဆိုတဲ့
 အတွေးမပါဘဲ မဖြစ်နိုင်တော့တာကြောင့်
 ဖန်းပုဆရာဟာ ရည်ညွှန်းရုပ်မပါဘဲ
 ဦးနှောက်နဲ့ ထုရမယ့် ပန်းပုရုပ်ကို တွေး
 ကြည့်တဲ့အခါ တစ်ချိန်တစ်ခါက ထုခဲ့ဖူး
 သမျှကိုသာ အဖန်ဖန် တွေ့လိုက်ရပါ
 တယ်။ နတ်မိမယ် အသစ်တစ်ပါးဆို
 တာကို မြင်ယောင်ကြည့်ဖို့ ပန်းပုဆရာ
 ဟာ ဧဝံဧဝံ ဖြစ်နေရပါတယ်။ သူ့ဘဝ
 မှာ ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်လိုပုံစံရှိတဲ့
 ဖန်းပုရုပ်မျိုးကို ထုချင်လိုက်တာလို့
 တွေးမိခဲ့ဘဲ ပန်းပုထုနည်း နိဿရည်နဲ့
 ဆော့ စူးကိုင်နည်း၊ ဆောက်ထွင်းနည်း
 ဆွေကိုသာ တစ်ဖက်ကမ်းခပ်အောင်
 ထွန်းကျင့်ခဲ့တာမို့သာ သူဟာ နာမည်ရ
 ဖန်းပုဆရာ ဖြစ်လာရတာကိုး။ သူ

အတွက် စူးနဲဆောက်ကို လက်ထဲမှာ ကိုင်
 ထားချိန်မှာ အသားကျနေတဲ့ ထုနည်း၊
 ထွင်းနည်းတွေက စီးဆင်းပျော်ဝင်လာ
 ပြီး ပုံစံခွက် ပန်းပုရုပ်တွေကို ဟော
 တစ်ရပ်၊ ဟောတစ်ရပ် ထုခဲ့ဖူးသူပီပီ
 ဘယ်သစ်က မာပြီး၊ ဘယ်သစ်က
 အကြောတင်းတယ်ဆိုတာထက် ပိုလွန်
 ကာ သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ အတွင်းသားထဲ
 မှာ ခိုအောင်းနေတဲ့ နတ်မိမယ်အသစ်
 တစ်ရပ်ကို အသက်ဝင်ဝင် လွှတ်မြှောက်
 ပေါ်ထွက်လာအောင် ဘယ်လိုသစ်ပင်
 ကို ဘယ်လိုရွေးမယ်ဆိုတာတော့ မတွေး
 တတ်တော့ပါဘူး။

ဒီအခါ ပန်းပုဆရာက ဒီပြဿနာ
 ကို အကောင်းဆုံး ဖြေရှင်းဖို့အတွက်
 ဘယ်သစ်ပင်ကနေ ဘယ်နတ်မိမယ်
 အသစ်ဆိုတာကို တွေးခြင်းက ရှောင်
 ကွင်းနည်းကို အသုံးပြုဖြစ်ပါတယ်။
 အဲဒါကတော့ သစ်ပင်တကာကို နတ်မိ
 မယ်အသစ် ပေါ်ထွက် နှိုးနဲ့ လိုက်ခုတ်
 ကြည့်ခြင်းပါပဲ။ ပန်းပုဆရာဟာ သူ
 အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ရာမှာ
 တစ်ခါတလေ သစ်တစ်ပင်ကနေ ဘာ
 နတ်မိမယ်မှ မပေါ်ထွက်တော့ဘဲ သွား
 ကြားထိုးတံပေါင်း အသိန်းအသောင်း
 ဖြစ်လာတဲ့အထိ တခုတ်တည်း ခုတ်နေမိ
 တဲ့တိုင်အောင်ပါပဲ။ အချိန်နဲ့ ဒီရေဟာ
 လူကိုမစောင့်သလို ပန်းပုဆရာကိုလည်း
 မစောင့်ပါဘူး။ ရက်တွေ ရင့်လာလေ
 သွားကြားထိုးတံတွေ များလာလေမဖြစ်
 ရအောင် ပန်းပုဆရာက အလွန်အမင်းဆန္ဒ
 ရှိနေပါတယ်။ သူဟာ မိုက်ကယ်အိမ်ရှင်
 လိုရဲ့ထုံးကို နှလုံးမူပေမဲ့ သူဟာ မိုက်
 ကယ်အိမ်ရှင်လို့မဟုတ်တာကြောင့် ပန်းပု
 ဆရာဟာ ခုချိန်ထိတော့ သစ်ပင်တွေ
 တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ခုတ်ရင်း ခုတ်ရင်း
 ခုတ်ရင်းနဲ့ပဲ သူကိုယ်တိုင်စိတ်ကူးဖန်တီး
 တဲ့နတ်မိမယ်အသစ်ကို ရှာဖွေနေဆဲပါပဲ။
 ပန်းပုဆရာဟာ ခုထိတော့ ပန်းပု
 ထုဖို့ဆိုကာ သစ်တွေ ခုတ်နေဆဲပါ။
 ပန်းပုဆရာဟာ ခုထိတော့ ပန်းပုတွေ
 ခုတ်နေပါတယ်။ ■

မသိတာ၊စမ်းချောင်း။

မြန်မာ့ရေး

အမှတ် ၁၃၃
 လမ်း ၄၀
 ကုန်သည်လမ်းနှင့်
 မဟာဓမ္မလမ်းကြား
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်
 ရန်ကုန်မြို့
 ရန်
 ၀၁-၃၉၀၂၂၀

ရွှေအမြဲတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၃၁၉၊ ဇွန်၊ ၂၀၁၆

ဒီလမှာ အရေးအသားဂရုစိုက်ပြီး ရေးသားထားတဲ့ စာမူ တချို့တွေ့ရပေမဲ့ တင်ပြပုံရိုင်းဆိုင်ရာမှာ အားနည်းနေကြဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။

၁။ စေတေ စာမေးပွဲအောင်သည့်နေ့
နေနန်းအိမ်(ကောင်တွင်း)

စာစီစာကုံးအရေးအသားမျိုးနဲ့ ရေးသားထားတာဖြစ်ပြီး တင်ပြပုံရော၊ အကြောင်းအရာပါ ထူးခြားမှုမရှိပါဘူး။

၂။ ခိုးခါးရေ
ကျင်ကိုချန်

ပြောချင်တာတွေရှိနေတဲ့ စာမူဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒိုင်ယာရီဆန်တဲ့တင်ပြပုံမျိုးကို အပြန်အလှန်စကားပြော အားပြု ပြီး ရေးဖွဲ့ထားတာကြောင့် ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းနေပါတယ်။

၃။ တစ်ခါတုန်းက
မောင်မောင်(ကောင်တွင်း)

ရှည်လျားတဲ့ ရွှေနလုံးသားစာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး အရေး အသားပြေပြစ်ပေမဲ့ အကြောင်းအရာ ရိုးစင်းနေပါသေးတယ်။

၄။ ရင်ခွင်မဲ့မျက်ရည်စက်များ
အထွန်း(တမာမြေ)

ဝါကျအရှည်တစ်ကြောင်းနဲ့ စာမူကိုစဖွင့်ထားပြီး တင်ပြပုံ အကြောင်းအရာပါ ရိုးစင်းလှတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်သာဖြစ်ပါတယ်။

၅။ အဝတ်ဆုတ်ကလေး
မောင်ဖြိုးဝေဦး

စာလုံးပေါင်း မှားယွင်းနေတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့ စာညွှန်ဆန်တဲ့ ရေးဖွဲ့မှုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ စာများများ ဖတ်ပါဦး။

၆။ .....

ပန်းညွန့်ခြယ်(ကော့များ)

အရေးအသား ပြေပြစ်ပါတယ်။ ရွှေနလုံးသားစာမူဖြစ်ပြီး စာမူထဲက အခန်းတွေတို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပေးထားပေမဲ့ စာမူ တစ်ပုဒ်လုံးရဲ့ နာမည်ကို ရှာမတွေ့ပါဘူး။ ဆွဲဆောင်မှုအား မကောင်းတဲ့အတွက် စာမူကောင်းမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

၇။ ပုတီးအေးအိမ်၊ စာဆုပ်ကျောင်းနှင့် ရှယ်ကြီးမောင်မှူး
စာတာဏှာမြဝင်း(ပုဆိုးကုတ်)

သရော်စာဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေမဲ့ အရေးအသားနဲ့ တင်ပြပုံအားနည်းချက်ကြောင့် မှန်းသလို မပေါက်ခဲ့တဲ့ စာမူ ဖြစ်ပါတယ်။

၈။ အတွင်းတိမ်
ညိုပြင်းရှု

အပြန်အလှန်စကားပြောတွေကို အားပြုရေးဖွဲ့ထားတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး တင်ပြပုံအားနည်းပါတယ်။

၉။ ဂန္ထဝင်ကိုလွှမ်းမော်
သင်းအောင်သန်း

ခေါင်းစဉ်စာလုံးပေါင်းမှားနေသလို စာမူဖွဲ့တည်ထားတဲ့ ကလည်း သရော်စာမပီတိ သရော်စာဟန် ဖြစ်နေပါတယ်။ စာများများ ဖတ်ပါဦး။

၁၀။ တလွဲ ဆံပင်ကောင်ကြာသူများ

၁၁။ မာန်ဒါလီ
မ(တာချီလိတ်)

စာမူတွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရေးဖွဲ့တည်ဆောက် ထားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အလောတကြီး ဇာတ်ကြောင်းပြောပြ နေတဲ့ဟန်နဲ့ ရေးထားတာမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။ စာများများ ဖတ်ပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရေးဖွဲ့ဖို့ ကြိုးစားပါ။

၁၂။ အာဇာနည် ပျောက်ဆုံးသွားသော နံရိုးတစ်ချောင်း
ပတ္တမြားနီ

တစ်မျက်နှာမပြည့်တပြည့် စာညွှန်းလိုလို စာမူဖြစ်တိ တယ်။ စာများများ ဖတ်ပြီးမှ စာရေးဖို့ ကြိုးစားပါ။

၁၃။ ကာလာရုံအစည်းအဝေးပွဲ

၁၄။ တက်ရေး...ကျရေး

၁၅။ ဘဝရထားကြီး ငိုယို စီး

၁၆။ Pure Product in Myanmar

ဂါဦးမွန်းကို

စာမူလေးပုဒ်အတွက် အကြောင်းအရာလေးမျိုးကို ခွဲ၍ ရေးထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ စကားပြေ၊ စကားမြေ အရောအထွေးတချို့ ရှိနေပြီး အတိတ်တစ်ချိန်က ဇာတ်ကြောင်း ကို ဖွဲ့ဆိုတဲ့ ဘဝရထားကြီး ငိုယိုစီး မှာ ဇာတ်ကောင်ရဲ့အချော နေရာကနေ ဇာတ်ကိုသယ်ပြီး ရေးသွားနိုင်ပေမဲ့ တချို့နေရာ တွေမှာ ဇာတ်ကောင်နေရာနဲ့ စာရေးသူနေရာကို ရောထွေး သွားထားတာတွေ့ရပါတယ်။ အတန်သင့် ရိုးစင်းနေပါတယ်။

၁၇။ ဣန္ဒာများ

၁၈။ သူတို့

၁၉။ မရမ်းမာ

ဥဩ(ရယ်ရီမြေ)

အရေးအသားပြေပြစ်တဲ့ စာမူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ သာမဟုတ်ဘဲ ဇာတ်ကောင်နေရာပြောင်းပြီး ခံစားရေးဖွဲ့ဖို့ ပြု စားတတ်တာကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်။ အခင်းအကျင်းနဲ့ ကောင်စရိုက်ကို ပုံဖော်သိုင်းဝိုင်းရေးဖွဲ့ရာမှာ ဒီထက် အ ကောင်းဖို့ လိုပါမယ်။ မရမ်းမာ ကတော့ စိတ်ဝင်စား ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

၂၀။ သူတို့အတွက် နားခိုရာ

၂။ ကမ္ဘာမြေထုသက်သေပြုလို့
နေမင်းနွယ်

ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်တွေကို အသေးစိတ်ခင်းကျင်းရေး
ထားတဲ့ စာမူတွေဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့အတွက် နားခိုရာ က
မ္ဘာ့သယ်လာခဲ့သလောက် အဆုံးပိုင်းမှာ အားနည်းသွားတဲ့
အတွက် စာမူကောင်းဖြစ်မလာပါဘူး။ ကမ္ဘာမြေထု သက်သေ
ပြုလို့ က အရေးအသားအားထုတ်ထားမှု ရှိတဲ့အတွက် ဆရာ
ဦးဆင်းငြိမ်းထံ တင်ပြလိုက်ပါတယ်။

ဆရာဦးဆင်းငြိမ်းထံ ထပ်မံတင်ပြလိုက်တဲ့စာမူတွေက
ဆရာ-

လင်းသန့်စင်(ပဲခူး) ရဲ့ ဥပါဒါန် အတိုး၊ မိုးသက်ဆွေ ရဲ့
သံစဉ်ဂုဏ်ဂီတ၊ ငြိမ်းချမ်းစော် ရဲ့ သရုပ်ဆောင်၊ မောင်ညွန့်မာ
ရဲ့ အရေးပိုင်နှင့် အရေးပိုင်၏သား၊ ကဗျာ ရဲ့ သက်နှလုံးသား
တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆန်ခါတင်စိစစ်ပေးလိုက်တဲ့ ဝတ္ထုတိုများထဲမှာ ဆရာ
ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)ရဲ့ 'မရန်းမာ'ဆိုတဲ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ပါလာပါ
တယ်။ ဆရာ ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)က ရွှေအသစ်ကဏ္ဍမှာ နှစ်
ကြိမ်ပါပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် ရွှေဝတ္ထုတိုကဏ္ဍမှာ ထည့်သွင်းစဉ်း
စားဖို့ ဖယ်ထားခဲ့ပါတယ်။

ဆရာ မိုးသက်ဆွေရဲ့ 'သံစဉ်ဂုဏ်ဂီတ' ဝတ္ထုတိုက ရွှေ
နှလုံးသားကဏ္ဍနဲ့ ပိုမိုသင့်တော်မှာဖြစ်လို့ ရွှေနှလုံးသားကဏ္ဍ
ထဲ ရွှေပြောင်းပေးထားပါတယ်။

ဆရာ/ဆရာမ ခွဲခြားမသိနိုင်တဲ့ နေမင်းနွယ် ရဲ့ 'ကမ္ဘာ
မြေထု သက်သေပြုလို့' ဝတ္ထုမှာ ကန့်သတ်ထားတဲ့စာမျက်နှာ
ထက် များစွာကျော်လွန်နေပါတယ်။ ဝတ္ထုက ဆွဲဆောင်မှု
ရှိတယ်ဆိုရင် ကန့်သတ်ချက်ကို လျော့ပေါ့စဉ်းစားလို့ ရရှိင်
ဆေး ဒီဝတ္ထုမှာတော့ အဓိကဇာတ်ကောင်များရဲ့နာမည်များက
ခပ်ဆင်ဆင်တွေ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် စာဖတ်သူများကို ရှုပ်ထွေး
စေမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းအားဖြင့်လည်း ထူးခြားမှု
မရှိပါ။ ဒါကြောင့် မသုံးဖြစ်ပါဘူး။ နေမင်းနွယ်နဲ့ ပတ်
သက်ပြီး နောက်ထပ်ပြောစရာကတော့ ဆက်သွယ်ရမယ့်လိပ်
စာ၊ ဇာတ်နိပါတ် စသဖြင့် ဘာမှမော်ပြမထားပါဘူး။ နောက်
နောင် စာမူပိုရင် အပြည့်အစုံ စော်ပြပေးဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဒီလရွှေအသစ်မှာ ရွှေချယ်ပေပြပေးတဲ့သူများကတော့
ကဗျာရဲ့ 'သက်နှလုံးသား'၊ ငြိမ်းချမ်းစော်ရဲ့ 'သရုပ်ဆောင်'၊
လင်းသန့်စင်(ပဲခူး)ရဲ့ 'ဥပါဒါန်အတိုး'၊ မောင်ညွန့်မာရဲ့
'အရေးပိုင်နှင့်အရေးပိုင်၏သား' ဝတ္ထုတို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျေးဇူးပြုပြီး စာမူပို့တဲ့အခါမှာ ဘယ်ကဏ္ဍဆိုတာ
စော်ပြဖို့ လိုအပ်သလို ဆက်သွယ်ရမယ့်လိပ်စာ၊ တယ်လီဖုန်း
နံပါတ်တို့ကိုလည်း စော်ပြဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

■
ဝင်းငြိမ်း

ရွှေအသစ်စာမူများအတွက် စည်းကမ်းချက်များ

ရွှေအသစ်ကဏ္ဍသို့ ရောက်ရှိလာသောစာမူများတွင်
စာမျက်နှာနှစ်ဖက် ရေးသားခြင်းမျိုး၊ ဘေးမျဉ်းမသားဘဲ
စာပိုဒ်လည်းမခွဲကာ သတ်ပုံအမှားအယွင်းနှင့် ပေးပို့လာခြင်း
မျိုး များပြားလာသည်ကို တွေ့ရှိနေရပါသည်။ ယခုအခါ
ရွှေအသစ်စာမူများမှာ လစဉ်ဖတ်ရှုပြန်ကြားနိုင်သည့် အရေ
အတွက်ထက်များစွာကျော်လွန်နေသည့်အတွက် စည်းကမ်း
နှင့်မညီသည့် စာမူများကို နောင်တွင်ပြန်ကြားချက်၌ ထည့်
သွင်းဖော်ပြသွားမည် မဟုတ်ဟု အယ်ဒီတာများမှ ဆုံးဖြတ်
ထားပါသည်။ လိုက်နာရန်စည်းကမ်းများကို ရွှေအသစ်စာမူ
ပေးပို့လိုသူများ သိရှိနိုင်စေရန်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ နောင်လ
များမှစ၍ အောက်ဖော်ပြပါစည်းကမ်းချက်များနှင့် မကိုက်
ညီသည့်စာမူများကို ပြန်ကြားချက်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြ
ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ပယ်လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်
အကြောင်းကြားအပ်ပါသည်။

- ၁။ စာမျက်နှာတစ်ဖက်တည်းသာ ရေးသားပါ။
  - ၂။ ဘေးမျဉ်းသားပါ။ စာပိုဒ်ခွဲပါ။ စကားပြောများကို
မျက်တောင်အဖွင့် အပိတ် ထည့်ပေးပါ။
  - ၃။ လက်ရေးလက်သား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ထင်ထင်ရှား
ရှား ရေးသားပါ။ သတ်ပုံမှန်ကန်အောင် စစ်ပေးပါ။
  - ၄။ လက်ရေးစာမူဆိုလျှင် A4စာမျက်နှာ ၆ မျက်နှာထက်
မပိုစေရပါ။ ကွန်ပျူတာစာစစ်စာမူဆိုလျှင် A4စာမျက်
နှာတွင် ၁၃ ပိုဒ်ဖြင့် ၄ မျက်နှာထက် မပိုစေရပါ။
  - ၅။ စာမူအမည်နှင့် ကလောင်အမည်ကို ထင်ရှားစွာ
ဖော်ပြပါ။
  - ၆။ မိမိကိုယ်တိုင်ရေးသားကြောင်း ခံဝန်ချက်ပါရှိရန်
လိုအပ်ပါသည်။
  - ၇။ အခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပေးပို့ထားခြင်း မပြုရပါ။
  - ၈။ ဆက်သွယ်ရန် နေရပ်လိပ်စာအပြည့်အစုံ ထည့်သွင်း
ဖော်ပြရန် လိုအပ်ပါသည်။
  - ၉။ ဝတ္ထုသစ်များသာဖြစ်ရမည်။ အွန်လိုင်းတွင်တင်ပြီး
ဝတ္ထုမျိုးမဖြစ်စေရ။ မိမိဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုတွင် ဖော်ပြ
ပြီးသည့် ဝတ္ထုတိုမဖြစ်စေရ။
  - ၁၀။ စာမူကိုစွန့်ပတ်သက်၍ သိလိုသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံ
တစ်ရပ်ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်စေ ရွှေအမြဲတော့မဂ္ဂဇင်း
တိုက်၊ တယ်လီဖုန်းအမှတ် ၀၁-၉၀၀၀၅၀၀ အေးမြတ်
မြတ်ချီနှင့်သာ ဆက်သွယ်ရန်လိုပါသည်။ အယ်ဒီတာ
များ၏ အီးမေးလ်သို့ဖြစ်စေ၊ ဖုန်းဘွတ်သို့ဖြစ်စေ ဆက်
သွယ်ခြင်းမပြုရပါ။
- စည်းကမ်းချက်နှင့်မညီ၍ ပြန်ကြားချက်တွင် ထည့်
သွင်းဖော်ပြမည်မဟုတ်သည့်စာမူများကို ကာယကံရှင်ထံ
ပြန်လည်ပေးပို့နိုင်မည် မဟုတ်ပါသဖြင့် မိမိတို့၏စာမူများကို
လက်ခံမိတ္တူထားရှိကြပါရန် အသိပေးအပ်ပါသည်။ ■

အယ်ဒီတာ(ရွှေအမြဲတော့မဂ္ဂဇင်း)

ဟော့ ဟော့
လာပါပြီ၊ လာပါပြီ။
ရွှေလည်တံတောရိုး
ကော့ကျိုးအောင်မျှော်ရတဲ့
၃၉ ဗိုက်ပူကြီး။
ထုံးစံအတိုင်း
လူလျှံလို့ပါလား။
ဟင်း...

ကျူရှင်ချိန်ကလည်း
နီးပြီ။ တတ်နိုင်ဘူးလေ၊
ဖြူလတ်မှ
ကိုယ်ပိုင်ကား
မစီးနိုင်သေးတာ။
တွန်းတွန်းတိုက်တိုက်နဲ့ပဲ
ကားပေါ်ပါသွားအောင်
လုတက်လိုက်ရတယ်။

ချွေးနဲ့၊ ရေမွှေးနဲ့၊
ခံတွင်းနဲ့ အနံ့မျိုးစုံရဲ့ ရနံ့၊
ဖိနပ်မျိုးစုံနဲ့
အနင်းခံရမယ့် ရနံ့နဲ့
မသမာသူလူတစ်စုရဲ့ရနံ့က
လွတ်ဖို့

ပြတင်းပေါက်နားက
ထောင့်တစ်နေရာကို
အလှအယက်
ခြေချလိုက်ရတယ်။
ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို
ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချနိုင်မှပဲ
ဟူးခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်
မှုတ်နိုင်တယ်။ တကယ်ပါ
တကယ်ပါပဲ။ ခုနေ့များ

ဖြူလတ်မှာ
ကားစီးနိုင်တဲ့
ခပ်ချောချော
ရည်းစား
တစ်ယောက်
လောက်များ

ရှိလို့ကတော့
ဒီဗိုက်ပူကားကြီး
လှည့်ကိုမကြည့်ဘူး၊
အဟုတ်။ နဖူးထက်က
ချွေးစက်တွေကို
တစ်သျှူးနဲ့ အသာတို့ရင်း

သက်သေလုံးသား

အမှတ် ၃၁၉၊ ၅၆၊ ၂၀၁၆

ပြတင်းပေါက်က တိုးဝင်လာ
တဲ့ လေနုအေးကို အရသာခံ
နေမိတယ်။

ဖြူလတ် ရပ်နေတဲ့
နေရာက အတက်အဆင်း
တံခါးပေါက်ကို မြင်နေရတာ
ကြောင့် တိုးရှေ့ပြီး ဆင်းတက်
နေကြတဲ့ လူတစ်စုကိုကြည့်
ပြီး မြို့ပြရဲ့ကားငရဲက အမြန်
ဆုံး လွှတ်မြှောက်နိုင်ကြပါ
စေလို့ ကျိတ်ဆုတောင်းပေး
နေမိတယ်။

ကားက ကျီခနဲ မှတ်
တိုင်မှာ အရပ်၊ ခန္ဓာကိုယ်
မယိုင်သွားရအောင် လက်
တန်းကို မြဲမြဲကြီး အကိုင်၊
အမှတ်မထင် ကားအတက်
အဆင်း တံခါးပေါက်ကို
အကြည့်၊ မျက်ဝန်းထဲကို
အဆင်းကြည်ကြည်လေး
တစ်ခု လာထိတယ်။

အသားမဖြူမညို၊
ယောက်ျားပီသသော ကိုယ်
နေဟန်၊ သေသပ်စွာ ဖြီးသင်
ထားသော ဆံပင်၊ ဝတ်ဆင်
ထားသော လည်ကတုံး အဖြူ
ရောင်နဲ့ ပိုးတွဲပုဆိုး၊ လက်မှာ
ကိုင်ထားသော ခပ်ဖောင်း
ဖောင်းပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ တန်ဖိုး
ကြီးဖုန်းတစ်လုံးကြောင့်
သူဟာ မြို့ပြရဲ့ ကားငရဲကို
ခံစားရမယ့် လူတန်းစား
မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုသော
အကြောင်းကြောင့်သာ ဒီကား
ပေါ်ကို ရောက်လာရတာလို့
ဖြူလတ် ထင်ကြေးပေးလိုက်
မိတယ်။ သူ့ ဗိုက်ပူကြီးပေါ်
မရဲတရဲ တက်လာတဲ့ သူ
အသွင်အပြင်ကို ဖြူလတ်
အလိုလို သဘောကျနေမိ
တယ်။ ပြီးတော့ တစ်လက်
စတည်း ဖြူလတ်ရဲ့ သက်နု
နုလုံးသားထက်မှာ ပုံတူ

တကယ်တော့
ဒီနေ့
ကြိုကြိုက်နေသမျှ
တွေဟာ
ဖြူလတ်တို့လို
လှိုင်းကား
တိုးစီးနေရတဲ့
မိန်းကလေးတွေ
အဖို့
ခေါက်ရိုးကျိုး
နေပြီးသား
ဖာတ်လမ်း
တစ်ပုဒ်ပါပဲ
ရင်တုန်စရာလည်း
မရှိသလို
ရင်ခုန်စရာလည်း
မထိပါဘူး

ကူးချလိုက်မိပြန်တယ်။
ကားပေါ်မှာ ဘယ်
နေရာကို ဘယ်လို ချဉ်းကပ်ရ
မှန်းမသိဘဲ အလည်လည်ဖြစ်
နေတဲ့ သူ့ကို ဖြူလတ် ကျိတ်
ရယ်မိတယ်။ ပြီးတော့ ဖြူ
လတ်အားကို ရောက်လာပါစေ
လို့လည်း ကျိတ်ဆုတောင်း
နေမိတယ်။ ဟော့ ဟော့ သူ
တိုးလာနေပြီ။ ဖြူလတ်အားကို
သူ ရောက်လာနေပြီ။ ဖြူ
လတ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ
သူ လာရပ်နေပြီ။
'ကဲ... ဟိုရှေ့က အိတ်
ကြီးတကားကားနဲ့ ကိုယ့်

ဆရာ ကားခလေးတော့ မစ
ပါဦး'

စပယ်ယာရဲ့ ခပ်စွာစွာ
အသံကြောင့် သူ နည်းနည်း
တွန့်သွားတယ်။ ပြီးတော့
အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအတန်ကြီး
တစ်ရွက်ကို ယောင်နှုန့် ထုတ်
ပေးနေတယ်။

'ဟ... ကိုယ့်ဆရာ
ရယ် ဒုက္ခပါပဲ။ အကြွေမပါ
ရင်လည်း စီးသာသွားတော့
မျိုး၊ အရေးထဲ သန်းကြွယ်
သူဌေးနဲ့မှ လာတွေ့နေတော့
တယ်'

ရှက်ရဲရဲဖြစ်သွားတဲ့ သူ
မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဖြူလတ်
ခပ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်မိတယ်။
ဖြူလတ်ရဲ့ ရယ်သံကြောင့်
ထင်တယ်။ သူ ဖြူလတ်ကို
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။
သူ့ကို ကြည့်နေမိတဲ့ ဖြူလတ်
သူရီး လူမိမဖြစ်ရအောင်
မနည်း မျက်ရှိန်သတ်လိုက်
ရတယ်။ ဟူး... ရင်တွေတုန်
လိုက်ရတာ ကိုကိုလူချော
ရယ်။

မျက်လွှာချထားမိ
တော့မှပဲ လေးညှင်းရောင်
ကတ္တီပါဖိနပ်ကြားထဲက
ကြည်လဲ့လဲ့ သူ့ခြေသည်းခွံ
လေးတွေ၊ ဖြူညှဲ သူ့ခြေ
ချောင်းလေးတွေ၊ ဖြေဖမိုး
လေးထက်က မွေးညှင်းနုနု
လေးတွေက ဖြူလတ်ကို
တေးအလင်္ကာတွေ သီကျုံး
ပြနေသလိုပါပဲ။ အင်း၊ ဟုတ်
ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။
သူက ဖြူလတ်ရဲ့ စိတ်ကူးထဲ
က ကိုကိုလူချောပါပဲ။

ခုချိန်လောက်ဆို သူ
ဖြူလတ်ကို ကြည့်နေမှာ
မဟုတ်တော့ပါဘူး ဆိုတဲ့
စိတ်နဲ့ ဖြူလတ် တစ်ချက်

ခိုးကြည့်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ။
အို... သူလေ သူ သူ ဖြူ
လတ်ကို အကြည့်ဆန်း၊
မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။
အကြည့်စမ်းတွေနဲ့ စိုက်
ကြည့်နေလိုက်တာ။ ဟုတ်
တယ်၊ အကြည့်စမ်း သိလား။
ဖြူလတ်ရဲ့ ရင်ထဲကို စမ်းရေ
အေးလို ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်း
ညောင်း အေးအေးချမ်းချမ်း
စီးဆင်းသွားစေတဲ့ အကြည့်
စမ်းပေါ့။ ကတိုက်ကရိုက်
လှုပ်ရှားသွားရတဲ့ ရင်ကြောင့်
တဆတ်ဆတ်တုန်လာတဲ့
လက်ချောင်းလေးတွေကို သူ
မြင်သွားမှာစိုးတာနဲ့ ကား
လက်ကိုင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါ
အောင်ဆုပ်ထားလိုက်မိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ နောက်
က ဆောင့်တွန်းလိုက်တဲ့အချိန်
ကြောင့် သူနဲ့ ဖြူလတ် ရင်
ချင်းဆက်၊ ပါးချင်းအပ်မိ
တော့မလို့ ဖြစ်သွားတယ်။
ရှက်စိတ်နဲ့ ထူပူသွားတဲ့
ဖြူလတ်ကို အားတုံအားမှာ
ပြန်ပြီးပြနေတဲ့ သူရဲပါးလှလှ
အပြုံးလေးတွေကို ဖြူလတ်
ရဲ့ နှလုံးသားနုနုထက်မှာ
စုတ်ချက်နုနုနဲ့ ရေးထိုးနေမိ
တယ်။ ကားပေါ်ကို နောက်
ထပ်တက်လာတဲ့ လူတစ်
အုပ်ကြောင့် ဖြူလတ် သူ
ရင်ခွင်ထဲကို ရောက်မှန်းမသိ
ရောက်နေခဲ့တယ်။ သူ့ထက်
အရပ်နည်းနည်း ပုတဲ့ ဖြူ
လတ်က တကူးတက ငဲ့
ကြည့်စရာ မလိုဘဲ မြင်နေရ
တဲ့ သူ့အင်္ကျီဖြူလွလွလေး
ပေါ်က ကြယ်သီးဝိုင်းဝိုင်း
လေးတွေကို အလှတေးဖွဲ့
မိတယ်။ သင်းပျံ့တဲ့ သူ့
ကိုယ်သင်းရနံ့မှာ ဖြူလတ်
ရိုးလေးခိုနေမိတယ်။

တကယ်တော့ ဒီနေ့
ကြုံကြုံကြုံနေသမျှတွေဟာ
ဖြူလတ်တို့လို လိုင်းကားတိုး
စီးနေရတဲ့ မိန်းကလေးတွေ
အဖို့ ခေါက်ရိုးကျိုးနေပြီးသား
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပါပဲ။ ရင်
တုန်စရာလည်း မရှိသလို
ရင်ခုန်စရာလည်း မထိပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့
ဖြူလတ် ရင်တုန်စရာလည်း
ရှိခဲ့သလို ရင်ခုန်စရာလည်း
ထိခဲ့ပြီ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
သူက ဖြူလတ်ရဲ့ စိတ်ကူး
မင်းသားလေးဖြစ်နေလို့ပေါ့။

ဖြူလတ် ဒီခရီးကို
မဆုံးချင်သေးဘူး။ ရှေ့ကို
အများကြီးဆက်စေချင်သေး
တယ်။ အကယ်၍ ဒီတစ်
ကြိမ် ဆုံစည်းခြင်းဟာ ဖူးစာ
မှန်ခဲ့ပါလျှင် သူနဲ့ ဖြူလတ်
ကြားမှာရှေ့ဆက်ဖို့ အကြောင်း
တရားတွေ အများကြီး ဖန်
လာနိုင်သေးတာပဲ။ အဲဒီ
အချိန်ကမှ ဖြူလတ်ရဲ့နှလုံး
သားနှုတ်ထဲမှာ သူ့ရဲ့မေတ္တာ
ပန်းလေးတွေပျိုးလို့ ဖြူလတ်
တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်
မြေဆွေးကိုထည့်၊ သစ္စာရေကို
လောင်းကာ အချစ်ဥယျာဉ်
လေး တည်ကြတာပေါ့လေ။
အဲဒီဥယျာဉ်လေးထဲမှာ နှလုံး
သားရဲ့ သံစဉ်ချိုအေး တေး
သွားလေးတွေကို ဖြူလတ်
တို့နှစ်ယောက် အတိုင်
အဖောက်ညီညီ ဆိုညည်းကြ
တာပေါ့။ နှလုံးသားရဲ့ ကဂို
ကရိုအလှတရားလေးတွေကို
ဖြူလတ်တို့ နုနုရွှေဆေးခြယ်
ကြတာပေါ့။

'ဟင်'

အတွေးရေလျှင်ကြော
မှာ နစ်မျောနေတုန်း သူ သူ
ဖြူလတ်ရဲ့ရှေ့က သူလေ

ဖြူလတ်
ဒီခရီးကို
မဆုံးချင်သေးဘူး
ရှေ့ကို
အများကြီး
ဆက်စေချင်
သေးတယ်
အကယ်၍
ဒီတစ်ကြိမ်
ဆုံစည်းခြင်းဟာ
ဖူးစာမှန်ခဲ့ပါလျှင်
သူနဲ့
ဖြူလတ်
ကြားမှာ
ရှေ့ဆက်ဖို့
အကြောင်းတရား
တွေ
အများကြီး
ဖန်လာနိုင်သေး
တာပဲ

မှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ တိုးရှေ့ပြီး
ဆင်းသွားလေရဲ့။ ဖူးစာရေး
နတ်ရယ် ဖြူလတ်တို့ကို ဆုံ
စည်းခွင့်လေးတော့ ပေးပါဦး
နော်။ ဖြူလတ်လေ သူ့ရဲ့
အကြည့်စမ်းလေးတွေမှာ
အေးအေးငြိမ့်ငြိမ့်လေး စီး
ဆင်းချင်နေသေးလို့ပါ။ သူ့ရဲ့
ပါးလှလှအပြုံးလေးတွေကို
ဖြူလတ် ဆေးခြယ်ချင်နေ
သေးလို့ပါ။ သူ့ရဲ့ ကိုယ်သင်း
နံ့သင်းသင်းလေးတွေနဲ့ ကဗျာ
တွေ ရေးချင်နေသေးလို့ပါ။

'ကဲ ပန်းဆိုးတန်း
ရောက်ပါပြီဗျာ'

စပယ်ယာရဲ့ ခပ်စူးစူး
အသံကြောင့် အတွေးစေ့တွေကို
ဖြတ်ပြီး မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းခဲ့
ရပေမဲ့ ဖြူလတ်စိတ်တွေက
တော့ သူလေ သူ့ထဲမှာ
ကပ်ငြိလို့ပေါ့။

'ဒေါက် ဒေါက်
ဒေါက်'

'ဟင်'

အိတ်ထဲက တိုလီမိုလီ
လေးတွေ မြေပေါ်ကို
တဒေါက်ဒေါက် ခုန်ဆင်းနေ
ပါလား။ ဟာ သွားပြီ သွားပြီ၊
မနေ့ကမှ ဝယ်ထားတဲ့ ဖြူ
လတ်ရဲ့ အိတ်အသစ်လေး
ခွဲခံလိုက်ရပြီ။ အိတ်ထဲကို
ကမန်းကတန်း စမ်းကြည့်
တော့ ဟိုတစ်နေ့ကမှ မေမေ
ပို့ပေးလိုက်တဲ့ တစ်လစာ မုန့်
ဖိုးလေး ကုန်ပြီ၊ ကုန်ပြီ။ စိတ်
ညစ်တယ်၊ စိတ်ညစ်တယ်။
ဖြူလတ် အော်ပြီးသာ ငို
လိုက်ချင်တော့တယ်။

ဘယ်သူခိုး ကြမ်းပိုးက
များ ဖြူလတ်အိတ်ကို ခွဲသွား
တာလဲ။ ကားပေါ်အတက်မှာ
လား။ ဟင်အင်း... ဟင်
အင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်
ဘူး။ ကားပေါ်မှာ နေရာကျ
ပြီး ကားခကို အိတ်ထဲကနေ
ဖြူလတ်ကိုယ်တိုင် ထုတ်ပေး
လိုက်တာပဲ။ အဆင်းမှာ
လည်း ကားပေါ်မှာက လူ
ရှင်းနေပြီ။ ဒါဆို ဒါဆို ကား
ပေါ်မှာ ခွဲခံရတာပေါ့။

ကားပေါ်မှာ ဖြူလတ်
နား တစ်ချိန်လုံး ရှိနေခဲ့တာ
က သူ သူပဲလေ။ ဟုတ်
တယ်၊ ဖြူလတ်နားမှာ သူပဲ
ရှိတာ။ သူ ဆင်းသွားတော့
ဖြူလတ်နားမှာ ဘယ်သူမှ
မရှိတော့ဘူး။ ကားလည်း
ချောင်သွားပြီ။

သြော် ဖြူလတ် ဖြူ
လတ် လူတစ်ယောက်ကို
အပေါ်ယံ အပြင်အဆင်ကြည့်
ပြီး ရင်ခုန်မိခဲ့တာပါလား။ ဟို
ကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ သားကောင်
ရှာဖွေခဲ့တဲ့ တောကျွမ်းမုဆိုး
ကိုများ ဖြူလတ်က မျက်စိ
လည် လမ်းမှားလာတဲ့ ရွှေ
မင်းသားလေးလို့ ထင်ခဲ့မိ
တာပဲ။ ကိုယ့်ကို သားကောင်
တစ်ကောင်လို သဘောထား
ပြီး ချဉ်းကပ်လာတဲ့ တော
မုဆိုးကိုများ အသည်းပုလ္လင်
မှာ နန်းတင်မိတော့မလို့ပဲ။
တောမုဆိုးရဲ့ ညှို့ချက်ပြင်း
ပြင်းတွေကိုများ တခမ်းတနား
ရင်တွေခုန်ခဲ့မိတာပါလား။
တောမုဆိုးရဲ့ မာယာတောကို
ဖြူလတ်ရဲ့ သက်နုနှလုံးသား
လေးက မဝေဖန် မပိုင်းခြား
နိုင်ခဲ့ပါလား။

ဟင် ခုတော့ ခုတော့
ဖြူလတ်ရဲ့ တစ်လစာ မုန့်ဖိုး
လေးကတော့ တောမုဆိုး
ရဲ့...။

အင်းလေ ည ကျမှ
မေမေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး-
'မေမေရေ များပြားလှ
တဲ့ လောကမာယာတွေကို
ဖြူလတ်တော့ တစ်လစာ
မုန့်ဖိုးလေးနဲ့ လဲပြီး သင်ခန်း
စာယူလိုက်ရပြီ'

လို့ ပြောရတော့မှာပဲ။
အင်း... မေမေဆီက ထွက်
ကျလာမယ့် ညည်းချင်းတစ်
ပုဒ်ကိုတော့ ဖြူလတ် ကြိုသိ
နေပြီးသားပါလေ။ ပြီးတော့
လောကမာယာတောထဲမှာ
နောက်တစ်ခါ မျက်စိမလည်
မိစေဖို့ ဖြူလတ်ရဲ့ သက်နု
နှလုံးသားလေးကို သွန်သင်
ဆုံးမရဦးမှာပေါ့လေ။ ■

ကဗျာ

နာရီပြန် နှစ်ချက်တီး
နေစူးအားက
ကျောကွဲမတတ်
ပူလောင်လှတယ်။
လမ်းမထက်
အရည်ပျော်စ၊ ပြုနေတဲ့
ကတ္တရာစေးတွေက
နေမင်းကို တွန်းလှန်အန်တု
နိုင်စွမ်းမရှိတဲ့အဆုံး
ခံပြင်းလှစွာ
မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်
ကျဆင်းနေသယောင်။
ဘီးဖြုတ်မယ့်ကားဆီ
စောက်နေတော့
ဥဒဟိုက ခုန်ပေါက်
ပြေးလွှားနေတဲ့ကားတွေကို
ရှောင်ရတာလည်း
အမောတကော။
သက်ကြီးဝါကြီးအပြော
ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်ရင်
အပုပ်ချိန်တဲ့။ ပုပ်၊
မပုပ်တော့ မသိ၊ အခုတင်
ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်က
ရွဲ့ရွဲ့နေတဲ့
ကိုယ့်ချွေးနံ့တောင်

မင်းသား

ဥပါဒါန်အစိုး

အုတ် ၃၁၇၊ ဇွန် ၂၀၁၆

ရွှေအိမ်

ကိုယ်မခံနိုင်။ ဘယ်ဆိုင်က
ကျပ်ပေးလိုက်တဲ့
နတ်တွေလည်း မသိ။
လူတစ်ယောက်
ဝိတ်နဲ့ တက်ခုန်နေတာ

တောင် ကျီသံမကြားရသေး။
သံပိုက်စွပ် စပန်နာတန်းလန်း
ကို မေးထောက်၊ ကိုယ်ပါ
ရောကျပြီး နှစ်ယောက်ပိတ်နဲ့
အေးပါပါ ဖိနင်းတော့မှ လျှော
တော့တယ်။

နတ်ရွှစ်လုံးမှာ လွယ်
လင့်တကူ ဖြုတ်လို့ရတဲ့ နတ်
ရယ်လို့ တစ်လုံးတလေမှ
မရှိ။ ဒီတော့မှ အန္တရာယ်ဆို
တာ လော်စပီကာနဲ့ အော်
ခေါ်တောင် မလာရဲမှာကိုး။
နာနာကျပ်တဲ့ နတ် သံခွေ
ကွဲတောင် မပြုတ်ဆိုတဲ့
စကားအတိုင်း ဘယ်ကား
ဆရာမဆို ဘီးနတ်ကိုတော့
တခုတ်တရ ကျပ်ခိုင်းလေ
ရှိတယ်။ ဘီးပေါက်တဲ့အခါ
မှာတော့ ဖြုတ်တဲ့လူ လျှာ
ထွက်ကြေးပဲ။ မထုတ်ချင်
တောင် လျှာက သူ့အလိုလို
ထွက်ပြီးသား။ ပြန်တပ်တဲ့
အခါမှာလည်း တကျီကျီ
မြည်သံပျောက်မှ ကျေနပ်
ကြတာ ထုံးစံလို၊ တဘောင်
လို ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလောက်
တပင်တပန်း ချွေးတလုံးလုံး
နဲ့ ဖြုတ်တပ်လုပ်ပေးနေရတာ
တောင် တချို့ တချို့ ကား
သမားတွေက အမနာပ ဈေး
ဆစ်ချင်ကြသေး။ ကျွန်တော်
က 'ကားကြီး တာယာဖြုတ်၊
တပ်တစ်လုံး တစ်ထောင့်ငါး
ရာ၊ ကားလေး တစ်ထောင်
ယူတာများတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်
ဟာကိုယ် လုပ်ကြည့်၊ မတန်
ဘူးထင်ရင် တစ်ပြားမှ ပေး
စရာမလိုဘူး' ဆိုပြီး လက်ထဲ
က တူရယ်၊ စို့ရယ်ကို ပစ်ချ
ကာ ဘေးကနေ ရပ်ကြည့်နေ
လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က
အဲ့လိုလူ။ ဘယ်နှယ် စက်နဲ့
ဖြုတ်နေတာမှ မဟုတ်တာ

ဗျာ။ ခန္ဓာကိုယ်ရင်းပြီး ဘယ်
အချိန် အသက်ပါမလဲ ဘုရား
တ၊တတနဲ့ လေပေါင်ဖြည့်
နေတဲ့အချိန် အခုနက ဈေး
ဆစ်နေတဲ့ ကားသမား အနား
တောင် မသိရဲဘူး။ ဘယ်သိရဲ
မလဲ၊ မတော်လို့ တာယာ
ထ၊ပွင့်ရင် မျက်နှာဆိုတာ
ပန်းပုဆရာ ခေါ်ပြီး ပြန်ထု
နေရမှာ သိနေတာကိုး။

အလုပ်သင်ဘဝတုန်း
က ကြုံဖူးတဲ့အတွေ့အကြုံ
လေးကို ဒီနေ့အထိ မျက်စိထဲ
က ထုတ်လို့မရခဲ့ပါ။ နှုတ်
ခမ်း အနားလုံးနေတဲ့ သံခွေ
ကို တာယာစွပ်၊ ကလစ်ကို
မရအရ ရိုက်ထည့်ပြီး လေ
ပေါင်ဖြည့်နေတုန်း ပြောင်းဆို
ကလစ် ကန့်ထွက်သွားတာ
ခုနစ်ပေအမြင့်မှာရှိတဲ့ ထုပ်
တန်းကိုမှန်ပြီး ပြန်စဉ်အကျ
ဘေးမှာရပ်ငေးနေတဲ့ ဘဝထု
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ရဲ့ လက်ဖျံ
ကို ရိုက်ချလိုက်တာများ
သရက်ကိုင်ကျိုးသလို တွဲ
လောင်းကြီး သွင်သွင်ကျိုး
သွားတာ မြင်ရက်စရာမရှိ။
ကျွန်တော်တို့ဘဝက သမင်
လိုက်မုဆိုးများလို ကျားရန်ကို
စဉ်ဆက်မပြတ် အနံ့ခံကြည့်
ရှောင်နေရတာ နိစ္စဓူဝလို ဖြစ်
နေတယ်။ တချို့ သဘော
သကာယကောင်းတဲ့ ကား
သမားများကျတော့ ကိုယ်
လုပ်နေတာကို ကြည့်ပြီး
မဆစ်တဲ့အပြင် ပိုလို့တောင်
ပေးလိုက်သေးတယ်။

ဆရာ ဒီ ကားက
တာယာလေးလုံးဖြုတ်၊ တပ်
လုပ်တာနဲ့ လေစစ်မှုတ်ထား
တာ ဘယ်လောက်ယူလိုက်
ရမလဲဆိုတဲ့ အမေးကို ဖြေ
ရင်းနေကို မော့ကြည့်တော့

ကွပ်ပျစ်လေးကို
ငေးစိုက်ရင်း
ကျော်ကြီးရဲ့
ရယ်ဖြူရုပ်သွင်
ပေါ်ပေါ်လာလို့
တစ်စဉ်ဖြုတ်ကာ
အိမ်ရှေ့
ရေမြောင်းပေါ်က
နဂို
ကျဲတ်ယိုင်နဲ့နဲ့
ဖြစ်နေတဲ့
ငါးတံတားလေး
နေရာမှာ
အစားထိုး
လိုက်တယ်
ဒီကောင့်
ခန္ဓာကိုယ်
အစိတ်အပိုင်း
တွေနဲ့
ဆောက်ထားတဲ့
တံတားလေးပေါ့

မှောင်ရိပ်ဘက်သန်းလာနေ
ပြီ။ ဆိုင်အတွင်း၊ အပြင်
တိုလီမုတ်စ ပစ္စည်းပစ္စယ
တွေ သိမ်းခိုင်းရင်း အလုပ်
သမားလေးတွေရဲ့တစ်နေ့တာ
လုပ်အားခ ရှင်းပေးကာ ဆိုင်
ပိတ်သိမ်းပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ အိမ်
ပြန်ရာလမ်းသို့ အသောနှင်
တော့တယ်။

အလုပ်သမားနဲ့ စ
ယောက်နဲ့ ကိုယ်ပါရောပြီး ထု
ဟယ်၊ ထောင်းဟယ်၊ ဖြုတ်
ရယ်၊ တပ်ရယ် နေကုန်
အောင် လုပ်ခဲ့သမျှ ဒီအချိန်ဆို

တစ်ကိုယ်လုံးက အဆစ်
အမြစ်တွေ အပ်နဲ့ထိုးဆွနေ
သယောင် ကိုက်ခဲနာကျင်နေ
ပြီ။ ဒီကြားထဲ တော်သလင်း
လ ရာသီမမှန်ပုံက တစ်နေ့
လယ်ခင်းလုံး ချစ်ချစ်
တောက် ပူထားသမျှ တစ်မု
ဟုတ်ချင်း ဒေါသတကြီး
သွန်ချလိုက်တဲ့မိုး ဝါးတစ်ပြန်
လောက်ကိုတောင် သံသကွဲ
ကွဲ မမြင်ရတော့ပါ။ စနေမှာ
စွေတဲ့ မိုးလို ရက်သတ္တပတ်
လည် ရွာချတော့မယောင်နဲ့
ချက်ချင်းပဲ စစ်ပြေငြိမ်းလိုက်
သလို ရပ်သွားကာ ကြယ်
လေးတွေကို အလံဖြူ ထောင်
ထားခိုင်းလိုက်တယ်။ မိုးစက်
မိုးပေါက် အနံ့အသက်လေး
တွေကတော့ မှန်ပျဉ်ရနေဆဲ။
အိမ်ပြန်ရောက်ရင် 'ဖေကြီး
မှန်ပါလား'ဆိုပြီး မပီကလာ
ပီကလာအသံလေးနဲ့ ဆီးကြို
တတ်တဲ့ နှစ်ခါလည် သမီး
လေးရဲ့ ရုပ်သွင်ကို မှန်းဆ
ကာ မိုးစက်လေးတွေကို ရှူ
ရှိုက်ရင်း ကြိုအမောဖြေနေ
တယ်။ မဟာစေတီတော်
ဘုရားကြီးအနားက ဖြတ်
မောင်းရင်း ဉာဏ်တော်အမြင်
ကလေတိုက်လိုက်တိုင်း လှုပ်
ယမ်းသွားတဲ့ ဆည်းလည်း
လေးတွေရဲ့ ချိုးချိုးချင်းချင်း
အသံကြောင့် နားဝင် ဝိယံလှ
ကာ ဝေဒနာတွေ လျော့နည်း
သွားသလို ထင်နေမိတယ်။
ဖြတ်လမ်းက ပြန်လို့ ရပါ
လျက် လမ်းကြောပိုရှည်ပြီး
တစ်ခါတစ်ရံ လူကျဲသွား
တတ်တဲ့ ပရိဂုဏ်ပတ်လမ်း
ကိုမှ တမင်ရွေးကာ ဦးခိုက်
ချင်ရုံသက်သက် လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်တယ်။

ခြေရှေ့ရေမြောင်း သစ်

သားတံတားလေးကို ဖြတ်
ကာ အိမ်ဝိုင်းထဲ ဆိုင်ကယ်
ရပ်၊ ဒေါက်ထောက်ပြီး အိမ်
တံစက်မြိတ်ကို ခြေထောက်
တစ်ဖက်ချရုံရှိသေး ကြား
လိုက်ရတဲ့ စကားသံတွေ
ကြောင့် နားမချမ်းသာရုံမက
ဒေါမနုဿစိတ်ကလေးပါ
ဖြစ်တော့တယ်။

'အစ်မတို့က အခုမှ
ရောက်လာတာဆိုတော့ အထူ
အညီလိုတဲ့အခါ ပြောပေါ့။ ဗြ
တို့ကို ဘာမှ အားနာစရာမလို
ဘူးနော်။ တတ်နိုင်သရွေ့
ကူညီပါမယ်။ အခုနက အစ်မ
မေးတဲ့ ဆေးလိပ်လုပ်ငန်းက
ဖြူတို့ မလုပ်တာကြာပြီ။
တချို့ မလိုတမာရှိတဲ့လူတွေ
က အစ်မကို မြှောက်ထိုးပင့်
ကော်လုပ်ပြီး မေးခိုင်းလိုက်
တာ ဖြစ်မယ်'

ကျွန်တော့် မိန်းမနဲ့
အသစ်ရောက်စ၊ အိမ်နီးချင်း
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့
စကားပြောနေသံမှာ သူစိမ်း
တစ်ရံဆံတစ်ယောက်အတွက်
ကတော့ သာမန် မည်ကာ
မတ္တမျှသာ။ ကိုယ့်ဝမ်းနား
ကိုယ်သာသိဆိုသလို ဆေး
လိပ်လုပ်ငန်းအကြောင်း ပြော
သံကြားရင် နားထဲကို သံရည်
ပူလောင်းထည့်သလို တူးတူး
ခါးခါးပူပြင်းလှတယ်။ မဆွေ
ပေါင်ပေါ်မှာ ကွေးကွေးလေး
အိပ်ပျော်နေတဲ့ သမီးကို
ခြင်ယပ်ပေးရင်း စကားဖြတ်
ကာ-

'အစ်ကို ခဏနားပြီး
ရေချိုးလိုက်နော်။ ဖြူ ထမင်း
ပွဲပြင်ထားလိုက်မယ်'

လို့ ဆိုပြီး ကလေးကို
ကြမ်းပြင်မှာ အိပ်စေလျက်
နောက်ပေးတောင်သို့ ဝင်သွား

တယ်။ အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာ အိမ်မောကျနေတဲ့ သမီးလေး ဘေးမှာ ကျောဆန့်ရင်း တွေးချင်၊ မစဉ်းစားချင်လို့ တမင် မေ့မေ့လျော့လျော့ ထားထားတဲ့ အတိတ်ဆိုတဲ့ တွင်းနက်ကြီးထဲကို ခုန်ချမိ တော့တယ်။

□ 'ဆေးလိပ်ကို ယ်စား လှယ်ယူပြီး လုပ်ချင်တယ် အစ်ကို။ ဒီအလုပ်က ဖြူနဲ့ အစ်ကို မယူခင်တုန်းက အမေ တို့လုပ်ဖူးတော့ မစိမ်းတာ ရယ်။ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ လုပ်ရတာဆိုတော့ အစ်ကို ထည်း စိတ်ပူစရာမလိုတော့ ဘူးပေါ့။ အခု အစ်ကို လုပ်နေ တဲ့အလုပ်ကရော ဘယ်အရွယ် ထိလုပ်နိုင်မှာလဲ။ ပင်ပန်း လိုက်တာလည်း ဖတ်ဖတ်ကို စောလို့။ မျက်နှာလွှဲလို့ရတဲ့ အလုပ်သမားဆိုတာက ဘယ် လောက်အတိုင်းအတာထိ စိတ်ချလို့ရနိုင်မှာလဲ။ နေပူစပ် ခါးမရှောင် အရိုးကျိုးမတတ် ထူ နေထောင်း နေရတဲ့ အစ်ကိုရဲ့အဖြစ်ကိုလည်း ဖြူ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့် မနေနိုင်တော့ဘူး'

မျှော်လင့်တကြီး စိတ် အားထက်သန်လှစွာပြောနေ တဲ့ မိန်းမကိုကြည့်တော့ ငြင်း ပယ်လိုက်မှာကို စိုးထိတ်မှု တွေပြည့်လွှဲနေတဲ့ မျက်ဝန်း လေးနဲ့ ငေးစိုက်လျက်...

'မင်းဥစ္စာက သေချာ ရော မေးစမ်းပြီးရဲ့လား။ တော်ကြာ မျောက်သစ်ကိုင်း လွဲသလို ဟိုမရောက် ဒီ မရောက်ဖြစ်နေမှ ခက်ရချေ ရဲ့'

ဆရာကြီးလေသံနဲ့ ခပ်

မာမာပြောမယ့်သာပြောလိုက် ရတယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ အလိုတူချင်သလိုလို့။ ကိုယ့် အပေါ် နေရာတကာ လိုက် စဉ်းစားပေးတတ်၊ ကိုယ်ချင်း စာပေးတတ်တဲ့ မိန်းမ ကြောင့်ပဲ ထင်၊ အိမ်ထောင် သက်ရှည်လာတာနဲ့အမျှ သံ ယောဇဉ်ဆိုတဲ့ ကြိုးထုံးက တင်းသထက် တင်းလာခဲ့ တာပဲ မဟုတ်လား။ သူ ပြော တဲ့ အလုပ်ကလေး အဆင် ပြေခဲ့ရင် လက်ရှိအလုပ်ကို ကုပ်ကပ်ဖက်တွယ်နေစရာ မလိုတော့။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကလည်း ဒီအလုပ်နဲ့ ဝေးရာ ကို ထွက်ပြေးချင်နေမိတာက အခါခါ။

'ဒီနေ့ပဲ ဆေးလိပ်ခုံက လူရပ်ကွက်ထဲ လာစုံစမ်း တုန်း ဖြူ ဈေးသွားတဲ့လမ်းမှာ တွေ့တာ။ လုပ်မယ့်လူရှိရင် ပြောပါဆိုတော့ စိတ်ကူး ပေါက်ပြီး ဖြူကပဲ သိချင်တာ လေးတွေမေးရင်း အစ်ကိုနဲ့ တိုင်ပင်ဦးမယ်ဆိုပြီးတော့ ပြန် လွှတ်လိုက်တယ်။ အရင်း အနီးက တစ်သိန်းဝန်းကျင် လောက်ဆိုရင်ရမှာပါ။ အဲဒါ ကလည်း အိမ်ရှေ့မှာ အစီထိုး ပြီးကွပ်ပျစ်ရိုက်ဖို့ပါ။ ဆေးရိုး၊ ဆေးစပ်နဲ့ ကျန်တဲ့ လိုအပ် သမျှ ပစ္စည်းပစ္စယတွေက တော့ သူတို့ပဲ လာဖို့၊ လိပ်ပြီး သား ဆေးလိပ်စည်းတွေကို လည်း လာယူပေးမှာဆိုတော့ သူ့အိုးနဲ့ သူဆန်ပေါ့ အစ်ကို ရယ်။ ပိုက်ဆံကတော့ ခေါက် ပြန်ကြေးသဘောမျိုး တစ် ပတ်တစ်ခါ ရှင်းပေးမယ်တဲ့။ အဲဒါ အစ်ကို့သဘောကကော'

မစွမ်းရင်းရှိလို့ ကန့်စွန်း ခင်းငြိရတယ်လို့ပဲ ပြောပြော။

နှစ်တွေ ဆယ်စုနှစ်တစ်စုစာမျှ မက တပင်တပန်း လုပ်လာခဲ့ တဲ့ ဒဏ်တွေကြောင့်ပဲထင် အလိုလို ခေါင်းညိတ်မိကာ-

'စိတ်တွေ အရမ်းတက် ကြနေတဲ့ မင်းကို မတားတော့ ပါဘူး။ အစမ်းသဘောမျိုးနဲ့ လုပ်ကြည့်ပေါ့။ အစီထိုးဖို့နဲ့ ကွပ်ပျစ်ရိုက်ဖို့ကိုတော့နောက် မှ စီစဉ်ပေးမယ်'လို့ ပြောရင်း သဘောတူကြည့်ဖြူလိုက် တော့တယ်။ လုပ်ပြီဆိုတော့ လည်း ရက်တောင် မဆိုင်းဘဲ မနက်စောစောက ဆေးလိပ်ခုံ ပိုင်ရှင်နဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ယူ မယ့်အကြောင်း သွားပြောရင်း ကျွမ်းကျင်ဝန်ထမ်းတစ် ယောက်အကူခေါ်ကာ အိမ် ပြန်ရောက်မဆိုက် အရပ်ထဲ က ဆေးလိပ်၊ လိပ်ချင်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးငယ်ဟူသမျှ ဇယ်စက်သလို လိုက်ဆက် နေတဲ့ မိန်းမကိုကြည့်ပြီး ကြားထဲကနေ ရင်မောနေမိ တယ်။ တစ်လဆိုတဲ့ အချိန် လေးအတွင်းမှာပင် အိမ်စရိတ် မတောင်းတဲ့အပြင် ကျွန်တော့် အကြိုက် ဟင်းလျာတွေ ချက်ကျွေးလာတာကလည်း ရက်စိပ်လာသလို စွပ်ကျယ် လို၊ ပုဆိုးလို အထည်စလေး တွေ သူ့ချွေးနှံစာနဲ့ ဝယ်ဝယ် လာပေးရတာလည်း အမော။ ထိုထိုအကြောင်းအရာလေး တွေကပဲ အိမ်ရှေ့ မြေကွက် အလွတ်မှာ အစီထိုးပေးဖို့ အကြောင်းဖန်လာတော့တယ်။ ထုပ်၊ လျှောက်၊ ဒိုင်း၊ မြား၊ သွပ်၊ သံ စတဲ့ လိုအပ်မယ် ထင်ရာ စုံတကာစေ့အောင် ဝယ်မြမ်းလိုက်တော့ သူပြော တဲ့ တစ်သိန်းဆိုတဲ့ ငွေ အမောင့်ကို သိသိသာသာ

ကျော်လွန်သွား၏။ ကျော်မှာ ပေါ့၊ သစ်ဈေးတွေက ကြီး ပါဘိ။ တစ်ခါမှ မကြားဖူး တဲ့ဈေးတွေလေ။ ကိစ္စမရှိ၊ တစ်ဖက်မှာ အသုံးပိုသွားပေ မဲ့ လက်သမားဆရာဘက်မှာ ချွေတာရေး ဇာတ်ညွှန်းရေးရ မယ်။ ဘဝဇာတ်ဆရာ အလို ကျ လေထိုးကျွတ်ဟာသမား လေးဘဝကနေ လက်သမား ဆရာကြီးတစ်ဖြစ်လဲ သရုပ် ဆောင်လိုက်ရင် လေး၊ ငါး သောင်းလောက် သက်သာ ရာရသွားနိုင်တယ်။ ဆိုင်က အလုပ်သမားလေးတွေ အကူ ခေါ်ကာ ဒုန်းဒုန်းဒိုင်းဒိုင်း ဆောက်လိုက်ရင် ကိစ္စဝိစ္စ ပြတ်သွားမယ်။ ဒီတစ်လော အတွင်း ဆိုင်ပိတ်ထားရမယ့် အဖြစ်ကို စဉ်းစားနေလို့ မရ။ ဒီမှာက အဆင်ပြေတာက ပြေ နေပြီ မဟုတ်လား။ ဒီအလုပ် ကလေး ထိုထက်ပိုပြီး အနည် ထိုင်လာခဲ့ရင် အိုးအိမ်မကွာ အရိပ်ထဲ မိသားစုနဲ့ လက် ရည်တစ်ပြင်တည်း လုပ်ကိုင် ကာ လခပေးငှားထားတဲ့ လေထိုးကျွတ်ဟာဆိုင်လေးကို ပြန်အပ်လိုက်တော့မည်။ ထို အတွေးတွေနဲ့ တည်ဆောက် ထားတဲ့ ရထားတစ်စင်း ဦးတည်ရာ ဘူတာသို့ ခုတ် မောင်းနေတော့။ နောက်တစ် ရက်မှာတော့-

'လက်သမားမှန်ရင် လေ...ယှဉ်ပြိုင်ကာ ဆောက် လိုက်ချင်သည်...'

ပြီးလူလူ ကွပ်ပျစ်လေး အဆုံးသတ်ဖို့ စောကပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သိုင်းကွက်နင်း ပြီးပြန်လာတဲ့ ကိုဒေါင်းက အာဝဇွန်းရွှင်ရွှင် ကိုကြီးကျော် သိချင်းအလိုက်နဲ့ လှမ်းကွီစယ်

နေခြင်းဖြစ်တယ်။ သောက်
စားလာလို့ နှုတ်ကြမ်း၊ လျှာ
ကြမ်း မဆဲဆိုတတ်ရုံမျှမက
လေသံပါ ပျော့ပျောင်းသွား
တတ်တဲ့ ကိုဒေါင်းကို တစ်ရပ်
ကွက်လုံးက ကြည်ဖြူကြ
တယ်။ အခုလည်း ပိုင်းကူ
မယ် တကဲကဲ လုပ်နေလို့
မနည်း ပြန်လွှတ်ကာ ကွပ်မျက်
ကို လက်စ၊ သတ်လိုက်တော့
တယ်။ ဒီလိုနှင့် ကိုးလကျော်
ဆယ်လထဲရောက်လာချိန်မှာ
တော့ ထင်မှတ်မထားတဲ့ဘက်
ကနေ အရှိန်ကို တည့်တည့်
ထိုးသွင်းခံလိုက်ရတဲ့အဖြစ်
မျိုး ဆိုက်ရောက်လာခဲ့တော့
တယ်။ တစ်နေ့တာ ချွေးနဲ့စာ
ထဲက အိမ်စရိတ်မယ်၊ ကိုယ်
သုံးဖို့ နည်းနည်းချွန်ပြီး ပိုလျှံ
တဲ့အခါ တခုတ်တရု ခုတတ်
တဲ့အကွင်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ နို့စွ
ဓူဝ ပြုကျင့်နေကျ ကျင့်ဝတ်
တစ်ခု ဖြစ်တယ်။ အခုလို အိုး
ပိုင်အိမ်ပိုင်နဲ့ တည်တည်ပပ
ဖြစ်ဖို့ အဓိကကျတဲ့ ကျင့်စဉ်
တစ်ခုဆိုရင်လည်း မမှားပါ။
အိမ်စရိတ်သက်သာလှတဲ့
ကာလထဲ စုကောင်းကောင်း
နဲ့ လွတ်စုထားသမျှ တိတိပပ
မရေတွက်ရသေးတော့ တစ်
ရက်ဆိုင်သိမ်းပြီး အိမ်အပြန်
ရေတွက်ရန် အံ့ဆွဲကို အဖွင့်
တွေလိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့်
ကြက်သေ၊ သေနေမိတယ်။
အတန်ကြီးဆိုလို့ နတ္ထိ။ ငါး
ဆယ်တန်၊ တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ
တန်လေးတွေက ဟိုတစ်စ
ဒီတစ်စ။ ပိုးဟပ်တစ်ကောင်
က ဘာရှာတာလဲ ဆိုတဲ့
မှိုက်ကန်းကန်းအကြည့်နဲ့ မှိုက်
ကြည့် နေတုန်း မိန်းမရေ
လာပါဦးဟ... ဒီမှာ ငါထား၊
ထားတဲ့ ငွေတွေရော နှုတ်မှ

လည်းပြောရင်း သူမ ရှိရာ
ဘက်သို့ လှမ်းအကြည့် ဘယ်
အချိန်ကတည်းက ကြုံရောက်
နေမှန်းမသိတဲ့ မိန်းမက
ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငေါင်း
စင်းစင်းရပ်လျက် ကြိုးမိန့်ကျ
ပြီးသား တရားခံတစ်ယောက်
လိုကြမ်းပြင်ကိုငေးကာ တုတု
ဘော ဖြစ်နေတယ်။ ဖြူဖျော့
ဖျော့မျက်နှာမှာ သွေးမရှိ
တော့ ။ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ
မျက်ရည်စ၊ တို့က ဝေလျှံဝဲနေ
တယ်။ ဧကန္တ လူအလစ်ကို
စောင့်နေတဲ့ ဓာတ်သိ သူနီး
တစ်ယောက်ယောက်က ဝင်
မွေသွားတာဖြစ်မယ်။ သော့
ကလည်း လွယ်လင့်တကူ
စီရီအပေါ်ကန့် သတင်းစာ
စာရွက်အောက်မှာထားတာ
ဆိုတော့ အပန်းတကြီး ရှာ
လိုက်ရပုံ မပေါ်။ အဝတ်
အစားနဲ့ တခြား ပစ္စည်းပစ္စယ
အထားအသိုက်လည်း အရာ
ယွင်းနေတော့ မြေကြီးလက်
ခတ်မလွှဲ ကျွန်တော့်အတွေး
မှချ မှန်နေပြီ ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့-
“မိန်းမ သူနီးဝင်သွား
တာ မဟုတ်လား။ ဒီလောက်
တောင် မအားမလပ်ဖြစ်နေရ
အောင် နှင့်သောက်လုပ်က
ဘယ်လောက်တောင် မျိုးမျိုး
မြက်မြက်ရနေလို့လဲ။ ငါ
ဘယ်လို တပင်တပန်း ကုတ်
ကုတ်ခြစ်ခြစ် ရှာဖွေစုဆောင်း
ထားတဲ့ ငွေတွေဆိုတာလည်း
နင် အသိဆုံး”
ဆောက်တည်ရာမရ
တုန်လှုပ်ဆူပွက်လှတဲ့ ဒေါ
မနုဿစိတ်က အထွတ်
အထိပ်သို့ တနိပ်ရိပ် ထိုးတက်
လာတယ်။ ကိုယ်ပြောချင်တာ
တွေ ပြောရင်း သူ့ကိုကြည့်
တော့ အာစေးကပ်ထားသလို

ငူငူကြီး ရပ်လျက် တေမိ
ဇာတ်ခင်းနေလေတယ်။ “ဟဲ့
ငါမေးနေတာ မကြားလား”
လို့ ခုနစ်သံချီ အော်ငေါက်
တော့မှ ထစ်ငေါ့ ထစ်ငေါ့နဲ့
အားယူကာ-
“တ...တစ်နေ့က ဖြူ
ဆေးလိပ်နဲ့ ပိုက်ဆံသွားရှင်း
တော့ ရစရာရှိတဲ့ ငါးသိန်းကို
ကိုကျော်ကြီးက ဖြူကို ပေး
မယ့်ပုံစံနဲ့ စားပွဲပေါ်ကိုတင်နေ
တုန်း စဉ်သည်တစ်ယောက်
ရောက်လာလို့ အပြင် ခဏ
ထ၊ သွားတယ် အစ်ကို။ နည်း
နည်းကြာမှ ဖြူအရှေ့မှာ ပြန်
လာတိုင်ပြီး အခုနက လာတဲ့
လူက အခြားမြို့တစ်မြို့ကနေ
ပိုက်ဆံလာရှင်းတာတဲ့။ သူ
အမေ အသည်းအသန်ဖြစ်ပြီး
ဆေးရုံတင်ထားတာ ဒီနေ့မှ
ပိုက်ဆံ အကျေမရရင် သူ
အမေ အသက်မီဖို့ မသေချာ
ဘူးလို့ ပြောနေတယ်တဲ့။ သူ
ကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ဖြူရမယ့်
ပိုက်ဆံအပြင် စုဆောင်းထား
တာလေးရှိရင် ငါးသိန်း
လောက်ထပ်ပေါင်းပြီး တစ်
ရက်လောက်လှည့်ပေးပါတဲ့။
ဒီနေ့က ဘဏ်ပိတ်ရက် ဖြစ်
နေလို့ သူ့မှာ ရှေ့မတိုးသာ
နောက်မဆုတ်သာ ကျဉ်းထဲ
ကျပ်ထဲရောက်နေလို့ပါတဲ့။
မနက်ဖြန် ဘဏ်ဖွင့်ရက်ဆို
တော့ ဆက်ဆက်ထုတ်ပေး
ပါမယ်ဆိုပြီး အထပ်ထပ်
တောင်းပန်နေတဲ့အပြင် နှစ်
ဆယ်တိုးလည်း ပေးပါမယ်
တဲ့။ ဆေးရုံ တင်ထားတဲ့
အမယ်အိုကြီးကို သနားလွန်း
လို့ပါပြောလာတော့ ဖြူလည်း
သူနဲ့ရောပြီး သနားသွားတယ်
အစ်ကို”
ငိုပြောပြောရင်း ဆက်

ပြောနိုင်စွမ်းလည်း မရှိတော့
ကျားရှေ့မှောက်လျက်လဲတဲ့
သမင်ငယ်လို ကျီးကန်း
တောင်းမှောက် ကြည့်နေ
တယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
တောင် မရေအားလို့ ရှိချင်
သလောက် ရှိစေတော့ဆိုပြီး
ထားထားတဲ့ ငွေက ငါးသိန်း
တောင်ရှိနေတယ်။ သူ့ချွေးနဲ့
စာနဲ့ပါ ရောသမမွေကာ
ကျော်ကြီး ဆိုတဲ့ အကောင်ကို
ဝေသန္တရာမင်းလုပ်ပြီး ရက်
ရက်ရောရော ပေးကမ်းလိုက်
တယ်။ ဒင်း(သင်း)ကစဲ
ကုသိုလ်ကံ မြင့်နေတာလား
ကိုယ်ကပဲ နိမ့်လွန်းတာလား
မဝေခွဲတတ်တော့။ ကျော်ကြီး
က သွားတဲ့ ခွေးဇာတ်ကို သူ
ပြောသမျှနဲ့တင် ဇာတ်ရည်
လည်နေပေမဲ့ အဆုံးသတ်တို့
သိချင်တဲ့စိတ်နဲ့-
“အဲဒီအကောင်ကို မင်း
သွားမရှာဘူးလား။ ငါ့တို့
လည်း တစ်လုံးတစ်ပါးဒု
မတိုင်ပင်၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ငါ
ဟာ မင်းယောက်ျားမှ ဟုတ်
သေးရဲ့လား။ ပြီးတော့ ငါ
တောင် ဘယ်လောက်ရှိမှန်း
မသိတဲ့ ငွေကိုရှိချင်သလောက်
ရှိ၊ ရော့ အင်ဆိုးပြီး ငေး
လိုက်တာလား”
“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို
ဖြူ ပြန်လာရေကြည့်တော့
ငါးသိန်းပြည့်ဖို့ ခုနစ်ထောင်
လိုနေတာနဲ့ ခေါင်းရင်းအိမ်က
အဖွားခင်ဆီကပါ ချေးပြီး
ဖြည့်ပေးလိုက်တာ။ ဒီနေ့
ဘဏ်ဖွင့်ရက် သူ ထုတ်ငေး
မှာပဲ ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ဆေးလိပ်
ခုံရောက်သွားတော့ ဖြူတို့ထံ
ကိုယ်စားလှယ်ယူလုပ်တဲ့
ဘဝတူတွေဆိုတာ ဘယ်အဆင့်
သောင်းတင်းကုန်လို့လဲ။ သူတို့

လည်း ဖြူလို့ အလိမ်ခံထားရတော့ ရိုက်မယ်၊ ခွဲမယ် တက်ကဲနဲ့ပါ အစ်ကိုရယ်။ သူတို့ပြောပုံအရတော့ အဲဒီ ကျော်ကြီးက ဒီခြံကို ငှားထားပြီး သူ့အပိုင်လို လိမ်ကောင်းကောင်းနဲ့ လှည့်လိမ်သွားတာတဲ့။ ဒီနေ့မနက် ရွှေလီဘက်သွားတဲ့ကားပေါ်မှာ တွေ့လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ လူကလည်း တိတိကျကျပြောနေတာ။ အစ်ကိုနဲ့ တိုင်ပင်ဦးမလို့ပါပဲ။ မပေးနဲ့လို့ ငြင်းလိုက်မှာရယ်၊ အဲဒီ နှစ်ဆယ်တိုးဆိုတာကြီးကလည်း ဖြူစိတ်တွေကို ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်အောင် နှိုးဆွနေသလိုပါပဲ အစ်ကိုရယ်”

“ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်နေရင်လည်း မင်းပါ လိုက်သွားပါလားဟ”

နှုတ်မှလည်း ပြောရင်း လက်ကလည်း နားရင်းအုပ်မိတော့၏။ ဘေးနားမှာ ခေါင်းအုံးလေးကိုင်ကာ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ သမီးလေးကပါ ရောင့်လျက် မအေအနား ပြေးကပ်တော့သည်။ ဆက်ရိုက်မှာစိုးထိတ်လို့ တောင်းပန်တိုးလျှိုးတဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ ကြည့်နေတော့မှ ‘ငါ့ပိုက်ဆံ ပြန်ရရင်ရ၊ မရရင် အထုပ်ထုပ်ပြီး မင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းဖို့ပြင်’လို့ ပြောမိပြောရာ ပြောကာ ဆိုင်ကယ်ထုတ်ပြီး ဦးတည်ဆူဆူ ထွက်လာခဲ့တော့တယ်။ ပြောတုန်းက မင်း အိမ်ပေါ်ကဆင်း လက်တွေ့ဆင်းလာတာက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်။

နှစ်ပရိစ္ဆေဒများစွာ နှစ်တိုယ့်တစ်စိတ် နေထိုင်ခဲ့စဉ်တုန်းက ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားများဖူးတာကလွဲလို့

အခုလို ကိုယ်ထိလက်ရောက်မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။ ဟိုအကောင်ခွေးဇာတ်ခင်းသွားတော့မှ ကျွန်တော့် အသိစိတ်တွေ ပြာကျခဲ့ရတယ်။ လင်ရယ်မယားရယ်ဆိုတာ ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းဆီကို ခုံးကျည်နဲ့ ပစ်လွှတ်လိုက်သလို လွင့်စဉ်သွားနိုင်တဲ့ ကျော်ကြီးရဲ့ လုပ်ကွက်တွေကို အော့ချစ်တယ်။ ဆိုင်ကယ်မောင်းရင်း တဝီဝီတိုးလာသမျှ လေသံတွေဟာ ကျော်ကြီးရဲ့ အော်ဟစ်လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံတွေအလား ကြားယောင်မိတယ်။ အေးခဲလွန်းလှတဲ့ ပြာသိုလရဲ့ နှင်းငွေ့ပြောက်အေးအေးလေးတွေက ကျွန်တော့်အသွေးအသားထဲမှာ တောက်လောင်နေသမျှ ဒေါသအပူမီးတွေနဲ့ စစ်ခင်းနေကြလေတယ်။ လမ်းမထက်က ချိုင့်၊ ကျင်း အကြီးအသေးတွေထဲ ဆိုင်ကယ်ကျသွားတိုင်း စိတ်ဓာတ်တွေပါ ရောပါသွားတယ်။ အတွေ့အကြုံ နုနယ်လှတဲ့ မအူမလည် ကျွန်တော့်မိန်းမလို လူတွေ ဘယ်လောက်တောင်များ ဒင်း(သင်း) ကျောကွင်းထဲ ငြိတွယ်မိခဲ့ပြီလဲ။ မရှိ၊ မလှ၊ မဝ ဆိုတဲ့ လောကဓံထဲမှာ ဝဲကတော့လို လည်ပတ်ကာ ပရိယေသနဝမ်းစာအတွက် ခါးချည့်အောင် ရှာဖွေစားသောက်နေကြတဲ့ လူတန်းစားတွေကို ရောဒင်းက အလွတ်ပေးမတဲ့လား။ ဝေးစွ။ ခြင်္သေ့ဆိုတာ မြက်မစားဘူးတဲ့။ ဒီကောင်က ခြင်္သေ့မှ မဟုတ်တာ။ ခွေးဆိုမှ ခွေး။ ဝဲစားထားပြီး ကျွေးမယ့်၊ မွေးမယ့်လူ မရှိလို့ မိလ္လာကျင်းတကာ လှည့်

အိမ်လုပ်နေတဲ့ခွေး။ ဒီလိုအကောင်မျိုးက ဘယ်လူတန်းစားမဆို လှည့်ဖြားဖို့ ဝန်လေးနေမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ။ ကလိမ်စေ့ငြမ်းဆင်ထားတဲ့ ပိုက်ကွန်ပေါင်း မြောက်မြားစွာထဲကို ဝင်လာသမျှ သူဌေးသူကြွယ်၊ သူဆင်းရဲ၊ စဏ္ဍာလ မချွန် ဝါးမျိုစားသောက်ပစ်မယ့် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တစ်ကောင်ဆိုလည်း မမှားပါ။ ပေးစရာရှိတဲ့ငွေအမောင့်ကို စားပွဲပေါ်ကို မြင်သာအောင်ပြ၊ ကြိုတင် လက်ဝါးရိုက်ထားပြီး သား ပုလင်းတူဘူးဆိုနဲ့ အမေအို ဆေးရုံတင်ထားတဲ့ အကြောင်း မယုံယုံအောင် ပြောပြီးမှ နှစ်ဆယ်တိုး ဆိုတဲ့ ပိုက်လက်သီးနဲ့ အားကုန် ထိုးထည့်လိုက်တော့ ဂိုးသမားမရှိတဲ့ ဂိုးပေါက်ထဲကို တည်ကန်ခွင့်ရလျှင်ပင် လွဲချင်လွဲဦးမယ်။ ဉာဏ်နီ၊ ဉာဏ်က၊ ဉာဏ်မည်းတွေနဲ့တည်ဆောက်ထားတဲ့ ကျော်ကြီးရဲ့ ကြိုးဝိုင်းထဲမှာတော့ ဒိုင်ပွဲရပ်သွားနိုင်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ မျှူးမတ် ဗိုလ်ပါခြံရံလျက် ခွဲဖယ်ဘောဇဉ်တွေနဲ့ အောင်သေအောင် သားစားရင်း ခြိမ့်ခြိမ့်သံ ပွဲတော်သဘင်ကျင်းပကာ မြေခွေးပြုံးပြုံးနေမယ့် ဒင်းမျက်ခွက်ကိုသာ အထပ်ထပ် မြင်ယောင်နေတော့တယ်။ ဒေါသတို့ထုံမွမ်းလျက် လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်နေတဲ့စိတ်ကို ငြိမ်သက်အောင်ထိန်းရင်း သတိကပ်တော့မှ ငါ့ခြင်း ငါ့စိုင်းစစ်ကိုင်းရောက်ရောက်ဆိုပြီး မောင်းလာတဲ့ ဆိုင်ကယ်က မြို့အထွက်တောင် လွန်လာ

ခဲ့လေပြီ။ အိမ်ကိုတော့ မပြန်ချင်သေး။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဆိုင်မှာပဲ လေး၊ ငါးရက်လောက်နေတော့မယ်လို့ စိတ်ကို တုံးတုံးချကာ ဆိုင်ကယ်ကို ဦးတည်လိုက်တယ်။ ရက်သတ္တပတ် လွန်မြောက်တော့မှ အိမ်ပြန်ဖြစ်တယ်။

ကွပ်ပျစ်လေးကို ငေးစိုက်ရင်း ကျော်ကြီးရဲ့ ရယ်မြဲမြဲရပ်သွင် ပေါ်ပေါ်လာလို့ တစ်စိတ်ဖြုတ်ကာ အိမ်ရှေ့ရေမြောင်းပေါ်က နဂို ကျွဲတံယိုင်နဲ့ဖြစ်နေတဲ့ ဝါးတံတားလေးနေရာမှာ အစားထိုးလိုက်တယ်။ ဒီကောင် ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ တံတားလေးပေါ့။ တလွဲ ဆံပင်ကောင်းတယ်လို့ပဲပြောပြော ကျော်ကြီးအမှတ်နဲ့ နိစ္စဓူဝ ဖြတ်နင်းလျှောက်နေရတော့ ဒေါသပြေတဲ့အပြင် ကျေနပ်သလိုလိုတော့ ဖြစ်သွားသည်။

“အစ်ကို ကျောပြောင်ပြောင်ကြီးနဲ့ လဲနေလိုက်တာ အိပ်ချိန်တောင် ရောက်လှပြီ။ အအေးပတ်တော့မှာပဲ။ ဘာကြောင်ကြည့် နေတာလဲ အစ်ကို။ ရေမြန်မြန် သွားချိုးတော့လေ”

ကျော်ကြီးအကြောင်း တွေးနေလိုက်တာ မိန်းမသတိပေးတော့မှပဲ တံတားလေးကိုဖြတ်ကာ ရေတွင်းကုန်းကို အပြေးတစ်ဝိုင်း ထွက်လာလိုက်တော့တယ်။ တံတားလေးကို ဖြတ်အလျှောက် ခြေထောက်တွေက အားပိုစိုက်ကာ မိန်းမသလိုလိုဖြစ်သွားတော့တယ်။

လင်းသန်စင်လှူ

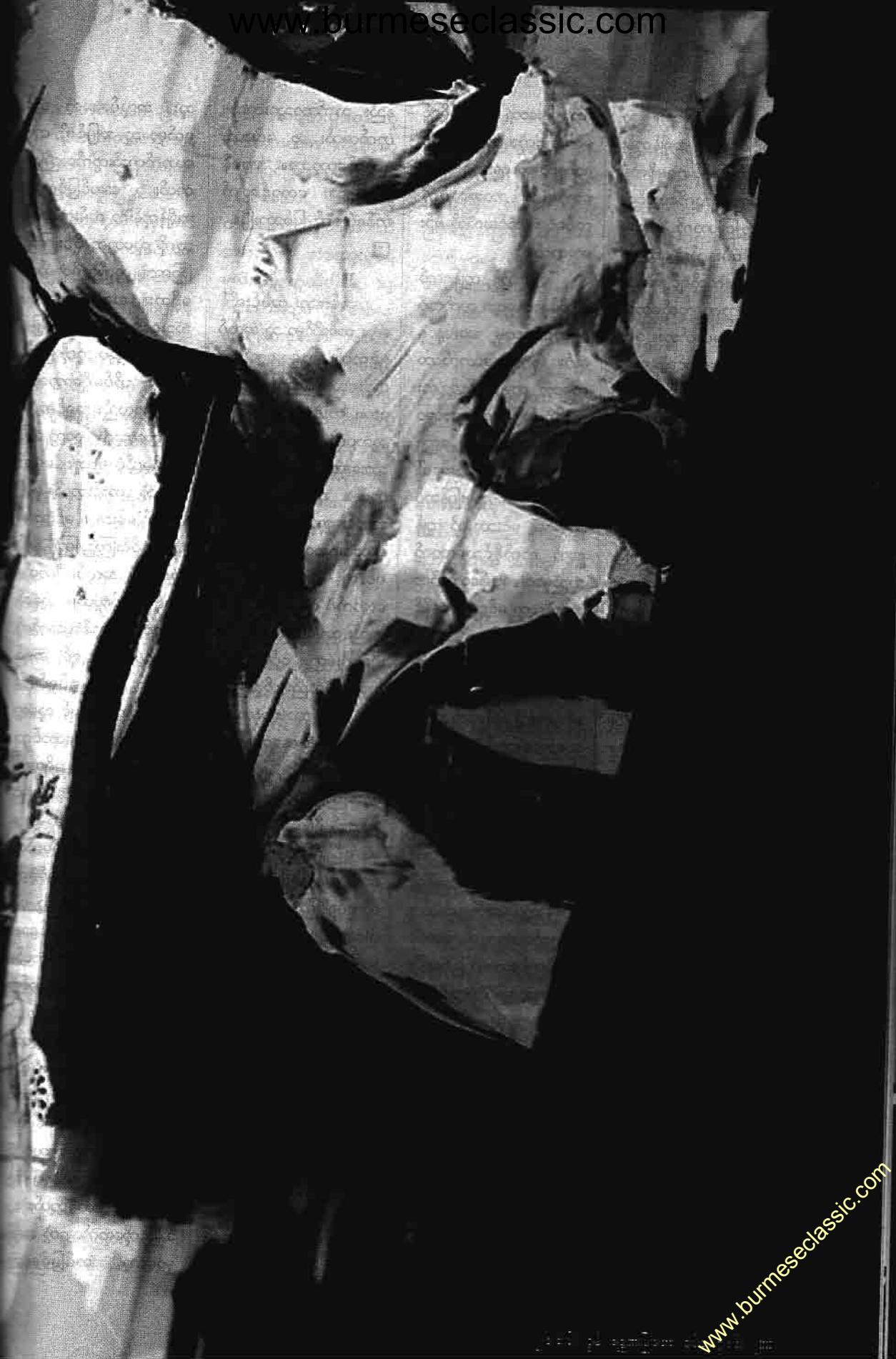
သု ထောင်က
 လွတ်လပ်စရာ
 သင်သွားရမိန်း မသိ
 မျက်စိယည်နေတဲ့အချိန်မှာ
 အဖေတပည့်တစ်ယောက်နဲ့
 တွေ့ပြီး
 သူခေါ်ရာနောက်ကို
 လိုက်သွားခဲ့တယ်။
 အိမ်ပြန်ဖို့အတွက်
 အိမ်က မရှိတော့ဘူး
 ခရီးတော့ သူများအိမ်မှာပဲ
 ခဏလောက်နေမယ်
 စိတ်ကူးရတယ်။
 သု ထောင်ထဲမှာ
 နေကတည်းက အဖေနဲ့
 အမေက အိမ်ကိုရောင်းပြီး
 ထွက်သွားကြတယ်။
 သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့်
 အဖေနဲ့ အမေ
 ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
 မျက်နှာငယ်ခဲ့ရတယ်။
 သူ့ကို ထောင်ဝင်စာ
 လာမတွေ့တဲ့ အဖေနဲ့ အမေ
 ကို သု စိတ်မနာခဲ့ပါဘူး။
 အဖေနဲ့အမေက
 လာမတွေ့ပေမဲ့
 အဖေတပည့်တွေက
 သူ့ကိုလာတွေ့
 ကြတယ်။
 အမျိုးကမျိုး
 ကလည်း
 လာတွေ့
 ကြတယ်။
 သု နာမည်ကောင်းရ
 ဖွဲ့တဲ့အချိန်တွေကိုယ်
 သူ့ဘေးမှာမှာ
 သူငယ်ချင်းတွေ၊
 မိတ်ဆွေတွေ
 ဂိုဏ်းနေခဲ့တယ်။
 သမားတွေ လုပ်ပို့လို့
 ဇာတိထဲက လျော်သွား
 ချိန်မှာတော့ သူ့ကို
 အဖီ မှာပူဇော်

ငြိမ်းချမ်းစေရန်

သရုပ်ဆောင်

အမှတ် ၃၃၃၊ ၅၆၊ ၂၀၁၆
 ဇွန်လ

လာ မတွေ့ခဲ့ကြဘူး။ သူ
အောင်မြင်နေတဲ့ အချိန်တုန်း
က သူ့ကိုယ်တိုင် ဂရုမစိုက်ခဲ့
တဲ့သူတွေက သူ့ကိုထောင်ထဲ
လာတွေကြတာကို တွေးမိ
တော့ ဝမ်းနည်းခဲ့ရတယ်။
အရင်တုန်းကဆိုရင် အဲဒီသူ
တွေကို သူက လူလို့တောင်
ထင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒုက္ခ
တွေဖြစ်လို့ ထောင်ထဲရောက်
တဲ့အချိန်မှပဲ သူတို့ကိုတဖြည်း
ဖြည်း နားလည်လာခဲ့တယ်။
အမျိုးတွေနဲ့ အဖေတပည့်တွေ
က သူ့ကို ထောင်ဝင်စာ လာ
တွေတဲ့အခါတိုင်း သူက
အဖေနဲ့အမေကို ဘာကြောင့်
လာမတွေ့တာလဲလို့ မမေးခဲ့
ဘူး။ သူလုပ်ခဲ့တာတွေက
အဖေနဲ့အမေအတွက် တော်
တော်လေး သိက္ခာကျခဲ့ရတဲ့
အလုပ်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ သူ
ထောင်က မလွတ်ခင်မှာ အဖေ
နဲ့အမေတို့က အိမ်ကိုရောင်းပြီး
တော့ ထွက်သွားခဲ့တယ်။
ကြိုပြီး သိထားခဲ့တဲ့ သူက
ထောင်က လွတ်ချိန်မှာ အိမ်
ကို မပြန်တော့ဘဲ လမ်းပေါ်
မှာ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေ
ခဲ့တယ်။ အဖေတပည့်တစ်
ယောက်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ သူ
နေစရာ တစ်နေရာရခဲ့တယ်။
သူ များအိမ်မှာနေရတာဆို
တော့ သူ နေရာတကာမှာ
ကြည့်နေရတယ်။ ထောင်
ထဲမှာ ရခဲ့တဲ့ သင်ခန်းစာတွေ
က လက်တွေ့ဘဝမှာ အသုံး
ဝင်တာ သူ သိတယ်။ သူ
ထောင်ထဲမှာ အားလုံးနဲ့တည့်
အောင် ပေါင်းခဲ့တယ်။ အပြင်
ကိုရောက် လာတော့လည်း
တွေ့တဲ့လူနဲ့ တည့်အောင်
ပေါင်းရမယ်လို့ နားလည်
ထားတယ်။ သူများအိမ်မှာ

လာနေပြီးတော့ အလုပ်မရှိရင်
မကောင်းတဲ့အတွက် အလုပ်
တစ်ခုကို သူ ရအောင် လုပ်ရ
တော့မယ်။ ဘာအလုပ်ကို
လုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်း
စားတယ်။
'မင်းသား ကျွန်တော်
တို့အိမ်မှာနေရတာ လွတ်လပ်
ရဲ့လား။ ဘာမှ အားမခံနဲ့
နော်။ စားတာ သောက်တာ
ကတော့ ကျွန်တော်တို့ စား
သလိုပဲ မင်းသား စားရမှာ
ပါ။ မင်းသားအဖေရဲ့ ကျေး
ဇူးတွေက ကျွန်တော်အပေါ်
မှာ ရှိခဲ့တော့ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်
တဲ့အနေနဲ့ မင်းသားကို ကျွန်
တော် တတ်နိုင်သလောက်
ကူညီမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့က
ဆင်းရဲတော့ မင်းသား နေနိုင်
ပါ့မလား မသိဘူး'

သူ တစ်ချက် ပြုံးလိုက်
တယ်။ အဖေတပည့်က သူ့ကို
မင်းသားလို့ ခေါ်လိုက်တာကို
သဘောမကျလို့ ပြုံးလိုက်
တာဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို ခေါ်
တာကို သူ မကြိုက်ဘူး။
'အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို
မင်းသားလို့ မခေါ်ပါနဲ့လား။
ညီလေးလို့ပဲ ခေါ်ပါအစ်ကို
ရာ။ ကျွန်တော် မင်းသား
မဟုတ်တော့ဘူး။ ထောင်
ထွက်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။
အဲဒီလောကထဲ ကျွန်တော်
ဘယ်တော့မှ ပြန်သွားမှာ
မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလောက
ကလည်း ကျွန်တော့်ကို
လက်ခံမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။
အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို
မင်းသားလို့ မခေါ်ပါနဲ့
အစ်ကိုရာ နော်'

အဖေတပည့်က သူ့ကို
မင်းသားလို့ မခေါ်တော့ပါ
ဘူးလို့ ပြောမှ သူ စိတ်နည်း

နည်း သက်သာသွားတယ်။
ဟုတ်တယ်။ သူ မင်းသား
မဟုတ်တော့ဘူး။ သာမန်
အရပ်သား ထောင်ထွက်
တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။
□
J။
လမ်းဘေး ထမင်းဆိုင်
လေး တစ်ဆိုင်မှာ သူ အလုပ်
ရခဲ့တယ်။ သူများတွေ စား
ထားသောက်ထားတာတွေ
ဆေး။ စားပွဲလည်း ထိုးရင်း
သူ့ဘဝကို ဒီထက်ပိုပြီး မဆိုး
သွားအောင် မနည်း လုပ်ယူရ
တယ်။ ဆိုင်ရှင်ကလည်း
အတင်းတောင်းပန်ပြီး အလုပ်
တောင်းလာတဲ့ သူ့ကို လခ
ရယ်လို့ မဟုတ်ဘဲ မုန့်ဖိုး
လောက်ပဲ ပေးတယ်။ သူက
လည်း ထမင်းစားရရင် တော်
ပြီဆိုပြီးတော့ ဝင်လုပ်တာ။
လခမပေးလည်း ကိစ္စမရှိဘူး
လို့ပဲ သဘောထားတယ်။
ထမင်းဆိုင်မှာ နေရတာ သတိ
ထားပြီး နေရတယ်။ ဆိုင်ရှင်
မိန်းမကြီးဆီမှာ သမီးတစ်
ယောက် ရှိတယ်။ အဲဒီသမီး
က ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ တော်
တော် ဝါသနာပါတယ်။ သူ
ကို ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ ဝါသနာ
ပါလားလို့ လာမေးတော့ သူ
ကငြင်းလိုက်တယ်။ ဝါသနာ
ပါပေမဲ့ ဆိုင်ရှင်သမီးနဲ့ မပတ်
သက်ချင်လို့ ငြင်းလိုက်တာ။
ဆိုင်ရှင်ရဲ့ သမီးကလည်း သူ
ငြင်းပြီးကတည်းက နောက်
ထပ် မမေးတော့ဘူး။ ဆိုင်ရှင်
ရဲ့သမီးက သူ့ရည်းစားကို
ဆိုင်ကို ခေါ်လာတဲ့အခါကျမှ
သူလည်း လွတ်လပ်သွား
တယ်။ ရည်းစားရသွားလို့
တော်ပါသေးရဲ့။ ဒီပြင်ဆို
နေရထိုင်ရတာ သိပ်မလွယ်

ဘူး။ အလုပ်အားတဲ့ တစ်
ရက်မှာ သူ အပြင်ကို တစ်
ယောက်တည်းထွက်လည်ဖြစ်
တယ်။ သူ အောင်မြင်နေတဲ့
အချိန်တုန်းက လမ်းထွက်ရင်
သူ့ကို လူတွေက ဝိုင်းကြည့်
ကြတာနဲ့ လွတ်လပ်တယ်ကို
မရှိဘူး။ အခုတော့ အရပ်
သားတစ်ယောက်လို့ ဖြစ်
သွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကို ကြည့်
မယ့်လူ သိပ်မရှိတော့ဘူး။
သူပုံစံကလည်း အရင်ကပုံစံ
မဟုတ်တော့လို့ လူတွေ သိပ်
မှတ်မိမယ့်ပုံ မရဘူး။ မမှတ်
မိတာဘဲ ကောင်းတယ်။ မှတ်
မိနေရင် 'မင်းသား၊ မင်းသား'
ဆိုပြီး ဝိုင်းကြည့်ကြ။ နှုတ်
ဆက်ကြနဲ့ အလုပ်လွယ်တယ်။
အာရုံနောက်တယ်။ အခုလို
ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ကို
လမ်းပေါ်မှာတွေ့ရင် အရင်
တုန်းက သူဟာ ရုပ်ရှင်မင်း
သားဆိုတာ ပြောရင် လူတွေ
ယုံပါ့မလား။ သူ ထောင်ထွက်
သွားတာကို သိတဲ့ ပရိသတ်
ကတောင် သူ့မှန်းသိနေရင်
နှုတ်ဆက်ပါ့မလား သူ တွေး
တယ်။ နှုတ်ဆက်လိမ့်မယ်လို့
သူ မထင်ဘူး။ သူလုပ်ခဲ့တဲ့
အမှားတစ်ခုကြောင့် သူ ဝန်
သတ်က သူ့ကို အထင်သေး
နေမယ်ဆိုတာ သူ သိတယ်။
သူ ဖြိုထဲက ရုပ်ရှင်ရံတစ်နဲ့
အောက်မှာ တစ်ယောက်
တည်းရပ်ပြီး ရုပ်ရှင်ပုံစံ
တစ်ခုကို ကြည့်နေတယ်။
မင်းသားကတော့ သူ အောင်
မြင်နေတဲ့ အချိန်တုန်းက သူ
မတွေ့ဖူးဘူး။ သူ ထောင်ထဲ
ရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ
နေရာကို ယူလာခဲ့တယ်။
အပြင်ကိုရောက်လာတဲ့ အချိန်
မှာတော့ အောင်မြင်နေတဲ့

မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ မင်းသမီးကတော့ သူနဲ့ အမြဲတမ်း တွဲရိုက်ခဲ့တဲ့ မင်းသမီး။ သူ ရုပ်ရှင်လောကထဲ မရှိတော့တဲ့နောက်မှာ အဲဒီ မင်းသမီးက ခုနက မင်းသားနဲ့ တွဲရိုက်တာ များခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်လို့ ရုပ်ရှင်ရုံအောက်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရပ်နေတာကို ဘယ်သူမှ သတိထားမိပုံ မရဘူး။ တစ်ချိန်တုန်းက နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်ဟာ ရုပ်ရှင်ရုံအောက်မှာ ရောက်နေတာကို သူ့ပရိသတ်က သိသွားရင် ဘာတွေများလုပ်ကြမလဲဆိုတာ သူ သိချင်တယ်။ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်တစ်စောင်ဝယ်ပြီး သူ ရုပ်ရှင်ရုံထဲကို ဝင်လာခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတဲ့ အချိန်မှာ သူ့အနားက စုံတွဲဆီကနေ အသံတစ်သံ ထွက်လာတယ်။

‘ဒီမင်းသမီးက ထောင်ကျသွားတဲ့ မင်းသား မင်းနဒီနဲ့ ပိုလိုက်တယ်။ အဲဒီထောင်ကျသွားတဲ့ မင်းသား မင်းနဒီက ဆေးမှုနဲ့သာ ထောင်မကျဘူးဆိုရင် အခုလောက်ဆို အကယ်ဒမီတွေ ဘာတွေရလောက်တယ်။ အခု သူက ထောင်ကျသွားလို့ ဘဝပျက်သွားတာဆိုတော့ အပြင်ကို ပြန်ရောက်ရင် အရင်လို မင်းသား ပြန်လုပ်ရင်တော့ ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ’

သူ ဘဝပျက်သွားတယ်ဆိုတာကို သိပ်ပြီး မတွေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အခု သူ့ပရိသတ်တစ်ယောက်က သူ့ကို ဘဝပျက်သွားတယ်ဆိုတာကို ပြောတာ နားနဲ့ကြားရတော့ နည်းနည်းတော့ စိတ်မကောင်း

ဘူး။ ဘဝပျက်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပြင်ပြီး အရင်လို ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာ သူ့ပရိသတ်သိအောင် သူ ဘာတွေလုပ်ရမလဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်နဲ့ သူ့ပရိသတ်အတွက် သူ တစ်ခုခုလုပ်ရတော့မယ်။ ထောင်ထွက် ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းနဒီဟာ လူငယ်ဘဝမှာ ဆေးမှုနဲ့ ထောင်ကျခဲ့တယ်။ အခု သူ ဆေးမလုပ်တော့ဘူး။ လမ်းဘေး ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ရှာစားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။

□

၃။

မြစ်ကမ်းနားမှာ ညဘက် တစ်ယောက်တည်း သူလမ်းလျှောက် နေတုန်း အနောက်ဘက်က နေမင်းနဒီဆိုတဲ့ အသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကားတစ်စီးပေါ်ကနေ လူတစ်ယောက်က သူ့ကို လှမ်းခေါ်တာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ညဘက်ဆိုတော့ သူ့ကိုခေါ်တဲ့သူ ဘယ်သူမှန်း သေချာ မသိရဘူး။ လှမ်းခေါ်တဲ့သူက ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလာတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကိုတော့ မြင်ရတယ်။ သူ့ကို ‘မင်းနဒီ’လို့ ခေါ်တာဆိုတော့ သူ့ကို သိနေမယ့် တစ်ယောက် ယောက်ျားပဲဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ အဲဒီလူ သူ့နားကို ရောက်တော့မှ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူ သိလိုက်တယ်။ သူ့ကို ခေါ်တဲ့သူက သူ ရုပ်ရှင်လောကထဲ ရှိခဲ့တုန်းက ဆရာ

ဖြစ်နေတယ်။

‘မင်းနဒီ ဆရာကို မှတ်မိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ မတွေ့ဖြစ်ကြတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ နော်။ အခု ဘယ်မှာနေလဲ။ အားရင် ဆရာနဲ့ ခဏလောက် စကားပြောရအောင်၊ ရတယ် မဟုတ်လား’

သူ ဒီမြစ်ကမ်းဘေးမှာ ညတိုင်း ရှိနေတာတာ ဆရာဘယ်လိုလုပ် သိနေလဲ စဉ်းစားလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အခုမှတော့ ရှောင်သွားလို့ မကောင်းဘူးဆိုတာ သိတယ်။ သူ ဆရာကို စကားပြောဖို့အတွက် အားယူလိုက်တယ်။

‘ဆရာ နေကောင်းတယ်နော်။ ကျွန်တော်ရှိမယ့်နေရာကို ဆရာ ဘယ်လိုလုပ် သိနေလဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျွန်တော် ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာက ကျွန်တော့်ဆရာမို့ မတွေ့လို့လည်း မဖြစ်တော့ဘူး။ ဆရာ အခု ဘာတွေလုပ်နေလဲ။ ရုပ်ရှင်တွေ ရိုက်တုန်းပဲလား။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ’

ဆရာက သူ့ကို စကားမပြောသေးဘဲ မြစ်ဘက်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့ကို အသံမတိုးမကျယ်နဲ့ ပြောတယ်။

‘မင်းနဒီ ရုပ်ရှင်ပြန်ရိုက်ပါလား။ ဆရာ အခုလိုပြောတာ စွန့်စားပြီးတော့ ပြောလိုက်တာ မင်းနဒီ သိမှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ နာမည်ရှိပြီးသား လူတစ်ယောက်ဟာ သူလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကို ပြန်လုပ်ရတာ ဘာမှ ခက်လိမ့်

မယ်လို့ ဆရာ မထင်ဘူး။ တကယ်လို့ အရင်အလုပ်ကို ပြန်လုပ်ချင် ရင် ဆရာနဲ့ပဲ ပြန်လုပ်ပါလား မင်းနဒီ’

သူ့ဆရာကို ကြည့်ပြီး ပြေးလိုက်တယ်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် အောင်မြင်ခဲ့တုန်းက ဆရာကျေးဇူးကြောင့် အောင်မြင်ခဲ့တာ။ ကျွန်တော် မှားခဲ့တာတွေကလည်း ဆရာစကား နားမထောင်လို့ မှားခဲ့တာ။ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်ပါ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် အရင်အလုပ်ကို ပြန်လုပ်လို့ ရမယ်လို့ မထင်တော့ဘူး ဆရာ။ ဆရာကိုတော့ ကျွန်တော် အားနာပါတယ်’

ဆရာ ပြန်ထွက်သွားတော့ မြစ်ကမ်းဘေးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့တယ်။ ဆရာကတော့ သူ့ဆီ အချိန်မရွေးဆက်ဖို့ ဖုန်းနံပါတ် ပေးသွားတယ်လေ။ တကယ်တော့ သူ့မှာ သူများတွေဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ဖုန်းလည်း မရှိပါဘူး။ ဝင်ငွေလည်း သိပ်မရှိတော့ ဖုန်းမသုံးနိုင်ဘူး။ သုံးနိုင်ခဲ့လို့ ရှိရင်လည်း သူ ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောရမလဲ။ သူကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားသိပ်မပြောချင်သလို သူ့ကိုလည်း စကားပြောချင်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ သူလုပ်နေတဲ့ လမ်းဘေး ထမင်းဆိုင်လေးရှိနေရင် သူ့အတွက် ထမင်းတစ်နပ်ကတော့ အေးဆေးပဲလို့ တွက်ထားတယ်။ အဲဒီထမင်းဆိုင်လေး မရှိတော့ရင် ဒီပြင် အလုပ်တစ်ခုကိုရှာပြီး လုပ်ရုံပဲရှိတယ်။ သူ့နေတဲ့အိမ်

ကို ပြန်ရောက်တော့ သူလာ
မယ်လို့ မထင်ထားတဲ့သူတွေ
ရောက်နေတာ တွေ့လိုက်ရ
တယ်။ အဲဒါကတော့ အဖေနဲ့
အမေတို့ နှစ်ယောက် ဖြစ်နေ
တယ်။ ပြန်လာခေါ်တာ ဖြစ်
ပေမဲ့ သူ လိုက်မသွားခဲ့ဘူး။
အဖေနဲ့အမေကို မချစ်လိုတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ
အိမ်ကို မပြန်ချင်ဘူး ဖြစ်နေ
တယ်။ နောက်နေ့ကျတော့
သူ့ကို လက်ခံထားတဲ့ အဖေ
တပည့်အိမ်ကနေ အပြီးထွက်
လာခဲ့ တယ်။ အဲဒီကနေ
ထောင်ထဲမှာ ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ လူ
တစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာပြီး
သူ့အိမ်မှာ နေဖို့အတွက် သူ
တော်တော် ကြိုးစားလိုက်
ရတယ်။

၄။

သူ အခုတလော ထမင်း
ဆိုင်မှာ လုပ်ရတာ တစ်ခုခု
ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်နေ
တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ထမင်းဆိုင်မှာ လာစားတဲ့ သူ
တွေထဲက တချို့က သူ့ကို
ကြည့်ပြီး စကားတိုးတိုး ပြော
နေတတ်တာကို သူ သတိ
ထားမိလာတယ်။ ပထမ
တော့ သိပ်သတိမထားမိဘူး။
နောက်တော့မှ သတိထားမိ
လာတယ်။ အခုနောက်ပိုင်းမှာ
လည်း သူလုပ်နေတဲ့ ထမင်း
ဆိုင်မှာ ဖောက်သည်အသစ်
တွေတိုးလာတာကို လည်း
တွေ့ရတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး
စကားတိုးတိုး ပြောတတ်တဲ့
သူတွေကလည်း အဲဒီဖောက်
သည် အသစ်တွေထဲက ဖြစ်
နေတယ်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်
ခုခုပဲလို့ သူ နားလည်လိုက်
တယ်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဖြစ်ခဲ့

ဖူးတဲ့ သူ့ရုပ်က အခုဆိုရင်
အရင်ကနဲ့ တခြားစီ ဖြစ်နေခဲ့
ပြီ။ သူ့ပရိသတ်ကတော့ သူ
ကို အပြင်မှာတွေ့ရင် သိပ်
မှတ်မိလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး။
ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုသိတဲ့ တစ်
ယောက်ယောက်ကတော့
‘မင်းနဒီ’ဟာ သူပဲလို့ ပြော
လာရင်တော့ သူ့ရုပ်ကို
သေချာကြည့်ပြီး နည်းနည်း
တော့ မှတ်မိသွားနိုင်တာ
တစ်ခုရှိတယ်။ ဘယ်သူကမှ
ဘာမှ မပြောရင် သူဟာ
မင်းနဒီပဲဆိုတာ သိပ်မသိနိုင်
ဘူး။ သူကလည်း သူပါပဲ။
အဝတ်အစား မဝတ်နိုင်တဲ့
အပြင် လူကလည်း ပေတော့
လမ်းဘေးမှာနေတဲ့သူရဲ့ ရုပ်
လို ဖြစ်နေတယ်။ လမ်းဘေး
ထမင်းဆိုင်လေးမှာ အလုပ်
လုပ်ရတာ သူ တဖြည်းဖြည်း
နဲ့ ပျော်လာတယ်။ ဒီအပျော်
လေးက ရေရှည်ဖြစ်ပါစေ
လို့ သူ ဆုတောင်းနေတယ်။
ရုပ်ရှင် ကြည့်တာ ဝါသနာပါ
တဲ့သူ တစ်လကို တစ်ခါ
လောက်တော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်
ဖြစ်တယ်။ ဒီနေ့လည်း
အလုပ်နည်းနည်း အားတော့
သူတစ်ယောက်တည်း ရုပ်ရှင်
ကြည့်ဖို့ ထွက်လာတယ်။
ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ ရုပ်ရှင်မပြခင်
သူ့အနားမှာ ထိုင်နေတဲ့ အတွဲ
တစ်တွဲက စကားပြောနေတာ
ကို သူ ကြားရတယ်။

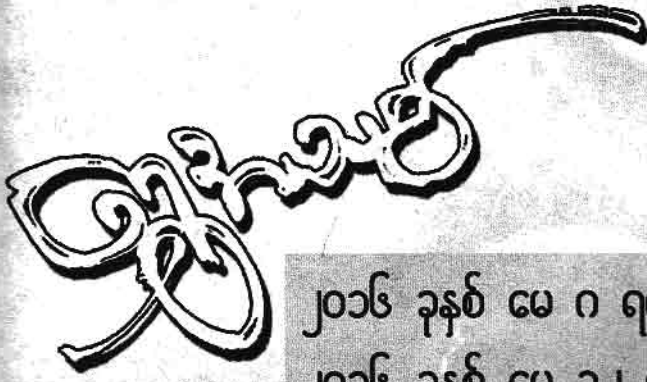
‘အစ်ကို့ကို ပြောစရာ
တစ်ခုရှိတယ်။ ဆေးမှုနဲ့
ထောင်ကျသွားတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်း
သား မင်းနဒီကို သိတယ်
မဟုတ်လား။ အခု သူ အပြင်
ကို ပြန်ရောက်နေပြီ။ သူ
အပြင်ကိုရောက်တော့ အိမ်ကို
မပြန်ဘဲ လမ်းဘေးက ထမင်း

ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်
ပြီးတော့ နေ၊နေတယ်။ သူ
အဲဒီလို လုပ်နေတာကို ထမင်း
ဆိုင်ပိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးရဲ့
သမီးက သိသွားပြီးတော့ ဖုန်
ဘွတ်ခ်ပေါ်ကို တင်လိုက်
တယ်။ အဲဒီလို လုပ်လိုက်
တော့ တစ်ချိန်တုန်းက မင်းနဒီ
ရဲ့ပရိသတ်တွေက ဟုတ်လား၊
မဟုတ်လား သွားကြည့်ကြ
တယ်။ မင်းနဒီရုပ်က တော်
တော် ကျသွားပေမဲ့ သူဟာ
မင်းနဒီပဲဆိုတာ မှတ်မိကြ
တယ်။ သရုပ်ဆောင်တစ်
ယောက်ရဲ့ဘဝက တော်တော်
ဆန်းတာပဲနော် အစ်ကို။
မင်းနဒီကြည့်ရတာ အဲဒီဘဝ
မှာပဲ ပျော်နေတဲ့ပုံပဲ သိလား’

သူလည်း သူ့အကြောင်း
ကို ပြောနေတဲ့ အတွဲကို
မျက်နှာမပြမိအောင် သတိ
ထားပြီး နေလိုက်တယ်။ ရုပ်
ရှင်ပြီးတော့ သူ ပြန်လာခဲ့
တယ်။ ပထမတော့ ထမင်း
ဆိုင်ကို မပြန်တော့ဘူးလို့
လုပ်လိုက်သေးတယ်။ နောက်
တော့မှ တစ်ခုကို သတိရသွား
ပြီးတော့ ထမင်းဆိုင်ကို ပြန်
လာခဲ့တယ်။ ဆိုင်ရောက်တော့
ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့သမီးက
သူ့ကို ထမင်းစားပြီးပြီလား
မေးတော့ သူက ဘာမှ ပြန်
မပြောဘဲ နေလိုက်တယ်။ သူ
ထမင်းဆိုင်ကနေ ထွက်
လည်း ထွက်သွားချင်တယ်။
ထွက်လည်း မထွက်သွားချင်
ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ထွက်သွား
ချင်တဲ့ အကြောင်းကတော့
သူ့ကို လူတွေ သိသွားပြီဆိုတဲ့
အတွက်ကြောင့် ထွက်သွား
ချင်တာ။ မထွက်သွားချင်တဲ့
အကြောင်းကတော့ သူ့ကို
သိသွားတဲ့ ပရိသတ်ကို သူ

မျက်နှာပြုပြီး နေချင်တဲ့
အတွက်ကြောင့် ဖြစ်တယ်။
အခုမှပဲ သူ ပရိသတ်အစစ်ကို
တွေ့ရတော့မှာ။ သူ့အနုပညာ
ကိုချစ်တဲ့ ပရိသတ်က သူ
ဘယ်ဘဝပဲ ရောက်နေနေ ဂရု
မစိုက်ဘူးဆိုတာ သူ့နားလည်
လာတယ်။ သူ့ပရိသတ်က
သူလာချပေးတဲ့ ထမင်းတွေ
ကိုစားပြီးတော့ သူ့အကြောင်း
ကို တိုးတိုးလေး ပြောနေတာ
ကို သူ မသိမသာ ကြည့်ပြီး
နေချင်သေးတယ်။ ညဘက်
အိပ်ရင်တော့ သူက အိပ်မက်
ထဲမှာ ထမင်းဆိုင်ကနေ
ထွက်သွားတာကို မက်တတ်
တယ်။ တကယ့်အပြင်မှာ
တော့ သူ ထမင်းဆိုင်မှာ
ဆက်ရှိနေခဲ့တယ်။ တစ်ရက်
မှာတော့ သူ့ပရိသတ်တစ်
ယောက်က ထမင်းဖိုးရှင်းရင်း
နဲ့ သူ့ကို စကားပြောတယ်။
သူ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ
လို့ မေးတာပါ။ သူ ခဏ
လောက် စဉ်းစားလိုက်တယ်။
ပြီးတော့မှ တစ်လုံးချင်း ပြော
လိုက်တယ်။ သူ့ပြောလိုက်တဲ့
စကားကို သူနဲ့ သူ့ပရိသတ်
နှစ်ယောက်ပဲ ကြားလိုက်ရ
တယ်။ သူ တိုးတိုးလေး ပြော
လိုက်တာကတော့ ‘ကျွန်တော်
နာမည် မင်းနဒီ’ပါဆိုပြီး ပြော
လိုက်တာဖြစ်တယ်။ နောက်
ရက်တွေကျတော့ သူ ဆိုင်က
နေ ထွက်သွားတယ်လို့ ဥ
ဘက်တွေမှာ အိပ်မက်မထင်
တတ်တယ်။ နေခင်းဘက်မှာ
တော့ ထမင်းဆိုင်မှာ စာချ
ထိုးလုပ်ရင်း သူ့နာမည်
မေးမယ့် ပရိသတ်ကို
မျှော်နေခဲ့တယ်။

ငြိမ်းချမ်း

၂၀၁၆ ခုနှစ် မေ ၈ ရက်မှ ၂၀၁၆ ခုနှစ် မေ ၁၂ ရက်အထိ

၁။ ခေတ်ကျော်စွာဝင်း(ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)	လူငယ်များသို့	ရန်ကုန်
၂။ ဝေပီထီး(ကောလင်း)	ပင်မြက်မြေစာ	ဘန်ကောက်
၃။ ကိုအုံ	မျက်လှည့်	မကွေး
၄။ နတ်စောင်း(ကျိုက်ထို)	ပိုး	ရန်ကုန်
၅။ အောင်စေမာန်	လူနှင့်ပျောက်ဆုံးနေသော သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာ	မကွေး
၆။ ရှေးဟောင်း	မ	-
၇။ လင်းသုဿင်	ရေခဲချောင်းသည် ပိုးထိန်	စစ်ကိုင်း
၈။ ကိုကိုထွန်းထွန်း(မြင်းခြံဒီဂရီကောလိပ်)	ချောက်ကမ်းပါးကြီးများ	မြင်းခြံ
၉။ ကိုကိုထွန်းထွန်း(မြင်းခြံဒီဂရီကောလိပ်)	ဘွဲ့လက်မှတ်	မြင်းခြံ
၁၀။ ယွန်းမြတ်မွန်သျှန်	မိုးမရဲ့အညိုချိန်	အုတ်တွင်း
၁၁။ ယွန်းမြတ်မွန်သျှန်	ချစ်သူလေတံခွန်	အုတ်တွင်း
၁၂။ မ(တာချီလိတ်)	လက်ဝါးစောင်းထက်ကြသူများ	တာချီလိတ်
၁၃။ မ(တာချီလိတ်)	ကျေးဇူးရှင်များ	တာချီလိတ်
၁၄။ အဋ္ဌန(ညောင်ပင်)	ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးချင်ပါသည်	ရန်ကုန်
၁၅။ ရတီလွင်(ပုသိမ်တက္ကသိုလ်)	ကြယ်စင်မှန်းတဲ့ ကျွန်တော်	Email
၁၆။ PK (ကျောင်းစောင့်ကြီး)	ဆောင်းမဲ့ကျွန်းမှအပြန်	Email
၁၇။ နတ်စောင်း(ကျိုက်ထို)	ငါနှင့် ငါပိုင်ဆိုင်သည်ဆိုသော	ရန်ကုန်
၁၈။ လင်းသစ္စာဦး	ကမ္ဘာပတ်နေတဲ့ အမှန်တရား	သရက်
၁၉။ မောင်သာခိုင်(မကွေး)	ပြောင်းချိန်တန်ရင်	မကွေး
၂၀။ မိုမိုစု(ဆေးတက္ကသိုလ်)	တစ်ကျော့ပြန်ကာမှ	မန္တလေး
၂၁။ မိုမိုစု(ဆေးတက္ကသိုလ်)	သေသူများနဲ့ ကျွန်မ	မန္တလေး
၂၂။ နေးချား	တိတ်တဆိတ် နိုင်ယာရီ	ထားဝယ်

အေးမြတ်မြတ်ချီ ပြုသည်။

သစ်သစ်တော့ ပြန်လွှဲကနေကြည့်က ခုခံနိုင်နေသလား အောက်မှတုသည့်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်မိမလိုလဲ။
ပြန်တိုက်မကတုန့်။ မခန်းတကွင်တကွင် သူတကွက ဖျတ်ယုတ်ခတ်နေသည့်။ ခင်သူက၊ ခင်သူက၊ ထွက်သူက၊ ထွက်သူ
မခန်းထဲရုံနေ သူ မသိသိကတည်း။ တလွတ်ရုံတလွတ်ကတော့ ခေါင်းမခတ်အာကြ။ တချို့တကော့ ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်ထား
ထွက်တဲ့ ကျပ်တိုက် ခုခံမခတ်နေကြသည့်။ မတုန့်မတခန်းမ ပြန်လာတော့ သူနဲ့သက်တစ်ယောက် လက်လော့
တိုက်တော့မပြုဘဲ ဆိုင်းကွက်တစ်လားသော သူတုန့်မခတ် ကျုံ့ဝင်လိုက်ပြီး တလွှဲအောက်က ကုလားလိုင်းပေါ် ခြေထောက်

မော်ဒန်

အရေးပိုင်နှင့်
အရေးပိုင်၏သား

အသံ ၃၁၂ နံပါတ်
ဂျွန်သစ်

ဆိုင်ချလိုက်၏။

“ဟူး...အလုပ်တွေကလည်း များလိုက်တာ”

လူတွေကတော့ ချွေးဒီးဒီး ကျနေသည်။ လျှာ အလျားလိုက်ထွက်နေသည်။ ဟိုပြေးဒီပြေး ဖြစ်နေသည့် ဝမ်းနည်းမှု
အလုပ်တွေကို ပြီးပြတ်အောင် ကြိုးစားနေကြသည်။ သို့သော် အလုပ်တွေက လျော့နည်းမသွားပါ။ ခိုနှိပ်နှိပ် ခိုထားနေသည့်
ဆိုအလုပ်တာဝန်များသည် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော အလုပ်များ ဖြစ်လျှင်မူ အပင်ပန်းခံ ကြိုးစားရကျိုးနပ်သေးသည်။ မူရင်း

ထိုရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော အလုပ်များသည် တိုင်ကို ပတ်ပြေးနေသော၊ ဘယ်ကိုမှ မရောက်သော၊ တိုးတက်မှု လည်း မရှိသော၊ စီမံခန့်ခွဲမှု အလွဲများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ ရသောအကျိုးမဲ့ အလုပ်များ သာဖြစ်သည်ဟု ထွန်းသက် က သတ်မှတ်ထားပါသည်။

ခုလည်း ခရီးစဉ်တဲ့။ ဝန်ကြီး၏ ခရီးစဉ်၊ စစ်ကိုင်း တိုင်းဒေသကြီး၊ ချင်းပြည် နယ်နှင့် မကွေးတိုင်းဒေသ ကြီးတို့သို့ လေယာဉ်၊ မော် တော်ယာဉ်တို့ဖြင့် ခရီးထွက် ခွာမည်။ ထိုဒေသ ၃ ခု၏ ယနေ့ထိ လုပ်ငန်းဆောင်ရွက် မှုအခြေအနေ အသေးစိတ် အစီရင်ခံစာကို ၃ ခုံ ပြုလုပ်၍ သန်ဘက်ခါ တနင်္ဂနွေ ညနေ ၄ နာရီထက် နောက်မကျဘဲ ဝန်ကြီးရုံးသို့ ပို့ရမည်။ ရေဘူး ပေါက်တာ မလိုချင်၊ ရေပါ တာပဲ လိုချင်သည်။ ဒေသ တစ်ခုအတွက် ၃ အုပ်၊ ဒေသ ၃ ခုဖြစ်၍ ပေါင်း ၉ အုပ်။ တစ်အုပ်တစ်အုပ်သည် လက် တစ်လုံးခန့် ထူပြီး ရောင်စုံ မြေပုံတွေကလည်း ဝေဝေ ဆာဆာ ပါရဉ်မည်။ ထိုအစီ ရင်ခံ စာအုပ်ကို ဝန်ကြီးက ဘာမှမဖတ်ပါ။ သူ သိချင် သည့်အချက်ကို တစ်ခါတစ် ရံ မေးတတ်သည်မှအပ ထို စာအုပ်ကို လှည့်မကြည့်ပါ။ သို့သော် သူ ခရီးထွက်တိုင်း ထွန်းသက်တို့က လုပ်ပေးနေ ရသည်။ ဝန်ကြီးနှင့်အတူ လိုက်ပါမည့်သူတွေက ဘာမှ မသိ။ ဝန်ကြီး မေးလျှင် ဖြေ နိုင်ရန် ထိုဆရာများအတွက် သက်သက် လုပ်ပေးနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ လုပ်အား၊ အချိန်

ဘယ်လို
ခေတ်မျိုးမှာ
ငါတို့
ယှဉ်ပြိုင်
ခဲ့ကြသလဲ
တန်းတူ
အခွင့်အရေး
ရခဲ့သလား
ပြေးလမ်းပေါ်မှာ
တာထွက်
စည်းတစ်ညီတည်း
ဖြစ်ခဲ့သလား
ဘယ်သူတွေက
စည်းခိုင်းထားနိုင်ခွင့်
ရှိနေခဲ့တာလဲ
တို့က
လှေကားကို
တစ်ထစ်ချင်း
တက်ခဲ့ရတာ
မင်းတို့လို
မိုးပေါ်က
ကျလာဖို့
အခွင့်အရေး
မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး

နှင့်ငွေများစွာ ကုန်သွားသ လောက် လုံးဝအကျိုးမရှိ သည့် လုပ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မှာ ပုံမှန်ဆောင်ရွက်ရသည့် လုပ်ငန်းတာဝန်တွေ တစ်ပုံ ကြီး ရှိသော်လည်း ယခုလို အရေးပေါ်အလုပ် ပေါ်လာ သောအခါ ပစ်ထားလိုက်ရ သည်။ အရေးပေါ်ဆိုသည်က လည်း တစ်လမှာ အကြိမ် ၃၀ ခန့် လာတတ်လေရာ ကိုထွန်းသက်တို့မှာ အသက် ရှူချိန်ရရန်ပင် မနည်း ကြိုး

စားနေရသည်။ ဒီကြားထဲ ည ၁၀ နာရီအစည်းအဝေးရှိသည် ဆိုတာမျိုးကလည်း လာတတ် သေးသည်။

လေအေးပေးစက် ကြောင့် တစ်ခန်းလုံး အေးမြ နေသော်လည်း ချွေးစက်တွေ က ချက်ချင်း ပျောက်မသွား နိုင်ပါ။ မနက်ဖြန် စနေနေ့မှာ ရုံးကားအတွက် ဓာတ်ဆီ ထုတ်ရင်း ဘုရားသွားမည့် အစီအစဉ်ကို သူ ဖျက်လိုက်ရ တော့မည်။ ယခင်အပတ်များ ကဲ့သို့ပင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရုံး တက်ရတော့မည်။

တစ်ခုတော့ ပြောစရာရှိ ပါသည်။ ဝန်ထမ်းအားလုံး ဤသို့ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည် တော့ မဟုတ်ပါ။ ဘာအလုပ် မှ မရှိသူ၊ ဘာအလုပ်မှ မလုပ် သူတွေလည်း ရှိနေပါသေး သည်။ များသောအားဖြင့် ဝန်ထမ်းငယ်ပိုင်းမှ ဖြစ်သည်။ မကင်းရာ မကင်းကြောင်းဖြင့် အလုပ်ထဲ ရောက်လာသည်။ ဘွဲ့ရဆိုသော်လည်း ကိုယ်ရ သော ဘွဲ့ကို အင်္ဂလိပ်လို မပေါင်းတတ်သူများကို တွေ့ ဖူးသည်။ မြန်မာစာဖြင့် အဝေးသင်ဘွဲ့ရခဲ့သူ စာရေးမ တစ်ဦးကို ရာထူးတိုး အင်တာ ဗျူး လုပ်ဖူးသည်။ စလေးဦးမှ ညအကြောင်း မေးရာ သူက စလေးမြို့သူ မဟုတ်ကြောင်း ပြန်ဖြေသည်ကိုလည်း ကြား ဖူးသည်။

သူတို့ကို ခိုင်းလိုက်လျှင် ပြန် တက် မလာ တော့ ။ ကောင်းကောင်းလည်း မလုပ် တတ်။ လာသမျှ အလုပ်မှန် သမျှကလည်း အမြဲတမ်း ဖုတ်ပူစီးတိုက်ချည်း။ ဤသို့ အချိန်မပေးနိုင်ခြင်းနှင့် ပတ်

သက်၍ ဝန်ကြီးရုံးဘက်မှ အရာရှိလေးတစ်ဦး၏ အပြော ကို ကြားယောင်လာသော ကြောင့် ပြုံးချင်ချင် ဖြစ်သွား လိုက်သေးသည်။

‘ဒီခေတ်ရုံးစာတွေ လာ လိုက်ရင် စာအဆင့်အတန်းကို ဘယ်လိုတပ်ထားလဲဆိုတော့ အမြန် တဲ့၊ အလျင် အမြန် တဲ့၊ ချက်ချင်း တဲ့။ ခု စကား လုံးတစ်ခု ပေါ်နေပြီ အစ်ကို ရ။ မြန်တကမူမြန်မြန်၊ အမြန် ဆုံးကို လိုချင်ရင်တပ်လိုက်တဲ့ စာအဆင့်အတန်းက ‘ပွဲချင်း ပြီး’တဲ့လေ’

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ လုပ်တတ်သူများက အချိန်မီ ပြီးစီးရန် အတင်းဝင်လုပ်ရ သည်ချည်း။ ကြာတော့ လုပ် သူတွေက အလုပ်ပိပြီး ကျန် နေခဲ့တော့သည်။

ဖြစ်ချင်ဦးဟု အရေးပိုင် ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင် မိရင်း ငယ်စဉ်က ဘဝဇာ ဖိတ်က ဖျတ်ခနဲ သတိရမိပြန် သည်။ ဟိုတုန်းကတော့ အတွေးအခေါ်ကလည်း နှုတ်သေးသည်။ ခေတ်ကလည်း ကောင်းသေးသည်ဟု ဆိုနေမည်။ အစိုးရဝန်ထမ်းဆိုလျှင် အလွန် အထင်ကြီးကြ၊ မင်းနဲ့ ရာဇာဆိုလျှင် အလွန် ရီသေ ကြသည့် အခါသမယ ခြေ လေသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုစဉ်အခါက ယခုခေတ်ကဲ့သို့ လစာနှင့် မလောက်ငမော ကြောင့်၊ လစာက ကုန်နေ နှုန်းကို မကျော်နိုင်သော ကြောင့် အကျင့်စာရိတ္တ ကစဉ်ကလျား ဖြစ်ခဲ့ရ၊ မှန်းဟူ၍ အထင်သေးသော ကြံ ကြည့်ကြသည့် ကာလ မဟုတ်တတ်သေး

ဝန်ထမ်းတစ်ဦးအဖြစ် ခေါင်း
မော့ရင်ကော့ နေနိုင်ခဲ့သော
ခေတ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု
တော့ အရာရာ ပြောင်းလဲကုန်
ပြီ။ ဤသို့သော ခေတ်တွင်မှ
အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်လာ
ရသော သူအဖြစ်ကို ရှက်နေ
မိသလို တစ်ခါတစ်ရံတွင်
လည်း ပြောမပြတတ်အောင်
ဝမ်းနည်းနေတတ်ပါသေးသည်။

ငယ်စဉ်အချိန် ငွေတန်း
ရောက်ခါစမှာ စတင် ခင်မင်
လာရသော သူငယ်ချင်းတစ်
ဦး ရှိခဲ့ပါသည်။ သူ့ကို
အကြောင်းပြု၍ 'ငါ တစ်နေ့
ကျရင် သူ့အဖေလိုဖြစ်အောင်
ကြိုးစားမယ်'ဟု အားကျ
စိတ်ဖြင့် ကြိုးဝါးခဲ့ဖူးပါ
သည်။ ထိုသူ ငယ်ချင်း၏
ဖခင်မှာ ခရိုင်တစ်ခုလုံးကို
အုပ်ချုပ်ရသော အရေးပိုင်
ဖြစ်ပါသည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်
အတွေးမို့ ခပ်တိမ်တိမ်လေး
နှင့် စူးခဲ့သော်လည်း နောက်
ပိုင်းမှာ ရည်ရွယ်ချက် တစ်စ
ထက်တစ်စ ရင့်သန်လာခဲ့ပြီး
သူ့အတွက်တော့ အရာရှိ
တစ်ဦး ဖြစ်လာရန် အဓိကကျ
သည့် မောင်းနှင်အား ဖြစ်
လာခဲ့ပါသည်။ ခုတော့ သူ
အရေးပိုင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေ
ပြီ။ လက်ထောက်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး ဆိုသည်မှာ ခရိုင်
တစ်ခုကို အုပ်ချုပ်ရသည့်
အဆင့် ဖြစ်သောကြောင့်
ရှေးကလိုခေါ်ရလျှင် အရေး
ပိုင်ရာထူးပင် ဖြစ်ပါသည်။

မနက်က ကျွန်တော်
ဇော်အေးမောင်တို့အိမ် ရောက်
ခဲ့တယ်

အမေက သံပန်းကန်
ပြားထဲသို့ ထမင်းပူပူကို

ကျွန်တော့်အတွက် ခူးထည့်
ပေးနေသည်။ ကျွန်တော်
က ထမင်းကို လက်နှင့်ဆုပ်
၍ အလုံးလေးဖြစ်အောင်
လုပ်ပြီးမှ တစ်ကိုက် ကိုက်
စားလိုက်သည်။ ငစ်နံဆန်က
ခုလို ပူပူစားလျှင် ကြမ်းမှန်း
မသိသာပါ။ ထို့နောက် အမေ
က ပဲပြုတ်ပန်းကန်ကို ဆီ
ဆမ်းပြီး ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်
သည်။

အရေးပိုင်သားလေး
အိမ်ပေါ်ဟုတ်လား၊ အိမ်က
အကြီးကြီးပဲလား၊ ပဲပြုတ်ထဲ
ဆားမထည့်ရသေးဘူးနော်၊
မင်း ကြည့်ထည့်လိုက်ဦး၊
အမေက မီးဖိုပေါ်သို့
ရေခန်းအိုးကို ရေဖြည့်ပြီး
တင်သည်။

အိမ်က ကြီးပါ့ဗျာ၊
အခန်းတွေဆို ဘယ်လောက်
ရှိမှန်းတောင် မသိဘူး။ ပြီး
တော့ အိမ်က နှစ်ထပ်လေ။
အိမ်ငှားခကကို တစ်လကို
၃၀၀ပေးရတာတဲ့။ ကျွန်တော်
တို့ကို သူ့အမေက ကော်ဖီနံနံ
ကျွေးတယ်

ထိုမနက်က ကျောင်း
ဝိတ်ရက်ဖြစ်၍ မြို့အရှေ့ဘက်
ရှိ စမ်းကျ ဘုန်းကြီးကျောင်း
သို့ နဝမတန်းအေမှ သူငယ်
ချင်းတွေ စုပေါင်းကာ ပျော်ပွဲ
စားထွက်ရန် စီစဉ်ကြသည်။
ပျော်ပွဲစားထွက်သည့် ထိုအစီ
အစဉ်ကြောင့် ထွန်းသက်တစ်
ယောက် ဇော်အေးမောင်တို့
အိမ်သို့ ရောက်ဖူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်
ပါသည်။ ပျော်ပွဲစားဆိုသော်
လည်း ကိုယ့်ထမင်းချိုင့်ကို

ကိုယ်ယူလာခဲ့ရမည်ဖြစ်ပြီး
စုပေါင်းစားသောက်ကြခြင်း
သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထွန်းသက်
၏ ထမင်းချိုင့်မှာပါသည့်
ဟင်းက ရွှေခေါင်းပြောင်ဟု
ခေါ်သည့် ဘဲဥဟင်းဖြစ်
သည်။

မနက် ၈ နာရီ ဆေးရုံ
ကြီးရှေ့တွင် စုရပ်အဖြစ်
စုဝေးရမည်။ စုရပ်မရောက်
ခင် သူနှင့် အတန်းတူ
မောင်တွေတို့ စက်ဘီးတစ်စီး
နှစ်ယောက်စီး၍ ဇော်အေး
မောင်တို့အိမ်သို့ အရင်ဝင်ခဲ့
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့အဖေက သိပ်
အသက်ကြီးကြီး မဟုတ်ဘူး။
ကျွန်တော်တို့ မထွက်ခင်
အောက်ဆင်းလာလို့ တွေ့ခဲ့ရ
သေးတယ်။ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့
ဗျူ၊ ဂေါက်ရိုက်သွားမှာလို့
ပြောသံကြားရတာပဲ

သူ့အဖေက ဒီစီဟုခေါ်
သော ခရိုင်ဝန်ဖြစ်သလို သေ
ဒဏ်အထိ အပြစ်ပေးနိုင်သော
စက်ရှင်တရားသူကြီးလည်း
ဖြစ်သောကြောင့် ဒီမြို့မှာ
တော့ အလွန် ဩဇာအာဏာ
ကြီးသည့် ရာထူးပိုင်ရှင် ဖြစ်
ပါသည်။

ထွန်းသက်က ပဲပြုတ်
ထဲ ဆားအနည်းငယ်ဖြူးလိုက်
ရင်း မနက်က ဇော်အေးမောင်
၏ ထမင်းချိုင့်ထဲမှ ဆိတ်
သားနှင့် ကုလားပဲဟင်းက
တော်တော်ကောင်းသည်ကို
သတိရနေမိသည်။ မွေးသင်း
သည့်ကော်ဖီ၊ ချိုအီသည့်
ဝေဖာမုန့်တို့ကိုလည်း စား
သောက် ခဲ့ ရသေးသည်။
ဇော်အေးမောင်ကို အားကျမိ
သောစိတ်က တရိပ်ရိပ် တိုး
လျက်ရှိ၏။ အိမ်ကြီးကြီးထဲ

က ကိုယ်ပိုင်အခန်းထဲမှာ သူ
လို အေးဆေးလွတ်လပ်စွာ
နေလိုသည်။ အခန်းပြတင်း
ပေါက်ကို ဖွင့်ပြီး လုံလောက်
သော နေ့အလင်းရောင်
အောက်မှာ စာတွေ တစ်အုပ်
ပြီးတစ်အုပ် ဖတ်ချင်သည်။
အခန်းထဲမှာလည်း စာအုပ်
တွေ အပြည့်တင်ထားသည့်
စာအုပ်စင်ကြီးတစ်ခု ထား
လိုက်ဦးမည်။ အဘယ်မျှ ပျော်
စရာ ကောင်းလိုက်ပါသနည်း။
ယခုအချိန်မှာတော့ ဒီစိတ်ကူး
များသည် အိပ်မက်တစ်ခု
အဆင့်သာ ဖြစ်နေသည်
မဟုတ်ပါလား။ ဇော်အေး
မောင်သည် ထွန်းသက်တို့ ၈
တန်းအောင်ပြီး ငွေ တန်းစ၊
တက်သည့် အခါတွင်မှ ဒီ
ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းလာ
အပ်သည့် ပထမနေ့တွင် ငွေ
တန်း အခန်းထဲမှ ရှေ့ဆုံးဆုံ
ရှိ ထွန်းသက်၏ဘေးသို့ သူ
ရောက်ရှိလာပါသည်။ ထိုနေ့
မှာပင် သူတို့နှစ်ဦး သူငယ်
ချင်းများ ဖြစ်သွားကြသည်။
ထို့နောက်တွင် ဇော်အေးမောင်
နှင့် ထွန်းသက်တို့သည် ငွေ
တန်းသာမက ၁၀တန်းဖြေ
ချိန်ထိ တပူးတွဲတွဲ ရှိနေခဲ့
ကြလေသည်။

အချိန်ကြာလာသည်
နှင့်အမျှ တစ်ယောက်အကြောင်း
တစ်ယောက် ပိုပြီး သိလာခဲ့ရ
သည်။ ဇော်အေးမောင်က
ဉာဏ်ကောင်းသူ ဖြစ်သော်
လည်း စာကြိုးစားချင်သူ
မဟုတ်။ စာမေးပွဲတွေမှာ
အမှတ်မကောင်း။ အများက
ဖူးဖူးမှတ်ပြီး အရေးပေးကြ
သည်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး
ပေပေတေတေ နေချင်သည်။

ထွန်းသက်နှင့်သာ အဆင်ပြေ
သော်လည်း အခြားသူများကို
ဆိုလျှင် ဂျစ်တစ်တစ် ညစ်
ကျယ်ကျယ် လုပ်ချင်သည်။
ဗိုလ်ကျချင်သည်။

ဘာကြောင့် မှန်းမသိ
ထွန်းသက်ကိုတော့ သူ ခင်
သည်။ ထွန်းသက်နေသော
တံသာသာ အိမ်လေးသို့
လိုက်လည်သည်။ ထွန်းသက်
အမေကိုလည်း ရိုရိုသေသေ
ဆက်ဆံသည်။ မည်သို့ဆိုစေ
အရေးပိုင်၏ သားတစ်ယောက်
နှင့် နီးစပ်ခင်မင်ခဲ့ရသော
ကြောင့် မိခင်အိုနှင့် အတူနေ
ထိုင်ရင်း ဘဝကို ရုန်းကန်
နေရသော ဖတဆိုလေး
ထွန်းသက်အတွက် ဘဝရည်
မှန်းချက် ဟူသော အိပ်မက်
များ စတင် မက်လာခဲ့ရသည်
ဟုဆိုလျှင် မှားမည်မဟုတ်
ပါ။

အရေးပိုင်တစ်ယောက်
၏သား ဖြစ်ရခြင်းသည်
ကုသိုလ်ကံကြောင့်သာ ဖြစ်
သည်။ ကိုယ်ပိုင် အစွမ်းအစ
မဟုတ်။ မိမိအနေဖြင့် ဒီဘဝ
မှာ အရေးပိုင်တစ်ယောက်၏
သားဖြစ်ရန် မည်သို့မျှ မစွမ်း
ဆောင်နိုင်တော့သော်လည်း
အရေးပိုင်တစ်ယောက် ဖြစ်ရန်
ကိုတော့ ကြိုးစား၍ ရနိုင်
သည် မဟုတ်ပါလား။ ဒီလို
အရာရှိကြီး ဖြစ်လာဖို့ အဓိက
လိုအပ်ချက်မှာ ပညာဖြစ်သည်။

‘ငါ စာကြိုးစားရမယ်၊
တောင့် ထားလို့ ကံ စမ်း
ထွန်းသက်’

စိတ်ကူးအိပ်မက်တို့
သည် သူ့ရင်ထဲမှာ ထိန်ထိန်
တောက်နေခဲ့ပြီ။

တယ်လီဖုန်းက ဆူညံ

ငါက စစ်သား
မင်းတို့တတ်သလို
မတတ်လို့
ငါက
လူကြီး
လာမလုပ်သင့်ဘူး
လို့
မင်း ထင်နေရင်
မှားမှာပေါ့ကွာ
ငါ မေးပါဦးမယ်
သမ္မတ
အိုဘားမားကော
ဘာတွေ
တတ်သလဲ
သူ မသိမတတ်တဲ့
ဘာသာရပ်တွေ
အများကြီးပဲလေ
အဲလိုမတတ်လို့
အမေရိကန်
နိုင်ငံကို
အုပ်ချုပ်လို့
မရတော့ဘူးလား

စွာ မြည်လာသည်။ ထွန်း
သက်က နာရီကို ဖျတ်ခနဲ
ကြည့်လိုက်၏။ ညနေ ၄ နာရီ
၄၀ မိနစ်။

‘ဟယ်လို၊ အမိနဲ့ရှိပါ’
‘ဪ ဦးထွန်းသက်
ပါလား ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်
ဗိုလ်ကြီး ရဲရင့်ဝင်းပါ’

မပြောလည်း သိပါ
သည်။ ဒီအသံကို နေ့စဉ်နေ့
တိုင်း ကြားနေရသည်
မဟုတ်ပါလား။ ဒုညွန့်ချုပ်၏
ကိုယ်ရေးအရာရှိဖြစ်သော သူ

အသံက နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း
မကြားချင်မှ အဆုံးပါ။ ဒီ
အသံကြားပြီးတိုင်း အရည်
မရ၊ အဖတ်မရ၊ ဘာမှ
အကျိုးမရှိသည့် အလုပ်တွေ
က ဝင်၊ ဝင်လာတတ်ပါ
သည်။

လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်
က ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦး အပါ
အဝင် စစ်တပ်မှ အရာရှိ ၂၀
ခန့် အထူးအရာရှိအဖြစ် ဒီဌာန
သို့ ပြောင်းရွှေ့လာပါသည်။
အနိမ့်ဆုံးအဆင့်က ဗိုလ်ကြီး
တွေ ဖြစ်ပြီး ဗိုလ်မှူးအဆင့်
လည်း ၅ ဦး၊ ၆ ဦးခန့် ပါ၊
ပါသည်။ သူတို့ကို ရုံးချုပ်မှာ
ရော၊ နယ်တွေမှာပါ ဖြန့်ထား
လိုက်ပါသည်။ ၃ လခန့်
အကြာမှာတော့ ဗိုလ်ကြီးတွေ
ကို လက်ထောက်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၊ ဗိုလ်မှူးတွေကို ဒုတိ
ယ ညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ်
ခန့်ထားလိုက်ပြီး တစ်ဦး
တည်းသော ဖူးကာနယ်
ဗိုလ်မှူးကြီးကိုတော့ ဌာနမှာ
လစ်လပ်နေသည့် ဒုတိယ
ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် နေရာ
ကို ပေးအပ်လိုက်ပါတော့
သည်။ ယခု ဖုန်းဆက်သူ
ရဲရင့်ဝင်းမှာ သေနတ်ဒဏ်ရာ
ကြောင့် ခြေတစ်ဖက် ပြတ်
သွားခဲ့ရပြီး ခြေတုနှင့် နေနေရ
သည့် ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်
သည်။ ယခု လောလော
လတ်လတ်တွင် လက်
ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူး
အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံထားရ
ကာ ဒုညွန့်ချုပ်၏ ကိုယ်ရေး
အရာရှိအဖြစ် တာဝန်ထမ်း
ဆောင်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။
‘ဟုတ်ပြီ၊ ဘာကိစ္စလဲ
မသိဘူး’
‘ဆရာကို ဗိုလ်မှူးကြီး

က တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ
အကြောင်းကြားတာပါ’

‘ဘယ်တော့လဲ၊ ဘာ
ကိစ္စတဲ့လဲ’

‘ဘာကိစ္စ လို့တော့
မပြောဘူးခင်ဗျ၊ ခု တွေ့ချင်
တယ်လို့ပဲ ပြောပါတယ်’

‘ဪ ခုတွေ့ချင်တယ်
တဲ့လား’

ကိုယ်ကျွမ်းကျင်မှုမရှိ
သည့် နယ်ပယ်မှာ ရာထူး
ကြီးကြီးယူပြီး လုပ်ငန်းများ
ဆောင်ရွက်သည့် အခါ
ကမောက်ကမဖြစ်ခြင်း၊ ခုတ်
ရာတခြား၊ ရှုရာတခြားဖြစ်
ခြင်း၊ မရောင်ရာ ဆီလူးသည့်
တလွဲဆောင်ရွက်မှုများ ဖြစ်
ပေါ်လာခြင်း စသည်များ
မလွဲမသွေ ပေါ်ပေါက်လာရုံ
သာမက လုပ်ငန်းစဉ်တစ်ခု
လုံးပါ ထိခိုက်ပျက်စီးသွားနိုင်
ကြောင်း ထွန်းသက် အခိုင်
အမာ ယုံကြည်ပါသည်။
ယခု ဖြစ်ပျက်နေပုံက ဒီဌာန
တစ်ခုတည်းသာမက အစိုးရ
ဌာနတိုင်းလိုလိုမှာ တစ်ပုံစံ
တည်း ဖြစ်နေသည်။ လုပ်
ရင်းကိုင်ရင်း အိုးနင်းခွက်
နင်း ဖြစ်လာသောအခါ ဟိုလူ
လာပါ ဒီလူလာပါ၊ ဒီလိုဖြစ်
နေတယ်၊ ဘာလုပ်သင့်သ
လဲဟု အပေါ်စီးမှ အကြံ
တောင်းယူတတ်သည်။ ယခု
ခေါ်သည့် ကိစ္စသည် သူ
မလုပ်တတ်၍ ခေါ်ခြင်းသာ
ဖြစ်မည်ဟု မကြာခဏ ကြံ
နေရသော ထွန်းသက်က
အတပ်သိပါသည်။

ခေါ်တိုင်း ခဏခဏ
သွားရတော့ ကိုယ်လုပ်ရမည့်
အလုပ်ကို ဖိဖိစီးစီး မဆောင်
ရွက်နိုင်တော့ပါ။ ယခုကတည်း
ထိုင်ရာမှ ထ၊ ရပ်နေသည်။

ဝန်ကြီးခရီးစဉ်အတွက် အစီရင်ခံစာ ပြုစုရေးလုပ်ငန်းကို ခဏ ဘေးဖယ်ထားလိုက်၏။ သူ့ဆီရောက်အောင် ၁၀ မိနစ် ခန့်လမ်းလျှောက်ရပါဦးမည်။

ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ဟု ဆိုင်းဘုတ်ရေးထိုးထားသည့် အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ စေ့ထားသော တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ အခန်းက တော်တော်ကျယ်သည်။ လေအေးပေးစက်ကြောင့်လည်း တော်တော်အေးသည်။ ကြီးမားသော စားပွဲကြီးတစ်ခု၏ နောက်မှာ တော့ ဗိုလ်မှူးကြီးက ထိုင်နေပါသည်။ သူမှတစ်ပါး အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိ။

ထွန်းသက်က စားပွဲရှေ့မှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်ထဲမှာပါလာသည့် မှတ်စုစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။

‘မင်းကို ဘယ်သူက ထိုင်ခိုင်းလို့လဲ’

ဗိုလ်မှူးကြီးက စာတစ်စောင်ကို ဖတ်နေရာမှ မော့မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထွန်းသက်က သူ့စကားကို လျစ်လျူရှုထားလိုက်၏။ ထိုင်ခုံနောက်မှီပေါ် အားပါးတရ မှီလိုက်ပြီး မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ သူပင်ပန်းလှပြီ။

‘မင်း ဘာအတွက် ငါ့ကို ခေါ်ရတာလဲ ဇော်အေးမောင်’

မှီတ်ထားသော မျက်လုံးကို မဖွင့်ဘဲ သူ မေးလိုက်သည်။

သူ့ထံမှ ပြန်ဖြေသော

အသံ ထွက်မလာပါ။ မဖြေအားသေးပါဆိုသည့်သဘော။ လက်ထဲမှ ကြည့်လက်စစာကို ခွဲကောင်းကောင်းနှင့် ငုံ့ဖတ်နေသည်။ အလုပ်ရှုပ်ဟန်ဆောင်နေသည်လားမသိ။ အတန်ကြာမှ ‘ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး’ဟု ပြောရင်း လက်ထဲမှ စာရွက်ကို ထွန်းသက်ထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

စာက ကမ္ဘာ့စားနပ်ရိက္ခာအဖွဲ့ ဌာနေကိုယ်စားလှယ်ထံမှ ပေးပို့သည့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော စာဖြစ်ပါသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံမှာ ကျင်းပမည့် အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲသို့ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး စေလွှတ်ရန် အကြောင်းကြားသည့်စာဖြစ်ကာ ဝန်ကြီးရုံးသို့ လိပ်မူပြီး ဤဌာနသို့ မိတ္တူပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဘာလဲ၊ ဒါက မင်းသွားရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား၊ စာပေါ်မှာ ဘာမှတ်ချက်မှ မရှိသေးပါလား’

‘ဟုတ်တယ် ထွန်းသက်၊ ညွှန်ချုပ်ကြီးက ငါ့ကို ကြိုညှိရအောင်လို့ ဖုန်းဆက်ထားတာ’

‘မင်း ငါ့ကိုခေါ်တာ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေသလား ဇော်အေးမောင်၊ ကြည့်ရတာ ဆွေးနွေးပွဲအတွက် လိုအပ်တဲ့ စာတမ်း ငါ့ကို ရေးခိုင်းမလို့ ထင်တယ်’

‘ဟဲဟဲ၊ မင်း အမှန်ကို တွေးနိုင်သားပဲ။ ငါက စစ်သားလေ။ ဒီလို နည်းပညာ

ဆိုင်ရာ စာတမ်းမျိုးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရေးနိုင်မှာလဲ။ ဒီဌာနမှာက သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာဆိုတော့ မင်းကိုမှ အကူအညီမတောင်းရင် ငါက ဘယ်သူ့ကို သွားပြီး တောင်းရဦးမှာလဲ။ ထားပါကွာ၊ ခုခေါ်လိုက်တာ ဒီတစ်ခုတည်းအတွက်ချည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့မှာ ပုလင်းတစ်လုံးရှိလို့ မင်းနဲ့အတူ ဖြိုရအောင်လို့ပါ။ ခု ရုံးချိန်ပြီးပြီလေ’

‘ငါ့မှာ ရုံးချိန် သတ်မှတ်ချက်မရှိတာ ကြာလှပါပဲ ပကောကွာ၊ ၂၄ နာရီလုံးလုံး ရုံးချိန်ချည်းပဲလေ’

ဇော်အေးမောင်က တော့ ထွန်းသက်စကားကို အရေးလုပ်ပြီး နားထောင်မနေပါ။ မိမိထံမှ ကျော်နီငါ့ကားဘလက်လေဘယ်တစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြီး ဆက်တီစားပွဲပေါ် သွားတင်သည်။ ဖန်ခွက် ၂ လုံးကို ရေစင်မှာ ရေဆေးပြီး စားပွဲပေါ် ချသည်။ နိုင်ငံခြားမှလာသော အလူးကြော်ဘူး ၃ လုံးလေးကို ဖောက်သည်။ နောက်ဆုံး ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေသန့်ဘူးကို ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် အရက်သောက်ရန် ပြင်ဆင်မှု အဆုံးသတ်သွားပါသည်။ စားပွဲပေါ်မှ အင်တာကွန်ကို နှိပ်ပြီး ‘ရဲရင့်ဝင်း၊ ငါ့ဆီ ဖုန်းဝင်လာရင် ပြန်သွားပြီပြောလိုက်၊ ပြီးတော့ လမ်းဘက်ထွက်ပြီး အမြည်းကောင်းကောင်း ဝယ်ခိုင်းလိုက်စမ်း’ဟု ညွှန်ကြားလိုက်သေးသည်။

‘မင်းမှာ စာတမ်းရေးဖို့ တစ်လလောက် အချိန်ရှိပါတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးဆေးဆေးဆိုင်ရာ စာတမ်းမျိုးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရေးနိုင်မှာလဲ။ ဒီဌာနမှာက သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာဆိုတော့ မင်းကိုမှ အကူအညီမတောင်းရင် ငါက ဘယ်သူ့ကို သွားပြီး တောင်းရဦးမှာလဲ။ ထားပါကွာ၊ ခုခေါ်လိုက်တာ ဒီတစ်ခုတည်းအတွက်ချည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့မှာ ပုလင်းတစ်လုံးရှိလို့ မင်းနဲ့အတူ ဖြိုရအောင်လို့ပါ။ ခု ရုံးချိန်ပြီးပြီလေ’

‘ငါ့မှာ ရုံးချိန် သတ်မှတ်ချက်မရှိတာ ကြာလှပါပဲ ပကောကွာ၊ ၂၄ နာရီလုံးလုံး ရုံးချိန်ချည်းပဲလေ’

ဇော်အေးမောင်က တော့ ထွန်းသက်စကားကို အရေးလုပ်ပြီး နားထောင်မနေပါ။ မိမိထံမှ ကျော်နီငါ့ကားဘလက်လေဘယ်တစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြီး ဆက်တီစားပွဲပေါ် သွားတင်သည်။ ဖန်ခွက် ၂ လုံးကို ရေစင်မှာ ရေဆေးပြီး စားပွဲပေါ် ချသည်။ နိုင်ငံခြားမှလာသော အလူးကြော်ဘူး ၃ လုံးလေးကို ဖောက်သည်။ နောက်ဆုံး ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေသန့်ဘူးကို ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် အရက်သောက်ရန် ပြင်ဆင်မှု အဆုံးသတ်သွားပါသည်။ စားပွဲပေါ်မှ အင်တာကွန်ကို နှိပ်ပြီး ‘ရဲရင့်ဝင်း၊ ငါ့ဆီ ဖုန်းဝင်လာရင် ပြန်သွားပြီပြောလိုက်၊ ပြီးတော့ လမ်းဘက်ထွက်ပြီး အမြည်းကောင်းကောင်း ဝယ်ခိုင်းလိုက်စမ်း’ဟု ညွှန်ကြားလိုက်သေးသည်။

‘မင်းမှာ စာတမ်းရေးဖို့ တစ်လလောက် အချိန်ရှိပါတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးဆေးဆေး

ပါ။ ဒါကို ခေါင်းထဲမှာကို ထည့်မနေနဲ့။ ခု ဦးတည်ချက်ထားရမှာက အားတဲ့အချိန်နည်းလှတဲ့ တို့သူငယ်ချင်း ၂ ယောက် အရက်သောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောကြဖို့ပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား’

ဖန်ခွက်ထဲ အရက်ငုံ့ထည့်ပြီး ချီးယားဟု အော်လိုက်သေးသည်။

ထွန်းသက်က လိုက်ပြီး ချီးယားလိုက်ရင်း နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ၅ နာရီထိုးပြီးပြီ။ ရဲရင့်ဝင်းထံမှ ရောက်လာမည့် အမြည်းကို စောင့်ရင်း အရက်တစ်ခွက်မှ နှစ်ခွက် ဖြစ်လာသောအခါ လက်ပံပင်ပေါ်မှ ဆက်ရက်များ ဆူညံစပြုလာပါတော့သည်။

‘မင်း ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်လေ။ ငါ အသေအချာ မှတ်ထားပါတယ်။ ဘာတဲ့...လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် မွေးဖွားလာခြင်းဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ရပ်သာ ဖြစ်တယ်။ လူကြီးလူကောင်း အနေအထားမျိုးနဲ့ သေဆုံးသွားမှသာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ရမှာဆိုတာလေ။ အဲဒီတုန်းက ငါဟာ အရေးပိုင်ရဲ့သားလေးဆိုပြီး အများက ဖူးဖူးမှုတ်ကြ၊ ဝိုင်းပြီး အရေးပေးကြတာတွေကို မင်းက မနာလိုဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အရေးပိုင်ရဲ့ သားဖြစ်လာတာ မင်းရဲ့အစွမ်းအစ တစ်စက်မှ မပါဘူးလို့ ဒီစကားလေးသုံးပြီး ငါ့ကို မင်းတွယ်ခဲ့တာလေ ဟားဟား’

‘ငါက မင်းကို မနာလိုဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊

၂၀၁၆ ခုနှစ် ခွေအမြုတေ ရင်ကပ်စွဲစင်း ၂၂၃

အားကျခဲ့တာပါ။ ကောင်းကောင်း နေရစားရတယ်။ အများကလည်း ဝိုင်းပြီး ပ၊စားပေးတာ ခံရသေးတယ်။ မင်းက ဒါကို စိန်နားကပ်အရောင်ကြောင့် ပါးပြောင်နေတာလို့ မသိဘူး။ အောက်ခြေလွတ်နေတယ်။ စာမကြီးစားဘူး။ စကားပြောမောက်မာတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် ဗိုလ်ကျချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါက မင်းကို ထောက်ပြတာ။ ဒါတွေဟာ မင်းအရည်အချင်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ အရေးပိုင်တစ်ယောက်ရဲ့သားအဖြစ် မွေးဖွားရလာရတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုကြောင့်သာ ဖြစ်တယ်လို့ ငါ ပြောခဲ့တာပါ။

အမြည်းတွေ ရောက်လာသောအခါ လက်တွေ့ပိုမြန်လာသလို၊ ပါးစပ်တွေလည်း ပိုသွက်လာသည်။

‘ထားလိုက်ပါ။ ထားလိုက်ပါ။ မွေးလာတုန်းက ဘယ်သူသားပဲဖြစ်ဖြစ် ခုငါက ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ မင်းထက် ရာထူး ၃ ဆင့် ပိုမြင့်တယ်။ အဲဒါမင်းထက် ငါက အရည်အချင်း ပိုပြီးသာတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတာပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်လား’

‘မထင်ပါနဲ့လေ၊ ဒါက ခေတ်ရဲ့အနေအထားပေါ်မှာတည်နေပါတယ်။ ဘယ်လိုခေတ်မျိုးမှာ ငါတို့ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြသလဲ၊ တန်းတူအခွင့်အရေးရခဲ့သလား။ ပြေးလမ်းပေါ်မှာ တာထွက်စည်းတစ်ညီတည်း ဖြစ်ခဲ့သလား။ ဘယ်သူတွေက စည်းခိုးထားနိုင်ခွင့် ရှိနေခဲ့တာလဲ။ တို့က လှေကားကို

တစ်ထစ်ချင်း တက်ခဲ့တာ။ မင်းတို့လို မိုးပေါ်က ကျလာဖို့ အခွင့်အရေး မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ခုဆို ကြည့်စမ်း၊ မင်းရဲ့ ပီအေ ရဲရင့်ဝင်းဆိုရင် ငါ့သားအရွယ်လောက်ပဲ ရှိသေးပေမဲ့ ရာထူးကတော့ ငါနဲ့ အတူတူပဲလေ။ ငါ့လုပ်သက်က ၂၉ နှစ်ရှိပြီ ဇော်အေးမောင်။ ပြီးတော့လည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာကတည်းက ဒီလုပ်ငန်းတွေအကြောင်း စာတွေလက်တွေ့ ဆည်းပူးခဲ့ရတာမို့ ငါတို့မှာ မင်းတို့ထက် အတွေးအမြင်တွေ၊ ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းတွေ ပိုရှိတယ်။ မင်းတို့ စာတွေလက်တွေ့ သင်ကြားထားတဲ့ ပညာတွေ၊ အလေ့အကျင့်တွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေဆိုတာ ဒီဌာနနဲ့က ဘုန်းကြီးနဲ့ဘီးလို ဘာမှမဆိုင်တခြားစီမှ တကယ့် ကိုတခြားစီပဲ။ ကိုယ်နေရမယ့် နေရာလည်းမဟုတ်၊ သိအပ်တဲ့ ပညာလည်း မဲ့နေမှတော့ ဒီဌာနနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ Vision ဆိုတဲ့ အမြင်တွေ၊ Mission ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတော့မှာလဲ။ တစ်ခု စဉ်းစားကြည့်လေ။ မင်း တပ်ထဲမှာ ရှိနေတုန်းအချိန် ငါကလာပြီး မင်းတို့ကို ညတိုက်ပွဲအကြောင်း သင်တန်းလာပေးမယ်ဆိုပါတော့။ မင်းတို့ ရယ်မှာပေါ့၊ ဟားမှာပေါ့။ မင်းက လာသင်ရအောင် ဘာတတ်လို့တုံးလို့ မေးမှာပေါ့။ ငါက စစ်ပညာ ဘာမှမှ မတတ်တာကိုး။ ခုလည်း ဒီလိုပဲလေ’

ထွန်းသက်စကားက ချက်ကောင်းထိသွားပုံ ပေါ်သည်။ အသံတိတ်သွားပြီး

အရက်ခွက်ကို ကိုင်လိုက်ချလိုက်လုပ်နေသည်။ ထွန်းသက်စကားကို ပြန်ချေရန် စဉ်းစားနေသည် ထင်၏။ ခဏအကြာတွင် ဇော်အေးမောင်သည် အရက်တစ်ကျိုက် သောက်လိုက်ရင်း ပြောပါသည်။

‘သူငယ်ချင်း၊ ငါက စစ်သား၊ မင်းတို့တတ်သလို မတတ်လို့ ငါက လူကြီးလာမလုပ်သင့်ဘူးလို့ မင်း ထင်နေရင် မှားမှာပေါ့ကွာ။ ငါမေးပါဦးမယ်။ သမ္မတ အိုဘားမားကော ဘာတွေ တတ်သလဲ။ သူ မသိမတတ်တဲ့ ဘာသာရပ်တွေ အများကြီးပဲလေ။ အဲလို မတတ်လို့ အမေရိကန်နိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်လို့ မရတော့ဘူးလား။ မအုပ်ချုပ်သင့်တော့ဘူးလား။ ဖြေစမ်းပါဦး။ ဟားဟား ဖြစ်ပါတယ်ကွ။ ဟော ကဏ္ဍတိုင်းမှာ ပညာရှင်တွေကို အကြံပေးခန့်လိုက်၊ ကိုယ်တတ်စရာ မလိုပါဘူးကွ။ တတ်တဲ့သူတွေကို ခိုင်းနိုင်ဖို့၊ ခိုင်းတတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်’

‘ပညာရှင်တွေပေးတဲ့ အကြံကို နားထောင်လိုက်နာရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ခုဖြစ်နေတာက အဲလိုမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါကို မင်းသိပါတယ်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့။ အဲဒီပညာရှင်တွေ၊ အကြံပေးတွေရဲ့ စကားကို ဘယ်သူက တလေးတစား နားထောင်လို့လဲ။ ကိုယ်လုပ်ချင်သလို ထင်ရာစိုင်းလုပ်နေကြတာပဲလေ။ အသိပညာရှင်တွေ၊ အတတ်ပညာရှင်တွေကို အလေးလည်း မထားဘူး၊ နေရာ

လည်း မပေးဘူး’

ဒီနေရာအရောက်တွင် မီးပျက်သွားတော့သည်။ တစ်ခန်းလုံး မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်သွားသည်။ ရဲရင့်ဝင်းက ဓာတ်ခဲမီးအိမ်လေး ထွန်းပေးသော်လည်း ရေချိန်ကိုက်နေကြပြီမို့ ဝိုင်းကို လက်စသတ်လိုက်ကြသည်။ ထိုင်ရာမှ အထတွင် ထွန်းသက်က စကားတစ်ခွန်းကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောခဲ့လိုက်သည်။

‘စိုင့်ကော်လို့ ချုပ်ပေါ်ရောက်ဆိုသလို ခေတ်စနစ်ကြောင့် သူများထက်ထူးပြီး ဒီလိုအခွင့်ထူးတွေကို မထိုက်မတန် ရကြပြီးတဲ့ နောက်အားနာရကောင်းမှန်းလည်း မသိ၊ ရှက်ကြောက်ရမှန်းလည်း မသိဘဲ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုးတွေနဲ့ ဒီအခွင့်ထူးကို မြန်မြန်ရှက်ရှက်ကြီး လက်ခံစံစားနေနိုင်ကြတာလဲဆိုတာ ငါ မကြာခဏ တွေးကြည့်နေမိတယ် ဇော်အေးမောင်။ ကဲ ဂွတ်နိုက် သူငယ်ချင်း၊ ဆီးယူ၊ ဆီးယူ’

သူ ပြန်ထွက်လာချိန်မှာတော့ အပြင်မှာ မှောင်ဝန်းနေပြီး လမိုက်ညဖြစ်သည့်အထဲ မီးပါ ပျက်လိုက်သောအခါ လက်ဝါးထောင်ကြည့်၍မှ မမြင်နိုင်တော့သော မဟူရာည ဖြစ်သွားတော့သည်။ သို့သော် ဒီလိုအမှောင်ထဲမှာ သွားနေကျ၊ လာနေကျဖြစ်သော ထွန်းသက်အတွက်မူ မူးသော်လည်း ဘေးမသိရန်မခ၊ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြို၊ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။

မောင်ညွန့်မာ

မမြနှစ်လက်ရာ
အသုပ်မျိုးစုံက
သူရပ်ကွက်ထဲတင်မက
တခြားရပ်ကွက်တွေအထိ
နာမည်ကျော်တယ်။
အသုပ်စုံဆိုင်ကို
လမ်းမျက်နှာစာဘက်က
ထောင့်ခန်းမှာဖွင့်ထားတယ်။
အိမ်တည်ရာ
အနေအထားက လမ်းမကြီး

ဘေးဆိုတော့
အကွက်အကွင်း
ကောင်းတယ်။
အိမ်နဲ့လမ်းအကြား
မျက်နှာစာကလည်း
အတော်အသင့်ကျယ်တယ်။
တောင်ဘက်ထောင့်မှာ
နေပြောကံမထိုးအောင်
အရိပ်ရတဲ့ သက်တမ်းရင့်
မန်ကျည်းပင် ရှိတယ်။
မြောက်ဘက်
အဝင်ပေါက်ထောင့်မှာ
အုန်းပင်နှစ်ပင်နဲ့
ရဲယိုပင်ရှိတယ်။
မြို့ကြည့်လိုက်ရင်
မျက်စိပသာဒထဲ

စိမ်းစိုပျိုမျှနေတဲ့
အိုအေစစ်တစ်ခုလို့ပါပဲ။
မမြနှစ်တို့အိမ်ရဲ့
တောင်ဘက်တစ်အိမ်ကျော်
အောက်ထပ်မှာ
ဦးတင်လေး ငှားရမ်း
ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့
ကောင်တာခွဲ ဘီအီးဆိုင်
ရှိတယ်။ ဦးတင်လေး
ဘီအီးကလည်း အဆင့်မီ
အရက်သားမှန်ခို
နာမည်ရတယ်။
ယမကာချစ်သူတို့
နှုတ်ဖျားမှာ
ကွာလတီဘီအီး ဆိုပြီး
ချီးမြှောက်ထားကြရဲ့

မိန်းမစောင့်စော
ဟေ့ဟေ့ များ
ဖုန်းနံပါတ်

အမှတ် ၃၁၉၊ ဇွန်၊ ၂၀၁၆

စုန်

ရှင်မုလ်း

၀၅၅၇၆၁၀/မိုး

ဦးတင်လေးရဲ့ ကွာလတီဘီ အီးနဲ့ မမြနှစ်လက်ရာ ရသမြောက် အမြည်းတို့ လိုက်ဖက်ညီညီ ရပ်တည်လာခဲ့ကြတာ အတော်ကြာပြီ။

မမြနှစ်က အသက်လေးဆယ်ကျော် သမီးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမ။ ဖြူဖြူတောင့်တောင့် အရွယ်တင် နုပျိုပြီး ချောမောလှပသူမို့ ရွှေရွန်ညို ကြီးကြီးငယ်ငယ်တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပေါ့။ ကျောင်းပြီးထားစ သမီးချောလေး မြမြတ်တင်ကိုလည်း လာရောက်ရှုငေး ဖိုသံပေးသူတွေ ဒုနဲဒေးပါပဲ။ မမြနှစ်ရဲ့ အိမ်ဦးနတ် ကိုချစ်တင်က သမီးလေး မြမြတ်တင် အလယ်တန်းကျောင်းသူအရွယ်က တည်းက ကားအက်စီးဒင့် ဖြစ်ပြီး ဆုံးပါးခဲ့တာ။ မိဘဆွေမျိုး အားကိုးမရှိတဲ့ မမြနှစ်ဟာ တစ်ပင်လဲမဲ့ တစ်ပင်မထူခဲ့ဘဲ သမီးလေးကို ကျောင်းပြီးအောင် ထားနိုင်ခဲ့တယ်။

မမြနှစ်ရဲ့အိမ်က လေးပင်အုတ်ခံ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး။ အောက်ထပ်မှာ စားပွဲလေးလုံး ခင်းကျင်းထားတယ်။ ခရီးသွားဟန်လွှဲ ဝင်ရောက် စားသောက်သူ အနည်းငယ်သာ ရှိတတ်ပြီး ရပ်ကွက်အခံအများစုက ပါဆယ်ဆွဲကြသူတွေချည်း။ လက်လုပ်လက်စား အလုပ်သမားတွေအဖို့ မမြနှစ်ရဲ့ အသုပ်အမျိုးမျိုးဟာ ထမင်းတစ်နပ် ခြံနံစရာ ဟင်းတစ်ခွက်လို ခရီးရောက်တယ်။ အရက်သေစာ လုံးဝမရောင်းတဲ့ မမြနှစ်အိမ်အောက်မှာ အသုပ်အမျိုးမျိုးကို အမြည်း

အချစ်ဆိုတာ
ပြိုင်ပွဲထဲက
ပေါက်ဖွား
လာတာမျိုးမှ
မဟုတ်တာ
မမျှော်လင့်ဘဲ
ချုံ့ခို
တိုက်ခိုက်
ခံရသလို
ကြံ့ကြိုက်
လာတတ်တာမျိုး
ကလေးရဲ့
အငိုက်မိသွားတာ
နဲ့
တစ်ပြိုင်နက်
နာလန်
မထူ အောင်
ခံရတော့တာပါပဲ

လုပ်ပြီး ယမကာသောက်သုံးခွင့်ပြုထားတဲ့ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ ရှိတယ်။ တစ်ဖွဲ့က မမြနှစ်ရဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း လူလတ်ပိုင်းတွေ ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ဖွဲ့က မြမြတ်တင်ရဲ့သူငယ်ချင်း လူငယ်အုပ်စုတစ်စု ဖြစ်တယ်။

မမြနှစ်သူငယ်ချင်းတွေက ကိုခင်ထွန်း၊ ကိုမျိုးကျော်နဲ့ ကိုသက်အောင်တို့ သုံးယောက်။ ကိုခင်ထွန်းနဲ့ ကိုမျိုးကျော်တို့က လူပျိုကြီးတွေဖြစ်ပြီး ကိုသက်အောင်က မမြနှစ်နည်းတူ သမီးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမို့။ သမီး

လုပ်သူ အိမ်ထောင်ကျပြီး သျှောင်နောက်ဆံထုံး ပါသွားတော့ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးပြန်လုပ်နေသူပေါ့။ လူပျိုကြီးနှစ်ယောက်က ရုံးဝန်ထမ်းတွေဖြစ်ပြီး ကိုသက်အောင်က ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးသမား။ ဈေးကြီးဘက်မှာ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင် ပွင့်ထားတယ်။ သူတို့သုံးယောက်က ညဦးပိုင်း ၈ နာရီလောက်ဆို မမြနှစ်ဆိုင်ကို ပုံမှန်ရောက်ကြတယ်။ မြမြတ်တင်ရဲ့ လူငယ်အုပ်စုကတော့ ပုံမှန်မရှိ ကြဘူး။ ရောက်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်ပါပဲ။

ဈေးဝယ်သူ ကျပါးသွားချိန်ရောက်ရင် မမြနှစ်က သူ့လူတွေဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး စကားမောင်ဖွဲ့နေတတ်သလို မြမြတ်တင်ကလည်း သူ့လူငယ်ပိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ငြင်းခုံနေတတ်တယ်။ မမြနှစ်နဲ့သူ့သူငယ်ချင်းတွေဟာ သာမန်ထက်ပိုပြီး ထူးခြားပွင့်လင်းတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုး ရှိကြတယ်။ လူပျိုကြီးနှစ်ယောက်က မမြနှစ်ကို တစ်ပြိုင်တည်း လက်ထပ်ခွင့်တောင်းထားကြတာ ကြာပြီ။ သူတို့ ဝိုင်းထဲ မမြနှစ် ဝင်လာတိုင်း မရေမရာဖြစ်နေတဲ့ အဖြေလွှာအတွက် တစ်လှည့်စီ နားဂျီနားဆာ လုပ်တတ်ကြရဲ့။

‘မြနှစ်ရယ် ငါတို့ကို နားတွေလို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားတာလား။ လူ့ဘဝဆိုတာ အချိန်အခါနဲ့ ရှင်သန်ကြရတာ။ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ အချိန်တွေကို မဖြုန်းတီးပါနဲ့ဟာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့က အတွင်းသိ အစင်းသိသူငယ်

ချင်းတွေပဲဟာ။ ဒီလောက်ကြီး အချိန်ဆွဲ စဉ်းစားနေစရာမလိုဘူး ထင်တယ်။ ငါတို့မှာ နင်တို့သားအမိကို စောင့်ရှောက်ရမယ့်တာဝန်လည်း ရှိနေပြီးသားပါ’

ကိုသက်အောင်က ဖင်ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်တတ်သူ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခွက်လာသောက်လိုက်၊ အမြည်းစားပြီး ပြန်ထလိုက်၊ မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်ဟောင်းတွေ စီထပ်ထားရာ အခန်းထောင့် ဆီသွားပြီး မွှေနှောက်လှန်လှောလိုက်နဲ့ စိတ်ကူးရတဲ့အခါ မြမြတ်တင်တို့ လူငယ်ပိုင်းထဲဝင်ပြီး အဖွဲ့ကျချင်ကျနေတတ်သေးတယ်။ သူ့ကိုစကားပြောစရာရှိတဲ့အခါ မမြနှစ်က ဇွတ်ဆွဲထိုင်ခိုင်းရတတ်တယ်။

‘နင်ဟာလေ ကျောင်းတုန်းက သောက်ကျင့်တွေ ခုထိ မပျောက်ဘူး။ ခဏလောက် ငြိမ်ငြိမ်လေး မထိုင်နိုင်ဘူးလား။ ဒီနှစ်ကောင်က ငါ့ကို တော်တော်ဂျီတိုက်နေကြတာ သိရဲ့လား၊ နင်ကရော’

‘ငါ ပါရင် ပိုရွှပ်ကုန်မှာပေါ့။ ဒီနှစ်ကောင်ကို နှစ်နှစ်လောက် ကြာအောင် နင် စဉ်းစားနေတာ။ သုံးယောက်သာ ဆို သုံးနှစ်သုံးမိုး Generation စာရင်းထဲ ပြန်ဝင်သွားလိမ့်မယ် ဟား ဟား’

‘အေး နောက်တိုးတစ်ယောက်အတွက် ငါ ထပ်မစဉ်းစားတော့ဘူး သိလား။ သူငယ်ချင်းချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော၊ နောက်ကျမှ ပူစင်ပူလောင် တင်ငါငါငါ မရစ်လေနဲ့’

‘ဒီနှစ်ကောင်ကိုသာ နင်

စဉ်းစားပါဟာ။ ဒီကောင်တွေ
ဘဝက နင့်ကိုမှ မရရင်
သံသရာတစ်ကြောလုံး ငှက်
ပျော့တုံးမင်းသားတွေ ဖြစ်နေ
ကြတော့မှာ။ ငါ့ကို သံသယ
ကင်းကင်းနဲ့ စာရင်းမယ်ထား
စမ်းပါ။

‘အောင်မာ၊ နင်က ငါ့
ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး
ဆိုတဲ့ သဘောလား။’

‘မြနှစ်ရယ်၊ နင့်ကို ငါ
ချစ်ခဲ့တာ ဆယ်တန်းကျောင်း
သားအရွယ်ကတည်းကပါ။
နင် ပြောခဲ့တဲ့စကားတောင်
ခုထိ ငါ မှတ်မိနေတယ်။
အချစ်ဆိုတာ စဉ်းစားတွေး
ခေါ်တာနဲ့ မပတ်သက်ဘူး။
နှလုံးသားခံစားမှုကနေ သူ့
ဘာသာ ပေါ်ထွက်လာတာ။
အခု ငါလေ အခန်းထဲက
ချစ်တင်ကို အဖြေပေးဖို့ ဆုံး
ဖြတ်ပြီးပြီတဲ့။ မှတ်မိလား။
ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီး ဖြေ
ပြီး တစ်ရက်တောင် မခြား
ဘူး ချစ်တင်နောက်ကို နင်
လိုက်ပြေးတာပဲမဟုတ်လား။
ဟိုတုန်းကလိုပဲ အခုလည်း
ငါ့ကို နင် ချစ်နိုင်လိမ့်မယ်
မထင်ဘူး။ အချစ်မပါဘဲ ဦး
နှောက်နဲ့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တဲ့
ပွဲကိုလည်း ငါ စိတ်မဝင်စား
ဘူး။ သဘောပေါက်’

‘ငါ စဉ်းစားနေတာ ငါ့
သမီးအတွက်ဟဲ့။ သူ့ဘဝ
စိတ်ချလက်ချမဖြစ်မချင်း ငါ
ဘယ်သူ့ကိုမှ ရွေးချယ်နိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ နင်က ကံ
ကောင်းပါတယ် သက်အောင်
ရယ်။ နင့်သမီးလေး တင့်
တောင့်တင့်တယ် အခြေခိုင်
ခိုင် ဖြစ်သွားပြီပဲ။ ငါ့မှာသာ
ဒီသမီးရှေ့ရေး ရင်လေးနေရ
တာ။ အသိုင်းအဝိုင်းမရှိတဲ့

မုဆိုးမတစ်ယောက်ကိုး’
‘အဲဒီစကားမျိုး မပြော
နဲ့။ တို့သုံးယောက်ဟာ နင့်
အသိုင်းအဝိုင်းပေါ့။ နင့်သမီး
ကျောင်းပြီးတာ တစ်နှစ်ကျော်
လာပြီ။ သူ့ဘဝတိုးတက်ရာ
တိုးတက်ကြောင်း တစ်ခုခု
လုပ်သင့်တယ်။ တစ်သက်
လုံး မအေးနား ကပ်နေလို့
ဘာမှ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး။ သူ
ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်
လဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေး
နွေးဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မှ တိုး
တက်မှာပေါ့’

‘အမယ်လေး ကျုပ် ခူး
တိုက်ဆွေးနွေးခဲ့ပါတော်။
မအေးကို တစ်ယောက်တည်း
ထားခဲ့ပြီး ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါ
ဘူးတဲ့။ ဟိုတစ်လောက သူ့
သူငယ်ချင်းမတွေ ကျောင်း
ဆရာမဝင်လျှောက်ပြီး အလုပ်
တောင် ဝင်သွားကြပြီ။ သူ
ကိုလည်း ဝါသနာပါရင်
လျှောက်ခိုင်းခဲ့တာပဲ။ ငါက
ဘာတစ်ခုမှ တားဆီးပိတ်ပင်
ခဲ့တာ မရှိဘူး။ အမေနဲ့အတူ
အိမ်မှာပဲ လက်တွဲလုပ်နေတာ
ပိုကောင်းသတဲ့လေ။ ကဲ...
သူ အရင်လင်ရမှ ငါ့အတွက်
စဉ်းစားနိုင်တော့မှာ၊ တခြား
နည်းလမ်းမရှိတော့ဘူး’

‘ခု လာနေတဲ့ ကောင်
လေးတွေထဲမှာ သူ့ချစ်သူ
မပါနိုင်ဘူးလား’
ကိုခင်ထွန်းက ဈေးလင့်
ချက်ကလေးနဲ့ တွန်းကြည့်
တယ်။

‘သူ ငယ်ချင်းသက်
သက်တွေပါ။ ပါလည်း ရေ
ရေရာရာတစ်ကောင်မှ မရှိပါ
ဘူး။ ခုချိန်ထိ မိဘလုပ်စား
ထိုင်စားပြီး ဝေလေလေလုပ်
နေကြတာ။ ကြာရင် ယစ်

ထုတ်ကလေးတွေ ဖြစ်လာဖို့ပဲ
ရှိတယ်။ ဟိုဘက်လမ်းထဲက
မွန်မွန်ကျော်ကို ကြည့်၊ ရှေ့
အိမ်က လဲ့လဲ့ဝင်းကို ကြည့်၊
ငါ့သမီးနဲ့ တစ်နှစ်တည်း
ကျောင်းပြီးကြတာပဲ။ ဟော
လင်ယူကောင်းလိုက်ကြတာ
အပျင်းအဖျင်းကောင်တွေ
ချည်း။ မိဘတွေ ရင်ကျိုးကုန်
ပါရော။ စိတ်ပျက်စရာ
ကောင်းလိုက်တာများ’

‘နင့်သမီးက အတွေး
အခေါ် ရှိပါတယ်။ ငါ လေ့
လာစူးစမ်းကြည့်လိုက်ဦး
မယ်။ ငါ့တာဝန်ထား’

‘ကျေးဇူးပဲ သက်
အောင်၊ ဒီခေတ်ကလေးတွေ
က လိုက်လို့မီတာ မဟုတ်
ဘူး။ မတော်တရော်ကောင်
နဲ့ ညားပြီး ခေါင်းစားမှာ
ကြောက်လွန်းလို့ ငါကတော့
ရှင်းရှင်းပဲဟေ့၊ သမီးအတွက်
စိတ်ချရပြီဆိုရင် ပျင်းရိပြီးငွေ
စရာ အထီးကျန်ဘဝနဲ့ တစ်
သက်လုံး မနေနိုင်ပေါင်’

မမြနှစ်စကားကြောင့်
လူပျိုကြီးနှစ်ကောင်ရဲ့ မျက်
လုံးတွေ အရောင်တောက်လာ
ကြတယ်။ သူတို့ ရွံ့တာ ကို
သက်အောင်တစ်ယောက်ပဲ။
ဒီကောင်က မုဆိုးဖိုလူသက်၊
ခြေသွက်လက်သွက် ရှိပါဘိ
နဲ့၊ ဒီအသက်အရွယ်အထိ လူ
ငယ်လေးတစ်ယောက်လို ထ
ကြပေါ့ပါးတယ်။ သူတို့လို
အတိုင်သမား မဟုတ်ဘူး။
တစ်ခါတစ်ရံ ရုံးပိတ်ရက်
မနက်ပိုင်းတွေမှာ သူ့အိမ်
ရောက်သွားတိုင်း ကျန်းမာ
ရေးလေ့ကျင့်ခန်းတွေ ပြင်း
ပြင်းထန်ထန် လုပ်နေတတ်
တာ တွေ့ရတယ်။ လှုပ်ရှား
မှုနည်းတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်

မှာသာ အသက်လေးဆယ်
တန်း ဝင်လာကတည်းက
ဗိုက်တွေ ကိုယ်စီရွံ့လာကြ
တာ။ ခုတော့ သူ့စကားအရ
မြနှစ်ကို ထချစ်လာစရာ
အကြောင်းမရှိတော့ ထင်တာပဲ။
ဒီကိစ္စ စိတ်ချလက်ချရှိရလေ
အောင် ကျိတ်ချေကြရသေး
တယ်။

‘မင်းစကားအတိုင်း
တကယ်ပြတ်ရင် ခပ်ခွာခွာ
နေကွာ’

‘ငါတို့ အချက်ပေါ်မှ
ကွက်ကျော်တော့ ဝင်မရိုက်
လေနဲ့’

‘ဟား ဟား ကပြက်
ကချော်လေးတောင် မပါစေ
ရဘူး။ မင်းတို့ အချင်းချင်း
သာ စိတ်ရှင်းရှင်း ထားကြ၊
ဘာအတွက်မှ စိတ်ဝမ်းမကွဲ
ကြစေနဲ့’

အင်း မြမြတ်တင်က
ပြဿနာကွ။ ဒီကောင်မလေး
ရှိနေသမျှ မြနှစ်က လှုပ်ဖော်
ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မြမြတ်
တင် လင်ရမှ ဘဝင်ကျတော့
မှာ။ ငါတို့ ဒီထက်ပိုပြီး
အရွယ် မလွန်ချင်တော့ဘူး
ကွာ’

‘မင်းတို့ဟာက အမေ
လိုချင် သမီးနှင်လုပ်နေကြပါ
လား။ မိန်းမဆိုတာ ကြီးကြီး
ငယ်ငယ် နားလည်ရခက်တဲ့
အမျိုးကွ။ ပညာရှင်တွေ ပြော
တာကြည့်၊ ယောက်ျားတွေ
က ဘဝခရီးကို အကွာအဝေး
ချိန်ပြီး နှင်ကြတယ်။ မိန်းမ
တွေကမူ မှတ်တိုင်စဉ်နဲ့ နှင်
ကြသတဲ့။ မြနှစ်ကို ကြည့်
လေ၊ သူ့သမီးကို မှတ်တိုင်
တစ်ခုလို ရပ်စောင့်နေတာ
ဟား ဟား ဟား’

‘အေးဟ၊ ကွက်တိပဲ။

ဟေ့ကောင် မြမြတ်တင် လင်
ရပြီးရောဆို ပေါက်လွှတ်ပဲ
စားတော့ မလုပ်လေနဲ့။ တော်
ကြာ တို့ခေါင်းပေါ် ကျနေ
မယ်'

'ခွေးကောင်တွေ
ပထွေးတောင် မတော်ရသေး
ဘူး။ အထွေးခေါင်နေကြပြီ။
မြမြတ်တင်ကို လုပ်ချင်ရာ
လုပ်လို့ရတဲ့ အရပ်ထင်နေ
လား။ မြနှစ်ထက် ပိုတယ်။
အထင်မသေးနဲ့'

အဲဒီရက်ပိုင်းက မြမြတ်
တင်ရဲ့ချာတိတ်အုပ်စု ပျောက်
ချက်သား ကောင်းနေတယ်။
မြမြတ်တင်တစ်ယောက်တည်း
သူ့ဖုန်းလေးနဲ့ ဂိမ်းဆော့နေ
တတ်တယ်။ ကိုသက်အောင်
သူ့အနီးရောက်လာတော့ တစ်
ချက်ပြုံးပြတယ်။

'သမီးအမေ မမြင်ပါ
လားကွ'

'အမေ ခေါင်းကိုက်
လို့တဲ့။ အပေါ်တက်သွား
တယ်'

'သမီးသူငယ်ချင်းတွေ
လည်း ပျောက်နေတယ်နော်'
'သူတို့အတွဲတွေ သူတို့
သွားချောင်းနေကြမှာပေါ့
အဟင်း ဟင်း'

'ဪ လေးယောက်
လုံး အတွဲတွေနဲ့လား'

'ကျောင်းမပြီးခင်က
တည်းက အတွဲတွေ ဦးရဲ့။
ဖိုးကျော်က သူ့ကောင်မလေး
အိမ်နဲ့ ကမ္ဘာရန်လေ။ ဒါ
ကြောင့် ခိုးပြေးဖို့ တာစုနေ
တာ။ အဲဒီကိစ္စ အလုပ်ရှုပ်နေ
ကြမှာပေါ့'

'ကောင်လေးက အလုပ်
ရှိလို့လား'

'မရှိဘူး။ သူ့အိမ်က စီး
ပွားရေးအဆင်ပြေတော့ မိဘ

အားကိုးပြီး ဇွတ်တိုးတာနေ
မှာပေါ့။ စိတ်ပျက်စရာကြီးပါ
ဦးရာ'

'ဟုတ်တာပေါ့။ လူ့ဘဝ
မှာ ဘာရည်မှန်းချက်မှ မရှိ
တာ စိတ်ပျက်စရာပဲ'

ကိုသက်အောင်က မြ
မြတ်တင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်
ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

'သမီး ကြည့်ရတာ
အေးဆေးပဲနော်၊ ဦးကို အမှန်
အတိုင်းပြောပြပါလား။ သမီး
မှာရော Flancee လေး ဘာ
လေး မရှိသေးဘူးလား။
သမီးလို အလှမျိုးနဲ့ မရှိသေး
ဘူးဆိုရင်တော့ အံ့ဩစရာပဲ'

'ဖလန်းစီးဆိုတာ ဘာ
လဲ ဟင်၊ သမီး မသိဘူး'

'လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်
တဲ့ချစ်သူမျိုးပေါ့။ Open So-
ciety ခေတ်မှာ ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်းပေါ့။ အခက်အခဲရှိခဲ့ရင်
ဦး ကူညီနိုင်ပါတယ်'

'ရှိခဲ့တယ် ဦး၊ နောက်
ပိုင်း အဆက်အသွယ်မရ
တော့ဘူး။ သူက တခြားမြို့
ကလေ၊ သမီး ဖုန်းခေါ်တာ
ကိုတောင် ပြန်မထူးတော့
လို့'

အဲဒီညက မမြနှစ် ပြန်
ဆင်းမလာတော့ဘူး။ လူပျို
ကြီးနှစ်ယောက် ခြောက်သွေ့
တိတ်ဆိတ်စွာပဲ စောစောပြန်
သွားကြလေရဲ့။ ကိုသက်
အောင်က မြမြတ်တင်နဲ့
စကားကောင်းနေမိလို့ ဆိုင်
တံခါးတွေ ကူပိတ်ပြီးမှ ပြန်
ခဲ့ရတယ်။

ကိုသက်အောင် မန္တလေး
ကို ကုန်ဝယ်သွားတာ နှစ်ည
အိပ် သုံးရက်ကြာတယ်။ ခရီး
ရောက်မဆိုက်ဘဲ ဆိုင်ကယ်

ထုတ်ပြီး သုတ်ခြေတင်ထွက်
လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုးနာ
ရိန္ဒသွားပြီမို့ ဦးတင်လေး ဘီ
အီးဆိုင်ကို မမီလိုက်တော့
ဘူး။ မမြနှစ်တို့အိမ်ကို ဆက်
လာခဲ့ တယ်။ အိမ်အောက်မှာ
ဆိုင်တံခါးတွေ ပိတ်နေတဲ့
မြမြတ်တင်တစ်ယောက်ပဲ
တွေ့ရတယ်။

'ဟော ဦး ပြန်ရောက်
ပြီပေါ့။ ဦးမျိုးတို့နှစ်ယောက်
အစောကြီး ပြန်သွားကြတယ်'

'ရှေ့မှာ ဂစ်တာသိုင်း
တွေ ဘာတွေနဲ့ပါလား'

'အဟင်း ဟင်း။ သမီး
ကို လာဂေါ်ကြတာ ဆိုရင်
တော့ Sorry ပဲ။ နားငြီးလို့
တံခါးတွေ ဇွတ်ပိတ်နေတာ'

'ဦးလည်း ကားအဝင်
နောက်ကျနေလို့ ဦးတင်လေး
ဆိုင် မမီလိုက်တော့ဘူး။ သူ
ကွာလတ် ဘီအီးနဲ့ သမီးတို့
အမြည်းလေးကို လွမ်းလာခဲ့
တာ။ ဒီမယ် သမီးဖို့ မန္တလေး
ပြန် လက်ဆောင်၊ ဒါက
သမီးအမေဖို့'

မြမြတ်တင်က သူပက်
ကင်အိတ်ကို ချက်ချင်းဖွင့်
ကြည့်တယ်။

'ဟယ် အင်္ကျီလေးတွေ
ဦးက ရွေးတတ်တယ်နော်။
အရမ်းလှတာပဲ။ အရောင်
လေးတွေလည်း ကြိုက်တယ်'

'သမီး ကြိုက်ရင် ကျွ
နပ်ပြီ။ ကဲ ဆိုင်ပိတ်နေပြီဆို
တော့ ဦး ပြန်တော့မယ်။ ဒီ
နေ့ ဘာမှမမီလိုက်လို့ အလွမ်း
မပြေတော့ဘူး ဟား ဟား'

'ဆိုင်ပိတ်ပေမဲ့ မအိပ်
သေးပါဘူး ဦးရဲ့။ ဦး စား
ချင်တာပြော သမီး သုပ်ပေး
မယ်။ ဘီအီးအတွက်လည်း
မပူနဲ့၊ မနေ့ညက သမီးသူ

ငယ်ချင်းတွေ လာတယ်။ သူ
တို့ ထားခဲ့တဲ့ ဘီအီးတစ်ပိုင်း
စာလောက် ရှိတယ်။ သမီး
သိမ်းထားတာ'

'ဟား ဒါဆို ရင်
အလွမ်းပြေပြီ။ သမီးအမေက
အစောကြီး တက်အိပ်နေပြီ
ပေါ့'

'ဟုတ်ကဲ့၊ အပေါ်
တက်သွားတာ ကြာပြီ။ ခု
တစ်လော စိတ်ညစ်ပါတယ်
ဦးရယ်။ သမီးက အမေကို
ပြန်ပြောနေရတာ မကောင်း
ပါဘူး။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပွင့်
ပွင့်လင်းလင်း ပြောရင် သမီး
နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။
သမီးဘက်ကတော့ အမေ
တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့
မှာ သနားလို့ စွန့်လွှတ်ထား
ရတာတွေ အများကြီး'

စကားကို ခပ်ဆောင့်
ဆောင့်လေး ပြောရင်း မျက်
ရည်စလေးတွေ ဝေ့တက်လာ
တယ်။ ကိုသက်အောင်က သူ
ခေါင်းလေးပေါ် လှမ်းပွတ်
ပေးလိုက်တယ်။

'သားအမိ နှစ်ယောက်
တည်း ရှိကြတာကို မကြည်
မလင် ဖိုက်တင်ပွဲနဲ့ထားကြ
ပြီ ထင်တယ်။ သမီးက
ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ
ကွာ၊ အမေအပေါ် ဖြည့်တွေး
နားလည်ပေးလိုက်ပါ။ အင်း
တချို့ကိစ္စတွေကျတော့လည်း
သမီးဘက်က နားလည်ရ
ခက်တာတွေ ရှိမှာပေါ့။ ဒီလို
ပါပဲ ကလေးရယ်'

'အရေးထဲ သမီးသူ
ငယ်ချင်း ဆုဝေက ဖုန်းနဲ့
သတင်းပေးတယ်။ သူက
သမီးချစ်သူနဲ့ တစ်မြို့တည်း
အိမ်နီးချင်းလေ။ အဲဒီကောင်
က မိဘချင်း သနားတာတုတ်

ကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်
တော့မယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်
သမီး ဖုန်းခေါ်တာကို မထူး
တော့တာကိုး။ အလကား
ရေပေါ်ဆီချက်ဘဲပါ ဦးရာ၊
မလွမ်းလောက်ပါဘူး။

အေး၊ သမီးစိတ်ဓာတ်
ကို ကြိုက်တယ်။ ခေါမဒဏ္ဍာ
ရီထဲက စီးနစ်ငှက်ကလေး
တောင် ပြာပုံထဲက ထပြီး ပျံ
သန်းနိုင်သေးတာ။ အိုင်တီ
ခေတ်ရဲ့လူသားတစ်ယောက်
က မထူးလောက်တာကို ခူး
ထောက်စရာလား။ One Go
Two Come ပေါ့ကွာ။

မြမြတ်တင်က မျက်
ရည်စကို ပြန်သုတ်ပြီး ပြုံး
တယ်။

အဟင်း ဦးက မဆိုး
ဘူး။ ကျေးဇူးပဲ။

ကျေးဇူးတင်ရင် အသုပ်
တစ်ခုခု ပါဆယ်လုပ်ပေးဦး။
အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ထမင်း
ပေါင်းအိုးလေးပဲ တည်ထား
ခဲ့တာ။ ဟင်းမရှိဘူး။

ဟုတ်သားပဲ ဦးမှာ
လည်း တစ်ကိုယ်တည်း လူ
ပျိုကြီး ပြန်ဖြစ်နေတာကိုး။
အသုပ်လည်း ပေးမယ်၊ ဟင်း
လည်း ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ဦး
ကို သနားလို့။

အဟား သနားလို့
စားဖို့ ပေးသူ ရှိသေးတာပဲ။
ပျော်စရာကြီး။

ပျော်ချင်ရင် ကတော်
လေးတစ်ပါး ထပ်ရှာထား
ပေါ့ ဦးရဲ့။ တစ်ယောက်
တည်း စီးပွားတွေ ရှာနေတာ
ဘယ်သူမို့လဲ။ အစကလေး ဦး
တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်
လုံး အမေ့ကို ကျိတ်ခွေနေကြ
တယ် ထင်တာ။ နောက်မှ ဦး
မပါမှန်း သိတယ်။

*မိန်းမတစ်ယောက်ကို
ရဖို့ ပြိုင်ဆိုင်နေစရာ မလိုပါ
ဘူးကွာ၊ အချစ်ဆိုတာ ပြိုင်ပွဲ
ထဲက ပေါက်ဖွားလာတာမျိုး
မှ မဟုတ်တာ။ မရွှေ့လင့်
ဘဲ ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခံရသလို
ကြုံကြုံကန်လာတတ်တာမျိုး
ကလေးရဲ့။ အိုင်ကီမိသွားတာ
နဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နာလန့်မထူ
အောင် ခံရတော့တာပါပဲကွာ။

ဦးစကားလုံးတွေက
တော့ ပြောင်နေတာပဲ။ စကား
ဦး ခံစားနေရပြီထင်တယ်။
ဝေဒနာကို ကြာကြာမထား
တော့ဘဲ ကြေညာလိုက်ပေါ့
ဦးရာ၊ ဂရုစိုက်လို့၊ ကိုယ်က
ယောက်ျားပဲဟာ။

ယောကျ်ားပေးမ
ထောက်ထားရမယ့် အရွယ်
က ရှိသေးတယ်ကွ။ အသေ
အချာကြေညာပြီးမှ မရေမရာ
ခရီးဆက်ရရင် ရက်စရာ
ကြီး။

ဦးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို
အဘိုးကြီး လုပ်နေပြန်ပြီ။ ဦး
အသက်ဘယ်လောက်ရှိသေး
လို့လဲ။ ဦးက ရပ်လည်း
ဖြောင့်ပါတယ်။ ကဲ သမီး
ပြောပေးမယ် ဘယ်သူလဲ ပြ
ရုံပြလိုက်။

ဘာလဲ ညည်းလေးက
ဘေးပေါက်ရှာတာလား၊ ပြေး
ပေါက်ရှာတာလား။

နှစ်ယောက်သား တ
ဟားဟား ပွဲကျသွားတယ်။
ကိုသက်အောင်နဲ့ မြမြတ်တင်
တို့ ပိုရင်းနှီးလာကြပေမဲ့ လူ
ပျိုကြီးနှစ်ယောက်ခမျာတော့
ထင်ထင်ရှားရှားပြင်ဆင်ခြယ်
သလာနေတဲ့ မမြနှစ်ရဲ့အလှ
တရားမှာ အသည်းတယား
ယား ရင်တဖိုဖိုအဆင့်ကနေ
တက်မလာနိုင်ကြသေးဘူး။

*ဟေ့ကောင် မြမြတ်
တင်နဲ့ သူငယ်တို့ ဆက်သွယ်မိ
ကြပြီလား။

သူတို့ကိစ္စ လုံးဝပြီး
ပြတ်သွားပြီ။

ဟင် ဒီလိုကျတော့
လည်း မြန်လှချည်လား။

အေးကွာ၊ မင်း ဝင်
တွန်းလိုက်လို့ မြန်သွားတာ
ဖြစ်မယ်။ မင်းကို အထူးစ
ပါယ်ရှယ်ပြုစုရဦးမယ်။ သူ
တို့ Agendaလေး ပြောစမ်းပါ
ဦး။

ကောင်လေးဘက်က
ဖိတ်စာတောင် ရိုက်နေလောက်
ပြီ။

လူပျိုကြီးနှစ်ယောက်
သား ယမကာခွက်ချင်း ထိ
ပြီး ချီးယားလုပ်လိုက်ကြ
တယ်။

ခရီးက တော်တော်
ရောက်သွားကြပါလား။ မြ
နှစ်ကလည်း ဘာမှမပြော
ဘူး။ မင်္ဂလာပွဲက ဘယ်
ဘက်မှာ လုပ်မတဲ့လဲ။
ကောင်လေးဘက်မှာလား။

ဘယ်သီမလဲ ကွ။
ဒီငယ်ကိစ္စ ငါက လိုက်စပ်
စုနေရမှာလား။

ဟ မင်းစကားက
ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ဒါ မြနှစ်
သမီးကိစ္စလေကွာ။

အဲဒီ ခွေးကောင်က မြ
မြတ်တင်ကို ပြေးရှောင်ပြီး
တခြားတစ်ကောင်မနဲ့ ခြင်
ထောင်ချတော့မှာကို ပြောနေ
တာကွ။

ဟမ် လုံးဝပြီးပြတ်
သွားဆိုတာ ဒါကို ပြောတာ
လား။

သေမင်းထံ နေချင်း
ပြန်သာ ပြေးလိုက်ချင်တော့
တယ်။ ကျွတ်။

နှစ်ကောင်သား ထောင်
ထားလာတဲ့ စိတ်တွေ ပြန်
ကျသွားတယ်။

တကယ်ဟုတ်မလိုလို
နဲ့ မလည်ရှုပ်ကို အားကိုးမိ
တာပဲ။

ဒီကောင် ဝင်ကယ်မှ
အပါယ်ကျတော့တာ။ ဒီငယ်
မ နောက်တစ်ယောက်တွေ့ဖို့
ဆိုတာ မေ့လောက်အောင်
ကြာတော့မယ်။ စိတ်ဓာတ်
တွေ ထိပ်ပြတ်ကုန်ပါပြီကွာ။

သေကြလေ သေကြ။

တစ်ညမှာ သူတို့သုံး
ယောက် အရှိန်ရနေတုန်း
ဆိုင်ကယ်အုပ်စုတစ်စု ရောက်
ချလာတယ်။ ဥပမီရ ပုံ
ကောင်းကောင်း အသားဖြူ
ဖြူ ခပ်ပြည့်ပြည့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်
ယောက်က ဦးဆောင်လာ
တာ။ အသက်အရွယ်က
သူတို့လောက်ပါပဲ။ နောက်ပါ
အုပ်စုက လူငယ်ငါးယောက်။
မမြနှစ်က ဦးဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့
အတော်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သလို
ခရီးဦးကြိုပြုလို့။

တပ်ထောင်တာ ဗိုလ်
ထုနဲ့ပါလား ကိုလွင်ရဲ့။

ကိုယ့် ဆိုဒ်ထဲ က
တပည့်တွေလေ၊ သောက်ခဲ့
ကြပြီးတာကို ဒီမှာ အသုပ်
စားရင်း ထပ်ချချင်ကြသေး
သတဲ့။ ကာလာနှစ်လုံး ဆွဲ
လာတယ်၊ မမြ ခွင့်ပြုရင်
ပေါ့။

ဪ ရပါတယ် ကို
လွင်ရဲ့၊ ကိုလွင်တစ်ယောက်
လုံး ပါနေမှတော့ ပြောနေစ
ရာလား။ အမြည်းကောင်း
ကောင်း လုပ်ပေးမယ်နော်။

မမြနှစ် အလုပ်ရှုပ်သွား
တယ်။ မြမြတ်တင်က ထိုင်
နေကျ သူ့စားပွဲမှာ ငေါင်းစင်း

စင်းလေး ထိုင်လို့။

‘ဟဲ့ မိတင် ဖန်ခွက်နဲ့ ရေဘူးလေးဘာလေး ချပေးပါဦး။ တကတဲတော် လင်ပူမိနေတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကောင်မငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ခုတစ်လော သောက်ချိုးကို မပြောဘူး’

ကိုသက်အောင် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားတယ်။ မမြနှစ်ပါးစပ်က သူ့သမီးအပေါ် ဒီလို ရင်ရင်သီးသီးပြောဆိုတာမျိုး မကြားခဲ့ဖူးဘူး။ ကိုလွင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ် အရေးတယူဆက်ဆံနေပုံကလည်း ထူးခြားနေတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကောင်တွေ ဝိုင်းထဲ ဝင်မထိုင်ဘဲ မမြနှစ်ထိုင်တဲ့ ခုံတန်းရှည်မှာ ယဉ်ထိုင်လို့။ မြရတွေ့ရတာ စိတ်မသက်သာလို့ ကိုသက်အောင် ကိုယ်တိုင်ပဲ မြမြတ်တင်လက်ထဲက ဖန်ခွက်တွေနဲ့ ရေဘူးကို ဆွဲယူပြီး သွားချပေးလိုက်တယ်။

‘သမီး သွားထိုင်နေ’

မြမြတ်တင် မျက်နှာလေးက သိပ်မသာယာဘူး။ မမြနှစ်ကတော့ ကိုလွင်ဆိုသူနဲ့ စကားလက်ဆုံကျနေတာ ရယ်လိုက်မောလိုက်ပဲ။ ခဏနေတော့ ငတ်တစ်ကောင်က မြမြတ်တင်ကို လှမ်းခေါ်တယ်။

‘ဟေ့ ရွတ် ရွတ်’

ကိုသက်အောင်က ဦးအောင် ထသွားလိုက်တယ်။ ဒီကောင်တွေ ကြည့်ရတာ ယမကာအရှိန် တော်တော်တက်နေပြီ။ တစ်ဝိုင်းလုံး ဆူပွက်လို့။

‘ဘာလိုလို့လဲ ညီလေး’

‘တို့ဟူးသုပ်ပွဲကြီး ထပ်

သမီး

ငိုနေတာလား

ခံစားမှုတိုင်းကို

မျက်ရည်နဲ့

ဖုံးတတ်တာဟာ

အရှုံးပေးခြင်း

တစ်မျိုးပဲ မငိုပါနဲ့

ကလေးရယ်

ဦး

စိတ်မကောင်းဘူး

ဦးဘက်က

မှားတယ် ထင်ရင်

တောင်းပန်

ပါတယ်

လိုချင်လို့’

‘ရမယ်နော်’

မမြနှစ်က သူ့လူကိုလွင်နဲ့ စကားအမျှင် မပြတ်ဘူး။ မြမြတ်တင်က ထလုပ်ပေးတယ်။ ကိုသက်အောင်က စောင့်ယူပြီး ချပေးလိုက်တယ်။ အသုပ်မှာတဲ့ ငတ်က ရီစောင်းစောင်းကြည့်တယ်။

‘လိုတာပြောနော်’

‘လိုတာ တစ်ယောက်

ဗျ။ ခင်ဗျား မဟုတ်ဘူး’

ကိုသက်အောင် စိတ်ထဲ

ထောင်းခနဲ ဆူတက်သွား

တယ်။ စကားအချေအတင်

မပြောချင်လို့ မျိုသိပ်နေလိုက်

တယ်။ သူ့ခုံမှာ ပြန်ထိုင်မိတော့ စွာကျယ်ငတ်က မြမြတ်တင်ကို လက်ပြခေါ်ပြန်တယ်။ ကောင်မလေး မကြည်မလင် ထလာတယ်။ ငတ်က ဘာပြောလိုက်တယ်မသိဘူး။ မြမြတ်တင်ရဲ့ ဒေါသသလေးကို ကြားလိုက်ရတယ်။

‘ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ အေးဆေးသောက်၊ ပြဿနာလာမရှာနဲ့’

မြမြတ်တင် လှည့်အထွက်မှာ အဲဒီငတ် လက်တစ်ဖက်လှုပ်ရှားလိုက်တယ်။ မြမြတ်တင်ကလည်း ငတ်ပါးကို ဖျန်းခနဲ လှည့်တွယ်ထည့်လိုက်ပါရော။ စားပွဲပေါ်က ဖန်ခွက်တစ်လုံး ကျွမ်းပစ်ပြီး ကျကွဲသွားတယ်။ ကိုသက်အောင် ဝုန်းခနဲ ရောက်ချသွားတယ်။

‘ညီလေး မူးနေပြီ ထင်တယ်။ သူ့ဘာသာ နေပါစေလားကွာ။ ပြဿနာဖြစ်လာရင် မကောင်းပါဘူး’

‘ဟာ ခင်ဗျား တော်တော်ရှုပ်ပါလား’

ငတ်က ပုလင်းတစ်လုံးကို လှမ်းဆွဲပြီး ကုန်းအထဲကိုသက်အောင်က သူ့မျက်နှာပေါ် ညာလက်သီးတစ်ချက် ဖြတ်ထိုးချလိုက်တယ်။ ခုံရောလူပါ လုံးထွေးပြတ်ကျသွားတယ်။ ကျန်တဲ့ ငတ်တွေ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်ကြတော့ ကိုသက်အောင်က ခွေးခြေခုံတစ်လုံးကို ခြေထောက်က ကိုင်ပြီး အသင့်ပြင်လိုက်တယ်။

‘ဘယ်သူမှားတာလဲ မင်းတို့သိတယ်။ သေချင်ရင် ဝင်ခဲ့ကြ’

ကိုလွင် ဆိုသူနဲ့ မမြနှစ်တို့ ပြေးဝင်လာကြတယ်။

‘Sorryဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကောင်တွေ ရေချိန်လွန်သွားပြီ၊ ထင်တယ်။ ဟိုကောင်ကျော်တင့် ထစမ်း၊ မင်းတို့ကို ငါ ကြိုပြောထားလျက်နဲ့ကွာ။ ခော်ပြီ ပြန်မယ်၊ အားလုံး အပြင်ထွက်ကြ’

သူတို့နောက်ကို မမြနှစ်လိုက်သွားတယ်။ သူ့လူကို တထွတ်ထွတ် တောင်းပန်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကဗျာကသီပြန်ဝင်လာပြီး ကိုသက်အောင်နဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်တယ်။

‘နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ရိုင်းလှချည့်လား။ ဟိုကောင်လေး မျက်ခုံး ကွဲသွားတယ် သိလား’

‘ဟုတ်လား၊ ငါ အလေ့အကျင့်ပြတ်နေလို့၊ မပြတ်ရင် မျက်လုံးတောင် ထွက်သွားဦးမယ်။ ဘယ်သူရိုင်းတယ်ဆိုတာ နင့်သမီးကို မေးကြည့်၊ ငါကတော့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမယ့် တာဝန်ရှိတယ် ထင်လို့’

‘ငါ အကုန်မြင်တယ်။ ဒီကောင်မကိုက အကဲဆတ်နေတာ။ နင့်အသားပဲ့ပါသွားလို့လား ဟင်၊ သောက်ကောင်မ’

‘ဟာ မြနှစ်၊ ဒါ နင့်သမီး အပျိုလေးလေ။ လူတကာ ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားတာကို ငြိမ်ခံနေရမှာလား၊ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဒီမယ် သက်အောင်နင့်ကို အပြတ်ပြောထားမယ်၊ နောက်နောင်ကို ငါတို့ကိုယ်တော်တော်မှ ဝင်မပါ့မိစေနဲ့။ ကိုလွင်ဆိုတာ ဝန်သရေရှိ

လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၊ ခုတော့ မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်ရပြီ။ မိမြတ်တင် ညည်းလည်း ဒီနေ့ကစပြီး သတိကြီးကြီးသာ ထားနေပေတော့။

‘နင်တို့ကိစ္စတင် မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် မတရားတာ မြင်ရင် ငါ ဝင်မှာပဲ။ ဒါ ငါ့ယုံကြည်ချက်၊ ခုတစ်လော နင့်သမီးအပေါ် နင် ဆက်ဆံနေတဲ့ပုံစံက သိပ်ပက်စက်လွန်းနေတယ်။ ဒါလား၊ မိဘမေတ္တာ ဟားဟား’

‘နေပါဦး နင် ဒီလောက် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်နေတာ ဒီကောင်မက နင့်မယားမို့လား ဟင်’

ပြောပြောဆိုဆို အပေါ်ထပ်လှေကားထစ်တွေပေါ် တဒန်းဒုန်း နင်းတက်ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ ကိုသက်အောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သူ့စားပွဲဆီ ပြန်လာပြီး ခပ်ထူထူကြီးတစ်ခွက် မော့ပစ်လိုက်တယ်။ လူပျိုကြီးနှစ်ယောက်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်အားရနေကြပုံ။

‘နေရာတကာ ဝင်ပါချင်တဲ့ကောင် ထိပြီးမဟုတ်လား’

‘ဘာကွ’
ရှူးခနဲ ခေါင်းထောင်လာတဲ့ သူ့ကို အထိတ်တလန့် ကြည့်လိုက်ကြရင်း အချင်းချင်းလက်ကုတ် အသုပ်ဖိုးငွေထရှင်းပြီး လစ်ထွက်သွားကြတယ်။ ကိုသက်အောင်က တစ်ပိုင်းနီးပါး ကျန်နေရစ်တဲ့ သူတို့ပုလင်းကို လှမ်းယူပြီး ထပ်ငဲ့လိုက်တယ်။

‘ဦး’

မြမြတ်တင်က သူ့ရှေ့မှာ လာထိုင်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေမှာ မျက်ရည်စတွေ ဝိတ်ဖုံးနေတာ မြင်ရတော့ ရင်ထဲမှာ ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

‘သမီး ငိုနေတာလား၊ ခံစားမှုတိုင်းကို မျက်ရည်နဲ့ ဖုံးတတ်တာဟာ အရှုံးပေးခြင်းတစ်မျိုးပဲ။ မငိုပါနဲ့ ကလေးရယ်၊ ဦး စိတ်မကောင်းဘူး။ ဦးဘက်က မှားတယ်ထင်ရင် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဦးကြောင့် အပြောခံရတာ’

‘ဦး မမှားပါဘူး။ သမီးက တောင်းပန်ရမှာပါ။ အမေ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သမီး သိတယ်။ အခြေအနေတွေက ရှေ့ဆက်ပြီး ကောင်းဖို့ လမ်းမမြင်တော့ပါဘူး ဦးရယ်၊ အားလုံးပြောင်းလဲသွားပြီ။ ဟင် ဦးမှာ အမြည်းလည်း မရှိပါလား နေဦးနော်’

‘မလုပ်နဲ့ သမီး၊ သက်သာသလို နေပါ။ သမီး ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲနေမယ်ဆိုတာ ဦး သိတယ်။ သမီးအဖေသာ သက်ရှင်ထင်ရှားရှိနေရင် ဒီလောက် မျက်နှာငယ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်’

‘သမီး ဘာမှမရမစိုက်ပါဘူး။ သမီးအဖေ မရှိတော့ပေမဲ့ ဦးတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ အဟင်း ဟင်း’

မြမြတ်တင်က မျက်ရည်မျက်လုံးတွေနဲ့ ပြုံးလိုက်တယ်။

‘သမီးဘက်မှာ ဦး အမြဲရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုလို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တာမျိုး အမြဲလုပ်နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ကလေးရဲ့ မနက်ဖြန်ကစပြီး ဒီကို အမြဲလာဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ သမီးအမေက မီးနီပြလိုက်ပြီလေ။ ဦးသူငယ်ချင်းနှစ်ကောင်ကတော့ ပုံမှန်လာနေကြမှာပါ အဟင်း ဟင်း’

‘မရဘူး၊ ဦးလည်း ပုံမှန်လာရမယ်။ အမေနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး၊ သမီး ဆီလာတာ ဘာဖြစ်လဲ’

‘ညည်းလေး အမေ နောက်ဆုံးပြောသွားတာ ချက်ချင်းမေ့ပြီလား၊ မဖြစ်လို့ပါ ကလေးရယ်။ ဒီလိုပြဿနာမျိုးတွေ ထပ်ဖြစ်လာရင် ဦး စိတ်ထိန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပိုဆိုးကုန်လိမ့်မယ်။ သမီး အမေကို သည်းခံပါ။ အန္တရာယ်ကိုလည်း ကြည့်ရှောင်ပါ။ အဆိုးဆုံးအခြေအနေတစ်ခုခုကြောင့် အကူအညီလိုရင် ဦးဆီ ဆက်သွယ်လိုက်။ ဦးရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားတာပဲ။ ကဲ ညဉ့်နက်သွားရင် မကောင်းဘူး၊ ဦး ပြန်မယ်နော်’

‘နေဦး မြင်းခွာရွက်သုပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်’

‘အေးကွာ နောင်ဆို သမီးတို့လက်ရာလေးတွေနဲ့ ဝေးရတော့မယ်။ ဒီနေ့ ည နှုတ်ဆက်အလွမ်းပြေလေး စားရသေးတာပေါ့၊ ဟားဟား’

နောက်တစ်နေ့ ညပိုင်းကစပြီး ကိုသက်အောင် အားလုံးနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားတယ်။ လေးရက်မြောက်နေ့ ညဦးပိုင်းမှာ မြမြတ်တင်ဖုန်းဝင်လာတယ်။

‘ဦး ဘာလုပ်နေလဲ ဟင်’

‘ဆိုင်က ပြန်လာပြီး ရေချိုးတယ်၊ အခု TV ကြည့်ရင်း သောက်ဖို့ ပြင်နေပြီ ကလေးရေ’

‘ဘီအီး ဝယ်လာတယ်ပေါ့’

‘မဝယ်ပါဘူးကွာ၊ ကာလာပြောင်းချနေတာ။ အမြည်းကတော့ ဦး စပါယ်ရှယ် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ကြက်ဥကြော် မဟုတ်ရင် ကြက်ဥပြုတ်’

‘တော်လိုက်တာနော် ခစ်ခစ်၊ ဦးတစ်ယောက်တည်းလား’

အဖော်ကွဲမှတော့ တစ်ယောက်တည်းပေါ့ ကွာ။ ကလေးရော အမေနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား။ ဟိုပြဿနာငုတ်တွေရော လာကြသေးလား’

‘မလာတော့ ဘူး၊ ဦးလွင် ဆိုတဲ့ လူတော့ အမြဲလာနေတာပဲ။ မနက်ပိုင်းတစ်ခေါက်၊ ညပိုင်းတစ်ခေါက် သူ လာရင် အမေက အဖျိုဖြန်းလေးလို အမြဲလန်းနေတာပဲ။ ဦးသူငယ်ချင်းတွေ နောက်ကောက်ကျနေကြပြီ သိလား။ ဦးက တကယ် မလာတော့ဘူးပေါ့၊ မေ့လိုက်ပြီပေါ့’

‘လာချင်တာပေါ့ ကလေးရယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲ။ ကလေးအပေါ် ဦး ဘယ်လောက် အဲ ဟို ကလေးရော ဘာလုပ်နေလဲကွ’

‘ဦး ဘယ်လောက်ဆိုတာ ဆက်ပြောလေ။ ဘာလို့ စကားလွဲပစ်တာလဲ’

‘ဟား ဟား သမီးက အတိအကျပါလား။ ရုတ်တရက် စကားလုံး ရွေးချယ်မှု’

ယောင်သီးသွားလို့ပါ'

'သမီးဆီ ဦး မလာရင် ဦးဆီ သမီး လာမှာနော်'

'အချိန်မရွေး ကြိုဆို လျက်ပါဗျာ။ တခုတရ လာလည်ဖော်ရရင်ပဲ ဝမ်းသာ လှပါပြီ။ သမီးအမေနဲ့ ပြဿ နာဖြစ်နေဦးမယ်နော်'

'မဖြစ်ပါဘူး။ အမေက သမီးကို ရှိလေတယ်တောင် မထင်တော့ဘူး'

'ကိုယ့် အမေအပေါ် အထင်မလွဲပါနဲ့ ကလေးရယ်။

ကာလဒေသ ပယောဂတစ်ခု ခုကြောင့် စိတ်အခန့်မသင့်လို့ နေမှာပါ။ သားသမီးကို မချစ် တဲ့ မိဘ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ လာ မယ့်နေ့ ကြိုပြောနော်။ သမီး ကို စဉ်းခံဖို့ စပါယ်ရှယ် ပြင် ဆင်ထားရအောင်လို့'

'စပါယ်ရှယ် ကြက်ဥ ကြော်နဲ့ ကြက်ဥပြုတ်လား အဟား ဟား'

အဲဒီအချိန်လေးမှာပဲ နောက်က ပေါ်ထွက်လာတဲ့ မမြနှစ်အသံကြောင့် ကိုသက် အောင် ထခုန်လိုက်မိတယ်။

'ဪ ညည်းက ဒီ ချောင်ထဲဝင်ပြီး ညည်းလင်ဆီ ဖုန်းပြောနေတာလား။ ဒီ လောက် ဖြစ်နေရင်လည်း အပြီးသာ လိုက်သွား ငါ မတားဘူး မိမြတ်တင်' တဲ့။ အဲဒီညက သူ အိပ်မပျော် တော့ဘူး။ မြနှစ်ရဲ့မွန်လုံးတွေ မကုန်ဆုံးသေးပါလား။ ရိုး ရိုးသားသားမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ မြမြတ်တင်လေးမျက်နှာကို မြင်ယောင်ပြီး သနားနေမိရဲ့။ အဲဒီညကစပြီး မြမြတ်တင်ရဲ့ ဖုန်းသံလေးပါ ပျောက်ကွယ် သွားတော့တာပဲ။

နောက် တစ် ပတ်

လောက်ကြာတော့ ကိုသက် အောင် အိမ်ကို သူငယ်ချင်း လူဖျိုကြီးနှစ်ယောက် ပေါက် ချလာတယ်။ သူတို့က စား နပ်ရိက္ခာ ယမကာတွေပါ သယ်ဆောင်လာကြလေရဲ့။

'ငါ့ဆီလာရင် ငါ စဉ်း ခံမှာပေါ့ကွာ။ ဒုက္ခသံသယ် လာစရာ မလိုပါဘူး'

'လိုတယ်ကွာ၊ ဒီတစ်ည တင် မဟုတ်ဘူး။ ညစဉ်ရက် ဆက် မင်း အိမ်ပဲ ချီတက်ကြ ရတော့မှာ'

'ဟ ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ၊ ဟိုတစ်ယောက်သား မျက်နှာ တော်ကို မင်းတို့ မဖောက် မပြား ဖူးမြော်ကြဖို့ ရှိသေး တယ် မဟုတ်လား'

'မင်းက တော်တော်နေ နိုင်တဲ့ကောင်ပဲ။ မြနှစ်တို့ သားအမိ ဘာတွေဖြစ်ကုန် ပြီလဲ မင်း သိလား'

'ပြောပါဦး ဘာတွေဖြစ် ကြလို့လဲ'

'မြမြတ်တင်လေး လစ် ပြေးသွားပြီ။ အရင်ကောင်နဲ့ ပြတ်ပြီး နောက်တစ်ကောင် တွေ့ရအောင်လည်း ဒီလောက် မြန်မြန်ကြီး မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သတင်းအစအနကို မရတာ။ ကောင်မလေးအတွက် စိုးရိမ် လို့ ဘာကူညီရမလဲ မေးတော့ မြနှစ်က ဘာပြောတယ်မှတ် လဲ၊ ဘာမှ ပူမနေကြနဲ့ ဒီ ကောင်မ ဘယ်လင်ဆီ သွား တယ်ဆိုတာ ငါ သိပြီးသား တဲ့။ တော်တော်ပက်စက် တယ်ကွာ'

'ဟုတ်သားပဲ၊ သူ့အမေ ကတောင် မပူတာ မင်းတို့ လည်း ပူမနေကြနဲ့။ အခု မင်း တို့ မျှော်လင့်စောင့်စားနေတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်နေပြီလေ။

ဘယ်သူ အောင်ပွဲဆင်ပြီး ဘယ်သူ ကျရုံးသွားပြီလဲ ပြောပါဦး'

နှစ်ကောင်သား တစ် ယောက် ကို တစ်ယောက် ကြောင်တက်တက်ကြည့်ရင် ခွက်ဖြိုင်မော့လိုက်ကြတယ်။

'ငါတို့နှစ်ကောင်လုံး ကျရုံးလေသတည်းပေါ့ကွာ။ မြနှစ်က တို့ကို ကြီးရှည်ရှည် နဲ့ လှန်ထားပြီး နှပ်ချသွား တာ။ သူ့သမီး ပျောက်သွား တာနဲ့ ဟိုခွေးကျိုး ကိုလွှင့်ဆို တဲ့ကောင် အိမ်ပေါ်ကို ခပ် ပြောင်ပြောင် တက်လာတော့ တာပဲ။ မနေ့ကပဲ ရပ်ကွက် ရုံးမှာ သူတို့လက်မှတ်ထိုး ကြသတဲ့။ ခုတော့ တို့နှစ် ကောင် ဘုံပျောက်ဘမောင် တွေ ဖြစ်သွားကြပြီ။ သောက် ကောင်မ အခံရခက်လိုက်တာ ကွာ'

'မင်းတို့ တုံးကြတာ ကွာ။ ငါ အစောကြီးက ရိပ်မိ တယ်။ အဲဒီစိတ်ထွန်ပြီး ကိုယ့် သမီးအပေါ်တောင် ရက်စက် တာ မင်းတို့ရှေ့တင်ပဲလေ။ မင်းတို့ ဘုံမပျောက်ပါဘူး။ ငါ့ဆီ လာတွတ်ကြပေါ့။ မြနှစ် ဝေဒနာကို ယမကာနဲ့ ဆက် ဖြေကြပေါ့ကွာ၊ ဟား ဟား ဟား'

'မင်းက ရယ်နေ၊ မြ မြတ်တင်လေး သနားစရာ ကွာ၊ မြနှစ်က သူ လင်ယူဖို့ သမီးကို ကန်ထုတ်ပစ်တာ နေမှာ။ ဒီကောင်မလေး ဘယ်သွားလို့ ဘာဖြစ်မှန်း မသိ၊ ဘယ်သူ့အားကိုးရှိလို့ လဲ'

'မင်းက ငတ်မနဲ့ ပိုအဖွဲ့ ကျတာပဲ။ မင်း မသိဘူး လား'

'သိတာပေါ့ကွာ၊ သူ ပထမသွားတာ သူ့သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်အိမ်၊ အဲဒီ ကတစ်ဆင့် ငါ့ဆီရောက်လာ တာ။ ငါက အလည်လာတာ မှတ်လို့ စဉ်းခံနေတာ။ သူက ပြောတယ်။ သမီးအိမ်ကနေ အပြီးဆင်းလာခဲ့တာတဲ့'

'အဲဒီတော့...'

'သူ့အပေါ် အမြင်မ ကြည်ဖြစ်နေတဲ့ အမေအပြင် ပထွေးအသစ်စက်စက်ကပါ အိမ်ပေါ်ရောက်နေပြီတဲ့။ ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးဖြစ် ဖြစ် ကူညီမယ်ဆိုလို့ ဦးဆီ ရောက်လာခဲ့တာပါ ဆိုပြီး ချုံ့ပွဲချ ငိုတော့တာပဲကွာ'

'ကျွတ်'

'မိန်းကလေးဖြစ်နေ တာ ခက်တယ်။ မင်း ဘယ် လိုကူညီလိုက်လဲ'

'နေဦး၊ သူ့စကား မဆုံး

သေးဘူး။ ဦးက သမီးကို ချစ်တာ သိပါတယ်။ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်လို့ ယုံကြည်ရင် သမီးကို လက်ထပ်ပါ။ ဦး လက်မခံရင် သူ့လမ်းသူ ဆက် သွားတော့မတဲ့'

'ဟမ်'

'မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ ကွာ'

'ငါက မုဆိုးဖို၊ သူက အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်ကလေး။ လူတွေက ဘာပြောကြမလဲ။ အိမ်ထောင်ခွဲသမီး သဘော ထားက ရှိသေးတယ်။ ငါ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းပြီး သမီးကို ဦး ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မသင့်တော်ပါဘူး။ လိုအပ်တဲ့ငွေကြေးအတိုင်း အတာတစ်ခု ကူညီလိုက် မယ်။ သမီး သွားချင်ရာသာ

သွားပေတော့လို့’

‘ဘာကွ၊ သူ့ကို ကျီးထိုးထိုး ခွေးကိုက်ကိုက် လွှတ်လိုက်တယ်ပေါ့။ မင်းဟာ သမီးချင်း မစာနာတဲ့ကောင်၊ ကြင်နာတရားခေါင်ပါးတဲ့ကောင်၊ ဒါလား ကူညီတာ’

‘ဟုတ်ပါကွာ၊ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာမလဲ။ မင်းကွာ ပုလင်းနဲ့တောင် ထရိုက်ချင်လာပြီ။ ခြင်္သေ့မျိုး စိတ်လောက်ကြား၍ မောက်မှားသော ခွေးဆိုတာ မင်းလိုကောင်ကို ပြောတာ’

‘ဒါက ပထမ ငါ စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်တဲ့ အပိုင်းကွ။ တစ်ဖက်က ပြန်တွေးတော့ မင်းတို့ အခုပြောသလို မျက်နှာလွှဲပစ် ဖြစ်နေတယ်။ သူ တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ငါ့ကိုယ်ငါ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်လို့ ယုံကြည်ပစ်

လိုက်ပြီး သူ့ကို ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်ပေးတယ်။ ကလေးကို ဦး သိပ်ချစ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်တယ်ကွာ။ ပြီးတော့ သူပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို တယုတယ သုတ်ပေးရင်း ငါ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အမောင်မယ်ပိုက်ဖက် လည်ချင်းယှက်၍ စုံမက်လေးတွဲ ကြင်ပွဲဖွဲ့သည် ဆိုတာလိုပေါ့ကွာ အဟင်း ဟင်း’

‘ဪ မင်းက ပွဲလန့်တုန်း ပြေးဆွဲတဲ့ ခွေးဝဲစားဇာတ်ခင်းလိုက်တာပေါ့။ နွားအိုမြက်နုကြိုက် အချောင်နှိုက်တဲ့ကောင် လို့’

‘ကြက်လိုသွေး၊ ခွေးလိုဟပ်၊ တော်တော်ယုတ်ပတ်တဲ့ကောင်’

‘ဟင် မင်းတို့ဟာကလည်း အမျိုးမျိုးပါလားဟား ဟား။ ကိုယ့်ထက်သာမနာလို မရှိကြစမ်းပါနဲ့။ ငါ့

ကုသိုလ်နဲ့ငါကွ။ Only two kinds of man will wait for a womenဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်ဆိုရိုး စကားလေး မင်းတို့ သိကြမလားလို့။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားနှစ်မျိုးနှစ်စား စောင့်နေလိမ့်မယ်။ အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားနဲ့ လူလွတ်ယောက်ျားတဲ့။ မင်းတို့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စောင့်ခဲ့ကြသလို ငါလည်း စောင့်ခွင့်ရှိတာပဲကွ။ မနက်ဖြန်ကျ ရပ်မိရပ်ဖတွေ ဖိတ်ပြီး အကျဉ်းရုံးလက်မှတ်ထိုးကြမယ်။ ငါ့သမီးနဲ့ ငါ့သမက်ဆီလည်း အကြောင်းကြားထားတယ်။ မင်းတို့ လာခဲ့ကြဦး’

‘မင်းသမီးက မကန့်ကွက်ဘူးလား’

‘အစက အဖေ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာ စိတ်မကောင်းဘူး။ ခုတော့

စိတ်အေးသွားပြီတဲ့’

‘ခု မြမြတ်တင် ဘယ်မှာလဲ’

‘အပေါ်ထပ်မှာ၊ မင်းတို့ ပြန်မှ ဆင်းလာမယ် ထင်တယ်။ မနက်ဖြန်မှ အေးဆေးတွေ့ကြတာပေါ့’

‘အောင်မာ ခုတွေ့တော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သူ ရောက်လာတာ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့လေ။ မှာထားတဲ့ အဝတ်အထည်တွေက မနက်ကျမှ လာပြီမှာ။ သူ့အဝတ်တစ်စုံလုံး လျှော်ထားတာ မခြောက်သေးလို့ ငါ့အဝတ်တွေ ကိုးရိုးကားရား ဝတ်ထားရတာကွ’

‘ဟင်’

လူပျိုကြီးနှစ်ယောက် သံဖြိုင်ရွတ်ရင်း ခွက်ဖြိုင်မော့လိုက်ကြပြန်တယ်။

ဗူးသစ်မော်

မယိုင်လဲ ခိုင်မြဲစေဖို့

- ▶ လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း အစွပ်အစွဲ ၊ အတိုင်အတောက်ပြီး ခိုင်မြဲစေဖို့
- ▶ အရုံးပြန်နေသော ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်လာပြီး ခိုင်မြဲစွာဆက်လုပ်ခွင့်ရစေဖို့
- ▶ လက်ရှိ ရင်ဆိုင်နေရသော အမှုအခင်းကိစ္စမှာ မယိုင်လဲ အနိုင်ရစေဖို့
- ▶ အေးစက်စက်နဲ့ ဥပေက္ခာပြုလာသောချစ်သူနှင့် မပြိုကွဲပဲ ခိုင်မြဲစေဖို့
- ▶ မိမိတို့အိမ်ထောင်ရေးတွင် ပြဿနာအနှောင့်အယှက်ကင်းပြီး မယိုင်လဲခိုင်မြဲဖို့
- ▶ အဆင်ပြေနေသော လက်ရှိတာဝန်၊ ရာထူး၊ ပြုစုမှု မပြောင်းရွှေ့ပဲ ခိုင်မြဲစွာ ဆက်လုပ်ခွင့်ရစေဖို့

ဆရာမထက်ဌေးစန္ဒီ LLB, LLM, DBL, DML
 (အမျိုးသမီးသီးသန့် လက္ခဏာဗေဒင် ယတြာ အစီအရင်)

တိုက် - ၄၀၊ G-2 ၊ ဦးဝိစာရလမ်း၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊ ၄၁ ရပ်ကွက်၊ မြောက်အုပ်
 Ph: ၀၉-၅၁၆၄၃၂၆၊ ၀၉-၇၃၁၀၆၁၈၀၊ ၀၉-၄၃၀၉၄၈၀၆